LUCIUS SHEPARD s-a născut în 1947 în Lynchburg, statul Virginia, și a crescut în Florida. A avut o copilărie grea, la doar cincisprezece ani fugind în Irlanda la bordul unui cargobot. A petrecut mai mulți ani în Europa, Africa de Nord și Asia, lucrând într-o fabrică de țigări în Germania, în bazarul Khan al Khalili din Cairo sau ca bodyguard în Málaga. Revenit în Statele Unite, Shepard a intrat la Universitatea Carolina de Nord, unde, timp de un semestru, a fost coeditorul publicației *Carolina Quarterly*. S-a alăturat apoi unei formații de muzică și a petrecut anii 1970 în mare parte cântând rock'n'roll. A avut slujbe din cele mai diferite, de la paznic de noapte la o centrală nucleară, la profesor de spaniolă la o școală diplomatică sau drumar. În 1980 a participat la Clarion Writers' Workshop de la Universitatea Michigan și și-a început cariera de scriitor. Prima povestire i-a apărut în 1983, iar primul roman în 1984. În timpul unei prelungite călătorii în America Centrală, între 1981–1982, a fost corespondent de război în El Salvador. Textele sale au fost publicate în multe reviste de circulație internațională, iar în 1985 a câștigat Premiul John W. Campbell pentru „Cel mai bun tânăr scriitor". Volumul de povestiri *Vânătorul de jaguari* i-a adus distincțiile World Fantasy Award și Locus în 1988, povestirile *Salvador* și *R&R* fiind recompensate cu Locus și SF Chronicle în 1985, respectiv Locus, Nebula și SF Chronicle în 1987. De asemenea, nuvela *Radiant Green Star*, adăugată ulterior volumului, a câștigat Premiul Locus în 2001. Dintre lucrările sale mai amintim: *Barnacle Bill the Spacer and Other Stories* (Premiile Hugo, Locus și SF Chronicle, 1993), *Life during Wartime* (Premiul Kurd Lasswitz, Germania, 1990), *The Scalehunter's Beautiful Daughter* (Premiul Locus, 1989), *The Father of Stones* (Premiul Locus, 1990), *The Ends of Earth* (Premiul World Fantasy, 1992), *The Golden* (Premiul Locus, 1994), *Louisiana Breakdown* (Premiul International Horror Guild, 2004), *Viator* (Premiul International Horror Guild, 2005), *Aztechs* (Premiul Imaginaire, Franța, 2006).

Lucius Shepard

vânătorul de jaguari

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHEPARD, LUCIUS
Vânătorul de jaguari / Lucius Shepard; trad.: Laura Bocancios, Antuza Genescu, București, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-229-8

I. Bocancios, Laura (trad.)
II. Genescu, Antuza (trad.)

821.111-31=135.1

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Lucius Shepard
THE JAGUAR HUNTER
© Lucius Shepard, 1987
RADIANT GREEN STAR
© Lucius Shepard, 2000
Cuvânt înainte © Michael Bishop, 1987

© Editura Nemira & Co., 2008

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-229-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Gullivar

CUVÂNT ÎNAINTE

Arareori tinerii scriitori ajung pe scena literară – fie printre reclamele la whisky sau la haine de gală din *The New Yorker*, fie în coloanele duble, cu scris mărunt, ale revistei *Fantasy and Science Fiction* – cu o stăpânire convingătoare a limbajului, cu o abilă etalare a tehnicilor narative şi o prezenţă auctorială autoritară. Nou-veniţii care stârnesc interesul ar putea să scrie ca nişte serafimi în travesti. Sau ar putea, cu dibăcie, să-ţi pregătească finaluri surprinzătoare, la care nu te-ai aştepta vreodată. Sau (cel mai puţin probabil dintre aceste trei scenarii) ar putea să-ţi înfăţişeze o compasiune greu dobândită sau o sofisticare după ultimele tendinţe, care abia le suplineşte lipsurile, fie stilistice, fie retorice.

Totuşi, rar vei ajunge să citeşti un novice a cărui operă reuşeşte să combine toate aceste trei virtuţi. Motivul este simplu. Cu excepţia câtorva copii teribili ai literaturii, care pătrund ca termitele în lemn, scrisul cere sânge, sudoare şi lacrimi. Nu pretinde doar un talent care poate

fi valorificat, ci, totodată, o perioadă de ucenicie în care să-ţi tocești degetele scriind, perioadă care, uneori, se poate dovedi mai degrabă umilitoare decât înălţătoare. Din cauză că mulţi dintre scriitori încep să-şi scoată pe piaţă lucrările spre sfârşitul adolescenţei sau pe la douăzeci de ani, ei îşi fac o parte din ucenicie în public, tastând creaţii de mâna a doua, în timp ce încearcă să-şi îmbunătăţească tehnica şi să se dezvolte ca persoane. Aşadar, nu e de mirare că scriitorii neofiţi realizează un produs la nimereală, ba cântând arii alese, ba miorlăind, dar, chiar şi în momentele de triumf zgomotos, dovedind mai degrabă că au amigdale decât intonaţie, forţă brută decât rigoare.

Am făcut toate aceste observaţii pentru a-l prezenta, pe ocolite, pe Lucius Shepard, care, ca Atena ieşind magnific de întreagă din fruntea lui Zeus, s-a ivit pe scena literaturii fantasy şi science fiction ca un talent pe deplin format. (Pe de altă parte, cât de lungă a fost perioada de gestaţie a Atenei până ce a provocat migrena tatălui său?) Primele sale povestiri, *The Taylorsville Reconstruction* (*Reconstrucţia oraşului Taylorsville*), din antologia *Universe 13* a lui Terry Carr, *Solitario's Eyes* (*Ochii lui Solitario*) din *Fantasy and Science Fiction*, au apărut în anul 1983; acestea au dovedit că Lucius Shepard este un povestitor deopotrivă împlinit şi versatil. În 1984, cel puţin încă alte şapte istorisiri (povestiri şi nuvele) purtând amprenta Shepard au răsărit pe câmpul celor mai bune reviste şi antologii. Acestea au etalat o vastă experienţă şi o pătrundere matură în meandrele comportamentului uman, uimitoare la un „începător". În mai 1984, romanul

Green Eyes (*Ochi verzi*) a fost al doilea titlu din seria reînnoită *Ace Science Fiction Special*, iar în 1985, la Convenția Mondială Science Fiction din Melbourne, Australia, Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr scriitor i-a fost atribuit lui Lucius Shepard – cu totală și, așadar, plină de satisfacții justețe.

Bun. Cine e acest individ? Nu l-am întâlnit niciodată, dar *am citit* aproape tot ceea ce a publicat până în prezent. Mai mult, am avut un schimb de scrisori (eu i-am scris una, iar el mi-a răspuns). Dincolo de aceste ciocniri tangențiale, am vorbit cu Lucius Shepard de două ori la telefon, de la mare distanță, și toate întâlnirile mele, nu tocmai apropiate, mi-au dat impresia greșită că știu ceva esențial despre persoana din spatele numelui, când, de fapt, ceea ce într-adevăr știu este doar ce veți descoperi și voi când veți începe să citiți această culegere de povestiri – și anume că Lucius Shepard stăpânește limbajul cu măiestria celor mai buni scriitori, că el cunoaște nu doar trucurile, ci și unele dintre cele mai profunde mistere ale breslei și că a trăit suficient de mult și de intens ca să fi dobândit o intuiție pentru cele mai bune metode de a-și folosi cunoștințele despre oameni și despre meșteșug astfel încât să transfigureze divertismentul veritabil într-o artă lipsită de afectare. Toate povestirile din *Vânătorul de jaguari* sunt plăcute la citit, însă multe dintre ele – poate chiar jumătate – se înalță spre relația trainică dintre frumusețe și adevăr, așa cum a fost ea definită de Keats.

Cum e posibil? Ei bine, Shepard a început să scrie relativ târziu (adică după treizeci și cinci de ani), după o ucenicie mundană care a cuprins o inițiere cu forța în clasicii

literaturii engleze, impusă de tatăl său, o răzvrătire de adolescent împotriva educației instituționalizate, scurte perioade de emigrare în Europa, Orientul Mijlociu, India și Afghanistan și alte locuri exotice, o implicare, intermitentă, dar serioasă, în muzica rock, cu trupe precum The Monsters, Mister Right, Cult Heroes, The Average Joes, Alpha Ratz și Villain (*We Have Ways of Making You Rock*), călătorii ocazionale în America Latină, unde a acordat titlul de „Loc preferat de refugiu" unei insule de pe coasta Hondurasului, căsătorie, copii și divorț și câteva aventuri, atât ca angajat, cât și ca șomer, pe care s-ar putea să se hotărască într-o zi să le povestească în autobiografia sa, dar despre care știu prea puține pentru a le pomeni, fie și în treacăt. Cufundarea totală în atelierul de creație Clarion pentru scriitori de fantasy și science fiction în devenire, în vara anului 1980, l-a determinat să înceapă să-și încerce talentele și, nu la mult timp după aceea, prima sa povestire a văzut lumina tiparului. Pe scurt, Lucius Shepard este atât de departe de un novice, deși poate fi calificat încă drept un Tânăr Rebel, încât până și profesioniștii de vârstă mijlocie, cu mai mult de o carte sau două la activ, trebuie să-l recunoască drept egalul lor. Într-adevăr, a dat deja semne de indiscutabilă măiestrie, care deopotrivă ne uimește și ne încântă enorm, pe noi, toți cei care credem în puterea creației imaginative de a vorbi inimii umane.

Ecourile chinuitoare ale conflictului din Vietnam reverberează prin povestiri specifice: *Salvador*, *Mengele* și *Permisia*. În același timp, *Coralul negru*, *Sfârșitul vieții așa cum o știm*, *Povestea unui călător* și *Vânătorul de jaguari*

scot la lumină același peisaj latinoamerican luxuriant într-o manieră care amintește vag de Graham Greene, Paul Theroux și Gabriel García Márquez. Cu toate acestea, glasul lui Shepard rămâne, în mod hotărât, al lui. Atât în *Noaptea lui Bhairab Alb*, cât și în *Cum glăsuia vântul la Madaket*, mânuiește mai multe variațiuni ale poveștii de groază contemporane. În cea de-a doua povestire, de exemplu, spune despre vânt: „Era parte din natură, nu din vreo altă lume. Era ego fără gândire, putere fără moralitate." Iar în nuvela *O lecție spaniolă* Shepard îndrăznește să-și încheie narațiunea barocă cu o morală practică, prin care povestea e făcută să rezoneze dincolo de măsura paginii. Să nu uit, povestirea mea preferată din această culegere este *Omul care a pictat Dragonul Griaule* – în care, sub forma unei parabole, sugerează o mulțime de lucruri despre dragoste și creativitate. Arareori veți găsi o parabolă la fel de vie sau susținută cu atâta putere de convingere.

Așadar, luați o povestire la întâmplare, citiți-o și veți trece, fără să mai puteți scăpa, la toate celelalte pe care le aveți la îndemână. Lucius Shepard a sosit, *Vânătorul de jaguari* anunță splendid acest lucru.

MICHAEL BISHOP

VÂNĂTORUL DE JAGUARI

Datoria soției sale față de Onofrio Esteves, vânzătorul de aparate electrocasnice, îl adusese pe Esteban Caax în oraș, pentru prima dată de aproape un an de zile. Din fire era un om căruia îi plăcea, mai presus de orice, farmecul vieții de la țară; ritmurile pașnice ale unei zile de fermier îi dădeau putere, iar serile petrecute stând la povești și glumind în jurul focului sau lungit lângă soția sa, Encarnación, îi făceau mare plăcere. Puerto Morada, cu activitățile companiei de fructe, cu câinii posaci și bodegile din care urla muzica americană, era un loc de care se ferea ca de ciumă. Într-adevăr, de la casa lui din vârful muntelui, ai cărui versanți formau împrejmuirea de la capătul de nord al Bahía Onda, acoperișurile ruginite de tablă ce înconjurau golful semănau cu crusta uscată de sânge care se ivea uneori pe buzele unui muribund.

Dar în dimineața aceasta nu avea de ales, trebuia să viziteze orașul. Encarnación cumpărase, fără știrea lui, un televizor portabil, pe credit, de la Onofrio și acesta amenința cu confiscarea celor trei vaci de

lapte ale lui Esteban, în schimbul celor opt sute de *lempira* pe care i le datora; refuza să accepte returnarea televizorului, dar trimisese vorbă că era dispus să discute o metodă alternativă de plată. Dacă și-ar pierde vacile, veniturile lui Esteban ar scădea sub nivelul de subzistență și ar fi forțat să-și reia vechea ocupație, cu mult mai neplăcută decât munca la fermă.

În timp ce cobora de pe munte, trecând pe lângă colibele cu acoperișuri de paie și țăruși de crengi, identice cu a lui, mergând pe o cărare ce șerpuia prin desișul pârlit de soare, peste care domneau bananieri, nu se gândea la Onofrio, ci la Encarnación. Era prin firea ei frivolă, iar el știuse atunci când s-a însurat, însă televizorul era emblematic pentru diferențele dintre ei, care sporiseră de când copiii ajunseseră la maturitate. Începuse să-și dea aere de persoană sofisticată, să râdă de obiceiurile țărănești ale lui Esteban și domnea peste un grup de femei mai în vârstă, majoritatea văduve, toate cu pretenții de rafinament. În fiecare seară, se strângeau în jurul televizorului și se întreceau în comentarii care mai de care mai perspicace legate de emisiunile cu detectivi americani la care se uitau și, în fiecare seară, Esteban stătea în fața colibei, cugetând mohorât la situația căsniciei sale. Era de părere că prietenia lui Encarnación cu văduvele era modul ei de a-i spune că abia aștepta să îmbrace rochia neagră și broboada, că el – după ce-și îndeplinise rolul de tată – era acum un impediment pentru ea. Deși avea doar

patruzeci şi unu de ani, mai tânără cu trei ani decât Esteban, Encarnación se retrăgea din viaţa simţurilor; arareori mai făceau dragoste, iar el era convins că acest lucru exprima, parţial, ranchiuna pe care i-o purta pentru că anii fuseseră blânzi cu el. Esteban avea înfăţişarea unui Bătrân Patuca – înalt, cu trăsături cizelate şi ochi depărtaţi; pielea lui arămie era aproape neridată, iar părul îi era negru ca abanosul. Părul lui Encarnación avea şuviţe albe, iar frumuseţea curată a braţelor sale pierise sub straturile de grăsime. Nu se aşteptase să rămână frumoasă şi încercase să o asigure că iubea femeia care era şi nu doar fata care fusese. Dar femeia murea, atinsă de boala care infectase Puerto Morada. Probabil că dragostea lui murea şi ea.

Strada prăfoasă pe care se afla magazinul de electrocasnice era situată în dosul cinematografului şi al Hotelului Circo del Mar şi din mijlocul străzii Esteban vedea turnurile cu clopote ale Santei María del Onda, ridicându-se deasupra acoperişului hotelului, asemeni coarnelor unui melc uriaş de piatră. În tinereţe, dând ascultare dorinţei mamei sale ca el să devină preot, petrecuse trei ani de izolare între zidurile de sub acele turnuri, pregătindu-se pentru seminar sub îndrumarea bătrânului părinte Gonsalvo. Era partea din viaţa lui pe care o regreta cel mai mult, fiindcă disciplinele academice pe care şi le însuşise îl aruncaseră, se pare, pe ţărmul dintre lumea indienilor şi cea a societăţii contemporane; în adâncul sufletului, era legat de învăţăturile tatălui său –

principiile magiei, istoria tribului, cunoașterea naturii – și, cu toate acestea, nu a putut scăpa niciodată de sentimentul că o asemenea înțelepciune era fie bazată pe superstiții, fie pur și simplu neimportantă. Umbrele turnurilor se întindeau în sufletul lui, la fel de neîndoios cum se întindeau peste piața pietruită și, la vederea lor, mări pasul și plecă ochii.

Mai departe în josul străzii, se afla bufetul Atómica, un loc de întâlnire pentru tinerii avuți ai orașului și, vizavi de acesta, era magazinul de electrocasnice, o clădire cu un singur nivel, de stuc galben, cu uși de tablă ondulată, coborâte în timpul nopții. Fațada era decorată cu o frescă reprezentând, după toate probabilitățile, marfa dinăuntru: frigidere, televizoare și mașini de spălat, toate lăsând impresia de enormitate, datorită femeilor și bărbaților minusculi pictați sub ele, cu mâinile ridicate în slavă. Marfa propriu-zisă era mult mai puțin impunătoare, constând în principal din aparate de radio și echipamente de bucătărie folosite. Puțini oameni din Puerto Morada își puteau permite mai mult, iar cei care puteau cumpărau în general din altă parte. Majoritatea clienților lui Onofrio erau săraci, strâmtorați să respecte datele de plată a ratelor, și, în mare parte, averea sa provenea din vânzarea și revânzarea la nesfârșit a aparatelor reintrate în posesia lui.

Raimundo Esteves, un tânăr palid, cu obraji umflați, pleoape grele și arțăgos, se sprijinea de tejghea când intră Esteban. Raimundo zâmbi afectat și scoase un fluierat ascuțit, și câteva secunde mai

târziu din încăperea din spate ieși tatăl său, o matahală puturoasă, chiar mai palidă decât Raimundo. De scalpul pestriț îi atârnau șuvițe de păr cărunt, iar burta bărbatului împingea o *guayabera* scrobită. Zâmbi larg și întinse mâna.

– Mă bucur nespus să te văd, zise el. Raimundo! Adu-ne cafea și două scaune.

Oricât de mult i-ar fi displăcut Onofrio, Esteban nu era în postura să fie nepoliticos. Acceptă să-i strângă mâna. Raimundo vărsă cafeaua în farfurioare și troncăni scaunele, încruntându-se, furios că era obligat să servească un indian.

– De ce nu mă lași să returnez televizorul? întrebă Esteban după ce se așeză, și pe urmă, neputând să-și înghită înapoi cuvintele, adăugă: Ai renunțat să-i tragi pe ai mei pe sfoară?

Onofrio oftă, de parcă ar fi fost istovitor să-i explice unui nătărău ca Esteban cum stau lucrurile.

– Nu-i trag pe ai tăi pe sfoară. Merg dincolo de litera contractului, îngăduindu-le să înapoieze obiectele în loc să caut rezolvarea problemelor în justiție. Totuși, în cazul vostru, am născocit o cale prin care să puteți păstra televizorul fără să mai plătiți în continuare și totuși să ne încheiem socotelile. Ți se pare înșelăciune?

Era inutil să contrazici un om cu o logică atât de superficială și de egoistă ca a lui Onofrio.

– Spune-mi ce vrei, zise Esteban.

Onofrio își umezi buzele de culoarea cârnaților afumați.

– Vreau să omori jaguarul din Barrio Carolina.

– Nu mai vânez, răspunse Esteban.

– Indianul se teme, interveni Raimundo, apropiindu-se în spatele lui Onofrio. Ţi-am spus eu.

Onofrio îi făcu semn să plece şi îi spuse lui Esteban:

– E lipsit de logică. Dacă iau vacile, vei vâna din nou jaguari. Dar dacă faci ce-ţi cer, va trebui să vânezi un singur jaguar.

– Unul care a ucis opt vânători.

Esteban aşează ceaşca de cafea şi se ridică în picioare.

– Nu e un jaguar obişnuit.

Raimundo râse dispreţuitor, iar Esteban îl ţintui cu o privire aspră.

– Ah, zise Onofrio, afişând un zâmbet linguşitor. Dar nici unul dintre cei opt nu a folosit metoda ta.

– Îmi cer scuze, Don Onofrio, vorbi Esteban cu prefăcută solemnitate. Mă aşteaptă alte treburi.

– Îţi plătesc cinci sute de *lempira*, în plus faţă de ştergerea datoriei, rosti Onofrio.

– De ce? întrebă Esteban. Iartă-mă, dar nu pot crede că datorită grijii pentru binele public.

Gâtul gras al lui Onofrio pulsă, faţa i se întunecă.

– Nu contează, zise Esteban. Nu e destul.

– Prea bine. O mie.

Atitudinea degajată a lui Onofrio nu-i putea ascunde neliniştea din glas.

Intrigat, curios să afle până unde mergea dorinţa lui Onofrio, Esteban aruncă o cifră la nimereală:

– Zece mii, spuse el. Şi în avans.

– Ridicol! Aș putea angaja zece vânători pentru suma asta! Douăzeci!

Esteban ridică din umeri:

– Dar nici unul cu priceperea mea.

Pentru o clipă, Onofrio rămase cu mâinile încrucișate, răsucindu-le ca și cum s-ar fi luptat cu vreo idee evlavioasă.

– În regulă, se învoi el, rostind vorbele de parcă le-ar fi scos cu cleștele. Zece mii!

Motivul interesului lui Onofrio pentru Barrio Carolina i se limpezi dintr-odată lui Esteban, care înțelese că onorariul său va părea jalnic de mic pe lângă profiturile implicate. Dar îl obseda gândul ce ar însemna zece mii de *lempira:* o cireadă de vite, un tractoraș pentru transportul produselor sau – și, când se gândi la asta, își dădu seama că era cea mai fericită posibilitate – căsuța de stuc din Barrio Clarín, pe care pusese ochii Encarnación. Poate că, dacă o vor avea, se va mai îmbuna față de el. Observă că Raimundo se uita fix la el, cu un zâmbet atotștiutor, și chiar Onofrio, deși încă scandalizat de onorariu, începea să dea semne de satisfacție, aranjându-și *guayabera*, netezindu-și părul și așa lins. Esteban se simți înjosit de capacitatea lor de a-l cumpăra și, ca să-și păstreze o urmă de demnitate, se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Am să mă gândesc, îi aruncă el peste umăr. Și am să-ți dau răspunsul mâine dimineață.

Brigada criminalistică din New York, cu un actor american chel în rolul principal, era atracția serii la

televizorul lui Encarnación, şi văduvele stăteau cu picioarele încrucişate pe podea, umplând casa într-atât, încât soba cu cărbuni şi hamacul de dormit fuseseră mutate afară, pentru ca întârziatele să aibă parte de unghiuri bune de vizionare. Lui Esteban, care stătea în prag, i se părea că locuinţa îi fusese invadată de un stol de păsări mari şi negre, cu capetele acoperite, care primeau o învăţătură malefică de la un giuvaier gri, pâlpâitor. Fără tragere de inimă, îşi făcu loc printre ele, croindu-şi drum către rafturile montate pe perete, în spatele televizorului; întinse mâna spre raftul de sus şi trase un pachet mare, înfăşurat în ziare pătate de ulei. Cu coada ochiului, o văzu pe Encarnación urmărindu-l cu privirea, cu buzele subţiate, curbate într-un zâmbet, iar acea cicatrice de zâmbet lăsă o urmă în inima lui. Ştia ce avea de gând să facă şi era încântată! Câtuşi de puţin îngrijorată! Probabil că ştiuse de planul lui Onofrio de a ucide jaguarul, probabil că pusese la cale împreună cu el să-l prindă pe Esteban în capcană. Înfuriat, se înghesui printre văduve, făcându-le să mormăie, şi se duse afară, în mijlocul crângului său de bananieri, unde se aşeză pe o piatră. Noaptea era înnorată şi doar un mănunchi de stele se zărea printre siluetele întunecate, zdrenţuite, ale frunzelor. Vântul apropie frunzele, cu o alunecare uşoară, iar Esteban auzi una dintre vaci sforăind şi simţi mirosul ţarcului. Era ca şi cum trăinicia vieţii sale fusese redusă la această perspectivă izolată şi simţea izolarea cu amărăciune. Deşi recunoştea că greşise

în căsnicie, nu-şi dădea seama să fi făcut nimic care să poată da naştere acelui zâmbet nesuferit al lui Encarnación.

După o vreme, desfăcu pachetul învelit în ziare şi scoase o macetă de felul celor folosite la tăierea tulpinilor de bananieri, dar pe care el o folosea la omorârea jaguarilor. Simplul fapt de a o ţine în mână îi spori încrederea şi îi dădu o senzaţie de putere. Nu mai vânase de ani de zile, dar ştia că nu-şi pierduse îndemânarea. Cândva, fusese proclamat cel mai mare vânător din provincia Nueva Esperanza, ca şi tatăl său, înaintea lui, şi nu renunţase la vânătoare din pricina vârstei sau a infirmităţii, ci din cauză că jaguarii erau frumoşi şi frumuseţea lor începuse să cântărească mai mult decât motivele pe care le avea pentru a-i omorî. Nu avea nici un motiv mai bun să omoare jaguarul din Barrio Carolina. Nu reprezenta un pericol pentru nimeni, în afară de cei care îl vânau, care căutau să-i invadeze teritoriul, iar moartea lui nu va face decât să aducă beneficii unui ticălos şi soţiei sale arţăgoase şi să răspândească boala ce contamina Puerto Morrada. În plus, era un jaguar negru.

„Jaguarii negri, îi explicase tatăl lui, sunt fiinţe ale lunii. Ei au alte forme şi rosturi magice, pe care nu trebuie să le tulburăm. Să nu le faci rău niciodată!"

Tatăl său nu spusese că jaguarii negri trăiau pe lună, ci pur şi simplu că foloseau puterea acesteia, dar, copil fiind, Esteban visase o lună cu păduri de fildeş şi pajişti de argint, prin care jaguarii alergau

iute ca o apă neagră; iar când îi povestise tatălui său despre visele sale, acesta îi spusese că asemenea vise erau reprezentări ale adevărului și că, mai devreme sau mai târziu, avea să descopere adevărul ce se afla dedesubtul lor. Esteban nu încetase niciodată să creadă în acele vise, nici măcar în fața tărâmului pietros, lipsit de aer, înfățișat de programele științifice de la televizorul lui Encarnación. Luna aceea, cu misterul ei explicat, era doar un fel de vis mai puțin lămuritor, o descriere care reducea realitatea la cunoscut.

Dar când se gândi la asta, Esteban își dădu seama dintr-odată că uciderea jaguarului ar putea fi soluția problemelor sale, că, mergând împotriva învățăturilor tatălui, omorându-i visele, viziunea sa de indian asupra lumii, s-ar putea să reușească să găsească armonia în relația cu soția sa. A stat prea mult între cele două concepții și era vremea să aleagă. Nu era cu adevărat o alegere. Își ducea traiul în această lume, nu în cea a jaguarilor; dacă era nevoie de moartea unei ființe magice ca să poată accepta drept plăceri televizorul, mersul la cinematograf și o casă de stuc în Barrio Clarin, ei bine, avea încredere în metoda sa. Legănă maceta, tăind aerul întunecat și râse. Frivolitatea lui Encarnación, priceperea lui la vânat, lăcomia lui Onofrio, jaguarul, televizorul... toate erau întreținute cu dibăcie, ca elementele unei vrăji, ale cărei rezultate ar fi negarea magiei și promovarea doctrinelor ne-magice care au corupt Puerto Morada. Râse din nou, dar,

câteva clipe mai târziu, se mustră. Exact acest tip de gândire se pregătea să-l smulgă din rădăcini.

Esteban o trezi pe Encarnación devreme în dimineața următoare și o obligă să-l însoțească la magazinul de electrocasnice. Maceta îi atârna pe șold, într-o teacă de piele, și ducea un sac de pânză groasă cu mâncare și ierburile de care va avea nevoie la vânătoare. Encarnación mergea cu pași iuți pe lângă el, tăcută, cu fața ascunsă de un șal. Când ajunseră la magazin, Esteban îl puse pe Onofrio să pună pe factură ștampila PLĂTIT INTEGRAL, pe urmă i-o înmână, împreună cu banii, lui Encarnación.

– Dacă omor jaguarul sau dacă mă omoară el pe mine, spuse el aspru, asta îți va aparține. Dacă nu mă întorc într-o săptămână, poți să presupui că nu mă voi mai întoarce niciodată.

Encarnación se retrase un pas, cu panica întipărită pe chip, de parcă l-ar fi văzut într-o nouă lumină și ar fi înțeles consecințele acțiunilor ei, dar nu făcu nici o mișcare ca să-l oprească în timp ce se îndrepta către ușă.

Peste drum, Raimundo Esteves se sprijinea de peretele bufetului Atómica, discutând cu două fete îmbrăcate în jeanși și bluze cu volane; fetele își fluturau mâinile și dansau în ritmul muzicii ce răzbătea dinspre bufet, iar lui Esteban îi păreau mai străine decât ființele pe care avea să le vâneze. Tânărul îl zări și le șopti ceva fetelor; acestea aruncară priviri peste umăr și izbucniră în râs. Supărat deja pe

Encarnación, Esteban fu străbătut de o furie rece. Traversă strada, odihnindu-şi mâna pe mânerul macetei, şi îl ţintui pe Raimundo cu privirea; până atunci nu remarcase cât de moale era, cât de lipsit de prezenţă. O puzderie de băşicuţe îi împânzeau maxilarul, pielea de sub ochi îi era ciupită de striaţii mici, parcă făcute de ciocanul unui argintar şi, cu privirea strâmbă, ochii îi zburau de la o faţă la alta.

Furia lui Esteban se transformă în repulsie.

– Sunt Esteban Caax, spuse el. Mi-am construit propria casă, mi-am lucrat pământul şi am adus pe lume patru copii. Astăzi merg să vânez jaguarul de la Barrio Carolina, ca să vă fac pe tine şi pe tatăl tău şi mai graşi decât sunteţi.

Îl măsură pe Raimundo cu privirea, din cap până în picioare şi, lăsându-şi glasul să se umple de dezgust, întrebă:

– Tu cine eşti?

Faţa dolofană a tânărului se strânse într-un nod de ură, însă nu dădu nici un răspuns. Fetele chicotiră şi se făcură nevăzute prin uşa bufetului. Esteban le auzea descriind incidentul, auzea râsete şi continua să se uite cu privirea încremenită la Raimundo. Mai multe fete scoaseră capetele pe uşa bufetului, hlizindu-se şi şuşotind. După o clipă, Esteban se întoarse pe călcâie şi plecă. În spatele lui se auzea un cor de râsete nestăpânite şi un glas de fată strigă batjocoritor:

– Raimundo! Cine eşti? Alte glasuri i se alăturară şi curând strigătul deveni un cântec.

Barrio Carolina nu era tocmai un cartier din Puerto Morada; se afla dincolo de Punta Manabique, împrejmuirea golfului din punctul cel mai sudic, și era mărginit de o colină cu palmieri și de zona cea mai încântătoare a plajei din toată provincia, o porțiune curbată de nisip alb, care făcea loc valurilor verzi de jad. Cu patruzeci de ani în urmă, fusese cartierul general al fermei experimentale a companiei de fructe, un proiect atât de amplu încât la fața locului a fost construit un orășel: șiruri de case albe cu acoperișuri de șindrilă și verande acoperite, de felul celor pe care le puteai vedea în ilustrațiile unei reviste înfățișând zona rurală a Americii. Compania trâmbițase proiectul ca fiind cheia de boltă a viitorului țării și promisese să realizeze culturi de mare randament, care vor pune capăt foametei, dar, în 1947, o epidemie de holeră a devastat coasta și orășelul a fost abandonat. Până când spaima holerei s-a potolit, compania ajunsese să fie bine ancorată în politica națională și nu mai avea nevoie să-și întrețină o imagine favorabilă; proiectul a fost abandonat și domeniul părăsit, până ce – în același an în care Esteban a renunțat la vânătoare – dezvoltatorii imobiliari au cumpărat-o, intenționând să construiască un important complex turistic. Atunci și-a făcut apariția jaguarul. Deși nu a omorât nici un muncitor, i-a terorizat până într-atât încât au refuzat să înceapă lucrul. Au fost trimiși vânători, iar pe aceștia jaguarul i-a ucis. Ultimul grup de vânători avea puști automate și tot soiul de mijloace

tehnologice, dar jaguarul i-a doborât unul câte unul, astfel că și acest proiect a fost abandonat. Se zvonea că terenul fusese de curând revândut (acum Esteban știa cui) și că ideea construirii unei stațiuni fusese din nou luată în discuție.

Drumul pe jos de la Puerto Moranda fu fierbinte și obositor, iar la sosire Esteban se așeză sub un palmier și mâncă gogoși reci cu banane. Talazuri albe ca pasta de dinți se spărgeau de mal și nu se zăreau nici un fel de resturi lăsate de oameni, ci doar frunze moarte, lemne plutitoare și nuci de cocos. Toate casele, în afară de patru, fuseseră înghițite de junglă și numai porțiuni din cele patru rămaseseră vizibile, încastrate, ca niște porți în descompunere, într-un zid verde negricios de vegetație. Chiar și în lumina strălucitoare a soarelui păreau bântuite, cu îngrăditurile rupte, scândurile decolorate în gri, vrejuri revărsate peste fațade. Un mango răsărise dintr-o verandă și niște papagali sălbatici îi mâncau fructele. Nu mai vizitase cartierul din copilărie. Ruinele îl înfricoșaseră atunci, dar acum le găsea interesante, mărturii ale supremației legilor naturii. Îl frământa ideea că va contribui la transformarea întregului ținut într-un loc unde papagalii vor fi legați cu lanțuri de stinghii și jaguarii vor fi desene pe fețele de masă, un loc al piscinelor și al turiștilor sorbind din nuci de cocos. Cu toate acestea, după ce își termină prânzul, porni să exploreze jungla și curând descoperi o cărare folosită de jaguar, o potecă îngustă, care șerpuia printre cochiliile acoperite de

vrejuri ale construcţiilor cale de vreo patru sute de metri şi se termina la Río Dulce. Râul era de un verde mai întunecat decât marea, cotind printre pereţii junglei; urmele jaguarului erau peste tot de-a lungul malului, deosebit de adânci pe creasta acoperită de ierburi ce se ridica la peste un metru şi jumătate deasupra apei. Asta îl încurcă pe Esteban. Jaguarul nu putea să bea apă de pe ridicătură şi cu siguranţă nu ar dormi acolo. Îşi frământă creierii o vreme, dar până la urmă alungă acest gând, se întoarse la ţărmul mării şi, fiindcă intenţiona să stea de veghe în noaptea aceea, trase un pui de somn sub palmieri.

Câteva ore mai târziu, spre sfârşitul după-amiezii, fu trezit din somn de un glas care îl striga. O femeie înaltă, suplă, cu pielea arămie se îndrepta spre el, îmbrăcată cu o rochie verde-închis – aproape aceeaşi culoare cu pereţii junglei –, care lăsa să i se vadă proeminenţa sânilor. Când se apropie, văzu că, deşi trăsăturile ei erau patucane, aveau o fineţe neobişnuită pentru trib, ca şi cum ar fi fost cizelate într-o figură încântătoare: obraji neteziţi în scobituri delicate, buze rotunjite, pene stilizate de abanos inserate pe post de sprâncene, ochi de jais şi onix alb şi, peste toate acestea, o strălucire blândă. Un luciu de sudoare îi acoperea pieptul şi o singură şuviţă de păr negru i se întindea pe puntea umărului, atât de meşteşugit aşezată, de parcă urmase o socoteală anume. Îngenunche lângă el, privindu-l impasibilă, iar Esteban fu tulburat de aerul ei înfierbântat de

senzualitate. Briza îi aduse mirosul, un mosc dulce, care îi amintea de fructele de mango lăsate să se coacă la soare.

– Mă numesc Esteban Caax, zise el, conştient cu durere de propriul miros de transpiraţie.

– Am auzit despre tine. Vânătorul de jaguari. Ai venit să omori jaguarul cartierului?

– Da, răspunse el şi, recunoscând, se simţi ruşinat.

Fata luă un pumn de nisip şi îl privi cum i se prelinge printre degete.

– Cum te cheamă? întrebă el.

– Dacă ne împrietenim, îţi voi spune, răspunse ea. De ce trebuie să omori jaguarul?

Îi povesti despre televizor şi apoi, spre surprinderea lui, se pomeni descriindu-i problemele pe care le avea cu Encarnación, explicând cum intenţiona să se adapteze la obiceiurile ei. Acestea nu erau subiecte pe care se cuvenea să le discuţi cu un străin, însă era ispitit spre intimitate; avea impresia că simte o afinitate între ei şi asta îl îndemnă să-şi descrie căsătoria ca fiind mai jalnică decât era, căci, deşi nu o înşelase niciodată pe Encarnación, ar fi primit bucuros ocazia de a o face acum.

– Acesta este un jaguar negru, spuse ea. Ştii, desigur, că nu sunt animale obişnuite, că au rosturi pe care nu trebuie să le tulburăm.

Esteban fu uluit să audă cuvintele tatălui său din gura ei, dar luă asta drept o coincidenţă şi răspunse:

– Poate, dar nu sunt rosturile mele.

– Ba da, sunt. Dar pur şi simplu ai ales să le ignori.

Mai adună un pumn de nisip.

– Cum vei reuși? Nu ai nici o armă. Doar o macetă.

– Mai am și asta, răspunse el și scoase din sac un pachețel cu ierburi, pe care i-l întinse.

Ea îl deschise și îi mirosi conținutul.

– Ierburi? Aha! Ai de gând să droghezi jaguarul.

– Nu jaguarul. Pe mine.

Luă pachețelul înapoi.

– Ierburile încetinesc inima și dau trupului un aspect de moarte. Induc o transă, dar o transă care poate fi părăsită într-o clipită. După ce le mestec, mă voi culca într-un loc prin care jaguarul trebuie să treacă în timpul vânătorii din fiecare noapte. Va crede că sunt mort, dar nu va mânca dacă nu e sigur că spiritele au părăsit trupul și, ca să-și dea seama, se va așeza pe cadavru, să simtă când se ridică spiritul. De îndată ce va începe să se instaleze, voi ieși din transă și îl voi înjunghia între coaste. Dacă mâna îmi va fi sigură, va muri pe loc.

– Și dacă mâna nu-ți va fi sigură?

– Am omorât aproape cincizeci de jaguari. Nu mă mai tem de nesiguranța mâinilor. Metoda s-a transmis în familia mea de la Bătrânii Patuca și nu a dat greș niciodată, după câte știu eu...

– Dar un jaguar negru...

– Negru sau pătat, nu are nici o importanță. Jaguarii sunt animale care se bazează pe instinct și toate sunt la fel când vine vorba de hrană.

– Ei bine, nu-ți pot ura succes, dar nici nu-ți doresc răul.

Se ridică în picioare, scuturându-şi nisipul de pe rochie.

Vru s-o roage să rămână, dar mândria îl împiedică, iar ea râse ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

– Poate că vom mai vorbi, Esteban. Ar fi păcat dacă nu ar fi aşa; căci avem mai multe de vorbit decât ceea ce am discutat astăzi.

Se îndepărtă iute în josul plajei, devenind o siluetă neagră, minusculă, vălurită de aburul căldurii.

În seara aceea, având nevoie de un loc unde să stea la pândă, Esteban forţă uşa uneia dintre casele cu vedere la plajă şi pătrunse pe verandă. Nişte cameleoni o zbughiră în colţuri şi o iguană alunecă de pe un scaun de grădină învelit în pânză de păianjen şi dispăru printr-o gaură din podea. Interiorul casei era întunecos şi neprimitor, cu excepţia băii, al cărei acoperiş lipsea, înlocuit de o ţesătură de vrejuri, care făceau din lumina asfinţitului o infuzie gri-verzuie. Vasul crăpat de toaletă era plin de apă de ploaie şi insecte moarte. Încurcat, Esteban se întoarse pe verandă, curăţă scaunul de grădină şi se aşeză.

La orizont, marea şi cerul se îngemănau într-un abur argintiu şi cenuşiu. Vântul se oprise şi palmierii erau neclintiţi ca nişte statui. Un şir de pelicani zburând jos, deasupra valurilor, scriau parcă o frază din negre silabe criptice. Dar frumuseţea ciudată a priveliştii nu-l impresiona în nici un fel. Esteban nu putea să-şi ia gândul de la femeie. Amintirea şoldurilor ei, legănându-se, când se îndepărtase, pe sub

pânza rochiei, se repeta iar și iar în mintea lui și, ori de câte ori încerca să-și îndrepte atenția către problemele imediate, amintirea devenea și mai irezistibilă. Și-o imagina goală, cu jocul mușchilor unduindu-i coapsele și asta îl înfierbânta într-atât, încât începu să se plimbe de colo-colo, fără să țină seama de faptul că scândurile scârțâitoare îi semnalau prezența. Nu putea înțelege efectul pe care îl avea asupra lui. Poate, gândi el, era faptul că luase apărarea jaguarului, faptul că-i reamintise tot ce lăsa în urmă... iar apoi înțelegerea se așeză asupra lui ca un giulgiu de gheață.

Era un lucru cunoscut printre patuca faptul că un bărbat pe cale să sufere o moarte solitară și neașteptată era vizitat de un mesager al morții care – ca reprezentant al familiei și al prietenilor – îl pregătea pentru a face față evenimentului; iar Esteban era acum foarte sigur că femeia fusese un asemenea mesager, că farmecul ei fusese special conceput pentru a-i atrage sufletul către soarta-i iminentă. Se lăsă pe spate în scaun, năucit de revelație. Faptul că știuse cuvintele tatălui său, parfumul straniu al conversației sale, sugestia că între ei era ceva mai mult: totul era în perfectă concordanță cu înțelepciunea tradițională. Luna răsări în al treilea pătrar, argintând nisipurile ținutului, iar el încă stătea acolo, țintuit locului de propria-i spaimă de moarte.

Privea jaguarul de mai multe secunde, când îi înregistră prezența. La început, fu ca și cum o fărâmă

din cerul nopții căzuse pe pământ și era suflată de briza schimbătoare, dar curând văzu că era jaguarul, care înainta tiptil, de parcă ar fi pândit o pradă. Apoi sări sus, în aer, răsucindu-se și învârtindu-se și începu să alerge de-a lungul și de-a latul plajei: o panglică de apă neagră curgând peste nisipurile de argint. Nu mai văzuse niciodată un jaguar la joacă și numai asta era prilej de uimire, dar, mai presus de orice, se minună de faptul că aici prinseseră viață visele sale din copilărie. Era de parcă ar fi aruncat o privire afară, către o pajiște argintie a lunii, urmărind una dintre creaturile sale magice. Priveliștea îi șterse teama și, ca un copil, își lipi nasul de perdea, încercând să nu clipească, neliniștit că ar putea pierde un singur moment.

În cele din urmă, jaguarul lăsă joaca deoparte și se îndreptă, pândind, către junglă. După poziția urechilor și după legănarea deliberată a mersului, Esteban își dădu seama că vânează. Se opri sub un palmier, la aproximativ șase metri de casă, își înălță capul și adulmecă aerul. Lumina lunii se revărsa prin frunziș, așezând sclipiri străvezii pe labele sale; ochii jaguarului, ochi galbeni-verzui, scânteietori, erau ca niște orificii într-o suprafață sângerie de foc. Frumusețea animalului îți tăia respirația – întruchiparea unui principiu al perfecțiunii –, iar Esteban, comparând această frumusețe cu palida urâțenie a celui care-l tocmise, cu principiul urâciunii care dusese la angajarea lui, se îndoi că va reuși vreodată să-l omoare.

Toată ziua următoare cugetă la această întrebare. Sperase că femeia se va întoarce, fiindcă respinsese ideea că era mesagerul morții – acea percepție, gândea el, trebuie să-i fi fost indusă de atmosfera misterioasă a cartierului – și simțea că, dacă ea avea să susțină din nou cauza jaguarului, se va lăsa convins. Dar ea nu-și făcu apariția, iar Esteban, stând pe plajă și privind cum soarele asfințitului coboară prin stratul de nori scăldați în nuanțe de portocaliu-închis și mov-pal, aruncând sclipiri sălbatice peste întinderea mării, înțelese din nou că nu avea de ales. Fie că jaguarul era frumos sau nu, fie că femeia fusese un mesager supranatural, trebuia să trateze aceste lucruri ca și cum n-ar avea nici o importanță. Scopul vânătorii fusese acela de a se lepăda de misterele de orice fel, iar el îl pierduse din vedere, sub influența vechilor vise.

Așteptă până la răsăritul lunii ca să ia ierburile, apoi se culcă sub palmierul sub care se oprise jaguarul în noaptea precedentă. Șopârlele treceau șușotind prin iarbă, puricii de nisip îi săltau pe față; aproape că nici nu îi simțea, prăbușindu-se tot mai adânc în moleșeala ierburilor. Frunzișul de deasupra era verde-cenușiu în lumina lunii, ridicându-se, foșnind; iar stelele ce se zăreau printre marginile zdrențuite ale frunzelor de palmier tremurau nebunește, de parcă vântul le atâța flăcările. Se contopi cu peisajul, savurând mirosurile de apă sărată și frunze moarte duse de vânt peste plajă, hoinărind cu ele; dar când auzi pasul moale al jaguarului,

deveni vigilent. Prin ochii mijiți, văzu jaguarul, la patru metri depărtare, o umbră imensă, ridicându-și gâtul către el, cercetându-i mirosul. După o clipă, începu să-l înconjoare, fiecare cerc puțin mai mic decât cel de dinainte și, de fiecare dată când jaguarul îi ieșea din raza vizuală, trebuia să-și suprime un fior de spaimă. Pe urmă, când trecu aproape, în partea dinspre mare, simți adierea mirosului său.

Un parfum dulceag, de mosc, care îi aminti de fructele de mango care se coceau la soare.

Spaima îi inunda trupul și încercă s-o alunge, să-și spună că mirosul nu avea cum să fie ceea ce credea el. Jaguarul mârâi, un sunet tăios ca o lamă care despică mreaja calmă a vântului și a valului și, dându-și seama că simțise mirosul propriei frici, sări în picioare, fluturându-și maceta. Într-un vârtej al privirii, văzu jaguarul făcând un salt înapoi, pe urmă urlă la el, flutură din nou maceta și alergă către casa unde stătuse de veghe. Se strecură pe ușă și se duse, clătinându-se, în camera din față. În urma lui, se auzi o bubuitură și, întorcându-se, zări o siluetă neagră, imensă, luptându-se să se elibereze din încâlceala, scăldată în lumina lunii, a vrejurilor și plasei sfâșiate. Țâșni în baie, se așeză, sprijinit cu spatele de vasul de toaletă, și închise ușa, proptind-o cu picioarele.

Sunetul zbaterii jaguarului se domoli și, pentru o clipă, crezu că cedase. Sudoarea i se prelingea în dâre reci de-o parte și de alta a trupului, inima îi bătea cu putere. Își ținu respirația, ascultând, și i se

păru că toată lumea își ține respirația împreună cu el. Sunetele vântului, ale valurilor și ale insectelor erau un clocot; lumina lunii așternea o strălucire albă peste vrejurile înlănțuite de deasupra și un cameleon era înghețat între fâșiile jupuite de tapet din spatele ușii. Scoase un oftat și își șterse sudoarea de pe ochi. Înghiți.

Apoi panoul de sus al ușii explodă, zdrobit de o labă neagră. Așchii de lemn putred îi zburară în față și Esteban țipă. Maxilarul lucios al jaguarului pătrunse prin deschizătură, răgind. O boltă de colți sclipitori străjuind un gâtlej roșu de pluș. Pe jumătate paralizat, Esteban îl împunse, fără vlagă, cu maceta. Jaguarul se retrase, vârî laba prin ușă și îl înhață de picior. Mai mult din întâmplare decât în mod intenționat, reuși să spintece jaguarul și laba fu retrasă și ea. Îl auzi bufnind în camera din față, iar apoi, câteva secunde mai târziu, o bubuitură puternică în zidul din spate. Capul jaguarului apăru deasupra peretelui; atârna pe labele din față, încercând să se cațere într-un loc de unde să poată să sară în cameră. Esteban se ridică, clătinându-se, și lovi sălbatic, retezând vrejurile. Jaguarul căzu, urlând. O vreme, se plimbă de-a lungul zidului, clocotind de furie. În cele din urmă se lăsă tăcerea.

Când lumina soarelui începu să străbată printre vrejuri, Esteban ieși din casă și se îndreptă, în josul plajei, către Puerto Morada. Umbla cu capul plecat, trist, gândindu-se la viitorul sumbru care îl aștepta după ce îi va returna banii lui Onofrio, o viață

sortită încercării de a o mulțumi pe Encarnación, din ce în ce mai arțăgoasă, omorând jaguari mai neînsemnați pentru sume mult mai neînsemnate. Era atât de cotropit de descurajare, încât nu observă femeia, până când aceasta îl strigă. Stătea sprijinită de un palmier, la vreo zece metri depărtare, îmbrăcată cu o rochie albă, transparentă, prin care putea să-i vadă proeminența întunecată a sfârcurilor. Își scoase maceta și dădu un pas înapoi.

– De ce te temi de mine, Esteban? îi strigă ea, apropiindu-se.

– M-ai păcălit să-ți dezvălui metoda mea și ai încercat să mă omori. Nu e un motiv de teamă?

– Nu te cunoșteam și nu-ți știam metoda, în forma aceea. Știam doar că mă vânai. Dar acum vânătoarea s-a sfârșit și putem fi bărbat și femeie.

Continuă să țină maceta cu vârful către ea.

– Ce ești? întrebă el.

Femeia zâmbi.

– Mă numesc Miranda. Sunt patuca.

– Ei nu au blană neagră și gheare.

– Sunt dintre Bătrânii Patuca. Avem această putere.

– Nu te apropia!

Ridică maceta, ca și cum ar fi gata să lovească, iar ea se opri exact la distanța la care nu o putea atinge.

– Poți să mă omori, dacă asta vrei, Esteban. Își desfăcu brațele și sânii împinseră mătasea rochiei. Ești mai puternic decât mine acum. Dar mai întâi ascultă-mă.

Esteban nu coborî maceta, dar teama și furia îi erau copleșite de o emoție mai dulce.

– Cu multă vreme în urmă, spuse ea, a existat un mare vindecător, care a prezis că, într-o zi, patuca își vor pierde locul în lume, așa că, ajutat de zei, a deschis o ușă către o altă lume, unde tribul putea înflori. Dar mulți membri ai tribului se temeau și nu voiau să-l urmeze. De atunci, ușa a fost lăsată deschisă pentru cei care vor veni mai târziu. Făcu semn către casa distrusă: Barrio Carolina este ușa, iar jaguarul este paznicul. Dar în curând neliniștile acestei lumi vor mătura acest cartier și ușa se va închide pentru totdeauna. Căci, deși vânătoarea noastră s-a terminat, nu există sfârșit pentru vânători și pentru lăcomie. Înaintă încă un pas. Dacă îți vei asculta bătăile inimii, vei ști că grăiesc adevărul.

O crezu pe jumătate, dar mai credea și că vorbele ei mascau un adevăr și mai usturător, cuprins în celălalt, așa cum maceta intra în teacă.

– Ce este? întrebă ea. Ce te frământă?

– Cred că ai venit să mă pregătești pentru moarte, răspunse el, și că ușa ta duce doar către moarte.

– Atunci de ce nu fugi de mine?

Făcu semn către Puerto Morada.

– Acolo este moartea, Esteban. Țipetele pescărușilor înseamnă moarte; când inimile îndrăgostiților se opresc în momentele de maximă plăcere înseamnă tot moarte. Această lume nu este mai mult decât un înveliș subțire al vieții, întins peste o fundație de moarte, ca un strat de alge pe o stâncă. Poate că ai

dreptate, poate că lumea mea se află dincolo de moarte. Cele două idei nu sunt opuse. Dar, dacă eu sunt moarte pentru tine, Esteban, atunci ceea ce iubeşti tu este moartea.

Esteban îşi întoarse privirea către mare, nedorind ca ea să-i vadă chipul.

– Nu te iubesc.

– Dragostea ne aşteaptă, vorbi ea. Şi, într-o bună zi, vei veni alături de mine în lumea mea.

O privi din nou, gata să nege, dar rămase înmărmurit. Rochia îi căzuse pe nisip şi zâmbea. Supleţea şi puritatea jaguarului se reflectau în fiecare linie a trupului său, părul ei intim era de un negru atât de absolut, încât părea un gol în carne. Se apropie, împingând maceta deoparte. Sfârcurile ei îi atinseră pieptul, calde prin pânza aspră a cămăşii lui; mâinile ei îi cuprinseră faţa, şi era înecat în parfumul ei fierbinte, copleşit de teamă şi dorinţă deopotrivă.

– Noi doi suntem un singur suflet. Un sânge şi-un adevăr. Nu poţi să mă respingi.

Zilele trecură, deşi Esteban nu ştia sigur câte. Noaptea şi ziua erau momente neimportante ale relaţiei sale cu Miranda, care nu făceau decât să le coloreze clipele de iubire cu o stare spectrală sau însorită şi, de fiecare dată când făceau dragoste, era ca şi cum o mie de culori noi se adăugau simţurilor sale. Nu mai fusese niciodată atât de mulţumit. Uneori, uitându-se lung la faţadele bântuite ale cartierului, avea impresia că ar putea ascunde foarte

bine aleile umbroase care duceau către o altă lume; cu toate acestea, ori de câte ori Miranda încerca să-l convingă să plece cu ea, refuza. Nu-şi putea depăşi frica şi nu ar fi recunoscut niciodată – nici măcar faţă de sine – că o iubea. Încercă să-şi îndrepte gândurile către Encarnación, sperând că îi va submina fixaţia pentru Miranda şi îl va elibera, pentru a se întoarce la Puerto Morada, dar descoperi că nu putea să şi-o imagineze pe soţia sa altfel decât ca pe o pasăre neagră, cocoşată în faţa unei nestemate gri. Cu toate acestea, Miranda părea uneori la fel de ireală. O dată, stând pe ţărmul lui Río Dulce şi privind oglindirea lunii – aproape plină – plutind pe apă, ea îi arătă luna şi spuse:

– Lumea mea este atât de aproape, Esteban. Atât de tangibilă. Ai putea crede că luna de deasupra este reală şi că aceasta este doar o reflecţie, dar lucrul cel mai real, cel care ilustrează cel mai bine realul, este suprafaţa care permite iluzia reflecţiei. Te temi să treci dincolo de această suprafaţă, şi, totuşi, este atât de inconsistentă încât de-abia ai observa când ai trecut.

– Vorbeşti ca bătrânul preot care m-a învăţat teologie. Lumea lui – Raiul lui – era tot filozofie. Aşa este lumea ta? Ideea unui loc? Sau există acolo păsări, jungle şi râuri?

Chipul îi era parţial întunecat, pe jumătate luminat de razele lunii, pe jumătate umbrit, iar glasul nu dezvăluia nimic din starea ei de spirit.

– Nu mai mult decât sunt aici.

– Ce înseamnă asta? întrebă el nervos. De ce nu-mi dai un răspuns clar?

– Dacă ar fi să descriu lumea mea, m-ai considera pur și simplu o mincinoasă isteață.

Își așeză capul pe umărul lui.

– Mai devreme sau mai târziu vei înțelege. Nu ne-am găsit unul pe altul doar ca să suferim durerea de a ne despărți.

În clipa aceea, frumusețea ei – și cuvintele la fel – păru un fel de paravan, ascunzând frumusețea întunecată și înfricoșătoare de dedesubt; dar știa că ea avea dreptate, că nu putea să aducă nici un argument convingător împotriva spaimei sale.

Într-o după-amiază, o după-amiază atât de strălucitoare încât era imposibil să privești marea fără să mijești ochii, înotară până la o fâșie de nisip care se înfățișa ca o insulă subțire, curbată, de alb pe fondul apei verzi. Esteban se zbătea și împroșca apa, dar Miranda înota de parcă ar fi fost în elementul ei; țâșnea pe sub el, gâdilându-l, trăgându-l de picioare, alunecând înainte ca el s-o poată prinde. Se plimbară pe nisip, întorcând stele de mare cu vârful piciorului, adunând melci ca să-i fiarbă pentru cină, și apoi Esteban zări o pată neagră, întinsă pe sute de metri, care se mișca sub apă, dincolo de fâșia de nisip, un banc mare de scrumbii regale.

– Păcat că nu avem o barcă, zise el. Scrumbiile ar fi mai gustoase decât melcii.

– Nu avem nevoie de nici o barcă, răspunse ea. Am să-ți arăt o modalitate veche de a prinde pești.

Trasă un desen complicat pe nisip şi, când termină, îl conduse în valuri şi îl puse să stea cu faţa la ea, la câţiva metri distanţă.

– Uită-te în jos, la apa dintre noi, spuse Miranda. Nu îţi ridica privirea şi rămâi perfect nemişcat, până când îţi spun eu.

Începu să cânte, într-un ritm tremurat, care lui Esteban îi aminti de brizele aspre ale anotimpului. Majoritatea cuvintelor îi erau necunoscute, dar pe unele le recunoştea ca fiind în limba patuca. După un minut, fu cuprins de un val de ameţeală, de parcă picioarele i-ar fi devenit lungi şi fusiforme şi acum privea în jos de la mare înălţime, respirând aerul rarefiat. Apoi o minusculă pată neagră se ivi sub întinderea de apă dintre el şi Miranda. Îşi aminti poveştile bunicului său despre Bătrânii Patuca, despre cum – ajutaţi de zei – fuseseră capabili să micşoreze lumea, să aducă duşmanii mai aproape şi să străbată distanţe uriaşe în câteva clipe. Dar zeii muriseră, puterile lor dispăruseră din lume. Vru să arunce o privire înapoi spre ţărm, să vadă dacă el şi Miranda deveniseră nişte uriaşi arămii, mai înalţi decât palmierii.

– Acum, spuse ea, curmându-şi cântecul, trebuie să-ţi vâri mâna în apă, în partea dinspre mare a bancului şi să-ţi mişti încet degetele. Foarte încet! Dar ai grijă să nu tulburi suprafaţa apei.

Însă când Esteban făcu aşa cum i-a spus, alunecă şi împroşcă apa. Miranda ţipă. Ridicându-şi privirea, văzu un perete de apă de culoarea jadului coborând

înspre ei, iar faţa îi fu acoperită din abundenţă de trupurile negre ale scrumbiilor. Înainte de a se putea mişca, valul se întinse către fâşia de nisip, aruncându-l dedesubt, târându-l pe fundul apei şi, în cele din urmă, azvârlindu-l pe ţărm. Plaja era împânzită de scrumbii care se zbăteau; Miranda zăcea la malul apei, râzând. Esteban râse şi el, dar numai pentru a-şi acoperi teama reaprinsă faţă de această femeie ce se hrănea cu forţele zeilor morţi. Nu era dornic să-i asculte explicaţia; era sigur că îi va spune că zeii trăiau în lumea ei, iar asta n-ar fi făcut decât să-l zăpăcească şi mai mult.

Mai târziu, pe când Esteban curăţa peştii, în timp ce Miranda era plecată să culeagă banane cu care să-i gătească – din cele mici, care creşteau de-a lungul râului –, un Land Rover se apropie săltând pe plajă, dinspre Puerto Morada, cu focul portocaliu al soarelui la asfinţit dansându-i pe parbriz. Trase lângă el şi Onofrio ieşi din maşină, din partea pasagerului. O roşeaţă aprinsă îi păta obrajii, iar bărbatul îşi tampona cu batista fruntea asudată. Raimundo coborî de pe locul şoferului şi se sprijini de uşă, privindu-l cu ură pe Esteban.

– Nouă zile şi nici o vorbă, zise Onofrio ţâfnos. Te credeam mort. Cum merge vânătoarea?

Esteban puse jos peştele pe care îl curăţa de solzi şi se ridică în picioare.

– Am ratat, zise el. Îţi voi înapoia banii.

Raimundo chicoti – un sunet trist, zgomotos – iar Onofrio mormăi amuzat:

– Imposibil. Encarnación a cheltuit banii pe o casă în Barrio Clarin. Trebuie să ucizi jaguarul.

– Nu pot. Te voi despăgubi cumva.

– Indianul și-a pierdut curajul, tată.

Raimundo scuipă.

– Lasă-mă pe mine să vânez jaguarul, cu prietenii mei.

Ideea de a-l vedea pe Raimundo împreună prietenii lui puturoși târându-se prin junglă era atât de ridicolă, încât Esteban nu-și putu stăpâni râsul.

– Ai grijă, indianule!

Raimundo lovi cu palma capota mașinii.

– Tu ar trebui să ai grijă. E foarte posibil ca jaguarul să te vâneze pe tine.

Esteban ridică maceta.

– Și oricine va vâna acest jaguar îmi va da și mie socoteală.

Raimundo se întinse după ceva de pe scaunul șoferului și ocoli mașina, până în fața capotei. În mână avea o armă automată argintie.

– Aștept răspunsul tău, spuse el.

– Lasă aia deoparte.

Tonul lui Onofrio era acela al unui bărbat adresându-se unui copil a cărui amenințare nu era demnă de luat în seamă, însă intenția care se citea pe chipul lui Raimundo nu era copilărească. Un spasm tulbură curba dolofană a obrazului său; ligamentul gâtului îi era întins, iar buzele îi erau trase înapoi, într-un rânjet mohorât. Era – gândi Esteban, în mod straniu fascinat de această transformare – ca și cum ar fi privit

un demon dizolvându-și falsul trup: cu adevăratele trăsături sfrijite ivindu-se din iluzia moliciunii.

– Acest nemernic m-a insultat în fața Juliei!

Mâna cu care ținea arma tremura.

– Conflictele tale personale pot aștepta, făcu Onofrio. Aceasta e o problemă de afaceri.

Întinse mâna:

– Dă-mi arma.

– Dacă nu va ucide jaguarul, la ce ne folosește? întrebă Raimundo.

– Poate că-l putem convinge să se răzgândească.

Onofrio îi zâmbi larg lui Esteban.

– Ce zici? Să-l las pe fiul meu să-și răscumpere onoarea sau vei duce la îndeplinire contractul nostru?

– Tată, se plânse Raimundo; ochii îi licăriră într-o parte. El...

Esteban fugi către junglă. Arma bubui, o gheară albă, încinsă, îl lovi într-o parte, aruncându-l. Pentru o clipă, nu știu unde se află, dar pe urmă, una câte una, impresiile începură să se decanteze. Era culcat pe partea rănită și tremura îngrozitor. Avea gura și pleoapele acoperite de nisip. Stătea ghemuit în jurul macetei, pe care încă o ținea strâns în mână. Glasuri deasupra lui, purici de nisip sărindu-i pe față. Rezistă pornirii de a-i șterge cu mâna și rămase nemișcat. Pulsația din rană și ura sa aveau în spatele lor aceeași forță roșie.

– ...du-l la râu, se auzea Raimundo, cu glasul tremurând de neliniște. Toată lumea va crede că l-a omorât jaguarul.

– Nătărăule, răspunse Onofrio. Poate că ar fi omorât jaguarul şi tu ai fi putut avea o răzbunare mai dulce. Soţia lui...

– A fost destul de dulce.

O umbră căzu deasupra lui şi Esteban îşi ţinu respiraţia. Nu avea nevoie de ierburi ca să înşele acest palid, moale jaguar, care se apleca peste el, întorcându-l pe spate.

– Fii atent, strigă Onofrio.

Esteban se lăsă întors şi lovi cu maceta. Dispreţul lui faţă de Onofrio şi Encarnación, precum şi ura faţă de Raimundo erau toate cuprinse în acea lovitură, iar lama se înfipse adânc în şold, zgâriind osul. Tânărul zbieră şi ar fi căzut, dar arma îl ţinu ridicat; mâinile îi fluturară în jurul macetei, de parcă ar fi vrut s-o aranjeze într-o poziţie mai confortabilă, iar ochii îi erau mari de uimire. Un tremur făcu mânerul macetei să vibreze – păru senzual, spasmul unei pasiuni consumate –, şi Raimundo se prăbuşi în genunchi. Sângele îi ţâşni din gură, adăugând linii tragice în colţurile gurii sale. Se înclină în faţă, fără să cadă lat, ci rămânând în genunchi, cu faţa apăsată în nisip. Poziţia era aceea a unui arab în timpul rugăciunii.

Esteban smulse maceta, temându-se de un atac din partea lui Onofrio, dar vânzătorul de aparate se zorea să urce în Land Rover. Motorul se tură, roţile se învârtiră şi maşina se îndepărtă legănându-se, întorcându-se la malul apei şi îndreptându-se către Puerto Morada. O lumină portocalie sclipi de pe

oglinda retrovizoare, ca şi cum spiritul care o ademenise în acel loc o hărţuia acum înapoi.

Clătinându-se, Esteban se ridică în picioare. Îşi dezlipi cămaşa de pe rana făcută de glonţ. Era mult sânge, dar era doar o cută. Evită să se uite la Raimundo şi se duse la apă, unde rămase privind valurile; gândurile i se rostogoliră împreună cu ele, mai puţine gânduri decât valuri copleşitoare de emoţie.

Se înserase când Miranda se întoarse, cu braţele pline de banane şi smochine sălbatice. Nu auzise împuşcătura. Îi spuse ce s-a întâmplat, în timp ce ea îi acoperea rănile cu o cataplasmă de ierburi şi frunze de banane.

– Se va vindeca, zise ea despre rană. Dar asta, făcu semn către Raimundo, asta nu se va vindeca. Trebuie să vii cu mine, Esteban. Soldaţii te vor ucide.

– Nu. Vor veni, dar sunt patuca şi ei... cu excepţia căpitanului, care e un beţivan, o epavă de om. Mă îndoiesc că va fi măcar înştiinţat. Vor asculta povestea mea şi vom ajunge la o înţelegere. Indiferent ce minciuni spune Onofrio, cuvântul lui nu va sta împotriva cuvântului lor.

– Şi apoi?

– S-ar putea să trebuiască să merg la închisoare pentru o vreme, sau poate va trebui să părăsesc provincia. Dar nu voi fi ucis.

Miranda rămase un minut fără să vorbească, cu albul ochilor strălucind în semiîntuneric. În cele din urmă, se ridică şi porni de-a lungul plajei.

– Unde te duci? strigă el.

Femeia se întoarse.

– Spui cu atâta nepăsare că mă vei pierde... începu ea.

– Nu e nepăsare!

– Nu!

Râse cu amărăciune.

– Presupun că nu. Te temi atât de mult de viață încât o numești moarte și preferi închisoarea sau exilul în loc să o trăiești. Nu e nici pe departe nepăsare!

Îl privi lung, cu expresia feței de nedescifrat, la distanța aceea.

– Nu te voi pierde, Esteban.

Se îndepărtă din nou și, de data aceasta, când o strigă, nu se întoarse.

Semiîntunericul deveni mai intens, trecând în asfințit, o umbră se așternu încet peste lume, întunecând-o până la anihilare, iar Esteban simți că se întunecă împreună cu ea, cu gândurile reduse la ecoul monoton al refluxului. Amurgul stăruia și lui Esteban îi trecu prin minte că noaptea nu va veni niciodată, că actul de violență înfipsese un cui în substanța vieții sale șovăitoare, îl țintuise pentru vecie în acest moment cenușiu și pe acest țărm părăsit. Ca un copil, fusese îngrozit de posibilitatea unei asemenea izolări magice, dar acum perspectiva îi părea o consolare pentru absența Mirandei, un memento al magiei ei. În ciuda cuvintelor ei de la despărțire, Esteban nu se gândea că se va mai întoarce – în glasul ei fusese tristețe și fermitate –,

iar asta trezea în el sentimente de uşurare şi disperare deopotrivă, sentimente care îl făceau să se plimbe de colo-colo la hotarul de valuri al ţărmului.

Luna plină răsări, nisipurile se aprinseră argintii şi, curând după aceea, patru soldaţi sosiră într-un jeep, de la Puerto Morada. Erau ca nişte pitici cu pielea arămie, şi uniformele lor aveau albastrul întunecat al cerului noaptea, fără nici un fel de dispozitive sau decoraţii. Deşi nu erau prieteni apropiaţi, Esteban îi ştia pe fiecare după nume: Sebastian, Amador, Carlito şi Ramón. În lumina farurilor, trupul neînsufleţit al lui Raimundo – înfiorător de palid, cu sângele de pe faţă uscat în volute complicate – părea o creatură exotică azvârlită pe ţărm de apele mării, iar felul în care soldaţii îl cercetară aducea mai mult a curiozitate decât a căutare de dovezi. Amador dezgropă arma lui Raimundo, o îndreptă către junglă privind de-a lungul ei şi îl întrebă pe Ramón cât credea că face.

– Poate că Onofrio îţi va da un preţ bun, zise Ramón, şi ceilalţi râseră.

Aprinseră un foc de vreascuri şi coji de nuci de cocos şi se aşezară în jurul lui, iar Esteban le spuse povestea sa; nu pomeni nici de Miranda, nici de relaţia ei cu jaguarul, fiindcă aceşti oameni – înstrăinaţi de tribul lor de serviciul lor oficial – deveniseră conservatori în gândire, şi Esteban nu voia să fie considerat iraţional. Îl ascultară fără comentarii. Lumina focului le şlefui pielea într-un auriu-roşcat, sclipind pe ţevile ghintuite ale puştilor.

– Onofrio își va muta acuzațiile în capitală, dacă nu facem nimic, zise Amador, după ce Esteban termină de povestit.

– Ar putea, în orice caz, confirmă Carlito. Și atunci Esteban va avea de suferit.

– Și, adăugă Sebastian, dacă un agent este trimis la Puerto Morada și vede cum stau lucrurile cu căpitanul Portales, îl vor înlocui, cu siguranță, și vom avea și noi de suferit.

Priviră lung flăcările, cugetând la această problemă, iar Esteban profită de ocazie să-l întrebe pe Amador, care locuia lângă el, pe munte, dacă a văzut-o pe Encarnación.

– Va fi uimită să afle că ești în viață. Am văzut-o ieri la croitor. Admira în oglindă cum îi vine o nouă rochie neagră.

Negrul rochiei lui Encarnación se înfășurase parcă în jurul gândurilor lui Esteban. Își plecă creștetul și trasă linii în nisip cu vârful macetei.

– Am găsit, zise Ramón. Un boicot!

Ceilalți aveau un aer nedumerit.

– Dacă noi nu cumpărăm de la Onofrio, cine să cumpere? explică Ramón. Își va pierde afacerea. Amenințat așa, nu va îndrăzni să implice guvernul. Îl va lăsa pe Esteban să susțină că a fost autoapărare.

Rămaseră tăcuți din nou. Pentru Esteban conta foarte puțin ce se hotăra. Începea să înțeleagă că, fără Miranda, viitorul nu-i rezerva decât alegeri neinteresante; își îndreptă privirea către cer, observă că stelele și focul pâlpâiau în același ritm și își închipui

cum fiecare dintre ele era înconjurată de un grup de bărbați cu înfățișare de pitic și pielea arămie, chibzuind la soarta sa.

– Aha, vorbi Carlito. Știu ce e de făcut. Vom ocupa Barrio Carolina – cu toții – și vom ucide jaguarul. Lăcomia lui Onofrio nu poate să reziste tentației.

– Asta să nu faceți, interveni Esteban.

– Dar de ce? întrebă Amador. Poate că nu vom reuși să omorâm jaguarul, dar, cu atâția oameni, îl vom alunga cu siguranță.

Înainte ca Esteban să poată răspunde, jaguarul răcni. Păși încet pe plajă, către foc, ca o flacără neagră, mișcându-se pe nisipul strălucitor. Urechile îi erau lăsate pe spate și în ochi îi licăreau picurii argintii ai razelor de lună. Amador își înșfăcă pușca, puse un genunchi la pământ și trase. Glonțul împroșcă nisipul la patru metri în stânga jaguarului.

– Stai, strigă Esteban, împingându-l la pământ.

Dar ceilalți începuseră să tragă și jaguarul fu lovit. Sări sus, la fel ca în prima noapte când se jucase, dar de data aceasta ateriză pe o parte, mârâind, lăsându-se de umeri; reveni pe picioare și se îndreptă șchiopătând către junglă, menajându-și laba dreaptă din față. Stârniți de succes, soldații alergară câțiva pași după el și se opriră să tragă din nou. Carlito se lăsă pe un genunchi, ochind cu atenție.

– Nu! strigă Esteban și, în timp ce își azvârli maceta către Carlito, disperat s-o apere pe Miranda, recunoscu capcana întinsă și consecințele cu care se va confrunta.

Lama spintecă coapsa lui Carlito, doborându-l pe o parte. Acesta urlă, iar Amador, văzând ce s-a întâmplat, trase sălbatic spre Esteban și îi chemă pe ceilalți. Vânătorul alergă către junglă, îndreptându-se spre cărarea jaguarului. O rafală de împușcături răsună în spatele lui, gloanțele îi șuierau pe lângă urechi. De fiecare dată când tălpile îi alunecau pe nisipul moale, fațadele scăldate în lumina lunii se înclinau parcă într-o parte, ca și cum ar fi încercat să-i blocheze trecerea. Și apoi, când ajunse la liziera junglei, fu lovit.

Glonțul îl azvârli parcă în față, sporindu-i viteza, dar cumva reuși să se țină pe picioare. Se prăbuși pe potecă, legănându-și brațele, cu răsuflarea șuierându-i în gâtlej. Frunze de palmier îi loviră fața, vrejuri i se încâlciră printre picioare. Nu simți nici un fel de durere, doar o amețeală ciudată, care îi pulsa jos, în șale; vizualiză rana deschizându-se și închizându-se ca gura unei anemone. Soldații îi strigau numele. Veneau în urma lui, dar cu prudență, de teama jaguarului, și Esteban se gândi că ar putea să traverseze râul înainte ca ei să-l ajungă din urmă. Dar când ajunse la râu, găsi jaguarul așteptându-l.

Era ghemuit pe movila acoperită de smocuri, cu gâtul ridicat peste apă, iar dedesubt, la nici doi metri de țărm, plutea oglindirea lunii pline, imensă și argintie, un cerc nepătat de lumină. Sângele sclipea stacojiu pe umărul jaguarului, ca un trandafir proaspăt țintuit locului, și îl făcea să arate și mai

mult ca o întrupare a principiului: forma pe care un zeu ar putea s-o aleagă, pe care vreo constantă universală ar putea să și-o însușească. Îl privi calm pe Esteban, mârâi gros din gât și sări în râu, spintecând și spulberând imaginea reflectată a lunii, făcându-se nevăzut sub luciul apei. Undele se risipiră, imaginea lunii se formă din nou. Și acolo, proiectată pe fundalul ei, Esteban văzu silueta unei femei înotând, devenind din ce în ce mai măruntă, cu fiecare bătaie a brațelor, până ce părea nu mai mult decât o literă incizată pe o farfurie de argint. Nu doar pe Miranda o vedea, ci întreg misterul și toată frumusețea ce se retrăgea din el și își dădu seama cât de orb fusese să nu perceapă adevărul ascuns în interiorul adevărului morții care fusese ascuns în interiorul adevărului ei despre o altă lume. Acum îi era limpede. Îi murmura din rană, fiecare silabă o bătaie a inimii. Era scris de undele ce piereau, se legăna în frunzele de bananier, suspina cu vântul. Era pretutindeni și știuse asta dintotdeauna. Dacă negi misterul, chiar și sub masca morții, atunci vei nega viața și vei rătăci ca o umbră prin zilele vieții tale, fără să cunoști vreodată tainele extremelor. Durerile adânci, bucuriile absolute.

Trase în piept aerul încărcat al junglei și cu el respiră o parte dintr-o lume care nu mai era a lui, o parte din fata Encarnación, din prieteni, copii și nopțile la țară... toată dulceața lui pierdută. Pieptul i se strânse, gata parcă să izbucnească în lacrimi, dar senzația se potoli repede și înțelese că dulceața

trecutului fusese subsumată de un parfum de mango, că nouă zile magice – un număr magic de zile, numărul necesar pentru odihna sufletului – se aflau între el și lacrimi. Eliberat de acele asocieri, se simți de parcă trecea printr-o subtilă rafinare de formă, o cernere, și își aminti că se simțise foarte asemănător în ziua în care ieșise alergând pe ușa Santei María del Onda, lăsând în urmă formele întunecate ale acesteia, păienjenișul de catehisme și generațiile de rândunele care nu zburaseră niciodată dincolo de ziduri, aruncându-și veșmântul de învățăcel și traversând piața în goană către munte și către Encarnación. Ea fusese cea care l-a ademenit atunci, întocmai cum mama lui îl ademenise către biserică și cum Miranda îl ademenea acum, și Esteban râse văzând cât de ușor aceste femei îl abătuseră de la cursul vieții sale, cât de asemănător era prin aceasta cu alți bărbați.

Ciudata inflorescență nedureroasă din spate își trimitea lujerele în brațe, în picioare, și strigătele soldaților deveniseră mai puternice. Miranda era o pată minusculă pe imensitatea de argint. Șovăi o clipă, trăind o reînviere a fricii, apoi chipul Mirandei se materializă în ochiul minții sale și toată emoția pe care și-o înăbușise timp de nouă zile se scurse prin el, spălându-i teama. Era o emoție argintie, fără cusur, și Esteban se simțea amețit, ușor, era ca și cum tunetul și focul se contopeau într-un singur element și clocoteau în interiorul lui, și era copleșit de nevoia de a o exprima, de a o modela într-o

formă care să-i reflecte puterea şi puritatea. Dar nu era nici cântăreţ, nici poet. Îi era deschisă o singură modalitate de expresie. Sperând că nu întârziase prea mult, că uşa Mirandei nu se închisese pentru totdeauna, Esteban sări în râu, despicând imaginea lunii pline şi – cu ochii încă închişi din cauza apei împroşcate în cădere –, cu ultimele sale puteri de muritor, înotă din greu în josul apei, după ea.

NOAPTEA LUI BHAIRAB ALB

De fiecare dată când domnul Chatterji mergea cu afaceri la Delhi, de două ori pe an, îl lăsa pe Eliot Blackford să se îngrijească de casa lui din Katmandu și, înainte de fiecare călătorie, transferul de chei și de instrucțiuni se făcea la Hotelul Anapurna. Eliot – un bărbat între treizeci și patruzeci de ani, costeliv, cu trăsături ascuțite, păr blond, rar și o expresie mereu pătimașă – îl cunoștea pe domnul Chatterji ca pe un spirit rafinat și bănuia că acest rafinament dictase alegerea locului de întâlnire. Anapurna era echivalentul nepalez al Hotelului Hilton, cu barul mobilat în vinil și plastic, cu sticlele aranjate ca la cor, în fața oglinzii. Luminile erau difuze, șervețelele cu monogramă. Domnul Chatterji, dolofan și prosper, într-un costum de afaceri, considera, probabil, o combatere elegantă a celebrului distih al lui Kipling (*Estul este Est* etc.) faptul că aici se simțea acasă, în timp ce Eliot, purtând o haină scămoșată și sandale, nu; el ar susține că ei doi nu doar s-au întâlnit, ci că au schimbat efectiv locurile. Propria măsură a rafinamentului

fu cea care îl împiedică pe Eliot să sublinieze ceea ce domnul Chatterji nu putea percepe: că Anapurna era o versiune denaturată a Visului American. Podeaua era acoperită cu o mochetă pentru trafic intens, meniul abunda în greşeli ridicole de tipar (*Skotch Miss*, *Coktail Screwdiver*), iar formaţia care întreţinea atmosfera – doi indieni cu turbane şi smochinguri, cântând la chitare electrice şi instrumente de percuţie – reuşea să transforme *Evergreen* într-o tânguitoare *raga* indiană.

– Va fi o singură livrare importantă.

Domnul Chatterji făcu semn chelnerului şi împinse în faţă pahărelul lui Eliot.

– Ar fi trebuit să ajungă de câteva zile, dar ştii cum sunt lucrătorii ăştia vamali.

Se scutură molatic pentru a-şi exprima dezgustul faţă de birocraţie şi aruncă un ochi către Eliot, aşteptându-i reacţia, iar acesta nu-l dezamăgi.

– Ce este? întrebă el, sigur că era vorba despre o nouă achiziţie pentru colecţia domnului Chatterji.

Îi făcea plăcere să discute cu americanii despre colecţia sa; dovedea că are o viziune de ansamblu asupra culturii lor.

– Ceva adorabil.

Luă sticla de tequila din mâna chelnerului şi – cu o privire îngăduitoare – i-o întinse lui Eliot.

– Ai auzit de *Teroarea din Carversville*?

– Da, desigur.

Eliot dădu pe gât încă un pahărel.

– S-a scris o carte.

– Într-adevăr, zise domnul Chatterji. Un best-seller. Vila Cousineau a fost cândva cea mai celebră casă bântuită din Noua Anglie. A fost demolată acum mai multe luni, iar eu am reușit să achiziționez un șemineu care – sorbi din băutură – care era sălașul puterii. Sunt foarte norocos că l-am obținut.

Își potrivi păhărelul în cercul umed de pe bar și ridică tonul cu un aer erudit:

– Aimée Cousineau a fost un spirit cât se poate de deosebit, capabil de o varietate de...

Eliot se concentră la tequila sa. Aceste recitaluri reușeau întotdeauna să-l plictisească, așa cum îl plictisea – din diverse motive – lucioasa spoială occidentală. Când Eliot sosise la Katmandu, ca membru al Corpului Păcii, domnul Chatterji afișase o imagine cu mult mai puțin pompoasă: un puști sfrijit, îmbrăcat în blugi primiți de la un turist. Fusese unul dintre parazitii – majoritatea tineri tibetani – care frecventau ceainăriile soioase de pe Freak Street, privindu-i pe hipioții americani hlizindu-se în fața iaurturilor lor cu canabis, râvnind la hainele lor, la femeile lor, la întreaga lor cultură. Hipioții îi respectau pe tibetani: erau un popor de legendă, simboluri ale ocultismului în vogă la vremea aceea, și faptul că acestora le plăceau filmele cu James Bond, mașinile de mare viteză și Jimi Hendrix sporise respectul de sine al hipioților. Dar găsiseră că e ridicol faptul că lui Rajneesh Chatterji – un alt indian occidentalizat – îi plăceau aceste lucruri și

îl trataseră cu zgârcită condescendență. Acum, după treisprezece ani, rolurile se inversaseră; Eliot devenise parazitul.

Se stabilise în Katmandu după ce și-a terminat turul, cu ideea de a practica meditația pentru a atinge iluminarea. Dar nu mersese bine. În mintea lui era un obstacol – și-l imagina ca pe o piatră întunecată, o piatră compusă din legături lumești –, pe care nici cele mai îndelungate exerciții nu îl puteau înfrânge și căzuse într-un șablon steril. Petrecea zece luni din an locuind într-o cămăruță din apropierea templului lui Swayambhunath, meditând, tocind pietrele și apoi, în lunile martie și septembrie, se muta în casa domnului Chatterji unde se deprava cu alcool, sex și droguri. Era conștient că domnul Chatterji îl considera o epavă, că postura lui de îngrijitor era de fapt o formă de răzbunare, un mijloc prin care angajatorul lui își putea exercita propria marcă de condescendență, dar pe Eliot nu-l interesa nici marca, nici atitudinea. Erau ipostaze și mai nefericite decât aceea de a fi o epavă în Nepal. Era o țară frumoasă, nu era scumpă, era departe de Minnesota (locul de baștină al lui Eliot). Și conceptul de eșec personal era aici lipsit de semnificație. Mureai, trăiai și după aceea te nășteai din nou, iar și iar, până ce, în sfârșit, atingeai succesul suprem al neființei; o consolare grozavă pentru eșec.

– ...totuși, în țara ta, spunea domnul Chatterji, răul are un caracter erotic. Sexy! E ca și cum spiritele

ar adopta personalități vibrante pentru a se lupta cu formațiile pop și starurile de cinema.

Eliot se gândi la un comentariu, dar tequila își spuse cuvântul și, în schimb, vomă. Totul la domnul Chatterji – dinții, ochii, părul, inelele de aur – parcă sclipea cu o strălucire extraordinară. Părea la fel de efemer ca un balon de săpun, o nălucire hindusă, mică și grasă.

Domnul Chatterji se plesni cu palma peste frunte:

– Aproape că uitasem. Va mai locui încă un american în casă. O fată. Foarte bine legată! Contură în aer forma unei clepsidre. Te rog, ai grijă să nu aducă nici un fel de vagabonzi.

– Am înțeles, răspunse Eliot. Nici o problemă.

– Cred că voi merge la jocurile de noroc, zise domnul Chatterji, ridicându-se și rămânând cu privirea pierdută către vestibul. Vii cu mine?

– Nu, cred că mă voi îmbăta. Presupun că te voi vedea în octombrie.

– Ești beat deja, Eliot.

Domnul Chatterji îl bătu pe umăr.

– N-ai observat?

În zorii zilei următoare, mahmur, cu limba lipindu-i-se de cerul gurii, Eliot se așează pentru o ultimă tentativă de a-l vizualiza pe Avalokitesvara Buddha. Toate sunetele de afară – bâzâitul unei motociclete, un ciripit de pasăre, râsul unei fete – păreau că repetă mantra, iar pereții gri de piatră ai încăperii arătau dintr-odată foarte reali, însă incredibil de

fragili, ca de hârtie, un decor pictat pe care îl putea rupe cu mâinile. Începu să simtă și el aceeași fragilitate, de parcă ar fi fost scufundat într-un lichid care îl făcea opac, umplându-l de limpezime. O pală de vânt putea să-l sufle pe geam afară, să-l poarte pe deasupra câmpiilor, trecând printre copaci și munți, printre toate fantomele vieții materiale... dar apoi un șuvoi de panică se ridică din adâncul sufletului său, din piatra aceea întunecată. Începea să ardă mocnit, să emane fumuri otrăvite; devenise o mică scânteie de mânie și, dacă nu se mișca repede, dacă nu-și întrerupea meditația, avea să se sfărâme.

Se smulse din poziția lotus și se întinse, sprijinit într-un cot. Inima îi gonea, pieptul îi sălta și abia se putea stăpâni să-și strige frustrarea. Da, asta era o ispită. Să spună pur și simplu „la naiba" și să țipe, să dobândească prin haos ceea ce nu putea prin claritate, să se golească într-un strigăt. Tremura, cu emoțiile plutind între ura de sine și autocompătimire. În cele din urmă, se ridică cu greu și trase pe el o pereche de blugi și o cămașă de bumbac. Știa că era aproape de colaps și își dădu seama că de obicei ajungea în acest punct chiar înainte de a se muta în casa domnului Chatterji. Viața lui era un fir uzat, bine întins între acei doi piloni ai depravării. Într-o bună zi avea să plesnească.

– La naiba, zise.

Își îndesă restul hainelor într-un sac marinăresc și porni către oraș.

Trecând prin piața Durbar – care nu era tocmai o piață, ci un imens complex al unui templu, presărat cu spații deschise și străbătut de cărări pietruite –, Eliot își amintea întotdeauna de scurta sa slujbă ca ghid turistic, o carieră întreruptă când agenția a primit plângeri cu privire la comportamentul lui excentric. („...Strecurându-vă printre grămezile de excremente și coji de fructe, vă sfătuiesc să nu respirați prea adânc suflul divin; altfel, s-ar putea să vă amorțească pentru totdeauna mirosul din Prairie Cove sau Petitpoint Gulch sau oricare ar fi citadela de viață elegantă pe care o numiți acasă...") Îl irita să fie nevoit să țină prelegeri despre sculpturi și despre istoria pieței, în special în fața unor oameni de rând care nu voiau decât o imagine polaroid cu Edna sau cu unchiul Jimmy stând lângă ciudatul zeu-maimuță de pe piedestal. Piața era un loc unic și, în opinia lui Eliot, un asemenea turism needucat o înjosea.

Temple tip pagode, de cărămidă roșie și lemn întunecat, se iveau în toate părțile, cu pinaclele ridicându-se în fulgere de aramă. Aveau o înfățișare stranie – aproape că te așteptai ca bolta cerească de deasupra lor să aibă o culoare nepământească și să fie decorată cu mai multe luni. Streșinile și paravanele erau sculptate din abundență cu imagini reprezentând zei și demoni, iar în spatele unui imens paravan de sticlă al templului lui Bhairab Alb se afla masca acelui zeu. Măsura aproape trei metri în înălțime, era de bronz, cu o parură bizară, urechi cu

lobi mari și cu gura plină de colți albi; sprâncenele îi erau vopsite în roșu, puternic arcuite, însă ochii aveau aspectul nătâng propriu zeilor newari – indiferent cât de plini de urgie erau, aveau ceva esențial prietenos în înfățișare și îi aminteau lui Eliot de bacteriile din desenele animate. O dată pe an – de fapt, peste mai puțin de o săptămână –, paravanele se deschideau, în gura zeului va fi introdus un fluier și în gurile puhoaielor de oameni va țâșni bere de orez; la un moment dat, în fluier va fi strecurat un pește și cel care îl va prinde va fi considerat cel mai norocos suflet din valea Katmandu în anul următor. Una dintre tradițiile lui Eliot era să încerce să prindă peștele, deși știa că nu de noroc avea el nevoie.

Dincolo de piață, străzile erau înguste și se întindeau printre clădirile lungi de cărămidă, cu patru sau cinci etaje, fiecare împărțită într-o duzină de locuințe separate. Fâșia de cer dintre acoperișuri era strălucitoare, de un albastru aprins, o culoare goală, iar în umbră cărămizile păreau purpurii. Oamenii se aplecau pe ferestrele de la etajele superioare, vorbind încoace și încolo: viața dintr-un cartier exotic. Temple mici – îngrădituri de lemn, cu sculpturi de ghips sau de bronz – erau îngrămădite în nișele făcute în ziduri și la gurile aleilor. Zeii erau pretutindeni în Katmandu și nu găseai nici un colțișor spre care privirea lor să nu pătrundă.

Când ajunse la reședința domnului Chatterji, care ocupa o clădire lungă cât o jumătate de cvartal,

Eliot se îndreptă către prima dintre curțile interioare; o scară ducea dinspre curte sus, la apartamentul domnului Chatterji, și se gândi să vadă ce îi fusese lăsat de băut. Dar când intră în curte – o falangă de plante luxuriante, așezate în jurul unui romb de ciment –, văzu o fată și se opri brusc. Fata ședea pe un șezlong, citind și era într-adevăr foarte bine proporționată. Purta pantaloni largi de bumbac, un tricou și o eșarfă albă, lungă, brăzdată de fire aurii. Eșarfa și pantalonii erau uniforma tinerilor călători care stăteau de obicei în enclava emigranților din Temal. Se pare că le cumpărau cu toții imediat după sosire, pentru a se identifica între ei. Strecurându-se mai aproape, privind pe furiș printre frunzele unui ficus, Eliot văzu că fata avea ochi de căprioară, pielea de culoarea mierii și un păr castaniu, până la umeri, întrețesut cu șuvițe mai deschise. Gura ei largă se relaxase într-o expresie posacă. Simțindu-l, ridică privirea, tresărind; apoi îi făcu semn cu mâna și lăsă jos cartea.

– Sunt Eliot, spuse el, apropiindu-se.

– Știu. Ranjeesh mi-a spus.

Îl privi cu privirea pierdută, nepăsătoare.

– Și tu?

Se așeză pe vine lângă ea.

– Michaela.

Își trecu degetele peste carte, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să se întoarcă la ea.

– Văd că ești nouă pe-aici.

– Cum așa?

Eliot îi spuse despre haine, iar ea ridică din umeri.

– Asta sunt. Probabil le voi purta mereu.

Își împreună mâinile peste abdomen, frumos rotunjit, și Eliot – un cunoscător al abdomenelor femeilor – simți începutul unei dorințe.

– Mereu? se miră el. Intenționezi să stai aici atât de mult?

– Nu știu.

Își trecu un deget pe cotorul cărții.

– Ranjeesh m-a cerut de soție, iar eu am spus „poate".

Planul de seducție al lui Eliot se năruí din față în fața acestei declarații nimicitoare, și nu reuși să-și ascundă scepticismul.

– Ești îndrăgostită de Ranjeesh?

– Ce legătură are?

O cută îi brăzdă fruntea. Era indiciul perfect al stării ei de spirit, linia pe care un desenator ar fi ales-o pentru a exprima o furie bosumflată.

– Nimic. Dacă nu are nici o legătură...

Încercă să schițeze un zâmbet, dar fără rezultat.

– Ei bine, continuă el după o pauză. Cum îți place Katmandu?

– Nu ies prea mult, răspunse ea sec.

Era evident că nu avea chef de conversație, dar Eliot nu era pregătit să renunțe.

– Ar trebui să ieși. Festivalul Indra Jatra începe acuși. E destul de sălbatic. Mai ales noaptea lui Bhairab Alb. Sacrificii de bivoli, torțe...

– Nu-mi place îmbulzeala.

A doua lovitură.

Eliot se căzni să se gândească la un subiect incitant, dar îi trecu prin minte că era o cauză pierdută. Era ceva inert la ea, un strat de apatie care amintea de thorazine, de rutina spitalului.

– Ai văzut vreodată un khaa? întrebă el.

– Ce să văd?

– Un khaa. Este un spirit... deşi unii oameni îţi vor spune că este parţial animal, pentru că aici lumile animalelor şi ale spiritelor se suprapun. Dar orice ar fi, toate casele vechi au unul, iar cele care nu au sunt considerate nenorocoase. Aici există unul.

– Cum arată?

– Vag antropomorf. Negru, fără formă. Un fel de umbră vie. Spiritele khaa pot să stea drept, dar se rostogolesc în loc să umble.

Fata râse.

– Nu, nu l-am văzut. Tu?

– Poate. Am avut impresia că l-am văzut de vreo două ori, dar eram destul de afumat.

Fata se îndreptă de spate şi îşi încrucişă picioarele; sânii îi tresăltară şi Eliot se strădui să-şi menţină privirea concentrată asupra feţei ei.

– Ranjeesh zice că eşti puţin ţicnit.

Bunul Ranjeesh! Ar fi trebuit să ştie că ticălosul îl va trage pe sfoară cu noua lui femeie.

– Cred că sunt, răspunse, pregătindu-se să fie expediat. Fac multă meditaţie şi uneori sunt pe muchie de cuţit.

Dar ea păru să fie mai intrigată de această recunoaștere decât de orice altceva îi spusese; un zâmbet se contură din trăsăturile ei migălos alcătuite.

– Mai spune-mi ceva despre khaa.

Eliot se felicită în gând.

– Sunt ființe echivoce. Nici bune, nici rele. Se ascund în colțuri întunecoase, deși, când și când, sunt văzuți pe străzi sau pe câmpii, lângă Jyapu. Iar cei mai în vârstă, cei mai puternici, trăiesc în templele din piața Durbar. Există o poveste despre cel de aici, care este ilustrativă pentru felul în care operează... dacă ești interesată.

– Desigur.

Alt zâmbet.

– Înainte ca Ranjeesh să-l cumpere, acest loc era o pensiune și, într-o seară, o femeie cu gușă triplă a venit să înnopteze aici. Avea cu ea două franzele, pe care le ducea acasă, la familia ei, și le-a vârât sub pernă înainte de a se culca. Pe la miezul nopții, khaa s-a rostogolit în camera ei și a fost izbit de imaginea gușei ce se ridica și cobora în timp ce femeia respira. S-a gândit că ar putea fi un colier frumos, așa că a luat-o și și-a pus-o la gât. Apoi a zărit franzelele care ieșeau de sub pernă. Arătau bine, așa că le-a luat și pe acestea și le-a înlocuit cu două franzele de aur. Când s-a trezit, femeia a fost încântată. A alergat înapoi în satul ei să povestească familiei și, pe drum, s-a întâlnit cu o prietenă, o femeie care se ducea la piață. Aceasta avea gușă cvadruplă. Prima femeie îi spuse ce s-a întâmplat și, în seara aceea, cea

de-a doua femeie s-a dus la pensiune și a făcut întocmai aceleași lucruri. Pe la miezul nopții, khaa s-a rostogolit în camera ei. Se săturase de colierul lui, așa că i l-a dat femeii. Hotărâse, de asemenea, că pâinea nu avea un gust prea bun, dar mai avea una și s-a gândit să mai facă o încercare. Așa că, în schimbul colierului, a luat apetitul femeii pentru pâine. Când s-a trezit, femeia avea gușă septuplă, nici un strop de aur și n-a mai putut să mănânce pâine tot restul vieții.

Eliot se așteptase la o reacție de ușor amuzament și sperase că povestea va fi mișcarea de deschidere într-un joc cu final anticipat și plăcut, dar nu se așteptase ca ea să se ridice în picioare, să se închidă din nou față de el.

– Trebuie să plec, spuse ea și, făcându-i distrată semn cu mâna, se îndreptă către ușă.

Mergea cu capul plecat, cu mâinile vârâte în buzunare, de parcă ar fi numărat treptele.

– Unde te duci? strigă Eliot în urma ei, luat prin surprindere.

– Nu știu. Poate pe Freak Street.

– Vrei să te însoțesc?

Fata se întoarse, în dreptul ușii:

– Nu e vina ta, răspunse ea, dar nu-mi prea face plăcere compania ta.

Doborât!

Fumegând, răsucindu-se, lovindu-se de coasta dealului și explodând într-o minge de foc.

Eliot nu înțelegea de ce îl duruse atât de tare. Se mai întâmplase și altă dată și se va mai întâmpla. În mod obișnuit, s-ar fi îndreptat către Temal, unde ar fi căutat o altă eșarfă lungă și albă și o altă pereche de pantaloni de bumbac, una mai puțin bolnăvicios de egocentrică (așa cum, retrospectiv, o caracteriza pe Michaela), una care să-l ajute să-și încarce bateriile pentru o altă tură de încercări de a-l vizualiza pe Avalokitesvara Buddha. De fapt, se și duse la Temal, dar nu făcu altceva decât să stea, să bea și să fumeze haşiş într-un restaurant și să privească tinerii turiști cum se cuplează pentru noapte. O dată luă autobuzul spre Patan și vizită un prieten, un vechi amic hipiot pe nume Sam Chipley, care conducea o clinică medicală; altă dată se plimbă prin Swayambhunath, destul de aproape ca să vadă cupola albă a stupei și, deasupra ei, structura poleită cu aur pe care erau pictați ochii atotvăzători ai lui Buddha. Păreau sașii și răuvoitori, ca și cum n-ar privi cu ochi buni apropierea lui. Dar în cea mai mare parte a timpului, în săptămâna următoare, se plimbă prin casa domnului Chatterji, ducând cu el o sticlă, într-o stare continuă de euforie, atent la Michaela.

Majoritatea camerelor erau nemobilate, dar multe purtau semne de locuire recentă: pipe sparte pentru haşiş, saci de dormit sfâșiați, pachete goale de tămâie. Domnul Chatterji lăsa călătorii – cei care-l atrăgeau sexual, bărbați și femei – să folosească încăperile luni în șir, iar o plimbare prin

acestea era un adevărat tur istoric al anticulturii americane. Grafittiurile vorbeau despre diverse preocupări precum Vietnam, Sex Pistols, emanciparea femeii și criza de locuințe din Marea Britanie și, de asemenea, transmiteau mesaje personale: „Ken Finkel, ia, te rog, legătura cu mine la Am. Ex. în Bangkok... Cu dragoste, Ruth." Într-una dintre camere, se afla o pictură murală complicată, înfățișându-o pe actrița Farrah Fawcett așezată în poala unui demon tibetan și strângându-i falusul țepos cu degetele. Totul evoca imaginea unei ambianțe în descompunere, alienate. Mediul lui Eliot. La început, turul îl amuză, dar în cele din urmă începu să-l irite și se apucă să petreacă tot mai mult timp într-un balcon, privind de sus curtea, comună cu casa alăturată, ascultând femeile newari cântând în timp ce dereticau sau citind cărți din biblioteca domnului Chatterji. Una dintre cărți era intitulată *Teroarea din Carversville*.

„Înspăimântătoare, îți dă fiori...", zicea *New York Times* în interiorul supracopertei, „Teroarea este necontenită...", comenta Stephen King, „...o oroare captivantă, tulburătoare, halucinantă", exclama revista *People*. Cu litere ordonate, Eliot adăugă propriul comentariu: „...rahat..." Volumul - scris pentru a fi citit de literații marginali - era o tratare ficțională a unor presupuse evenimente reale legate de experiența familiei Whitcomb care încercase să renoveze vila Cousineau în anii șaizeci. În urma obișnuitelor succesiuni de apariții,

pete reci și mirosuri urâte, familia – Papa David, Mama Elaine, băieții Tim și Randy, și adolescenta Ginny – se întâlnise să discute situația.

...până și copiii, gândea David, fuseseră îmbătrâniți de casă. Strânși în jurul mesei din sufragerie, arătau ca o adunare de damnați – trași la față, cu cearcăne sub ochi, cu fețe mohorâte. Chiar și cu geamurile deschise și lumina pătrunzând în cameră, în aer era parcă un giulgiu pe care nici o lumină nu îl putea risipi. Slavă Domnului că ființa blestemată dormea în timpul zilei!

– Ei bine, spuse el, cred că e momentul să discutăm.

– Eu vreau să merg acasă.

Din ochii lui Randy țâșniră lacrimi și, în replică, Tim începu să plângă și el.

– Nu e atât de simplu, răspunse David. Asta e casa noastră și nu știu cum ne vom descurca dacă plecăm într-adevăr. Contul de economii e aproape gol.

– Cred că pot să-mi iau o slujbă, vorbi Elaine, plină de entuziasm.

– Nu plec!

Ginny sări în picioare, doborând scaunul.

– De fiecare dată când încep să-mi fac prieteni, trebuie să ne mutăm.

– Dar, Ginny...

Elaine întinse o mână să o potolească.

– Tu ai fost cea care...

– M-am răzgândit!

Se dădu înapoi, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că sunt cu toții dușmani de moarte.

– Puteți să faceți ce vreți, dar eu rămân! Și fugi din cameră.

– O, Doamne, zise Elaine ostenită. Ce-o fi apucat-o?

Ce o apucase pe Ginny, ce era pe cale să intre în ea, în singura parte interesantă din carte, era spiritul lui Aimée Cousineau. Îngrijorat de comportamentul fiicei sale, David Whitcomb cercetase cauza și aflase o mulțime de lucruri despre spirit. Aimée Cousineau, născută Vuillemont, era de loc din St Berenice, un sat elvețian de la poalele muntelui, cunoscut ca Eiger (fotografia satului, precum și o poză a lui Aimée – o femeie de o frumusețe rece, cu părul negru și trăsături lapidare – erau incluse în secțiunea centrală a cărții). Până la vârsta de cincisprezece ani, fusese un copil dulce, obișnuit, însă, în vara anului 1889, în timp ce se plimba pe versanții muntelui Eiger, s-a rătăcit într-o peșteră.

Familia renunțase la orice speranță, când, spre încântarea lor, cu trei săptămâni mai târziu, și-a făcut apariția pe scările prăvăliei tatălui său. Încântarea lor a fost de scurtă durată. Această Aimée era foarte diferită de cea care intrase în peșteră. Violentă, calculată, destrăbălată.

În următorii doi ani, a reușit să seducă jumătate din bărbații satului, inclusiv preotul comunității. Conform mărturiei acestuia, el o povățuia

că păcatul nu este calea spre fericire, când ea a început să se dezbrace.

– Sunt căsătorită cu Fericirea, i-a spus preotului. Mi-am împletit mădularele cu Dumnezeul Extazului și am sărutat coapsele aspre ale Bucuriei. Pe tot parcursul relației care a decurs de aici, fata făcuse comentarii criptice cu privire la „Zeul de sub munte", al cărui suflet era acum unit pe vecie cu al ei.

În acest punct, cartea se întorcea la aventurile înfricoșătoare ale familiei Whitcomb și Eliot, plictisit, dându-și seama că se făcuse amiază, și Michaela făcea probabil plajă, se urcă în apartamentul lui Chatterji, la etajul patru. Azvârli cartea pe un raft și ieși pe balcon. Interesul său continuu față de Michaela îl nedumerea. Îi trecu prin minte că era posibil să se îndrăgostească și se gândi că ar fi plăcut. Deși probabil nu ar fi dus nicăieri, dragostea ar reprezenta un tip pozitiv de energie. Dar se îndoia că așa stăteau lucrurile. Cel mai probabil, interesul lui avea la bază vreo închipuire stârnită de piatra întunecată din interiorul lui. Simplă atracție. Privi peste marginea balconului. Era întinsă pe o pătură, cu sutienul lângă ea, în fundul unei fântâni de lumină solară: lumină subțire, pură, ca o miere rafinată acoperind mulajul unei micuțe femei de aur și apoi înghețând pe acesta. Căldura ei plutea parcă în aer.

În noapte aceea, Eliot încălcă una dintre regulile domnului Chatterji și se culcă în dormitorul

principal. Acesta avea o lucarnă mare, montată pe un tavan zugrăvit în albastru-închis. Obișnuita etalare de stele nu fusese suficientă pentru domnul Chatterji și, astfel, ceruse ca luminatorul să fie construit din sticlă fațetată, care multiplica stelele, dând impresia că te aflai în inima unei galaxii, privind printre interstițiile din miezul ei aprins. Pereții erau acoperiți de un fototapet ce reprezenta ghețarul Khumbu și Chomolungma. Scăldat în soare, fototapetul dobândise iluzia de adâncime și de tăcere a munților înghețați. Stând culcat acolo, Eliot putea auzi sunetele îndepărtate ale festivalului Indra Jatra, strigăte și cinele, oboaie și tobe. Era atras către sunete; voia să fugă afară, pe străzi, să facă parte din mulțimile îmbătate, să fie învârtit prin lumina torțelor și prin delir la picioarele unui idol pătat cu sângele sacrificiului. Dar se simți legat de casă, de Michaela. Izolat, sub strălucirea luminatorului din dormitorul domnului Chatterji, plutind deasupra Chomolungmei și ascultând zarva lumii de dedesubt, aproape credea că era *abodhisattva* așteptând o chemare la acțiune, că veghea lui avea un scop.

Transportul sosi târziu, în după-amiaza celei de-a opta zile. Cinci lăzi enorme, fiecare necesitând forțele conjugate ale lui Eliot și a trei muncitori newari pentru a le căra sus, în camera de la etajul trei care adăpostea colecția domnului Chatterji. După ce le dădu bacșiș muncitorilor, Eliot – transpirat,

gâfâind – se așează, sprijinit de perete, să-și tragă sufletul. Camera măsura aproximativ opt metri pe cinci, dar părea mai mică din cauza zecilor de obiecte ciudate clădite unul peste altul, pe lângă pereți. O închizătoare de bronz, o ușă spartă, un scaun cu spătarul drept, ale cărui brațe erau legate cu un șnur de catifea, ca nimeni să nu se așeze pe el, o chiuvetă decolorată, o oglindă brăzdată de o pată maronie, un abajur spintecat. Erau toate vestigii ale vreunei bântuiri sau posedări, o violență grotescă; iar pe ele erau atașate cartonașe oferind detalii și trimițându-i pe cei interesați la materiale din biblioteca domnului Chatterji. Stând printre aceste relicve, lăzile păreau inofensive. Zăvorâte, înalte până la piept, marcate cu ștampile de vamă.

Când își reveni, Eliot se plimbă tacticos prin toată camera, amuzat de grija pe care domnul Chatterji o risipise pentru pasiunea lui; lucrul cel mai amuzant era că nimeni altcineva nu era impresionat de ea. Le oferea călătorilor o notă la subsolul jurnalelor lor. Nimic mai mult.

Un val de amețeală îi străbătu trupul – se ridicase în picioare prea devreme – și se sprijini de una dintre lăzi. Iisuse, era într-o stare jalnică. Și apoi, în timp ce clipea pentru a alunga încâlceala de celule cețoase care-i hoinăreau prin câmpul vizual, lada se mișcă. Doar o mișcare scurtă, ca și cum ceva dinăuntru tresărise prin somn. Dar palpabilă, reală. Se năpusti către ușă, ferindu-se. Un frison îi trecu peste fiecare nod și articulație de pe șira spinării, iar

sudoarea i se evaporase, lăsându-i pete cleioase pe piele. Lada era nemișcată. Dar nu îndrăznea să-și dezlipească ochii de la ea, convins că, dacă ar face-o, și-ar dezlănțui furia zăvorâtă.

– Bună, îl salută Michaela din prag.

Glasul ei îl electriză pe Eliot. Scoase un țipăt, se răsuci, cu mâinile ridicate pentru a contracara atacul.

– N-am vrut să te sperii, zise ea. Scuză-mă!

– La naiba, făcu el. Nu te mai furișa așa!

Își aminti de ladă și îi aruncă o privire peste umăr.

– Ascultă, tocmai încuiam...

– Scuză-mă, repetă ea și trecu pe lângă el, intrând în cameră. Ranjeesh e un mare idiot cu toate astea, vorbi ea, trecându-și mâna peste capacul lăzii. Nu crezi?

Atitudinea ei familiară față de ladă domoli neliniștea lui Eliot. Poate că el tresărise: un spasm al unui mușchi supraîncordat.

– Da, cred că da.

Michaela se îndreptă către scaunul cu spătarul drept, smulse șnurul de catifea și se așeză. Purta o fustă maronie și o bluză ecosez, care îi dădea un aer școlăresc.

– Vreau să-mi cer scuze pentru deunăzi, începu ea; își aplecă creștetul și părul îi atârnă, acoperindu-i fața. Am trecut printr-o perioadă grea în ultimul timp. Am probleme în relația cu oamenii. Cu orice. Dar, de vreme ce locuim aici împreună, aș vrea să fim prieteni.

Se ridică și-și desfăcu pliurile fustei:

– Vezi? Mi-am pus şi alte haine. Mi-am dat seama că celelalte te-au jignit.

Sexualitatea inocentă a pozei îi stârni lui Eliot dorinţa.

– Arată frumos, aprobă el, cu forţată detaşare. De ce ai trecut printr-o perioadă grea?

Michaela se duse la uşă şi privi afară.

– Chiar vrei să afli?

– Nu, dacă pentru tine e dureros.

– N-are importanţă, răspunse ea, sprijinindu-se de tocul uşii. În State am fost într-o formaţie şi ne descurcam bine. Înregistram un album, discutam cu casele de discuri. Locuiam cu chitaristul, îndrăgostită de el. Dar apoi am avut o aventură. Nici măcar o aventură. A fost o tâmpenie. Fără importanţă. Nici acum nu ştiu de ce am făcut-o. Focul momentului, bănuiesc. Asta înseamnă rock'n'roll şi probabil că nu făceam decât să joc rolul din mit. Unul dintre ceilalţi muzicieni i-a spus prietenului meu. Aşa sunt formaţiile – eşti prieten cu toată lumea, dar niciodată în acelaşi timp. Pricepi, i-am spus acestui tip despre aventură. Ne făceam confesiuni întotdeauna. Dar, într-o zi, s-a enervat pe mine pentru ceva. Un alt lucru stupid şi neînsemnat.

Se străduia să-şi ţină bărbia nemişcată; briza dinspre curte îi aducea şuviţe fine de păr peste faţă.

– Prietenul meu s-a supărat foc şi mi-a bătut amantul. În fine. L-a omorât. A fost un accident, dar a încercat să fugă şi poliţia l-a împuşcat.

Eliot vru s-o oprească; evident, revedea totul, vedea sânge și lanternele poliției și luminile albe, reci de la morgă. Însă era dusă de valul amintirii, purtată de energia acestuia și știu că Michaela trebuia să urce cu el, să se sfarme cu el.

– O vreme am fost departe de cele întâmplate. Visam. Nimic nu mă atingea. Nici înmormântarea, nici părinții furioși. Am fost plecată luni de zile, în munți și am început să mă simt mai bine. Dar când m-am întors acasă, am descoperit că muzicianul care îi spusese prietenului meu scrisese un cântec despre asta. Despre aventură, despre crimă. Îl înregistrase. Oamenii îl cumpărau, îi cântau refrenul când se plimbau pe stradă sau făceau duș. Dansau pe el! Dansau pe sânge și oase, fredonând jalea, scoțând din buzunar 5,98 dolari pentru un zdrăngănit despre suferință. Privind înapoi, îmi dau seama că eram nebună, dar în acel moment tot ceea ce făceam mi se părea normal. Mai mult decât normal. Dirijat, inspirat. Am cumpărat o armă. Un model pentru femei, a zis vânzătorul. Îmi amintesc cât de ciudat mi s-a părut că existau arme pentru bărbați și pentru femei, întocmai ca aparatele electrice de ras. Purtând-o, mă simțeam enormă. Trebuia să fiu sfioasă și politicoasă, altfel eram sigură că oamenii ar fi observat cât de mare și importantă eram. N-a fost greu să dau de Ronnie – tipul care a scris cântecul. Era în Germania, unde scotea un al doilea album. Nu-mi venea să cred, aveam să-l pot omorî! Eram atât de frustrată încât, într-o noapte, am

coborât în parc și am început să trag. Am ratat totul. Dintre toți vagabonzii și oamenii care făceau jogging și toate veveritele, am nimerit frunze și aer. După asta, m-au închis. Într-un spital. Cred că mi-a fost de folos, dar...

Clipi, trezindu-se dintr-o transă.

– Dar încă mă simt decuplată, înțelegi?

Eliot îndepărtă cu grijă șuvițele de păr pe care vântul i le suflase peste față și le așeză la loc. Pe buzele ei pâlpâi un zâmbet.

– Știu, spuse el. Și eu mă simt așa uneori.

Ea clătină din cap gânditoare, de parcă ar fi verificat dacă recunoscuse la el această calitate.

Cinară într-un local tibetan din Temal; nu avea nici un nume și era o dărăpănătură cu mese pătate de muște și scaune șubrede, specializat în bivol indian și supă de orz. Dar era departe de centrul orașului, ceea ce însemna că puteau evita îmbulzeala festivalului. Ospătarul era un tânăr tibetan, îmbrăcat în jeanși și tricou inscripționat cu MAGIA ESTE RĂSPUNSUL; căștile unui minicasetofon îi atârnau în jurul gâtului. Pereții – vizibili printr-o ceață de fum – erau acoperiți cu instantanee, majoritatea înfățișându-l pe ospătar în compania diverșilor turiști, însă câteva înfățișau un tibetan mai în vârstă, în straie albastre și giuvaiere turcoaz, purtând o pușcă automată; era proprietarul, unul dintre membrii tribului khampa, care luptase în războiul de gherilă împotriva chinezilor. Arareori își făcea

apariția la restaurant și, când se întâmpla, prezența lui fioroasă avea tendința să taie elanul conversației.

În timpul mesei, Eliot încercă să evite subiectele care ar fi putut s-o indispună pe Michaela. Îi povesti despre clinica Sam Chilpey, despre când venise Dalai Lama la Katmandu, despre muzicienii din Swayambhunath. Subiecte vesele, exotice. Apatia ei era o parte atât de neesențială a sa încât era tentat să o sfarme bucată cu bucată, curios să afle ce era dedesubt; și, cu cât descoperea mai mult, cu atât gesturile ei deveneau mai animate, zâmbetul, mai luminos. Era un alt fel de zâmbet decât cel pe care îl afișase la prima lor întâlnire. I se ivea atât de spontan pe față, părea o reacție automată, ca deschiderea florii-soarelui, de parcă nu pe tine te avea în față, ci principiul de lumină pe care te întemeiai. Era un zâmbet conștient de prezența ta, desigur, dar alegea să vadă dincolo de imperfecțiunile cărnii și să descopere lucrul desăvârșit care erai de fapt. Că erai ținta acelui zâmbet te făcea să te simți valoros, iar Eliot – a cărui încredere în sine era în declin – ar fi făcut tumbe ca să-l mențină. Chiar și când își spuse propria poveste, o spuse ca pe o glumă, o metaforă a concepțiilor greșite ale americanilor cu privire la preocupările orientale.

– De ce nu renunți? întrebă ea. La meditație, vreau să spun. Dacă nu merge, de ce să insiști?

– Viața mea e într-o suspensie perfectă. Mă tem că dacă renunț, dacă schimb ceva, ori mă voi duce la fund, ori voi zbura.

Își bătu linguriţa de ceaşcă, cerând încă o porţie de ceai.

– N-ai de gând cu adevărat să te căsătoreşti cu Ranjeesh, nu-i aşa? întrebă el şi fu surprins să constate cât era de îngrijorat la gândul că, de fapt, era posibil.

– Probabil că nu.

Ospătarul turnă ceaiul, cu bătăi de tobe şoptite revărsându-i-se din căşti.

– Mă simţeam pierdută. Părinţii mei l-au dat în judecată pe Ronnie pentru cântec şi m-am ales cu o grămadă de bani – ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai rău...

Îi atinse încheietura mâinii, liniştindu-l, iar pielea rămase caldă după ce degetele ei se retraseră.

– Oricum, continuă ea, am hotărât să călătoresc şi toată ciudăţenia... nu ştiu. Începeam să alunec. Rajeesh a fost un fel de sanctuar.

Eliot era enorm de uşurat.

Afară, străzile erau înţesate de oameni care mergeau la festival, şi Michaela îl luă de braţ şi-l lăsă s-o conducă prin mulţime. Newari purtând pălării Nehru şi pantaloni albi, care se umflau pe şolduri şi se strângeau bine pe pulpe; grupuri de turişti, ţipând şi fluturând sticle cu bere de orez; indieni în haine albe şi sari. Aerul era înmiresmat de tămâie şi fâşia de cer purpuriu de deasupra era acoperită cu un model atât de regulat de stele încât semăna cu un drapel atârnat între acoperişuri. Lângă casă, un bărbat cu ochi sălbatici, îmbrăcat într-o haină de

satin albastru, trecu în goană, ciocnindu-se de ei, şi fu urmat de doi băieţi care trăgeau după ei o capră, cu fruntea mânjită cu praf roşu: un sacrificiu.

– E o nebunie! râse Michaela.

– Nu e nimic. Aşteaptă până mâine seară.

– Ce se întâmplă atunci?

– E noaptea lui Bhairab Alb.

Eliot făcu o grimasă.

– Va trebui să ai grijă de tine. Bhairab e desfrânat şi plin de urgie.

Michaela râse din nou şi îl strânse afectuos de braţ.

În casă, luna – descrescătoare, desăvârşită şi aurie – plutea exact în mijlocul careului de cer pe care acoperişul îl lăsa să se vadă. Rămaseră strânşi unul într-altul în curte, tăcuţi, dintr-odată stingheriţi.

– M-am simţit bine în seara asta, vorbi Michaela; se aplecă şi-i atinse obrazul cu buzele. Mulţumesc, şopti ea.

Eliot o prinse când se dădu înapoi, îi înclină bărbia şi o sărută pe gură. Buzele ei se desfăcură, limba îi ţâşni afară. Apoi îl împinse.

– Sunt obosită, zise ea, cu faţa crispată de nelinişte.

Se îndepărtă câţiva paşi, dar se opri şi se întoarse.

– Dacă vrei să... fii cu mine, poate că va fi în regulă. Putem să încercăm.

Eliot se apropie şi îi luă mâinile.

– Vreau să fac dragoste cu tine, spuse el, fără să mai încerce să-şi ascundă nerăbdarea.

Era ceea ce voia: să facă dragoste. Nu să se distreze, să facă sex sau să o ciocănească sau orice altă versiune neelegantă a actului.

Dar n-a fost dragoste ceea ce au făcut.

Sub strălucirea stelelor din tavanul domnului Chatterji, era foarte frumoasă şi la început a fost foarte iubitoare, mişcându-se cu sinceră implicare; pe urmă, dintr-odată, a renunţat să se mai mişte şi şi-a întors faţa la pernă. Ochii îi străluceau. Rămas singur deasupra ei, ascultând sunetele animalice ale propriei respiraţii, impactul cărnii asupra cărnii ei, Eliot ştiu că se poate opri s-o consoleze. Dar lunile de abstinenţă, cele opt zile de când o dorea, toate acestea se contopiră într-o văpaie strălucitoare în şale, zona activă a unui reactor de plăcere care îi iradia conştiinţa, şi continuă să se cufunde în ea, grăbindu-se spre punctul final. Ea scoase un oftat când el se retrase şi se răsuci cu spatele la el.

– Doamne, îmi pare rău, spuse ea, cu glas gâtuit.

Eliot închise ochii. Se simţea scârbit, redus la animalic. Fusese ca şi cum doi bolnavi psihic făcuseră obscenităţi pe furiş, două cioburi de oameni care împreună nu formaseră un întreg. Înţelegea acum de ce domnul Chatterji voia să se însoare cu ea. Avea de gând s-o adauge la colecţia lui, să o pună în raclă alături de celelalte ţăndări de violenţă. Şi, în fiecare seară, avea să-şi desăvârşească răzbunarea, să-şi confirme supremaţia culturală făcând ceva ce era mai puţin decât dragoste cu această fată tristă, inertă, cu această nălucă americană. Umerii ei se

cutremurară de suspine înăbușite. Avea nevoie de cineva care să o consoleze, s-o ajute să-și regăsească puterile și capacitatea de a iubi. Eliot întinse mâna, dornic să facă tot ce-i stătea în puteri. Dar știa că n-ar trebui să fie el.

Multe ore mai târziu, după ce ea adormise, neconsolată, Eliot stătea în curte, cu mintea goală, deprimat, privind ficusul cu ochii goi. Era cufundat în umbră, cu frunzele atârnând fără vlagă. Se uita la plantă de câteva minute, când observă că o umbră din spatele ei se legăna aproape imperceptibil; încercă s-o distingă și legănatul încetă. Se ridică în picioare. Scaunul scrâșni pe beton, cu un sunet nefiresc de puternic. Simți furnicături în gât și privi în spate. Nimic. O, Veche Oboseală a Minții, gândi el. O, veche Tensiune Emoțională. Râse și claritatea râsului său – răsunând prin curtea goală – îl alarmă; stârnea, parcă, mici pâlpâiri de mișcare pretutindeni în întuneric. Îi lipsea ceva de băut! Problema era cum să intre în dormitor fără să o trezească pe Michaela. La naiba, poate că ar trebui să o trezească. Poate că ar trebui să mai discute, înainte ca tot ce se întâmplase să se consolideze într-o serie de atitudini indestructibile.

Se îndreptă către scări... și acolo, țipând cuprins de panică, împiedicându-se de scaunele de grădină, când săltă o jumătate de pas înapoi, căzu pe o parte. O umbră – având, în linii mari, forma și statura unui om – stătea la un metru de el; se unduia așa cum se unduiește un strat de alge pe un val domol.

Stratul de aer din jurul ei se unduia, ca şi cum întreaga imagine ar fi fost prost transpusă în realitate. Eliot se îndepărtă disperat, căzând în genunchi. Umbra se scurse pe jos, băltind pe beton; se strânse la mijloc ca o omidă, se plie şi se prelinse după el: un fel de mişcare rostogolită. Apoi se ridică, însuşindu-şi din nou forma umană, înălţându-se ameninţătoare deasupra lui.

Eliot se ridică în picioare, încă speriat, dar mai puţin. Dacă mai înainte i s-ar fi cerut să depună mărturie cu privire la existenţa khaaului, ar fi respins dovada simţurilor sale înceţoşate şi ar fi mers pe pista halucinaţiei, a basmelor populare. Dar acum, deşi era tentat să tragă aceeaşi concluzie, existau prea multe dovezi care să-l contrazică. Holbându-se la gluga neagră, informă, a capului khaaului, avu impresia că era privit la rândul lui de ceva. Mai mult decât o senzaţie. O amprentă distinctă de personalitate. Era ca şi cum ondulaţiile khaaului produceau o adiere care îi purta mirosul psihic prin aer. Eliot începu să şi-l imagineze ca pe un unchi bătrân, sfios şi ţăcănit, căruia îi plăcea să stea sub treptele de la pivniţă, să mănânce muşte şi să trăncănească de unul singur, dar care îşi dădea seama când venea primul îngheţ şi ştia să-ţi repare coada de la zmeu. Ciudat, însă inofensiv. Khaa întinse un braţ. Braţul se desprinse doar de spate, cu mâna o mănuşă neagră fără degete. Eliot se dădu în spate. Nu era tocmai pregătit să creadă că era nevinovat. Dar mâna se întinse mai departe decât crezuse posibil şi îi

înfășură încheietura. Era moale, îl gâdila, un râu de molii păroase mișunându-i pe piele.

În secunda de dinainte de a sări la o parte, Eliot auzi o notă tânguitoare în țeastă și acel scâncet – care curgea parcă prin creierul său cu aceeași suplețe pe care o etalase brațul khaaului – era transpus într-o chemare fără cuvinte. Înțelese că se temea. Khaaul se temea îngrozitor. Dintr-odată, se scurse pe jos și porni rostogolindu-se, curgând în sus pe scări; se opri la primul palier, se rostogoli jumătate din drum în jos, pe urmă din nou în sus, repetând procedeul iar și iar. Lui Eliot îi deveni limpede (*O, Iisuse! E o nebunie!*) că încerca să-l convingă să-l urmeze. Întocmai ca Lassie sau vreun alt animal ridicol de la televizor, încerca să-i spună ceva, să-l conducă în locul unde căzuse pădurarul rănit, unde cuibul de boboci de rață era amenințat de focul din tufișuri. El trebuia să treacă pe lângă el, să-i ciufulească blana de pe cap și să spună: „Ce-i, fetițo? Te sâcâie veveritele alea din nou?" De data aceasta râsul lui îl trezi din beție, punându-și gândurile în ordine. O variantă posibilă era că experiența lui cu Michaela fusese îndeajuns ca să-i frângă legătura uzată cu realitatea consensuală; dar nu avea nici un sens să înghită asta. Chiar dacă despre asta era vorba, ar putea foarte bine să accepte ideea. Traversă curtea către scări și urcă înspre umbra vălurită de pe podeț.

– În regulă, Bongo. Să vedem ce te neliniștește într-atât.

La cel de-al treilea etaj, khaaul coborî înapoi jumătate din drum, mișcându-se repede, iar Eliot nu îl mai zări până ce nu se apropia de încăperea în care se afla colecția domnului Chatterji. Stătea lângă ușă, fâlfâind din brațe, indicând, se pare, că ar trebui să intre. Eliot își aminti de ladă.

– Nu, mersi!

O picătură de sudoare i se prelinse în josul pieptului și Eliot își dădu seama că lângă ușă era neobișnuit de cald.

Mâna khaaului se scurse peste închizătoarea ușii, învăluind-o și, când se retrase, se umflă, ciudat deformată, iar în locul unde fusese mecanismul de închidere se afla o gaură prin lemn. Ușa se deschise câțiva centimetri. Întunericul se prelinse dinspre cameră, adăugând aerului o esență uleioasă. Eliot făcu un pas înapoi. Khaaul scăpă mecanismul de închidere – se materializă din spatele mâinii negre, fără formă și căzu, zornăind pe podea – și se agăță de brațul lui Eliot. Din nou auzi scâncetul și, întrucât nu sări în lături, avu o înțelegere mai clară a procesului de translație. Auzea scâncetul ca pe un fluid rece care i se scurgea prin creier și, când scâncetul pieri, mesajul apăru pur și simplu – așa cum poate să apară o imagine într-un glob de cristal. În teama khaaului exista o nuanță liniștitoare și, deși Eliot știa că era greșeala pe care o făceau de obicei personajele din filmele de groază, întinse mâna în cameră și pipăi după întrerupător, aproape așteptând să fie înhățat

şi brutalizat. Aprinse lumina cu o mişcare bruscă şi deschise uşa cu piciorul.

Îşi dori să n-o fi făcut.

Lăzile explodaseră. Aşchii şi bucăţi de lemn sfărâmat erau împrăştiate peste tot şi cărămizile fuseseră adunate grămadă în mijlocul camerei. Erau cărămizi întunecate, roşii, fragile, ca nişte prăjituri sfărâmicioase de sânge uscat şi fiecare era însemnată cu litere negre şi numere care semnificau poziţia iniţială în şemineu. Dar nici una nu era în poziţia potrivită acum, deşi erau chiar meşteşugit aranjate. Fuseseră stivuite în formă de munte, un munte care – în ciuda caracterului brut al cărămizilor din care era construit – copia faţadele curbate şi craterele şi pantele domoale ale unui munte adevărat. Eliot îl recunoscu din fotografie. Eigerul. Se înălţa către tavan şi, sub sclipirea candelabrelor, radia urâţenie şi grosolănie. Părea viu, o gheară de carne roşie şi mirosul carbonizat al cărămizilor era ca un bâzâit în nările lui Eliot.

Ignorând khaaul, care îşi flutura din nou braţele, Eliot năvăli către pridvor, acolo se opri şi, după o luptă scurtă între teamă şi cuget, alergă iute în sus pe scară, către dormitor, sărind câte trei trepte. Michaela dispăruse! Rămase cu privirea pierdută la valurile luminate de stele ale aşternuturilor. Unde naiba... în camera ei! Coborî în goană scările şi căzu lăbărţându-se pe pridvorul de la cel de-al doilea etaj. Durerea îi străpunse rotula, dar se ridică în picioare, alergând, convins că în spatele lui se afla ceva.

O geană de lumină portocalie – nu lumina lămpii – se ivi pe sub ușa Michaelei, și Eliot auzi un foșnet înfundat, ca un foc trosnind în cămin. Lemnul era cald la atingere. Mâna lui Eliot zăbovi deasupra clanței. Inima i se umflase, devenind parcă o minge de baschet ce făcea un dribling la peretele pieptului său. Lucrul rațional de făcut era să iasă repede, căci orice s-ar fi aflat dincolo de ușă era cu siguranță prea mult pentru el. Dar, în schimb, el alese calea prostească și năvăli în cameră.

Prima lui impresie fu că încăperea ardea, dar pe urmă văzu că, deși focul părea real, nu se răspândea, flăcările rămânând la marginea obiectelor, ele însele ireale, fără substanță proprie, plămădite din focul fantomatic; draperii cu șnur, un scaun și o sofa tapițate, o îmbrăcăminte de lemn sculptat pentru șemineu, toate cu un design antic. Mobila propriu-zisă – de serie, nimicuri – era neatinsă. O lumină intensă, portocaliu-roșiatică, strălucea în jurul patului și, în centrul ei, se afla Michaela. Goală, cu spatele arcuit. Părul îi era ridicat în aer, încâlcindu-se, plutind în bătaia unui curent de aer invizibil; mușchii picioarelor și abdomenul i se răsuceau, strângându-se, de parcă își lepăda pielea. Trosnetul se înteți și lumina începu să se ridice dinspre pat, să se adune într-o coloană de lumină și mai strălucitoare; în mijloc se îngusta și se bomba schițând șoldurile și sânii unei femei, căpătând treptat forma unei femei în flăcări. O siluetă incandescentă, fără chip. Rochia ei pâlpâitoare se unduia, ca

în timpul mersului şi flăcările săltau din capul ei ca părul în bătaia vântului.

Eliot încremeni de spaimă, prea speriat ca să strige sau să fugă. Aura ei de căldură şi putere se înfăşură în jurul lui. Deşi era la o întindere de mână, părea foarte departe, incrustată într-o imensă depărtare, păşind înspre el printr-un tunel care îi copia perfect forma. Ea întinse o mână, trecându-şi un deget peste obrazul lui. Atingerea îi aduse mai multă durere decât cunoscuse vreodată. Era incandescentă, aprinzând fiecare circuit al trupului său. Îşi simţea pielea întărindu-se, pocnind, cu fluide scurgându-se din ea şi sfârâind. Se auzi gemând: o revărsare de sunet găunos, ca un obiect blocat într-un canal.

Apoi ea îşi smuci mâna, ca şi cum atingerea *lui* ar fi ars-o *pe ea*.

Năucit, cu nervii ţiuind, Eliot se prăbuşi la pământ şi – prin ochii înceţoşaţi – zări o pată de întuneric unduindu-se în dreptul uşii. Khaaul. Femeia în flăcări stătea privindu-l, la câţiva metri depărtare. Era o scenă atât de stranie, această confruntare de foc şi întuneric, a două sisteme supranaturale, încât fu parcă zdruncinat şi intră în alertă. Îi trecu prin minte că nici unul dintre ei nu ştia ce să facă. Înconjurat de peticul lui de aer tulburat, khaaul se unduia; femeia în flăcări trosnea şi pâlpâia, învăluită în distanţa ei misterioasă. Ridică mâna şovăielnic, dar înainte de a-şi finaliza gestul, khaaul se năpusti cu orbitoare agerime şi mâna lui o acoperi pe a ei.

Un țipăt de metal chinuit țâșni din ei, ca și cum vreun principiu blindat ar fi fost zdrobit. Lujere întunecate se încolăciră prin brațul femeii în flăcări, limbi de foc biciuiră khaaul și se auzi un bâzâit ascuțit, o vibrație care făcu dinții lui Eliot să scrâșnească. Pentru o clipă, îi fu teamă că versiunile spirituale ale antimateriei și materiei fuseseră aduse în conjuncție, că încăperea va exploda. Dar bâzâitul fu curmat brusc când khaaul își retrase mâna. O fărâmă de lumină roșiatică-portocalie sclipi în el. Khaaul se topi și ieși rostogolindu-se pe ușă. Femeia în flăcări – și fiecare fărâmă de foc din încăpere – se retrase într-un punct incandescent și dispăru.

Încă năucit, Eliot își atinse fața. Părea arsă la atingere, dar se părea că nu pățise nimic. Se ridică în picioare, se îndreptă clătinându-se către pat și se prăbuși lângă Michaela. Femeia respira adânc, inconștientă.

– Michaela!

O scutură. Fata mormăi, capul i se rostogoli dintr-o parte în alta. Eliot o săltă pe umăr, ca un pompier, și se strecură în hol. Mișcându-se pe furiș, se îndreptă încet, de-a lungul holului, către balconul care dădea înspre curte, privi peste balustradă... și își mușcă buza pentru a-și înăbuși un țipăt. În aerul albastru al întunericului de dinaintea zorilor, în mijlocul curții, se zărea limpede o femeie înaltă, palidă, îmbrăcată într-o cămașă albă de noapte. Părul negru îi flutura pe spate. Își dădu capul pe spate pentru a-l privi, iar trăsăturile ei vag conturate

se crispară într-un zâmbet maliţios, care îi spuse lui Eliot tot ce voise să ştie despre posibilitatea evadării. *Încearcă numai să pleci*, zicea Aimée Cousineau. Haide, încearcă. Mi-ar plăcea. O umbră ţâşni dreaptă la vreo patru metri distanţă de ea şi Aimée se întoarse către aceasta. Dintr-odată, în curte se stârni un vânt; un vânt ce se răsucea cu violenţă, iar ea era centrul calm al acestuia. Plantele se ridicară fâlfâind în curtea interioară ca nişte păsări cu aripi tari de piele; ghivecele se sfărâmară şi cioburile zburară către khaa. Încetinit de greutatea Michaelei, dorind să ajungă cât de departe putea de locul bătăliei, Eliot se îndreptă, urcând scările, către dormitorul domnului Chatterji.

O oră mai târziu, oră în care privise pe furiş în curte, urmărind jocul de-a v-aţi ascunselea pe care khaaul îi juca cu Aimée Cousineau, dându-şi seama că îi proteja ţinând-o ocupată... atunci îşi aminti Eliot de carte. O recuperă de pe raft şi începu s-o frunzărească, sperând să afle ceva folositor. Nu era altceva de făcut. Reluă lectura în punctul în care Aimée vorbea despre căsătoria ei cu fericirea, trecu peste transformarea lui Ginny Whitcomb într-un monstru adolescent şi găsi o a doua parte despre Aimée.

În 1895, un american bogat de origine elveţiană, pe nume Armand Cousineau, se întorsese în St Berenice, locul său natal, în vizită. S-a îndrăgostit brusc de Aimée Vuillemont, iar familia ei, profitând de ocazie

ca să scape de ea, îi îngădui lui Cousineau să se însoare cu Aimée şi o trimise la casa acestuia din Carversville, New Hampshire. Înclinaţia lui Aimée pentru depravare nu fusese înfrântă de această mişcare. Avocaţi, diaconi, negustori, fermieri: au fost cu toţii grăunţe la moara ei. Dar în iarna anului 1905, s-a îndrăgostit – obsesiv, pătimaş – de un tânăr învăţător. Credea că dascălul o salvase de la căsătoria ei păcătoasă şi recunoştinţa ei nu a cunoscut limite. Din nefericire, când învăţătorul s-a îndrăgostit de o altă femeie, nici furia ei nu a cunoscut limite. Într-o noapte, trecând pe lângă vila Cousineau, doctorul oraşului a zărit o femeie care se plimba în parc „...o femeie de flăcări, care nu ardea, însă era formată din flăcări, cu fiecare detaliu o construcţie incandescentă..." Dinspre o fereastră se înclăcea fum; doctorul a năvălit înăuntru şi l-a descoperit pe învăţător legat în lanţuri, arzând ca un buştean în şemineul imens. A stins mica vâlvătaie care se răspândea dinspre şemineu şi, întorcându-se în parc, s-a împiedicat de trupul carbonizat al lui Aimée.

Nu era clar dacă moartea lui Aimée fusese accidentală, o scânteie agăţată de cămaşa de noapte sau rezultatul unei sinucideri, dar *era* limpede că de atunci înainte vila fusese bântuită de un spirit care se desfăta posedând femeile şi făcându-le să-şi ucidă bărbaţii. Puterile supranaturale ale spiritului erau limitate de trupul de carne, însă erau potenţate de o imensă tărie fizică. Ginny Whitcomb, de exemplu,

își omorâse fratele, Tim, răsucindu-i mâna, și pe urmă se îndreptase împotriva celuilalt frate și a tatălui ei, o vânătoare chinuitoare care a durat o zi și o noapte. Cât timp se afla în posesia unui trup, spiritul nu era limitat la activitatea nocturnă...

Iisuse!

Lumina ce venea dinspre lucarnă era gri.

Erau în siguranță!

Eliot se duse la pat și începu s-o scuture pe Michaela. Ea gemu și deschise ochii, clipind.

– Trezește-te! Trebuie să plecăm de aici!

– Ce?

Îl lovi peste mâini.

– Ce vorbești acolo?

– Nu-ți amintești?

– Ce să-mi amintesc?

Își bălăbănea picioarele pe podea, stând cu capul în jos, buimăcită; se ridică în picioare, se legănă și spuse:

– Dumnezeule, ce mi-ai făcut? Mă simt...

O expresie tristă, bănuitoare, îi străbătu chipul.

– Trebuie să plecăm!

Înconjură patul, apropiindu-se de ea.

– Ranjeesh a dat lovitura. Acele lăzi ale lui au un spirit adevărat, înghesuit în cărămizi. Noaptea trecută a încercat să te posede.

Îi observă neîncrederea.

– Probabil ai leșinat. Privește!

Îi întinse cartea.

– Asta va explica...

– O, Doamne! țipă ea. Ce-ai făcut? Mă dor toate pe dinăuntru.

Se retrase, cu ochii măriți de groază.

– N-am făcut nimic.

Îi arătă palmele, ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze că nu avea nici o armă.

– M-ai violat! În timp ce dormeam.

Privi în stânga și-n dreapta, cuprinsă de panică.

– E ridicol!

– Probabil că m-ai târât sau ceva! O, Doamne! Pleacă!

– N-am să stau la discuții! Trebuie să plecăm. După aceea poți să mă denunți pentru viol sau ce vrei tu. Dar plecăm, chiar de-ar trebui să te târăsc.

O parte din disperarea ei se risipi, umerii i se lăsară.

– Ascultă! zise el, apropiindu-se. Nu te-am violat. Simți ce ți-a făcut blestematul de spirit. A fost...

Michaela își ridică genunchiul, lovindu-l între picioare.

În timp ce se zvârcolea la pământ, chircit de durere, Eliot auzi ușa deschizându-se și pașii ei pierzându-se în depărtare. Se agăță de marginea patului, se ridică în genunchi și vomită, murdărind tot așternutul. Se prăbuși și zăcu acolo timp de mai multe minute, până ce durerea începu să scadă, devenind o palpitație puternică, o palpitație care îi zdruncina inima în același ritm; apoi, cu băgare de seamă, se ridică și ieși cu pași târșâiți în hol. Sprijinindu-se de balustradă, coborî încet scările către camera Michaelei și se lăsă ușurel pe

vine. Scoase un suspin cutremurat. Fulgere radiante îi țâșniră în fața ochilor.

– Michaela, ascultă-mă!

Glasul său suna plăpând, glasul unui bărbat foarte, foarte bătrân.

– Am un cuțit, spuse ea din spatele ușii. Am să-l folosesc, dacă încerci să pătrunzi.

– În locul tău nu mi-aș face griji. Și cu siguranță nu m-aș teme de viol. Acum vrei să mă asculți?

Nici un răspuns.

Eliot îi spuse totul și, când termină de povestit, Michaela zise:

– Ești nebun. M-ai violat.

– Nu ți-aș face nici un rău, eu...

Fusese gata să-i spună că o iubește, dar hotărî că probabil nu era adevărat. Probabil doar își dorea să aibă un adevăr bun, curat, precum adevărata dragoste. Durerea îl făcu să se ridice din nou, ca și cum petele negre-purpurii ale vânătăilor i se strecurau în stomac și îl umpleau de gaze. Se căzni să se ridice în picioare și se sprijini de perete. Nu avea nici un rost să o contrazică și nu avea prea multe speranțe ca ea să părăsească locuința de bunăvoie, nu dacă reacționase la Aimée ca Ginny Whitcomb. Singura soluție era să meargă la poliție, să o acuze de vreo crimă. Ultraj. Ea îl va acuza de viol, dar, cu puțin noroc, vor fi reținuți amândoi peste noapte. Și el va avea timp să-i transmită o telegramă domnului Chatterji... Care îl va crede. Domnul Chatterji era din fire un om credincios. Concepția lui intelectualistă nu

reușise să-i înlăture credința în spirite. S-ar urca în primul avion de la Delhi, nerăbdător să documenteze Teroarea.

El însuși nerăbdător să isprăvească, Eliot reuși să coboare scările și traversă curtea, șchiopătând; dar khaaul îl aștepta, fluturându-și brațele, în nișa umbrită care ducea către stradă. Fie că era un efect al luminii, un rezultat al luptei sale cu Aimée sau, în mod precis, al fărâmei de foc vizibile în interiorul mâinii sale, arăta mai puțin substanțial, întunecimea lui era cumva mai puțin opacă, iar aerul din jurul său era cețos, murdar, ca o lentilă spălată de valuri. Ca și cum era afundat mai mult în propriul mediu. Eliot nu simți nici un fel de repulsie să-l lase să-l atingă; îi era recunoscător, iar atitudinea lui relaxată părea să intensifice comunicarea. Începu să vadă imagini cu ochii minții: chipul Michaelei, al lui Aimée și apoi cele două fețe erau suprapuse. Le vedea și le revedea, iar și iar, și înțelese că acel khaa dorea ca posesiunea să aibă loc. El fugind. Michaela fugind. Piața Durbar, masca lui Bhairab Alb, khaaul, mulți khaa. Ca niște hieroglife negre. Aceste imagini se repetau și ele și, după fiecare secvență, khaaul își ridica mâna către fața lui, etalând fărâma strălucitoare a focului lui Aimée. Eliot crezu că a înțeles, dar, ori de câte ori încerca să transmită că nu era sigur, nu făcea decât să i se repete imaginile.

În cele din urmă, dându-și seama că acel khaa ajunsese la limitele capacității sale de comunicare,

Eliot se îndreptă spre stradă. Khaaul se topi și se ridică în cadrul ușii, să-i blocheze drumul și flutură din mâini cu disperare. Din nou, Eliot avu sentimentul că e un bătrân țicnit. Era împotriva logicii să aibă încredere într-o făptură atât de ciudată, mai cu seamă când era vorba despre un plan așa de periculos, dar nu se prea baza pe logică și asta era o soluție permanentă. Dacă funcționa. Dacă nu o interpretase greșit. Râse. La naiba!

– Ușurel, Bongo. Mă întorc de îndată ce-mi repar pistolul.

Sala de așteptare de la clinica Sam Chipley era înțesată de femei și copii newari, care începură să chicotească în momentul în care Eliot se strecură printre ei. Soția lui Sam îl conduse în cabinet, unde acesta – un bărbat voinic, cu barbă, cu părul lung legat în coadă de cal – îl ajută să se urce pe masa chirurgicală.

– La naiba! zise el, după ce examină rana. Ce-ai pățit, omule? Începu să frece vânătăile cu alifie.

– Accident, scrâșni din dinți Eliot, încercând să nu țipe.

– Da, sunt sigur. Poate un mic accident erotic, care s-a răzgândit când s-a ajuns la lovituri. Știi, dacă n-o lași mai moale, s-ar putea să devii puțin prea viguros pentru unele femei, omule. Te-ai gândit vreodată?

– N-a fost așa. Sunt bine?

– Mda, dar nu vei fi un superarmăsar o vreme.

Sam se duse la chiuvetă și se spălă pe mâini.

– Nu face pe nevinovatul cu mine. Încercai să i-o tragi noii iubite a lui Chatterji, așa-i?

– O cunoști?

– A adus-o aici într-o zi, să se afișeze cu ea. Are probleme cu capul, omule. Ar trebui să știi mai bine decât mine.

– Am să pot fugi?

Sam râse.

– Defel.

– Ascultă.

Eliot se ridică, crispându-se.

– Femeia lui Chatterji. Are mari necazuri și sunt singurul care o poate ajuta. Trebuie să fiu în stare să alerg și am nevoie de ceva care să mă țină treaz. N-am dormit de vreo două zile.

– Nu-ți dau nici o pastilă. Poți să te clatini pe picioare prin faza ta de toxicoman și fără ajutorul meu.

Sam termină să-și usuce mâinile și se așeză pe un taburet lângă geam; sub fereastră se afla un zid de cărămidă, iar deasupra un șir de steaguri de rugăciune pocneau în bătaia vântului.

– Nu-ți cer marfă, la naiba! Doar suficient să mă țină pe linia de plutire la noapte. E important!

Sam se scărpină la gât

– Ce fel de necazuri are?

– Nu pot să-ți spun acum, zise Eliot, știind că Sam ar fi râs la ideea că există ceva atât de suspect metafizic precum khaaul. Dar am să-ți spun mâine. Nu e ilegal. Haide, omule! Trebuie să fie ceva ce poți să-mi dai.

– O, da, pot să te aranjez. Pot să te fac să te simți ca Regele Rahat în Ziua Încoronării.

Sam cugetă.

– Bine, Eliot. Dar îți miști mâine fundul încoace și-mi spui ce s-a întâmplat.

Râse amuzat.

– Tot ce pot să spun este că trebuie să fie o belea a naibii de ciudată dacă tu ești singurul care o poate salva.

După ce îi trimise o telegramă domnului Chatterji, chemându-l să vină degrabă acasă, Eliot se întoarse la vilă și deșurubă balamalele de la ușa din față. Nu era convins că Aimée va fi în stare să controleze casa, să trântească uși și să facă ferestrele să se înțepenească, așa cum făcuse cu casa ei din New Hampshire, dar nu voia să-și asume nici un risc. Când ridică ușa și o sprijini de peretele nișei, fu surprins cât de ușoară era; se simți cuprins de o forță amețitoare, capabil să repeadă ușa peste fântâna din curtea interioară și acoperișuri. Amestecul de calmante și metamfetamină făcea minuni. Încă îl chinuia burta, dar durerea era distantă, îndepărtată de centrul conștiinței, care era un izvor de bunăstare. Când termină cu ușa, înhață niște suc de fructe din bucătărie și se duse înapoi la nișă, să aștepte.

Pe la mijlocul după-amiezii, Michaela coborî. Eliot încercă să discute cu ea, s-o convingă să plece, dar ea îl avertiză să nu se apropie și fugi înapoi în

cameră. Pe urmă, în jurul orei cinci, femeia în flăcări își făcu apariția, plutind cam la un metru deasupra pavajului curții. Soarele se retrăsese în treimea de sus a golului curții și silueta ei înflăcărată era incrustată într-o umbră gri-albăstruie, cu flăcările părului dansându-i deasupra capului. Eliot, asupra căruia calmantele aveau un efect puternic, fu amețit de prezența ei. Dacă ar fi fost o halucinație, s-ar fi aflat în fruntea topului primelor zece din toate timpurile. Dar, chiar dându-și seama că nu era o halucinație, era prea drogat ca să se raporteze la ea ca la o amenințare. Chicoti și azvârli către ea un ciob de ghiveci spart. Ea se micșoră, devenind un punct incandescent, dispăru, și asta îi readuse lui Eliot vitejia nesăbuită. Mai luă niște metamfetamină să-și contracareze euforia și făcu exerciții de întindere să-și destindă cârceii și să scape de senzația de strânsoare din piept.

Amurgul se îngemănă cu umbrele din curte, participanții la festival trecură pe stradă și Eliot auzi tobe și cinele îndepărtate. Se simțea izolat de oraș, de festival. Speriat. Nici măcar prezența khaaului, pe jumătate contopit cu umbrele de pe perete, nu-l liniștea. Aproape de asfințit, Aimée Cousineau păși în curte și se opri la aproximativ șapte metri depărtare, țintuindu-l cu privirea. Lui Eliot nu-i venea defel să râdă sau să arunce obiecte. La distanța aceasta, putea observa că ochii ei nu aveau nici alb, nici pupile sau irisuri. Erau negri ca noaptea. Acum păreau a fi capetele proeminente

ale unor şuruburi negre vârâte în craniul lui, iar în clipa următoare se retrăgeau parcă în întuneric, într-o scorbură de sub munte, unde ceva aştepta să înveţe pe oricine rătăcea înăuntru bucuriile Iadului. Eliot se apropie speriat de uşă. Dar ea se întoarse, urcă scările la cel de-al doilea palier şi străbătu vestibulul Michaelei.

Aşteptarea lui Eliot începu de-adevăratelea.

Trecu o oră. Se plimba între uşă şi curte. Gura îi era uscată, îşi simţea încheieturile fragile, ţinute laolaltă de fire plăpânde de metamfetamină şi adrenalină. Era o nebunie! Nu făcuse decât să-i pună în cel mai grav pericol. În cele din urmă, auzi o uşă, aproape, la etaj. Se dădu îndărăt în stradă, ciocnindu-se de două fete newari, care chicotiră şi se îndepărtară zburdând. Către piaţa Durban se îndreptau grupuri de oameni.

– Eliot!

Vocea Michaelei. Se aşteptase la o voce răguşită de demon şi, când Michaela păşi în nişă, cu eşarfa albă strălucind palidă în aerul întunecat, Eliot fu surprins să vadă că era neschimbată. Trăsăturile ei nu purtau nici o urmă de altceva decât obişnuita ei apatie.

– Îmi pare rău că te-am rănit, zise, apropiindu-se de el. Ştiu că n-ai făcut nimic. Eram doar supărată pentru noaptea trecută.

Eliot continuă să meargă cu spatele.

– Ce este?

Michaela se opri în cadrul uşii.

Poate că era doar imaginația lui, drogurile, dar ar fi putut jura că ochii ei erau cu mult mai întunecați decât în mod obișnuit. Se îndepărtă mai bine de zece metri și rămase uitându-se la ea.

– Eliot!

Era un țipăt de furie și frustrare, și nu-i venea să creadă cu ce viteză țâșni Michaela înspre el. La început, goni mâncând pământul, săltând într-o parte și în alta, pentru a evita coliziunile, cotind pe lângă fețe tuciurii, dar după vreo două străzi, găsi un ritm mai eficient și începu să anticipeze obstacolele, să alunece afară din mulțime. În urma lui se înălțară strigăte furioase. Aruncă o privire înapoi. Michaela câștiga teren, îndreptându-se glonț către el, doborând oamenii, care cădeau răschirați, cu lovituri ce păreau fără efort. Eliot fugi mai repede. Îmbulzeala era din ce în ce mai mare, iar el se ținea aproape de zidurile caselor, unde mulțimea era mai rarefiată, dar, chiar și acolo, menținea cu greu un ritm bun. În fața se legănau torțe; tinerii – cântând, braț la braț – puneau bariere care îl încetineau și mai mult. N-o mai vedea pe Michaela, dar vedea urma trecerii ei. Pumni tremurând, capete tresărind. Întreaga scenă începea să-și piardă coerența pentru Eliot. Erau vuiete de lumină, cioburi strălucitoare de țipete în neorânduială, valuri învălmășite de tămâie și dezmăț. I se părea că este singura halcă solidă într-o supă sclipitoare, turnată printr-un jgheab de piatră.

La marginea pieței Durbar, zări în treacăt o umbră care stătea în fața ușilor masive, poleite cu

aur, ale templului Degutale. Era mai mare şi de un negru mult mai de antracit decât khaaul domnului Chatterji; unul dintre cei vechi, dintre cei puternici. Imaginea îi readuse încrederea şi îi restabili echilibrul. Nu interpretase greşit planul. Dar ştia că se afla în partea cea mai dificilă. O pierduse pe Michaela, şi mulţimea îl târa cu ea; dacă l-ar ajunge acum din urmă, nu ar putea fugi. Dând din coate, luptându-se din răsputeri să se ţină pe picioare, fu purtat în incinta templului. Acoperişurile în formă de pagodă se povârneau în întuneric, asemeni unor munţi ciopliţi în forme ciudate, cu vârfurile ascunse de o noapte fără lună; aleile pietruite erau înguste, de nici trei metri şi mulţimea era înghesuită de-a lungul lor, o lavă de umanitate. Pretutindeni se legănau torţe, înălţând pe ziduri limbi fioroase de umbră şi lumină portocalie, dezvăluind chipuri încruntate pe streşini. Urcată pe piedestalul său, statuia aurită a lui Hanuman – zeul-maimuţă – parcă se legăna. Zăngănit de cinele şi bubuit aritmic de tobe răzleţiră bătăile inimii lui Eliot; geamătul puternic al oboaielor desena parcă fluctuaţiile nervilor săi.

Când trecu, dus de mulţime, pe lângă templul Hanuman Dhoka, zări masca de alamă a lui Bhairab Alb strălucind peste capetele mulţimii, asemeni chipului unui clovn duşmănos. Era la mai puţin de treizeci de metri depărtare, aşezat într-o nişă imensă în zidul unui templu şi iluminat de becuri care atârnau printre şirurile de steaguri

de rugăciune. Mulțimea goni mai repede, lovindu-l într-o parte și în alta, dar reuși să zărească încă doi khaa în ușa templului Hanuman Dhoka. Amândoi se topiră, scurgându-se pe jos, dispărând, și speranțele lui Eliot prinseră aripi. Trebuie că o localizaseră pe Michaela, cu siguranță atacau! Când ajunse la câțiva metri de mască, avea convingerea că este în siguranță. Probabil că terminaseră cu exorcismul ei până acum. Singura problemă rămasă era s-o găsească. Asta, își dădu Eliot seama, era veriga slabă a planului. Fusese un idiot că nu a anticipat acest lucru. Cine știe ce s-ar putea întâmpla dacă ea ar apărea în mijlocul mulțimii. Dintr-odată, se afla dedesubtul fluierului care ieșea din gura zeului; șuvoiul de bere de orez care țâșnea din gură părea transparent sub lumina felinarelor și, când îi împroșcă fața (nici un pește), răceala ei acționă pentru a-i îndepărta spoiala de putere chimică. Era ametit, viscerele îi pulsau. Chipul imens, cu colții fioroși și grotești, cu ochii uimiți, se umfla parcă și se legăna înainte și înapoi. Trase adânc aer în piept. Trebuia să găsească un loc lângă zid, unde putea să se apere de torentul mulțimii, să aștepte până ce acesta se subție, și apoi s-o caute. Era gata să facă tocmai asta, când două mâini puternice îl înhățară de coate, din spate.

Incapabil să se întoarcă, își înălță gâtul și privi peste umăr. Michaela îi zâmbea cu satisfacție: „Te-am prins." Ochii ei erau niște ovale perfect negre. Îi contură numele cu buzele, căci glasul nu i se auzea

peste muzică și strigăte, și începu să-l împingă în fața ei, folosindu-l ca pe un berbece pentru a-și croi drum prin mulțime. Oricine i-ar fi privit ar fi avut impresia că el era un obstacol pentru ea, dar picioarele lui Eliot se bălăngăneau imediat deasupra pământului. Newara furioși strigau la el, în timp ce-i dădea la o parte. Urlă și el. Nimeni nu observă. În câteva secunde, ajunseră pe o stradă lăturalnică, croindu-și drum cu greu printre grupuri de oameni beți. Oamenii râdeau la strigătele de ajutor ale lui Eliot, și un tip îi imită felul ciudat de a alerga, cu picioarele atârnate.

Michaela coti pe o ușă, ducându-l pe un coridor cu podeaua de pământ, cu pereți sculptați - paravane bogat ornamentate; lumina lămpii, de un portocaliu întunecat, ce strălucea prin paravane arunca o dantelărie de umbre pe noroi. Coridorul se lărgi către o curte mică, cu lemnul înnegrit de vreme al pereților și ușilor incrustat cu mozaicuri complicate de fildeș. Michaela se opri și-l trânti de un perete. Era năucit, dar recunoscu locul ca fiind unul dintre vechile temple budiste care înconjurau piața. Cu excepția statuii în mărime naturală a unei vaci de aur, curtea era goală.

- Eliot.

Îi rosti numele într-un mod ciudat, mai degrabă o înjurătură decât un nume.

Deschise gura să țipe, dar îl trase înspre ea, într-o îmbrățișare; strânsoarea de la cotul drept slăbi și cealaltă mână a ei îl strânse de ceafă, gâtuind țipătul.

– Nu te teme. Nu vreau decât să te sărut.

Sânii ei îi izbiră pieptul, pelvisul se frecă de trupul lui, într-o parodie de pasiune și, centimetru cu centimetru, îi presă fața în jos, peste fața ei. Buzele i se desfăcură și – *O, Iisuse Hristoase!* – Eliot se zvârcoli sub strânsoarea ei, animat de o nouă ororare. Interiorul gurii ei era la fel de negru ca ochii. Voia ca el să sărute acea întunecime, să guste răul pe care ea îl sărutase sub Eiger. O lovi cu piciorul și o zgârie cu mâna liberă, dar era de neînfrânt, cu mâinile ca de fier. Cotul lui Eliot pocni și durerea strălucitoare îi țâșni prin braț. Altceva îi pocnea în gât. Deși nimic din toate astea nu se compara cu ce simți când limba ei – un vătrai negru, fierbinte – îi trecu printre dinți. Pieptul îi exploda de nevoia de a țipa și totul în jurul lui se întuneca. Gândindu-se că se afla în fața morții, fu încercat de un sentiment de revoltă ursuză că moartea nu era – așa cum fusese lăsat să creadă – sfârșitul durerii, că pur și simplu adăuga o senzație usturătoare la toată cealaltă durere a lui. Apoi dogoarea mistuitoare din gură se potoli, și Eliot se gândi că probabil moartea fusese doar puțin mai înceată decât în mod obișnuit.

Trecură mai multe secunde până ce își dădu seama că stătea întins pe pământ, încă altele până ce o observă pe Michaela zăcând lângă el și – din cauză că întunericul îi zdrențuia marginile vederii – trecu considerabil mai mult până când desluși cele șase întunecimi unduitoare care o înconjuraseră pe Aimée Cousineau. Se înălțau deasupra ei; negrul lor

sclipea ca o blană groasă și aerul din jurul lor era inundat de vibrații. În vaporoasa ei cămașă albă de noapte, cu fața de camee fixată într-o expresie de calm, Aimée părea antiteza giganților masculini nedesluși care o amenințau, delicată și fin conturată în contrast cu aspectul lor grosolan. Ochii ei parcă oglindeau culoarea lor negativă. După o clipă, se stârni un vânticel, răsucindu-se în jurul ei. Unduirile celor șase khaa se intensificară, devenind ritmice, mișcările unor dansatori fără oase, iar vântul se potoli. Nedumerită, țâșni printre doi dintre ei, luă o poziție defensivă lângă vaca de aur, își plecă creștetul și ridică privirea printre sprâncene la ei. Se scurseră, se îndepărtară rostogolindu-se, săltară drepți și o împresurară lângă statuie. Dar privirea își făcea stricăciunile. Bucăți de fildeș și de lemn se sfărâmau, zburând de pe pereți către khaa și unul se dispersa, cu un abur de particule negre adunându-se în jurul trupului său; pe urmă, cu un zgomot pătrunzător, care îi amintea lui Eliot de un avion trecând pe deasupra capului, dispăru în ceață.

În curte rămaseră cinci khaa. Aimée zâmbi și își îndreptă privirea către un altul. Totuși, înainte ca privirea ei să-și poată face efectul, khaa se apropiară de ea, împiedicându-l pe Eliot să o vadă, și, când se retraseră, Aimée fu cea care dădu semne de stricăciune. Izvoare de întunecime îi curgeau din ochi, împânzindu-i obrajii, ca și cum fața îi crăpa. Cămașa de noapte se aprinse, părul începu să salte. Flăcări îi

dansau pe vârful degetelor, împrăştiate pe braţe, pe piept şi Aimée luă forma femeii în flăcări.

De îndată ce transformarea fu completă, încercă să se împuţineze, să se micşoreze până la punctul său de dispariţie, dar, acţionând la unison, cei cinci khaa întinseră mâinile şi o atinseră. Se auzi acel sunet strident de metal chinuit, trecând într-un bâzâit subţire şi, spre stupoarea lui Eliot, khaa fură absorbiţi în interiorul ei. Era un proces rapid. Cei cinci se estompară într-un abur, în nimic şi vene negre marmorară focul femeii în flăcări; întunecimea se topi, formând cinci minuscule schiţe, un desen hieroglific aplicat pe rochia ei.

Cu un sunet clocotitor, se extinse din nou, redobândindu-şi dimensiunile normale şi cei cinci khaa se scurseră înapoi în afara ei, înconjurând-o. Pentru o clipă, rămase neclintită, micşorată, o şcolăriţă neajutorată în mijlocul unui cerc de bătăuşi. Pe urmă îl zgârie pe cel mai apropiat. Deşi nu avea nici un fel de trăsături cu care să exprime emoţiile, lui Eliot i se păru că era disperare în gestul ei, în saltul agitat al părului ei de foc. Imperturbabili, khaa îşi întinseră enormele mâini înmănuşate, care se împrăştiară ca uleiul, înconjurând-o.

Distrugerea femeii în flăcări, a lui Aimée Cousineau, dură doar câteva secunde, dar pentru Eliot fu ca o himeră de timp dat cu încetinitorul, un timp în intervalul căruia dobândi o detaşare speculativă. Se întrebă – pe când khaa răpeau fragmente din focul ei şi le ascundeau în trupurile lor – dacă

înlăturau elemente disparate ale sufletului ei, dacă ea era formată din fragmente psihologic distincte: fata care hoinărise în peșteră, fata care se întorsese de acolo, iubita trădată. Oare întrupa grade diferite de inocență și depravare sau era o esență contaminată, un rău nefragmentat? În timp ce era încă pierdut în aceste speculații, pe jumătate ca reacție la durere, pe jumătate la țipătul metalic al bătăliei ei pierdute, își pierdu cunoștința și, când își redeschise ochii, curtea era pustie. Auzea muzică și strigăte din piața Durbar. Vaca aurie privea mulțumită în gol.

Îi trecu prin minte că, dacă s-ar mișca, ar frânge și mai mult toate lucrurile frânte din interiorul său, dar își întinse mâna stângă peste noroi și o așeză pe pieptul Michaelei. Se ridica și cobora într-un ritm constant. Asta îl făcu fericit și rămase cu mâna acolo, exultând la zvâcnirile ei de viață din palma lui. O umbră deasupra lui. Se încordă s-o vadă. Unul dintre khaa... Nu! Era khaaul domnului Chatterji. Negru opac, cu o scânteie de foc sclipind în palmă. Comparativ cu frații lui mai mari, avea înfățișarea unei nătărău costeliv, jalnic. Eliot simți un sentiment de camaraderie față de el.

– Hei, Bongo, zise Eliot cu glas pierit. Am învins.

Un gâdilat în vârful capului, un sunet tânguitor și avu o senzație nu de gratitudine, așa cum s-ar fi putut aștepta, ci de intensă curiozitate. Gâdilatul se opri și Eliot își simți dintr-odată mintea limpede. Ciudat. Leșina din nou, starea de

luciditate se învârtea, se întuneca şi, totuşi, era calm şi netemător. Din direcţia pieţei veni un vuiet. Cineva, cel mai norocos cineva din valea Katmandu, prinsese un peşte. Dar, în timp ce pleoapele lui Eliot se închiseră, în timp ce zări pentru ultima oară imaginea khaaului înălţându-se deasupra lor şi simţi ritmul cald al bătăilor inimii Michaelei, se gândi că poate mulţimea aclama pe cine nu trebuia.

La trei săptămâni după noaptea lui Bhairab Alb, Ranjeesh Chatterji se dezbără de toate bunurile lumeşti (inclusiv darul unui an fără plata chiriei în casa lui, pentru Eliot) şi se stabili la Swayambhunath, unde – conform spuselor lui Sam Chipley, care l-a vizitat pe Eliot la spital – încerca să-l vizualizeze pe Avalokitesvara Buddha. Atunci a înţeles Eliot natura clarităţii sale nou-descoperite. Întocmai cum făcuse cu multă vreme în urmă cu guşa femeii, khaaul îi probase felul în care se acomoda la meditaţie, nu îi plăcuse şi se lepădase de el într-un depozitar la îndemână: Ranjeesh Chatterji.

Era o ironie atât de savuroasă faptul că Eliot fu nevoit să se abţină de la a-i spune Michaelei, când l-a vizitat într-o după-amiază! Ea nu-şi amintea nimic despre khaa şi veştile despre acesta păreau s-o tulbure. Însă, altfel, se vindeca în acelaşi timp cu Eliot. Toată apatia ei se erodase pe parcursul săptămânilor, capacitatea de a iubi îi revenea şi era concentrată exclusiv asupra lui.

– Cred că aveam nevoie de cineva care să-mi arate că merită efortul, îi spuse. Nu voi înceta niciodată să încerc să te răsplătesc.

Îl sărută.

– Abia aştept să vii acasă.

Îi aducea cărţi, bomboane şi flori şi stătea cu el în fiecare zi până când asistentele o dădeau afară. Cu toate acestea, pe Eliot îl tulbura faptul că se afla în centrul devotamentului ei. Nu era încă sigur dacă o iubea sau nu. Claritatea, se pare, făcea un bărbat să fie periculos de nestatornic, cu conştiinţa flexibilă şi instituia o abordare prudentă a ideii de angajament. Cel puţin aceasta era esenţa clarităţii lui. Nu voia să se grăbească la nimic.

Când, în sfârşit, veni într-adevăr acasă, el şi Michaela făcură dragoste sub strălucirea stelară a luminatorului domnului Chatterji. Din cauză că gâtul lui Eliot era înţepenit şi strâmb, fură nevoiţi să se descurce cu extremă băgare de seamă, dar, în ciuda acestui fapt, în ciuda ambivalenţei sentimentelor lui, de data aceasta ceea ce au făcut a fost dragoste. Pe urmă, culcat, cu braţul sănătos în jurul ei, se apropie mai mult de ideea de angajament. Fie că o iubea sau nu, această parte a lucrurilor nu avea cum să fie îmbunătăţită prin nici un fel de sporire a emoţiei. Poate că va face o încercare cu ea. Dacă nu va merge cum trebuie, ei, bine, atunci nu va fi el responsabil de sănătatea ei mintală. Va trebui să înveţe să trăiască fără el.

– Mulţumită? întrebă el, mângâindu-i umărul.

Ea clătină afirmativ din cap şi se ghemui mai aproape, şoptind ceva care fu parţial înecat de cutele pernei. Era sigur că a înţeles-o greşit, dar numai gândul că n-a înţeles-o era destul ca să-i vâre un cub de gheaţă între omoplaţi.

– Ce-ai spus?

Se întoarse spre el şi se propti într-un cot, înconjurată de lumina stelelor, cu trăsăturile ascunse privirii. Dar când vorbi, Eliot îşi dădu seama că acel khaa al domnului Chatterji rămăsese devotat obiceiurilor sale stranii de a face schimb în noaptea lui Bhairab Alb şi ştiu că, dacă ea şi-ar da capul uşor pe spate şi ar lăsa lumina să-i strălucească în ochi, ar fi capabil să-şi risipească toate speculaţiile cu privire la compoziţia sufletului lui Aimée Cousineau.

– Sunt căsătorită cu Fericirea.

SALVADOR

Cu trei săptămâni înainte de a pustii Tecolutla, Dantzler și-a primit botezul focului. Plutonul traversa lunca de la poalele unui vulcan verde-smarald și, visător din fire cum era, Dantzler zăbovea în urmă, lovind ierburile înalte cu țeava puștii și imaginându-și cum un copil de clasa întâi, cu creioane colorate, ar fi putut fi cel care născocise acest peisaj simplu al unui con perfect ce se înălța spre cerul fără nori, când pe costișă răsunară sunete de pistoale artizanale. Cineva strigă după medic și Dantzler dispăru brusc în iarbă, scotocind după fiolele sale. Scoase una din dozator și și-o desfăcu sub nas, inhalând frenetic; pe urmă, ca să fie sigur, mai pocni una – „O porție dublă de arte marțiale", cum ar fi spus DT – și rămase cu capul plecat, până ce leacurile își făcură efectul magic. Avea pământ în gură și era foarte speriat.

Încetul cu încetul, brațele și picioarele sale își pierdură greutatea și bătăile inimii își încetiniră ritmul. Văzul i se ascuți până într-acolo încât putea zări nu numai punctulețele de foc înflorind

pe versant, ci și siluetele din spatele lor, pe jumătate ascunse de tufișuri. Un clocot de furie îndârjită îi țâșni în creier, se oțeli într-o dârzenie feroce și Dantzler începu să înainteze către vulcan. Pe când ajunse la baza conului, era numai mânie și reflexe. Își petrecu următoarele patruzeci de minute făcând piruete acrobatice printre desișuri, împroșcând umbrele cu rafale din pușca lui M-18, însă o parte a minții sale rămase departe de acțiune, minunându-se de eficiența lui, de entuziasmul caricatural pe care îl simțea față de sarcina de a ucide. Striga la oamenii pe care îi împușca și trăgea în ei de mult mai multe ori decât era necesar, ca un puștan care se juca de-a soldatul.

„Joacă pe naiba, ar fi spus DT. Nu faci decât să te porți firesc."

DT credea cu tărie în fiole; deși varianta oficială era că acestea conțin componente ARN ajustate și pseudoendorfine modificate într-o formă inhalabilă, el era de părere că ele deschideau omul către natura sa interioară. Era voinic, negru, cu brațe musculoase și trăsături brute și intrase în Forțele Speciale direct din închisoare, unde ispășise o pedeapsă pentru tentativă de omor; palmele și mâinile îi erau acoperite de tatuaje din pușcărie – o pentagramă și un monstru cu coarne. Pe cască avea vopsite cuvintele MORI LA ÎNĂLȚIME. Aceasta era a doua raită a sa în Salvador, și Moody – care era tovarășul lui Dantzler – zicea că drogurile i-au zăpăcit mintea lui DT, că era nebun și dus dracului.

– Colectează trofee, spusese Moody. Şi nu doar urechi, aşa cum au făcut în Vietnam.

Când, în cele din urmă, Dantzler aruncase o privire asupra trofeelor, s-a îngrozit. Erau păstrate într-o cutie de tablă în rucsacul lui DT şi erau aproape de nerecunoscut; arătau ca orhideele ofilite, maronii. Dar în ciuda repulsiei sale, în ciuda faptului că se temea de DT, recunoştea capacitatea omului de a supravieţui şi luase în serios sfatul lui de a se bizui pe droguri.

Pe drumul de întoarcere în josul povârnişului, descoperiră o victimă, un puşti indian cam de vârsta lui, nouăsprezece-douăzeci de ani. Brunet, cu pielea tuciurie şi ochii căprui, cu pleoape grele. Dantzler, al cărui tată era antropolog şi făcuse muncă de cercetare în Salvador, îl socoti drept un membru al tribului Santa Ana; înainte de a părăsi Statele Unite, cercetase cu atenţie notiţele tatălui său, sperând că îi vor fi de folos, şi învăţase să identifice diversele tipuri regionale. Puştiul avea o rană uşoară la picior, purta pantaloni de uniformă şi un tricou decolorat pe care scria COCA-COLA DĂ UN PLUS DE VIAŢĂ. Acest tricou îl irita pe DT peste poate.

– Ce naiba ştii tu despre coca-cola? îl întrebă pe puşti, în timp ce se îndreptau către elicopterul care avea să-i ducă mai adânc în provincia Morazán. Crezi că e amuzant, sau ce?

Îl lovi cu patul puştii şi, când ajunseră la elicopter, îl azvârli înăuntru şi îl puse să stea lângă uşă.

Se așeză lângă el, scoase o țigară cu marijuana dintr-un pachet de Kools și întrebă:

– Unde e Infante?

– Mort, răspunse medicul.

– La naiba!

DT linse țigara ca să ardă uniform.

– Nenorocitul de halitor de fasole nu e de nici un folos. Doar dacă știe careva spaniola.

– Știu eu puțin, se oferi Dantzler.

Holbându-se la el, ochii lui DT deveniră goi și pierduți.

– *No*, zise el. Tu nu știi nici o spaniolă.

Dantzler își vârî capul între umeri, ca să evite privirea lui DT, și nu spuse nimic; credea că înțelege ce voise să spună DT, dar se feri și de înțelegere. Elicopterul îi duse în văzduh și DT aprinse țigara. Scoase fumul pe nări și îi întinse țigara puștiului, care o primi recunoscător.

– *Qué sabor!* zise el, făcând un rotocol de fum; zâmbi și clătină din cap, vrând să se împrietenească.

Dantzler își întoarse privirea către ușa deschisă. Zburau jos, printre dealuri, și faptul că privea golfurile adânci de umbră, în cutele lor, acționă golind rămășițele de droguri, lăsându-l ostenit și stors de vlagă. Lumina se revărsă înăuntru, făcând podeaua unsă cu ulei să strălucească.

– Hei, Dantzler, fu nevoit să strige DT peste zgomotul rotoarelor. Întreabă-l cum îl cheamă.

Puștiului îi cădeau pleoapele de la marijuana, dar auzind spaniola ciuli urechile; clătină din cap,

refuzând, totuși, să răspundă. Dantzler zâmbi și îi spuse să nu-i fie teamă.

– Ricardo Quu, răspunse puștiul.

– *Kool*, zise DT cu fals entuziasm. Asta e marca mea de țigări!

Îi întinse puștiului pachetul.

– *Gracias, no.*

Puștiul făcu semn că refuză țigara și rânji.

– Tipul are numele unei blestemate de țigări, zise DT cu dispreț, ca și cum asta ar fi culmea nebuniei.

Dantzler îl întrebă pe pușți dacă mai erau și alți soldați prin apropiere și din nou nu primi nici un răspuns; dar, simțind, se pare, în Dantzler un suflet apropiat, puștiul se aplecă și vorbi repede, spunând că satul său era Santander Jímenez, că tatăl lui era – șovăi – un om influent. Întrebă unde îl duceau. Dantzler îi întoarse o privire împietrită. Găsi că era ușor să-l respingi pe pușți și mai târziu își dădu seama că era din cauză că renunțase deja la el.

Împreunându-și mâinile la ceafă, DT începu să cânte – o melodie fără versuri. Glasul lui era distonant, abia audibil peste zgomotul rotoarelor, însă melodia avea un sunet cunoscut și curând Dantzler o identifică. Tema din *Star Trek*. Îi aducea aminte de vremurile când se uita la televizor împreună cu sora sa, râzând de extratereștrii realizați cu buget redus și de accentul lui Scotty. Rămase din nou cu privirea pierdută, dincolo de ușă. Soarele se afla în spatele dealurilor și versanții erau umbre de fum

verde-închis, fără contur. O, Doamne, își dorea să fie acasă, să fie oriunde în afară de Salvador! Câțiva dintre băieți începură să cânte și ei, la îndemnul lui DT, și volumul crescu. Emoția lui Dantzler atinse apogeul. Era gata să izbucnească în lacrimi, amintindu-și gusturi și imagini, mirosul iubitei sale Jeanine, atât de curat și de proaspăt, fără să duhnească a transpirație și a parfum, ca târfele de lângă Ilopango – găsind toată această substanță în banala chintesență a culturii sale și în nălucirile dealurilor gonind pe lângă ei. Apoi Moody deveni încordat lângă el și Dantzler ridică privirea să afle motivul.

În semiîntunericul fuzelajului elicopterului, DT era la fel de lipsit de contur ca și dealurile – o prezență neagră care îi conducea, mai degrabă un conducător al unui sabat decât al unui pluton. Ceilalți doi indivizi cântau de-și scuipau plămânii și până și pușt iul intrase în atmosferă.

– *Musica!* spuse el la un moment dat, încercând să întrețină flacăra bunei dispoziții.

Se legăna în ritm și făcea din când în când câte o tentativă de „la-la". Dar nimeni nu reacționa.

Încetară să cânte și Dantzler văzu că întregul pluton se holba la pușt i, cu expresii vlăguite și demoralizate.

– *Spațiul*, strigă Dantzler, dându-i un ghiont pușt iului, *ultima frontieră!*

Zâmbetul nu părăsise chipul pușt iului, când ieși de-a valma pe ușă. DT privi încordat în urma lui;

câteva secunde mai târziu își plesni mâna de podea și se așeză înapoi, rânjind. Lui Dantzler îi venea să urle, oroarea stupidă a glumei era atât de nepotrivită cu langoarea dorului său de casă. Îi privi pe ceilalți, așteptându-le reacția. Stăteau cu capetele plecate, jucându-se cu apărătoarele de trăgaci și curelele puștilor, examinându-și șireturile de la ghete și, văzând asta, îi imită repede.

Provincia Morazán era o regiune-fantomă. Nălucile din Santa Ana. Existau informații despre stoluri de păsări care atacaseră patrulele. Animalele apăreau la marginile taberei și dispăreau când trăgeai în ele. Toți cei care se aventurau acolo erau bântuiți de vise. Dantzler nu putea să confirme spusele despre păsări și animale, însă avea un vis care se repeta. În acest vis, puștiul pe care îl omorâse DT cobora de-a dura, printr-o ceață aurie, cu tricoul evidențiat pe fundalul tulbure, și uneori un glas bubuia din ceață, spunând: „Îmi ucizi fiul." „Nu, nu, răspundea Dantzler, n-am fost eu și, în plus, e deja mort." Pe urmă se trezea lac de sudoare, bâjbâind după pușcă, cu inima gonind.

Dar visul nu era o amenințare importantă și îl catalogă drept nesemnificativ. Regiunea era cu mult mai înfricoșătoare. Creste acoperite de păduri de pini, ce se profilau pe cer ca niște franjuri de păr electrizat, cărărui ce șerpuiau prin desișuri și se pierdeau de parcă locurile spre care duceau dispăruseră ca prin farmec, chipuri cenușii de stâncă pe

lângă care erau obligați să treacă, expuși fără scăpare la orice atac neașteptat. Existau nenumărate explozive mascate plasate de gherile și pierdură mulți oameni din cauza căderilor de pietre. Era locul cel mai pustiu pe care îl cunoscuse Dantzler. Nici un om, nici un animal, doar câțiva șoimi care dădeau ocol pustietății dintre creste. Când și când, dădeau peste tuneluri și pe acestea le aruncau în aer cu grenade cu gaz; gazul aprindea concentrațiile ridicate de hidrocarburi și împrăștiau flacăra prin întreaga formațiune. DT îl ridica în slăvi pe cel care descoperea tunelul și evalua, cu voce tare, câți fasolari au „rafinat". Însă Dantzler știa că străbăteau un deșert absolut și că incendiau văgăuni goale. Zile în șir, sub căldura istovitoare, traversară munții, urcând șapte, opt, chiar zece kilometri pe cărări atât de abrupte încât adesea se întâmpla ca piciorul celui din fața ta să-i fie la nivelul feței; nopțile erau reci, întunericul absolut, liniștea atât de profundă, încât Dantzler își imagina că poate auzi vibrația zumzăitoare a pământului. Ar fi putut fi oriunde sau nicăieri. Teama le era hrănită de izolare și singurul leac erau „artele marțiale".

Dantzler își făcu obiceiul de a înghiți pilulele fără justificarea unei lupte. Moody îl avertiză că face abuz de droguri, amintindu-i ce se zvonea despre efectele secundare negative și nebunia lui DT, dar chiar și el le folosea din ce în ce mai des. În timpul antrenamentului de bază, instructorul lui Dantzler le spusese soldaților de infanterie că

drogurile erau puse doar la dispoziția Forțelor Speciale, că folosirea lor era opțională, dar fuseseră prea multe cazuri de comportament lipsit de vlagă pe câmpul de luptă în ultimul război, iar asta era pentru a preveni o repetare a situației.

– Infanteriștii de rahat ar trebui să le ia, spusese instructorul. Voi, nenorociților, sunteți oricum curajoși. Sunteți ucigași înnăscuți, așa e?

– Așa e, domnule! strigaseră ei.

– Ce sunteți voi?

– Ucigași înnăscuți, domnule!

Însă Dantzler nu era un ucigaș înnăscut, nu îi era limpede nici măcar cum fusese recrutat, cu atât mai puțin cum fusese manipulat să intre în Forțele Speciale, și învățase că nimic nu era opțional în Salvador, cu o singură excepție: viața însăși.

Misiunea plutonului era de recunoaștere și exterminare. Alături de alte plutoane ale Forțelor Speciale, erau însărcinați să asigure provincia Morazán împotriva invaziei Nicaraguei, mai exact trebuia să înainteze până în satul Tecolutla, unde fusese de curând localizată o patrulă sandinistă, și apoi aveau să se alăture Primei Divizii de Infanterie și să ia parte la ofensiva împotriva Leónului, o capitală de provincie aflată chiar dincolo de graniță. Mergând împreună, Dantzler și Moody discutau adesea despre ofensivă, cum ar fi bine să coboare în regiunea de câmpie, uneori vorbeau despre posibilitatea de a-l raporta pe DT și, o dată, după ce îi condusese într-un marș de noapte forțat, au cochetat cu

ideea de a-l ucide. Dar cel mai adesea discutau despre obiceiurile indienilor și despre regiune, de vreme ce asta îi făcuse tovarăși.

Moody avea o constituție fragilă, era pistruiat și roșcat; ochii lui aveau privirea pierdută în gol, care i se trăgea de la prea mult război. Dantzler mai văzuse asemenea priviri goale, cețoase, la bețivi. Tatăl lui Moody fusese în Vietnam și Moody zicea că a fost mai rău decât în Salvador, fiindcă nu a existat o voință reală de a câștiga; dar el era de părere că Nicaragua și Guatemala ar putea fi cele mai rele dintre toate, mai cu seamă în cazul în care cubanezii ar trimite trupele cu care amenințaseră. Era expert în localizarea tunelurilor și detectarea explozivelor-capcană și acesta era motivul pentru care Dantzler îi cultivase prietenia. În esență singuratic, Moody opusese rezistență tuturor avansurilor până ce a aflat despre tatăl lui Dantzler; de atunci înainte i-a intrat pe sub piele, dornic să audă despre însemnările de pe câmpul de luptă, crezând că i-ar putea oferi o perspectivă mai bună.

– Se crede că pământul are trăsături de animal, zise Dantzler într-o zi, în timp ce urcau de-a lungul unei coaste. Întocmai cum unele specii de pești seamănă cu niște plante sau cu fundul mării, anumite părți ale ținutului arată ca niște câmpii, jungle... chestii din astea. Însă când pătrunzi acolo, descoperi că ai intrat în lumea spiritului, în lumea unor *sukias*.

– Ce sunt aceşti *sukias?* întrebă Moody.

– Magicieni.

O nuia plesni în spatele lui Dantzler şi acesta se răsuci, smucindu-şi apărătoarea puştii. Era doar Hodge – un puşti înalt şi sfrijit, cu un început de burtă de bere. Se holbă la Dantzler şi pocni o fiolă.

Moody scoase un sunet de neîncredere.

– Dacă au magicieni, de ce nu câştigă? De ce nu ne doboară de pe stânci?

– Nu e treaba lor, răspunse Dantzler. Ei nu cred în amestecul în treburile lumeşti, dacă nu îi privesc în mod direct. Oricum, aceste locuri – care arată ca nişte ţinuturi obişnuite, dar nu sunt – sunt numite... nu reuşi să-şi aducă aminte numele. *Aya*-cumva. Nu-mi aduc aminte. Dar au legi diferite. Ei sunt acolo unde se duce spiritul omului după ce moare trupul.

– Nu se duce în Rai?

– Nee. Durează mai mult până ce moare spiritul, aşa că se duce într-unul dintre aceste locuri care se află între tot şi nimic.

– Nimic, spuse Moody nemângâiat, ca şi cum toate speranţele sale legate de viaţa de apoi fuseseră spulberate. Nu e logic să existe spirite şi să nu existe Rai.

– Hei, răspunse Dantzler, devenind tensionat, când vântul foşni prin ramurile de pin. Sunt doar o şleahtă de primitivi blestemaţi. Ştii care e băutura lor sacră? Ciocolata caldă! Bătrânul meu a fost oaspete la una dintre înmormântările lor şi zicea că au

adus căni cu ciocolată fierbinte, legănate pe aceste turnulețe roșii și se purtau de parcă faptul că o beau avea să le dezvăluie secretele universului.

Râse și râsul îi răsună în urechi, metalic și psihotic.

– Așadar, ai de gând să-și faci griji pentru niște nătărăi care cred că ciocolata caldă este apă sfințită?

– Poate că pur și simplu le place, spuse Moody. Poate că moartea cuiva le-a oferit doar un pretext ca s-o bea.

Însă Dantzler nu mai asculta. Cu o clipă înainte, când ieșiră de sub coroanele pinilor în punctul cel mai înalt al crestei, un petic de stâncă aflat în bătaia vânturilor și înfățișând o priveliște de munți șifonați și văi ce se întindeau către orizont, desfăcuse o fiolă. Se simțea atât de puternic, atât de plin de țeluri îndreptățite și furie controlată încât i se părea că doar cerul se afla în preajma lui, că tot urca, pregătindu-se de luptă cu zeii înșiși.

Tecolutla era un sat de piatră văruită, vârât în depresiunea dintre două coline. De sus, casele, cu ferestrele și tocurile ușilor înnegrite, arătau ca niște zaruri aruncate prost. Străzile se întindeau în sus și în jos, ocolind bolovanii. Flori-de-hârtie și trandafiri chinezești împestrițau versanții dealurilor, iar pe pantele mai domoale se aflau câmpuri arate. Era un loc dulce, liniștit când au sosit ei, iar după ce plecară era din nou pașnic, însă dulceața îi fusese alungată pentru totdeauna. Rapoartele cu privire la

sandinişti se dovediră corecte şi, deşi aceştia erau răniţi lăsaţi în urmă să se refacă, DT decisese că prezenţa lor impunea măsuri extreme. Fumigene, grenade cu fragmentare şi altele asemenea. Trăsese cu un M-60 până ce ţeava puştii s-a topit şi pe urmă armase aruncătorul de flăcări. După aceea, în timp ce se odihneau în vârful coastei următoare, epuizaţi şi soioşi, cerând rezerve prin staţia radio a unui elicopter, nu putea să-şi ia gândul de la felul cum una dintre casele pe care le incendiase ajunsese să semene cu o bezea la frigare.

– Nu aşa a fost, omule? întrebă el, umblând cu paşi mari în susul şi în josul liniei.

Nu îi păsa dacă erau de acord în privinţa casei, întrebarea pe care o punea era mai profundă, o întrebare care privea etica acţiunilor lor.

– Mda, zise Dantzler, cu un zâmbet forţat. Cu siguranţă.

DT râse printre dinţi.

– Ştii că am dreptate, nu-i aşa, omule?

Soarele atârna direct deasupra capului său, o coroană aurie conturând un oval negru, iar Dantzler nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Se simţea slăbit, tot mai slăbit, ca şi cum fire din trupul lui erau desfăcute şi absorbite în întuneric. Înghiţise trei fiole înainte de schimbul de focuri şi experienţa lui cu Tecolutla fusese un fel de dans nebun, ameţitor pe străzi, împroşcând la nimereală rafale care păreau să scrie nume ciudate pe ziduri. Liderul sandiniştilor purtase o mască, un chip cenuşiu cu o gaură mirată

în dreptul gurii și cercuri roz în jurul ochilor. Un chip de nălucă. Dantzler se temuse de mască și revărsase rafale după rafale asupra ei. Pe urmă, părăsind satul, văzuse o fetiță care stătea lângă ruinele unei case, privindu-i, cu cârpa de rochie decolorată zdrențuindu-se în bătaia vântului. Fusese o victimă a acelei boli a malnutriției, cea care îți făcea pielea palidă, îți albea părul și de pe urma căreia rămâneai retardat. Nu-și putea aminti numele bolii, lucruri precum numele îi scăpau, nici nu putea crede că supraviețuise cineva și, pentru o clipă, crezu că spiritul satului ieșise să le marcheze drumul.

Asta era tot ce-și putea aminti despre Tecolutla, tot ce voia să-și amintească. Dar știa că trebuie să fie curajos.

Patru zile mai târziu, se apropiară de o pădure tropicală. Era anotimpul secetos, dar, secetos sau nu, nori gri-negricioși învăluiau întotdeauna aceste piscuri. Erau străpunși de scânteieri hidoase de fulgere, creând impresia că în spatele lor erau ascunse firme luminoase defecte, prevestiri ale răului. Cu toții erau nervoși, iar Jerry LeDoux – un puști cajun suplu, brunet – refuză pe șleau să înainteze.

– Nu e înțelept, spuse el. Ar fi mai ușor să mergem prin trecători.

– Suntem în recunoaștere, omule! Crezi că fasolarii ne așteaptă în trecători, fluturându-și steagurile albe?

DT își răsuci pușca în poziția de tragere, îndreptând-o plictisit către LeDoux.

– Haide, francezule. Ia câteva fiole.

În timp ce LeDoux desfăcu fiolele, DT îi vorbi:

– Omule, privește problema așa: Asta e marea noastră aventură. Acolo, sus, va fi ca și cum toate animalele se văd la televizor. Regatul sălbatic, necunoscutul. Ar putea fi ca pe Marte sau așa ceva. Monștri și prostii din astea, cu ochi roșii și tentacule. Vrei să pierzi asta, omule? Vrei să ratezi șansa de a fi primul luptător pe Marte?

Curând LeDoux era nerăbdător să meargă, hlizindu-se la vorbăria lui DT.

Moody nu scoase o vorbă, dar pipăi siguranța pușții sale, uitându-se cu dușmănie la spatele lui DT. Totuși, când DT se întoarse spre el, se relaxă. De când cu Tecolutla, devenise taciturn și în ochii lui jucau parcă lumini și umbre, ca și cum cineva se vânzolea de colo-colo în spatele lor. Se obișnuise să poarte frunze de bananier pe cap, aranjându-le sub cască astfel încât capetele lor zdrențuite ieșeau pe margini ca un ciudat păr verde. Zicea că era vorba de camuflaj, dar Dantzler era sigur că acest lucru trăda vreun scop secret, irațional. Desigur, DT remarcase eroziunea spirituală a lui Moody și, în timp ce se pregăteau să o ia din loc, îl chemă pe Dantzler deoparte.

– N-a găsit nici un loc în capul său care să-i fie pe plac, zise DT. Încearcă să se cuibărească și, odată ce va face asta, nu va fi responsabil. Nu-l scăpa din ochi.

Dantzler își mormăi aprobarea, dar nu era entuziasmat.

– Știu că e prietenul tău, omule, dar asta nu face nici un rahat. Nu după cum stau lucrurile. Acuma, dacă e pân'acolo, mie nu-mi pasă câtuși de puțin de personalitatea ta. Dar sunt camaradul tău și ăsta e un lucru pe care te poți baza... pricepi?

Spre rușinea lui, Dantzler chiar înțelegea.

Plănuiseră să străbată pădurea montană la căderea nopții, dar subestimaseră dificultatea. Vegetația din apropierea norilor era luxuriantă – frunze groase, suculente, care se zdrobeau sub picioare, încâlceli de vrejuri, copaci cu scoarța lucioasă, palidă și frunze cerate –, iar vizibilitatea era doar la vreo cinci metri. Erau fantasme cenușii, străbătând un spațiu cenușiu. Contururile nedeslușite ale frunzelor îi aminteau lui Dantzler de niște litere ciudat gravate și, pentru o vreme, se amuză cu ideea că se plimbau printre frazele pe jumătate formulate ale unei constituții care încă nu se făcea simțită în regiune. Se avântară dincolo de cărare, pierzând-o cu desăvârșire, ajungând să fie acoperiți de pânze de păianjen și udați până la piele de șiroaie de apă; glasurile le erau înăbușite în mod bizar, finalul cuvintelor era înghițit. După șapte ore de asemenea experiențe, DT dădu, șovăielnic, ordinul să așeze tabăra. Puseră lămpi electrice în jurul perimetrului, să poată vedea să întindă hamacurile de junglă. Mănunchiurile de raze iluminară umezeala din aer, străpungând întunericul cu sulițe de nestemate.

Vorbeau cu glas șoptit, înfricoșați de atmosfera stranie. Când terminară de montat hamacurile, DT postă patru santinele: Moody, LeDoux, Dantzler și el însuși. Apoi stinseră lămpile.

Se făcu un întuneric ca de smoală și bezna era scoasă în evidență și de picurări și pleoscăieli, întreg spectrul de sunete ale ploii ce făceau ca bezna să pară și mai adâncă. Pentru urechile lui Dantzler, acestea erau un amestec de vorbărie bolborosită. Își imagină minusculi demoni din Santa Ana vorbind în preajma lui și, ca să-și stăvilească paranoia, înghiți două fiole. Continuă să le înghită, încercând să se limiteze la una la fiecare jumătate de oră, dar se simțea tulburat, nesigur încotro să-și îndrepte pușca în întuneric și-și depăși limita. În curând începu să se lumineze ușor și presupuse că a trecut mai mult timp decât crezuse. Se întâmpla adesea din cauza fiolelor – era ușor să uiți de tine în starea de alertă, în bogăția de detalii de percepție aflate la îndemâna simțurilor ascuțite. Totuși, uitându-se la ceas, văzu că erau doar câteva minute după ora două. Organismul îi era prea inundat de droguri ca să îngăduie teama, dar își mișcă brusc capul dintr-o parte în alta, în arcuri mici și strânse, ca să stabilească sursa strălucirii. Se părea că nu era o singură sursă; pur și simplu firicele de nor sclipeau, răspândind o strălucire galbenă, difuză, ca și cum ar fi fost elemente ale unui sistem nervos care prindeau viață. Dădu să strige, apoi se înfrână. Probabil că și ceilalți văzuseră lumina, și nu strigaseră,

probabil aveau un motiv întemeiat pentru tăcerea lor. Se târî la pământ, cu pușca ațintită dincolo de perimetrul taberei.

Scăldată în abur auriu, pădurea dobândise o frumusețe alchimică. Mărgele de apă scânteiau cu o strălucire de mărgăritar; frunzele, lujerii și scoarța erau poleite cu aur. Fiecare suprafață strălucea de lumină... totul, în afara unei pete de întuneric care plutea între două trunchiuri, crescând treptat. Pe măsură ce pata se dilata în fața ochilor săi, văzu că avea forma unei păsări, cu aripile bătând, zburând către el de la o distanță imposibil de estimat - din cauză că vegetația densă nu-ți îngăduia să vezi prea departe în linie dreaptă și, totuși, pasărea se mărea cu o asemenea lentoare încât trebuie că venea de tare departe. De fapt, nu chiar zbura, își dădu el seama, mai degrabă era ca și cum pădurea ar fi fost pictată pe o bucată de hârtie, ca și cum cineva ar fi ținut un chibrit aprins în spatele ei și ar fi ars o gaură, care păstra forma unei păsări, pe măsură ce se lărgea. Era fascinat, incapabil să reacționeze. Chiar și când forma acoperi jumătate din lumină, stând în fața ei, nu mai mare decât un firicel de praf în fața unui câmp imens, nu putu să se miște, nici să apese pe trăgaci. Și pe urmă întunericul trecu pe deasupra lui. Avea senzația că e târât cu o viteză incredibilă și nu mai putu suporta picuratul pădurii.

- Moody! strigă el. DT!

Dar glasul care răspunse nu îi aparținea nici unuia dintre ei. Era răgușit, ieșind din toate părțile

din întunericul ce-l înconjura, şi îşi dădu seama că era glasul din visul lui repetitiv.

– Îmi ucizi fiul. Te-am adus aici, la această *ayahuamaco*, să te poată judeca.

Dantzler era convins până în măduva oaselor că glasul îi aparţinea unui *sukia* din satul Santander Jiménez. Voia să nege, să-şi explice nevinovăţia, dar tot ce putu să articuleze fu „*Nu*". Rosti vorbele înlăcrimat, deznădăjduit, cu fruntea odihnindu-se pe ţeava puştii. Pe urmă mintea i se răsuci cu sălbăticie şi eul lui de soldat îşi redobândi controlul. Scoase o fiolă din dozator şi o desfăcu.

Glasul râse – un râs malefic, blestemat, ale cărui vibraţii îl înfiorară. Deschise focul cu puşca, trăgând în toate direcţiile. În întuneric apărură filigrane de orificii aurii, cu lujeri de abur încolăciţi printre ele. Continuă să tragă până ce întunericul se fărâmiţă şi se prăbuşi în bucăţi sfărâmate către el. Încet. Ca nişte cioburi de sticlă neagră care cădeau prin apă. Descărcă puşca şi se aruncă la pământ, ferindu-şi capul cu braţele, aşteptând să fie tăiat în bucăţi, dar nimic nu-l atinse. În cele din urmă privi furiş printre braţe, apoi – uimit, căci pădurea era acum de un galben uniform, lucios – se ridică în genunchi. Îşi zgârie capul de una dintre frunzele sfărâmate de sub el şi din rană îi ţâşni sânge. Fibrele zdrobite ale frunzei erau aspre ca nişte sârme. Se ridică în picioare, cu un şuvoi ameţitor de isterie iscându-se din străfundul sufletului. Nu era nici o pădure, doar o construcţie de aur masiv, prelucrată

ca să semene cu o pădure – genul de jucărie extravagantă care ar fi putut fi fabricată pentru copilul unui împărat. Acoperit cu o boltă de frunze aurii, susținut de coloane de trunchiuri suple, aurii, așternut cu un covor de frunze aurii. Stropii de apă erau diamante. Toată strălucirea și sclipirea îi domoliră teama; aici era ceva dintr-un mit, un tărâm pentru prințese, vrăjitori și dragoni. Aproape voios, se întoarse către tabără, să vadă dacă ceilalți reacționau.

Odată, pe când avea nouă ani, se furișase în pod să scotocească prin cutii și cufere și dăduse peste un exemplar legat în piele al *Călătoriilor lui Gulliver.* Fusese învățat să prețuiască cărțile vechi, și, astfel, o deschise nerăbdător să se uite la ilustrații, doar pentru a descoperi că mijlocul paginilor fusese mâncat și acolo, chiar în inima ficțiunii, se afla un cuib de larve. Creaturi cărnoase, oribile. Fusese o imagine îngrozitoare, dar unică în experiența lui și poate că ar fi studiat acele fărâme de viață târâtoare multă vreme dacă tatăl lui nu l-ar fi întrerupt. O asemenea privelițte se afla acum în fața lui, și era înțepenit în fața ei.

Erau cu toții morți. Ar fi trebuit să-și imagineze; nu se gândise deloc la ei când a tras cu pușca. Gloanțele i-au lovit pe când se căzneau să coboare din hamacuri și, drept urmare, atârnau pe jumătate în hamacuri, pe jumătate afară, cu mădularele spânzurnând, cu sângele băltind dedesubt. Valurile de ceață aurie îi făceau să arate întunecați și misterioși și deformați, ca niște monștri uciși în timp ce ieșeau

din coconi. Dantzler nu se putea împiedica să privească, dar se retrăgea în sine. Nu era vina lui. Acel gând se năpustea, când înăuntru, când afară, într-o turmă de gânduri mai puțin acceptabile; voia ca gândul acela să stea locului, să fie adevărat, să aline oroarea bolnavă pe care începea să o simtă.

– Cum te cheamă? întrebă un glas de fată în spatele lui.

Stătea pe o piatră, la vreo șapte metri depărtare. Părul ei avea o nuanță roșiatică de blond, pielea îi era cu o jumătate de ton mai deschisă, iar rochia i se contura iscusit din abur. Numai ochii îi erau reali. Ochii căprui, cu pleoape grele, erau în contradicție cu restul chipului, care avea frumusețea proaspătă, nealterată a unei adolescente americane.

– Nu te teme, spuse, și lovi cu palma pământul, invitându-l să se așeze lângă ea.

Recunoscu ochii, dar nu conta. Avea nevoie cu disperare de alinarea pe care ea i-o putea oferi; se apropie și se așeză. Îl lăsă să-și pună capul pe coapsa ei.

– Cum te cheamă?

– Dantzler. John Dantzler.

Și apoi adăugă:

– Sunt din Boston. Tatăl meu este...

Ar fi prea dificil să explice despre antropologie.

– Este profesor.

– Sunt mulți soldați la Boston?

Îi mângâie obrazul cu un deget auriu. Mângâierea îl făcea pe Dantzler să se simtă fericit.

– O, nu. Ei nici nu știu că are loc un război.

– E adevărat? întrebă ea neîncrezătoare.

– Ei bine, știu că există, dar pentru ei e doar o știre de la televizor. Au probleme mai presante. Slujbele, familiile.

– O să le spui despre război când te întorci? Faci asta pentru mine?

Dantzler renunțase la speranța de a se întoarce acasă, de a supraviețui, și premisa ei că le va face pe amândouă îi stârni recunoștința.

– Da, spuse el cu ardoare. Așa voi face.

– Trebuie să te grăbești. Dacă rămâi în *ayahuamaco* prea mult timp, nu vei mai pleca niciodată. Trebuie să găsești calea de ieșire. Nu e o cale compusă din direcții sau cărări, ci din întâmplări.

– Unde e locul acesta? întrebă el, conștient, dintr-odată, cât de mult se încredea în el.

Ea își trase piciorul și, dacă nu s-ar fi agățat de o piatră, Dantzler ar fi căzut. Când își ridică privirea, fata dispăruse. Fu surprins că dispariția ei nu îl neliniști; din reflex, scoase vreo două fiole, dar, după un moment de chibzuință, hotărî să nu le ia. Era imposibil să le strecoare înapoi în dozator, așa că le îngrămădi în căptușeala căștii, pentru mai târziu. Totuși, se îndoia că va avea nevoie de ele. Se simțea puternic, competent și neînfricat.

Dantzler păși cu grijă printre hamacuri, vrând să nu se frece de ele; poate că era imaginația lui, dar parcă erau mai bombate în jos decât înainte, ca și

cum moartea ar fi fost mai grea decât viaţa. Greutatea aceea plutea în aer, apăsându-l. Ceaţa se înălţa ca fumul auriu din cadavre, dar priveliştea nu îl mai afecta – poate fiindcă ceaţa dădea iluzia că era sufletele lor. Înhăţă o armă încărcată şi se adânci în pădure.

Vârfurile frunzelor aurii erau ascuţite şi Dantzler era nevoit să se strecoare printre ele, ca să nu se taie, însă era în cea mai bună formă, mişcându-se graţios, şi obstacolele abia dacă îi încetineau ritmul. Nici măcar nu era neliniştit în privinţa avertismentului fetei de a se grăbi; era sigur că ieşirea se va înfăţişa în curând. După vreun minut auzi glasuri şi, după câteva secunde, ajunse într-un luminiş străbătut de un pârâu, care era o oglindă atât de perfectă, încât malurile sale păreau că împrejmuiesc un ic de abur auriu. Moody stătea pe vine la marginea apei, ţintuind cu privirea lama cuţitului său de supravieţuire şi murmurând un cântec – o melodie fără cuvinte, care avea ritmul schimbător al unei muşte prinse în capcană. Lângă el zăcea Jeery LeDoux, cu beregata tăiată de la o ureche la alta. DT stătea pe partea cealaltă a râului; fusese împuşcat doar deasupra genunchiului şi, deşi îşi sfâşiase cămaşa ca să-şi facă bandaje şi îşi legase piciorul cu un garou, nu era într-o stare bună. Transpira şi o paloare cenuşie, ceţoasă, îi îmbiba pielea. Întreaga scenă avea vitalitatea bizară a ceva materializat dintr-o oglindă fermecată, o bulă de realitate închisă într-o ramă aurită.

DT auzi paşii lui Dantzler şi ridică privirea.

– Fă-i felul! strigă el, arătând către Moody.

Moody continuă să contemple cuțitul.

– Nu, spuse el, de parcă ar fi vorbit cu cineva a cărui imagine era oglindită de lamă.

– Fă-i felul, omule! răcni DT. L-a omorât pe LeDoux!

– Te rog, îi zise Moody cuțitului său. Nu vreau.

Pe față avea sânge coagulat, iar pe frunzele de bananier care îi ieșeau de sub cască se afla, de asemenea, sânge.

– L-ai omorât pe Jerry? întrebă Dantzler; în timp ce-i adresă întrebarea lui Moody nu se raportă la el ca la un individ, ci doar ca la o parte a unui plan al cărui mesaj trebuia să-l dezlege.

– Iisuse Hristoase! Omoară-l!

DT izbi cu pumnul în pământ, iritat.

– În regulă, zise Moody.

Cu o privire care-și cerea iertare, țâșni în picioare și se năpusti asupra lui Dantzler, legănându-și cuțitul. Impasibil, Dantzler brodă o line peste pieptul lui Moody; acesta căzu într-o parte, în tufișuri, și se prăbuși.

– Ce naiba așteptai! DT încercă să se ridice, dar se crispă și căzu înapoi. La naiba! Nu știu dacă pot să merg.

– Ia câteva, îi sugeră Dantzler cu blândețe.

– Îhî. Bine gândit, omule.

DT scotoci după dozator. Dantzler aruncă o privire în tufișuri să vadă unde căzuse Moody. Nu simțea nimic și asta îl mulțumea. Era sătul de

sentimente. DT desfăcu o fiolă, fluturând-o, de parcă ar fi făcut un toast, și inhală.

– Nu iei și tu, omule?

– N-am nevoie. Mă simt bine.

Râul îi stârnea interesul. Nu reflecta aburul, așa cum presupusese, ci era el însuși un strat al ceții.

– Câți crezi că au fost? întrebă DT.

– Câți ce?

– Fasolari, omule! Am omorât trei sau patru până ce ne-au lovit, dar nu mi-am dat seama câți erau.

Dantzler chibzui la asta în lumina propriei sale interpretări a evenimentelor și a conversației lui Moody cu cuțitul său. Avea logică. O logică proprie pentru Santa Ana.

– Mă frământă și pe mine, răspunse el. Dar am impresia că sunt mai puțini decât erau mai demult.

DT pufni.

– Ai dreptate! Se ridică în picioare și se apropie, șchiopătând, de marginea râului. Ajută-mă să trec.

Dantzler se întinse, dar, în loc să-l apuce de mână, îl înhăță de încheietură și îl trase, dezechilibrându-l. DT se balansă pe piciorul sănătos, pe urmă se rostogoli și se făcu nevăzut sub stratul de ceață. Dantzler se așteptase să cadă, dar acesta se ridică imediat, cu aburul agățat de piele. Desigur, gândi, trupul său va trebui să moară înainte ca spiritul său să cadă.

– Ce faci, omule? întrebă DT, mai degrabă uimit decât înfuriat.

Dantzler îi plantă un picior pe mijlocul spatelui și îl apăsă până când i se afundă capul. DT se zbătu

și se agăță de picior și reuși să se ridice în patru labe. Din ochi și nas îi ieșeau aburi și vorbi gâtuit:

– ...te omor...

Dantzler îl împinse jos din nou; începu să-l apese și să-l lase să se ridice, iar și iar. Nu ca să-l tortureze. Nu tocmai. Era din cauză că înțelesese dintr-odată natura legilor *ayahuamaco*, că erau o aproximare a legilor normale și apoi înțelese că acțiunile sale trebuiau să semene cu cele ale cuiva care zgâlțâia o cheie în broască. DT era cheia către ieșire, iar Dantzler îl zgâlțâia, asigurându-se că toate mecanismele erau puse în mișcare.

Câteva dintre vasele sanguine din ochii lui DT se spărseseră și albul era acoperit de pelicule de sânge. Când încercă să vorbească, din gură îi ieșiră rotocoale de aburi. Treptat, zvârcolelile sale încetară; săpă cu degetele șanțuri în nămolul galben strălucitor al malului și se scuturâ. Umerii îi erau cioturi de pământ negru scufundându-se într-o mare mistică.

Vreme îndelungată după ce DT dispăru din fața ochilor săi, Dantzler rămase lângă râu, nesigur de ceea ce îi rămânea de făcut și incapabil să-și amintească o lecție pe care o predase. În cele din urmă, își săltă puşca pe umăr și părăsi luminișul. Se crăpase de ziuă, ceața se subțiase și pădurea își redobândise coloritul obișnuit. Dar abia dacă observă aceste schimbări, încă preocupat de memoria lui defectuoasă. În cele din urmă, lăsă acest gând să alunece pe nesimțite – totul se va limpezi mai devreme sau mai târziu. Era doar fericit să fie în viață. După

o vreme, începu să lovească pietrele cu piciorul în timp ce mergea și să-și legene pușca, lovind ierburile cu un aer lipsit de griji.

Când Prima Divizie de Infanterie se revărsă peste granița nicaraguană și pustii Leónul, Dantzler își petrecea timpul liniștit în spitalul militar din Ann Arbor, Michigan, și exact în clipa când buletinul de știri fu transmis în toată țara, se afla în sală, urmărind finala Ligii Americane, jucată între Detroit și Texas. Câțiva dintre pacienți făcură tăraboi la întreruperea meciului, în timp ce alții le strigară să tacă, vrând să audă detaliile. Dantzler nu schiță nici un fel de reacție. Era preocupat numai să fie un pacient model; totuși, remarcând faptul că un membru al personalului îi arunca o privire clinică, se alătură fanilor meciului de baseball. Nu voia să pară prea controlat. Medicii erau la fel de suspicioși față de asemenea gen de comportament, ca și față de opusul său. Dar lucrul amuzant – cel puțin pentru Dantzler – era faptul că pretinsa lui enervare la buletinul de știri constituia o dovadă exemplară a controlului său, a experienței sale în a se mișca prin viață în felul în care se strecurase printre frunzele aurii ale pădurii tropicale. Prevăzător, grațios, eficient. Fără să atingă nimic și nefiind atins de nimic. Aceasta era lecția pe care o învățase – să fie o imitare perfectă a omului, așa cum *ayahuamaco* fusese o imitare a pământului, să adopte diversele ipostaze ale omului și, totuși, în virtutea distanțării sale de

lucrurile umane, să fie cu atât mai pregătit pentru izbucnirea unei crize sau pentru o chemare la acțiune. Nu vedea nimic aberant în asta, până și doctorii ar recunoaște că oamenii se situează puțin deasupra unor simulări organizate. Era diferit de alți oameni doar pentru că înțelegea mai profund principiile pe care se întemeia personalitatea sa.

Când s-a pornit bătălia de la Managua, Dantzler locuia acasă. Părinții îl îndemnaseră să se readapteze ușurel la viața civilă, dar el și-a luat imediat o slujbă de stagiar într-o bancă. În fiecare dimineață, mergea cu mașina la serviciu și își petrecea opt ore controlate, liniștite; în fiecare seară se uita la televizor cu mama lui și, înainte de a se duce la culcare, se urca în pod și își cerceta cufărul cu suvenire de război – cască, uniformă, cuțit, cizme. Doctorii insistaseră ca el să se confrunte cu aceste experiențe și ritualul era felul lui de a le urma instrucțiunile. Una peste alta, era chiar mulțumit de evoluția sa, dar încă avea probleme. Nu fusese capabil să se silească să se aventureze afară noaptea, amintindu-și prea bine întunericul din pădurea tropicală, și își respinsese prietenii, refuzând să-i vadă sau să le răspundă la telefon – nu se simțea în siguranță cu ideea de prietenie. Mai mult, în ciuda abordării metodice a vieții, era înclinat către o nervozitate sâcâitoare, sentimentul unei corvezi rămase nefăcute.

Într-o seară, mama lui a venit la el în cameră și i-a spus că un vechi prieten, Phil Curry, era la telefon.

– Johnny, te rog să vorbeşti cu el. A fost recrutat şi cred că e puţin speriat.

Cuvântul *recrutat* atinse o coardă sensibilă în sufletul lui şi, după o scurtă chibzuinţă, coborî şi ridică receptorul.

– Hei, spuse Phil. Care e povestea, omule? Trei luni şi nici măcar nu-mi dai un telefon.

– Iartă-mă. Nu m-am simţit prea în formă.

– Da, pricep.

Phil rămase tăcut o clipă.

– Ascultă, omule. Plec, şi facem un bairam mare la Sparky's. E chiar acum. Ce-ar fi să cobori?

– Ştiu şi eu...

– Jeanine e aici, omule. Ştii, încă e nebună după tine, vorbeşte de tine tot timpul. Nu e cu nimeni.

Dantzler nu se putea gândi la nimic ce ar putea să spună.

– Ascultă. Sunt destul de afectat de rahatul ăsta cu armata. Am auzit că e destul de rău acolo. Dacă ai ceva să-mi spui despre cum e, ţi-aş fi recunoscător.

Dantzler putea să înţeleagă îngrijorarea lui Phil, dorinţa lui de a obţine un uşor avantaj şi, în plus, i se părea just să meargă. Foarte just. Îşi va lua câteva măsuri de precauţie împotriva întunericului.

– O să vin.

Era o noapte mizerabilă, cu zăpadă viscolită, însă parcarea de la Sparky's era înţesată. Mintea lui Dantzler era la fel de răvăşită ca ninsoarea, la fel de îngrămădită ca parcarea – gânduri se răsuceau în ea, căutând să-şi facă loc, topindu-se. Spera că mama lui

nu va sta trează să-l aştepte, se întreba dacă Jeanine îşi purta încă părul lung, era îngrijorat din cauză că palmele mâinilor îi erau nefiresc de calde. Chiar şi cu geamul maşinii ridicat, auzea muzica zgomotoasă, venind dinăuntrul clubului. Deasupra uşii, cuvintele SPARKY'S ROCK CITY erau scrise cu litere de neon roşu, ce apăreau una câte una şi, când scrisul era complet, literele clipeau, aprinzându-se şi stingându-se, şi o explozie aurie de neon înflorea în jurul lor. După explozie, întreaga firmă se întuneca pentru o fracţiune de secundă şi clădirea imensă şi dărăpănată părea să devină şi mai mare şi să se contopească cu cerul întunecat. Îi trecu prin minte că îl privea şi se cutremură – una dintre acele prăbuşiri spasmodice, de felul celor care te apucă exact înainte de a dormi. Ştia că oamenii aflaţi înăuntru nu aveau de gând să-i facă nici un rău, dar ştia, de asemenea, că locurile aveau un mod de a schimba intenţiile oamenilor şi nu voia să fie luat pe nepregătite. Sparky's putea fi un asemenea loc, putea fi o prezenţă imensă, neagră, camuflată de neon, cu adevărata-i substanţă una cu abisul văzduhului, cu fulgii de nea fosforescenţi agitându-se fără astâmpăr în lumina felinarelor, cu vântul tăind prin portiera laterală. I-ar fi plăcut foarte mult să se întoarcă acasă şi să uite de promisiunile pe care i le făcuse lui Phil; totuşi, simţea o responsabilitate să dea explicaţii despre război. Mai mult decât o responsabilitate, un impuls evanghelic. Le va spune despre puştiul care a căzut din elicopter, despre

fata cu părul alb din Tecolutla, despre pustietate, Dumnezeule, da! Cum mergeai acolo plin până în gât de gânduri și vise americane obișnuite, de amintirea vremurilor când fumai marijuana, umblai după fuste, ieșeai noaptea și goneai pe autostradă cu o cutie de ceva rece în mână și cum aduceai acasă, pe furiș, o canistră în formă de om plină cu vid pur salvadorian. De primă clasă. Îl aduceai pe furiș acasă, în țara mătăsii și a banilor, a jocurilor video care îți tulburau mintea, a meciurilor de tenis în care fetele își dezgoleau sânii și a soluțiilor fast-food la problemele nutriționale.

Doar o fărâmă din Salvador era de ajuns ca să alunge toate aceste obsesii triviale. Doar o fărâmă. Va fi ușor de explicat.

Desigur, unele lucruri cereau o explicație.

Se aplecă și își aranjă cuțitul de supraviețuire din cizmă, ca mânerul să nu i se frece de gambă. Din buzunarul de la haină scoase cele două fiole pe care le pusese în cască, pe ascuns, în acea noapte de demult, din pădurea tropicală. Când explozia de neon izbucni din nou, sclipiri de aur se scurseră de-a lungul suprafețelor lor lucitoare. Nu credea că va avea nevoie de ele, mâna îi era sigură și scopul său era precis. Dar, ca să fie sigur, le desfăcu pe amândouă.

CUM GLĂSUIA VÂNTUL LA MADAKET

I

Cu blândețe în zori, foșnind frunzele prin jgheaburile acoperișurilor, lovind ritmic cablurile antenelor de televiziune de zidul pietruit, agitându-se prin ierburile de pe plajă, mișcând ramurile despuiate ale unui păducel și făcându-le să se agațe de ușa sculăriei, săltând jucăuș un cârlig de pe sârma de rufe, suflând gunoiul și zdrențuind pungile de plastic, stârnind o mie de fâlfâieli nervoase, o mie de alte șoapte tremurate, pe urmă înălțându-se, șuierând prin crăpăturile ferestrelor și zăngănind ochiurile de geam, doborând o coală de placaj sprijinită de stiva de lemne, umflându-se într-o vijelie în largul mării, cu urletul articulat de gâtlejuri de străzi înguste și dinți de case părăsite, până ce începi să-ți imaginezi un animal imens, invizibil, dându-și capul pe spate și urlând, iar casa pârâie ca scândurile unei vechi corăbii.

II

Trezindu-se la primele raze de lumină, Peter Ramey rămase culcat, ascultând vântul, apoi, pregătindu-se să îndure frigul, azvârli la o parte păturile, își trase în mare grabă blugii, tenișii și o cămașă de flanel și se duse în camera din față, să aprindă focul în soba de lemne. Afară, copacii se profilau pe fundalul unei cortine de nori de culoarea ardeziei, dar cerul nu era încă destul de luminos ca să proiecteze umbra ramei ferestrei peste masa rustică de sub ea; celelalte piese de mobilier – trei scaune roase de nuiele și o banchetă – erau vârâte în colțurile lor întunecate. Iasca se aprinse și în curând focul începu să trosnească în sobă. Încă înfrigurat, Peter își săltă brațele pe umeri și începu să sară de pe un picior pe altul, făcând farfuriile și sertarele să zornăie. Era un bărbat palid, corpolent, de treizeci și trei de ani, cu părul și barba negre și încâlcite, atât de înalt încât era nevoit să se aplece în dreptul ușilor colibei. Din cauza dimensiunilor sale, nu se simțise niciodată cu adevărat în largul său în acel loc. Se simțea ca un vagabond care-și însușise căsuța abandonată din copac a unui copil, în care să-și petreacă iarna.

Bucătăria era o nișă a camerei din față și, după ce își potoli frigul, cu fața usturându-l de căldură, aprinse aragazul și începu să pregătească micul dejun. Tăie o gaură într-o felie de pâine, o așeză în tigaie, pe urmă sparse un ou și îl turnă în gaură (de cele mai multe

ori, desfăcea doar conserve și cutii de cereale sau încălzea mâncare congelată, dar Sara Tappinger, actuala lui iubită, îl învățase să prepare ouăle în felul acesta, și punerea în practică a obiceiului îl făcea să se simtă ca un holtei priceput). Înfulecă tot oul cu pâine stând în picioare la fereastra bucătăriei, privind cum casele cu șindrile gri de peste drum se conturau din întuneric, pâlcuri umbroase, mărginite de desișuri de cătină și laur roșu, cu un șir de pini japonezi în spatele lor. Vântul se domolise și se părea că norii aveau să mai zăbovească, ceea ce pentru Peter era bine. De când închiriase căscioara din Madaket, cu opt luni în urmă, descoperise că înflorea în întuneric, că zilele furtunoase, mohorâte, îi hrăneau imaginația. Terminase aici un roman și avea de gând să rămână până ce era gata și cel de-al doilea. Și poate un al treilea. Ce naiba! Nu prea avea sens să se întoarcă în California. Deschise robinetul să spele vasele, dar gândul la Los Angeles îl irită și nu mai fu în stare. Să le ia dracu'! Lasă să se înmulțească gândacii. Trase pe el un pulover, își îndesă carnetul în buzunar și ieși din cameră, în frig.

Ca și cum l-ar fi așteptat, o pală de vânt se ivi de după colțul casei și îi amorți fața. Își vârî bărbia în piept și porni la drum, cotind pe bulevardul Tennessee și îndreptându-se spre capul Smith, trecând de alte case cu șindrile gri, cu tăblițe ce purtau nume alintate deasupra ușilor: Adăpostul Mării sau Moșia Dintelui (casa de vacanță a unui dentist din New Jersey). Când sosise la Nantucket, îl amuzase

faptul că aproape fiecare clădire de pe insulă, până și magazinul Sears, avea șindrile gri și îi scrisese fostei sale soții o scrisoare lungă și plină de umor, în care îi cerea să fie prieteni, povestindu-i despre șindrile, despre personajele stranii și ciudățenia locului. Fosta lui soție nu îi răspunsese, dar Peter nu putea s-o învinuiască, după ceea ce i-a făcut. Motivul pe care îl invocase pentru mutarea lui la Madaket era solitudinea, dar, în vreme ce era adevărat la suprafață, ar fi fost mai corect să spună că fugea de ruinele vieții sale. Trândăvise, mulțumit de căsătoria lui, scoțând pe bandă scenarii pentru un spectacol pentru copii realizat de televiziunea PBS, când se îndrăgostise obsesiv de o altă femeie, ea însăși căsătorită. Își făcuseră planuri și promisiuni, în urma cărora Peter și-a părăsit soția, dar apoi, într-o neașteptată schimbare de atitudine, femeia – care nu-și exprimase niciodată alte sentimente decât cele de plictiseală și dispreț față de soțul ei – hotărâse să-și respecte jurămintele, lăsându-l pe Peter singur, să se simtă deopotrivă ca un nătărău și ca un ticălos. Disperat, luptase pentru ea, eșuase, încercase s-o urască, eșuase din nou și, în cele din urmă, sperând că o schimbare de peisaj va provoca o schimbare a simțămintelor – ale lui sau ale ei –, venise la Madaket. Asta se întâmplase în septembrie, imediat după exodul turiștilor din timpul verii; acum era luna mai și, deși vremea rece încă mai zăbovea, turiștii începeau să se întoarcă, rând pe rând. Dar nici un fel de simțăminte nu se schimbaseră.

După douăzeci de minute de plimbare alertă, ajunse în vârful unei dune ce se înălța deasupra capului Smith, un promontoriu de nisip ce se întindea pe circa o sută de metri în apă, cu trei insulițe înșirate de-a lungul lui. Cea mai apropiată dintre acestea fusese despărțită de capul Smith în timpul unui uragan și, dacă insula ar mai fi fost și acum unită, împreună cu capul Țiparului, aflat la vreun kilometru distanță, ar fi dat capătului de vest al masei de pământ forma unui clește de crab. Departe, în mare, o rază de soare străpunse stratul de nori, făcând apa să strălucească atât de orbitor, încât arăta ca un strat proaspăt de vopsea albă. Pescărușii se roteau deasupra, plutind și lăsând să cadă scoici pe prundiș, ca să spargă cochiliile, pe urmă se năpusteau în jos, să culeagă carnea. Rafale de vânt cu intonații vocalice triste împroșcau un nisip fin prin aer.

Peter se așeză pe partea ferită de vânt a unei dune, alegând un loc de unde să poată vedea oceanul, printre lujerii verzui ai ierbii-de-mare și își deschise carnetul. Cuvintele CUM GLĂSUIA VÂNTUL LA MADAKET erau tipărite pe coperta interioară. Nu-și făcea iluzii că editorii vor păstra titlul; îl vor schimba în *Bocetul* sau *Gâfâitul și pufăitul*, îl vor ambala într-o copertă țipătoare și îl vor înghesui lângă *Dorința chinuitoare a dragostei* de Wanda LaFontaine, pe rafturile supermarketurilor. Dar nimic nu conta, atât timp cât cuvintele erau potrivite așa cum erau, deși la început cartea nu

mersese bine, până când nu a început să se plimbe în fiecare dimineață către capul Smith și să scrie de mână. Apoi toate s-au limpezit și s-au așezat. Și-a dat seama că era povestea lui cea pe care voia să o spună – femeia, singurătatea, sclipirile sale metafizice, dârzenia personajului său –, totul ambalat în metafora stranie a vântului; scriitura curgea atât de ușor, încât parcă vântul însuși colabora la carte, șoptindu-i în ureche și conducându-i mâna peste pagină. Răsfoi paginile și observă un paragraf care era puțin prea rigid, pe care trebuia să-l împartă și să-l împrăștie prin povestire:

Sadler își petrecuse cea mai mare parte a vieții în Los Angeles, unde sunetele naturii erau nedeslușite și, după părerea lui, cea mai remarcabilă caracteristică a Nantucketului era prezența constantă a vântului. Dimineața, la prânz și seara plutea peste insulă, dându-i senzația că locuia pe fundul unui ocean de aer, lovit de curenți care țâșneau din zone exotice ale globului. Era un suflet singuratic, și vântul îi articula singurătatea, îi arăta imensitatea lumii în care devenise izolat; pe parcursul mai multor luni, ajunsese să simtă o afinitate față de el, să-l considere un tovarăș de drum prin pustietate și timp. Aproape credea că rostirea lui, asemănătoare vorbirii, era exact acest lucru – un glas oracular, ale cărui puteri de a vorbi nu erau încă pe deplin dezvoltate – și, ascultându-l, i se păru că în aer plutește ceva ciudat. Nu trecu cu vederea această impresie

căci, din câte își amintea, mai avusese parte de altele similare și majoritatea fuseseră confirmate de realitate. Nu era un mare dar profetic, nici vreo prevestire a vreunor cutremure sau asasinate; mai degrabă, era o capacitate psihică inferioară: crâmpeie de viziune adesea însoțite de senzații de greață și dureri de cap. Uneori, atingând un obiect, știa ceva despre proprietarul său, uneori arunca o privire asupra conturului unui eveniment ce avea să vină. Dar aceste premoniții nu erau niciodată destul de clare ca să-i facă vreun bine, ca să preîntâmpine mâinile rupte sau – așa cum descoperise în ultimul timp – dezastrul emoțional. Cu toate acestea, asculta de ele. Iar acum credea că vântul ar putea într-adevăr să încerce să-i spună ceva despre viitorul său, despre un nou factor pe cale să-i complice existența, căci, ori de câte ori se priponea pe duna de la capul Smith, simțea că...

Piele de gâscă, greață, o senzație de amețeală în spatele frunții, de parcă gândurile i se învârteau, necontrolate. Peter își culcă fruntea pe genunchi și respiră adânc, până ce vraja se domoli. I se întâmpla din ce în ce mai des și, cu toate că era cel mai probabil un produs al sugestibilității, un efect secundar al scrierii unei asemenea povești personale, Peter nu putea să-și scoată din minte ideea că devenise implicat în vreo ironie a unei Zone Crepusculare, că povestea prindea viață pe măsură ce o scria. Spera că nu: Nu avea să fie o poveste foarte plăcută.

Când îi trecură ultimele ameţeli, scoase o carioca albastră, căută o foaie curată şi începu să-şi descrie senzaţiile neplăcute.

Două ore şi cincisprezece pagini mai târziu, cu mâinile înţepenite de frig, auzi un glas strigându-l. Sara Tappinger, chinuindu-se să urce duna dinspre drumul asfaltat, alunecând pe nisipul fin. Era, gândi el cu un anumit grad de automulţumire, o femeie a naibii de frumoasă. Treizeci de ani, păr roşcat şi lung, pometi frumoşi, înzestrată cu ceea ce una dintre cunoştinţele lui Peter de pe insulă numise „probleme de piept mare". Aceeaşi cunoştinţă îl felicitase pentru că avusese succes la Sara, zicând că, după divorţ, înnebunise jumătate dintre bărbaţii de pe insulă şi, nu-i aşa, Peter era al naibii de norocos. Bănuia că era adevărat. Sara era spirituală, sclipitoare, independentă (conducea şcoala locală Montessori) şi erau compatibili din toate punctele de vedere. Totuşi, nu era o pasiune nestăpânită. Era o relaţie amicală, comodă şi lui Peter asta i se părea îngrijorător. Deşi relaţia cu ea nu făcea decât să-i ascundă singurătatea sub o strălucire amăgitoare, ajunsese să depindă de ea şi era îngrijorat de faptul că acest lucru semnala o reducere generală a aşteptărilor lui, că, în ce-l privea, indica începutul vârstei de mijloc, o condiţie pentru care nu era pregătit.

– Bună, spuse ea, aruncându-se lângă el şi plantându-i un sărut pe obraz. Vrei să te joci?

– De ce nu eşti la şcoală?

– E vineri. Ţi-am spus, mai ştii? Conferinţele părinţi-profesori.

Îi luă mâna.

– Eşti rece ca gheaţa. De când eşti aici?

– De vreo două ore.

– Eşti nebun.

Râse, încântată de nebunia lui.

– Te-am privit puţin înainte de a te striga. Cu părul răvăşit, arătai ca un bolşevic nebun, punând la cale un complot.

– De fapt, răspunse el, luându-şi un accent rusesc, vin aici ca să iau legătura cu submarinele.

– O? Ce se coace? O invazie?

– Nu tocmai. În Rusia ducem lipsă de multe lucruri. Grâu, înaltă tehnologie, blugi. Dar sufletul rusesc poate să se ridice deasupra unor asemenea greutăţi. Totuşi, ne lipseşte un lucru pe care trebuie să-l rezolvăm de îndată şi acesta este motivul pentru care te-am ademenit aici.

Se prefăcu uluită.

– Aveţi nevoie de directori de şcoală?

– Nu, nu. E mult mai grav. Cred că termenul american pentru asta este...

O apucă de umeri şi o împinse jos, pe nisip, ţintuind-o sub el.

– Tăvăleală. Nu ne descurcăm fără.

Zâmbetul ei deveni tremurător, pe urmă păli, lăsând loc unei expresii de sedusă aşteptare. O sărută. Prin jachetă, îi simţi sânii moi. Vântul îi răvăşi părul şi Peter avu impresia că se apleca peste umărul lui,

spionându-i; încetă să o mai sărute pe Sara. Îi era din nou greață. Era amețit.

– Transpiri, spuse ea, tamponându-i fruntea cu mâna înmănușată. E una din vrăjile acelea?

Peter clătină din cap și se sprijini de dună.

– Ce vezi?

Sara continuă să îi șteargă fruntea, cu o expresie de îngrijorare gravându-i linii delicate în colțurile gurii.

– Nimic, răspunse el.

Însă vedea ceva. Ceva licărind dincolo de stratul de nori. Ceva care îl atrăgea, deși în același timp îl înspăimânta. Ceva ce știa că nu peste mult timp va cădea în mâinile lui.

Deși nimeni nu și-a dat seama la momentul acela, primul semn de alarmă a fost dispariția lui Ellen Borchard, de treisprezece ani, în seara de marți, 19 mai – o întâmplare pe care Peter a descris-o în cartea sa chiar înainte de vizita Sarei de vineri dimineață; însă pentru el totul a început cu adevărat abia în seara de vineri, în timp ce bea la Atlantic Café, în satul Nantucket. Se dusese acolo cu Sara, să ia cina și, întrucât restaurantul era plin până la refuz, optaseră pentru băuturi și sendvișuri la bar. Nici nu se așezaseră bine pe taburete când Jerry Highsmith – un tânăr blond, care conducea tururile turistice pe biciclete de pe insulă („Cel autoproclamat Babanul Babanilor", cum îl descria Sara) – îl abordă pe Peter. Era un obișnuit al cafenelei și aspira să devină

scriitor și profita de orice ocazie să-i ceară sfatul. Ca de obicei, Peter îl încurajă, dar în sinea lui simțea că unul căruia îi plăcea să stea și să bea la Atlantic Café nu putea să aibă prea multe de spus publicului cititor. Localul era o capcană tipică pentru turiștii din New England, decorat cu barometre de alamă și vechi colace de salvare și era pe placul tinerilor care soseau vara pe insulă, dintre care mulți – evident, după bronzul lor brahmanic – erau îngrămădiți în jurul barului. Nu trecu mult și Jerry se îndepărtă, vânând un roșcovan care mirosea a caprifoi, un membru al ultimului său grup de turiști, și locul lui fu ocupat de Mills Lindstrom, un pescar pensionar, vecin cu Peter.

– Blestematul ăla de vânt e destul de aspru să cioplească în os, zise Mills, în loc de salut și comandă whisky.

Era un bărbat voinic, cu fața roșie, vârât în pantaloni de salopetă și jachetă Levi's, cu bucle albe revărsate de sub șapcă, și o broderie de vinișoare sparte împânzindu-i obrajii. Broderia era mai proeminentă decât de obicei, din cauză că Mills trăsese deja la măsea.

– Ce faci aici?

Peter era surprins să vadă că Mills punea piciorul în cafenea; nutrea convingerea că turismul era un factor puternic de poluare și că locurile precum Atlantic Café erau excrescențele mutante ale acestuia.

– Azi am ieșit cu barca în larg. Prima oară în două luni.

Mills dădu pe gât jumătate din whisky.

– Credeam că pot întinde câteva năvoade, dar pe urmă am dat peste chestia aia de la capul Smith. N-am mai avut chef de pescuit.

Goli paharul și făcu semn să i-l umple.

– Carl Keating mi-a spus că se formează acolo de ceva vreme. Cred că am uitat.

– Ce chestie? întrebă Peter.

Mills sorbi din cel de-al doilea pahar de whisky.

– Un conglomerat de poluare de coastă, răspunse el încruntat. Ăsta e numele sofisticat, dar de fapt este un morman de gunoi. Trebuie că acoperă cu gunoi aproape un kilometru de luciu de apă. Pete de ulei, sticle de plastic, lemne. Se adună în momentele când nu este maree, dar nu sunt de obicei atât de aproape de țărm. Nu e la mai mult de douăzeci și cinci de kilometri de capul Smith.

Peter era intrigat.

– Vorbești despre ceva ca marea Sargaselor, nu-i așa?

– Eu așa zic. Numai că nu e la fel de mare și nu are alge.

– Sunt permanente?

– Asta, de lângă capul Smith, e nouă. Dar este una la vreo cincizeci de kilometri de Vineyard, care e acolo de câțiva ani. Furtunile mari o împrăștie, dar se reface întotdeauna.

Mills își pipăi buzunarele, încercând fără succes să-și găsească pipa.

– Oceanul devine ca un iaz stătător. Du-te unde cineva aruncă un năvod și te vei alege cel mai probabil cu o cizmă în loc de pește. Îmi amintesc de acum douăzeci de ani, când veneau scrumbiile, erau atâția pești că apa părea neagră mile întregi. Acuma, vezi un petic de apă neagră și știi că vreun blestemat de petrolier și-a făcut treburile în apă!

Sara, care până atunci vorbise cu un prieten, cuprinse umerii lui Peter cu brațele și îl întrebă ce se întâmplă; după ce Peter îl explică, ea se scutură teatral și spuse:

– Mie îmi sună destul de sinistru.

Afișă un ton sepulcral.

– Zone magnetice ciudate care ademenesc marinarii către pierzanie.

– Sinistru! o luă Mills în derâdere. Haide, Sara, poți mai mult de-atât. Înfricoșător!

Cu cât se gândea mai mult la comentariu, cu atât se enerva mai tare. Se ridică și își flutură mâna, împrăștiind băutura unui puști de liceu bronzat din spatele lui; ignoră nemulțumirea tânărului și se uită la Sara.

– Poate că tu crezi că locul ăsta e înfricoșător. Este exact același lucru, la naiba! O groapă de gunoi! Doar că aici gunoiul umblă și vorbește – își întoarse privirea către puști – și crede că toată blestemata asta de lume e a lui!

– Rahat! zise Peter, urmărindu-l pe Mills cum își croiește drum prin mulțime. Aveam de gând să-l rog să mă ducă să văd.

– Roagă-l mâine, deşi nu ştiu de ce vrei să vezi.

Zâmbi şi ridică mâinile, ferindu-se de explicaţiile lui.

– Scuze, ar trebui să-mi dau seama că unul care îşi petrece toată ziua holbându-se la pescăruşi va găsi că un kilometru pătrat de gunoi e de-a dreptul erotic.

Peter întinse mâna spre sânii ei.

– Îţi arăt eu ţie erotic!

Ea râse şi îi prinse mâna şi, schimbându-şi dintr-odată dispoziţia, îi trecu încheieturile degetelor peste buzele ei.

– Îmi arăţi mai târziu.

Mai băură câteva pahare, vorbiră despre munca lui, despre munca ei şi discutară ideea de a-şi petrece weekendul împreună la New York. Peter începu să se înflăcăreze. Era, parţial, din cauza băuturii, dar îşi dădea seama că şi Sara era răspunzătoare. Deşi mai avusese şi alte femei de când îşi părăsise soţia, abia dacă le observase; încercase să fie cinstit cu ele, le explicase că era îndrăgostit de altcineva, dar învăţase că era pur şi simplu o formă perfidă de necinste, că atunci când te culcai cu cineva, indiferent cât de franc ai fost în privinţa stării tale emoţionale, persoana respectivă refuza să creadă că exista un impediment în calea unei relaţii serioase pe care dragostea ei să nu îl poată învinge; prin urmare, se folosise de acele femei. Dar pe Sara o observa cu adevărat, o aprecia; şi ei nu-i spusese despre femeia din Los Angeles. Cândva considerase că era o minciună, dar acum începea să creadă că era un semn că

pasiunea se sfârșise. Fusese îndrăgostit atâta vreme de o femeie absentă încât probabil că ajunsese să creadă că absența era o precondiție a intensității, și probabil că îl făcea să ignore nașterea unei pasiuni mult mai realiste, dar la fel de intense, aflate mai la îndemână. Examina chipul Sarei în timp ce ea continua să trăncănească despre New York. Frumos. Genul de frumusețe care te ia pe nepregătite, pe care o iuai drept simplă drăgălășenie. Însă apoi, observând că gura ei era puțin prea plină, hotărai că era interesantă; iar apoi, remarcând energia chipului, felul cum făcea ochii mari când vorbea, cât de expresivă îi era gura, erai condus, trăsătură cu trăsătură, către o percepție a frumuseții ei. O, da, o observase. Necazul era că, în timpul acelor luni de singurătate (*Luni? Iisuse, fusese mai mult de un an!*) se distanțase de propriile emoții; își instalase un sistem de supraveghere înlăuntrul sufletului și, de fiecare dată când începea să tresară într-un fel sau altul, în loc să desăvârșească acțiunea, o analiza și, astfel, o abandona. Se îndoia că va mai fi vreodată capabil să-și piardă capul.

Sara privi întrebător la cineva din spatele lui. Hugh Weldon, șeful poliției. Îi salută cu un gest al capului și se așeză pe taburet.

– Sara, spuse el. Domnule Ramey. Mă bucur că v-am prins.

Weldon îi dădea întotdeauna lui Peter impresia că este locuitorul arhetipal din Noua Anglie. Uscățiv, oțelit, neînduplecat. Expresia lui de bază era atât de

mohorâtă, încât aveai impresia că tunsoarea militărească a părului său cărunt era un act de penitență. Avea cincizeci și ceva de ani, însă avea un obicei de a-și suge dinții care îl făcea să pară cu zece ani mai bătrân. De obicei, Peter îl găsea amuzant; totuși, de data aceasta, simți o ameteală și o stare de disconfort, senzații pe care le recunoscu drept debutul unei transe premonitorii.

După ce schimbă amabilități cu Sara, Weldon i se adresă lui Peter:

– Nu vreau să mi-o iei în nume de rău, domnule Ramey. Dar trebuie să te întreb unde ai fost marțea trecută, seara, pe la șase.

Senzațiile erau din ce în ce mai puternice, transformându-se într-o panică vâscoasă, care se agita înlăuntrul lui Peter, ca efectele unei intoxicații.

– Marți. Asta a fost când a dispărut fata Borchard.

– Dumnezeule, Hugh! exclamă Sara iritată. Ce-i asta? Îl hărțuim pe străinul cu barbă ori de câte ori fuge de-acasă copilul cuiva? Știi prea bine că asta a făcut Ellen, ce naiba! Și eu aș fugi dacă Ethan Borchard mi-ar fi tată.

– Poate, acceptă Weldon, și îl învrednici pe Peter cu o privire neutră. Ai văzut-o cumva pe Ellen marțea trecută, domnule Ramey?

– Am fost acasă, răspunse Peter, care abia putea să vorbească.

Fruntea și întreg trupul îi erau acoperite de broboane de sudoare și știa că arăta probabil vinovat ca naiba, dar n-avea importanță, căci aproape că putea

vedea ce avea să se întâmple. Stătea undeva și, mai jos de el, fără să poată să-l atingă, ceva sclipi.

– Atunci trebuie că ai văzut-o, continuă Weldon. După spusele martorilor, a măturat în jurul stivei tale de lemne timp de aproape o oră. Îmbrăcată în galben strălucitor. Ar fi fost greu să nu observi.

– Nu.

Întindea mâna după acea strălucire și știa că în orice caz va fi mai rău, foarte rău, dar că va fi și mai rău dacă o va atinge, dar nu se putea abține.

– Zău că nu-i logic, zise Weldon, ca de la mare depărtare. Casa aia a ta e atât de mică, încât mi se pare firesc ca oricine să vadă ceva, cum ar fi o fată lângă o stivă de lemne, când se mișcă de colo-colo. Ora șase e ora cinei pentru majoritatea oamenilor și prin geamul bucătăriei se vede perfect stiva de lemne.

– N-am văzut-o.

Transa începea să dispară și Peter era îngrozitor de amețit.

– Nu văd cum se poate.

Weldon își supse dinții și sunetul cleios îi întoarse lui Peter, încet, stomacul pe dos.

– Măcar stai să te gândești, Hugh, întrebă Sara furioasă, că poate că era ocupat cu altceva?

– Știi ceva, Sara, de ce nu spui direct?

– Am fost cu el marțea trecută. Da, se mișca, dar nu se uita pe nici o fereastră. E destul de direct?

Weldon își supse dinții din nou.

– Bănui' că da. Ești sigură?

Sara izbucni într-un râs sarcastic.

– Vrei să-mi vezi semnele?

– N-ai de ce să te enervezi. Nu fac asta de plăcere.

Weldon se ridică în picioare și îl privi pe Peter de sus.

– Arăți puțin cam tras la față, domnule Ramey. Sper că nu e de la ceva ce ai mâncat.

Îl pironi cu privirea încă o clipă, pe urmă își croi drum prin mulțime.

– Dumnezeule, Peter! exclamă Sara, și îi cuprinse fața cu palmele. Arăți îngrozitor.

– Amețit, spuse el, bâjbâind după portofel; azvârli câteva bancnote pe tejghea. Haide, am nevoie de aer.

Condus de Sara, reuși să iasă pe ușa din față și se sprijini de capota unei mașini parcate, cu capul în jos, înghițind lacom aerul rece. Brațul Sarei pe după umărul lui era o povară plăcută, care îl ajuta să-și mențină echilibrul și, după câteva secunde, începu să se simtă mai puternic, capabil să-și înalțe capul. Strada – cu pietrele sale de pavaj, copacii îmbobociți, lampioanele de modă veche și micile prăvălii – părea ca un decor pentru un trenuleț de jucărie. Vântul mătura trotuarele, răsucind pahare de carton și fluturând copertine. O pală puternică de vânt îl cutremură, readucându-i un crâmpei din senzația de ameteală și din vedenia de dinainte. Din nou întindea mâna către strălucire, numai că de data aceasta era foarte aproape, atât de aproape încât energiile sale îi furnicau vârfurile degetelor, trăgând

de el, și, dacă și-ar putea întinde mâna încă doi, trei centimetri... Amețeala îl copleși. Se agăță de capota mașinii; brațele îi cedară și se prăbuși în față, simțind metalul rece pe piept. Sara striga pe cineva, cerând ajutor, iar el voia s-o liniștească, să-i spună că își va reveni într-o clipă, dar cuvintele îi rămâneau înfundate în gât și continuau să zacă acolo, privind lumea cum se răstoarnă și se răsucește, până când cineva, cu brațe mai puternice decât ale Sarei, îl ridică și spuse:

– Hei, omule! Mai bine n-ai mai trage la măsea, altfel s-ar putea să fiu tentat să-ți fur prietena.

Felinarul proiectă un dreptunghi de strălucire galbenă peste patul Sarei, luminându-i picioarele acoperite de ciorapi și jumătate din trupul masiv al lui Peter, aflat sub pături. Sara își aprinse o țigară, apoi, exasperată că a cedat din nou acestui obicei, o stinse apăsat, se întoarse pe o parte și rămase așa, privind cum pieptul lui Peter se ridică și coboară. Mort pentru lume. De ce, se întrebă Sara, era mereu mama răniților? Râse de sine însăși, căci știa răspunsul. Voia să fie cea care să-i facă să uite ceea ce i-a rănit, de obicei o altă femeie. O combinație de Florence Nightingale și terapeut sexual, asta era, și nu putea să reziste niciodată unei noi provocări. Deși Peter nu adusese vorba, Sara își dădea seama că vreo fantomă din L.A. îi stăpânea jumătate din inimă. Avea toate simptomele. Tăceri bruște, priviri pierdute, felul în care sărea la cutia poștală de îndată ce venea

poştaşul, cu toate că era întotdeauna dezamăgit de ceea ce primea. Sara credea că era stăpână peste cealaltă jumătate a inimii lui, dar ori de câte ori Peter începea să se lase purtat de val, să uite trecutul şi să se cufunde în aici şi acum, fantoma se ridica din nou şi el crea o mică distanţă. Felul în care făcea dragoste, de pildă. Se apropia de ea blând şi tandru, iar apoi, chiar în momentul în care erau pe punctul de a atinge un nou grad de intimitate, se retrăgea, trântea o glumă sau făcea ceva grosolan – aşa cum a gâdilat-o pe plajă, în dimineaţa aceea –, iar ea se simţea înjosită şi murdară. Uneori se gândea că soluţia era să iasă naibii din viaţa ei, să se întoarcă s-o viziteze când va avea capul limpede. Dar ştia că n-o va face. Peter era stăpân peste mai mult de jumătate din inima ei.

Se ridică încetişor din pat, cu grijă să nu-l trezească, şi se dezbrăcă. O creangă zgârie fereastra, speriind-o, şi îşi ridică bluza să-şi acopere sânii. O, desigur! Un *voyeur* la o fereastră de la etajul al treilea. La New York, poate, dar nu la Nantucket. Azvârli bluza în coşul de rufe şi se zări în oglinda mare prinsă pe uşa dulapului. În lumina difuză, imaginea părea alungită şi străină, şi Sara avu sentimentul că femeia-fantomă a lui Peter o privea din capătul celălalt al continentului, dintr-o altă oglindă. Aproape că reuşea să o vadă. Înaltă, cu picioare lungi, cu o expresie melancolică: Sara nu avea nevoie să o vadă ca să ştie că femeia era tristă. Femeile triste erau cele care frângeau inimile cu adevărat, iar

bărbaţii ale căror inimii le frânseseră erau ca nişte mărturii fosile pentru ceea ce erau acele femei. Îşi dăruiau tristeţea spre a fi vindecată, însă nu vindecare doreau ele, ci doar un nou motiv de tristeţe, o bucăţică picantă pe care s-o amestece în tocana în care învârteau de-o viaţă. Sara se apropie de oglindă şi iluzia celeilalte femei fu înlocuită de forma propriului trup.

– Asta am să fac cu tine, doamnă, şopti ea. Am să te şterg de pe hartă.

Cuvintele sunară goale.

Dădu la o parte draperia baldachinului şi se strecură în pat, lângă Peter. Acesta scoase un sunet înfundat şi Sara văzu sclipirile felinarelor în ochii lui.

– Îmi pare rău pentru mai înainte.

– Nu-i nici o problemă, răspunse ea jovială. Bob Frazier şi Jerry Highsmith m-au ajutat să te aduc acasă. Îţi aduci aminte?

– Vag. Mă mir că Jerry a putut să se smulgă de lângă roşcata lui. El şi dulcea lui Ginger!

Peter ridică braţul, ca Sara să se poată cuibări pe umărul lui.

– Presupun că reputaţia ţi-e distrusă.

– Nu ştiu ce să spun, dar, cu siguranţă, situaţia devine din ce în ce mai exotică.

Peter râse.

– Peter?

– Da?

– Mă îngrijorează transele tale. Asta a fost, nu-i aşa?

– Mda.

Rămase tăcut o clipă.

– Și pe mine mă îngrijorează. Le am de două, trei ori pe zi, și asta nu mi s-a mai întâmplat până acum. Dar nu pot face nimic, decât să încerc să nu mă gândesc la ele.

– Vezi ce urmează să se întâmple?

– Nu tocmai, și nu are nici un rost să încerc să-mi dau seama. Nu pot folosi ce văd. Pur și simplu se întâmplă ce trebuie să se întâmple și abia apoi înțeleg că la *asta* s-a referit premoniția. E un dar destul de nefolositor.

Sara se lipi mai mult de el, azvârlindu-și un picior peste șoldul lui.

– Ce-ar fi să mergem mâine la Cap?

– Aveam de gând să arunc un ochi la groapa de gunoi a lui Mills.

– În regulă. Putem să facem asta dimineață și totuși să prindem vaporul de ora trei. Cred că ți-ar prinde bine să pleci de pe insulă o zi, două.

– Bine. Poate că nu e o idee atât de rea.

Sara își mișcă piciorul și își dădu seama că Peter avea o erecție. Își furișă mâna sub pături, să-l atingă, și el se întoarse în așa fel încât să-i permită un acces mai ușor. Respirația îi deveni mai alertă și o sărută – sărutări blânde, tandre pe buze, pe gât, pe ochi –, și șoldurile lui începură să se miște în contrapunct cu ritmul mâinii ei, mișcări domoale, la început, devenind insistente, convulsive, până ce se înfipse în coapsa ei și Sara fu nevoită să-și retragă mâna și să-l

lase să i se strecoare între picioare, să o pătrundă. Gândurile i se topeau într-o năvală de simțuri, conștiința îi era redusă la perceperea căldurii și a umbrelor. Dar când Peter se ridică deasupra ei, scurta separare rupse vraja și, dintr-odată, începu să audă sunetele violente ale vântului, să-i vadă detaliile feței și candelabrul de pe tavan, în spatele lui. Trăsăturile i se ascuțeau parcă, deveneau mai agere și Peter deschise gura să vorbească. Sara îi duse un deget la buze. *Te rog, Peter. Fără glume! E ceva serios.* Trimise acele gânduri către Peter și poate că ele reușiră să găsească ecou. Chipul i se îndulci și, în timp ce ea îl conduse unde trebuia, Peter gemu, un sunet deznădăjduit, ca acela pe care l-ar scoate o fantomă la sfârșitul perioadei sale pe pământ. Pe urmă Sara își înfipse unghiile în spatele lui, trăgându-l tot mai aproape și vorbindu-i, nu prin cuvinte, doar cu sunetele respirației sale, gâfâieli și șoapte, dar având sensuri pe care el le înțelegea.

III

În aceeași noapte, în timp ce Peter și Sara dormeau, Sally McColl își conducea jeepul de-a lungul drumului asfaltat care ducea la capul Smith. Era beată și nu îi păsa câtuși de puțin încotro se îndrepta, conducând într-o șerpuire nesfârșită, proiectând farurile, în viraj, peste colinele domoale și tufele noduroase de păducel. Cu o mână ținea strâns o sticlă

de jumate de vişinată, a treia din seara aceea. Sally din Sconset i se spunea. Sally Nebuna. Avea şaptezeci şi patru de ani şi încă în stare să deschidă scoicile şi să vâslească mai bine decât majoritatea bărbaţilor de pe insulă. Înfofolită în câteva haine ale Armatei Salvării, două pulovere mâncate de molii, o jachetă de lână aspră roasă la coate, arăta în general ca o cerşetoare din iad. Smocuri de păr alb îi ieşeau de sub pălăria uzată de pescar. Dinspre radio se auzi un bârâit şi Sally îl acompanie cu mormăieli, înjurături şi frânturi de melodie, toate ecouri ale harababurii din mintea ei. Parcă lângă locul unde se termina şoseaua, coborî clătinându-se din jeep şi merse bălăbănindu-se prin nisipul fin către vârful unei dune. Acolo se legănă, preţ de o clipă, ameţită de năvala vântului şi de întinderea de întuneric întretăiată doar de câteva stele la orizont.

– Uu-huu! ţipă ea şi vântul îi absorbi strigătul, adăugându-l sunetelor sale.

Înaintă, împleticindu-se, alunecă şi căzu rostogolindu-se de pe dună. Cu nisipul lipit de limbă, scuipând, se ridică şi descoperi că, nu se ştie cum, reuşise să salveze sticla, că dopul era încă la locul lui, deşi nu-l înşurubase bine. O licărire de paranoia o făcu să-şi mişte brusc capul dintr-o parte în alta. Nu voia să o zărească nimeni, să răspândească şi mai multe poveşti despre Sally cea bătrână şi beţivă. Cele pe care le spuneau erau destul de rele. Jumătate erau minciuni, iar celelalte denaturate, s-o facă să pară nebună... Ca aceea despre cum şi-a cumpărat

ea un soţ prin corespondenţă şi cum fugise după două săptămâni, ascuns pe un vapor, speriat de moarte de ea, şi cum străbătuse tot Nantucketul călare, sperând să-l aducă acasă. Un dop de om oacheş, italian, nu englez şi habar nu avusese cum să se comporte în pat. Mai bine să te descurci de una singură, decât să-ţi pierzi vremea cu un astfel de nimuric. Nu a vrut de la el decât nenorociţii de pantaloni cu care îl îmbrăcase şi zvonerii o şi distribuiseră în rolul de femeie disperată. Ticăloşii! O şleahtă de nenorociţi...

Şirul gândurilor o purtă într-un tunel şi Sally se aşează, privind cu ochi goi în întuneric. Era al naibii de frig şi bătea puţin vântul. Luă o duşcă de vişinată; când ajunse la fundul sticlei, simţi că e mai cald cu zece grade. Încă o duşcă îi aduse picioarele sub ea şi începu să se plimbe de-a lungul ţărmului, îndepărtându-se de capul Smith, căutând un loc plăcut şi liniştit unde nu era de aşteptat să se nimerească nimeni. Asta voia. Doar să şadă şi să scuipe şi să simtă noaptea pe piele. Abia puteai găsi un asemenea loc în zilele astea, cu toate gunoaiele verii aduse dinspre continent, cu fătălăii în haine Gucci-Pucci şi puicuţele spilcuite, nerăbdătoare să se aplece şi să-şi tămâieze fundurile pentru primul costum de cinci sute de dolari care se arăta interesat, probabil vreun tânăr directoraş gras, căruia nu i se scula şi care s-ar căsători cu ele doar pentru privilegiul de a fi umilit în fiecare noapte... Acest şir al gândurilor se îndepărtă în spirală şi Sally se răsuci după el. Se aşeză cu

o bufnitură. Scoase un chiuit, îi plăcu sunetul şi chiui mai tare. Sorbi din vişinată, dorindu-şi să fi adus o altă sticlă, să-şi fi lăsat gândurile să se piardă într-un trosnet de imagini şi amintiri chemate parcă de bubuitul şi de goana vântului. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră, observă câteva case îngrămădite pe fundalul mai puţin întunecos al cerului. Reşedinţe de vară libere. Nu, aşteaptă! Erau nişte nu-ştiu-ce-uri. Blocuri. Cum le numise băiatul acela, Ramey? Turnuri cu prezervative. Vieţi profilactice. Era băiat bun, Peter acela. Prima persoană înzestrată pe care o întâlnise, într-un car de ani, şi darul lui era puternic, mai puternic chiar decât al ei, ceea ce nu-i folosea la prea multe, în afară de ghicitul vremii, iar Sally era atât de bătrână acum încât oasele ei puteau face exact acelaşi lucru. El îi spusese cum nişte oameni din California aruncaseră în aer blocuri ca să protejeze frumuseţea coastei lor, iar asta i se păruse o idee bună. Imaginea unor blocuri înconjurând insula o întoarse pe dos şi, cu o izbucnire de nostalgie beată, îşi aminti cât de minunată fusese marea pe când era copil. Curată, pură, plină de spirite. Fusese capabilă să simtă acele spirite... Se clătină pe picioare, ciuli o ureche... Alte sunete de obiecte sfărâmate. Se îndreptă către ele, către blocuri. Poate că nişte copii vandalizau locul. Dacă era aşa, avea să-i încurajeze. Dar, în timp ce urca spre vârful celei mai apropiate dune, sunetele pieriră. Pe urmă se stârni vântul, fără să urle sau să vâjâie, ci cu un bocet

ciudat, aproape o melodie, ca şi cum se revărsa prin orificiile unui fluier imens.

Sally simţi furnicături pe ceafă şi un vierme rece, lunecos, de spaimă îi şerpui pe şira spinării. Era destul de aproape de blocuri ca să le vadă liniile acoperişurilor profilate pe cer, dar nu putea zări nimic altceva. Se auzea doar muzica stranie a vântului, repetând acelaşi pasaj de cinci note, iar şi iar. Apoi se stinse şi acesta. Sally luă o duşcă de vişinată, îşi făcu curaj şi începu din nou să meargă; ierburile de pe plajă se legănau, gâdilându-i mâinile, iar atingerea o făcu să simtă furnicături pe braţe în sus. La vreo şapte metri de primul bloc se opri, cu inima zbătându-i-se. Teama transformă băutura într-o scârboşenie acră în stomacul ei. Se întrebă de ce anume se temea. De vânt? La naiba! Mai luă o înghiţitură de vişinată şi merse mai departe. Era atât de întuneric, încât era nevoită să bâjbâie de-a lungul zidului, şi fu surprinsă să descopere o gaură în mijlocul lui. Mai mare decât o nenorocită de uşă. Mărginită de scânduri sfărâmate şi stinghii rupte. Ca şi cum un pumn gigantic ar fi trecut prin ea. Gura îi era uscată, dar păşi înăuntru. Scotoci prin buzunare, scoase o cutie de chibrituri, aprinse unul şi îl ascunse în căuşul palmelor până ce începu să ardă constant. Încăperea era nemobilată, acoperită doar cu mochetă. Înăuntru nu se aflau decât cabluri telefonice, ziare pătate de vopsea şi cârpe. În zidul de vizavi erau fixate uşi glisante de sticlă, dar cea mai mare parte a sticlei era spartă şi îi scrâşnea lui Sally sub

picioare. Când se apropie, un obiect în formă de turturе care atârna cadrul uşii prinse lumina chibritului şi, pentru o clipă, se profilă în întuneric, ca un dinte incandescent. Chibritul îi pârli degetele. Îl lăsă să cadă, aprinse altul şi intră în camera următoare. Alte găuri şi mai multă apăsare în aer, ca şi cum casa şi-ar fi ţinut respiraţia. Nervi, gândi ea. Nervi blestemaţi de femeie bătrână. Poate că *au fost* nişte puşti beţi care au bușit o maşină în ziduri. De undeva se strecură o boare de vânt care stinse chibritul. Sally aprinse un al treilea. Adierea îl stinse şi pe acesta şi bătrâna îşi dădu seama că distrugerile nu fuseseră provocate de copii, căci, de data asta, adierea nu se îndepărtă. Fâlfâi în jurul ei, ridicându-i rochia, părul, împleticindu-i-se printre picioare, mângâind-o şi atingând-o peste tot. Şi în acea adiere era o senzaţie, o cunoaştere, care îi transformă oasele în aşchii de gheaţă neagră. Ceva venise dinspre mare, ceva rău, împreună cu vântul, căci de ziduri se lovise un trup şi făcuse găuri, pentru a-şi cânta muzica scârboasă, ce-i dădea fiori pe şira spinării şi o înconjura, jucându-se cu ea, pregătindu-se să o ducă în goană către Iad şi să o facă dispărută. Avea un miros cleios, amar, şi acel miros îi stăruia pe piele, oriunde o atingea. Sally se retrase în prima cameră, vrând să ţipe, dar reuşind doar să scoată un cârâit imperceptibil. Vântul se scurse după ea, stârnind ziarele şi fâlfâindu-le înspre ea, ca nişte lilieci albi, zbârciţi, lipindu-i-le de faţă şi de piept. Atunci Sally ţipă. Plonjă înspre gaura din zid

și se avântă într-o fugă nebună, cu inima zdrobindu-i pieptul, împleticindu-se, căzând, ridicându-se în picioare, fluturându-și mâinile și țipând. În urma ei, vântul țâșni din casă, urlând și Sally și-l imagină întrupându-se într-o siluetă amenințătoare, un demon negru care râdea de ea, lăsând-o să creadă că ar putea să reușească să fugă, înainte de a o doborî și de a o sfâșia în bucăți. Coborî ultima dună și, cu răsuflarea întretăiată, se agăță de închizătoarea de la ușa jeepului; zgâlțâi cheia în contact, se rugă până ce motorul porni și pe urmă, scrâșnind, țâșni de-a lungul drumului către Nantucket.

Era la jumătatea drumului către Sconset când se calmă suficient pentru a se gândi la ce era de făcut și prima hotărâre pe care o luă fu să se ducă direct la Nantucket și să-i spună lui Hugh Weldon. Deși numai Dumnezeu știa ce avea el să facă. Sau să spună. Sfrijitul ăla împietrit! Probabil că îi va râde în față și se va duce să le spună fârtaților ultima poveste despre Sally din Sconset. Nu, își spuse. N-o să mai fie nici un fel de povești despre bătrâna Sally beată criță care vede stafii și deliriază despre vânt. Nu i-ar da crezare, așa că n-au decât să creadă că au făcut-o puștanii. Un mic soare răutăcios și hâtru răsări în gândurile ei, topindu-i umbrele spaimei și încălzindu-i sângele chiar mai repede decât ar fi făcut o dușcă de vișinată. Să se întâmple ce era de întâmplat, și *apoi* le va povesti, *apoi* le va zice: v-aș fi spus mai repede, dar m-ați fi făcut nebună. O, nu!

Nu va fi ciuca bătăilor de data asta. N-au decât să descopere singuri că un diavol nou a ieşit din mare.

IV

Corabia lui Mills Lindstrom era o balenieră din Boston, vreo şapte metri de carcasă pătrăţoasă, cu câteva locuri, un loc de condus şi un motor suspendat de cincizeci şi cinci de cai putere la pupa. Sara fusese nevoită să se aşeze în braţe la Peter şi, pe lângă faptul că nu l-ar fi deranjat în nici o situaţie, în cazul de faţă aprecia surplusul de căldură. Deşi era senin şi marea se rostogolea în valuri prelungi, nori grei şi un front rece se aşezaseră deasupra insulei; în depărtare, soarele răzbătea, însă de jur împrejurul lor, valuri sfărâmate de ceaţă alburie atârnau lângă apă. Cu toate acestea, întunecimea nu putea să domolească starea de spirit a lui Peter; acesta anticipa un weekend plăcut cu Sara şi nici nu se gândea la destinaţia lor, continuând să flecărească neîntrerupt. Mills, pe de altă parte, era meditativ şi taciturn şi, când intrară în raza masei de poluare dinspre coastă – o pată murdară, maronie, întinzându-se pe sute de metri pe suprafaţa apei –, îşi scoase pipa de sub pelerina de ploaie şi se puse să molfăie luleaua, ca şi cum ar fi vrut să înfrâneze un discurs pătimaş.

Peter împrumută binoclul lui Mills şi privi în faţă. Suprafaţa masei de poluare era înţesată de mii

de obiecte albe; de la această distanță semănau cu niște oase care se ridicau din pământ. Deasupra ei erau țesute fâșii de ceață și marginea se mișca alene, o calotă obscenă care aluneca peste bolta unui val. Era un tărâm al nimănui, o pată hidoasă și, pe măsură ce se apropiau, urâțenia sporea. Cele mai obișnuite dintre obiectele albe erau sticlele de clor de felul celor folosite de pescari pentru a marca întinderea năvoadelor; mai erau, de asemenea, o mulțime de tuburi de neon, alte fragmente de plastic, bucăți rupte de plase și lemne plutitoare, toate înnămolite într-o peltea maronie de substanțe uleioase în descompunere. Era o Golgotă a lumii anorganice, un câmp al unei ireversibile maladii spirituale, al entropiei triumfătoare și, probabil, gândi Peter, întreg pământul va ajunge într-o zi să arate așa. Duhoarea sărată, amară, îi făcu pielea de găină.

– Dumnezeule, zise Sara, când începură să plutească la marginea acelei suprafețe. Deschise gura să spună mai multe, dar nu-și putu găsi cuvintele.

– Înțeleg de ce ai avut chef de băut aseară, îi spuse Peter lui Mills, care doar clătină din cap și mormăi.

– Putem pătrunde? întrebă Sara.

– Toate năvoadele rupte se vor încurca în elice, explică Mills, privind chiorâș la ea. Nu e destul de rău de aici?

– Putem să scoatem motorul și să vâslim, sugeră Peter. Haide, Mills, va fi ca și cum am ateriza pe lună.

Într-adevăr, în timp ce vâsleau în strat, brăzdând substanța maronie, Peter simți că au trecut o graniță intangibilă către un teritoriu neexplorat. Aerul părea mai greu, plin de energie înăbușită, iar liniștea mai profundă; singurul sunet era pleoscăitul vâslelor. Mills îi spusese lui Peter că stratul va avea, în linii mari, forma unei spirale, datorită acțiunii curenților opuși și asta îi intensifica senzația că a intrat în necunoscut; și-i imagină ca pe niște personaje dintr-un roman fantastic ce se târau pe deasupra unui imens dispozitiv încastrat în podeaua unui templu părăsit. Pe lângă carenă pluteau sfărâmături. Zoaia maronie avea consistența unei gelatine care nu s-a legat cum trebuie și, când Peter își cufundă mâinile în ea, pe degete i se adunară picături. Unele dintre texturile de la suprafață aveau o frumusețe hidoasă, aproape organică; cârcei de năvoade, albiți, ca niște viermi, se afundau în stratul lipicios, ducându-l cu gândul la urmele lăsate de un animal bolnav; așchii de lemn larvare se încâlceau pe un strat de celofan sclipitor; o copertă albastră de plastic purta chipul acoperit de boruri largi al unei fete, îngropat într-un strat de spaghetti din fâșii de polistiren. Își arătau unul altuia asemenea ciudățenii, dar nimeni nu era dornic să vorbească. Paragina conglomeratului era opresivă, și nici o rază de lumină nu atingea barca, ca și cum un reflector îi urmărea din lumea reală și nici măcar acesta nu putea să împrăștie întunericul. Pe urmă, la vreo două sute de metri în interior, Peter văzu ceva

strălucitor înăuntrul unui recipient opac de plastic, se aplecă și îl culese.

În clipa în care îl aduse la bord, își dădu seama că era obiectul legat de care avusese premoniția și avu impulsul de a-l arunca înapoi, dar simți o atracție atât de puternică pentru el, încât, în loc să-l arunce, deschise capacul și scoase o pereche de piepteni de argint, de genul celor purtați în păr de femeile spaniole. Atingându-i, avu o vie imagine mentală a chipului unei femei, o față palidă, suptă, care ar fi putut fi frumoasă, dar era slabă de foame și istovită de necazuri. Gabriela. Numele i se strecură în conștiință așa cum urma unei labe înghețate în pământ se topește de sub zăpadă în timpul unui dezgheț. Gabriela Pa... Pasco... Pascual. Degetul lui Peter urmări desenul gravat pe piepteni și fiecare volută transmitea un aspect al personalității ei. Tristețe, singurătate și, mai cu seamă, teroare. Fusese înfricoșată multă vreme. Sara ceru să vadă pieptenii, îi luă în mână și imaginea fantomatică a vieții Gabrielei Pascual se destrămă ca o ființă de spumă de mare, lăsându-l dezorientat.

– Sunt frumoși, spuse Sara. Și trebuie că sunt foarte vechi.

– Pare a fi lucru mexican, constată Mills. Hm. Ce avem noi aici?

Își întinse vâsla, încercând să agațe ceva; trase vâsla înapoi și Sara ridică obiectul de pe paletă: o cârpă cu dungi galbene ce se zăreau prin stratul soios.

– Este o bluză.

Sara o răsuci în mâini, cu nasul încreţindu-se la atingerea stratului alunecos, încetă să o mai rotească şi se uită lung la Peter.

– O, Doamne, e a lui Ellen Borchard.

Peter i-o luă din mâini. Sub eticheta fabricantului se afla cea cu numele lui Ellen Borchard. Închise ochii, sperând să deslușească niște impresii, așa cum se întâmplase cu pieptenii de argint. Darul său îl părăsise. Dar avea sentimentul de rău augur că știa exact ce se întâmplase cu fata.

– Mai bine du-i aia lui Hugh Weldon, zise Mills. Poate că...

Se întrerupse brusc şi rămase cu privirea pierdută peste întinderea conglomeratului.

La început, Peter nu văzu ce anume îi atrăsese atenţia lui Mills; pe urmă observă că se iscase un vânt. Un vânt cât se poate de ciudat. Se mişca încet în jurul bărcii, la o distanţă de aproximativ cinci metri, şi traseul pe care înainta era vizibil datorită agitaţiei bucăţilor peste care trecea, şoptea şi suspina şi vreo două sticle de clor săltară de pe strat şi se rotiră în aer, cu un şuierat. Cu fiecare rotaţie completă pe care o făcea în jurul bărcii, vântul devenea parcă mai puternic.

– Ce naiba!

Faţa lui Mills era fără de culoare, ţesătura de vase sparte de sânge de pe obraji arătând ca un tatuaj de un roşu strălucitor.

Unghiile Sarei se înfipseră în braţul lui Peter; iar el părea copleşit să afle că vântul fusese cel despre

care fusese avertizat. Cuprins de panică, o îndepărtă pe Sara, scuturând-o, se duse în patru labe către pupa și coborî motorul suspendat.

– Năvoadele... dădu să spună Mills.

– La naiba cu năvoadele. Să ieșim de aici!

Vântul bocea și întreaga suprafață a conglomeratului începea să se înalțe.

Ghemuit la pupa, Peter era din nou izbit de asemănarea cu un cimitir de oase ieșind din pământ, numai că în acest moment toate oasele se mișcau, încercând să se elibereze. Câteva dintre sticlele de clor se rostogoleau încet, săltând când loveau un obstacol. Priveliștea îl paraliză pentru o clipă, dar, în timp ce Mills pornea motorul, se târî înapoi la locul lui și o trase pe Sara jos cu el. Mills întoarse barca spre Madaket. Stratul alunecos pleoscăi, se lovi zgomotos de carenă și picăturile maro împroșcară paravanul de vânt și se prelinseră în lături. Cu fiecare secundă care trecea, vântul era mai puternic și mai zgomotos, devenind un vuiet care acoperea sunetul motorului. Un tub fluorescent se ridică învârtindu-se lângă ei, ca bastonul unei majorete; sticle, bucăți de celofan și pete de ulei zburau înspre ei din toate direcțiile. Sara își cuibări fața pe umărul lui Peter, iar el o ținu strâns, rugându-se să nu se strice elicea. Mills suci barca, pentru a evita o bucată de lemn plutitor care navigase dincolo de prova, și apoi se aflau în apă limpede, feriți de bătaia vântului – deși puteau încă să-l audă vuind – și coborând panta lungă a unei ridicături.

Ușurat, Peter mângâie părul Sarei, lăsând să-i scape un lung, tremurător suspin, dar când aruncă o privire în urma lor toată senzația de ușurare i se spulberă. Mii și mii de sticle de clor, de tuburi fluorescente și alte resturi se roteau în aer, deasupra stratului – un trup mișcător înnebunit, pe fundalul cerului cenușiu – și, chiar la marginea sa, se zbăteau dâre înguste de apă, ca și cum un cuțit de vânt ar fi tăiat în ea, nehotărât dacă să-i urmeze sau nu acasă.

Hugh Weldon se afla la Madaket, să investigheze actele de vandalism asupra blocurilor și, după primirea mesajului radio nu avu nevoie decât de câteva minute ca să ajungă la căsuța lui Peter. Se așeză lângă Mills la masa de picnic, le ascultă povestea și, de pe sofa, de unde stătea Peter, cuprinzând-o pe Sara cu brațele, șeful poliției profila o siluetă costelivă, ca de călugăriță, pe lumina cenușie dinspre fereastră; vorbăria stației radio de afară părea să facă parte din persoana lui, o radiație care emana de la el. Când termină, se ridică, se duse la soba cu lemne, ridică capacul și scuipă în ea; soba trosni și aruncă înapoi o scânteie.

– Dacă ați fi numai voi doi, spuse el, adresându-li-se lui Peter și Sarei, v-aș arunca în temniță și aș afla ce ați fumat. Dar Mills nu are imaginație pentru genul acesta de afaceri, așa că, presupun, trebuie să te cred.

Așează capacul cu un zăngănit și se uită cu ochii mijiți la Peter:

– Ziceai că ai scris ceva despre Ellen Borchard în cartea ta. Ce?

Peter se aplecă, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– A fost la capul Smith chiar după ce s-a întunecat. Era supărată pe părinții ei și voia să-i sperie. Așa că și-a scos bluza – avea haine de schimb la ea, fiindcă plănuia să fugă – și era pe cale să o sfâșie, să-i facă să creadă că a fost omorâtă, când vântul a ucis-o.

– Bine, și cum face el asta? întrebă Weldon.

– În carte, vântul era un fel de stihie. Crud, capricios. S-a jucat cu ea, a doborât-o la pământ, a rostogolit-o pe toată plaja. Pe urmă a ridicat-o și a izbit-o din nou de pământ. Sângera toată din cauza tăieturilor de la scoici și urla. În cele din urmă, a ridicat-o într-un vârtej și a purtat-o în larg.

Peter își privea mâinile; își simțea capul greu, împovărător, ca și cum creierul i-ar fi fost de mercur.

– Iisuse Hristoase! spuse Weldon. Ce zici de asta, Mills?

– N-a fost un vânt normal. E tot ce știu.

– Iisuse Hristoase! repetă Weldon; se frecă la ceafă și îi aruncă o privire lui Peter. Sunt în meseria asta de douăzeci de ani și am auzit câteva povești greu de crezut. Dar asta... Ce spuneai că era? O stihie?

– Mda, dar nu știu chiar sigur. Dacă aș putea să ating din nou pieptenii aceia, poate că aș putea afla mai multe.

– Peter.

Sara îi puse o mână pe braţ. Îşi încreţise fruntea.

– De ce nu-l lăsăm pe Hugh să se ocupe?

Weldon era amuzat.

– Nu, Sara. Lasă-l pe domnul Ramey să vadă ce poate face. Poate că îmi poate spune cum se va descurca anul ăsta echipa Red Sox, chicoti. Eu şi Mills putem să ne mai uităm o dată la mizeria de la capul Smith.

Lui Mills parcă îi intră gâtul între umeri.

– Eu nu mă întorc acolo, Hugh. Şi, dacă îmi ceri părerea, mai bine te-ai ţine şi tu departe.

– La naiba, Mills!

Weldon se lovi cu palma peste şold.

– N-am să mă rog de tine, dar sunt al dracului de sigur că m-ai putea scuti de nişte necazuri. Îmi va lua o oră să scot băieţii de la Paza de Coastă din refugiile lor. Aşteaptă o clipă!

Se întoarse către Peter:

– Poate că aţi avut vedenii. Probabil că au existat tot felul de chimicale care se evaporau din mizeria aia. Poate că aţi inhalat ceva.

Frânele scârţâiră, o uşă de maşină se trânti şi, câteva clipe mai târziu, silueta jerpelită a lui Sally McColl trecu pe lângă fereastră cu paşi mari şi bătu la uşă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrea? întrebă Weldon.

Peter deschise uşa şi Sally îi adresă un zâmbet cu strungăreaţă.

– 'Neața, Peter! Purta o haină de ploaie pătată peste amestecul obișnuit de rochii și pulovere, și o cravată bărbătească, viu colorată, în loc de eșarfă. Boșorogul ăla slăbănog de Hugh Weldon e înăuntru?

– N-am timp de aiurelile tale în dimineața asta, strigă Weldon.

Sally își făcu loc pe lângă Peter.

– 'Neața, Sara! Mills.

– Am auzit că una dintre cățelele tale tocmai a fătat, zise Mills.

– Mda. Șase micuți bastarzi mârâiți.

Sally se șterse la nas cu dosul palmei și se uită să vadă ce a dat jos. Ne vedem la piață?

– Poate că dau o tură să arunc o privire, răspunse Mills. Dobermani sau ciobănești?

– Dobermani. O să fie fioroși.

– Ce-i cu tine, Sally? întrebă Weldon, pășind între ei.

– Am de făcut o mărturisire.

Weldon chicoti.

– Măi, să fie! Sunt sigur că nu ai jefuit nici un magazin de haine.

O privire încruntată adânci și mai mult cutele de pe chipul lui Sally.

– Nemernic idiot, zise ea apăsat. Jur că Dumnezeu ducea lipsă de toate, în afară de baligă de cal, când te-a făcut pe tine.

– Ascultă, tu, bătr...

– Pasămite că ți-o fi măcinat testiculele și le-a folosit drept creier, continuă Sally. Pasămite că...

– Sally!

Peter îi despărți și o apucă pe bătrâna femeie de umeri. Privirea ei își pierdu din strălucire, când se uită la el. În cele din urmă, se eliberă din strânsoarea și își netezi părul, un gest neobișnuit de feminin pentru cineva atât de diform și neîngrijit.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, îi zise lui Weldon. Dar eram sătulă de batjocura ta. Apoi am hotărât că s-ar putea să fie important și că ar trebui să risc să-ți ascult răgetele de măgar. Așa că îți spun.

Sally privi pe fereastră.

– Știu ce anume a distrus blocurile. Vântul.

Aruncă o privire plină de ură către Weldon.

– Și nu-s nici nebună!

Peter simți că i se înmoaie picioarele. Erau încolțiți de belele; le simțea în aer, așa cum se întâmplase la capul Smith, dar mai puternic, de parcă ar fi tot mai sensibilizat la această senzație..

– Vântul, zise Weldon, purtându-se ca năuc.

– Așa e, răspunse Sally, sfidătoare. A făcut găuri în blestematele de clădiri și fluiera prin ele de parcă ar fi cântat.

Se uită cu dușmănie la el.

– Nu mă crezi?

– Te crede, zise Peter. Credem că vântul a omorât-o pe Ellen Borchard.

– Acuma nu mai împrăștia vorba! Nu suntem siguri!

Weldon rosti vorbele cu disperare, încăpățânându-se să nu creadă.

Sally traversă încăperea către Peter.

– E adevărat despre fata Borchard, nu-i așa?

– Cred că da, spuse el.

– Și ceea ce a omorât-o se află aici, în Madaket. Simți, nu-i așa?

El încuviință.

Sally se îndreptă către ușă.

– Unde mergi? întrebă Weldon.

Ea mormăi și ieși. Peter o văzu plimbându-se de colo-colo prin curte.

– Liliac bătrân, zise Weldon.

– Poate că e, spuse Mills. Dar n-ar trebui să te porți așa de dur cu ea, după tot ce a făcut.

– Ce-a făcut? întrebă Peter.

– Sally locuia în Madaket, explică Mills. Și, ori de câte ori un vas eșua în Dry Shoals sau vreun alt recif, se ducea la vasul naufragiat în barca aia veche a ei pentru pescuit homari. De cele mai multe ori ajungea înainte de Paza de Coastă. Tre' să fi salvat cincizeci sau șaizeci de suflete de-a lungul anilor, ieșind în larg pe cea mai rea vreme.

– Mills, zise Weldon apăsat. Du-mă la groapa aia de gunoi.

Marinarul se ridică și își trase pantalonii.

– N-auzi, Hugh? Peter și Sally spun că chestia aia e pe-aici pe undeva.

Weldon era întruchiparea frustrării. Își sugea dinții și chipul îi fremăta. Ridică cutia cu piepteni, îi aruncă lui Peter o privire și apoi o puse jos.

– Vrei să văd ce pot afla de la pieptenii ăştia? întrebă Peter.

Weldon ridică din umeri.

– Nu poate face nici un rău, bănuiesc.

Privi pe fereastră, ca şi cum problema nu l-ar interesa.

Peter luă cutia şi se aşeză lângă Sara.

– Aşteaptă, zise ea. Nu înţeleg. Dacă chestia asta e în apropiere, n-ar trebui să plecăm de aici?

Nimeni nu răspunse.

Cutia de plastic era rece şi, când Peter deschise capacul, frigul ţâşni din ea. Un frig intens, dureros, ca şi cum ar fi deschis uşa unei camere frigorifice.

Sally năvăli în cameră şi arătă către cutie.

– Ce-i acolo?

– Nişte piepteni vechi, răspunse Peter. Când i-am găsit, nu i-am simţit la fel. Nu atât de puternic.

– La fel de cum? întrebă Weldon; fiecare nou mister îl enerva parcă mai tare, iar Peter bănuia că, dacă misterele nu se limpezeau curând, şeful va începe să nu-i mai creadă, din motive pur practice.

Sally se apropie de Peter şi privi în recipient.

– Dă-mi unul, zise ea, întinzând o mână murdară.

Weldon şi Mills înaintară în urma ei, ca doi soldaţi care îşi flancau regina nebună.

Fără tragere de inimă, Peter luă unul dintre piepteni. Răceala lui i se scurse prin braţe, prin cap şi, pentru o clipă, era în mijlocul unei mări zbuciumate de furtună, îngrozit, cu valurile spărgându-se peste prora unei bărci de pescuit şi cu vântul cântând

împrejurul lui. Lăsă pieptenele să cadă. Mâinile îi tremurau și inima îi bătea să-i străpungă pieptul.

– O, la naiba, zise el, fără să se adreseze nimănui în special. Nu știu dacă vreau să fac asta.

Sara îi cedă lui Sally locul ei lângă Peter și începu să-și roadă unghiile și să se agite, în timp ce ei se ocupau de piepteni, punându-i jos din minut în minut, pentru a-i informa ce au aflat. Înțelegea perfect frustrarea lui Weldon; era îngrozitor doar să stai și să privești neputincios. De fiecare dată când Peter și Sally luau în mână pieptenii, respirația li se îngreuna, ochii li se rostogoleau peste cap și, când îi lăsară deoparte, păreau secătuiți și speriați.

– Gabriela Pascual era din Miami, zise Peter. Nu pot spune exact când s-a întâmplat totul, dar a fost cu ani în urmă... fiindcă în imaginea pe care o am despre ea, hainele ei arată ușor demodate. Poate cu zece sau cincisprezece ani în urmă. Cam așa ceva. Oricum, acasă avea probleme; o încurcătură sentimentală și fratele ei nu voia să o lase singură, așa că a luat-o cu el într-o călătorie de pescuit. Se ocupa cu negoțul de pește.

– Avea darul, interveni Sally. De aceea e atât de mult din ea în acești piepteni. De aceea și fiindcă s-a sinucis. A murit ținându-i în mână.

– De ce s-a sinucis? întrebă Weldon.

– Teamă, răspunse Peter. Singurătate. Oricât de nebunesc ar părea, vântul o ținea captivă. Cred că a

clacat din pricină că era singură pe o barcă dusă de valuri, având doar stihia drept companie.

– Singură? se miră Weldon. Cu fratele ei ce s-a întâmplat?

– A murit.

Glasul lui Sally tremura.

– Vântul a venit și i-a omorât pe toți, în afară de Gabriela. O dorea.

Pe măsură ce povestea se desfășura, pale de vânt începură să scuture căsuța și Sara încercă să nu se gândească dacă erau sau nu fenomene naturale. Își întoarse ochii de la fereastră, de la pomii și tufișurile ce fremătau, și se concentră la ce i se spunea; dar totul era atât de straniu, încât nu putea să nu sară în sus ori de câte ori ochiurile de geam zornăiau.

Gabriela Pascual, zicea Peter, avusese frecvent rău de mare în timpul croazierei; îi fusese frică de membrii echipajului, dintre care majoritatea considerau că aducea ghinion, și era copleșită de sentimentul unui dezastru iminent. Și, adăugă Sally, premoniția ei se confirmase. Într-o zi calmă și senină, stihia înghițise și omorâse pe toată lumea. Toată lumea, în afară de Gabriela. Învârtise în aer tot echipajul și pe fratele ei, îi izbise de stâlpii navei, îi aruncase pe punți. Se așteptase să moară, la rândul ei, dar vântul părea interesat de ea. O mângâiase și se jucase cu trupul ei, culcând-o la pământ și tăvălind-o; iar seara se revărsase prin culoare și ferestre sparte, făcând o muzică înfiorătoare, pe care – pe măsură ce zilele treceau și corabia era

dusă de valuri către nord – Gabriela ajunse aproape să o înțeleagă.

– Nu-l privea ca pe un spirit, zise Peter. Nu era nimic mitic în legătură cu stihia în mintea ei. I se părea a fi un fel de...

– Un animal, îl întrerupse Sally. Un animal mare, stupid. Era nărăvaș. Dar nu rău. Cel puțin ei nu i se părea rău.

– Gabriela, continuă Peter, nu a fost niciodată sigură ce voia de la ea – probabil că prezența ei era totul. În cea mai mare parte a timpului, o lăsa în pace. Pe urmă, dintr-odată, țâșnea din senin, jucându-se cu cioburi de sticlă sau alergând-o pe ea de colo-colo. O dată, corabia a ajuns aproape de un țărm și, când Gabriela a încercat să sară peste bord, stihia a lovit-o și a condus-o sub puntea principală. Deși la început a controlat plutirea corabiei, treptat stihia și-a pierdut interesul față de Gabriela și, în mai multe ocazii, corabia aproape că a eșuat. În cele din urmă, nevrând să nu mai ocolească inevitabilul, Gabriela și-a tăiat venele și a murit, ținând strâns în mână cutia în care se afla avutul ei cel mai de preț, pieptenii de argint ai bunicii sale, cu vântul urlându-i în urechi.

Peter se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, cu ochii închiși, iar Sally suspină și se bătu peste piept. Preț de un lung moment, nimeni nu vorbi.

– Mă întreb de ce se învârte în jurul gunoiului ăluia de acolo, zise Mills.

– Poate fără nici un motiv, răspunse Peter fără vlagă. Sau poate că este atras de zonele cu valuri mici, de vreo stare a aerului.

– Nu pricep, zise Weldon. Ce naiba e? Nu poate fi nici un animal.

– De ce nu?

Peter se ridică, se clătină, pe urmă își recăpătă echilibrul.

– Ce e vântul, în definitiv? Ioni încărcați, mase de aer eliberate. Cine poate spune că vreo formă stabilă de ioni nu poate să se apropie de viață? Poate că în inima fiecărei furtuni se află câte unul și au fost întotdeauna confundați cu spiritele, li s-a dat un caracter antropomorf. Ca Ariel.

Râse neconsolat.

– Nu e un spiriduș, asta e sigur.

Ochii lui Sally păreau nefiresc de strălucitori, ca niște nestemate apoase incrustate pe chipul ei ofilit.

– Marea îi hrănește, spuse ea pe un ton ferm, ca și cum asta ar fi fost o explicație suficientă pentru toate ciudățeniile

– Cartea lui Peter avea dreptate, spuse Sara. Este un spirit al naturii. Cel puțin asta descrieți voi. O creatură violentă, inumană, jumătate spirit, jumătate animal.

Râse, și râsul ei urcă puțin prea sus, apropiindu-se de isterie.

– E greu de crezut.

– Exact! spuse Weldon. Al naibii de greu! O bătrână nebună și un bărbat pe care îl cunosc de când lumea îmi spun...

– Ascultă! îl întrerupse Mills; se îndreptă spre ușă și o deschise brusc.

Sarei îi luă o secundă să se fixeze asupra sunetului, dar pe urmă își dădu seama că vântul se domolise, trecuse de la rafale puternice la brize ușoare într-o clipită și, în depărtare, venind dinspre mare, sau mai aproape, poate chiar pe bulevardul Tennessee, auzi un răcnet.

V

Câteva clipe mai devreme, Jerry Highsmith își făcea meseria și, în același timp, spera la o noapte de plăceri exotice în brațele lui Ginger McCurdy. Stătea în fața uneia dintre casele de pe bulevardul Tennessee, pe a cărei plăcuță stătea scris AHAB-ITAT și care avea montată de-o parte și de alta a ușii o colecție de harpoane vechi și oase de balenă; bicicleta îi era sprijinită de un gard de uluci, în spatele lui și, în jurul său, călare pe bicicletele lor, înțoliți în tricouri și treninguri multicolore, se aflau douăzeci și șase de membri ai Clubului Bicicliștilor Excursioniști din Peach State. Zece bărbați, șaisprezece femei. Femeile erau toate în formă bună, dar majoritatea aveau peste treizeci de ani, puțin cam mature pentru gustul lui Jerry. Însă Ginger era în floarea vârstei.

Avea douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, părul roşu, lung până la fund şi un trup pe măsură. Îşi scosese treningul şi strălucea într-o bustieră şi în pantaloni scurţi tăiaţi atât de sus, încât de fiecare dată când cobora de pe bicicletă puteai să vezi până la Porţile Raiului. Ştia ce face. Fiecare mişcare a acelor rotunjimi gemene era menită să-l atâţe pe el. Se vârâse în partea din faţă a grupului şi îi asculta discursul despre zilele de rahat ale vânătorilor de balene. O, da! Ginger era pregătită. Nişte homari, puţin vin, o plimbare tihnită pe malul apei şi pe urmă, pe Dumnezeu, o va umple de atâta Experienţă Nantucket, încât, când îşi va desface picioarele, va fi ca un munte înzăpezit. O va înnebuni!

– Acuma, dragilor... începu el.

Râseră pe înfundate; le plăcea când le maimuţărea accentul. Zâmbi, fâstâcindu-se, ca şi cum n-ar fi ştiut ce făcea.

– Trebuie că e molipsitor, spuse el. Probabil n-aţi avut ocazia să vizitaţi Muzeul Balenelor, nu-i aşa?

Un cor de nu-uri.

– Ei, bine, atunci am să vă ţin o prelegere despre folosirea harponului. Arătă către zidul AHAB-I-TAT-ului. Cel din vârf, cu un singur cârlig agăţat într-o parte, este tipul cel mai frecvent folosit în timpul erei balenelor. Mânerul e de lemn de frasin. Lemnul preferat. Rezistă la intemperii – se uită fix la Ginger – şi nu se îndoaie la apăsare.

Ginger încercă să schiţeze un zâmbet.

– Acuma celălalt, continuă el, urmărind-o cu un ochi, cel cu vârful de săgeată și fără cârlig, era preferat de unii dintre vânătorii de balene. Ziceau că permite o penetrare mai profundă.

– Dar cel cu două cârlige? întrebă cineva.

Jerry se iți peste mulțime și văzu că persoana care formulase întrebarea era cea de-a doua alegere a sa. Domnișoara Selena Persons. O brunetă drăguță, de vreo treizeci de ani, cu pieptul plat, dar cu picioare mortale. În ciuda faptului că era evident că el umbla după Ginger, Selena nu-și pierduse interesul. Cine știe? O partidă dublă ar putea fi o posibilitate.

– Acesta era folosit spre sfârșitul erei balenelor, spuse el. Dar, în general, harpoanele cu două vârfuri nu erau considerate la fel de eficiente precum cele cu unul singur. Nu știu exact de ce. Poate că nu era vorba decât de încăpățânarea vânătorilor de balene. Rezistență la schimbare. Știau că vechile harpoane cu un singur vârf le pot satisface nevoile.

Domnișoara Parsons îi întâlni privirea, cu o sclipire de zâmbet pe buze.

– Desigur, continuă Jerry, adresându-se tuturor Excursioniștilor, acum săgeata e înmuiată într-o substanță care explodează în interiorul balenei.

Clipi din ochi către Ginger și adăugă cu glas scăzut:

– Probabil că e năucitor.

Își acoperi gura cu palma.

– Bine, prieteni.

Jerry își săltă bicicleta de lângă gard.

– Sus pe biciclete și spre următorul punct de atracție al programului.

Râzând și sporovăind, Excursioniștii începură să urce pe biciclete, dar chiar atunci o pală de vânt puternic mătură bulevardul Tennessee, provocând țipete și făcând să zboare pălării. Numeroși bicicliști își pierdură echilibrul și căzură, iar alții, mai mulți, fură pe aproape. Ginger se împletici și se agăță de Jerry, făcându-i un masaj piept la piept.

– Bine prins, spuse ea, răsucindu-se puțin, în timp ce el făcu un pas înapoi.

– Bine aruncat, replică el.

Ginger zâmbi, însă zâmbetul ei păli și fu înlocuit de o privire rătăcită.

– Ce-i asta?

Jerry se întoarse. La vreo douăzeci de metri distanță, deasupra asfaltului, se formase o coloană de frunze învârtejite; era subțire, înaltă de nici doi metri și, deși nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, pe Jerry nu îl alarmă mai mult decât pala năstrușnică de vânt. Totuși, în câteva clipe, coloana ajunse la o înălțime de cinci metri; nuiele, pietriș și ramuri erau atrase în ea și suna ca o tornadă în miniatură. Cineva țipă. Ginger se agăță de el, cu spaimă nedisimulată. În aer plutea un miros rânced și Jerry simțea cum presiunea îi crește în urechi. Nu putea fi sigur, căci coloana se învârtea atât de repede, dar părea că dobândește, în linii mari, forma unui om, o siluetă de un verde întunecat

compusă din pietre și resturi de plante. Gura i se uscase și își stăpâni un impuls de a o azvârli pe Ginger la o parte și de a fugi.

– Haide! strigă Jerry.

Câțiva Bicicliști reușiră să se urce pe biciclete, dar vântul se înteți se, urlând și îi trimise, împleticindu-se și izbindu-se, la pământ. Ceilalți se îngrămădiră, cu părul răvășit, și priviră lung la marele Druid care prindea contur și se legăna deasupra lor, înalt până în vârful copacilor. Șindrilele săreau, într-o parte și în alta, de pe case, ridicându-se și fiind absorbite de acea făptură și, în timp ce Jerry încerca să-și ridice glasul mai tare decât vântul, strigând Excursioniștilor să se culce la pământ, văzu cum oasele de balene și harpoanele sunt smulse de pe zidurile AHAB-ITAT-ului. Ferestrele caselor explodară. Un bărbat își ținea strâns o bucată fluturândă a obrazului însângerat, care-i fusese tăiat de un ciob de sticlă; o femeie se prinse de spatele genunchiului și se chirci. Jerry strigă un avertisment final și o trase pe Ginger cu el jos, în șanțul de la marginea drumului. Ginger se vânzoli și se smuci, cuprinsă de panică, dar Jerry îi apăsă capul cu forța și o ținu strâns. Silueta se ridicase mult mai sus decât copacii, și, deși încă se legăna, forma i se stabilizase oarecum. Acum avea chip: un zâmbet cadaveric de șindrile cenușii și două pete circulare de pietre pe post de ochi: o privire neagră, înfricoșătoare, care se făcea parcă răspunzătoare de creșterea presiunii atmosferice. Inima îi bubuia în

urechea internă și Jerry își simțea sângele ca o mocirlă. Silueta continua să se umfle, sus, tot mai sus; urletul se transforma într-un bâzâit oscilant care cutremura pământul. Din pământ începură să țâșnească pietre și frunze. Jerry știa ce avea să se întâmple și nu putea să nu se uite. În mijlocul unui vârtej de frunze, zări harponul străbătând aerul, izbind o femeie care încerca să se ridice. Forța loviturii o proiectă dincolo de câmpul lui vizual. Imensa siluetă explodă. Jerry închise strâns ochii. Crengi și bulgări de pământ și pietriș îl împunseră. Ginger făcu un salt într-o parte și se prăbuși peste el, agățându-se de șoldul lui. Jerry aștepta să se întâmple ceva mai rău, dar nu se întâmplă nimic.

– Ești bine? întrebă el, apucând-o de umeri și dând-o la o parte.

Nu era bine.

O așchie de os de balenă îi ieșea din mijlocul frunții. Scoțând un țipăt de repulsie, Jerry se trase de sub ea și se așeză în patru labe. Un geamăt. Unul dintre bărbați se târa către el, cu fața o mască de sânge, o gaură zdrențuită în locul în care îi fusese ochiul drept; ochiul întreg avea o privire sticloasă, ca de păpușă. Îngrozit, neștiind ce să facă, Jerry se ridică în picioare și se dădu înapoi. Văzu că toate harpoanele își găsiseră ținte. Cei mai mulți dintre Excursioniști zăceau fără cunoștință, cu sângele mânjind asfaltul; ceilalți se ridicau, uluiți și sângerând. Călcâiul lovi ceva și Jerry se răsuci. Panoul cu inscripția AHAB-ITAT o țintuise pe Selena Parsons,

în stilul vampirilor, în noroiul de la marginea drumului. Placa intrase atât de mult în pământ încât numai scrisul se vedea deasupra treningului ei zdrențuit și împroșcat cu noroi, ca și cum Selena ar fi fost un exponat. Jerry începu să tremure și din ochi îi țâșniră lacrimi.

O pală de vânt îi răvăși părul.

Cineva se tângui, trezindu-l brusc din starea de perplexitate. Ar trebui să sune la spital, la poliție. Dar unde era un telefon? Majoritatea caselor erau goale, așteptându-și chiriașii de peste vară, și probabil că telefoanele nu funcționau. Totuși, cineva trebuie să fi văzut ce s-a întâmplat. Trebuia doar să facă tot ce putea până ce soseau ajutoarele. Adunându-se, porni către bărbatul căruia îi lipsea un ochi; dar nici nu făcu câțiva pași că o rafală sălbatică de vânt îl izbi în spate și îl doborî la pământ.

De data aceasta, vuietul era pretutindeni în jur, presiunea era atât de puternică, încât părea un ac încins care îl străpungea de la o ureche la alta. Închise ochii și își apăsă palmele pe urechi, încercând să domolească durerea. Apoi se simți ridicat. La început nu-i veni să creadă. Nici când deschise ochii și se văzu înălțat în văzduh, răsucindu-se încet în cerc, nu se dumiri ce se întâmplă. Nu auzea nimic și liniștea îi spori sentimentul de irealitate; ca lucrurile să stea și mai prost, pe lângă el pedala o bicicletă fără biciclist. Aerul era plin de bețe, frunze și pietricele; o cortină jerpelită între el și lume, și Jerry se imagină ridicându-se în burta acelei hidoase

făpturi întunecate. Ginger McCurdy zbura la vreo șapte metri deasupra, cu părul-i roșu revărsându-se, cu brațele plutind fără vlagă, ca într-un dans. Se răsucea mai repede decât el și Jerry își dădu seama că ritmul propriei rotații creștea pe măsură ce se ridica. Vedea ce avea să se întâmple. Era ridicat din ce în ce mai sus, din ce în ce mai repede, până ce avea să fie scuipat, aruncat deasupra satului. Mintea i se răzvrăti la perspectiva morții și Jerry încercă să înoate în jos, împotriva vântului, dând din mâini și din picioare, cuprins dintr-odată de teamă. Dar, când ajunse și mai sus, răsucindu-se și învârtindu-se, îi era greu să respire, greu să gândească și era prea amețit ca să se mai teamă.

O altă femeie plutea la câțiva metri. Gura ei era deschisă, fața contorsionată, sângele îi picura din scalp. Întinse mâna către el și încercă să o prindă, fără să știe de ce se ostenea. Mâinile nu reușiră să se atingă. Gândurile îi veneau în minte unul câte unul. Poate că va cădea în apă. SUPRAVIEȚUITOR MIRACULOS AL STRANIEI TORNADE. Poate că va traversa insula în zbor și se va așeza domol în vârful unui copac din Nantucket. Un picior rupt, o vânătaie, două. Vor bea în cinstea lui la Atlantic Café. Poate Connie Keating va veni în cele din urmă, va recunoaște în cele din urmă potențialul miraculos al lui Jerry Highsmith. Poate. Acum se împleticea, cu membrele agitându-i-se nebunește, și renunță să gândească. Zări crâmpeie ale caselor distruse de dedesubt, ale celorlalți dansatori ai aerului, ce se

mișcau spasmodic, pradă vântului. Dintr-odată, când o rafală puternică îl înclină pe spate, simți o durere profundă în trup, un scrâșnet și apoi dislocarea unui organ vital care îl elibera de durere. O, Iisuse Hristoase! O, Dumnezeule! Scântei orbitoare îi explodară în spatele ochilor. Ceva de un albastru strălucitor fâlfâi pe lângă el și Jerry muri.

VI

După ce coloana de frunze și crengi ce se înălța dinspre bulevardul Tennessee dispăruse, după ce vuietul murise, Hugh Weldon țâșni către mașina de poliție, cu Peter și Sara pe urmele lui. Se încruntă când aceștia se îngrămădiră înăuntru, dar nu obiectă în nici un fel, și asta, gândi Peter, era probabil un semn că încetase să încerce să judece rațional evenimentele, că acceptase vântul ca pe o forță căreia procedurile normale nu i se aplicau. Conectă sirena și porniră cu toată viteza. Dar, la mai puțin de cincizeci de metri de cabană Weldon călcă frâna cu putere. De un păducel de lângă drum era atârnată o femeie, cu un harpon înfipt în piept. Nu avea nici un rost să verifice dacă era în viață. Toate oasele principale îi erau, în mod vizibil, rupte și era mânjită cu sânge din cap până-n picioare, ceea ce o făcea să arate ca o păpușă africană hidoasă, arborată în semn de avertisment pentru intruși.

Weldon deschise stația radio.

– Cadavru afară în Madaket, spuse. Trimiteți o salvare.

– S-ar putea să ai nevoie de mai mult de una, zise Sara; arătă către trei pete de culoare mai în față, pe drum.

Era foarte palidă și strângea mâna lui Peter atât de tare, încât îi lăsase urme albe pe piele.

În următoarele douăzeci și cinci de minute găsiră optsprezece trupuri frânte, mutilate, multe dintre ele străpunse de harpoane sau de fragmente de oase. Peter nu ar fi crezut că forma umană poate fi redusă la manifestări atât de grotești și, cu toate că era îngrozit, scârbit, deveni din ce în ce mai imun la ce vedea. Gânduri ciudate îi invadară creierul, cel mai persistent dintre ele fiind acela că violența fusese făcută parțial în beneficiul lui. Era o idee oribilă și dezgustătoare și încercă să o alunge, dar, după o vreme, începu să se gândească la ea în lumina altor gânduri care îi treceau prin minte în ultimul timp, ca din senin. Manuscrisul despre *Cum glăsuia vântul la Madaket*, de pildă. Oricât de improbabil ar suna, era greu să scape de concluzia că vântul îi trimitea toate acestea în creier. Nu voia să creadă și, totuși, iată-l acolo, la fel de credibil ca orice altceva ce se întâmplase. Și, având în vedere asta, noul lui gând era mai puțin credibil? Începea să înțeleagă succesiunea evenimentelor, să o înțeleagă cu aceeași claritate neașteptată care îl ajutase să rezolve problemele cărții sale și dorea foarte

mult să fi fost în stare să dea ascultare premoniției și să nu fi atins pieptenii. Până atunci, stihia nu fusese sigură de el; adulmecase în jurul lui ca un animal mare și prost – cum îl descrisese Sally – simțind ceva familiar la el, dar incapabil să-și aducă aminte ce. Dar când a găsit pieptenii, când a deschis cutia, probabil că a fost un fel de circuit închis, o scânteie aprinsă între puterea lui și cea a Gabrielei Pascual, iar stihia a făcut conexiunea. Își aminti cât de emoționat păruse vântul, țâșnind dintr-o parte în alta, dincolo de marginile conglomeratului.

Când se întoarseră pe bulevardul Tennessee, unde un grup mic de oameni acopereau cadavre cu pături, Weldon porni din nou stația, întrerupând lanțul raționamentelor lui Peter.

– Unde naiba sunt ambulanțele?

– Le-am trimis acu' juma' de oră, veni răspunsul. Ar fi trebuit să fie deja acolo.

Weldon aruncă o privire fioroasă înspre Peter și Sara.

– Încearcă să-i prinzi prin stație, îi spuse el imediat operatorului.

Câteva minute mai târziu, veni raportul că nici una dintre ambulanțe nu răspundea. Weldon le spuse oamenilor lui să stea pe-aproape, că va verifica personal. Când cotiră de pe bulevardul Tennessee pentru a intra pe șoseaua Nantucket, soarele pătrunse prin stratul de nori, inundând peisajul într-o lumină gălbuie, palidă și încălzind interiorul mașinii. Lumina scotea parcă la iveală slăbiciunile

lui Peter, făcându-l să-şi dea seama cât de încordat era, cât de tare îl dureau muşchii de otrava adrenalinei şi a oboselii. Sara se lipi de el, cu ochii închişi, şi apăsarea trupului ei avu un efect înviorător asupra lui, îi dădu un impuls de vitalitate.

Weldon menţinea viteza la cincizeci de kilometri pe oră, privind în stânga şi în dreapta, dar nu se zărea nimic neobişnuit. Străzi părăsite, case cu ferestre oarbe. Multe dintre casele din Madaket erau goale şi ocupanţii majorităţii celorlalte erau plecaţi la muncă sau cu treburi. La vreo trei kilometri afară din oraş, când ajunseră în vârful unei coline, chiar deasupra gropii de gunoi, zăriră ambulanţele. Weldon trase pe dreapta, lăsând motorul să meargă în gol şi se holbă la priveliştе. La treizeci de metri distanţă, patru ambulanţe erau risipite pe autostradă, formând o adevărată baricadă. Una fusese răsturnată peste cap, ca un gândac alb mort; o alta se izbise de un stâlp de înaltă tensiune şi era înfăşurată în cabluri electrice ale căror capete rupte pătrundeau prin fereastra şoferului, săltând, răsucindu-se şi scoţând scântei. Celelalte două se ciocniseră una de alta şi ardeau, limbi transparente de flăcări contorsionând aerul deasupra caroseriilor înnegrite. Dar nu ambulanţele avariate erau motivul pentru care Weldon se oprise atât de departe, pentru care stăteau atât de tăcuţi şi deznădăjduiţi. La dreapta drumului se afla un câmp de buruieni şi ierburi pălite de soare, un câmp ca în picturile lui Andrew Wyeth, ce strălucea galben în soarele palid, mărginit de câţiva stejari

piperniciți și întinzându-se către un deal care domina marea, pe care se aflau trei case cenușii, amplasate pe fundalul cerului albastru, palid. Deși în preajma mașinii de poliție bătea doar un vânticel răzleț, câmpul dezvăluia semnele trecerii vânturilor puternice; ierburile se unduiau, învolburându-se, aplecându-se și legănându-se în direcția opusă, ca și cum mii de animale pricăjite ar goni printre ele, de colo-colo; și această agitație era atât de constantă, de furioasă, încât umbrele norilor ce treceau pe deasupra stăteau parcă neclintite și pământul era cel care curgea înapoi. Sunetul vântului era un fluierat melancolic. Peter era vrăjit. Scena avea o putere fermecată care îl apăsa, lăsându-l cu răsuflarea tăiată.

– Să mergem, spuse Sara tremurând. Hai... se uită dincolo de Peter, și o privire de temătoare înțelegere i se contura pe chip.

Vântul începuse să urle. La mai puțin de zece metri de ei, un petic de iarbă fusese turtit și un om îmbrăcat în uniformă de infirmier era ridicat în aer, răsucindu-se lent. Capul îi cădea într-un unghi ridicol, ca și cum ar fi fost un om de paie, și partea din față a uniformei îi era îmbibată de sânge. Mașina se scutură din cauza mișcării violente.

Sara țipă și se agăță de Peter. Weldon încercă să dea înapoi, nu reuși și mașina se bloca. Învârti cheia în contact. Motorul scuipă, se tură și muri. Infirmierul continuă să se ridice, adoptând o poziție verticală. Se învârtea din ce în ce mai repede,

pierzându-şi conturul, asemeni unui patinator care îşi termina numărul printr-o figură nemaipomenită şi, în acelaşi timp, se apropie, plutind, de maşină. Sara ţipa şi Peter îşi dorea să poată ţipa şi el, să poată face ceva pentru a se elibera de tensiunea din piept. Motorul porni. Dar, înainte ca Weldon să poată pune maşina în mişcare, vântul se potoli şi infirmierul căzu pe capotă. Picături de sânge stropiră parbrizul. Trupul infirmierului rămase pentru o clipă neclintit, cu membrele desfăcute, privindu-i cu ochii morţi. Apoi, cu lentoarea obscenă a unui melc care îşi retrăgea picioarele, alunecă pe drum, lăsând o pată roşie pe metalul alb.

Weldon îşi lăsă capul pe volan, trăgând adânc aer în piept. Peter o legăna pe Sara în braţe. După o clipă, Weldon se ridică, luă microfonul staţiei radio şi deschise butonul de transmisie.

– Jack, spuse el. Aici Hugh. Mă auzi?

– Te aud foarte bine, şefule.

– Avem o problemă în Madaket.

Weldon înghiţi cu putere şi făcu o scurtă mişcare cu capul.

– Vreau să blochezi şoseaua la vreo opt kilometri de oraş. Nu mai aproape. Şi să nu laşi pe nimeni să treacă, ai înţeles?

– Ce se întâmplă acolo, şefule? Alice Caddy a sunat şi zicea ceva despre un vânt straniu, dar s-a întrerupt legătura şi n-am mai putut vorbi cu ea.

– Mda, am avut un vânt...

Weldon schimbă o privire cu Peter.

– Dar principala problemă e o scurgere de substanţă chimică. Deocamdată e sub control, dar vezi să nu se apropie nimeni. Madaketul e în carantină.

– Ai nevoie de ajutor?

– Am nevoie să faci ce ţi-am spus! Ia telefonul şi sună pe toată lumea care locuieşte între baricadă şi Madaket. Spune-le să se îndrepte către Nantucket cât de repede pot. Anunţă şi prin staţia radio.

– Dar ce se întâmplă cu oamenii care vin de la Madaket? Să-i las să treacă?

– N-o să vină nimeni din direcţia aia, răspunse Weldon.

– Şefu', eşti bine?

– La naiba, da!

Weldon întrerupse legătura.

– De ce nu le-ai spus? întrebă Peter.

– N-am vrut să creadă că sunt nebun şi să vină aici să mă verifice. N-are nici un rost să moară şi ei.

Dădu cu spatele.

– Am să le spun tuturor să intre în pivniţe şi să aştepte să treacă blestemăţia. Poate că găsim o soluţie. Dar prima dată vă las acasă, să se odihnească Sara puţin.

– Mă simt bine, spuse ea, ridicând capul de pe pieptul lui Peter.

– Te vei simţi şi mai bine după ce te odihneşti, răspunse el, apăsându-i capul la loc. Era un gest de tandreţe, dar, în acelaşi timp, nu voia ca ea să vadă câmpul.

Împestriţat de umbrele norilor, scânteind palid, o calitate a luminii diferită de cea care strălucea peste maşina de patrulă, părea că se află la o distanţă ciudată faţă de şosea, o priveliştе într-un univers alternativ, unde lucrurile erau familiare, dar nu tocmai la fel. Ierburile se unduiau mai furios ca oricând şi, din când în când, o coloană de stâlpi galbeni se răsucea sus, în aer, şi se împrăştia, ca şi cum un copil imens ar fi fugit pe câmpie, rupând mănunchiuri întregi pentru a-şi celebra exuberanţa.

– Nu mi-e somn, se plânse Sara; încă nu-şi recăpătase culoarea şi la una dintre pleoape îi apăruse un tic nervos.

Peter se aşeză lângă ea pe pat.

– N-ai ce să faci, aşa că de ce să nu te odihneşti?

– Şi tu ce ai de gând să faci?

– Mă gândeam să-mi mai încerc norocul cu pieptenii.

Ideea o tulbură. Peter dădu să-i explice de ce trebuia s-o facă, dar, în schimb, se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Te iubesc.

Vorbele îi ieşiră de pe buze atât de uşor, încât fu uluit. Trecuse foarte multă vreme de când nu le mai spusese nimănui altcuiva decât unei amintiri.

– Nu trebuie să-mi spui asta doar pentru că lucrurile stau rău, zise ea, încruntându-se.

– Poate că de asta îţi spun acum, răspunse el. Dar nu cred că e o minciună.

Sara râse descurajată.

– Nu pari prea sigur.

Peter rămase pe gânduri o clipă.

– Am fost îndrăgostit o dată de cineva, și relația aceea mi-a influențat viziunea asupra iubirii. Probabil am crezut că trebuie să se întâmple întotdeauna la fel. O explozie nucleară. Dar încep să înțeleg că poate fi diferit, că poți ajunge încetul cu încetul la zgomot și furie.

– Îmi place să aud asta, spuse ea, adăugând, după o pauză: Dar ești încă îndrăgostit de ea, nu-i așa?

– Mă mai gândesc la ea, dar... scutură din cap. Încerc să uit și poate că reușesc. Am visat cu ea azi-dimineață.

Sara ridică o sprânceană.

– Da?

– N-a fost un vis frumos. Îmi spunea cum și-a îngropat sentimentele față de mine. „Tot ce-a mai rămas, zicea ea, este acest mic loc tare de pe pieptul meu." Și mi-a spus că uneori locul se mișca, se contracta și mi-a arătat. Vedeam chestia aia blestemată săltându-i sub bluză și, când am atins-o – ea a vrut – era incredibil de tare. Ca o pietricică vârâtă sub piele. O inimă de piatră. Asta era tot ce rămăsese din noi. Doar această bucată tare. M-a sâcâit atât de tare, încât am aruncat-o pe podea. Apoi m-am trezit...

Peter își scărpină barba, stingherit de această mărturisire.

– A fost prima oară când am avut un gând violent legat de ea.

Sara se uita lung la el, cu chipul inexpresiv.

– Nu știu dacă înseamnă ceva, zise el moale. Dar se pare că da.

Sara rămase tăcută. Privirea ei îl făcea să se simtă vinovat că a avut un asemenea vis, să regrete că a pomenit de el.

– Nu visez prea mult cu ea, adăugă el.

– Nu e important.

– Bine.

Peter se ridică în picioare.

– Încearcă să dormi puțin, da?

Sara întinse mâna după a lui.

– Peter?

– Da?

– Te iubesc. Dar știai, nu-i așa?

Îl durea să vadă cât de șovăielnic o spusese, căci știa că el purta vina pentru ezitarea ei. Se aplecă și o sărută din nou.

– Dormi. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Închise ușa încet în urma lui. Mills stătea la masă, privind la Sally din Sconset, care se plimba prin curte, cu buzele mișcându-se, fluturându-și brațele, ca și cum s-ar fi certat cu un tovarăș de joacă invizibil.

– Biata bătrână, a decăzut mult în ultimii ani, zise Mills. Înainte avea o minte brici, dar acum se poartă ca o nebună.

– N-o poți învinui, răspunse Peter, așezându-se la masă, vizavi de Mills. Și eu mă simt destul de nebun.

– Deci, începu Mills, îndesând tutun în pipă. Ai vreo idee ce e chestia asta?

– Poate e Diavolul.

Peter se sprijini de perete.

– Nu prea știu, dar încep să cred că Gabriela Pascual avea dreptate când zicea că e un animal.

Mills începu să molfăie capătul pipei și scotoci în buzunar după o brichetă.

– Cum așa?

– Cum ți-am spus, nu știu sigur, dar, de când am găsit pieptenii, devin din ce în ce mai sensibil la această prezență. Cel puțin așa pare. Ca și cum legătura dintre noi ar deveni mai puternică. Peter zări o cutie de chibrituri sub zaharniță și i-o pasă lui Mills, peste masă. Încep să înțeleg câte ceva. Acum câteva minute, când am fost afară, pe drum, am avut senzația că are comportament de animal. Că își marchează teritoriul. Îl apără de intruși. Vezi pe cine a atacat. Ambulanțe, bicicliști. Oameni care pătrundeau pe teritoriul lui. Ne-a atacat pe noi când am vizitat conglomeratul.

– Dar nu ne-a ucis.

Răspunsul logic la afirmația lui Mills ieși la suprafață dintre gândurile lui Peter, dar nu vru să-l recunoască și îl alungă.

– Poate că mă înșel.

– Ei, bine, dacă este un animal, atunci poate să înghită un harpon. Tot ce trebuie să facem e să-i găsim gura.

Mills râse printre dinți, își aprinse pipa și pufăi fum albăstrui.

– După ce ai fost pe apă câteva săptămâni, simți când se întâmplă ceva ciudat prin preajmă... Chiar dacă nu vezi. Eu nu am puteri paranormale, dar mi se pare că am trecut pe lângă lucrul ăsta o dată sau de două ori.

Peter își ridică privirea către el. Deși Mills era un personaj tipic de bar, un bătrân lup de mare cu desaga plină de povești exotice, din când în când Peter simțea la el acel gen de gravitate specifică pe care o dobândesc cei care au petrecut timp îndelungat în singurătate.

– Nu pari înfricoșat.

– O, nu par? chicoti. Bineînțeles că mi-e frică. Numai că sunt prea bătrân ca să alerg în cercuri și să strig în gura mare.

Ușa se dădu în lături și Sally intră.

– E foarte cald aici.

Se duse la sobă și puse un deget pe ea.

– Hm! Probabil din cauză că sunt îmbrăcată cu toate tâmpeniile astea.

Se prăbuși lângă Mills, se cuibări într-o poziție comodă și se uită la Peter mijindu-și ochii.

– Blestematul de vânt nu mă vrea. Te vrea pe tine.

Peter fu uluit.

– Ce vrei să spui?

Sally își strânse buzele, ca și cum ar fi gustat ceva acru.

– M-ar fi luat, dacă n-ai fi fost aici, dar tu ești prea puternic. Nu-mi dă prin minte cum să-l păcălesc.

– Lasă băiatul în pace, spuse Mills.

– Nu pot, se încruntă Sally la el. Trebuie să se ocupe el.

– Știi despre ce vorbește? întrebă Mills.

– La naiba, da! Știe! Și dacă nu știe, tot ce trebuie să facă e să meargă să discute cu el. Mă înțelegi, băiete? *Te* vrea!

Un fluid de gheață se scurse pe șira spinării lui Peter.

– Ca pe Gabriela. Asta vrei să spui?

– Du-te! spuse Sally. Vorbește-i!

Îndreptă un deget osos către ușă.

– Nu trebuie decât să stai acolo și va veni la tine.

În spatele casei, străjuit de doi pini și de o magazie, se afla un câmp pe care chiriașul anterior îl folosise ca grădină. Peter îl lăsase în paragină și acum întregul teren era năpădit de buruieni și gunoaie: canistre de benzină, cuie ruginite, un camion de jucărie de plastic, o minge distrusă, bucăți de carton, toate astea și multe altele răspândite pe un strat de vegetație pârjolită. Îi amintea de conglomerat și de aceea părea un loc potrivit pentru a sta și a intra în legătură cu vântul... Dacă o asemenea legătură nu era produsul imaginației lui Sally din Sconset. Ceea ce Peter spera. Se înserase și se făcuse mai frig. Razele argintii ale soarelui hibernal tiveau norii negricioși ce pluteau deasupra, iar vântul era o briză constantă

ce bătea dinspre mare. Nu putea detecta nici o prezență și începea să se simtă ridicol, gândindu-se să se întoarcă înăuntru, când o adiere cu miros amar îi mângâie fața. Înțepeni. Îl simțea din nou. Acționa independent de briza mării, atingându-i, cu degete delicate, buzele, ochii, atingându-l așa cum ar fi făcut un orb în încercarea de a-și forma o imagine mentală a înfățișării tale. Îi răvăși părul și se vârî sub clapele buzunarelor jachetei sale militare, ca un șoricel care caută brânză; i se jucă cu șireturile și îl mângâie între picioare, zgribulindu-l și trimițându-i un fior rece prin tot trupul.

Nu prea înțelegea cum vorbea vântul cu el, dar, cu toate acestea, avea o imagine a fenomenului ca fiind unul similar cu felul în care ți se freca o pisică de mână și îți transmitea energie statică. Energia era reală, o înțepătură și un pocnet ciudat. Cumva, era tradus în cunoaștere, fără îndoială, prin intermediul darului său. Cunoașterea era personificată, și Peter era conștient că noțiunile lui erau transpuneri umane ale unor impulsuri inumane, dar, în același timp, era convins că erau, în principal, exacte. Și, mai cu seamă, vântul era singur. Era unicul de felul lui sau, dacă mai existau altele, nu le întâlnise niciodată. Peter nu simțea nici un fel de milă pentru singurătatea vântului, căci nici acesta nu simțea nici un fel de milă pentru el. Nu îl voia prieten sau tovarăș, ci martor al puterii sale. Îi plăcea să se dichisească pentru el, să se etaleze, să profite de sensibilitatea pe care o avea față de el și să obțină astfel o plăcere

profundă. Era foarte puternic. Deşi atingerea lui era uşoară, avea o vitalitate de necontestat, iar pe apă, era şi mai puternic. Pământul îl slăbea şi era nerăbdător să se întoarcă pe mare, cu Peter după el. Să plutească alături prin sălbaticele canioane ale valurilor, într-un haos de întuneric bubuitor şi şuvoaie sărate de apă, să călătorească prin cel mai profund dintre toate deşerturile – cerul de deasupra mării –, încercându-şi puterile împotriva forţelor mai mici ale furtunii, înşfăcând peşti zburători şi făcând jonglerii cu ei, ca şi cum ar fi fost nişte săbii de argint, să adune cuiburi de comori plutitoare şi să se joace, săptămâni în şir, cu trupurile înecaţilor. Mereu jucându-se. Sau poate „joacă" nu era cuvântul potrivit. Manifestându-şi mereu violenţa capricioasă, calitatea lui esenţială. Poate că Gabriela Pascual nu fusese exactă în a-l numi animal, dar i s-ar putea spune altcumva? Venea din natură, nu de pe vreun tărâm al nimănui. Era ego fără gândire, putere fără moralitate şi se uita la Peter aşa cum s-ar uita un bărbat la o jucărie ingenioasă, ceva apreciat o vreme, neglijat mai apoi, pe urmă uitat. Apoi pierdut.

Sara se trezi pe înserate din cauza unui vis în care se sufoca. Se ridică în capul oaselor, lac de sudoare, cu pieptul săltând. După o clipă, se calmă, îşi azvârli picioarele pe podea şi rămase aşa, cu privirea în gol. În semiîntuneric, nervurile întunecate ale scândurilor păreau un model ce înfăţişa chipuri de

animale ieșind din zid; pe fereastră vedea tufe tremurătoare și pâlcuri de nori alergând pe cer. Încă moleșită, se duse în camera cealaltă, cu gândul să se spele pe față, dar ușa de la baie era încuiată și Sally din Sconset strigă la ea dinăuntru. Mills sforăia pe sofa, iar Hugh Weldon stătea la masă, sorbind dintr-o ceașcă de cafea, cu o țigară arzând încet în farfurioară, și asta i se păru lui Sara amuzant. Îl cunoștea pe Hugh de-o viață și nu-l văzuse niciodată fumând.

– Unde e Peter? întrebă.

– Afară, spuse el indispus. O grămadă de tâmpenii, dacă vrei să știi ce cred eu.

– Ce anume?

Hugh râse zgomotos.

– Sally zice că vorbește cu vântul ăla blestemat.

Sara simți o strângere de inimă.

– Ce vrei să spui?

– Mă scoate din minți, răspunse Weldon. Nu sunt decât alte aberații de-ale lui Sally.

Dar când ochii li se întâlniră, Sara îi simți deznădejdea și teama. Se repezi spre ușă. Weldon o înhăță de braț, dar ea se scutură, eliberându-se și se îndreptă către pinii japonezi din spatele casei. Dădu la o parte crengile, dar se opri brusc, speriată dintr-odată. Aplecarea și legănarea ierburilor îi dezvăluiră o ușoară trecere circulară a vântului, ca și cum pântecele unei fiare uriașe s-ar fi târât deasupra lor, iar în mijlocul câmpului stătea Peter. Avea ochii închiși, gura deschisă și deasupra capului îi pluteau șuvițe

de păr, asemeni părului unui om înecat. Imaginea o izbi ca un pumnal și, uitând de teamă, alergă către el, strigându-i numele. Parcursese jumătate din distanță, când o pală de vânt o doborî la pământ. Amețită și dezorientată, încercă să se ridice în picioare, dar vântul o doborî din nou, presând-o pe pământul umed. Așa cum se întâmplase pe stratul poluat de pe mare, din ierburi se ridica gunoi. Bucăți de plastic, cuie ruginite și ziare îngălbenite, cârpe și, chiar deasupra capului, o bucată mare de lemn de foc. Era încă năucită, dar văzu cu deosebită claritate cum baza lemnului era despicată și acoperită cu o mucegai alb. Tremura, ca și cum mâna care o ținea era cu greu în stare să-și înfrâneze furia. Și apoi, când își dădu seama că lemnul era cât pe ce să se prăbușească, să-i scoată ochii și să-i turtească creierul, Peter plonjă peste ea, lăsând-o fără suflare. Dar Sara auzi bucata de lemn în ceafă, trase aer în piept și îl împinse, îl rostogoli și se ridică în genunchi. Peter era palid ca un mort.

– E teafăr?

Era Mills, traversând câmpul cu mișcări greoaie. În urma lui, Weldon o ținea pe Sally din Sconset, care se zbătea să scape. Mills străbătuse probabil o treime din drum când gunoiul, care căzuse înapoi între ierburi, mai fu ridicat o dată în aer, se învârti, se legănă și – în timp ce vântul trimitea una dintre rafalele sale puternice – se repezi către el. Preț de o clipă, Peter fu înconjurat de o furtună de cartoane și bucăți de plastic, apoi furtuna se opri și Mills făcu

un pas şovăitor în faţă. O serie de puncte întunecate îi pătau faţa. La început, Sara crezu că erau cocoloaşe de noroi. Sângele se prelingea în jurul lor. Erau capete ruginite de cuie. Care îi străpungeau sprânceana, obrajii, ţintuindu-i de gingie buza de sus. Nu scoase nici un sunet. Ochii îi ieşiră din orbite, genunchii i se înmuiară. Făcu o piruetă stângace şi căzu printre ierburi.

Fără vlagă, Sara privea cum vântul flutura în jurul lui Hugh Weldon şi al lui Sally, umflându-le hainele. Trecu dincolo de ei, biciuind crengile de pin şi dispăru. Sara zări ridicătura burţii lui Mills printre ierburi. O lacrimă îi tăia parcă un şanţ rece pe obraz. Sughiţă şi se gândi ce reacţie jalnică în faţa morţii era aceasta. Alt sughiţ, şi altul. Nu se putea opri. Fiecare spasm succesiv o slăbea, o făcea din ce în ce mai nesigură, ca şi cum ar fi scuipat bucăţele din sufletul ei.

VII

Pe măsură ce se lăsa întunericul, vântul năvălea pe străzile satului, jucând feste celor vii, celor neclintiţi, celor morţi. Nu ţinea seama de nimic, era spiritul liber suprem, care-şi făcea de cap, şi, totuşi, pe seama acţiunilor sale ar fi putut fi pusă o notă de frustrare. Deasupra debarcaderului Warren, vântul nimici un pescăruş, transformându-l într-o zdreanţă însângerată, iar în

apropiere de gura golfului Hither, împrăștie în aer șoareci-de-câmp. Rostogoli un cauciuc de rezervă pe mijlocul bulevardului Tennessee. Și azvârli șindrile de pe acoperișul AHAB-ITAT-ului. O vreme hoinări prin preajmă fără țintă, pe urmă, ajungând la forța unei tornade, scoase din rădăcini un pin japonez, cu o simplă smucitură, din pământ, bălăbănind imense rădăcini negre, și îl azvârli ca pe o suliță prin zidul lateral al unei case de peste drum. Repetă procedeul cu doi stejari și un păducel. În cele din urmă, începu să facă găuri prin zidurile caselor și să înhațe ființele care tremurau înăuntru. Doborî ușa de la pivnița bătrânei Julia Stackpole și coborî printre rafturile pline de conserve, în spatele cărora se ascundea femeia; adună cioburile într-un uragan de cuțite, care îl tăie mâinile, fața și, cel mai eficient, gâtul. Îl găsi până și pe mai bătrânul George Coffin (care nu se ascundea, fiindcă, după părerea lui, Hugh Weldon era un nebun blestemat) stând în bucătărie, unde tocmai intrase după ce-și aprinsese grătarul; vântul mătură cărbunii și îi azvârli în el, cu supranaturală precizie. Într-un interval de o jumătate de oră, omorî douăzeci și unu de oameni și le azvârli trupurile pe peluze, lăsându-i să-și reverse sângele palid în amurgul ce devenea din ce în ce mai întunecat. Furia parcă i se domoli, se risipi, devenind o adiere și, șuierând printre crengi și tufișuri, se retrase spre căsuță, unde era așteptat în curte de cea pe care o dorea acum.

VIII

Sally din Sconset stătea pe stiva de lemne, trăgând dintr-o sticlă de bere pe care o luase din frigiderul lui Peter. Era ca un câine turbat, fiindcă avea un plan, unul bun, iar Hugh Weldon, minunăţia fără creier, nu voia să audă de el, nu voia să asculte nici un nenorocit de cuvânt spus de ea. Era obsedat să fie erou, asta era.

Cerul se întunecase, devenind indigo, şi o lună argintie, mare şi asimetrică, se uita chiorâş la ea de deasupra acoperişului casei. Nu-i plăcea să-i simtă privirea şi scuipă către lună. Stihia prinse scuipatul şi îl învârti sus, în aer, făcându-l să strălucească asemeni unei stridii. Creatură stupidă! Jumătate monstru, jumătate câine gigantic, invizibil. Îi amintea de masculul ei bătrân, Rommel. Acum se năpustea la beregata poştaşului, şi în clipa următoare era pe spate, dând din labe, cerşind mângâiere. Îşi înşurubă sticla în iarbă, ca să nu se verse, şi luă un băţ.

– Ţine, spuse ea, şi azvârli băţul. Aport!

Stihia prinse băţul şi jonglă cu el câteva secunde, apoi îl lăsă să cadă la picioarele ei. Sally chicoti:

– Noi doi s-ar putea să ne înţelegem, îi spuse aerului. Fiindcă ni se rupe!

Sticla de bere se ridică din iarbă. Sally întinse mâna după ea, dar nu reuşi să o prindă.

– La naiba! urlă. Ad-o înapoi!

Sticla se ridică la o înălţime de aproximativ şapte metri şi se înclină; berea se vărsă, adunată într-o

jumătate de duzină de picături mari care – una câte una – explodară și o stropiră pe Sally. Bolborosind, sări în picioare și începu să-și șteargă fața, dar stihia o doborî înapoi la pământ. Un firicel de spaimă crescu în sufletul ei. Sticla plutea încă deasupra și, după o secundă, căzu în iarbă, iar stihia se încolăci în jurul femeii, jucându-i-se cu părul, cu gulerul, strecurându-i-se sub pelerina de ploaie. Pe urmă, pe neașteptate, ca și cum altceva i-ar fi atras atenția, dispăru. Sally văzu cum iarba se lasă la pământ, pe unde trecea vântul, mișcându-se către stradă. Se propti de stiva de lemne și termină să se șteargă pe față; îl zări pe Hugh Weldon prin fereastră, plimbându-se, și furia i se reaprinse. Se credea atât de al naibii de priceput, nu-i așa? Nu știa nimic despre stihie și, iată-l râzând de planul ei.

Ei, bine, la naiba!

Va afla destul de curând că planul lui nu funcționează, că al ei era cel rezonabil.

Puțin înfricoșător, poate, dar în același timp, sigur.

IX

Se întunecase de-a binelea când Peter își recăpătă cunoștința. Mișcă din cap și mișcarea aproape că îi provocă un leșin. Rămase nemișcat, încercând să se orienteze. Lumina lunii se răspândea prin fereastra dormitorului și Sara stătea sprijinită lângă geam, cu bluza strălucind alb-fosforescent. După felul în care

clătina din cap, Peter își dădu seama că Sally asculta ceva și în curând distinse o melodie neobișnuită a vântului: cinci note urmate de un glissando, care duceau la o repetiție a pasajului. Era o muzică puternică și plină de furie, un refren amenințător, care fusese, poate, menit să semnalizeze apropierea unui răufăcător. Curând după aceea, melodia se sparse în o mie de note ascuțite, ca și cum vântul s-ar fi căznit să treacă prin orificiile unui cor de flaute. Pe urmă, un alt pasaj, acesta din șapte note, mai rapid, dar la fel de amenințător. O senzație de înfrigurare și deznădejde puse stăpânire pe Peter, ca și cum cineva l-ar fi acoperit cu un giulgiu. Muzica aceea șuierată era pentru el. Creștea în volum, de parcă – și era sigur că așa stăteau lucrurile – stihia îi vestea trezirea, de parcă era din nou conștientă de prezența lui. Vântul era nerăbdător și nu voia să-l mai aștepte mult. Fiecare notă îi ducea acel mesaj. Gândul de a fi singur cu stihia în largul mării îl îngrozea. Însă nu avea de ales. Nu avea cum să i se opună și vântul avea să continue pur și simplu să ucidă până ce Peter se va supune. Dacă n-ar fi fost ceilalți, ar fi refuzat să-l urmeze, ar fi preferat să moară aici, decât să cedeze acelei relații chinuitoare, nefirești. Era nefirească? Își dădu seama că povestea vântului și a Gabrielei Pascual avea o mulțime de lucruri în comun cu multe relații dintre oameni. Dorință, obținere, neglijare, uitare. Era posibil ca stihia să fie un fel de nucleu al existenței, ca în miezul fiecărei relații să se afle o pustietate șuierătoare, o muzică haotică.

– Sara, spuse el, vrând să nege prezența stihiei.

Lumina lunii o învesmânta parcă, atunci când se întoarse. Veni să se așeze lângă el.

– Cum te simți?

– Năucit. Făcu semn către fereastră. De când durează?

– Tocmai a început. A făcut găuri într-o grămadă de case. Hugh și Sally au fost afară cu puțin timp în urmă. Au murit mulți oameni. Sara îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Dar...

– Dar ce?

– Avem un plan.

Vântul cânta terțe ciudate, un fluierat agitat, care îl făcu pe Peter să strângă din dinți.

– Ar fi bine să fie un plan nemaipomenit.

– De fapt, e planul lui Hugh. El a observat ceva pe câmp. În clipa în care m-ai atins, vântul s-a retras. Dacă n-ar fi procedat așa, dacă ar fi aruncat bucata de lemn către tine în loc s-o lase să cadă, ai fi murit. Vântul n-a vrut... Cel puțin așa spune Sally.

– Are dreptate. Ți-a spus ce vrea vântul de fapt?

– Da.

Sara își întoarse privirea, și ochii ei oglindiră lumina lunii; erau înlăcrimați.

– În orice caz, credem că a fost încurcat, că atunci când suntem aproape nu ne poate deosebi. Și, de vreme ce nu vrea să vă facă vreun rău ție și lui Sally, Hugh și cu mine suntem în siguranță atât timp cât suntem în apropierea voastră. Dacă Mills ar fi rămas unde era...

Văzând cu ochii minții fața străpunsă de cuie a lui Mills, Peter întrebă:

– Care e planul?

– Eu am să merg cu jeepul, împreună cu Sally, iar tu mergi cu Hugh. Ne vom îndrepta către Nantucket și, când vom ajunge la groapa de gunoi... Știi drumul acela de pământ care duce către bărăgan?

– Cel care duce la Piatra Altarului? Da.

– În momentul acela, tu vei sări în jeep cu noi și vom merge la Piatra Altarului. Hugh va continua să se îndrepte către Nantucket. Din moment ce vântul pare să încerce să izoleze acest capăt al insulei, Hugh își imaginează că vântul se va lua după el și am putea să reușim să ajungem dincolo de furia lui și, cu noi doi îndreptându-ne în direcții diferite, s-ar putea să reușim să-l zăpăcim suficient cât să nu reacționeze repede, și va putea să scape și el.

Sara spuse toate acestea cu o grabă care îi aminti lui Peter de felul în care un adolescent încerca să-și convingă părinții să-l lase să stea în oraș până târziu, trântindu-le argumentele favorabile, înainte ca ei să aibă timp să ridice vreo obiecție.

– S-ar putea să ai dreptate când spui că vântul nu e în stare să ne deosebească atunci când suntem unul lângă altul. Dumnezeu știe cum percepe lucrurile și pare plauzibil. Dar restul e stupid. Nu știm dacă teritorialitatea lui este limitată la acest capăt al insulei. Și ce dacă ne pierde urma, mie și lui Sally? Ce va face atunci? Pur și simplu se va risipi? Nu știu

de ce, dar mă îndoiesc. S-ar putea să se îndrepte către Nantucket şi să facă la fel ca aici.

– Sally zice că are un plan de rezervă.

– Dumnezeule, Sara!

Cu băgare de seamă, se ridică în şezut.

– Sally e ţicnită. N-are habar ce se poate întâmpla.

– Ei, bine, ce avem de ales?

Glasul i se frânse.

– Nu poţi merge cu el.

– Crezi că eu vreau? Iisuse!

Uşa dormitorului se deschise, şi Weldon apăru, înconjurat de un abur de lumină portocalie care îi irită lui Peter ochii.

– Gata de drum? întrebă.

Sally din Sconset era în spatele lui, murmurând, bâzâind, scoţând un fel de bârâit uman.

Peter îşi azvârli picioarele jos din pat.

– E o nebunie, Weldon!

Se ridică şi se sprijini pe umărul Sarei.

– Tocmai veţi fi omorâţi.

Făcu semn către fereastră, de unde se auzea melodia constantă a vântului.

– Crezi că poţi alerga mai repede decât asta într-o maşină de poliţie?

– Poate că planul e un rahat... începu Weldon.

– Aici ai dreptate! Dacă vrei să zăpăceşti stihia, de ce nu ne despărţi pe mine şi pe Sally? Unul merge cu tine, celălalt cu Sara. În felul acesta, cel puţin există o logică.

– Așa cum văd eu situația, răspunse Weldon, suflecându-și pantalonii, nu e treaba ta să-ți riști viața. E a mea. Dacă Sally, să spunem, merge cu mine, ai dreptate, îl va zăpăci. Dar tot așa s-ar putea să-l zăpăcească și planul meu. Mi se pare că vântul e la fel de dornic să ne țină sub control pe noi, oamenii obișnuiți, pe cât e de dornic să fugă cu ciudați ca tine și Sally.

– Ce...

– Taci!

Weldon mai făcu ușurel un pas înainte.

– Dacă nu funcționează planul meu, îl încerci pe-al tău. Și dacă nici *așa* nu merge, atunci poți să pleci în croazieră cu blestematul ăla. Dar nu avem nici un fel de garanții că va lăsa pe cineva în viață, indiferent ce faci.

– Nu, dar...

– Nici un „dar"! E jurisdicția mea, și vom face așa cum spun eu. Dacă nu reușim, ei, bine, atunci poți să faci ce trebuie. Dar până atunci...

– Până atunci, vei continua să te faci de râs. Așa-i? Omule, toată ziua ai căutat un mod de a-ți impune nenorocita de autoritate! N-ai nici o autoritate în situația asta. Nu pricepi?

Weldon își apropie fața de fața lui, privindu-l direct în ochi:

– Bine. Du-te, domnule Ramey! Dă-i bătaie! Numai du-te! Poți folosi barca lui Mills sau, dacă vrei ceva mai mare, ce zici de barca lui Sally?

Aruncă o privire în spate, spre ea.

– Eşti de acord?

Bătrâna continua să murmure, să bâzâie şi clătină aprobator din cap.

– Vezi?

Weldon se întoarse către Peter.

– Nu o deranjează. Aşa că dă-i drumul. Îndepărtează-l pe ticălosul acela de noi, dacă poţi.

Îşi ridică pantalonii şi expiră; răsuflarea îi mirosea ca o ceaşcă de cafea plină de mucuri de ţigară.

– Dar dacă aş fi în locul tău, aş fi gata să încerc orice altceva.

Peter avea impresia că i s-au înfipt picioarele în pământ. Îşi dădea seama că folosea furia ca să înăbuşe teama, şi nu ştia dacă putea să-şi găsească curajul de a face o plimbare afară, în bătaia vântului, să plece pe mare, în teroarea şi nimicul pe care le înfruntase Gabriela Pascual.

Sara îşi trecu mâna peste braţul lui.

– Te rog, Peter. Nu strică să încercăm.

Weldon se dădu un pas înapoi.

– Nimeni nu te învinuieşte că ţi-e teamă, domnule Ramey. Şi eu sunt speriat. Dar e singura modalitate la care mă pot gândi pentru a-mi face treaba.

– Vei muri, vorbi Peter, înghiţind greu. Nu te pot lăsa.

– Nu poţi comenta nimic. Căci nu ai mai multă autoritate decât mine. Doar dacă poţi să-i spui vântului să ne lase în pace. Poţi?

Degetele Sarei se strânseră pe braţul lui Peter, dar se relaxară când acesta spuse:

– Nu.

– Atunci o să facem cum zic eu.

Weldon își frecă palmele, într-un gest ce lui Peter i se păru unul de sinceră nerăbdare.

– Ai cheile, Sally?

– Da, zise ea, exasperată.

Se apropie de Peter și îi puse o mână, ca o gheară de pasăre, pe încheietură.

– Nu-ți face griji. Dacă nu merge, mai am un as în mânecă. O să-i venim de hac diavolului.

Râse pe înfundate și scoase un scurt fluierat, ca un papagal chicotind deasupra unui fruct.

În timp ce înaintau încet pe străzile Madaketului, vântul cânta prin casele distruse, dând glas unor pasaje care sunau trist și întrebător, de parcă ar fi fost nedumerit de mișcările jeepului și ale mașinii de poliție. Lumina unei luni aflate în al treilea pătrar ilumina ruinele: găuri ce se căscau în ziduri, tufe dezgolite, copaci răsturnați.

Una dintre case căpătase o expresie surprinsă, având o gură în formă de O acolo unde se aflase ușa, flancată de două ferestre sparte. Grădinile erau acoperite de gunoaie. Coperte de cărți fluturând, haine, mobilă, mâncare, jucării. Și cadavre. În lumina argintie, carnea lor era palidă ca o brânză, cu rănile negre. Nu păreau reale, ar fi putut fi parte dintr-un decor înspăimântător creat de un sculptor avangardist. Un cuțit de carne sălta pe asfalt și, un moment, Peter crezu că va sări în aer și se va repezi către el.

Aruncă o privire către Weldon, să vadă cum reacţiona la toate acestea. Profil de indian de lemn, ochii la drum. Peter îl invidie pentru acea poză de om la datorie; şi-ar fi dorit să aibă de jucat un asemenea rol, ceva care l-ar putea provoca, căci fiecare schimbare a vântului îl făcea să se simtă fragil şi buimăcit.

Cotiră pe şoseaua către Nantucket, şi Weldon se îndreptă în scaun. Verifică oglinda retrovizoare, cu un ochi la Sally şi la Sara, şi menţinu viteza de patruzeci de kilometri pe oră.

– OK, spuse, în timp ce se apropiau de groapa de gunoi şi de şoseaua către Piatra Altarului, n-am să opresc de tot, aşa că atunci când îţi spun, te-ai mişcat.

– În regulă, zise Peter.

Se apucă de o clanţă şi respiră adânc, să se liniştească.

– Succes!

– Mda, mormăi Weldon, în timp ce-şi sugea dinţii. La fel şi vouă.

Indicatorul de viteză căzu la douăzeci şi cinci, cincisprezece, zece şi peisajul luminat de razele lunii trecea pe lângă ei.

– Acum! strigă Weldon.

Peter sări. Auzi maşina de patrulă îndepărtându-se scârţâind, când el ţâşni către jeep. Sara îl ajută să se salte în spate, şi pe urmă cotiră pe drumul de pământ. Peter se agăţă de rama scaunului pe care şedea Sara, săltând în sus şi-n jos. Hăţişurile

care acopereau mlaştinile creşteau aproape de drum şi crengile biciuiau lateralele jeepului. Sally era aplecată peste volan, conducând ca o maniacă; îi azvârlea peste gropi, cotind brusc la curbele strâmte, frecând maşina de micile denivelări. Nu aveau timp să gândească, doar să se ţină strâns şi să se teamă, să aştepte apariţia inevitabilă a stihiei. Teama era un gust metalic în gura lui Peter, era prezentă în sclipirea albă din ochii lui Sally când se uita la el, peste umăr, şi în petele de lumină a lunii, care goneau de-a lungul capotei; era în fiecare gură de aer pe care o respira, în fiecare umbră tremurătoare pe care o zărea. Dar, când ajunseră la Piatra Altarului, după vreo cincisprezece minute, începuse să spere, să creadă pe jumătate că planul lui Weldon funcţionase.

Piatra Altarului era aproape centrul insulei, punctul ei cel mai înalt. Era un deal sterp, în vârful căruia se afla o piatră unde, odinioară, indienii făceau sacrificii umane – un crâmpei de istorie care nu făcea deloc bine nervilor lui Peter. De pe creastă puteai vedea la kilometri depărtare deasupra bărăganului, şi desenul şifonat al depresiunilor şi al micilor dealuri avea înfăţişarea unei mări transformate, ca prin farmec, în frunze, într-un moment de furie. Tufişurile – cătină şi altele asemenea – erau poleite de lumina lunii într-un verde argintiu, şi vântul bătea domol, fără să dea semne că ar avea forţe supranaturale.

Sara şi Peter ieşiră din jeep, urmaţi, după o secundă, de Sally. Lui Peter îi tremurau picioarele şi

se sprijini de capotă. Sara se lăsă pe spate, lângă el, cu şoldul lipit de al lui. Peter îi simţi mirosul părului. Sally privi către Madaket. Încă murmura şi Peter reuşi să distingă câteva cuvinte.

– Stupid... Nu mă ascultă niciodată... N-a vrut niciodată... Ticălosul... Trebuie să îmi ţin naibii gura...

Sara îl înghionti.

– Ce părere ai?

– Nu putem decât să aşteptăm.

– O să fie bine, spuse ea ferm; îşi frecă podul mâinii drepte de degetele stângii.

Părea genul de gest copilăresc menit să aducă noroc şi îi inspiră lui Peter tandreţe. O trase în braţele sale. Stând acolo, privind dincolo de capul ei, peste mlaştini, Peter avu o imagine despre ei ca fiind îndrăgostiţii tipici de pe coperta unei cărţi ieftine, înlănţuiţi pe un deal singuratic, cu toate perspectivele deschise în jurul lor. Un mod dulceag de a privi lucrurile şi, totuşi, simţea adevărul din spatele lui, cufundarea ameţitoare pe care se presupune că o simţea un iubitor de cărţi de duzină. Nu era un sentiment la fel de limpede precum cel pe care îl avusese cândva, însă, probabil, pentru el claritatea nu mai era posibilă. Probabil că toată claritatea cu care văzuse lucrurile în trecut nu fusese decât o dovadă de percepţie eronată, o scânteie de imaturitate, o adolescentină înţelegere greşită a ce era posibil. Dar dacă era sau nu aşa, autoanaliza nu avea să clarifice confuzia. Acel gen de gândire te făcea orb în faţa lumii, rezervat în a-ţi asuma riscuri. Era similar cu

ce se întâmpla cu academicienii, cu felul în care ajungeau atât de ataşaţi de teoriile lor, încât începeau să respingă faptele care le contraziceau, să devină conservatori în gândire şi să nege inexplicabilul, magicul. Dacă exista magie în lume, iar Peter ştia că exista, nu puteai să te apropii de ea decât abandonând constrângerile logicii şi lecţiile învăţate. Timp de mai bine de un an, uitase şi construise sisteme de apărare împotriva magiei; acum, într-o singură noapte, acestea fuseseră aruncate în aer şi, cu acest preţ teribil, devenise capabil de a risca din nou, de a spera.

Apoi observă ceva care risipi speranţa.

Un alt glas fusese adăugat cursului natural al vântului dinspre ocean şi în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii, desişurile scăldate în lumina argintie a lunii se unduiau, trădând prezenţa unui vânt mult mai puternic decât ce se zărea în vârful colinei. O împinse pe Sara. Ea îi urmări privirea şi îşi duse o mână la gură. Imensitatea stihiei îl ului pe Peter. Era ca şi cum s-ar afla pe un pisc, în mijlocul mării tulburate, o mare care se pierdea într-un întuneric interstelar. Pentru prima oară, în pofida spaimei, Peter reuşi să înţeleagă o parte din frumuseţea stihiei, din precizia şi complexitatea puterii sale. La un moment dat putea fi o adiere plăpândă ca un lujer, capabilă de cele mai delicate mişcări, iar în clipa următoare putea deveni o entitate de dimensiunea unui oraş. Frunze şi ramuri – ca nişte pete de spaţiu negru – se iveau din desişuri, ridicându-se în

coloane. Şase în total, dispuse uniform în preajma Pietrei Altarului, la vreo sută de metri distanţă. Sunetul vântului se transformă într-un răget, pe măsură ce coloanele se îngroşau şi se înălţau. Şi creşteau cu rapiditate. În câteva clipe, vârfurile coloanelor se pierdură în întuneric. Nu aveau forma îndesată, conică, a tornadelor, nici nu se răsuceau şi nu loveau cu cozile, ci se unduiau, suple, graţioase şi ameninţătoare. În lumina lunii, răsucirea lor era aproape imperceptibilă şi păreau construite din fildeş strălucitor, de parcă ar fi fost şase sălbatici pregătindu-se de atac. Începură să se apropie de deal. Tufe prefăcute în ţăndări săriră în aer din rădăcini şi urletul, acum mai puternic, deveni un acord distonant, sunetul a o sută de muzicuţe suflate deodată. Numai că mult, mult mai puternic.

Imaginea lui Sally din Sconset gonind către jeep îl trezi pe Peter din stupoare. O împinse pe Sara pe bancheta din spate şi intră în maşină, lângă Sally. Deşi motorul era pornit, zgomotul acestuia era înecat de vuietul vântului. Sally conduse cu şi mai puţină prudenţă decât la început. Insula era străbătută de drumuri şerpuite de pământ şi lui Peter i se părea că erau cât pe ce să se prăbuşească pe fiecare dintre ele. Derapau într-o parte şi în alta, în mijlocul unui potop de tufişuri agitate, zburând pe deasupra crestelor dealurilor, prăbuşindu-se pe pante abrupte. În cele mai multe locuri, vegetaţia creştea prea înaltă, astfel că Peter nu vedea mai nimic, însă furia vântului era pretutindeni în jur şi,

o dată, pe când treceau printr-un loc unde tufele fuseseră arse, zări pentru o clipă coloana de fildeş, la vreo cincizeci de metri depărtare. Peter îşi dădu seama că aceasta călătorea în paralel cu ei. Îi hărţuia, îi alerga încoace şi încolo. Peter nu mai ştia unde se aflau şi nu putea crede că Sally ştia mai bine. Bătrâna încerca să facă imposibilul, să se îndepărteze de vântul care era pretutindeni, şi buzele îi erau strânse într-o grimasă de teamă. Dintr-odată, când tocmai cotiseră spre est, Sally călcă frânele. Sara zbură aproape până pe scaunul din faţă, iar dacă Peter nu ar fi avut centura de siguranţă, ar fi trecut prin parbriz. Una dintre coloane stătea nemişcată undeva mai în faţă, pe drum, blocându-le calea. Semăna cu Dumnezeu, gândi Peter. Un turn de fildeş ridicându-se din pământ către cer, împroşcând nori de praf şi resturi vegetale de la bază. Înainta către ei. Încet. Un metru, doi pe secundă. Dar, cu siguranţă, se afla în mişcare. Jeepul se scutura şi răgetul părea să iasă din pământ, de lângă ei, din aer, din trupul lui Peter, ca şi cum atomii lucrurilor se frecau scrâşnind unul de altul. Cu chipul împietrit, Sally începu să se lupte cu schimbătorul de viteze. Sara ţipă, iar Peter urlă şi el, când parbrizul fu absorbit din ramă şi răsucit în aer. Se ghemui pentru a se feri de izbitură, dar braţele îi erau fără vlagă şi, spre ruşinea lui, simţi cum i se goleşte vezica. Coloana era la mai puţin de treizeci de metri distanţă, un stâlp imens de întuneric, care se învârtea. Vedea cum ceea ce se afla în interiorul

coloanei se alinia în inele strânse, ca segmentele unui vierme. Aerul era vâscos, greu de respirat. Şi atunci, în mod miraculos, se îndepărtară brusc de coloană, de vuietul ei, mergând cu spatele de-a lungul drumului. Virară după un colţ şi Sally întoarse jeepul cu faţa; îi purtă, scrâşnind, în susul unui deal măricel... Şi frână. Şi îşi lăsă capul să se prăbuşească pe volan, într-o atitudine de disperare. Erau din nou la Piatra Altarului.

Şi Hugh Weldon îi aştepta.

Stătea cu capul sprijinit de lespedea care dăduse numele locului. Ochii îi erau înecaţi de umbre. Avea gura deschisă şi pieptul i se ridica şi cobora. O respiraţie greoaie, ca şi cum tocmai alergase drum lung. Nu era nici urmă de maşina de patrulă. Peter încercă să-l strige, dar limba îi era înţepenită de cerul gurii şi nu reuşi decât să scoată un mârâit strangulat. Încercă din nou.

– Weldon!

Sara începu să plângă în hohote şi Sally suspină. Peter nu ştia ce anume le-a speriat şi nu îi păsa; pentru el procesul gândirii fusese redus la a urmări o singură idee o dată. Coborî din jeep şi se duse la şeful poliţiei:

– Weldon, repetă el.

Acesta oftă.

– Ce s-a întâmplat?

Peter îngenunche lângă el şi îi puse o mână pe umăr; auzi un şuierat şi simţi cum un fior îi străbate tot trupul.

Ochiul drept al lui Weldon începu să se umfle. Peter își pierdu echilibrul și căzu cu o bufnitură. Pe urmă ochiul sări din orbită și căzu în praf. Cu un fluierat ascuțit, din orbita goală țâșni ră vânt și sânge. Peter căzu pe spate, scurmând pământul, într-un efort de a se îndepărta de Weldon. Cadavrul se prăbuși pe o parte, cu capul vibrând în timp ce vântul continua să iasă din el, ridicând praful din orbita goală. O pată întunecată marca locul de pe lespede unde se odihnise capul.

Până când bătăile inimii i se domoliră, Peter rămase culcat, privind cu ochi pierduți luna, strălucitoare și îndepărtată ca o dorință. Auzi vâjâitul vântului din toate părțile și își dădu seama că devenea din ce în ce mai puternic, însă nu voia să recunoască. Totuși, în cele din urmă, se ridică în picioare și privi peste bărăgan.

Era ca și cum ar fi stat în mijlocul unui templu inimaginabil de mare, împădurit de zeci și zeci de stâlpi negri, strălucitori, care se ridicau dintr-o podea de un verde întunecat. Cei mai apropiați erau la vreo sută de metri distanță și aceștia nu se mișcau, dar, în timp ce Peter privea, alții, mai îndepărtați, începură să se răsucească înainte și înapoi, alunecând printre cei neclintiți, ca niște cobre ce dansau. Aerul era cuprins de febră, o pulsație de fierbințeală și de energie, iar asta, împreună cu spectacolul straniu, era ceea ce îl încremenea și îl țintuia locului. Descoperi că trecuse dincolo de teamă. Nu te puteai ascunde de stihie, așa cum nu te puteai ascunde de

Dumnezeu. Îl va duce pe mare, să moară și puterea sa era atât de covârșitoare, încât Peter aproape îi recunoștea dreptul de a face asta. Urcă în jeep. Sara avea un aer înfrânt. Sally atinse piciorul lui Peter cu o mână tremurătoare.

– Poți să iei barca mea, spuse ea.

Pe drumul de întoarcere către Madaket, Sara stătea cu mâinile împreunate în poală, calmă în aparență, dar clocotitoare pe dinăuntru. Gândurile îi treceau prin minte cu atâta repeziciune, încât lăsau în urma lor doar impresii parțiale, și acelea ofilite de loviturile de fulger ale groazei. Voia să-i spună ceva lui Peter, dar cuvintele păreau nepotrivite pentru tot ce simțea. La un moment dat, hotărî să meargă cu el, dar decizia aprinse o revoltă neașteptată. Peter nu o iubea! De ce s-ar sacrifica pentru el? Pe urmă, dându-și seama că el se sacrifica pentru ea, că o iubea sau, cel puțin, acesta era un gest de iubire, Sara hotărî că, dacă s-ar duce, ar face ca gestul lui să fie lipsit de semnificație. Acea decizie o făcu să se întrebe dacă nu cumva se folosea de sacrificiul lui pentru a-și ascunde adevăratul motiv, pentru a se ascunde în spatele propriei frici. Și cum rămânea cu valoarea sentimentelor ei față de el? Erau atât de nestatornice, încât teama le putea submina? Într-o străfulgerare de iraționalitate, văzu că Peter exercita presiuni asupra ei să meargă cu el, să-și dovedească dragostea, ceva ce ea nu îi ceruse niciodată să facă. Ce drept avea el? Cu jumătate din minte înțelegea

cât de iraționale erau gândurile, însă nu se putea opri. Își simțea toate emoțiile spulberându-se, lăsând-o golită... Ca și Hugh Weldon, doar cu vântul în trup, susținându-l, făcându-l să pară viu. Grotescul imaginii o făcu să se strângă și mai mult în sine și stătea acolo pur și simplu, din ce în ce mai obscură și goală, fără să spună nimic.

– Capul sus, zise Sally din senin, bătându-l pe Peter cu palma pe picior. Mai avem un lucru de încercat.

Apoi, cu ceea ce Sarei i se păru o iraționalã veselie, Sally adăugă:

– Dar dacă nu merge, barca are scule de pescuit și câteva lăzi de vișinată la bord. Am fost prea beată să le descarc ieri. Având în vedere unde te duci, vișinata e mai bună decât apa.

Peter nu răspunse.

Când intrară în sat, stihia îi urmări, învârtind obiecte sfărâmate, răvășind frunze, aruncând lucruri sus, în aer. Se juca, gândi Sara. Într-adevăr, se juca. Zburda ca un cățeluș fericit, ca un copil capricios, care a primit ce a vrut și acum era numai zâmbete. Era copleșită de ură față de stihie și își înfipse unghiile în căptușeala scaunului, dorindu-și să poată să-i facă rău. Apoi, în vreme ce treceau pe lângă casa Juliei Stackpole, cadavrul acesteia se ridică. Capul îi atârna, brațele fragile i se bălăbăneau. Întreg trupul vibra parcă și, cu o mișcare hidoasă, în mijlocul unui vârtej de hârtii și gunoaie, continua să se rostogolească, iar și iar, după care se opri, sprijinindu-se de

un scaun rupt. Sara se făcu mică într-un colț al banchetei, răsuflând greu și răgușit. Un nor plăpând se depărtă din fața lunii, iar lumina deveni vizibil mai strălucitoare, făcând ca griul caselor să pară delicat și imaterial; găurile din pereți aveau un aspect destul de real – negre, cavernoase –, de parcă zidurile, ușile și ferestrele ar fi fost doar o fațadă ce ascundea golul.

Sally parcă lângă o magazie pentru bărci, la vreo două sute de metri la nord de capul Smith, o construcție șubredă de lemn, de dimensiunea unui garaj. În spatele ei, o întindere de apă neagră, calmă, mângâiată de strălucirea lunii.

– Va trebui să vâslești, îi spuse Sally lui Peter. Vâslele sunt înăuntru.

Descuie ușa și aprinse o lumină. Încăperea era o ruină, ca Sally însăși. Scânduri nefinisate, pânze de păianjen între cutii de vopsele și capcane stricate pentru raci, un talmeș-balmeș de grinzi. Sally începu să umble împleticindu-se dintr-o parte în alta, bodogănind și lovind lucrurile, căutând vâslele. Becul ce atârna din tavan începu să se legene, din cauza pașilor ei apăsați, și lumina se revărsă într-o parte și în alta peste pereți, ca o apă galbenă și murdară. Picioarele Sarei erau ca de plumb. Îi era greu să se miște și se gândi că poate era din cauză că nu mai rămăsese de făcut nici o mișcare. Peter făcu câțiva pași către mijlocul magaziei și se opri, cu un aer pierdut. Mâinile îi atârnau crispate. Sarei îi veni în minte că expresia lui Peter o oglindea pe a ei,

vlăguită, lipsită de viață, cu cearcăne vineții sub ochi. Apoi se mișcă. Digul care îi stăvilise emoțiile se prăbuși, brațele ei îl cuprinseră pe Peter, spunându-i că nu putea să-l lase să plece singur, rostind jumătăți de propoziții, fraze care nu se legau.

– Sara, zise el. Iisuse!

O strânse cu putere în brațe. Totuși, în clipa următoare, Sara auzi un zgomot înfundat și Peter se lăsă peste ea, aproape doborând-o, și se prăbuși la podea. Învârtind o grindă, Sally se aplecă deasupra lui și îl lovi din nou.

– Ce faci? țipă Sara, începând să se lupte cu Sally.

Brațele li se încleștară și, preț de câteva secunde, se rotiră în pași de vals, în timp ce becul se zgâlțâia nebunește. Sally bolborosea și clocotea, cu saliva strălucindu-i pe buze. În cele din urmă, cu un mârâit, o îndepărtă pe Sara. Aceasta se dădu înapoi, clătinându-se, păși peste trupul lui Peter și căzu, lăbărțându-se, lângă el.

– Ascultă!

Sally ridică din cap și arătă către acoperiș, cu grinda.

– La naiba! Funcționează!

Sara se ridică cu greu în picioare.

– Ce spui acolo?

Sally își ridică de jos pălăria de pescar, care îi căzuse în timpul luptei, și o îndesă pe cap.

– Vântul, la naiba! I-am spus nenorocitului ăluia de Hugh Weldon, dar el, nu! Nu ascultă niciodată pe nimeni.

Vântul se ridica şi îşi micşora volumul cu un ritm atât de regulat, încât Sara avea impresia că o creatură făcută din vânt alerga frenetic de colo-colo. Ceva se făcu ţăndări în depărtare.

– Nu înţeleg, zise Sara.

– Pentru vânt, a fi inconştient e ca şi cum ai fi mort, răspunse Sally.

Făcu semn cu grinda către Peter.

– Ştiam eu că e aşa, căci, după ce i-a venit de hac lui Mills, s-a luat după mine. M-a atins de sus până jos şi mi-am dat seama că m-ar fi luat pe mine. Dar nătărăul ăla nenorocit n-a vrut să asculte. A trebuit să facă numai cum voia el!

– Te-ar fi luat pe tine?

Sara aruncă o privire în jos, spre Peter, care era nemişcat, sângerând din pielea capului.

– Adică, vrei să spui, în loc de Peter?

– Bineînţeles că asta vreau să spun, se încruntă Sally. N-avea nici un sens să meargă el. Un tânăr cu tot viitorul în faţă. Dar eu...

Începu să tragă de reverul de la impermeabil, ca şi cum ar fi avut de gând să se ridice cu totul.

– Ce-am de pierdut? Câţiva ani de singurătate. Nu sunt dornică, pricepi. Dar nu merge altfel. I-am explicat lui Hugh până m-am săturat, dar era obsedat să fie un nenorocit de erou.

Ochii ageri de pasăre ai lui Sally străluciră în carnea brăzdată de riduri a feţei ei şi Sara avu o imagine legată de ea pe care nu o mai avusese din copilărie: bătrânul spirit zănatic, pe jumătate

nebun, cu un ochi fixat pe vreun colț al creației pe care nimeni altcineva nu-l putea vedea. Își aminti toate poveștile. Sally încercând să semnalizeze luna cu o lanternă, Sally vâslind în nord-vest ca să adune șase marinari de pe Bancul Balenei. Sally leșinând, moartă de beată, la ceremonia pe care Garda de Coastă a organizat-o în onoarea ei. Sally dezlegându-și câinii la pe atunci tânărul senator de Massachusetts, când a venit să-i acorde o medalie. Sally Nebuna. Dintr-odată Sarei i se păru valoroasă.

– Nu poți... începu ea, dar se întrerupse brusc și se uită la Peter.

– Nu pot să nu, spuse Sally, și își plescăi limba. Vezi să aibă cineva grijă de câinii mei.

Sara dădu aprobator din cap.

– Și ai face mai bine să vezi ce e cu Peter, continuă Sally. Uită-te dacă nu l-am lovit prea tare.

Sara se pregăti să se conformeze, dar o străfulgeră un gând:

– Oare de data aceasta vântul nu-și va da seama? Peter a mai fost doborât? Oare nu a învățat?

– Presupun că poate să învețe, răspunse Sally. Dar e chiar prost și nu cred că și-a dat seama.

Făcu semn către Peter.

– Hai, du-te, vezi dacă e bine.

Când îngenunche, Sarei i se ridică părul pe ceafă, și mai târziu avea să reflecteze că, într-un colț al minții, știuse ce era pe cale să se întâmple. Dar, chiar și așa, izbitura o luă prin surprindere.

X

Abia mai târziu în după-amiaza următoare doctorii i-au permis lui Peter să primească alți vizitatori în afară de poliție. Suferea încă de amețeli și vedere încețoșată și, din punct de vedere mental, oscila între perioade de ușurare sufletească și de depresie. Vedea cu ochii minții trupurile mutilate, stâlpii negri, învârtindu-se. Se crispa când vântul colinda pe lângă zidurile spitalului. În general, se simțea ferit de emoții, dar când Sara intră în cameră, acele ziduri de apărare se sfărâmară. O trase pe pat lângă el și își îngropă fața în părul ei. Rămaseră așa multă vreme, fără să vorbească și, în cele din urmă, Sara fu cea care rupse tăcerea.

– Te cred? întrebă ea. Am impresia că pe mine nu mă cred.

– Nu prea au de ales, răspunse el. Mi se pare că pur și simplu nu vor să creadă.

După o clipă, Sara spuse:

– Pleci?

Peter se depărtă de ea. Sara nu fusese niciodată mai frumoasă. Avea ochii mari, gura strânsă și se părea că tensiunea tuturor întâmplărilor prin care trecuseră îi cioplise chipul, îndepărtase fărâma de carne care fusese în plus.

– Asta depinde, dacă mergi sau nu cu mine. Nu vreau să rămân. Ori de câte ori vântul își schimbă tonalitatea, fiecare nerv din trupul meu începe să semnalizeze un atac aerian. Dar nu te voi părăsi. Vreau să fii soția mea.

Reacţia ei nu fu cea pe care Peter o aşteptase. Sara închise ochii şi îl sărută pe frunte – un sărut matern, plin de înţelegere, pe urmă se aşeză din nou pe pernă, privindu-l cu calm.

– A fost o cerere în căsătorie. N-ai înţeles?

– Căsătorie? Părea stupefiată de idee.

– De ce nu. Avem calificările necesare, zâmbi Peter larg. Amândoi avem contuzii.

– Nu ştiu. Te iubesc, Peter, dar...

– Dar nu ai încredere în mine?

– Poate că e o parte a problemei, răspunse ea, iritată. Nu ştiu.

– Ascultă. Peter îi netezi părul. Ştii ce s-a întâmplat cu adevărat în magazia pentru bărci, noaptea trecută?

– Nu sunt sigură la ce te referi.

– Am să-ţi spun. S-a întâmplat că bătrâna şi-a dat viaţa ca tu şi cu mine să avem o şansă să facem ceva.

Sara dădu să vorbească, dar Peter o întrerupse:

– Ăsta e miezul problemei. Admit că realitatea e niţeluş mai obscură. Dumnezeu ştie de ce a făcut Sally ceea ce a făcut. Poate că salvarea de vieţi este un reflex al nebuniei ei, poate că s-a săturat să trăiască.. Poate că doar i s-a părut o idee bună la vremea aceea. Cât despre noi, nu am fost chiar Romeo şi Julieta. Am fost confuz şi te-am zăpăcit şi pe tine. Şi, dincolo de orice probleme ar putea avea cuplul nostru, avem multe de uitat. Până când ai apărut tu, mă simţeam ca scos din cochilie, şi e un sentiment care probabil va dura o

vreme. Dar, așa cum am spus, fondul problemei e că Sally a murit ca să ne acorde nouă o șansă. Indiferent de motive, indiferent de împrejurări, asta s-a întâmplat. Și am fi nebuni să lăsăm șansa să ne alunece printre degete.

Peter urmări linia pomeților ei cu un deget.

– Te iubesc. Te iubesc de multă vreme și am încercat să neg, să mă agăț de ce era mort. Dar toate s-au sfârșit.

– Nu putem lua o asemenea decizie acum, murmură ea.

– De ce nu?

– Ai spus chiar tu. Ești încă traumatizat. Și eu la fel. Și nu știu ce simt despre... tot.

– Tot? Vrei să spui eu?

Sara scoase un sunet dezaprobator, închise ochii și, după o clipă, spuse:

– Am nevoie de timp de gândire.

Din propria experiență, Peter știa că atunci când femeile spun că au nevoie de timp de gândire, nu iese nimic bun.

– Iisuse, spuse el cu furie. Așa trebuie să se întâmple între oameni? Unul se apropie, celălalt evită și pe urmă schimbă rolurile. Ca insectele al căror instinct de reproducere a fost distrus de poluare.

Peter înțelese ce a spus și avu un sentiment fulgerător de oroare.

– Haide, Sara! Am trecut deja de genul ăsta de dans, nu-i așa? Nu trebuie să fie căsătorie, dar hai să facem un angajament. Poate că va fi un dezastru,

poate că ne vom plictisi unul de altul. Dar hai să încercăm. S-ar putea să nu fie nici un efort.

O cuprinse cu brațele, o strânse la piept și se afundă într-un cocon de căldură și slăbiciune. Își dădu seama că o iubea cu o intensitate pe care nu crezuse că o va putea recuceri. Gura îi fusese mai isteață decât creierul o dată în viață – sau asta, sau se convinsese singur. Motivul nu conta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sara! Căsătorește-te cu mine. Trăiește alături de mine!

Sara tăcea; cu mâna stângă îi mângâia domol părul. Atingeri ușoare, neatente. Îi vârî o șuviță după ureche. Se jucă în barba lui, îi netezi mustața. Ca și cum l-ar face prezentabil. Peter își aminti cum cealaltă femeie, de demult, devenise din ce în ce mai tăcută și mai blândă înainte de a-l părăsi.

– La naiba! spuse el, simțindu-se tot mai neajutorat. Răspunde-mi!

XI

În cea de-a doua noapte petrecută în larg, Sally din Sconset zări o lumină roșie pâlpâind la babord. Lumina vreunei nave. Îi aduse o lacrimă în ochi, o purtă cu gândul acasă. Dar își șterse lacrima cu dosul palmei și mai trase o dușcă de vișinată. Strâmta timonerie a bărcii de pescuit era comodă și relativ caldă; dincolo de ea, întinderea mării, în lumina lunii, se ridica în valuri domoale. Chiar dacă nu aveai încotro

să te îndrepți, gândi Sally, timonele, chilele și aripile te însuflețeau. Râse. Mai ales dacă aveai o rezervă de vișinată. Mai luă o dușcă. O adiere de vânt i se răsuci în jurul brațului și trase de gâtul sticlei.

– La naiba! protestă ea. Pleacă!

Lovi aerul cu mâinile, ca și cum ar fi putut alunga stihia, și strânse sticla la piept. Vântul desfăcu o bucată de funie aflată pe punte în spatele ei și pe urmă Sally îl auzi suspinând pe lângă carcasa bărcii. Se îndreptă clătinându-se către ușa timoneriei.

– Uu-uu-huu! cântă ea, luându-l în derâdere. Nu-mi face mie zgomotele tale oribile, ticălos jalnic! Du-te și mai omoară un pește nenorocit, dacă îți cauți ceva de făcut. Dar lasă-mă în pace cu băutura mea.

Valurile invadau dinspre babord. Valuri mari, asemeni unor dinți negri. Luată prin surprindere, Sally aproape scăpă sticla. Apoi observă că nu erau tocmai valuri, ci siluete de apă făcute de stihie.

– Îți pierzi puterile, ticălosule! strigă. Am văzut figuri mai reușite în filme!

Se prăbuși lângă ușă, ținând sticla strâns. Cuvântul *film* îi aduse în minte crâmpeie din peliculele vechi pe care le văzuse și începu să fredoneze melodii din acestea. Fredonă *Cântând în ploaie* și *Luna Albastră* și *Love Me Tender*. Printre versuri, înghițea vișinată și, când se simți suficient de pregătită, începu cu melodia ei preferată:

– Muzica pe care-o auzi, strigă, e muzica lui Sally! O bucurie ce trebuia să fie auzită vreme de o mie de ani.

Vomită.

– Dealurile sunt înviorate de muzica lui Sally...

Nu-şi putea aminti următorul vers şi cu asta termină concertul.

Vântul se stârni în jurul ei, devenind un urlet, şi gândurile îi eşuară într-un loc unde nu se aflau decât impulsuri vagi, nervi slăbiţi şi sânge şuierându-i în urechi. Încetul cu încetul, ieşi la liman şi descoperi că starea ei devenise una de regret. Nu pentru ceva anume. Doar regrete în general. General Regrete. Şi-l închipui ca pe un tip de modă veche, cu o mustaţă pleoştită, îmbrăcat într-o uniformă din operele gen Gilbert şi Sullivan. Epoleţi de dimensiunea unor skate-board-uri. Nu-şi putea scoate imaginea din minte şi se întreba dacă reprezenta ceva important. Dacă era aşa, nu putea să-şi dea seama ce. Asemeni acelui vers din cântecul ei preferat, se scursese printr-una dintre crăpături. Viaţa se scursese la fel, şi tot ce-şi putea aminti era un amestec de nopţi de singurătate, câini bolnavi, scoici şi marinari aproape înecaţi. Iar din acel amestec confuz nu se ivea nimic important. Nici o realizare remarcabilă, nici o idilă. Ha! Nu-l întâlnise pe acela care să poată să facă ce bărbaţii spuneau că pot. Cei mai cumsecade bărbaţi pe care îi cunoscuse fuseseră marinarii naufragiaţi, cu ochii lor mari şi negri, ca şi cum ar fi pătruns în vreun fund de lume îngrozitor, care i-a dezbrăcat de mândrie şi de prostie. Mintea începu să i se învârtă, încercând să înţeleagă viaţa, să o imobilizeze ca pe un fluture mort şi, astfel, să-i cunoască secretele, şi

curând își dădu seama că se învârtea literalmente. Încet, dar din ce în ce mai repede. Se ridică și se agăță de ușa timoneriei, privind afară. Barca se rotea în cercuri, urmărind conturul unei strâchini cu apă neagră de sute de metri diametru. Un vârtej. Lumina lunii îi smălțui marginile, dar nu reușea să ajungă la fund. Urletul vântului, care îți oprea inima în loc, o sperie pe Sally, o năuci și o slăbi. Dar după o clipă, Sally alungă teama. Așadar, aceasta era moartea. Doar se deschidea și te înghițea cu totul. Foarte bine. Din punctul ei de vedere, era bine. Se lăsă peste timonerie și bău cu nesaț din vișinată, ascultând vântul și cântecul sângelui ei, în timp ce aluneca în jos, fără să-i pese de nimic. Era, desigur, mai bine decât să-ți vomiți viața în vreo cameră de spital. Continua să soarbă, să bea cu nesaț, vrând să fie cât mai cherchelită când va sosi momentul. Dar momentul nu veni și, în scurt timp, observă că barca încetase să se învârtă. Vântul se domolise și marea era calmă.

O adiere i se încolăcea în jurul gâtului, îi aluneca pe piept și începu să i se învârtă în jurul picioarelor, lovindu-i tivul rochiei.

– Ticălosule, spuse dintr-odată, prea beată să se miște.

Vântul i se răsuci în jurul genunchilor, umflându-i rochia și o atinse între picioare. O gâdilă și Sally îl lovi, fără rezultat, ca și cum ar fi fost un câine care o sâcâia. Însă în clipa următoare, o atinse în același loc, puțin mai apăsat decât înainte,

frecând-o, și Sally simți un fior de plăcere. Asta o înfioră într-atât, încât începu să se rostogolească pe punte, reușind cumva să țină sticla drept. Tremurul acela persistă și, pentru o clipă, o poftă aprinsă copleși mozaicul spart al gândurilor sale. Chicotind și scărpinându-se, se ridică, clătinându-se pe picioare și se sprijini de parapet. Stihia se afla la aproximativ cincizeci de metri de timonerie, luând conturul unui jet de apă, o coloană de întuneric scăldată în lumina lunii, ieșind din suprafața placidă a mării.

– Hei! strigă, înaintând cu pași șovăitori de-a lungul parapetului. Vino înapoi! Am să te *învăț* un truc nou!

Jetul de apă se înălță, un șarpe negru, lucios, care, cu un șuierat, absorbi barca înspre el, dar asta nu o deranjă pe Sally. Era cuprinsă de o bucurie demonică și mintea îi trosnea, lovită de fulgere de nebunie absolută. Avu impresia că a înțeles ceva. Poate că nimeni nu fusese cu adevărat interesat de stihie, și poate că de aceea și-a pierdut până la urmă interesul față de ei. Ei bine! Pe ea o interesa. Vântul acela nenorocit nu putea fi mai prost decât vreunul dintre dobermanii ei. Își vâra botul ca ei, asta era sigur. Îl va învăța să se rostogolească și să cerșească și cine știe ce altceva. Adu-mi peștele ăla, îi va spune. Du-mă la Hyannis și sparge vitrina magazinului de băuturi și adu-mi șase sticle de coniac. Îi va arăta cine e șeful. Și, poate, într-o zi va intra în portul Nantucket cu stihia în lesă. Sally din Sconset și furtuna ei dresată. Biciul celor Șapte Mări.

Barca începea să se încline și se răsuci într-o parte, atrasă de jetul de apă, dar Sally nici nu observă.

– Hei! strigă din nou și râse pe înfundate. Poate că putem să ne înțelegem!

Se împiedică de o denivelare de pe punte și mâna care ținea sticla îi flutură deasupra capului. Lumina lunii se revărsa parcă în sticlă, inflamând vișinata, astfel încât lichidul strălucea ca un elixir magic, un rubin roșu-închis ce îi sclipea în mână. Râsul ei nebunesc se ridică în văzduh.

– Vino imediat înapoi! țipă la stihie, exultând în frecvențele înalte ale vieții ei, gândindu-se la ea însăși, aliată cu acel zeu nebun, fără să-i pese de situația ei reală, de tunetele dimprejur și de mica barcă alunecând către temelia înspumată a jetului de apă. Întoarce-te, la naiba! Ne potrivim! Suntem din aceeași plămadă! Am să-ți cânt cântece de leagăn în fiecare noapte! Tu îmi vei servi cina! Voi fi bătrâna ta mireasă țicnită și vom avea o lună de miere pe cinste, atât cât va dura!

CORALUL NEGRU

Tânărul bărbos pe care-l durea în cot de toată lumea (sau cel puțin așa tocmai strigase, la care barmanul i-a înhățat cuțitul zimțat și a spus: „Dacă așa stau lucrurile, poți să bei în altă parte!") ieși clătinându-se din bar și își umbri ochii pentru a se feri de strălucirea după-amiezii. Sub pleoape îi pâlpâiau și-i tremurau violente iluzii optice. Coborî încet scara șubredă, ținându-se de balustradă, și păși în stradă, clipind încă. Iar apoi, în timp ce se obișnuia cu lumina orbitoare, un bărbat zdrențăros, cu pielea ciocolatie acoperită de pistrui și cu barbă de profet, țâșni în fața lui, acoperind soarele.

– Cam cald soare ăsta să umbli în stradă, nu așa, domnu' Prince?

Prince tuși. Iisuse! Romul ăla blestemat Sfânta Cecilia îi găurea stomacul! Porni, clătinându-se. Romul îi venea pe gât și soarele îl orbea din nou, dar își mijì ochii și îl zări pe bătrânul Spurgeon James care rânjea, cu dinții stricați și strâmbi, ca niște pietre de mormânt lăsate în paragină, ținând în mână o sticlă de coca-cola cu gura roind de muște.

– Tre' să plec, spuse Prince, îndepărtându-se pe șapte cărări.

– Ai de lucru pentru mine, domnu' Prince?

Continuă să meargă. Bătrânul Spurgeon n-ar face decât să stea toată ziua sprijinit de lopată, depănând amintiri despre „vremurile de demult" și dând sfaturi („Aia ar putea să meargă mai ușor cu roaba acum"), în timp ce Price ar transpira ca un cal și ar ridica blocuri de beton. De lucru! Totuși, doar de dragul distracției, Spurgeon merita mai mult decât majoritatea negrilor jegoși de pe insulă. Și decât hispanicii! („Blestematii spanioli!") Munceau până primeau de băut cât să se îmbete, se prefăceau că li s-a făcut rău, apoi dispăreau cu cele mai bune scule ale omului. Prince zări un cocoș care ciugulea din coaja unui mango de la marginea drumului, îl alese reprezentant al forței de muncă de pe insulă și-l lovi cu piciorul, însă cocoșul fâlfâi, protestând zgomotos, și se așeză pe o șalupă răsturnată, de unde scoase un îngâmfat cucurigu.

– Stai puțin, domnu' Prince!

Grăbi pasul. Dacă Spurgeon se agăța de el, avea să se țină scai. Iar astăzi, 18 ianuarie, era cea de-a zecea aniversare a plecării sale din Vietnam. Nu voia nici un fel de companie.

Drumul de pământ galben se unduia într-un abur de căldură, care făcea casele – șiruri de bordeie așezate pe stâlpi, ca să fie ferite de valurile furtunilor – să danseze pe picioare subțiri, elastice. Acoperișurile de tablă erau deformate, înclinate în toate

părţile, acoperite de pete de rugină. Acea colibă – ce se legăna pe nişte piloni strâmbi, deasupra unei curţi bătătorite, cu oblonul atârnat într-o singură ţâţână, cu draperia gri, prăfuită, umflându-se spre interior – îi semănase întotdeauna cu o găină bătrână şi arţăgoasă, cocoţată în cuibar, încercând cu înverşunare să clocească un ou inexistent. Văzuse o fotografie făcută cu şaptezeci de ani în urmă şi casa arătase şi atunci la fel de deprimantă şi de mizerabilă. Ei, bine, aproape la fel. *Existase* un arbore sapodilla, cu coroana revărsată peste acoperiş.

– E un avertisment, domnu' Prince! Ai face bine să asculţi!

Spurgeon, cu hainele jerpelite zdrenţuindu-se în bătaia vântului, se împletici, cât pe ce să cadă. Dădu din mâini ca să-şi recapete echilibrul, ca o furnică beată, se răsturnă într-o parte şi se lovi de trunchiul unui palmier, strângându-l în braţe. Prince, ameţit cum era, înduioşat de privelişte, se întoarse clătinându-se şi se prinse de treptele unei colibe, faţă în faţă cu Spurgeon, preţ de o clipă. Gura bătrânului tremura şi o dâră de salivă i se prelinse pe barbă.

Prince se depărtă de trepte. Prostia! De-asta nu se schimba nimic în bine la Guanoja Menor (derivat din spaniolele *guano* şi *hoja*, o traducere corectă fiind *Găinaţ mic de pasăre în formă de frunză*), de asta beţivanii pe care nu-i puteai angaja te hărţuiau pe stradă, de asta romul te otrăvea şi colibele se prăbuşeau de pe stâlpi la cea mai mică furtună. Prostia

nezdruncinată! Insularii construiau case pe piloni deasupra valurilor, acolo unde se îmbăiau și pescuiau fără să se gândească la conservarea naturii și pe urmă se întrebau de ce puteau și mureau de foame. Își tăiau degetele ca să câștige pariuri pe care nu le câștigau; fumau coral negru și inhalau vapori de gazolină, ca să evadeze; se luptau cu cochilii, vârându-și mâinile în volutele interioare ale scoicii, astfel încât acestea li se potriveau ca niște mănuși țepoase de box. Și când aproape la fel de proștii hispanici au venit din interiorul Hondurasului, au putut să-i jefuiască și să pună mâna pe jumătate din pământul de pe insulă.

Prince învățase din lecția lor.

– Domnu' Prince!

Iar Spurgeon, împleticindu-se după el, cu palma întinsă! Furios, Prince scoase o monedă și i-o aruncă la picioare.

– Foarte drăguț, foarte frumos din partea ta!

Spurgeon scuipă moneda. Dar se aplecă după ea și, aplecându-se, își pierdu echilibrul și căzu, spărgându-și de o piatră sticla de coca-cola. Cincizeci de centavo. Două pahare de rom. Bătrânul se rostogoli în stradă, prea beat ca să se țină pe picioare, mânjindu-se cu noroi galben.

– Chiar și câinele bolnav are dinți, croncăni el. Ține minte bine asta, domnu' Prince!

Prince nu-și putu stăpâni râsul.

Debarcaderul Merchem, orașul („un pitoresc port oceanic, scăldat în legende despre pirați", flecărea

ghidul turistic), se întindea în curba unui golf aflat între două dealuri acoperite de arbuşti şi servea drept capitală a insulei. În centrul golfului se afla sediul administrativ, o clădire scundă, albă, tencuită, cu uşi de sticlă glisante, ca un motel ieftin. Trei bărbaţi de origine hispanică, având o înfăţişare prosperă, stăteau la umbră, pe butoaie de petrol, vorbind cu un soldat îmbrăcat în uniformă albastră. Când Prince trecu prin faţa lor, o briză bătu dinspre ocean, aducând miros de nuci de cocos putrezite, de papaia şi creozot dinspre docul vămii, o fâşie de beton ce se întindea, pe aproximativ o sută de metri, în apa sclipitoare de cobalt.

Decorul avea un aer părăsit, cu fiecare element al său afectat în egală măsură de o anumită letargie. Cocotierii îşi legănau frunzişul, aplecându-se peste acoperişurile de tablă; un câine vagabond adulmeca un cleşte uscat de homar ce zăcea în praf, crabi fantomatici se vânzoleau pe sub casele pe piloni. Prince avea impresia că fluxul evenimentelor se retrăsese, lăsând descoperiţi locuitorii de pe fundul apei şi creând o stare de acalmie înaintea vreunei acţiuni explozive. Îşi aminti cum la fel fusese în după-amiezile senine din Saigon, când trecătorul se oprea şi asculta tânguitul unei rachete care se apropia, cum fanioanele de plastic ale Hondelor parcate în faţa barurilor pocneau în bătaia vântului, cum maimuţa unei prostituate ţipase în cuşcă, la auzul unei bubuituri îndepărtate, şi toată lumea izbucnise în râs, uşurată.

Amintindu-şi, se simţi mai puţin iritat, mai împăcat cu natura comemorativă a zilei.

În spatele clădirii guvernamentale, dincolo de o mică piaţă publică şi de arborii acacia cu frunzele prăfuite, sprijinită de zidul de ciment al magazinului universal şi agăţându-se de acesta ca o lipitoare bălţată, se afla o cocşmelie, ale cărei ziduri şi decoraţiuni exterioare fuseseră pictate în stacojiu, albastru strălucitor, roz şi galben ţipător. Un ritm pătimaş de reggae răzbătea prin oblonul închis. Licorile Ghetoului. Prince urcă scările cu paşi grei, înştiinţându-i pe cei de dinăuntru că mama beţivilor de pe insulă, Neal, Majestatea Sa Blestemată, Prince era pe cale să pătrundă în micul lor paradis multicolor, şi intră în camera fierbinte, întunecată.

– Comanda! strigă el, lovind cu piciorul tejgheaua.

– Ce vrei?

Rudy Welcomes se mişcă în spatele barului. O geană de lumină ce pătrundea printr-o crăpătură din acoperiş scânteie pe ţeasta lui rasă.

– Sfânta Cecilia!

Prince se rezemă de tejghea, rotindu-şi privirea, în recunoaştere. Doi bărbaţi şedeau la o masă din fund, cu părul răsucit în şuviţe spinoase, năluci întrupându-se din întuneric. Bezna era străpunsă de strălucirea violacee a unor lumini negre, care descopereau patru postere cu Jimi Hendrix. Deşi îşi trăgea obârşia de pe insulă, Rudy era născut în America şi, la fel ca Prince, era un fiu al anilor şaizeci şi veteran.

Spunea că luminile şi posterele îi aminteau de bordelul de pe strada Tu Do, unde câştigase banii cu care înfiinţase Licorile Ghetoului; iar Prince, aducându-şi aminte de alte bordeluri similare, găsea că luminile ofereau un decor excelent pentru stadiile meditative, melancolice, ale beţiei sale. Strălucirea stranie, violacee, care se revărsa din tuburile subţiri, părea expresia cristalizată a războiului, iar Prince îşi imagina că această culoare era emblematică pentru energiile negative şi demonii trândavi ai tropicelor.

– Aşadar, e ziua ta cea mare pentru beţie.

Rudy îi împinse o sticlă de jumate, făcând-o să alunece de-a lungul tejghelei, şi se reaşeză pe taburet.

– Da' să nu cumva să începi iar să mă iei cu tovarăşul de război. N-am chef de tâmpenii d-astea.

– Rahat! adoptă Prince un accent sudist. Ştii că nu-s camarad de război cu nici un negru.

Rudy se îmbăţoşă, dar trecu peste. Mormăi nemulţumit.

– Da' nu ştiu de ce, amice. Şi *tu* ai putea să treci drept negru. După cum ţi s-a asprit tot părul şi cum ţi s-a înnegrit toată pielea. Vezi?

Îşi puse mâna peste a lui Prince, ca să compare culoarea, dar acesta i-o azvârli la o parte şi îl privi provocator.

– La naiba! Se pare că a sosit Clint Eastwood în oraş!

Rudy îşi scutură capul cu dezgust şi se îndepărtă de-a lungul barului, să schimbe discul. Cei doi

bărbați din spate traversară încăperea și șușotiră cu el, aruncând priviri furișe înspre Prince.

Acesta savură tensiunea. Îi consolida cadrul de referință. Încrezător că a stabilit poziția dominantă, se așeză la o masă lângă tejghea, se relaxă și sorbi romul. Printre scânduri, văzu o fată care înșira ghirlande de lumini multicolore pe coliba de vizavi de bar. Sărbătoarea lui personală coincidea anul acesta cu Ziua Independenței, aniversată întotdeauna în a treia vineri din ianuarie. Piața publică avea să fie înțesată de tarabe care ofereau bucăți de broască țestoasă friptă și jocuri de noroc. Muzica va urla dinspre baruri, la concurență – reggae și salsa. Lui Prince îi plăcea să admire dansatorii din stradă, pierduți în învălmășeala de ritmuri. Acest lucru sublinia faptul că nici spaniolii, nici insularii nu puteau să-și tolereze reciproc prezența și, mai mult, că sărbătoreau două tipuri diferite de evenimente – în ziua în care regina Victoria a acordat insulelor libertatea, militarii din Honduras au năvălit și au preluat puterea.

Și mai multă prostie.

Romul nu-l mai deranja atât de mult la stomac. Prince se liniști și se lăsă purtat de luminile violacee, văzând în ele ramuri negre, contorsionate, văzând jungla crepusculară din Lang Biang și auzind sâsâitul aparatului de emisie-recepție și șoapta teatrală a lui Leon: „Hei, Prince! Văd o umbră ciudată în arborele ăla de bumbac...“ Își îndreptă atenția spre copac, urmărind traseul crengilor șerpuite prin

aerul vineţiu, grăunţos. Apoi rafala focului automat, urmată de ţipetele lui Leon, auzite direct, dar şi aduse de staţia radio...

– Am ceva care să te ajute să sărbătoreşti, domnu' Prince.

Un bărbat uscăţiv, cu chip de şoim, îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi uzaţi, se prăvăli pe scaunul de lângă el, cu şuviţele de păr mişcându-se într-o parte şi în alta. George Ebanks.

Prince înşfăcă sticla de rom, furios, pus pe harţă, dar George scoase la iveală ceva ţepos – o creangă de coral negru.

– Asta-i o chestie folositoare, domnu' Prince, spuse el. Umplută de secretele insulei.

Scoase un cuţit şi începu să cioplească dintr-o creangă. Aşchii negre, cârlionţate, căzură pe masă.

– Trebuie să răzuieşti culoare şi asta fumezi.

Creanga îl intrigă pe Prince, era neagră ca tăciunele, fără strălucire. Greu de spus unde se termina fiecare lujer şi unde începea bezna încăperii. Auzise poveştile. Bătrânul Spurgeon zicea că te înnebunea. Până şi mai vârstnicul John Anderson McCrae spusese: „Coral e atât de negru, că atunci când fumezi, culoare intră în ochi şi deschide privirea la lumea spiritelor. Iar spiritelor permite să vadă pe tine."

– Ce face? întrebă el, tentat.

– Te apropie mai mult de lucruri. Atâta tot, domnu' Prince. Nu te teme. Vom fuma cu tine.

Rudy şi cel de-al treilea bărbat – Jubert Cox, cel scund şi vânos – se aşezară în spatele lui George, iar

Rudy îi făcu cu ochiul lui Prince. George încărcă lama cuțitului cu așchii negre și le îndesă într-o pipă pentru hașiș, o aprinse, trăgând cu putere, până ce scobiturile obrajilor săi începură să capete culoarea roșu-violet a cărbunelui. Dădu pipa mai departe, în timp ce un firicel de fum i se prelingea, șerpuit, printre buzele strânse într-un zâmbet și îl privi pe Prince cum fumează.

Fumul avea un gust scârbos. Avea un iz de mucegai, pe care Prince îl asocia cu miile de polipi morți (oare au fost mii pe fiecare plămân sau doar sute?) pe care tocmai îi inhalase, dar era atât de răcoros, încât nu-și bătea capul cu gustul și remarcă doar răcoarea.

Piatra neagră, rece, îi căptuși gâtul.

Răceala i se răspândi prin brațe și prin picioare, îngreunându-le, iar Prince și-o imagină scotocind cu vrejuri negre prin vene și artere, descoperind căi secrete, necunoscute chiar și pentru sângele lui. Alunecoasă chestie... puțin scârboasă. Și Prince nu părea să mai inhaleze. Nu tocmai. Fumul ieșea parcă prin propria voință din pipă, o sfoară mătăsoasă, funia rece a unui strangulator ce încerca să facă o buclă labirintică prin tot trupul său...

– Doar un fleac, nu așa, domnu' Prince? chicoti Jubert.

Rudy luă pipa dintre degetele amorțite ale lui Prince.

...și îi antrena circumvoluțiunile creierului într-un model încâlcit, legându-i gândurile într-o structură

de corali. Crăpăturile luminoase dintre scânduri se micşorară, se îndepărtară, până ce deveniră fire aurii de paie ce pluteau prin beznă, apoi găurele aurii, pe urmă dispărură. Şi, cu toate că la început fusese fascinat de această creaţie a drogului, pe măsură ce progresa, Prince începea să se îngrijoreze că avea să orbească.

– Uh...

Limba nu-i dădea ascultare. Carnea îi era saturată de praf negru şi răcoarea se adâncise, devenind un frison pătrunzător. Şi, în timp ce o strălucire palidă scălda întunericul, Prince îşi imagina că evoluţia drogului fusese răsturnată, că acum el era cel care urca prin pipă, către inima cărbunelui roşu-violaceu.

– O, da, domnu' Prince, spuse George, din depărtare, e coral negru autentic. Din ăla care creşte în inima insulei.

Straturi unduitoare de alge se iviră din întuneric, luminate de o sclipire violetă, iar Prince observă că trece pe deasupra lor, către un perete obscur (recifu!?) la baza căruia ardeau mii şi mii de focuri vrăjitoreşti, pâlpâind, într-o paletă de culori de la indigo la alb-violet, toate agăţându-se (le văzu, când se apropie) de lujerii şi crengile de coral negru – o junglă ţepoasă de corali, cu tulpinile înalte de şapte, de zece metri şi chiar mai mult. Focurile erau mai mici decât flăcările lumânărilor şi nu păreau a fi atât de mult prezenţe, cât orificii într-un furnal negru din spatele recifului. Poate că erau vreo specie de

copepode, bioluminoase şi pe jumătate vii. Prince coborî printre tulpini, înaintând de-a lungul canalelor dintre ele. Baracude, agili peşti-ciocan... Iată! Un biban - de cel puţin două sute de kilograme - peşti-îngeri şi calcani... ale căror oase apăreau în negativ prin carnea fluorescentă. Bancuri de peşti mai mici ţâşniră ca unul, oprindu-se şi avântându-se din nou, intrând şi ieşind printre crengile negre. Locul avea o ciudată geometrie cinetică, ca şi cum ar fi fost măruntaiele unei maşinării organice ale cărei creaturi îi îndeplineau funcţiile, făcând manevre, în modele precise, prin intestinele sale şi în interiorul căreia focurile violete aveau rolul unor gânduri nebuneşti, incontrolabile, închise într-o ţeastă întunecoasă. Frumos! Tărâmul lui Thomas De Quincey. O umbră de nestemate, un paradis ocult. Apoi, ridicându-se în penumbra de deasupra sa, un lujer imens - un întunecat, sinistru brad de Crăciun, înţesat cu podoabe pâlpâitoare. Ramurile de sus erau înconjurate de rechini ce-şi profilau siluetele în acea strălucire. Mai multe focuri se desprinseră de pe o creangă şi începură să plutească înspre el, învârtindu-se alene, ca nişte fluturi de noapte.

- Nu fac decât să te repereze, domnu' Prince. Nu te tulbura.

De unde venea vocea lui George? Îi răsuna chiar în ureche. O, ei, bine... Nu era tulburat. Focurile aveau o frumuseţe stranie, încântătoare. Unul dintre ele se apropie, la nici jumătate de metru de ochii lui, şi rămase acolo, plutind, cu nimbu-i violet

deplasându-se, nu haotic, asemeni unei flăcări, ci cu o mișcare fluidă, regulată, o pulsație complexă; mijlocul îi era de un alb strălucitor. Nu puteau fi copepode.

Se apropie încă puțin.

Foarte frumos. O undă de violet se întinse dinspre marginea focului către interior și sfârși prin a fi absorbită de alb.

Îi atinse ochiul stâng.

Privirea i se tulbură, învârtindu-se. Prince zări în treacăt rechinii, o imagine confuză a țesăturii de umbre de pe peretele recifului, pe urmă beznă. Acea atingere rece, așa scurtă cum fusese, o fracțiune de secundă, îl arsese, îl înghețase, ca și cum o injecție i-ar fi înțepat ușor umorile și l-ar fi inundat cu un ser rece ca gheața, lăsându-l pradă fiorilor.

– L-au găsit! părea să fi spus George.

– Ai grijă acolo jos, domnu' Prince! parcă era Jubert.

Oblonul se deschise și lumina dulce, strălucitoare și caldă, a soarelui pătrunse. Își dădu seama că era căzut la pământ. Picioarele îi erau încâlcite în ceva tare, probabil un scaun.

– Ai avut doar un mic atac, amice. Se întâmplă uneori prima dată. O să-ți revii.

Îl ridicară și îl ajutară să iasă pe palier și să coboare scările. Se împiedică și căzu ultimele trei trepte, slăbit și ametit, încă tremurând, îmbătat de lumina soarelui.

Rudy îi vârî sticla de rom în mână.

– Stai la soare o vreme, omule. Îți redă puterile.

– O, domnu' Prince.

Un braț negru, osos, flutură de la fereastra cutiei pestrițe pe piloni și auzi chicoteli.

– Ai de lucru pentru mine, domnu' Prince?

Se cerea o aspră pedeapsă corporală! Nimeni nu avea să-i provoace lui halucinații și să scape așa de ușor!

Prince bău, se încălzi și își urzi planul de răzbunare pe treptele dărăpănatului Hotel Căpitan Henry. (Hotelul era botezat după numele lui Henry Meachem, piratul al cărui echipaj se împerechease cu femeile caraibiene și jamaicane, populând astfel insula, și a cărui comoară era punctul central al multor povești fabuloase.) O cățea costelivă, care tocmai fătase, mârâi la el din pragul ușii. Printre mârâituri, se trăgea de țâțele umflate, un sunet deranjant de supt, care îi făcu lui Prince saliva vâscoasă și lipicioasă. Îi dădu bătrânului Mike, servitorul hotelului, douăzeci și cinci de centavo ca să alunge cățeaua, dar după aceea vru mai mulți bani.

– Pot fi și eu cățea, amice! Îți iau umbra de pe spate!

Mike dansă în jurul lui, trimițându-i ușoare croșee de stânga. Era jegos, îmbrăcat în zdrențe decolorate, cu o șapcă slinoasă de baseball pe cap și cu pete de gălbenuș de ou închegate pe mustățile-i gri ca fierul.

Îi azvârli încă o monedă și îl privi alergând să o îngroape. Poveștile spuneau că Mike fusese foarte

avar şi că înnebunise când a descoperit că toţi banii i-au fost mâncaţi de şoareci şi insecte. Însă Roblie Meachem, proprietarul hotelului, povestea: „Pur şi simplu a apărut la noi într-o dimineaţă. Nu-şi amintea cum îl cheamă, aşa că i-am zis Mike, după vărul meu din Miami." Cu toate acestea, poveştile continuau. Aşa era obiceiul pe insulă. („Spune un lucru de destule ori şi va fi aşa.") Probabil, poveştile îi fuseseră de folos, acţionând ca o psihoterapie primitivă şi oferindu-i o legendă în care să-şi ducă viaţa. Se întoarse de la ascunzătoare şi se aşeză lângă scări, trasând cercuri în praf cu degetul şi apoi ştergându-le, mormăind, ca şi cum n-ar reuşi să le facă bine.

Prince îşi aruncă sticla goală peste acoperişul unei colibe, fără să-i pese unde va cădea. Îl sâcâia claritatea gândurilor; coralul îl trezise oarecum din beţie şi avea nevoie să-şi recâştige avântul pierdut. Dacă Rita Steedly nu era acasă, atunci se va afla la un kilometru de barul lui, Briza Mării, dar dacă era... Soţul ei, un ecologist care lucra pentru administraţie, era plecat de pe insulă până seara, iar Prince era sigur că o tăvăleală bună cu Rita îl va reorienta şi va reinstitui procesul de atingere a beţiei crâncene întrerupt de coral.

Pe stâlpii docului Ritei Steedly erau cocoţaţi vulturi, semănând cu nişte sculpturi în fildeş. Nu era o privelişte neobişnuită pe insulă, însă era una pe care Prince o considera potrivită cu felul de a fi al

proprietarului, fapt şi mai vizibil atunci când cel mai mare dintre vulturi se ridică, fâlfâind din aripi, şi ateriză cu un pârâit în vârful unui palmier ce se înalţa deasupra terasei unde era întinsă Rita. Casa era de stuc albastru, pe piloni de beton, amplasată într-un crâng de palmieri. Printre trunchiurile copacilor, apele recifului sclipeau în fâşii şi vârtejuri colorate în acvamarin, lavandă şi verde, în funcţie de diferitele adâncimi ale fundului. Lângă casă creşteau struguri tropicali şi bucata de pământ din spatele ei se sfârşea într-un desiş de mangrove.

În timp ce urca scările, Rita se propti în coate, îşi ridică ochelarii de soare şi murmură slab „Neal", de parcă şi-ar fi chemat iubitul într-o îmbrăţişare pe patul de moarte. Apoi se prăbuşi din nou pe pătură, cu o mişcare istovită, ca o palidă frunză căzută. Trupul îi strălucea de uleiuri şi transpiraţie, şi sutienul dezlegat îi alunecase, dezgolindu-i o parte din sâni.

Prince prepară un cocktail de rom şi suc de papaia din căruciorul pentru servit, aflat lângă scară.

– Tocmai am fumat nişte coral negru cu băieţii, la Licorile Ghetoului.

O privi peste umăr şi zâmbi larg.

– Spiritele mi-au spus că trebuie să mă purific cu trupul unei femei, înainte să răsară luna.

– Mi s-a *părut* mie că aveai ochii foarte galbeni astăzi. N-ar trebui să faci aşa ceva.

Se ridică, sutienul îi căzu peste braţe. Ridică o şuviţă de păr care i se lipise de sân şi o puse la loc, după ureche.

– Nimic nu mai e sănătos pe insula asta. Până și fructele sunt otrăvite. Ți-am spus despre fructe?

Îi spusese. Glasul ei de fetiță îl zgâria pe urechi, dar seriozitatea Ritei i se părea amuzantă, atrăgătoare pentru îndărătnicia ei. Obsesia pentru sănătate părea a fi produsul unei traume, întocmai ca și dispoziția lui violentă.

– Au fost doar niște lumini violacee și un ușor disconfort, spuse el, așezându-se lângă ea. Dar pentru negrii ăia idioți, o durere de cap și o senzație de greață sunt o mare distracție. Au încercat să-mi tulbure mințile, dar...

Se aplecă și o sărută.

– Am reușit să scap de ei și am venit direct aici.

– Jerry zicea și el că a văzut lumini violacee.

Un corb cu un muc de țigară în cioc săltă pe balustradă și Rita îl hâșâi.

– *Jerry* a fumat așa ceva?

– Fumează tot timpul. A vrut să încerc și eu, dar n-am să mă otrăvesc singură mai mult decât trebuie cu această... grămadă de gunoi.

Rita îi examină ochii:

– Se fac și la tine ca la ceilalți. Totuși, nu arată așa de rău ca ochii celor din Arkansas. Erau atât de galbeni încât aproape că străluceau în întuneric. Ca urina fosforescentă.

Rita se scutură teatral, oftă și își ridică privirea ursuză înspre palmieri.

– Dumnezeule, urăsc locul ăsta!

Prince o trase înspre el.

– Eşti o sucită.

– Nu, nu sunt, răspunse ea furioasă, desfăcându-i, însă, în timp ce continua să vorbească, nasturii cămăşii. Totul aici e contaminat. Totul piere. Iar în State e şi mai rău. Poţi vedea pustiul pe chipurile oamenilor, dacă ştii unde să te uiţi. Am încercat să-l conving pe Jerry să plecăm, dar zice că s-a ataşat de locul ăsta. Poate că-l voi părăsi. Poate că voi pleca în Peru. Am auzit lucruri bune despre Peru.

– Vei vedea pustiul şi pe chipurile *lor*, zise Prince.

Braţele Ritei alunecară pe spatele lui, iar ochii i se deschiseră şi se închiseră, se deschiseră şi se închiseră, ochii unei păpuşi căreia îi puteai mânui capul. Aproape fără să-l vadă, văzând altceva în locul lui, vreun semn rău prevestitor sau vreo vreun zvon urât.

În timp ce închidea ochii, în timp ce înceta să mai gândească, privi peste capul ei la oceanul strălucitor, multicolor şi, pe cerul palid, mărginit de linia orizontului, văzu, ca o străfulgerare, un crâmpei din ceea ce a rămas după un pârjol, toată imensitatea şi tăcerea luminii, aerul limpede şi pur de deasupra lanurilor de orez şi a palmierilor înnegriţi ca nişte beţe de chibrituri, vedea cum străbăteau ei ţinutul mort, zdrobind sub picioare crengile pârjolite, sfărâmicioase, fără teamă, căci acum fiecare şarpe, pe o întindere de kilometri, era doar o umbră în cenuşă.

Bătrânul John Anderson McCrae, beţivanul orb, depăna poveşti la Briza Mării, iar Prince se îndreptă

către plajă, căutând puțină pace și liniște. Vântul aducea crâmpeie din glasul răgușit al bătrânului.

– ...Și crucea aia era incrustată cu smaralde... și safire...

Legenda despre crucea de aur a lui Meachem (despre care se presupunea că se află îngropată la capătul dinspre vest al insulei) era piesa de rezistență a lui John, pe care o spunea numai când cel care-l asculta știa cum să-l convingă. Povestea cum fantoma lui Meachem apărea de fiecare dată când comoara îi era în primejdie, o constelație imensă formată din stelele insulei.

– ...Și s-a zis cu piciorul lui de lemn când luna și-a trimis razele în jos...

Desigur, Meachem avusese două picioare sănătoase, dar, deși știa foarte bine, John nu se sinchisea.

– Fantoma unui om poate suferi întocmai aceleași răni ca omul, spunea el, și apoi, ca să evite orice altă provocare, adăuga: Ei, bine, poate că nu e chiar adevărat, dar e în spiritul adevărului.

Și râdea, răspândindu-și răsuflarea cu miros de rom în nasurile turiștilor, repetând banalul calambur. Iar ei plăteau mai mult, fiindcă îl considerau drăguț, pitoresc și mai prejos decât ei.

Nori albi se adunau dinspre orizont și stelele sclipeau deasupra, atât de strălucitoare și tremurătoare, încât parcă pulsau la unison cu huruitul generatorului de la Briza Mării. Valurile izbeau reciful, șuierând. Prince își înșurubă paharul în nisip și se sprijini cu spatele de trunchiul unui palmier,

înclinându-se în așa fel încât să poată vedea veranda barului. În jurul cocotierilor care creșteau direct prin podeaua verandei erau aranjate bănci și mese. Pe trunchiurile copacilor erau montate lămpi portocalii, în formă de palmieri de plastic. Nu era un loc defel neplăcut să stai și să privești oceanul.

Însă interiorul Brizei Mării friza monstruosul: lămpi făcute din pești-balon, cu pielea transparentă, cu becuri în stomac, hărți ale comorilor și tricouri de vânzare; un tonomat gigantic cu strălucire roșii și violet, ce aducea cu nestematele coroanei închise într-o cușcă protectoare din palănci; fresce țipătoare cu pirați pe pereți și steaguri cu cranii și oase încrucișate atârnând din tavanul de stuf. Barul fusese construit și decorat în așa fel încât să imite un cufăr al comorii, cu capacul pe jumătate deschis. Pe rafturi, deasupra sticlelor, erau așezate trei cranii de băștinași din Caraibe cu becuri roșii între fălci, care pâlpâiau intermitent cu ocazia zilelor de naștere sau a altor festivități. Era templul său închinat prostiei din Guanoja Menor și, fiind prima sa achiziție, comemora un angajament pe care și-l asumase față de însăși plăcerea grotească de a agonisi.

Hohote de râs, strigăte de „Ai grijă!" și „Succes!" și bătrânul John apăru lângă balustradă, orbecăind, până ce găsi scara și coborî, împleticindu-se, pe plajă. Dădu din mâini, lovind cu bastonul prin aer și căzu răschirat la picioarele lui Prince. O păpușă pleoștită, umplută cu cârpe și aruncată peste bord. Se ridică, ițindu-și capul.

– Cine-i acolo?

Luminile dinspre Briza Mării i se oglindeau în albeața ochilor; arătau ca niște pepite brute de argint, încastrate în craniul bătrânului.

– Eu sunt, John.

– Tu ești, domnu' Prince? Păi, bată-te norocul!

John lovi ușor nisipul cu palma, orbecăind după baston, pe urmă îl apucă și arătă cu el către mare.

– Uite, domnu' Prince. Acolo, unde *Miss Faye* merge la pescuit de țestoase, pe Bancul Chinchorro.

Prince văzu luminile de navigație îndreptându-se către orizont, lumina indigo legănându-se în vârful catargului, apoi se întrebă cum naiba i-a intrat deodată apă în ochi. Văzu totul în violet, apoi se limpezi, trecu iarăși în vinețiu, ca și cum în cap i s-ar fi învârtit un girofar de poliție, iar și iar. Și îi era frig. Un frig mistuitor, care îl imobiliza.

– Nu-i așa că e o noapte frumoasă, domnu' Prince? Oricât de orb ar ajunge omul, poate recunoaște o noapte frumoasă!

Cu un efort colosal, Prince reuși să-și înfigă degetele în nisip, dar bătrânul John continua să vorbească.

– Se spune că insula pune stăpânire pe oameni. Acuma, puterea asta a ei poate fi blândă, căci nu le poartă pică oamenilor care locuiesc pe ea după buna rânduială. Dar cei care fac pe stăpânii... vine o vreme când se isprăvește cu ei.

Prince simțea o dorință grozavă să țipe, căci poate ar fi eliberat frigul prins în capcană în trupul

său; dar nu putea nici măcar să tragă aer în piept. Frigul pusese stăpânire pe el. Tânjea după cuvintele lui John, fără să le asculte, ci doar încercând să se apropie de ele cu propria-i dorință. Vorbele se iveau din aerul blând, tropical, ca niște capete de frânghii calde, maronii, ce se legănau în fața lui, aproape de atingerea-i de gheață.

– Insula asta e săracă! Și oamenii nătărăi! Dar știu că ai auzit vorba că până și un câine bolnav are dinți. Ei, bine, insula asta are dinți care cresc până în miezul lucrurilor. Caraibienii spun că pe insulă există un spirit născut înainte de timp, închis în rădăcina ei, iar creștinii spun că insula e un izvor al Duhului Sfânt. Dar, indiferent care-i adevărul, oamenii au primit fiecare câte o porție din spiritul ăla. Și spiritul e câtă frunză, câtă iarbă!

Lumina din spatele ochilor lui Prince se învârtea atât de repede, încât nu mai putea distinge perioadele când vedea normal, și tot ce zărea era scăldat în violaceu. Își auzea întreaga agonie ca pe un sunet minuscul, distonant, adânc în gâtlej. Se rostogoli pe o parte și privirea îi rătăci dincolo de nisipul denivelat, către un promontoriu unde palmieri sălbatici, cu siluetele conturate pe un cer violaceu aprins, își legănau frunzișul, ca niște dansatori africani răsucindu-se în extaz, înveșmântați în pene.

– Spiritul ăla i-a alungat pe englezi! Și, într-o zi, îi va trimite și pe spanioli acasă! Încet, dar sigur. Și de-aia sărbătorim noi în noaptea asta... Căci tocmai

în noaptea asta toți cei care nu aparțin spiritului și rânduielii trebuie să fie supuși judecății.

Pantofii lui John scârțâiră pe nisip.

– Păi, eu mă duc acum, domnu' Prince. Domnul să te binecuvânteze.

Nici atunci când mintea i se limpezi și când frigul se risipi, Prince nu reuși să priceapă. Dacă Jerry Steedly fuma substanța aia tot timpul, atunci probabil că *el* era cel care avea o reacție anormală. O întoarcere în timp. Cel mai indicat era să contracareze efectul drogului cu tranchilizante. Dar cum putuse vedea bătrânul John barca de pescuit țestoase? Poate coralul distorsionase puțin realitatea și totul, de când plecase de la Licorile Ghetoului, a devenit o fantezie trăită, de o uimitoare exactitate. Își termină băutura, mai bău un pahar, se liniști și apoi făcu semn autobuzului când acesta trecu pe lângă el, în drumul către oraș, în drumul *său* către Rudy, Jubert și George. Răzbunarea va fi cel mai bun antidot pentru toate sedimentele negre din lăuntrul lui.

Ziua Independenței.

Colibele erau inundate de lumini colorate și drumul de pământ, cu străluciri portocalii, era traversat de dansatori și bețivi care se ciocneau și cădeau. Trupuri negre, osoase, zăceau prăbușite pe sub colibe, brăzdate de lumina ce se revărsa printre scândurile podelelor. În vitrinele barurilor dansau femei tinere, în timp ce femeile mai bătrâne și mai grase,

cu părul acoperit cu turbane, stăteau încruntate în spatele albiilor cu salată de homar și al meselor încărcate cu pâine de cocos și plăcinte. Era o noapte stridentă, zgomotoasă, cu țipete și urlete. Toți câinii stăteau ascunși.

Prince se îndopă cu mâncarea consistentă, bău și pe urmă porni dintr-un bar în altul, punându-le întrebări unor bărbați care îl trăgeau de cămașă, își dădeau ochii peste cap, și, drept răspuns, leșinau. Nu găsea nici urmă de Rudy și George, dar pe Jubert îl găsi într-un bar mizer, al cărui singur semn de identificare ca local era o bucată de carton, prinsă în cuie de un palmier, pe care scria *Club pașnic fără scandal.* Prince îl ademeni afară, promițându-i o marijuana, iar Jubert, prostit de băutură, îl urmă într-un luminiș din spatele barului, străbătut de mai multe cărări bătătorite, un petic de pământ mărginit de alte două colibe și de bananieri. Prince îi zâmbi lui Jubert prietenește, îl lovi cu piciorul în burtă și în stomac și îi rupse maxilarul cu podul palmei.

– Rănile mici sunt cele care sângerează cel mai mult, spuse Prince. Nu-i așa? Nu te pui cu cei puternici.

Îl lovi în maxilar cu vârful piciorului; Jubert gemu, sângele îi țâșni din gură, formând o băltoacă neagră în lumina lunii.

– Mai fă-mi ceva și te omor, spuse Prince.

Se așeză cu picioarele încrucișate lângă Jubert. Lumina lunii inunda luminișul, și frunzele

zdrențuite de bananier păreau făcute din mătase gri-verzuie. Trunchiurile erau albe ca oasele. O draperie de plastic de la fereastra unei colibe scânteie, luminată de lampa cu ulei dinăuntru, etalându-și modelul cu rozete. Reggae de tonomat, ca niște cioburi de gheață în noaptea blândă, râsete îndepărtate...

Lăsă luminișul să se limpezească în jurul lui. Luna se însenină, ca și cum de pe față i s-ar fi desprins o peliculă; lumina îi tremură pe umeri. Totul – colibe, palmieri, bananieri și tufișuri – devenea mai precis, mai amenințător, îl împresura. Se simțea oarecum hilar văzându-se ca în jungla din Lang Biang, mereu alertat nebunește. Îi veneau în minte clișee din filme. Prince, veteranul înnebunit de amintiri și distanțat de trauma războiului, obligat să-și retrăiască coșmarurile și să vâneze acești nenorociți de criminali, în orașul abandonat. Legenda americană despre violență. Prințul sfâșiat de război al cinematografiei. Râse pe înfundate. Știa că viața lui era lipsită de un asemenea material tematic.

Era eliberat de constrângeri.

Mii de șopârle minuscule se târau pe sub bananieri, alergând în două picioare pe pământul nisipos. Prince vedea agitația din tufișuri. Un arbust de hibiscus se legăna în spatele unei colibe, o capcană exotică ce atârna în întuneric, iar umbrele de sub palmieri erau adânci și fără astâmpăr... nu ca umbrele din Land Biand, neclintite și verzi, sus, în copacii boltiți. În acei copaci trăiau spirite, așa spuneau

poveștile, demonice creaturi cu ciocuri de fier, care îți mestecau sufletul până ți-l făceau zdrențe. Odată, împușcase unul. Nu fusese (așa i s-a spus) decât un liliac mare, deranjat probabil din cauza vreunui agent chimic, care l-a făcut să zboare către Prince în plină zi. Dar *el* văzuse demonul cu ciocul lui de fier ivindu-se dintr-o umbră verde și a tras. Aproape fiecare proiectil a nimerit, căci nu mai găsiseră din el decât bucăți de aripi moi, însângerate. După aceea l-au poreclit Asul Lunetiștilor și au povestit cum a făcut el liliacul să salte prin aer, cu lovituri de o incredibilă precizie.

Prince nu se temea de spirite.

– Ce mai faci, Jube? întrebă el.

Jubert se uita la el cu ochi mari. Câțiva nori treceră în goană prin fața lunii și luminișul se întunecă, apoi se lumină.

– Acolo, sus, se află vulturi mari, Jubert, care zboară prin fața lunii și îți strigă numele.

Prince se temea de drog într-o oarecare măsură, dar de insulari se temea mai puțin – nici pe departe pe cât se temea Jubert de el în clipa aceasta. Prince fusese mult mai speriat, dar a plâns și s-a făcut de rușine; își descărca întotdeauna arma asupra umbrelor și a stat încremenit, în stare de alertă, timp de unsprezece luni. Învățase că teama își avea propria succesiune de acțiuni juste. O putea stăpâni.

Jubert scoase un sunet gâlgâit.

– Ai vreo întrebare, Jube?

Prince se aplecă, plin de solicitudine. Pe neașteptate, se stârni o pală de vânt, doborând o creangă uscată, iar sunetul îl sperie pe Jubert. Încercă să-și înalțe capul și leșină de durere.

Cineva strigă:

– Ascultați cu toții cum cântă băiatul ăla! O, e strașnic, oameni buni. Și porni tonomatul.

Sunetul metalic al muzicii îi strică brusc lui Prince starea de spirit. Totul părea spulberat. Lumina lunii dezvăluia aspectul neîngrijit, murdar al locului, stropii de găinat și carcasele goale ale crabilor. Își pierduse aproape în întregime entuziasmul de a-i urmări pe Rudy și George și se hotărî să se îndrepte spre localul lui Maud Price, Visul de aur. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea trecea pe la Visul de aur. Era cazinoul insulei și, fiindcă era o anomalie printre colibe – cu cele două camere de stuc ale lor, iluminate de becuri goale –, să bei acolo îți conferea un anume prestigiu.

Se gândi să le spună la bar despre Jubert, dar se hotărî să nu, și îl lăsă pe seama altcuiva, să-l jefuiască.

Maud trânti o sticlă pe tejghea, spunându-i că Rudy și George nu au intrat acolo. Zeci de musculițe se ridicară bâzâind din stropii de băutură împrăștiată și gravitară în jurul ei ca niște electroni înnebuniți. Pe urmă continuă să reteze capetele de pești, să-i curețe de solzi și să-i taie file. Era monstruos de grasă, neagră ca tăciunele și avea pete de sânge pe rochia albă. Pick-up-ul chiar de

lângă cotul ei emitea melodii deformate ale lui Freddy Fender.

Prince îl ochi pe Jerry Steedly (care nu păru la fel de încântat să-l vadă) stând la o masă lângă perete. Se așeză lângă el și îi spuse despre coralul negru.

– Toată lumea vede aceleași lucruri, zise Steedly, plictisit. Reciful, focurile...

– Dar ce spui de imaginile din trecut? Sunt ceva tipic?

– Se întâmplă, eu nu mi-aș face griji.

Steedly se uită la ceas. Trecuse de patruzeci de ani, era cu cincisprezece ani mai bătrân decât Rita. Un țărănoi mocofan din Arkansas, al cărui păr roșu, tuns periuță, încărunțea.

– Nu-mi fac griji, răspunse Prince. A fost în regulă, cu excepția focurilor sau ce-or fi fost. La început am crezut că sunt copepode, dar bănuiesc că au fost doar o parte din experiență.

– Insularii le cred spirite.

Steedly aruncă o privire către ușă, nervos, apoi se uită la Prince, cu un aer extrem de serios, de parcă ar fi cugetat la o problemă profundă. Se lăsă pe spate și se sprijini de perete, hotărât, aproape zâmbind.

– Știi ce cred eu că sunt? Extratereștri.

Prince făcu ochii cât cepele, teatral, râse prostește și apoi trase o dușcă.

– Fără glumă, Neal. Paraziți. De fapt, s-ar putea să nu fie atât de departe de copepode. Nu sunt inteligenți. Trăiesc în recifele din universul apropiat. Coralul deschide căile percepției sau îi lasă să vadă

porțile care sunt deja acolo, și... Bang! Se lansează către tine. Induc o telepatie de calitate inferioară în receptorii umani. Printre altele.

Steedly își trase scaunul înapoi și arătă spre camera alăturată, unde oamenii se înghesuiau, fluturând cărți de joc și bani, țipând, perdanții amenințând câștigătorii.

– Trebuie să mă duc să pierd niște bani. Ia-o ușurel.

– Încerci să mă aburești? întrebă Prince, ușor neîncrezător.

– Nee. E doar o teorie de-a mea. Manifestă un comportament colonial, ca multe dintre crustacee. Dar *s-ar putea* să fie spirite. Poate că spiritele nu sunt nimic mai mult decât niște creaturi oarecum animalice, care se revarsă dintr-o altă lume și îți înfig cârligele în suflet, te infectează, te locuiesc. Cine știe? Totuși, eu nu mi-aș face probleme!

Se îndepărtă.

– Salut-o pe Rita din partea mea, strigă Prince în urma lui.

Steedly se întoarse, stăpânindu-se cu greu, dar zâmbi.

– Hei, Neal, făcu el. Nu s-a terminat încă.

Prince își bău tacticos romul, aruncând un ochi înspre ușă ori de câte ori intra cineva (localul se umplea cu viteză) și privind-o pe Maud cum curăță peștii de măruntaie. Deasupra capului, la doar câțiva centimetri, se legăna un bec incandescent, și

Prince şi-o imagină cu un colier de schelete, vârându-şi mâinile într-o găleată plină cu omuleţi cu solzi argintii. Bocănitul cuţitului ei cadenţa murmurul din jur. Îl apucă moleşeala. Începu să asculte, aiurea, conversaţia dintre trei bărbaţi de la masa alăturată, sprijinindu-şi capul de perete. Dacă avea să aţipească, Maud îl va trezi.

– Omul ăla nu e în toate minţile, mereu urlă şi scuipă flăcări!

– E un tip dur, amice. Nu încape îndoială.

– Dur? E mai rău de-atât. După câte spune Arlie...

Arlie? Prince se întreba dacă se refereau la Arlie Brooks, cel care administra Briza Mării.

– ...Mary Ebanks aia a sângerat până ce a murit...

– Se spune că locul unde a sângerat, pe podeaua Brizei Mării, străluceşte şi acum noaptea.

Poate că despre Arlie vorbeau.

– Astea-s baliverne, amice!

– Ei, bine, nu contează! Nu el a împuşcat-o, ci Eusebio Conejo de la Nisipul. Dar omul ar fi putut s-o salveze, după câte se pricepea la răni, dacă n-ar fi fugit când a auzit împuşcătura!

– Nu el a furat crucea aia de aur de la bătrânul Byrum Waters?

– Exact! I-a spus că aurul nu mai e bun şi de aia e aşa negru. Iar Byrum, care nu se pricepea la aur, nu şi-a dat seama că doar îşi pierduse luciul!

– Asta a fost comoara pe care a pierdut-o bătrânul Meachem, am dreptate?

– Corect! Caraibienii l-au urmărit cum o îngroapă și, când a plecat, au mutat-o în munți. Pe urmă Byrum a găsit-o și i-a spus prietenului său din America. Ha! Și prietenul ăla a ajuns un om bogat, iar bătrânul Byrum a fost îngropat înfășurat într-o pătură!

Aceea era crucea *lui!* Despre *el* vorbeau! Indignat, Prince ieși din starea de amorțeală și deschise ochii.

Apoi rămase neclintit.

Muzica, strigătele dinspre camera din fund, discuțiile, toate dispărură, retezate, fără să mai rămână din ele nici cea mai vagă șoaptă, nici cea mai mică tuse, iar încăperea se cufundă în beznă... cu excepția tavanului. Iar acesta se revărsă, clocotind într-un foc violaceu: vârtejuri de culori indigo, violet aprins și vioriu, un model ce semăna cu apele recifului, ca și cum și ar fi marcat, la rândul lui, diferitele adâncimi. Cu toate acestea, avea o înfățișare incandescentă – un dreptunghi de lumină violentă, schimbătoare, asemeni celui dintâi crâmpei de cer pe care-l vedea un cadavru, atunci când sicriul se deschidea în iad... și era rece.

Prince se făcu mic, așteptând ca focurile să se năpustească asupra lui, să-l țintuiască de bezna înghețată. Dar nu se întâmplă. Unul câte unul, focurile se desprinseră de tavanul incandescent și se prelinseră pe pereți, cuibărindu-se în găurile și crăpăturile obiectelor, dându-le contur, în nimburi de pâlpâitoare strălucire. Procesiunea părea aproape

ordonată, maiestuoasă, şi Prince se gândi la o congregaţie care se aşeza ordonat în strană, în aşteptarea unei ceremonii importante. Focurile luminau cutele cămăşilor jerpelite (şi capetele lor zdrenţuite) şi ridurile de pe feţe. Trasau contururile paharelor, sticlelor, meselor, pânzelor de păianjen, ventilatorului electric, becurilor şi cablurilor acestora. Străluceau nebulos în băutură, deveneau mucuri de ţigară ce ardeau mocnit, schiţau o hartă a băuturilor vărsate pe tejghea, transformându-le într-o mare fosforescentă în miniatură. Iar când toate fură aşezate la locul lor, cu schiţa completă, în sfârşit, Prince se aşeză năucit în mijlocul unei constelaţii incredibil de detaliate, alcătuite din fantasmagorice stele violacee pe un cer de abanos – constelaţia unui bar tropical, a Visului de aur al lui Maud Price.

Râse, un râs oarecum şovăitor; chiar şi lui îi suna forţat în urechi. Prince observă că nu exista nici o uşă, nici o fereastră înconjurată de foc violaceu. Atinse peretele din spatele lui, ca să găsească un punct de sprijin şi îşi trase mâna, tresărind. Era rece ca gheaţa. Bezna îl ţinea ţintuit în scaun, ca o mlaştină care îl trăgea dedesubt.

– Mă doare tare, amice! Mă doare înăuntru în cap!

Un glas înceţoşat, chinuit. Glasul lui Jubert!

– Amice, eu te-am bătut, iar tu mi-ai dat coralul negru!

– E adevărat!

– Omul are dreptul să acţioneze!

Alte glasuri se învălmășiră, participând la discuție, majoritatea glasuri de oameni beți, îmbibați de băutură, care țâșneau parcă din măturile, din scaunele și din paharele acoperite de stele. Multe dintre ele îi dădeau dreptate că l-a bătut pe Jubert – *ăsta*, își dădu Prince seama, era subiectul de discuție. Iar el avea câștig de cauză! Însă alte glasuri continuau să vorbească, acuzându-l.

– A dus-o pe turista aia grasă din America, să-i facă o poză doamnei Ebanks cu aparatul ei de fotografiat, iar doamna Ebanks a îndurat rușine!

– Nu, amice! Nu am îndurat rușine! Nu-i nevoie să dăm vina pe el pentru asta!

– Mi-a plătit pentru trei baracude și a luat cinci!

– M-a pocnit când i-am spus că se ține după verișoara aia a mea care locuiește în Ceiba!

– Pe mine m-a bătut...

– Pe mine m-a înșelat...

– Pe mine m-a înjurat...

Glasurile discutau detaliile, găsind circumstanțe atenuante și se acuzau reciproc de exagerare. Aveau o logică defectuoasă și prostească. Îți dădea senzația de bârfă răutăcioasă între beți, ca și cum un grup de insulari ar fi trândăvit pe o stradă prăfoasă, discutând aprins dacă o legendă era adevărată sau nu. Dar în cazul de față discutau povestea lui, căci, deși Prince nu recunoștea toate vocile, își recunoscu crimele, excesele trufașe, mizeriile mari și greșelile mărunte. Dacă n-ar fi fost atât de frig, poate s-ar fi amuzat, căci părerea

unanimă despre el era că nu a fost nici mai rău, nici mai bun decât oricare dintre acuzatorii săi și, de aceea, nu merita o judecată aspră.

Însă un glas răgușit, expresia unei vechi, amorțite sensibilități, spuse apoi:

– Am găsit crucea aia de aur într-o peșteră pe Creasta Sihastrului...

Prince fu cuprins de panică, țâșni înspre ușă, uitând că nu exista nici o ușă, zgârie zidul de piatră, căzu și se târî, orbecăind după o ieșire. Glasul lui Byrum continua să îl hărțuiască:

– ...Și am venit la el și am spus: Domnule Prince, am durerea asta cumplită în piept. Poți să-mi dai niște bani? Știu că ai făcut bani topind aurul crucii. Iar el îmi zice: Byrum, mă doare-n fund de pieptul tău! Și îmi arată ușa!

Prince se prăbuși într-un colț, cu ochii fixați pe pick-up-ul acoperit de stele, dinspre care venea glasul bătrânului. Nimeni nu puse la îndoială vorbele lui Bryum. Când bătrânul termină, se lăsă liniștea.

– Nemernicul s-a culcat cu nevastă-mea, se auzi o voce nazală, cu accent american.

– Jerry! țipă Prince. Unde ești?

Sursa glasului era o sticlă de rom din constelație.

– Aici, ticălo...

– Nu vorbește nimeni cu el înainte de sentință!

– Corect! Spiritele ne-au spus clar!

– Chestiile alea blestemate nu sunt spirite.

– Dacă nu sunt, atunci cum se face de-l avem pe Byrum Waters în Vis în seara asta?

– Omul ăsta nu poate auzi glasurile spiritelor, căci el nu e *de pe* insulă!

– Byrum nu-i aici! V-am spus, oameni buni, de atâtea ori, încât m-am săturat! Creaturile astea induc telepatie în fiinţele umane. Asta înseamnă că vă puteţi auzi minţile unul altuia, că gândurile voastre rezonează şi se amplifică reciproc, poate chiar ajung la un fel de inconştient colectiv. Aşa se face că...

– Cred că cineva l-a lovit pe omul ăsta cu o piatră-n cap! E nebun!

Problema focurilor violacee fu amânată, şi glasurile începură să discute relaţia lui Prince cu Rita Steedly. („Nu există nici o dovadă că omul îşi făcea de cap cu soţia ta!") Glasurile ajunseră la opinia unanimă că e vinovat, pe baza unor dovezi care acestuia i se părură într-adevăr şubrede. Frigul din încăpere începuse să-l afecteze şi, deşi observă că dialogului i se alăturaseră glasuri necunoscute – cu accent britanic, cu discursul înţesat de arhaisme, glasuri guturale, cu accent caraibian –, nu se întrebă cine ar putea fi. Era mult mai preocupat de tremurul muşchilor şi de ritmul încet, vlăguit, al inimii. Îşi strânse genunchii la piept şi îşi îngropă capul în ei, să se încălzească. Şi astfel, nici măcar nu auzi verdictul, anunţat de şoapta răguşită a lui Byrum Waters. („Insulele nu te-au respins niciodată, domnule Prince!") Nici măcar discuţiile pe care le-a provocat. („Asta e tot ce ai de gând să-i spui?" „Omul are dreptul să-şi cunoască soarta!") Le auzi doar ca

pe niște absurde șușoteli hipnotice, care îl amețiră și îl înfiorară și mai mult, transformându-se apoi în râsete. Și nu observă, o bună bucată de vreme, că începea să-i fie mai puțin frig, că lumina care i se furișa printre pleoape era galbenă și că râsul nu venea de la focurile spectrale, ci de la bețivii zdrențăroși îngrămădiți în jurul lui, asudând, urlând și vărsându-și paharele pe picioarele lui. Gurile lor știrbe se deschideau tot mai larg, în fața ochilor lui tulburi, ca și cum s-ar fi prăbușit în fălcile unor animale străvechi care așteptaseră în jungla lor secole de-a rândul să sosească unul ca el. În jurul lor, dansau în aer fluturi mari de noapte.

Prince se propti fără vlagă de podea, încercând să se ridice. Hohotele de râs izbucniră mai puternic și simți cum propriile buze se crispează într-un zâmbet, o reacție involuntară la buna dispoziție din încăpere.

– O, la naiba! izbi Maud cu palma în tejghea, stârnind mușteleși transformând în sughiț jelania lui Freddy Fender.

Zâmbetul ei era fioros și malefic.

– Ce zici de asta, domnule Prince? Acum ești unul de-al nostru!

Probabil leșinase. Probabil îl aruncaseră în stradă, ca pe un sac de bălegar! Când se ridică, sprijinindu-se de pervazul ferestrei, capul i se învârtea; buzunarul de la șold îi zornăi, lovindu-se de zidul de stuc... Sticla de rom. O scoase pe bâjbâite, înghiți,

romul îi veni pe gât, şi simţi că-l întăreşte. Oraşul era mort, cufundat în beznă şi fără suflare. Se sprijini, clătinându-se, de uşa Visului şi văzu colibele părăginite legănându-se sub pâlcurile mişcătoare de nori scăldaţi în lumina lunii. Ascuţite şi stranii, pălării de vrăjitoare, ascuţişul unor aripi negre, strânse. Nu putea gândi.

Ameţit, înaintă clătinându-se pe picioare printre colibe şi căzu în patru labe lângă apă, apoi îşi udă capul în vălurelele care făceau pietrişul să clipocească. Sub palme simţea obiecte lunecoase. Nu-şi dădea seama ce... la naiba, alge. Se aşeză pe un pilon şi rămase în bătaia vântului, tremurând, încercând să-şi limpezească mintea. Acasă. Mai bine decât să se lupte cu câinele turbat de la Hotelul Căpitan Henry, mai bine decât să leşine din nou, chiar acolo. Vreo patru kilometri de insulă de străbătut, nu mai mult de o oră, chiar în starea lui. Dar fereşte-te de focurile violacee! Râse. Liniştea îi înghiţi cu lăcomie râsul. Dacă toate erau doar efectul drogurilor care îi jucau feste... Doamne! Ai putea câştiga o avere vânzând aşa ceva în State.

– Răzuieşti culoarea şi asta fumezi, începu el să cânte, în stilul Calypso. Cu coralul negru, bum-bum, doar o ţigară.

Râse pe înfundate. Dar ce naiba *erau* focurile alea violacee?

Spirite rele? Extratereştri? Dacă erau spiritele vinete ale negrilor? Sufletele vinete, usturătoare, ale negrilor!

Mai luă o duşcă.

– Mai bine ţi-ai chibzui proviziile, călătorule, spuse el, vorbind cu drumul întunecat, în cel mai bun stil John Wayne de care era în stare. Altfel nu vei ajunge niciodată viu la fort!

Şi, asemeni lui John Wayne, se va întoarce, va muşca glonţul cu dinţii, îşi va curăţa rana cu un cuţit înroşit şi apoi îi va găuri pe băieţii răi.

O, da!

Dar dacă erau spirite? Extratereştri? Dacă nu erau halucinaţii?

Şi ce dacă?

– Sunt unul de-al lor acum! ţipă.

Primii trei kilometri îi străbătu dintr-o suflare. Drumul şerpuia printre dealurile acoperite de tufişuri, într-o pantă domoală. Către apus străluceau stelele, dar luna se ascunsese în spatele norilor şi întunericul era dens ca nămolul. Îşi dori să fi adus cu el o lanternă... Acesta fusese primul lucru care îl atrăsese pe insulă: felul în care oamenii duceau cu ei lanterne, ca să-şi lumineze cărarea pe dealuri, de-a lungul plajelor, în oraşe, după stingerea generatoarelor. Iar când un străin ignorant, fără lanternă, se apropia de un localnic, acesta lumina cărarea de la picioarele lui la ale străinului şi întreba:

– Cum e noaptea?

– Frumoasă, răspundea străinul sau: Minunată, pur şi simplu minunată.

Şi *fusese* aşa. Lui Prince îi plăcuse totul la această insulă – poveştile, cadenţele melodioase ale limbii,

strugurii tropicali, cu nostimele lor frunze catifelate, şi oceanul sclipitor, multicolor. Observase că insula funcţiona după un principiu ingenios şi flexibil, capabil să găzduiască orice principiu contrar şi, până la urmă să-l absoarbă printr-un proces de calmă acceptare. Îi invidiase pe insulari pentru vieţile lor paşnice, tihnite. Dar asta se întâmpla înainte de Vietnam. În timpul războiului, ceva din el devenise, în mod ireversibil, neclintit şi rece ca o stâncă, punând capăt voioşiei sale naturale şi, când s-a întors, vieţile lor idilice i s-au părut vrednice de dispreţ, apatice, o cultură de bacterii pe lamela microscopului.

Din când în când, zărea vârful unui acoperiş de stuf, profilat pe cerul cu stele, şiruri de sârmă ghimpată mărginind câţiva acri de tufăriş şi bananieri. Mergea exact prin mijlocul drumului, departe de umbrele adânci, fredonând vechi cântece ale lui Bob Dylan şi Rolling Stones şi impulsionându-se cu câte o duşcă de rom. Fusese o decizie bună să se întoarcă, fiindcă dinspre nord se anunţa o furtună. Vântul îl lovea în faţă cu rafale reci, scuipând picături de ploaie. Furtunile se stârneau repede în perioada aceasta a anului, dar avea timp să ajungă acasă şi să închidă tot, înainte să toarne cu găleata.

Ceva trosni în tufişuri. La auzul zgomotului, Prince sări la o parte, privind înnebunit în toate direcţiile, pentru a vedea de unde venea pericolul. Din moviliţa înverzită din dreapta sa răsări dintr-odată, în lumina stelelor, o pereche de coarne care se

năpusti asupra lui, mugind, trecând pe lângă el atât de brutal și de aproape, încât auzise respirația din imensul gâtlej roșu. Iisuse! Păruse mai degrabă răgetul unui demon, decât al unei vaci, fiindcă despre o vacă era vorba. Își pierdu echilibrul și se lăbărță pe pământ, tremurând. Bestia blestemată mugi din nou, trecând printr-un tufiș. Prince dădu să se ridice. Dar romul, adrenalina, toate otrăvurile acelei lungi zile istovitoare îi dădeau târcoale și stomacul i se goli, vomitând băutură, salată de homar și pâine de cocos. Apoi se simți mai bine – slăbit, dar nu la fel de sfârșit ca înainte. Își sfâșie cămașa mânjită și o azvârli într-un tufiș.

Tufișul era o vâlvătaie de focuri violacee.

Flăcările atârnau de capetele rămurelelor și de vârfurile frunzelor, marcând traiectoria răsucită a crengilor, conturându-le, așa cum făcuseră în localul lui Maud. Dar în mijlocul acestei broderii, focurile se adunau într-un glob – un soare malefic, vioriu, din care ieșeau firicele subțiri ca o pânză de păianjen și care genera un câmp electric bifurcat, frunzos.

Prince se dădu înapoi. Focurile licăreau în tufișuri, neclintite. Poate că drogul își terminase cursa, poate că în acest moment, când mistuise cea mai mare parte din substanță, focurile nu-l mai puteau afecta ca mai înainte. Mai apoi însă, un fior rece, rece îi alunecă pe șira spinării și Prince știa – o, Doamne! –, știa cu siguranță că avea pe spate focuri ce se jucau de-a v-ați ascunselea, pitindu-se acolo unde nu le putea găsi niciodată. Începu să se bată

peste omoplați, ca unul care încerca să alunge flăcările, și frigul i se înfipse în vârfurile degetelor. Își duse degetele în fața ochilor. Licăreau, pulsând de la indigo la alb-violet. Le scutură atât de tare, încât îi pocniră încheieturile, dar focurile i se întinseră pe mâini, învelindu-i antebrațele într-o strălucire sângerie.

Cuprins de o panică oarbă, Prince se îndepărtă de drum, clătinându-se, căzu, se ridică și începu să alerge, ținându-și brațele strălucitoare întepenite în față. Coborî de-a dura un dig și se ridică în picioare, alergând mai departe. Văzu că focurile i se răspândiseră deasupra coatelor și simți cum hotarul frigului se ridică tot mai sus, milimetru cu milimetru. Brațele sale luminau desișul dimprejur, ca două raze unduitoare ale unor lanterne cu sticlă colorată. Din întuneric țâșneau vrejuri, șerpi negri încolăciți la tot pasul, biciuiți frenetic de lumina violacee. Frunze moarte i se agățau de față, cu degete subțiri, ascuțite. Era atât de speriat, atât de golit de tot, în afară de teamă, încât atunci când un palmier se ivi în fața lui, se opri direct în el, îmbrățișându-l cu brațele strălucitoare.

În gură avea bucăți tari și sânge. Mai mult sânge îi șiroia în ochi. Scuipă și își pipăi gura, crispându-se la atingerea gingiilor sfârtecate. Îi lipseau trei dinți, poate patru. Cuprinse palmierul în brațe și își ridică trupul. Se afla în crângul de lângă casă! Printre trunchiurile copacilor vedea luminile de la

Cheia Sfântului Marcu, talazuri albe săltând peste recif. Reuşi să se apropie de apă, sprijinindu-se pe palme. Ploaia purtată de vânt îi biciuia fruntea despicată. Iisuse! Era umflată, cât o ceapă! Nisipul ud îi înhăţă unul dintre tenişi, şi îl lăsă acolo.

Îşi spălă gura şi fruntea în apa sărată, înţepătoare, apoi înaintă cu greu spre casă, bâjbâind după cheie. La naiba! Cheia fusese în cămaşă! Dar nu era nici o problemă. Îşi construise casa în stil hawaiian, cu stinghii de lemn în fiecare parte, ca să lase briza să pătrundă; va intra uşor. Abia zărea vârful acoperişului în întunericul ce se târa dinspre palmierii şi dealurile din spate, când bocăni pe verandă. Fulgere îndepărtate, şi găsi scara şi zări cochilia de pe treapta de sus. Îşi vârî mâna în ea, făcu o gaură cât un cap de om în stinghiile uşii şi se rezemă de aceasta, istovit de efort. Era cât pe ce să ajungă clanţa cu mâna, când bezna dinăuntru – vizibilă, pe lângă întunericul mai puţin adânc al nopţii, ca o spirală de pustiu mort, lipsit de strălucire – ieşi prin gaură ca o pastă neagră de dinţi şi încercă să-l împresoare.

Prince se dădu câţiva paşi în spate, clătinându-se, şi căzu de pe verandă, aterizând pe o parte. Se mai târî câţiva metri, apoi se opri şi îşi ridică privirea către casă. Negura se adâncea afară, în noapte, închizându-l într-un hăţiş de crengi de coral, atât de dese încât abia dacă zărea printre ele scântei din fulgerele care loveau jos, dincolo de recif.

– Te rog, spuse, ridicându-şi mâinile în implorare.

Şi ceva se rupse în el, un lucru ţinut cu îndârjire, ale cărui rămăşiţe erau lacrimile. Vuietul vântului şi bubuitul recifului ajunseră până la el, ca o unică, ameninţătoare vocală, răcnind, ridicând glasul.

Casa parcă inhala bezna, parcă o absorbea şi, preţ de o clipă, Prince crezu că s-a sfârşit. Însă apoi fulgere violete ţâşniră printre stinghii, ca şi cum înăuntru s-ar fi aflat, deschisă, inima fumegândă a unui reactor. Plaja înflori în lumina lividă a zilei – un tărâm al nimănui, presărat cu peşti morţi, scoici pe jumătate îngropate, cutii de conserve ruginite şi bârne de lemn care semănau cu braţele rupte, corodate ale unor statui de fier. Palmieri negri ca cerneala se zvârcoleau şi se scuturau. Nuci de cocos putrezite îşi aruncau umbrele pe nisip. Apoi lumina se ridică de pe casă, împrăştiindu-se într-o miriadă de aşchii incandescente şi aşezându-se pe vârfurile palmierilor, pe prova şalupelor, pe recif, pe acoperişurile de tablă ce se iveau printre palmieri şi pe strugurii de mare şi pe arborii de mahon, unde continuară să ardă. Nălucile unor lumânări ce luminau ţărmul sacru, bântuind o biserică scăldată în beznă, al cărei imn era vântul, a cărei litanie era tunetul şi pe zidurile căreia săltau umbre înaripate şi se târau fulgere.

Prince se ridică în genunchi, privind, aşteptând, fără să se mai teamă cu adevărat, ci pătruns de frică. Ca o vrabie fascinată de privirea unui şarpe, îşi văzu devoratorii pe de-a-ntregul, ştiu cu deosebită claritate că aceştia *erau* oamenii insulei, toţi cei care

trăiseră vreodată şi că *erau* posedaţi de o vitalitate nepământeană – deşi nu-şi dădea seama dacă erau spirite, extratereştri sau ambele la un loc – şi că îşi ocupaseră locurile obişnuite, stranele rituale. Byrum Waters se legăna în arborele de mahon pe care-l plantase în copilărie, John Anderson McCrae gonea pe deasupra recifului unde el şi tatăl său agitaseră lanterne ca să atragă corăbiile şi să le facă să intre în stânci; Maud Price, ca o stafie deasupra mormântului pruncului ei ascuns în ierburile din spatele unei colibe. Dar apoi Prince se îndoi de ce ştia şi se întrebă dacă nu ei erau cei care îi spuneau toate astea, dacă îl informau despre consensul general al insulei, căci auzi zumzetul unei vaste conversaţii devenind distincte, depăşind glasul vântului.

Rămase nemişcat, căutând o cale de scăpare, fără să aibă nici cea mai mică speranţă să găsească una, dar alegând să-şi manifeste o ultimă opinie. Oriîncotro se întorcea, lumea se clătina şi se zvârcolea, ca şi cum s-ar fi tulburat la vederea lui, şi doar pâlpâitoarele focuri violacee rămâneau constante.

– O, Dumnezeule! ţipă, aproape cântând într-un extaz al fricii, dându-şi seama că momentul exact pentru care se strânseseră laolaltă sosise.

Din toate colţurile ţărmului, ţâşniră toţi ca unul în faţa ochilor săi.

Înainte ca frigul să pună stăpânire pe el, Prince auzi în cap glasurile insulei. Vorbeau cu emfază. („Hai să vedem cum te descurci acuma cu spiritul,

nefericitule!) Dădeau instrucțiuni. („Mai bine nu ai opune rezistență spiritului. Așa o să fie mai milostiv.") Înjurau, vorbeau vrute și nevrute și construiau teorii lipsite de logică. Timp de câteva secunde, încercă să le urmărească firul discursului, crezând că, dacă putea să înțeleagă și să se pună de acord cu ei, poate s-ar opri. Dar când văzu că nu înțelege, se zgârie pe ochi, plin de frustrare. Glasurile se ridicară într-un cor, o gloată ai cărei membri încercau, fiecare în parte, să-i atragă atenția, apoi crescură, devenind un vuiet mai puternic decât al vântului, dar la fel de obtuz și de hotărât să-l anihileze. Prince căzu în patru labe, simțind începutul teribilei dezintegrări, ca și cum ar fi fost turnat într-un vas sclipitor, roșu-violet. Și văzu pelicula de foc acoperindu-i pieptul și brațele, își văzu propria strălucire reflectată pe scoicile sparte și pe nisipul murdar, schimbându-și culoarea de la violet-roșcat la violet-alburiu și devenind tot mai strălucitoare, tot mai albă și mai albă, până ce deveni o beznă albă în care pierdu toate semnele existenței.

Bătrânul cu barbă ajunse în Debarcaderul Meachem duminică dimineață, devreme, după furtună. Se opri o vreme lângă banca de piatră din piața publică, unde paznicul, un bărbat mai bătrân chiar decât el, se sprijinea adormit de pușcă. Când glasurile începură să-i clocotească în minte – își imagina propria minte ca pe o supă cu bule care fierbeau și săltau, iar glasurile ieșind din aceste bule

pocnitoare – și să-i vorbească pe un ton plângăreț („Nu, nu! Ăla nu e tipul!" „Mergi mai departe, bătrân fără minte!"), auzi un cor, un vacarm, iar capul începu să-i pulseze. Merse mai departe. Strada era plină de coji de palmier, crengi și sticle sparte îngropate în noroiul care lăsa să se vadă doar marginile lor sclipitoare. Glasurile îl avertizară că cioburile erau ascuțite și-l vor tăia („Dor ca rănile alea de pe fața ta.") și Prince le ocoli. Voia să facă așa cum i se spunea, căci... pur și simplu așa părea că e în firea lucrurilor.

Sclipirea unei gropi pline de apă din drum îi atrase privirea și îngenunche lângă ea, privindu-și chipul oglindit. În părul cărunt și ondulat îi atârnau bucăți de alge. Le culese, așezându-le cu grijă în noroi. Modelul în care se așezară îi părea cunoscut. Trasă cu degetul un dreptunghi în jurul lor și i se păru și mai cunoscut, dar glasurile îi spuseră să uite de asta și să-și continue drumul. Un glas îl sfătui să-și spele rănile în baltă. Dar apa mirosea urât și alte glasuri îl avertizară să plece. Vocile erau tot mai numeroase și tot mai puternice, conducându-l de-a lungul străzii până ce Prince le urmă instrucțiunile și se așeză pe treptele unei colibe zugrăvite în toate culorile curcubeului. În colibă răsunară pași și un bărbat cu barba neagră, îmbrăcat în pantaloni scurți, ieși și se întinse.

– La naiba! spuse el. Ia te uită ce-avem noi acasă în dimineața asta. Hei, Lizabeth!

Lângă el veni, căscând, o femeie drăguță și se opri în mijlocul căscatului când îl văzu pe bătrân.

– O, Doamne! Biata ființă!

Se duse înapoi înăuntru și reapăru la scurt timp, aducând un prosop și un lighean, se ghemui lângă el și începu să-i tamponeze rănile. Bătrânului i se păru un gest atât de blând, de uman să vadă pe cineva tratat în felul acesta, încât îi sărută femeii degetele pline de săpun.

– Trebuie să ai bine grijă de el!

Lizabeth îi dădu un pupic zgomotos.

– Știu de ce e în starea asta. Vezi cum toată pielea îi e sfâșiată pe frunte, acolo? S-o fi lovit cu o scoică în timp ce se muncea cu femeia altuia.

– Se prea poate, zise bărbatul pleșuv. Măi să fie! Ești nebun după femei?

Bătrânul clătină din cap. Auzi corul de glasuri care-l susțineau cu tărie. („O, asta e! Omul a umblat din floare-n floare până a înnebunit, apoi s-a luat de cine *nu* trebuia!" „Probabil că l-a zgâriat cu scoica și l-a lăsat acolo, crezându-l mort.")

– Dumnezeule, da! spuse Lizabeth. Omul ăsta le va face probleme tuturor femeilor, o să le sărute și o să le strângă în brațe...

– Nu poți vorbi? întrebă bărbatul pleșuv.

El credea că poate, dar erau atâtea glasuri, atâtea cuvinte dintre care să aleagă... poate mai târziu. Nu.

– Ei, cred c-ar fi mai bine să-ți găsim un nume. Ce zici de Bill? Am un bun prieten la Boston pe nume Bill.

Numele îi convenea bătrânului. Îl plăcea să fie asociat cu bunul prieten al chelului.

– Uite cum facem, Bill!

Bărbatul chel întinse mâna după uşă şi-i dădu mătura.

– Tu mături toate scările şi cureţi tot ce e de curăţat, iar noi o să-ţi dăm nişte fasole şi nişte pâine, mai încolo. Cum îţi sună?

Îi suna *bine* şi Bill începu să măture pe dată, ocupându-se meticulos de fiecare treaptă. Glasurile se stinseră într-un murmur zumzăit în mintea sa. Bătu mătura de stâlpi şi praful căzu pe duşumele, o scutură din nou, până ce nu mai căzu nimic. Era fericit să se afle din nou printre oameni, fiindcă... („Nu te gândi la trecut, amice! Toate astea nu mai sunt." „Tu vezi-ţi acolo de curăţenie, Bill. Totul se va rezolva până la urmă." „Asta e, amice! O să cureţi tot oraşul ăsta până o să-ţi treacă!" „Nu-l jigni! Îşi face treaba!") Şi asta făcea! Curăţă toate gunoaiele pe o rază de cincisprezece metri în jurul colibei şi alungă un rac-fantomă, netezind liniile delicate pe care picioarele acestuia le lăsară în nisip.

Pe când făcea curat de o jumătate de oră, Bill se simţea atât de acasă, atât de mulţumit şi de pătruns de locul şi menirea sa, încât, atunci când bătrâna de alături ieşi să-şi arunce zoaiele în stradă, alergă în sus pe scări, o cuprinse în braţe şi o sărută direct pe gură. Apoi rămase rânjind, în poziţie de drepţi, cu mătura.

Speriată la început, femeia îşi puse mâinile în şolduri şi îl privi de sus până jos, clătinând din cap, contrariată.

– Dumnezeule! spuse ea mâhnită. Asta e tot ce putem face pentru bietul nenorocit? Ăsta e cel mai bun lucru pe care-l poate da insula?

Bill nu înțelegea. Glasurile susurară, iritate; totuși, nu păreau supărate pe el, așa că zâmbi în continuare. Din nou, femeia clătină din cap și oftă, dar după câteva secunde zâmbetul lui Bill o încurajă să-i zâmbească înapoi.

– Cred că dacă ăsta e lucrul cel mai rău, spuse ea, atunci trebuie să vină ceva mai bun.

Îl bătu pe Bill pe umăr și se întoarse către ușă.

– Hei, toată lumea! strigă ea. Repede acum! Veniți să vedeți sufletul acesta iubitor pe care furtuna l-a lăsat la ușa lui Rudy Welcomes!

SFÂRŞITUL VIEŢII PE CARE O ŞTIM

Lisa ura cel mai mult în Mexic muștele, iar Richard spunea: „Da, muștele sunt enervante", însă pe el îl deranjau cel mai mult atitudinea mizerabilă a oamenilor, felul în care te ignorau ospătarii și rânjeau șoferii de taxi, figurile acre ale recepționerilor, ca și cum ți-ar face o mare favoare că te lasă să stai în hotelurile lor de doi bani. Lisa răspundea că nu poate să învinuiască oamenii, căci, probabil, erau iritați de muște; Richard începea să râdă și, cu toate că Lisa nu intenționase să facă o glumă, după o clipă, i se alătura. Râsul le făcea bine. Veniseră în Mexic să-și „salveze căsnicia" și nu prea mergea bine... cu excepția patului, unde lucrurile stătuseră bine întotdeauna. Lisa fusese mereu pătimașă cu Richard, chiar și în timpul aventurii ei amoroase.

Trecuți de treizeci de ani, erau un cuplu atrăgător, genul pentru care o viață sexuală sănătoasă pare o parte esențială a vieții, un accesoriu ultramodern al plăcerii, ca un jacuzzi sau un robot franțuzesc de bucătărie. Ea era înaltă, o brunetă cu aer misterios, pielea albă, o suplețe întreținută prin

gimnastică și un chip care reușea să exprime senzualitate și inteligență în același timp („ochi de târfă, oase de pension", îi spusese Richard). El era suplu, de la handbal și haltere, cu o nuanță directorială de alb în păr și frumusețea curtenitoare a unui matelot cu maxilarul proeminent. Cândva, se iluzionaseră că erau potriviți și frumoși împreună, însă toate iluziile lor își pierduseră strălucirea și nu mai înțelegeau motivele care-i determinau să le întrețină.

O vreme, se antrenară într-un joc de-a urâtul Mexicului, prefăcându-se că, prin acesta, între ei se stabilea o nouă legătură, întrecându-se în a-și arăta unul altuia exemple de murdărie și nesimțire locală, însă, în cele din urmă, își dădură seama că, de fapt, ce urau cel mai mult la țara aceasta erau propriile percepții asupra ei, și se îndreptară spre Guatemala, unde – fuseseră informați – atmosfera predispunea la romantism. Se arătară circumspecți când auziseră despre activitatea de gherilă, însă sursa lor îi asigurase că pericolele erau prezentate într-o lumină exagerată. Era un călător experimentat, un britanic mai în vârstă, care își petrecuse ultimele douăsprezece ierni în America Centrală. Richard îl găsea pitoresc, un personaj desprins din cărțile lui Graham Greene, în timp ce Lisa îl descria în jurnalul său ca pe un „boșorog dezrădăcinat".

– Nicidecum să nu ratați lacul Atitlán, le spusese. E absolut senzațional. Acolo revoluția este o imposibilitate estetică.

Înainte de a se urca în avion, Richard cumpără ultimul număr din *Miami Herald* şi se întreţinu în timpul zborului deplângând declinul civilizaţiei occidentale. Era convins că Statele Unite deveneau o parte din Lumea a Treia şi că nepoţii lor vor trăi pe un pământ pe jumătate otrăvit şi vor îndura vieţi de corvoadă, sub o guvernare din ce în ce mai orwelliană. Deşi convingerea lui nu era defel uimitoare, fiind evident din ziar că o asemenea lume era aproape, Lisa adoptă un punct de vedere cu rang de înţelepciune; de fapt, în general îi rezervase lui Richard teritoriul înţelepciunii, însuşindu-şi zonele tradiţional feminine ale emoţiei şi generozităţii. Uneori, în Connecticut, pe când îşi preda cursul de artă la Asociaţia Tinerilor Creştini sau sprijinea ca telefonistă televiziunea publică, Greenpeace sau orice cauză în care era angrenat sufletul ei sensibil, uitându-se împrejur, la celelalte femei, toate – ca şi ea – bine întreţinute şi fără speranţă, cu un ochi gata să prindă orice întâmplare palpitantă, vedea cum căsătoria îi diminuase intensitatea vieţii. Şi, cu toate acestea, deşi se îndrăgostise de un alt bărbat, se agăţase de căsnicie timp de aproape un an, incapabilă să depăşească teama că era cel mai bun lucru la care putea spera, că, indiferent ce măsuri ar lua ca să-şi schimbe condiţia, viaţa ei va fi întotdeauna dominată de un canon de mediocritate. Faptul că nu demult renunţase să se mai agaţe nu era un semn că teama o părăsise, ci doar că degetele îi alunecau, că nu mai avea suficientă energie pentru a se ţine bine.

Când avionul trecu peste Guatemala City, survolând dealuri verzi și zburlite, presărate ici și colo de cocioabe ale căror culori erau, de la înălțime, înșelător de luminoase și de vesele, Richard începu să vorbească despre diferitele lui investiții, zicând că se bucura că a cumpărat una și alta, fiindcă situația se înrăutățea cu fiecare zi.

– S-arată vremuri grele, puiule, zise el, lovind-o ușor cu palma pe genunchi. Da' noi ne-om descurca.

Pe Lisa o irita nespus faptul că, ori de câte ori se simțea deosebit de satisfăcut, Richard începea să vorbească țărănește și, drept răspuns, se mulțumi să ridice din umeri.

După ce trecură de vamă, închiriară o mașină și se îndreptară către Panajachel, un sat de pe țărmurile lacului Atitlán. Exista un hotel luxos pe malul lacului, dar, ca să mai reducă din cheltuieli, Richard insistase să se cazeze într-un loc mai ieftin, la marginea orașului – o clădire veche, de stuc verde, cu contur roșu, poartă boltită și o curte invadată de ferigi. Era pe gustul celor pe care el îi numea „grupul urechilor sângerânde", aluzie la rockul zgomotos care bubuia prin ferestre. Ceilalți oaspeți erau în cea mai mare parte adolescenți vilegiaturiști, un amestec de francezi, scandinavi și americani și, de îndată ce despachetară, Lisa se schimbă în blugi și tricou, ca să fie în ton cu ei. Cinară în sala de mese a hotelului, o încăpere înghesuită, mobilată cu mese și scaune roșii de lemn, cu meniul pictat pe perete, în engleză și spaniolă. Richard părea să se simtă

bine; era relaxat şi discursul îi era pigmentat cu expresii argotice pe care nu le folosise de aproape un deceniu. Lisei îi plăcea să asculte flecăreala volubilă din jurul lor, discuţii despre narcotice, despre cum te tratau oamenii în Huehuetenango şi cum să ai grijă când mergi la Bogotá, omule, fiindcă au acolo găşti de copii ai străzii care te golesc... Aceste conversaţii îi aminteau de lumea în care se învârtise la Vassar, înainte ca Richard să pună mâna pe ea, în timpul primului an de studii. Tocmai se întorsese din Vietnam, medic, torturat de ororile pe care le văzuse, însă, prin aceasta, întărit. Lisei i se păruse o sursă de putere, un cavaler strălucitor, un salvator. Totuşi, după nuntă, nu fusese în stare să-şi amintească de ce dorise să fie salvată; acum se gândea că găsise o oarecare emoţie ieftină în aura lui de proaspătă violenţă şi şi-o aplicase sieşi, din nevoia romantică de a se simţi în primejdie.

Luară cina pe îndelete, privind cum oaspeţii mai tineri se pierd în noapte şi fiind priviţi, la rândul lor – cel puţin în cazul Lisei – de un guatemalez de patruzeci de ani, cu o mustaţă dreaptă, costum închis la culoare şi părul pomădat. Se uita la ea în timp ce mesteca, plecându-şi ochii de fiecare dată când înţepa cu furculiţa o nouă bucăţică, apoi privind-o din nou, cu insistenţă. În mod obişnuit, Lisa ar fi fost iritată, dar găsea atrăgător anonimatul uşor ostentativ al bărbatului şi adoptă un aer de cochetărie, râzând prea tare şi fluturându-şi mâinile, în speranţa de a-l frustra.

– Îl cheamă Raoul, zise Richard. E un proxenet care lucrează pentru Generalisimo şi a fost însărcinat să aducă o nouă *gringa* pentru harem.

– E unchiul cuiva, spuse Lisa, venit aici să rezolve un conflict de familie. E căsătorit cu o indiancă bondoacă, are şapte copii şi s-a îmbrăcat cu singurul lui costum, ca să-i impresioneze pe americani.

– Dumnezeule, ce romantică eşti!

Richard sorbi din cafea, se strâmbă şi puse ceaşca pe masă.

Lisa nu se lăsă, trântindu-i o replică sarcastică:

– Cred că e foarte romantic. Hai să zicem că se holbează la mine fiindcă mă doreşte. Dacă e adevărat, chiar acum, probabil, se gândeşte cum să te fraierească, sau poate se întreabă dacă poate să-ţi dea boarfele lui, toată agoniseala lui, pentru o noapte cu mine. Ăsta e adevăratul romantism. Prostie pătimaşă şi crase consecinţe.

– O fi, încuviinţă Richard, nemulţumit de definiţie.

Mai luă o sorbitură de cafea şi schimbă subiectul.

Pe înserat, făcură o plimbare până la lac. Satul era chiar fermecător – străzi pietruite, case văruite, cu acoperişuri de ţiglă –, dar şirurile de magazine pentru turişti şi glasurile americanilor risipeau vraja. Totuşi, lacul era frumos. Înconjurat de trei vulcani, străjuit de palmieri, cu indieni vâslind la canoe spre luminile risipite pe malul opus. Apa avea un lustru de oglindiri strălucitoare, purpurii şi galbene, şi, profilaţi pe cerul la fel de strălucitor, palmierii şi conurile vulcanice dădeau locului înfăţişarea unui

peisaj preistoric. Pe când stăteau la capătul unui ponton de lemn, Richard o strânse în braţe, sărutând-o, şi Lisa simţi din nou ameţeala explozivă a primelor săruturi, deşi ştia că era o iluzie, o falsă vrajă născută din farmecul locului şi propria lor inventivitate. Puteau să tot călătorească, să-şi umple zilele cu privelişti exotice, acoperindu-şi vieţile cu un strat lucios de lac, dar, când se vor opri, vor descoperi că nu au făcut decât să conserve şabloanele căsniciei lor. Disoluţia nu avea leac.

Ţipătul cocoşilor o trezi în lumina cenuşie a zorilor. Îşi aminti un vis despre un iubit fără chip, se întinse şi se întoarse pe o parte. Richard stătea la fereastră, îmbrăcat în jeanşi şi tricou. Îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse ochii la fereastră, la imaginea vulcanului verzui, încununat de ceaţă.

– Nu merge, spuse el şi, când ea nu răspunse, încă pe jumătate adormită, îşi îngropă faţa în mâini, înăbuşindu-şi glasul. Nu pot trăi fără tine, iubito.

Lisa aşteptase cu groază acest moment, dar nu avea nici un motiv să-l mai amâne.

– Asta-i problema. Cândva puteai.

Aranjă pernele şi se sprijini de ele. Richard ridică privirea, nedumerit.

– Ce vrei să spui?

– De ce trebuie să-ţi explic *eu*? Ştii la fel de bine ca mine. Ne slăbim unul pe altul, ne vlăguim, ne deprimăm.

Plecă ochii, evitând să-i vadă chipul.

– Poate că nici măcar nu e vina noastră. Uneori, căsnicia mi se pare o imensă erupție cleioasă de torturi și voaluri, care ofilește tot ce atinge.

– Lisa, știi că aș face orice...

– Ce? Ce vei face?

Furioasă, mototoli cearceaful.

– Nu pricep cum am reușit să ne facem atâta rău unul altuia. Dacă te-am rănit, voi încerca să-mi repar greșeala. Dar nu mai e nimic de făcut. Nu împreună, oricum.

Richard lăsă să-i scape un prelung oftat – oftatul unuia care tocmai a terminat de dezamorsat o bombă și poate să respire din nou în voie.

– Este el, așa-i? Încă vrei să fii cu el.

O enerva că nu-i pronunța niciodată numele, de parcă numele ar fi contat.

– Nu, spuse ea bățoasă. Nu e *el*...

– Dar încă îl iubești.

– Nu despre asta e vorba! Încă te iubesc pe tine, dar dragostea...

Își trase picioarele la piept și își culcă fruntea pe genunchi.

– Dumnezeule, Richard. Nu știu ce să-ți mai spun. Le-am repetat pe toate de o sută de ori.

– Poate, zise el cu glas pierit, poate discuția asta e prematură.

– Of, Richard!

– Nu, serios. Hai să ne continuăm excursia.

– Și unde mai mergem? Pe munții Lunii? În Brazilia? Nu se va schimba nimic.

– Nu poţi fi sigură!

Se apropie de pat, cu disperarea împletită în cute adânci pe chip.

– Mai stăm doar câteva zile. Vizităm satele de pe partea cealaltă a lacului, unde sunt ţesătoresele.

– De ce, Richard? Doamne, nici măcar nu înţeleg de ce mă mai vrei...

– Te rog, Lisa! Te rog! După unsprezece ani poţi să mai încerci câteva zile.

– Bine, răspunse ea, sătulă să-l mai rănească. Câteva zile.

– Şi ai să încerci?

Am încercat tot timpul, îi venea să spună, dar apoi, întrebându-se dacă era adevărat, aşa de adevărat cum trebuia să fie, spuse doar:

– Da.

Ambarcaţiunea cu motor care traversa lacul între Panajachel şi San Augustín avea cincisprezece locuri, iar nouă erau ocupate de nişte nemţi, după toate aparenţele membri ai aceleiaşi familii – copii, două perechi de părinţi şi doi bunici cu obrajii roşii. Duhnind de vulgaritate, plesnind de sănătate, o făceau pe Lisa să se simtă rafinată, prin comparaţie. Tinerii îşi trăgeau soţiile de bretelele sutienelor – bunicul aproape se sufoca de râs de fiecare dată când făceau asta. Copiii scânceau. Femeile erau voinice şi cu picioarele păroase. Îşi petrecură tot drumul făcându-şi poze unul altuia. Probabil înţelegeau engleza, căci, atunci când Richard a făcut o glumă pe

seama lor, s-au încruntat, au șușotit și au devenit mai rezervați. Lisa și Richard se mutară la prova, o coalizare de moment, impusă de împrejurări, și priviră cum țărmul alunecă pe lângă ei. Deși era încă devreme, soarele își oglindea pe luciul apei o explozie de strălucire albă, orbitoare. La lumina zilei, vulcanii arătau deprimant de reali, cu povârnișurile acoperite de petice de iarbă, tufăriș și palmieri piperniciți.

San Augustín era situat la baza celui mai mare vulcan și era, probabil, așa cum fusese Panajachel înainte de dezvoltarea turismului. Printre bolovani creșteau ierburi, varul era cojit pe alocuri și în pragul ușilor stăteau copilandri soioși, goi, molfăind trestie de zahăr și făcând ghidușii. În interiorul caselor era ca în secolul al XIV-lea. Podele de pământ bătut, cazane de fier agățate deasupra focului, găini ciugulind și porci dormind. Indience bătrâne cu înfățișări gnomice țeseau la război, dând la iveală tapiserii ciudate – ca, de exemplu, un model cu păsări, cu gâturi lungi, ca niște macarale, pe un fond de cer violet și copaci verzi, o imagine repetată la nesfârșit – și bucăți mari de pânză care, la prima vedere, păreau a fi în o sută de culori, toate în perfectă armonie. Lisa voia să se întristeze pentru aceste femei, să le compătimească pentru sărăcia și condiția grea și, într-o anumită măsură, reușește; însă femeile erau resemnate și păreau destul de mulțumite, iar țesăturile lor erau mai frumoase decât reușise ea vreodată să facă, chiar pe când fusese preocupată serios de artă. Cumpără câțiva coți de pânză, încercă să

lege o conversaţie cu una dintre femei, care nu vorbea nici engleza, nici spaniola, şi apoi se întoarseră la doc, la singurul restaurant-bar al satului – un loc parcă desprins din westernurile italieneşti, cu o bârnă de lemn în faţa uşii şi trunchiuri de copaci decojite sprijinind acoperişul verandei şi o mână de tineri americani pletoşi de-a lungul tejghelei, luându-şi berea de dimineaţă.

– Sfântă marijuana! exclamă Richard. Hipioţi! Mă întrebam unde s-or fi dus.

Se aşezară la o masă lângă fereastra din spate, ca să poată privi versanţii vulcanului. Lacul zgâriat al mesei era scăldat în lumina soarelui; muştele bâzâiau pe ochiurile de geam încălzite.

– Ei, ce părere ai? o întrebă, cu ochii mijiţi, ferindu-se de soare.

– Credeam că ne mai gândim câteva zile, izbucni ea ţâfnoasă.

– Iisuse! Ziceam ce părere ai despre ţesături. Richard adoptă o expresie chinuită. Iartă-mă!

Lisa îi atinse mâna, iar el îşi scutură capul cu mâhnire.

– Sunt foarte frumoase... Ţesăturile sunt foarte frumoase. O, Richard, n-am de gând să fiu atât de dificilă.

– Las-o baltă.

Se uită pe fereastră, impasibil, ca şi cum s-ar fi gândit serios să escaladeze vulcanul, cântărind problemele implicate.

– Cum ţi s-a părut?

– A fost frumos, spuse ea sec.

Bâzâitul muștelor se intensifică și avu senzația că-i spuneau să se străduiască mai mult.

– Știu că e banal ce spun, dar privindu-i munca... Cum o chema?

– Expectación.

– A, da. Ei, bine, uitându-mă la ea, am avut sentimentul că privesc ceva magic, ceva care nu se mai sfârșea...

Se întrerupse, simțindu-se ridicolă că trebuia să justifice prin conversație un capriciu de moment, dar nu găsea nimic altceva de spus.

– Ceva care merge dintotdeauna, continuă ea. Cu alte mâini, desigur, dar mereu acel ceva la fel. Iar țesătoarele, chiar dacă aveau propriile vieți și probleme, asta era mai puțin important decât ce făceau. Știi, ca și cum generațiile de femei țeseau ceva atât prin timp, cât și prin spațiu. O lungă vrajă țesută.

Râse, jenată.

– Nu e o banalitate. Știu ce vrei să spui.

Își trase scaunul și zâmbi:

– Ce-ar fi să bem niște bere?

– OK, aprobă ea veselă și zâmbi, până când Richard se întoarse cu spatele.

Acum credea c-o are în mână. Ăsta era planul lui – s-o îmbete puțin, nu cât pentru o mahmureală de amiază, doar cât s-o înveselească și s-o însuflețească și apoi, după-masă, să viziteze următorul sat, următoarea atracție exotică, și alt rând de

băuturi şi cina şi un nou hotel. Ar ţine-o într-un continuu vârtej, o întâlnire amoroasă nesfârşită, o seducţie prelungită la infinit. Îşi imagină cuplul lor ca două siluete de dansatori înlănţuiţi într-un tangou, pe harta graniţelor colorate ale ţărilor. Învârtindu-se întruna, în ideea, foarte tristă, că, mai devreme sau mai târziu, dacă el continua să o tot învârtă, ea avea să-şi piardă propriul avânt, absorbită în vârtej, în rutina dulce-ameţitoare de străvechi, negru descântec. Apoi ultima clătire. Ultima rotaţie. Şi maşina se va opri, iar ea se va lipi de pereţii căsniciei sale ca o bluză udă, care are nevoie de o mână s-o tragă afară. Trebuia să facă acum ce avea de făcut. Chiar în clipa asta. Să facă o scenă, să-l pălmuiască. Orice. Căci, dacă n-o făcea... Richard *trânti* o sticlă de bere în faţa ei şi zâmbetul Lisei ţâşni, din reflex, la loc.

– Mersi! zise ea.

– *Por nada!*

Făcu o galantă plecăciune şi se aşeză.

– Ascultă...

De afară se auzi un troncănit şi, prin uşă, Lisa văzu un bărbat uscăţiv, bărbos, căznindu-se să lege un măgar de balustradă. Năvăli înăuntru, ştergându-şi de praf jeanşii de cowboy şi comandă o bere. Richard întoarse capul să-l privească şi chicoti. Avea şi de ce. Omul ar fi putut fi Spiritul Anilor Şaizeci, Regele Hipioţilor Sălbatici. Părul îi era o claie castanie, dezlânată, ajungându-i până pe umeri, cu un şir lung de pene gri care atârnau şi mai jos. Blugii îi erau

festonați cu simboluri pictate și pe barba încâlcită avea niște dâre verzi, ca de vopsea. Observă că e privit, flutură mâna și se apropie de ei.

– Vă deranjează dacă stau cu voi, prieteni?

Înainte de a-i putea răspunde, se aruncă într-un scaun.

– Eu sunt Dowdy[1]. Mă credeți sau nu, ăsta e numele meu, nu o autocaracterizare.

Zâmbi și ochii lui albaștri făcură cute mici. Avea trăsăturile ascuțite, subțiri, aproape ofilite. Era greu să-i ghicești vârsta din cauza bărbii, dar Lisa își închipui că are în jur de treizeci și cinci de ani. Prima ei reacție fusese aceea de a-i cere să plece, dar, în clipa când a început să vorbească, simți la el un fel de echilibru luminos care o intrigă.

– Locuiesc colo sus, continuă el, arătând către vulcan. Stau acolo de aproape patru ani.

– În interiorul vulcanului? întrebă Lisa în joacă.

– Îhî! Mi-am făcut o colibă sub buza vulcanului. Vara mori de cald, iarna îngheți, și nimic din confortul de acasă. Trebuie să mă lupt cu armăsarul de colo – făcu semn către măgar – doar ca să car apă și provizii.

Fluturându-și mâna, probabil simți o boare de transpirație de sub braț și pufni ostentativ.

– *Și* să fac o baie. Sper că nu sunt prea puturos pentru voi.

---

[1] *Dowdy* (engl.) – „neîngrijit", „neglijent"; „demodat", „fără gust".

Dădu pe gât o treime din bere.

– Aşa. Cum vă place Guatemala?

– Merge, răspunse Richard. De ce locuieşti într-un vulcan?

– Destul de ciudat, nu? zise Dowdy, în loc de răspuns; îşi îndreptă atenţia către Lisa: Cum îţi place aici?

– N-am văzut prea multe. Doar lacul.

– Serios? Ei, bine, nu-i chiar aşa de rău pe-aici. E plăcut pentru turişti. Dar restul ţării... o-hooo! Violent? Dowdy făcu o figură teatrală de mută uimire. Ai aici detaşamentele morţii, gherile, poliţie secretă, ca să nu mai vorbim de obişnuiţii ucigaşi demenţi. La naiba, au şi un partid politic numit Partidul pentru Violenţa Organizată. Tipi nasoli. Le place să forţeze mâna oamenilor. Totuşi, nu-i poţi numi răi. Doar că ţara e atât de plină de sânge şi pucioasă şi ciudăţenii maya, de spumegă şi-i înnebuneşte. Aşa am ajuns să avem vulcani. Supape de siguranţă, care să spulbere tot surplusul de otravă. Dar lucrurile merg spre bine.

– Chiar? făcu Richard amuzat.

– Da, chiar!

Dowdy se lăsă pe spate în scaun, sprijinindu-şi sticla de bere pe stomac; avea o mică burtă bombată, ca a unui elf din desenele animate.

– Toată lumea se schimbă. Cre' c-aţi observat cum toate se duc dracului în State.

Lisa își dădea seama că remarca săpase în miezul pesimismului politic al lui Richard și acesta dădu să formuleze un răspuns, dar Dowdy vorbi peste el:

– Face parte din schimbare. Toți oamenii de știință spun că au descoperit cauzele violenței, ale poluării și ale eșecului economic, dar, așa cum stau lucrurile de fapt, e doar sunetul realității consensuale, care se zbate să meargă împotriva fluxului schimbării. Sunt doar simptome ale adevăratei schimbări, ale sfârșitului care se apropie.

Richard îi vorbi Lisei din priviri, sugerând că ar fi timpul să plece.

– No, no, interveni Dowdy, care prinsese din zbor semnalul. Să nu mă înțelegeți greșit. Nu vorbesc despre Apocalipsă. Și cu siguranță nu-s vreun propovăduitor al Bibliei, ca mormonii pe care-i vedeți umblând prin sat. Uh! Fraierii ăia sunt atât de speriați de viață, că trebuie să umble câte doi, să se păzească unul pe altul de corupere. „Ai grijă aici, Billy! Calci într-un păcat!" Dowdy își dădu ochii peste cap, într-o parodie de rugăciune: „Sfinte Hristoase, dă-mi puterea să răzuiesc păcatul acesta de pe pantoful meu!" Apoi pleacă mai departe, purificați, două moace americane cu sufletele îndoctrinate până la refuz, cu cruci la gât, să-i apere de femeile-vampir. Rahat!

Se aplecă, sprijinindu-se cu coatele de masă.

– Dar divaghez. Am și eu o religie, nu-i vorbă. Dar nu Iisus. Vă spun dacă vreți, dar n-am să v-o bag pe gât.

– Păi... începu Richard, dar Lisa îl întrerupse.

– Mai avem o oră până la plecare. Religia ta are vreo legătură cu vulcanul?

– Ba bine că nu.

Dowdy scose din buzunarul cămăşii o ţigaretă confecţionată manual, o aprinse şi suflă o dâră de fum, care se revărsă într-un nor alburiu pe ochiurile de geam.

– Obişnuiam să fumez, să beau – îşi agită sticla de bere – şi eram ca un leu cu femeile. Slavă Domnului, religia n-a schimbat nimic.

Râse, şi Lisa îi zâmbi. Indiferent ce anume îl făcuse pe Dowdy să fie atât de în formă, buna lui dispoziţie părea să fie contagioasă.

– De fapt, spuse el, n-am fost niciodată un zurbagiu, eram un tip groaznic de sfios, venit din fundul provinciei Tennessee. Vorba tatei, un oraş aşa de mic, încât puteai să scuipi de la un capăt la altul. În orice caz, eram timid, dar isteţ şi, cu o combinaţie ca asta, a fost de la sine înţeles să ajung la computere. Aşa mi-am găsit pe cineva cu care să pot sta de vorbă în largul meu. După facultate, mi-am găsit o slujbă de proiectant de software în Silicon Valley şi, şapte ani mai târziu, iată-mă tot acolo... ziduri şi câteva terminale. Un adevărat maniac al computerelor. Ei, bine, cumva mi-a intrat în cap că trebuie să-mi iau o vacanţă. Nu avusesem niciodată o vacanţă. Cred că îmi închipuiam c-o să ajung într-un loc ciudat, stând în cameră şi gândindu-mă la calculatoare, deci ce sens avea? Dar eram hotărât

de data asta și am venit la Panajachel. Primele câteva zile am făcut ce probabil faceți voi. Am hoinărit, fără să mă întâlnesc cu nimeni, cumpărând câteva gablonțuri. Apoi am traversat lacul cu șalupa și am dat peste bătrânul Murciélago.

Își plescăi limba de dinți.

– Doamne, la început n-am știut cum să-l iau! Era cea mai bătrână ființă omenească pe care o văzusem în viața mea. Arăta de parcă avea câteva secole. Gârbovit, cu părul alb, plin de riduri, ca o coajă de nucă. Nu vorbea engleza deloc, doar dialectul cakchiquel, dar îl avea cu el pe metisul ăla care îi traducea, și prin el am aflat că Murciélago era un *brujo*.

– Un vrăjitor, precizează Lisa, care-l citise pe Castaneda, adresându-i-se lui Richard, care nu-l citise.

– Da, făcu Dowdy. Sigur că n-am crezut. M-am gândit că e vreun fel de metodă de-a stoarce bani. Dar mă interesa și am continuat să mă țin pe-aproape, doar ca să văd ce se petrece. Ei, bine, într-o seară îmi vorbește, prin metisul ăla: „Îmi placi. Nu e nimic rău la tine care să nu poată fi vindecat cu nițică magie. Mi-ar plăcea să-ți fac un dar, dacă n-ai nimic împotrivă." Eu mi-am zis în sinea mea: „O, ține-te bine." Dar mi-am spus că nu poate să mi se întâmple nimic dacă-l las să-și facă numărul și i-am zis să-i dea bătaie. Așa că începe el să cânte, mă freacă la gură cu un praf și murmură și mă atinge și cu asta, basta. „Acuma o să fii bine", îmi spune. Mă simțeam cumva ciudat, dar nu mai bine decât

înainte. Totuşi, nu era nici o înşelătorie şi, chiar în aceeaşi noapte, mi-am dat seama că vraja lui îşi făcea treaba. M-a tulburat al naibii, şi singurul lucru la care mă puteam gândi era să mă caţăr până la vulcan, unde trăia el, şi să-l întreb ce şi cum. Murciélago mă aştepta. Metisul dispăruse, dar lăsase un bilet, explicând situaţia. Se pare că învăţase tot ce putea de la Murciélago şi o luase pe cont propriu, aşa că era timpul ca bătrânul să-şi găsească alt ucenic. Îmi spunea cum să-i gătesc, îmi ura succes şi zicea că ne mai vedem.

Dowdy îşi răsuci ţigara şi urmări inelele de fum plutind în aer.

– Sunt acolo de atunci şi n-am regretat nici o clipă.

Richard era circumspect:

– Ai renunţat la o slujbă în Silicon Valley ca să devii ucenicul unui vrăjitor?

– Exact.

Dowdy trase de una dintre penele din părul său.

– Dar n-am renunţat la nimic adevărat, Richard.

– De unde ştii cum mă cheamă?

– Oamenii cresc în numele pe care le poartă, şi dacă ştii cum să cauţi un nume, vei vedea că e scris pe ei peste tot. Cam jumătate din magie înseamnă să fii în stare să vezi limpede.

– Ne-ai citit numele pe lista de pasageri pentru prânz, pufni Richard.

– Nu te învinuiesc că gândeşti asta. E greu să accepţi existenţa magiei. Dar nu aşa s-a întâmplat.

Sorbi drojdia de pe fundul sticlei.

– Tu ai fost ușor de citit, dar cu Lisa, aici de față, a fost oarecum mai greu, căci ei nu i-a plăcut niciodată numele ei. N-am dreptate?

Lisa clătină din cap, surprinsă.

– Mda, vezi, când unei persoane nu-i place numele ei, scrisul se mâzgălește, ca să zic așa, și trebuie să dai la o parte tot felul de jumătăți de nume ca să ajungi la numele adevărat. Dowdy scoase un oftat greu și se ridică în picioare. E timpul să mă ocup de treburile mele, dar, știți ce? am să-l aduc pe Murciélago jos la bar pe la șapte și puteți să-l testați. Puteți să luați șalupa de nouă. Știu că i-ar plăcea să vă cunoască.

– *De unde* știi? întrebă Richard.

– Nu e treaba mea să explic. Ascultă, Richard, n-am de gând să-ți forțez mâna, dar dacă vă întoarceți la Panajachel, n-o să faceți altceva decât să vă pierdeți vremea pe-acolo și poate să cumpărați câteva tâmpenii. Dacă rămâneți, ei, bine, crezi sau nu că Murciélago e un *brujo*, o să faceți ceva ieșit din comun. Poate că o să vă dea un dar.

– Ție ce dar ți-a dat? întrebă Lisa.

– Darul de a vorbi. Mă mir că n-ai dedus singură, Lisa, căci îmi dau seama că ești o ființă receptivă. Firește, a fost doar o parte din dar. Ambalajul, cum ar veni. Așa cum spune Murciélago, un dar adevărat nu se cunoaște după nume. Îi făcu cu ochiul. Dar a prins al naibii de bine, nu?

De îndată ce Dowdy se îndepărtă, Richard o întrebă pe Lisa dacă vrea să se mai uite o dată la ţesătoare, înainte de plecare, dar ea îi spuse că ar vrea să-l întâlnească pe Murciélago. El se împotrivi puţin, dar până la urmă consimţi. Lisa ştia ce gândea Richard. Nu îl interesa câtuşi de puţin acel *banjo*, dar voia s-o binedispună; va fi o „experienţă", o „amintire comună", un nou avânt adăugat vârtejului căsniciei lor.

Ca să treacă vremea, cumpără un carneţel de la o prăvălioară al cărei întreg inventar ar fi încăput în valiza ei şi se aşeză în faţa barului, desenând vulcanii, oamenii, casele. Richard o ţinea întruna cu *oh!* şi *ah!*, extaziindu-se pe marginea desenelor, dar, după părerea ei, erau prea lipsite de viaţă – corecte, dar anoste şi neinspirate. Totuşi, nu se dădu bătută: nu avea altceva mai bun de făcut.

Către ora patru, nori negri se umflară în spatele vulcanului şi ploaia începu să cadă cu stropi reci. Se retraseră în bar. Lisa nu avea de gând să se îmbete, dar se pomeni că bea în rând cu Richard. El se jucă o vreme cu fiecare sticlă de bere, dezlipind eticheta cu unghia; odată îndepărtată, golea sticla din câteva înghiţituri şi mai aducea încă două. După patru sticle era pilită şi după şase, drumul până la toaletă deveni o aventură ameţitoare. O dată se împiedică de singurul client din local, un tip pletos, rămas din gaşca de dimineaţă, şi îl făcu să-şi verse băutura.

– Plăcerea e de partea mea, zise el, când ea își ceru scuze, privind-o lacom, trecându-și mâinile peste șoldurile ei.

Lisa vru să-i dea o ripostă pe măsură, dar era prea amețită. Toaleta o ajută să se îmbete și mai tare. Era o cameră a ororilor, puturoasă, cu o gaură în mijlocul podelei, cu tălpi striate pe ambele părți, bucăți de hârtie maro risipite peste tot, pete întunecate pretutindeni. Încăperea avea o fereastră îngustă prin care, dacă se ridica pe vârfuri, putea vedea cei doi vulcani și lacul. Apa oglindea negrul cenușiu al cerului. Se uită prin geamul murdar, privind valurile îngrămădindu-se către țărm și curând își dădu seama că privea această scenă cu un fel de năzuință, ca și cum furtuna ar fi adus cu ea promisiunea unui deznodământ. Pe când se întoarse în bar, barmanul aprinsese trei lămpi cu petrol; lămpile adăugau localului o aură ponosită, revărsând scântei pe tejghea și sclipiri portocalii de nestemate pe ochiurile de geam. Richard îi adusese o bere proaspătă.

– S-ar putea să nu vină, cu ploaia asta, zise el.

– Poate că nu.

Dădu pe gât o înghițitură de bere, începând să-i placă gustul ei acru.

– Probabil că e mai bine. M-am tot gândit și sunt sigur că ne întindea o cursă, să ne jefuiască.

– Ești paranoic. Dacă avea de gând să ne jefuiască, ar fi ales un loc unde nu sunt soldați.

– Ei, bine, are el ceva în minte... deși, trebuie să recunosc, povestea pe care ne-a spus-o a fost isteață.

Toată vorbăria aia despre propriile îndoieli, menită să ne abată atenţia de la orice gând că ne-ar putea fraieri.

– Eu nu cred că ne fraierea. Poate că e dus, dar nu e criminal.

– De unde naiba îţi dai tu seama de asta?

Scormonea o bucăţică îndărătnică din eticheta de pe sticla de bere.

– Intuiţie feminină? Doamne, l-ai văzut numai câteva minute.

– Ştii ce, zise ea furioasă, o merit. Am înghiţit toată nerozia asta cu intuiţia feminină de când ne-am căsătorit. Te-am lăsat să te joci tu de-a inteligentul, în vreme ce eu – adoptă un accent sudist şi o voce guturală –, eu am doar aceste mici sclipiri. Jur că nu ştiu de unde vin, dar se dovedesc corecte atât de des, încât probabil că oi fi un mediu sau ceva. Iisuse!

– Lisa, te rog!

Richard părea total învins, dar Lisa era beată şi sătulă de toate eforturile zadarnice şi nu se putea opri.

– Orice idiot ar fi putut vedea că Dowdy era doar un tip simpatic, ciudat. Nu o ameninţare! Dar tu a trebuit să-l transformi într-o ameninţare ca să poţi să-ţi creezi senzaţia că mă aperi de pericolele pe care eram prea naivă să le văd. La ce-ţi foloseşte? Anulează faptul că te-am înşelat, că ţi-am călcat în picioare tot respectul de sine? Îţi redă mândria masculină?

Richard avea o faţă chinuită şi ea spera c-o va plesni, subliniind obscuritatea vieţii lor printr-un

singur gest zguduitor și clar. Dar știa că n-o va face. Se baza pe propria tristețe ca s-o învingă.

– Probabil mă urăști, spuse el.

Lisa își plecă creștetul, deșertându-și mânia în hăul creat de glasul ei stins.

– Nu te urăsc. Sunt doar obosită.

– Haide să mergem acasă. Hai să încheiem povestea asta.

Își ridică privirea, uimită. Buzele i se subțiară, un mușchi i se încordă pe bărbie.

– Putem lua mâine avionul. Dacă nu mâine, poimâine. N-am să mai încerc să te opresc.

Lisa era uimită de panica pe care o simțea; nu-și dădea seama dacă provenea din surprindere – genul de sentiment pe care îl ai când n-ai închis bine ușa mașinii și te trezești dintr-odată atârnând într-o parte, nepregătit să vezi asfaltul alunecând pe lângă tine – sau din faptul că nu dorise niciodată libertatea, că toate protestele fuseseră doar mijloace de a omorî plictiseala. Poate, gândi ea, era o nouă tactică de-a lui, iar apoi își dădu seama că totul între ei devenise o tactică. Se jucau unul cu altul fără să depună un efort conștient, iar jocul lor friza absurdul. Spre și mai marea ei uimire, se auzi spunând, cu glas tremurător:

– Asta *vrei?*

– La naiba, nu!

Richard izbi cu palma în masă, făcând sticlele să zornăie.

– Te vreau pe tine! Vreau copii, dragoste eternă... toate banalitățile alea stupide pe care

le-am vrut amândoi la început. Dar tu nu mai vrei, nu-i aşa?

Lisa observă cât de bucuroasă îi oferise prilejul de a-şi afirma masculinitatea, poziţia morală, combinându-le într-un minunat croşeu de stânga direct în inimă. *O, Doamne, erau jalnici!* Din ochi începură să îi curgă lacrimi şi se simţea năucită, dezorientată, ca şi cum ar privi în sus din fundul unei fântâni prin straturile diverselor stări prin care a trecut. Beată, într-un bar jegos, în Guatemala, la umbra vulcanilor, sub cerul furtunos şi – cuprinzându-le pe toate, legând totul laolaltă – ţesătura ciudată a relaţiei lor.

– Mai vrei?

Richard se încruntă, cerându-i să termine jocul, să-şi rostească replica, să recunoască unicul adevăr care îi împiedicase să pună punct vreodată cu adevărat – şovăiala ei.

– Nu ştiu, răspunse ea; încercă să adopte un ton neutru, însă rosti vorbele cu disperare.

Întunericul furtunii se risipi şi adevărata beznă se furişă la adăpostul ultimilor nori. Stelele răsăriră peste gura vulcanului. Mâncarea din bar era unsuroasă – peşte prăjit, fasole şi o salată pe care Lisa nu avea curajul s-o mănânce (pete pe frunze) –, dar o potoli şi reuşi să înceapă o conversaţie despre mesele lor recente. Îţi aduci aminte ciudatul local chinezesc din Mérida? Sos iute la homarul cantonez? Sau ceea ce trecea drept clătite la hotelul lor din

Zihuatanejo? Lucruri de felul ăsta. Barmanul scoase un pick-up portabil și puse un album cu balade de dragoste, cântate de un bărbat cu voce sexy și un cor feminin gâfâit; acul sărea întruna și, în cele din urmă, ridicând din umeri, cu un zâmbet de scuză, barmanul îl opri. Se făcu șapte și jumătate și discutau despre faptul că Dowdy nu-și făcea apariția, despre șalupa de la ora opt pe care ar trebui s-o prindă. Și atunci apăru. Stând în cadrul ușii, lângă un bătrânel zbârcit, care se sprijinea într-un toiag. Avea riduri adânci, pielea de culoarea mahonului veșted, purtând pantaloni de un alb murdar și un țol de lână gri înfășurat în jurul umerilor. Toată vitalitatea sa părea să se fi adunat într-o uluitoare claie de păr alb des, care – pentru ochii amețiți de băutură ai Lisei – arăta ca o flacără albă care i se prelingea din craniu.

Bătrânului îi luă aproape un minut să străbată șontâc toată încăperea și apoi încă o bucată bună de vreme să se așeze, suflând greu și tremurând, pe un scaun. Dowdy își trase un scaun lângă el; își spălase vopseaua de pe barbă și părul îi era curat, fără pene. Și comportamentul i se schimbase. Nu mai era degajat, ci supus și grav, până și gramatica o folosea mai bine.

– Acum ascultați-mă. Nu știu ce vă va spune Murciélago, dar e un om care vorbește ce gândește, și uneori le spune oamenilor ce nu le place să audă. Amintiți-vă doar că nu vă vrea răul și nu vă supărați. În regulă?

Lisa îi zâmbi încurajator bătrânului, nevrând să creadă că aveau de gând să râdă, însă, întâlnindu-i ochii, toate intenţiile sale de a-l linişti se spulberară. Erau ochi obişnuiţi. Negri, umezi, în lumina lămpii. Şi, totuşi, fascinanţi – ca ochii unui animal, radiau putere şi te dominau. Făceau ca restul chipului său devastat să pară nesemnificativ. Bătrânul îi şopti ceva lui Dowdy.

– Vrea să ştie dacă aveţi vreo întrebare.

După toate aparenţele, Richard era la fel de fascinat de bătrân; Lisa se aşteptase ca el să fie volubil şi sarcastic, dar, în schimb, îşi drese glasul şi spuse pe un ton grav:

– Aş vrea să aud despre felul în care se schimbă lumea.

Dowdy repetă întrebarea în dialectul cakchiquel, iar Murciélago începu să vorbească, fixându-l pe Richard cu privirea, cu glasu-i o şoaptă răguşită. În cele din urmă, făcu un gest larg, semn că a terminat şi Dowdy se întoarse către ei:

– Lucrurile stau aşa. Nu există o singură lume, ci mai multe. Mii şi mii de lumi. Chiar şi cei care nu deţin puterea viziunii limpezi pot percepe acest lucru, dacă ţin seama de miriada de realităţi pe care le văd. E cel mai uşor să-ţi imaginezi miile de lumi ca pe nişte lumini de culori diferite, toate concentrate într-un singur punct, având diverse grade de eficienţă în privinţa rolului pe care îl joacă în determinarea naturii acelui punct. Acum lumina cea mai puternică – cea mai responsabilă în determinarea

acestei naturi – începe să pălească și o alta începe să răsară, strălucitoare, și să domine. Când își va câștiga supremația, vechea eră se va încheia și cea nouă va începe.

Richard zâmbi afectat, și Lisa își dădu seama că îl enerva pe bătrân.

– Dacă așa stau lucrurile, spuse el cu insolență, atunci...

Murciélago îl întrerupse, cu un șuvoi de vorbe stridente, furioase.

– Nu-i pasă dacă îl crezi, zise Dowdy. Doar dacă îi înțelegi cuvintele. Le înțelegi?

– Da.

Richard rămase pe gânduri.

– Întreabă-l care va fi natura noii ere.

Din nou, operațiunea de traducere.

– Va fi prima eră a magiei. Toate poveștile despre vrăjitori, bestii gigantice, luptători și regi nemuritori nu sunt fantezie sau măcar fragmente dintr-un trecut îndepărtat. Ele sunt viziuni, primele imagini nucleare, zărite cu multă vreme în urmă, ale unui viitor care răsare acum. Locul acesta, lacul Atitlán, este unul dintre cele unde răsăritul a venit mai devreme, unde lumina noii ere strălucește cel mai puternic și formele sale sunt vizibile celor care pot vedea.

Bătrânul vorbi din nou și Dowdy ridică o sprânceană:

– Hm! Zice că, din pricină că îţi povesteşte asta, şi din cauze care nu-i sunt încă limpezi, vei fi mai mult parte din noua eră decât din cea veche.

Richard o înghionti pe Lisa pe sub masă, dar ea preferă să-l ignore.

– De ce n-a observat cineva această schimbare?

Dowdy traduse şi, într-o clipă, avu un răspuns:

– Murciélago zice că el a observat-o şi te întreabă dacă n-ai observat-o şi tu. De exemplu, n-ai observat interesul sporit pentru magie şi alte lucruri oculte în propria ta ţară? Cu siguranţă trebuie să fi observat falimentul sistemelor, economiilor, guvernelor. Se întâmplă pentru că lumina care le-a dat putere păleşte, nu din vreo altă cauză. Schimbarea vine încet. Răsăritul va dura secole până ce va avea strălucirea zilei şi pe urmă suferinţele acestei epoci vor dispărea din amintirea tuturor, cu excepţia celor puţini, care au capacitatea de a se încărca de puterea răsăritului şi de a trăi multă vreme în trupurile lor muritoare. Cei mai mulţi vor muri şi se vor naşte din nou. Schimbarea vine subtil, aşa cum amurgul trece în noapte, e o trecere aproape imperceptibilă a luminii către întuneric. Va fi observată şi va fi consemnată. Apoi, întocmai cum s-a întâmplat cu era trecută, va fi uitată.

– Nu vreau să fiu impertinent, vorbi Richard, înghiontind-o din nou pe Lisa, dar Murciélago pare destul de firav. Nu poate să aibă un rol prea important de jucat în toate astea.

Bătrânul lovi podeaua cu toiagul, ca să-şi puncteze răspunsul, şi tonul lui Dowdy deveni iritat.

– Murciélago e implicat în mari bătălii împotriva inamicilor a căror natură abia începe s-o discearnă. N-are timp de pierdut cu nătărăii. Dar fiindcă tu nu eşti complet nătărău, fiindcă ai nevoie de instruire, îţi va răspunde. Zi de zi, puterea lui creşte şi noaptea vulcanul abia poate să-i cuprindă forţa. În curând, îşi va lepăda fragilitatea şi va pluti printre formele spiritului său. Nu va mai răspunde la nici o întrebare de-a ta. Tu vrei să întrebi ceva? i se adresă Lisei.

Privirea lui Murciélago o ardea şi Lisa se simţi dezorientată, la fel de imaterială ca una dintre razele de lumină care trecea peste ochii bătrânului.

– Ştiu şi eu... Da. Ce crede despre noi?

– E o întrebare bună, zise Dowdy, după ce se consultă cu bătrânul, căci priveşte autocunoaşterea şi toate răspunsurile importante se leagă de sinele omului. Nu-ţi voi spune ce eşti. Ştii deja şi ţi-e ruşine cu ce ştii. Ce vei fi este limpede şi curând vei şti şi tu. De aceea, voi răspunde la întrebarea pe care nu ai pus-o, cea care te frământă cel mai mult. Tu şi bărbatul vă veţi despărţi şi vă veţi regăsi, vă veţi despărţi şi vă veţi regăsi. De multe ori. Căci, deşi sunteţi iubiţi, nu sunteţi adevăraţi camarazi şi fiecare trebuie să îşi urmeze calea. Vă voi ajuta. Voi desface cârligele care vă sfâşie şi voi reda fiecăruia natura sa. Şi când se va întâmpla, tu şi bărbatul vă

veţi putea bucura unul de altul, vă veţi putea despărţi şi regăsi, fără tristeţe sau slăbiciune.

Murciélago scotoci după ceva sub ţolul pe care îl purta pe umeri şi Dowdy privi de mai multe ori de la Richard la Lisa.

– Vrea să vă facă un dar.

– Ce fel de dar? întrebă Richard.

– Un dar nu se cunoaşte după numele lui, îi aminti Dowdy. Dar nu va mai fi un mister multă vreme.

Bătrânul mormăi din nou şi întinse către Richard o mână tremurătoare; în palmă avea patru seminţe negre.

– Trebuie să le înghiţi una câte una. Şi, pe măsură ce faci asta, el îşi va canaliza puterea prin ele.

Faţa lui Richard se încordă de suspiciune.

– E un fel de drog, aşa-i? Iau patru şi nu-mi mai pasă ce se întâmplă.

Dowdy reveni la sinele lui agramat:

– Viaţa e un drog, amice. Crezi că eu şi cu babacul o să te drogăm şi o să-ţi suflăm cecurile de călătorie? Rahat! Nu judeci limpede.

– Poate că exact asta o să faceţi, spuse aspru Richard. Iar eu nu mă las dus de nas.

Lisa îşi strecură mâna într-a lui.

– Nu ne vor face nici un rău. De ce nu încerci?

– Tu-l crezi pe şarlatanul ăsta bătrân, nu-i aşa?

Îşi desfăcu mâna, cu un aer trădat.

– Crezi ce a spus despre noi?

– Mi-ar plăcea să cred. Ar fi mai bine decât ce avem acum, nu-i aşa?

Lumina lămpii pâlpâi și o umbră trecu peste fața lui Richard. Apoi lumina se potoli și, se pare, se potoli și el. Era ca și cum strălucirea aceea portocalie ar fi ars din temelii unsprezece ani de gândire greșită și vechiul Richard, ne-paranoicul, cel sigur pe el, ieșea la iveală. Iisuse, îi venea Lisei să spună, chiar ești acolo!

– O, la naiba! Cel care-mi fură portofelul fură doar patruzeci de cenți la un dolar, așa-i?

Culese semințele din mâna lui Murciélago, luă una și o ridică în dreptul gurii.

– Sunt gata!

Înainte de a-l lăsa pe Richard să înghită semințele, Murciélago cântă o vreme. Cântecul o făcu pe Lisa să se gândească la o luptă comică dintr-un film, când un tip poartă conversație în timp ce love ște și cară pumni, grupându-și cuvintele în fraze scurte, grăbite. Cântecul lui Murciélago crescu, devenind un ritm sălbatic, îi făcu semn lui Richard și mormăi de fiecare dată când o sămânță îi aluneca acestuia pe gât, folosind – presupuse Lisa – niște formule magice.

– Dumnezeule! făcu Richard, cu ochii măriți într-o parodie de extaz. Habar n-aveam! Culorile, armonia infinită! Doar dacă...

Se întrerupse, ca și când s-ar fi trezit brusc la un gând străin.

Murciélago zâmbi și scoase un murmur hârâit care, bănuia Lisa, era un semn de satisfacție.

– Unde sunt ale mele? întrebă ea.

– Cu tine e altfel, spuse Dowdy. Trebuie să te miruiască, să te atingă.

În această situaţie, în mod normal, Richard ar fi aruncat o glumă despre bătrânii perverşi, dar acum se uita pe fereastră, la siluetele întunecate de pe stradă. Lisa îl întrebă dacă se simte bine, iar el îl bătu uşor mâna.

– Da, nu-ţi face probleme. Doar mă gândeam.

Murciélago scosese la iveală o sticlă în care se afla un lichid de culoarea iodului, umezindu-şi vârfurile degetelor. Începu din nou să cânte – un cântec mai domol, mai puţin grăbit, cu ritmul unor ecouri pierdute în depărtare – şi Dowdy îi ceru Lisei să se aplece, astfel încât bătrânul să nu fie nevoit să se întindă ca să ajungă la ea. Cântecul o învăluia, transformându-i gândurile, încet, pe nesimţite. Degete aspre, bătătorite tremurau în faţa ei; bătăturile erau crăpate şi crăpăturile erau înnegrite. Închise ochii. Degetele bătrânului îi lăsau urme ude, reci pe piele şi simţea pe faţă forma pe care bătrânul o contura. O mască. Îi mărea ochii, îi desena un zâmbet, spirale încolăcite pe obraji şi pe frunte. Îi trecu prin minte că trasa adevărata conformaţie a chipului ei, făcând ceea ce făcuse lumina lămpii în cazul lui Richard. Apoi degetele îi trecură peste pleoape. Era o senzaţie înţepătoare, şi în spatele ochilor îi izbucniră scântei.

– Ţine ochii închişi, o sfătui Dowdy. O să treacă.

Când, în cele din urmă, Lisa deschise ochii, Dowdy îl ajuta pe Murciélago să se ridice în picioare.

Bătrânul clătină din cap, dar nu-i zâmbi, așa cum făcuse cu Richard. După felul cum își subția buzele, bănuia că fie o măsura, fie își evalua munca.

– Asta e tot, prieteni, anunță Dowdy cu un zâmbet larg. Vedeți? Nici un truc murdar, nimic vârât pe mânecă. Doar aceeași veche vrajă, modernizată, care ți se lipește de suflet.

Își ridică mâinile, fluturându-le ca un evanghelist:

– Simțiți, frați și surori? Simțiți cum își croiește drum prin trupurile voastre?

Richard mormăi afirmativ. Părea pierdut în sine, studiind modelul pe care îl zgâriase cu degetul mare pe eticheta sticlei de bere, iar Lisa începea să se simtă și ea puțin pierdută.

– Îi plătim ceva? îl întrebă ea pe Dowdy; glasul îi suna subțire și metalic, ca un mesaj înregistrat.

– Va veni o zi când răspunsul va fi *da*, zise Dowdy. Dar nu acum.

Bătrânul se îndreptă șontâc spre ușă, condus de braț de Dowdy.

– Cu bine, strigă Lisa, tulburată de plecarea lor neașteptată.

– Da, făcu Dowdy peste umăr, concentrându-se să-l ajute pe Murciélago. Ne mai vedem.

Rămaseră tăcuți aproape tot timpul cât au așteptat șalupa, limitându-și conversația la a se întreba unul pe altul cum se simțeau și primind răspunsuri distrate. Iar mai târziu, la bord, cu apa neagră strălucind în lumina stelelor și motorul huruind,

tăcerea lor se adânci. Stăteau cu şoldurile lipite şi Lisa simţi o apropiere faţă Richard, dar, în acelaşi timp, simţea că apropierea nu era importantă sau, dacă era, avea o importanţă memorială, un tribut al apropierii trecute, căci lucrurile se schimbau între ei. Simţea şi asta. Vechi ipostaze erau redefinite, urzelile erau sfâşiate, ungherele întunecoase se luminau. Ştia că acelaşi lucru i se întâmpla şi lui Richard, şi se întreba cum de ştia, chiar dacă darul ei era de a cunoaşte aceste lucruri. Dar primul indiciu adevărat despre darul ei îl avu când observă că stelele străluceau în culori diferite – roşu, galben, albastru şi alb –, în timp ce deasupra lor treceau siluete palide, vaporoase. Nori, îşi dădu ea seama. Nori aflaţi foarte sus, pe care în mod obişnuit nu i-ar fi văzut. Priveliştea o înspăimântă, dar o prezenţă calmă din lăuntrul ei nu îngăduia spaima, iar această prezenţă, îşi dădu ea seama mai târziu, fusese acolo tot timpul. Întocmai ca adevăratele culori ale stelelor. Sinele ei temător era cel relativ nou, un factor de întunecare, iar acesta – ca şi norii – trecea. Se gândi să-i spună lui Richard, dar hotărî că era probabil ocupat să-şi descifreze propriul dar. Se concentră asupra darului ei şi, pe drumul de la debarcader la hotel, văzu aure în jurul frunzelor, raze de lumină de-a lungul firelor electrice şi pelicule opace mişcându-se pe feţele oamenilor.

Se duseră direct în cameră şi zăcură în întuneric, fără să-şi vorbească. Dar pentru Lisa camera nu era

întunecată. Focuri poantiliste înfloreau și păleau în spațiu, cute de lumină topită se răspândeau pe crăpăturile peretelui și, la un moment dat, o siluetă umană, nedeslușită – o identifică drept un bărbat fantomatic îmbrăcat în robă – traversă camera de la ușă la fereastră. Fiecare piesă de mobilier începu să strălucească auriu pe margini, mai puternic, mai puternic, până ce păreau că fiecare avea suprapusă o formă mai bogat ornamentată. Era deja atâta lumină, încât o zăpăcea și, cu toate că era curajoasă, își dorea să fi avut parte de un moment de normalitate, doar cât să se orienteze. Și dorința i se împlini. Într-o clipită, camera reveni la umbrele vagi, butucănoase, cu un felinar povârnindu-și umbra dreptunghiulară pe podea, dinspre fereastră. Sări în sus, uluită că totul putea fi controlat cu atâta ușurință. Richard o trase înapoi lângă el și întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Lisa îi spuse câte ceva din cele văzute, iar el remarcă:

– Parcă ar fi halucinații.

– Nu, nu e aceeași senzație. Dar tu?

– Oricum, eu nu am halucinații. Mă simt agitat, îngrădit și mă tot gândesc că merg undeva. Vreau să spun, am o senzație de mișcare, de viteză, și aproape că-mi pot da seama unde sunt și cine e cu mine. Sunt plin de energie; mă simt de parcă aș avea șaisprezece ani sau cam așa ceva.

Făcu o pauză.

– Şi îmi trec prin minte nişte gânduri care ar trebui să mă sperie, însă nu mă sperie.

– Ce, de exemplu?

– De exemplu – râse –, şi e cel mai important „de exemplu", mă gândesc la noi şi înţeleg că e adevărat ce a spus bătrânul despre despărţirea noastră, şi nu vreau să accept. Dar nu pot să nu accept. Ştiu că este adevărat, că e spre binele nostru. Şi apoi am din nou senzaţia de mişcare. E ca şi cum aş simţi forma unui eveniment sau..., se întrerupse şi scutură din cap, ameţit. Poate că într-adevăr ne-au drogat. Vorbim ca nişte narcomani din anii şaizeci.

– Nu cred, spuse ea, iar apoi, după un moment de tăcere, întrebă: Vrei să facem dragoste?

Richard îşi plimbă degetele pe curbura pântecelui ei.

– Fără supărare, dar nu prea cred că mă pot concentra acum la asta.

– În regulă. Dar...

Se întoarse pe-o parte şi se lipi de Lisa, cu respiraţia caldă pe obrajii ei.

– Crezi că s-ar putea să nu mai avem ocazia?

Stânjenită, Lisa îşi întoarse faţa spre pieptul lui.

– Sunt doar excitată, atâta tot.

– Dumnezeule, Lisa. Alegi cele mai stranii momente să fii excitată.

– Ai ales şi tu câteva momente stranii la vremea ta.

– Am fost întotdeauna absolut corect cu tine în privinţa asta, madam, spuse el cu accent britanic.

– Nu zău? Cum rămâne cu momentul din baia lui Jim și Karen?

– Eram beat.

– Ei, bine, acum sunt nervoasă. Știi ce efect are asupra mea.

– O banală condiție glandulară, Fräulein.

Accent german de data aceasta.

– Corectabilă printr-o simplă operație.

Richard izbucni în râs și renunță la accent.

– Mă întreb ce-ar face Karen și Jim în locul nostru.

O vreme, spuseră povești despre ce-ar putea face unul sau altul dintre prietenii lor și după aceea rămaseră tăcuți, îmbrățișați. Inima lui Richard vibra lângă pieptul Lisei și gândul o purtă la prima noapte când au stat împreună, așa. Cât de protejată se simțise, și totuși cât de vulnerabil păruse Richard din cauza bătăilor puternice ale inimii. Îi trecu prin minte că ar putea să-și vâre mâna în pieptul lui și să-i atingă inima. Și ar fi putut! Ai atâta putere asupra iubitului tău; inima lui e în grija ta și, în asemenea momente, e ușor să crezi că vei fi întotdeauna grijuliu. Dar momentele te înșelau. Erau vârfuri și de acolo alunecai într-o mlaștină unde grija se transforma în neîncredere și egoism, unde vedeai că senzația că ești protejat e iluzorie, și momentele acelea erau puține și depărtate. Căsătoria tindea să instituționalizeze acele momente, prin lege, să le întindă peste un număr ridicol de ani; dar căsnicia nu făcea decât să diminueze intensitatea și să te deschidă către o nouă posibilitate de eșec. Toată lumea

vorbea despre „căsnicii bune", căsnicii care evoluau în sacre prietenii, o pasiune emerită a spiritului. Poate că asemenea căsnicii existau cu adevărat. Poate că existau – aşa cum sugerase Murciélago – adevăraţi camarazi. Dar majoritatea cuplurilor de mult căsătorite pe care le cunoştea Lisa erau pur şi simplu istovite, obosite să mai lupte şi ajunseseră la o acomodare cu tovarăşii lor de viaţă, bazată pe disperarea reciprocă. Dacă Murciélago avea dreptate, dacă lumea se schimba, poate că se va schimba şi condiţia căsniciei. Totuşi, Lisa se îndoia. Ar trebui să se schimbe şi inimile şi nici măcar magia nu putea să le influenţeze natura esenţială. Puteai să-ţi lipeşti urechea de o inimă, ca de o scoică, şi să auzi tristul adevăr al unui ocean care se sparge de un ţărm părăsit. Erau întotdeauna goale, întotdeauna neîmplinite. *Faptele le umplu*, spuse o aproape-voce în capul ei, şi Lisa aproape că ştiu a cui voce era; alungă gândul, vrând să trăiască clipa.

Cineva ţipă în curte. Nimic neobişnuit. Noaptea, grupuri de oameni îşi pierdeau frecvent vremea în jurul curţii, fumând marijuana şi schimbând informaţii de călătorie; în noaptea precedentă, două franţuzoaice şi un american se luptaseră cu pistoale de apă şi fetele ţipaseră ori de câte ori erau ţintite. Dar de data asta ţipătul fu urmat de strigăte în spaniolă şi într-o engleză stricată, un ţipăt de pură teroare, apoi tăcere. Richard sări în picioare şi crăpă uşa, Lisa se apropie în spatele lui. Un alt strigăt în spaniolă – recunoscu cuvântul *doctor*. Richard îşi

duse un deget la gură și se furișă pe culoar. Împreună, înaintară de-a lungul zidului și se uitară pe furiș jos, în curte. Cam o duzină dintre locatari stăteau lângă zidul din spate, unii cu mâinile în aer; în fața lor, cu puști automate în mâini, se aflau trei bărbați și o fată. Adolescenți. Îmbrăcați în jeanși și cămăși polo. Un al cincilea bărbat zăcea la pământ, cu mâinile și capul înfășurate în bandaje. Locatarii erau foarte palizi – de la distanța aceea ochii lor arătau ca niște stafide într-un aluat necopt – și vreo două femei plângeau cu sughițuri.

Unul dintre pistolari era rănit, cu o pată de sânge într-o parte, fiind nevoit să se sprijine de umărul fetei, în timp ce țeava puștii se bălăbănea înainte și înapoi. Cu toate ferigile răspândite în jurul lor, cu ghivecele de flori atârnate de zidul verde de stuc, scena avea un aer de semnificație mitică – o întâlnire întâmplătoare între bine și rău, în Grădina Edenului.

– Ssst!

Un șuierat în spatele umărului Lisei. Era guatemalezul care o privise în timpul cinei din seara precedentă; într-o mână avea un pistol semiautomat, iar în cealaltă îi flutura un portvizit de piele. O legitimație. Le făcu semn și înaintară pe culoar în urma lui.

– *Policía!* șopti el, arătând legitimația.

În fotografie, era mai tânăr, cu mustața atât de neagră, încât parcă ar fi fost pictată în glumă. Ochii lui umflați și fără astâmpăr îi aminteau Lisei de eroii negativi din filmele anilor patruzeci, majordomul

rău care vrea să-l ucidă pe George Sanders sau pe Humphrey Bogart, dar respiraţia lui şuierată, mirosul uleios al pistolului, felul în care radia de prostie crasă, toate acestea diminuau impresia romanţată a Lisei asupra personajului.

– *Malos!* spuse el, arătând spre curte. *Comunistas! Guerrillas!*

Bătu uşor ţeava pistolului.

– OK, făcu Richard, ridicând ambele mâini, ca să arate că e neutru şi paşnic. Dar, când bărbatul se furişă înspre curte, către balustrada balconului, Richard îşi împreună mâinile şi le coborî pe ceafa bărbatului, apoi se prăbuşi peste el, îngenunchind şi cărându-i pumni. Lisa era îngheţată, nevenindu-i să creadă că Richard era capabil de o asemenea acţiune decisivă. Richard se ridică în picioare cu greu, gâfâind şi azvârli pistolul semiautomat jos, în curte.

– *Amigos!* strigă el şi se întoarse către Lisa, cu gura încă deschisă.

Ochii li se întâlniră şi privirea însemna divorţ, recunoaşterea faptului că se întâmpla ceva care îi despărţea, se întâmpla chiar în clipa aceea şi, cu toate că nu erau chiar siguri ce, erau dornici să accepte lucrul şi să-l lase să se întâmple.

– N-am putut să-l las să tragă, zise Richard. N-am avut de ales.

Glasul îi suna uimit, ca şi cum n-ar fi ştiut până în acel moment de ce acţionase.

Lisei îi venea să-l consoleze, să-i spună că a făcut ceea ce trebuia, însă emoţiile îi erau zăvorâte,

stăvilite şi simţi între ei un abis pe care nimic nu-l putea trece – toate legăturile lor intime se retrăgeau, se micşorau. Cârlige, le numise Murciélago.

Un membru al gherilei, o fată, se furişa în sus pe scări, cu arma la ochi. Era drăguţă, însă genul durduliu, cu aripi strălucitoare de păr negru căzându-i pe umeri. Le făcu semn să se îndepărteze şi împinse trupul fără vlagă cu vârful piciorului. Bărbatul gemu, mâna îi tresări.

– Tu? întrebă ea, arătând către Richard şi apoi iar către bărbatul de la podea.

– Era pe punctul de a trage, răspunse Richard cu glas dogit.

După privirea goală a fetei, Lisa îşi dădu seama că nu înţelesese. Scotoci prin haina bărbatului, scoase legitimaţia şi strigă ceva, turuind în spaniolă:

– *Vámonos!* le spuse, sugerând prin gesturi că ar trebui s-o urmeze în josul scărilor.

Când Lisa începu să coboare, se auzi o rafală scurtă de foc automat dinspre hol; speriată, se întoarse şi o văzu pe fată ridicând ţeava de la tâmpla bărbatului, lângă peretele de stuc verde, bălţat acum cu stropi roşii. Fata se încruntă şi îndreptă puşca spre ea, iar Lisa se grăbi în urma lui Richard, îngrozită. Dar înainte ca reacţia ei emoţională să se pârguiască, devenind teamă, vederea începu să i se împăienjenească.

Fiecare siluetă din încăpere era mărginită de pâlpâiri albe, strălucitoare, cu excepţia bărbatului bandajat şi, pe măsură ce chipurile se limpezeau, Lisa îşi

dădu seama că erau forme umane fantomatice, ca nişte iluzii optice pe care le ai când iei benzedrină, însă erau mai clare şi păleau mai încet, iar mişcările lor erau diferite de cele ale personajelor originale – un braţ zvâcnea, o siluetă pe jumătate conturată cădea sau fugea. De fiecare dată când o imagine dispărea, o alta îi lua locul. Încercă să le alunge, să le izgonească, dar fără succes şi descoperi că, privindu-le, uita să se gândească la cadavrul de sus.

Cel mai înalt dintre membrii gherilei – un puştan deşirat, cu faţa scheletică, ochi negri, imenşi şi o mustăcioară rară – începu o discuţie cu fata şi Richard căzu în genunchi lângă bărbatul bandajat. Prin straturile de bandaje se infiltrase sânge, creând o aură grotească în jurul capului bărbatului. Puştiul deşirat îi aruncă lui Richard o privire încruntată şi îl împunse cu arma.

– Sunt medic, îi spuse Richard. *Como un doctore!*

Cu băgare de seamă, dădu la o parte câteva straturi de bandaje şi privi într-o parte, cu chipul schimonosit a dezgust.

– Iisuse Hristoase!

– Soldaţii l-au torturat.

Puştiul scuipă în ferigi.

– Credeau că e *guerrillero* fiindcă e vărul meu.

– Şi este?

Richard căuta un puls sub maxilarul bandajat al bărbatului.

– Nu, răspunse puştiul, aplecându-se peste umărul lui Richard. Studiază la Universitatea

San Carlos. Dar fiindcă am omorât soldaţii, acum va fi nevoit să lupte.

Richard oftă şi puştiul se clătină.

– E bine că eşti aici. Ne gândim că avem lângă noi un prieten, un doctor. Dar el a murit.

Făcu un gest către stradă.

– *Pasado.*

Richard se ridică şi îşi şterse degetele de jeanşi.

– E mort.

Una dintre femeile care în tot acest timp plânsese în hohote scoase un urlet, iar puştiul îşi ţăcăni pușca în poziţie de tragere şi strigă:

– *Cáyete, gringa!*

Chipul îi era împietrit, vena de la tâmplă îi pulsa. Un bărbat pleşuv, îmbrăcat într-o cămaşă brodată, îmbrăţişă femeia, înăbuşindu-i suspinele. Şi îi aruncă o privire fioroasă puştiului; una dintre iluziile optice ridică pumnul. Ceilalţi oaspeţi întemniţaţi erau îngroziţi, înghiţind cu noduri, cu ochii ţâşnind în toate părţile, iar fata se certa cu puştiul, împingându-i în jos ţeava puştii. El o scutura întruna. Lisa se simţea detaşată de tensiunea scenei, defazată, ca şi cum ar privi dintr-un plan mai înalt.

Cu ce părea a fi un gest de bravadă pripită, individul bărbos îi strigă lui Richard:

– Hei, tu! Americanule! Eşti cu oamenii ăia sau ce?

Richard se ghemuise lângă rănit, un băiat căruia abia îi mijise mustaţa, şi îl examină.

– Sau ce? răspunse fără să-şi ridice privirea.

Băiatul tresări, scrâşni din dinţi şi se aplecă spre prietenul lui, nu mult mai mare decât el.

– Ai de gând să-i laşi să ne omoare? întrebă tipul bărbos. Asta se întâmplă, ştii. Fata zice să ne lase să plecăm, dar tipul ăla îi spune că vrea să facă o declaraţie.

Panica se strecură în glasul lui.

– Pricepi, omule? Tipul are de gând să ne spulbere ca să poată face o declaraţie.

– Ia-o uşurel! îi răspunse Richard, şi se ridică în picioare. Glonţul trebuie scos, îi spuse puştiului deşirat. Eu...

Puştiul îl pocni pe Richard în cap cu ţeava puştii, iar acesta se clătină, gata să cadă pe spate, apucându-se de frunte. Când se îndreptă, Lisa văzu sânge şiroindu-i de unde începea părul.

– Prietenul tău are să moară, continuă el cu încăpăţânare. Glonţul trebuie scos.

Puştiul apăsă ţeava puştii pe gâtul lui Richard, forţându-l să îşi lase capul pe spate.

Cu un efort uriaş de voinţă, Lisa scutură ceaţa care o învăluise. Iluziile optice dispărură.

– Încearcă să ajute, interveni ea, îndreptându-se către puşti. Nu înţelegi?

Fata îi dădu un brânci şi îndreptă puşca spre burta Lisei. Privind în ochii ei, Lisa sesiză profunzimea seriozităţii sale, ferocitatea devotamentului său.

– Încearcă să ajute, repetă Lisa.

Fata o cercetă și, după o clipă, îi strigă ceva puștiului peste umăr. O parte din ostilitatea dispărută de pe fața băiatului era înlocuită de suspiciune.

– De ce? îl întrebă pe Richard. De ce ne ajuți?

Bărbatul păru tulburat, apoi începu să râdă; își șterse fruntea cu dosul palmei, întinzând sângele și sudoarea, și mai râse o tură. La început, puștiul fu nedumerit, dar, câteva secunde mai târziu, zâmbi și clătină din cap, ca și cum el și Richard ar împărtăși o glumă secretă, ca între bărbați.

– OK, tu îl ajuți. Dar aici e pericol. Acum mergem.

– Da, răspunse Richard, conformându-se.

Se apropie de Lisa și o strânse într-o îmbrățișare înăbușitoare.

– Da, OK.

Lisa îl strânse cu putere de umeri și avu senzația că emoțiile sale se vor descătușa, dar când el făcu un pas înapoi, cu un aer uluit, ea simți din nou acea distanță între ei...

Richard îl cuprinse cu brațele pe băiatul rănit și îl ajută să pășească spre intrare; ceilalți aruncau deja priviri furișe pe ușă. Lisa îi urmă. Rândurile de magazine și restaurante pentru turiști păreau ireale, o scenă părăsită, iar culorile păreau vărgate și prea strălucitoare. Parcată sub un felinar de lângă intrare, sclipind ca o jucărie în lumina galbenă, se afla o camionetă Suzuki, genul care avea în spate o ramă acoperită cu o prelată. În spatele ei, drumul șerpuia, pierzându-se în dealurile întunecate. Fata sări în spate și îl sălta pe băiatul rănit după ea; ceilalți doi

urcară în cabină. Numai Richard rămăsese pe drumul de pietriş.

– *Dése prisa!*

Fata lăsă jos clapa prelatei.

În timp ce Richard şovăia, avu loc un schimb de împuşcături. Zgomotul o făcu pe Lisa să se îndepărteze de intrarea hotelului, târşâindu-şi picioarele, către lac. În spatele unei maşini parcate pe partea opusă a străzii se aflau trei poliţişti. Alte împuşcături. Fata dădu replica, spărgând parbrizul maşinii, şi aceştia se ghemuiră, ferindu-se. O altă împuşcătură. Scântei şi ţăndări de piatră fură azvârlite la picioarele lui Richard. Încă ezita.

– Richard!

Lisa intenţionase să strige, ca avertisment, dar numele porni plutind dinspre ea, fără să sune deloc disperat – avea un timbru dătător de încredere. Richard plonjă spre clapa prelatei. Fata îl ajută să se cațere înăuntru şi camioneta porni cu toată viteza către prima movilă. Poliţiştii fugiră după ei, trăgând focuri de armă, iar apoi, ca poliţaii din filmele mute ale lui Mack Sennett, frânară brusc şi porniră în direcţia opusă.

Lisa fu străbătută de o senzaţie fulgerătoare de durere chinuitoare, care, aproape instantaneu, începu să cedeze, ca şi cum ar fi fost pulsaţia năprasnică a unui nerv. Buimăcită, se îndepărtă şi mai mult de intrarea hotelului. O maşină de teren înţesată de poliţişti trecu, depărtându-se de ei, dar Lisa abia observă. Lumea se dizolva într-o lumină

aurie, fiecare sursă de lumină intensificându-se şi spulberând contururile lucrurilor. Felinarele ardeau ca nişte nove, pe ferestre străluceau scântei, până şi crăpăturile din trotuar străluceau. Siluete ceţoase ieşeau în cale, suprapunând realităţii case cu acoperişurile ţuguiate, căruţe de lemn şi oameni înveşmântaţi în mantii. Totul unduitor, iluzoriu. Era ca şi cum o iluzie fantastică ar fi prins viaţă, iar ea era singurul personaj din viaţa reală rămas în poveste, o Alice contemporană, cu blugi de firmă şi cercei turcoaz, trimisă să rătăcească într-o poveste aurie. Era vrăjită şi în acelaşi timp îi displăcea faptul că decorul îi răpea dreptul la tristeţe. Avea nevoie să-şi limpezească gândurile şi continuă să se îndrepte către lac, la debarcaderul unde ea şi Richard se sărutaseră. Când ajunse acolo, lacul însuşi fusese transformat într-un trup scânteietor de lumină, iar din apă fantoma unei bărci lustruite, cu pânzele umflate, alunecă o secundă pe lângă ea şi dispăru.

Se aşeză la capătul debarcaderului, legănându-şi picioarele peste margine. Asprimea rece a scândurilor era o alinare, o dovadă reală împotriva ciudăţeniei lumii... sau erau *mai multe* lumi? Formele noii ere. Oare asta vedea? Obosită să o mai vadă, alungă lumina cu puterea gândului şi, înainte de a putea constata dacă reuşise sau nu, închise ochii şi încercă să se gândească la Richard. Şi, ca şi cum gândul ar fi un vehicul al vederii, îl văzu. Un petic de imagine cu marginile zdrenţuite se ivi în bezna

ochilor ei închişi, ca o gaură prin nişte scânduri negre. Stătea pe podeaua mânjită de ulei a camionetei, ţinând capul băiatului rănit în poală; fata era aplecată deasupra băiatului, ştergându-i fruntea, agăţându-se de umărul lui Richard, să nu-şi piardă echilibrul. Lisa simţi un junghi de gelozie, dar continuă să privească vreme îndelungată. Nu se mira cum de-i vedea. Totul însemna ceva şi Lisa ştia că semnificaţia se va limpezi.

Când deschise ochii, descoperi că se făcuse un întuneric ca de smoală. Nu putea să-şi vadă mâna în faţa ochilor şi intră în panică, crezând că orbise; dar panica îi era însoţită de o înseninare treptată şi îşi dădu seama că probabil alungase, cu puterea gândului, toată lumina. Curând, lumea reveni la normal. Aproape. Deşi versanţii vulcanilor nu erau luminaţi - umbre înălţându-se ameninţător către stele -, deasupra fiecărui con strălucea un nimb de lumină rubinie, pâlpâind într-un ritm constant. Lumina de deasupra vulcanului lui Murciélago era cea mai puternică - cel puţin a fost, preţ de câteva secunde. Apoi păli şi, în locul ei, un evantai de strălucire albă ţâşni din con, străpungând înaltul întunericului. Era o privelişte atât de înfiorătoare, încât Lisa fu cuprinsă de panică. Iisuse, ce făcea aici, stând şi privind nişte lumini încântătoare? Şi ce avea de gând să facă? Nesiguranţa şi solitudinea se îngemănară într-un impuls electrizant, care o făcu să sară în picioare. Poate că exista un antidot, poate că lucrul de făcut era să meargă să-l vadă pe

Murciélago... Își aminti povestea lui Dowdy. Cum îi fusese teamă și se dusese la Murciélago, unde nu aflase decât că vechiul ucenic își părăsise postul, lăsându-l liber. Aruncă o privire înapoi, la cei doi vulcani, încă pulsând, cu strălucirea lor rubinie. Dowdy și metisul? Asta trebuia să fie. Lumina albă era semnul locului gol al lui Murciélago. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât era mai sigură.

Uluită de perspectiva de a porni pe un drum atât de excentric, dându-și seama că tot ce știa se topea în lumină sau pierea în întuneric, se îndepărtă de debarcader, urmărind linia țărmului. Voia să-l păstreze pe Richard, să-și păstreze tristețea – vechea, cunoscuta ei tristețe și legământul lor comun –, dar cu fiecare pas se însenina și nu putea nici măcar să se simtă vinovată fiindcă nu era tristă. Patru sau cinci ore și va ajunge la capătul celălalt al lacului. Un drum lung, singură, în întuneric, cu halucinațiile pândind în spatele fiecărui tufiș. Totuși, era în stare să se descurce. Va avea timp să învețe să-și controleze viziunea, să înțeleagă câte ceva din ce vedea și, după ce va escalada vulcanul, va găsi un bordei șubred sub buza acestuia, un loc ciudat, ca Dowdy însuși. Văzu acest loc așa cum îi văzuse pe Richard și pe fata aceea. Ziduri înclinate, ierburi crescând din acoperiș, o ușă făcută din latura unei lăzi, cu indicația CU PARTEA ACEASTA ÎN SUS așezată cu capul în jos. De ușă era prinsă o bucată de hârtie, probabil biletul lăsat de Dowdy, explicând cum se îngrijesc și cum se hrănesc vrăjitorii.

Iar înăuntru, formele înmiite ale spiritului său compactat într-o formă strâmbă, o pepită de putere (fu copleşită de un val de tristeţe, apoi simţi acea putere năvălind prin trupul ei, hrănindu-i propria putere, făcând-o conştientă de miile de trupuri de lumină care erau ea, toate concentrate în acest moment în carnea ei), acolo, Murciélago o va aştepta, ca s-o înveţe rostul puterii sale şi menirea ei în lume.

O, Doamne, Richard, adio.

POVESTEA UNUI PRIBEAG

Toate acestea s-au întâmplat cu mai mulţi ani în urmă, pe insula Guanoja Menor şi au legătură, în cea mai mare parte, cu un tânăr american pe nume Ray Milliken. Mă îndoiesc să fi auzit de el, doar dacă nu cumva aţi fost dăruiţi cu o memorie excepţională şi aţi avut ocazia să citiţi vreun articolaş despre colonia lui, tipărit de tabloidele naţionale, dar prin părţile astea numele lui rămâne unul de referinţă.

– Cine-a mai fost şi yankeul ăla, va zice un beţivan (o conversaţie obişnuită din Guanoja angrenează cel puţin unul), ăla care a născut Cimitirul şi zicea c-o să aducă spiritele din spaţiu.

– Ăla era Ray Milliken, va veni răspunsul şi va atrage, invariabil, un şir de poveşti pe tema prostiei yankeilor, ca şi cum experienţele lui Ray ar fi fost expresia fundamentală a unei asemenea istorii – ceea ce ar putea foarte bine să şi fie.

Majoritatea americanilor pe care-i întâlneşti în străinătate se împart pe tipologii. Pun asta pe seama faptului că, atunci când întâlnim un conaţional,

avem tendința de a exagera, de a adopta modele catalogabile de comportament, de a ne etala excentricitățile și punctele de vedere politice clasificabile, orice ar putea, mai târziu, să se dovedească obiect de dispută, totul ca să putem fi mai ușor de recunoscut pentru celălalt. Această tendință, cred, are repercusiuni asupra reputației noastre de oameni pentru care timpul este un obiect de preț; nu vrem să irosim nici un moment din vacanțele noastre sau, în cazul expatriaților, ca mine, din perioada de pensie, legând relații bazate pe afinități greșite. Eu intru în categoria celor de nobilă tradiție. Cincizeci și opt de ani, cu burdihan și o barbă sură, fost funcționar de stat, contabil, retras la pensie pe această insulă de pe coasta Hondurasului. Divorțat o dată, acum îmi duc traiul alături de o fiică a insulei, o negresă de douăzeci de ani pe nume Elizabeth, care nu gătește nici bine, nici rău, dar a cărei prestație erotică nu e niciodată lipsită de entuziasm. Când pun pe răboj aceste adevăruri, simt că viața e delimitată de operele lui Maugham, Greene și Conrad. Fostul Funcționar, Rătăcit pe o Insulă Tropicală Sordidă. Și aștept cu nerăbdare să evoluez spre următorul tip, o eminență cenușie, genul de figură ilustră degenerată, chemată să soluționeze controversele iscate în jurul vreunei mărunte probleme de doctrină insulară.

– Ați face mai bine să-l întrebați pe Franklin Winship, vor spune. Omul ăla e aici de la uraganul din șaptesopt.

În orice caz, tipul lui Ray făcea parte dintr-o varietate mai contemporană; era unul dintre acei bărbați-copii pe care îi găsești cutreierând pe meleagurile însorite de la capătul lumii, mereu dând impresia că se îndreaptă către un paradis despre care auzise vorbindu-se, către o plajă despre care se spune că e neatinsă, unde sperau să realizeze... ceva, împlinirea unei ambiții pe jumătate conturate, ale cărei standarde de pace și puritate sunt atât de înalte, încât reprezintă o garanție a eșecului. Pribegi își zic, și pe bună dreptate, căci pribegia este singurul domeniu în care sunt specializați. Știu cum să doarmă pe gratis pe Buttermilk Key, cunosc cele mai ieftine restaurante din Belize City, cel mai bun meșter de sandale din Panajachel, au lâncezit în pușcăriile mexicane, au făcut dizenterie pe când călătoreau prin ținuturile sălbatice din Olancho și au fost alungați din diverse orașe pentru consum de droguri sau lipsă de fonduri. Dar, în ciuda cunoștințelor și a experienței lor, sunt tineri neobișnuit de seci, metodici și lipsiți de entuziasm, având personalități aranjate cu grijă, pentru a insulta cât mai puțin spectrul larg al populației. Când treceau de treizeci de ani – aceasta era vârsta lui Ray când l-am întâlnit –, se stabileau adesea pentru mai multă vreme într-un loc preferat, iar în jurul lor creșteau laolaltă obști de hoinari mai tineri. În timpul unei asemenea perioade, putea apărea un subtip – urmași ai lui Charles Manson, care își foloseau siguranța de sine pentru a-și exercita influența în domenii de profit

precum sexul și drogurile. Însă Ray nu era din această plămadă. Mi se părea că pribegia îl lipsise de viclenie, de predilecția pentru abuzul de putere și rămăsese un inocent. Era mijlociu de statură, bronzat, cu părul zburlit, decolorat de soare și ochi căprui incrustați pe un chip frumos, dar cu nimic ieșit din comun; avea înfățișarea unui băiețandru, dezmoștenit al sorții. Riduri palide, delicate, i se răspândeau din colțurile ochilor, ca niște zgârieturi pe o bucată de gresie. Se îmbrăca de obicei în pantaloni scurți și într-o cămașă de cânepă, una dintre multele pe care le avea și care erau decorate cu un contur de urs polar deasupra unui nume de moară și cuvintele HARINA BLANCA.

– Ăsta sunt eu, spunea, arătând către cuvintele de pe cămașă și zâmbind. Pâine albă.

Prima oară l-am văzut în piața orașului Debarcaderul Meachem, stând pe o bancă de piatră, sub singurul pom – o acacie pipernicită – și făcând noduri marinărești pentru distracția unui cârd de copii negri, subțiratici. Mi-a zâmbit larg, pe când treceam pe lângă el și, surprins, obișnuit cu privirile ostile cu care tinerii americani îi gratulau îndeobște pe cei mai în vârstă, i-am întors zâmbetul și m-am oprit să privesc. Tocmai sosisem pe insulă și eram prins în hățișul birocrației legate de arendarea unui teren, scos din sărite de faptul că aveam de-a face cu un avocat care insista să-și folosească engleza stricată când dădea explicații, adus în pragul exasperării de bețivanii incompetenți care îmi ridicau casa,

transformându-mi proiectele clare într-o realitate de coşmar cubist. Tovărăşia lui Ray era un respiro bine-venit. Într-un răstimp de patru luni, ne-am întâlnit, de două sau trei ori pe săptămână, la un pahar la Salón de Carmín – un bar dărăpănat, stând să se prăbuşească, construit pe piloni, deasupra apelor poluate ale portului. Ca să evităm zgomotul şi frecventele încăierări, stăteam în spate, pe pasarela de unde proprietăreasa îşi arunca zoaiele.

Ray şi cu mine nu scotoceam unul în sufletul celuilalt, doar spuneam poveşti. Ale mele descriau vicisitudinile vieţii la Washington, în vreme ce ale lui erau povestiri exotice despre *chicleros* şi despre jadul blestemat maya; cum călătorise el către Guayaquil în iahtul unei vedete rock sau vâslise singur pe Río de la Pasión, către ruinele nedezgropate din Yaxchilán; cum i-au ieşit în cale gherilele din Salvador. Pur şi simplu, era cel mai bun povestitor pe care-l cunoscusem vreodată. Un adevărat magician. Fiecare poveste a lui fusese, în mod evident, cizelată şi recizelată, până când valenţa emoţională a evenimentelor istorisite ajunsese să fie ţesută într-o proză limpede, plină de culoare. Cu toate acestea, erau la limita superficialului şi când le ascultai îţi venea uşor să crezi că erau rodul bogat al imaginaţiei sale. Poveştile erau, mi-a spus, asul lui din mânecă. Ori de câte ori era la strâmtoare, găsea un american bogat şi reuşea să se învârtă de câţiva dolari destăinuindu-şi trecutul.

Știind că mă considera bogat, i-am aruncat o privire circumspectă, dar el a râs și mi-a reamintit că el plătise ultimele două rânduri.

Deși era întotdeauna protagonistul poveștilor sale, mi-am dat seama că unele erau probabil la mâna a doua, altfel ar fi fost mult mai bătrân și mult mai bolnav. Dar, în pofida acestui lucru, am ajuns să înțeleg că, la mâna a doua sau nu, poveștile *erau* ale lui, că deveniseră parte din ființa lui, așa cum un poster lipit pe un perete se contopește, la un moment dat, cu suprafața de dedesubt, sub acțiunea factorilor de mediu. Printre povești, am aflat că a crescut în Sacramento și a urmat pentru scurtă vreme Cal Tech, specializându-se în astronomie. Dar, de aici încolo, firul poveștii vieții sale s-a depănat într-o învălmășeală de anecdote. Din diverse surse, am auzit că închiriase o cabană lângă Punta Palmetto, pe care o împărțea cu o daneză pe nume Rigmor și cu mulți alții, și că poliția le dădea târcoale, în urma unor informații despre nudism și consum de droguri. Dar niciodată nu m-am vârât în această zonă a vieții sale. Eram tovarăși de pahar, nimic mai mult și doar o singură dată am zărit un crâmpei din sufletul îngropat sub înfățișarea lui placidă.

Stăteam, ca de obicei, cu picioarele proptite de balustrada pasarelei, la adăpostul nopții, departe de discordanta formație reggae din local, și priveam fulgerele îndepărtate, care aruncau sclipiri portocalii deasupra coastei Hondurasului. Fluturi de

noapte se loveau de șiragul de becuri atârnate deasupra ușii, iar apa neagră era ca o oglindă lucioasă. Pe fiecare mal, șiruri de ferestre scăldate în lumini galbene marcau colibele ce urmau linia șerpuită portului. Discutam despre femei - îndeosebi despre o anume femeie din partea locului, al cărei soț părea mai preocupat s-o păstreze decât să-i curme infidelitățile.

- Pe aici, să ți se pună coarne pare a fi pedeapsa oficială pentru căsătorie, am spus eu. De parcă femeile s-ar răzbuna pe bărbați pentru că au fost atât de proști încât să se însoare cu ele.

- Femeile sunt anapoda, a zis Ray.

A izbucnit în râs, dându-și seama că era un clișeu nepotrivit.

- Au treabă cu sacrificiul. Îți frâng inima cu bune intenții.

A făcut un gest de frustrare, incapabil să exprime ce voia și își privi posomorât mâinile.

Nu mai văzusem până atunci o expresie atât de intensă pe chipul lui, era limpede că nu vorbea despre femei la modul abstract.

- Ai probleme cu Rigmor?

- Rigmor?

Părea nedumerit, apoi a izbucni din nou în râs.

- Nu, acolo e vorba doar de sport și distracție.

Își plecă ochii din nou, privindu-și cu insistență mâinile.

Eram curios. Aveam senzația că reușisem să arunc o privire dincolo de suprafață, că enigma pe

care o înfățișa – un tânăr care se pierdea în nesfârșite pribegii – ar putea avea o dezlegare simplă. Mi-am formulat următoarele cuvinte cu grijă, sperând să-i smulg o mărturisire.

– Presupun că majoritatea bărbaților au o femeie în trecutul lor, una care nu a reușit să înțeleagă reciprocitatea unei relații.

Ray mi-a aruncat o privire tăioasă, dar n-a făcut nici un comentariu.

– Uneori, am continuat, folosim acele femei ca justificare pentru succesul sau eșecul nostru și cred că li se cuvine cu adevărat o parte din merit sau din vină. În definitiv, ele își înfig ghearele în noi... dar noi suntem cei care le lăsăm.

Ray a deschis gura și am crezut că era pe cale să-mi spună o poveste, acea poveste unică din viața sa, trăită cu adevărat, dar tocmai atunci bătrânul Spurgeon James, beat, îmbrăcat într-o cămașă zdrențuită și pantaloni scurți, cu barba-i încâlcită, albă cândva, pătată acum în culori pestrițe de nicotină și rom, a ieșit din bar pe șapte cărări și a început să urineze la mal.

– Vai mie! a exclamat. Ce noapte crâncenă!

S-a sprijinit, clătinându-se, de perete, întorcându-se pe jumătate, cu arcul urinei sclipind în lumina galbenă și pleoscăind la picioarele lui Ray. Când a terminat, a încercat să stoarcă de la noi niște bani, spunând povestea care-l făcuse celebru cu o săptămână înainte – susținea că a văzut farfurii zburătoare planând deasupra golfului Flowers.

Nerăbdător să aud povestea lui Ray, i-am azvârlit o *lempira*, ca să scap de el. Dar, până când Spurgeon s-a întors înăuntru, Ray își pierduse elanul de a vorbi despre trecutul său, fiind, în schimb, pus pe discuții despre OZN-urile lui Spurgeon.

– Nu-l crezi, nu-i așa? am întrebat. Când îl apucă pandaliile, Spurgeon e în stare să-l vadă pe papă la volanul unui cart.

– Nu. Dar aș vrea să pot. Pe când eram la Cal Tech, plănuisem să mă înscriu într-unul dintre proiectele care căutau viața pe alte planete.

– Ei, bine, am spus, scotocind după portofel, atunci probabil ai fi interesat să afli că a existat pe insulă o mărturie mai credibilă. Dacă socotești că un pirat e o sursă credibilă. Henry Meachem a văzut un OZN în secolul al XVIII-lea, în 1793, cred. Am scos un pătrățel de hârtie împăturit și i l-am întins lui Ray. E un fragment din jurnalul bătrânului. L-am pus pe secretarul Societății de Istorie să-mi facă o copie. Fiica mea cea mai mică e pasionată de science fiction și m-am gândit că poate o s-o distreze.

Ray a despachetat bucata de hârtie și a citit fragmentul, pe care îl reproduc în cele ce urmează:

7 mai 1793. Tocmai coborâsem în cabina mea, după ce am trecut de recif, când am auzit strigătele de uimire și panică ale pescarilor răsunând prin tambuchi. M-am întors pe puntea superioară și acolo i-am găsit pe aproape toți membrii echipajului

îngrămădiți de-a lungul parapetului, mulți dintre ei arătând spre cer. Aproape direct deasupra și la o distanță imposibil de apreciat, am zărit un obiect ce răspândea o lumină roșie, dumnezeiască, rotund, nu mai mare decât un bănuț. Strălucirea obiectului era cât se poate de ciudată și probabil că strălucire nu e tocmai cuvântul potrivit pentru a-i descrie efectul. Deși era, într-adevăr, strălucitor, nu era suficient cât să mă facă să-mi feresc ochii; și, totuși, ori de câte ori am încercat să-mi îndrept privirea către el, m-a cuprins o senzație de amețeală și am fost obligat să mă uit pieziș. Am cerut ocheanul, dar înainte de a-mi fi adus, s-a stârnit un zgomot vijelios – însă nici un pic de vânt în plus – și obiectul a început să se mărească, păstrându-și, în același timp, forma circulară. Inițial, am crezut că o să se prăbușească peste noi, așa cum a crezut și echipajul, și mai mulți oameni s-au aruncat în mare, ca să nu fie nimiciți. Cu toate acestea, în curând mi-am dat seama că doar creștea tot mai mult, ca și cum prin cer ar fi fost arsă o gaură, dând la iveală cerul Iadului, biciuit de flăcări, de dedesubt. Dintr-odată, o rază de lumină, atât de deslușită încât părea o sfoară roșcat-aurie întinsă între cer și mare, a țâșnit dinspre Obiect și a străpuns apele, până la recif. Apa nu s-a clintit, doar s-a auzit un șuierat și s-a stârnit un abur, iar după ce acestea s-au potolit, zgomotul vijelios a început și el să scadă, și cercul de foc de deasupra s-a micșorat, devenind un punct și apoi a dispărut. M-am gândit să trimit o barcă să cerceteze ce a căzut, dar nu eram

dornic să pierd Vântul Sudului. Am marcat locul unde a căzut – la nici cinci kilometri de tabăra noastră de la Golful Nisipos – cu gând că la întoarcere vom avea ocazia să cercetăm suficient fenomenul...

După câte îmi amintesc, Ray a fost impresionat de fragment, spunând că nu a citit niciodată o asemenea mărturie. Conversația noastră s-a învârtit în jurul unor subiecte precum coloniile spațiale, quasari și ozenişti împătimiți – pe care i-a criticat aspru pentru că dăduseră un prost renume cercetării extraterestre – și, cu toate că am încercat să reînvii conversația despre femei, n-am avut sorți de izbândă.

Pe vremea aceea, eram ocupat până peste cap cu supravegherea lucrărilor de construcție la casa mea, căutând prin toate mijloacele, de la complicitate la mită, să obțin documentele de rezidență definitivă, și aceste întâlniri de la Salón de Carmín mi-au intrat în obicei, fără să-mi pun nici un fel de întrebări. Dacă mi-ar fi cerut cineva părerea despre Ray în perioada aceea, aș fi spus că era un tip destul de plăcut, dar cam mărginit. Nu l-am considerat niciodată prietenul meu; de fapt, am privit relația noastră ca fiind lipsită de obligațiile unei prietenii, ca pe un port ferit de furtunile convențiilor sociale – noi prieteni, noi vecini, o nouă femeie –, care se stârniseră în jurul meu. Și astfel, când, în cele din urmă a părăsit insula, după patru luni de astfel de conversații, am constatat cu surprindere că îmi lipsea.

Insulele sunt locuri de mister. Inundate de misterele şi mai mari ale vântului şi mării, măturate de valurile de evenimente omeneşti, acumulează un straniu magnetism, care îi atrage pe proscrişi, pe excentrici şi – se spune – pe cei cu puteri supranaturale; adăpostesc ciudăţeniile civilizaţiei care evoluează în societăţi involute, iar istoriile lor nu redau tipare ordonate de cultură mai mult decât un mozaic bizar. Insula Guanoja era întruparea misterului, şi asta m-a fascinat de la început. Iniţial, fusese locul de baştină al indienilor caraibi, care se strămutaseră când oamenii lui Henry Meachem şi sclavii lor şi-au înfiinţat coloniile – urmaşii lor negri vorbesc şi acum o engleză presărată de expresii din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea. Contrabanda cu alcool, traficul de arme şi revoluţia, toate şi-au avut momentele lor în tradiţia insulei, dar cea mai mare parte a acestei tradiţii implica lumea spiritului. Vedenii (un cuvânt folosit pentru a acoperi o largă varietate de manifestări neobişnuite, dar referindu-se în general la fantome, deopotrivă umane şi animale); ecouri mistice, asociate cu consumul de coral negru; şi apoi mai era ideea că unele dintre spiritele care locuiau acolo nu erau umbre ale bărbaţilor şi femeilor care au murit, ci creaturi străvechi şi magice, semizei, rămaşi acolo din vremurile caraibilor. Odată, John Anderson McCrae, părintele povestitorilor de pe insulă, mi-a prezentat lucrurile astfel:

– Poate că insula asta arată ca un os sfrijit, pe care un câine l-a scăpat într-o băltoacă, şi poate că pământul nu e bun pentru bananieri, nici pentru grâne. Dar când vine vorba de cultivarea spiritelor, nu există sol mai bun.

Aşa cum subliniase John Anderson McCrae, nu era un paradis tropical. Deşi bariera de corali era superbă, fiind resursa câtorva staţiuni destinate scufundărilor, insula era alcătuită, în interior, din dealuri acoperite de tufe pipernicite, iar o mare parte din coastă era năpădită de mangrove. Un drum de pământ ocolea o parte din insulă, legând mahalalele – Debarcaderul Meachem, Portul Spaniol şi Capul Vest –, şi un altul ducea de la Debarcaderul Meachem la Golful Nisipos, pe coasta de nord – o plajă arcuită, care părea când frumoasă, când înfiorător de urâtă. Ăsta era farmecul insulei: puteai să te plimbi de-a lungul unei plaje murdare, dând cu mâna după muşte, păşind cu grijă printre peştii morţi şi excremente de porci, şi apoi, de parcă un filtru diferit ar fi alunecat pe nesimţite peste discul soarelui, observai dintr-odată păsările colibri fluturându-şi iute aripile printre strugurii tropicali, pâlcurile de cocotieri, apele recifului strălucind în fâşii de jad, de turcoaz şi acvamarin. Printre palmierii Golfului Nisipos se răsfirau câteva zeci de colibe, aşezate pe piloni, cu acoperişurile mâncate de rugină; peste vaduri se întindeau pontoane, cu acareturi de scânduri găurite la capetele dinspre mare, arătând ca nişte schiţe în cărbune ale

lui Picasso. Locul nu avea nici un punct deosebit de atracție, dar fiindcă familia lui Elizabeth locuia aici, mi-am construit casa – trei camere de cărămizi de beton și o verandă de lemn – la o sută de metri de capătul drumului ce străbătea insula.

La vreo opt sute de metri de plajă se afla Bojdeuca Găinii și prezența acesteia a fost un motiv în plus să-mi construiesc casa în Golful Nisipos. Nu pentru că mâncarea sau decorul ar fi fost câtuși de puțin ispititoare, singurul fel care se servea era puiul fript, mai mult oase și zgârciuri, iar coliba nu era mai mare decât cotețul găinilor, având trei mese de lemn și o bucătărie. Pe pereți, una în fața celeilalte, erau prinse două farfurii pe care un artist grăbit pictase un portret grosolan al proprietarului, John James, alături de soția sa, iar aceste două chipuri negre, cu zâmbete ce voiau să pară feroce, atât de prost redate, mi s-au părut întotdeauna încleștate într-un duel magic, un duel ale cărui energii răzlețite făceau ca puiul să fie prea prăjit. Dacă îți plăcea mâncarea bună, făceai mai bine să te duci în altă parte, dar dacă aveai poftă de taclale, Bojdeuca Găinii era neîntrecută. Și acolo, într-o seară, după un hiat de aproape doi ani, m-am întâlnit din nou cu Ray Milliken.

Eram scos din circulație de vreo două săptămâni, reparând stricăciunile făcute la casa mea de ultima vijelie și, întrucât Elizabeth avea o indispoziție mensuală, am hotărât să pierd câteva ceasuri

privindu-l pe Hatfield Brooks ghicind viitorul la Bojdeucă. Făcea asta în fiecare miercuri, fără excepție. La sosire, l-am găsit stând la prima masă de lângă ușă – un tânăr subțirel, care afișa o pleată încălcită, fără să aibă, însă, nimic din ostilitatea care însoțea, de obicei, o frizură ca a lui. În comparație cu majoritatea insularilor, era ca un sfânt. Harnic, generos, nebăutor, credincios soției sale. În fața lui se afla ceea ce părea o minge de bowling de plastic roșu, marmorat, dar era de fapt un glob zodiacal – o jucărie de copil, în interiorul căreia se afla o a doua minge, iar între stratul interior și cel exterior, apă. În partea de sus avea o ferestruică și, dacă scuturai mingea, în acolo apărea unul dintre cuvintele *da* sau *nu,* răspunzând întrebării tale. Lângă Hatfield, ghemuit într-un colț, stătea vărul său, Jimmy Mullins, un bărbat mititel și vânos de treizeci și cinci de ani. Avea ochi negri și aprigi, care sclipeau în lumina crudă; pielea din jurul lor era zbârcită, ca și cum ar fi fost scoși pe cale chirurgicală și apoi vârâți la loc. Era în bustul gol, cu organele genitale expuse pe jumătate printr-o gaură din pantalonii scurți. John James, falnic și cărunt, mi-a făcut semn cu mâna din spatele tejghelei, iar Hatfield m-a întrebat:

– Cum vă merge, domnule Winship?

– Așa și-așa, am răspuns, și i-am comandat lui John o sticlă de Superior. Nu prea ai de lucru, am remarcat, apăsându-mi sticla rece de funte.

– O, mai pică din timp în timp câte ceva, mi-a răspuns Hatfield.

În tot acest timp, Mullins nu a scos o vorbă. După toate aparențele, era furios pe ceva, uitându-se urât la Hatfield, foindu-se fără astâmpăr pe banchetă, cu vârful limbii țâșnind când înăuntru, când afară.

– Ai vânat în ultima vreme? l-am întrebat, așezându-mă lângă tejghea.

Mi-am dat seama că nu voia să răspundă, să-și mute atenția de la ce-o fi fost ce-l supărase. Dar era un șarlatan, un profitor și nu voia să supere o potențială sursă de mici împrumuturi. În orice caz, vânătoarea era pasiunea lui. Vâna în fiecare noapte, hipnotizând cerbii insulei cu fasciculele lanternei; cu toate acestea, se considera un mare sportiv, și nici măcar proasta dispoziție nu-l împiedica să se fălosească.

– Am împușcat un căprior frumușel vineri dimineață, a mormăit și apoi, însufletindu-se, a continuat: Din clipa în care îi văd ochii, amice, știu că trebuie să-l fac fărâme.

Pe scări s-au auzit tropăituri și o puștoaică îmbrăcată într-un maiou bărbătesc și fustă cu imprimeuri a năvălit pe ușă. Junie Elkins. De la o vreme, dădea întruna apă la moară bârfelor, din cauza unei idile cu un tânăr din Portul Spaniol, cu care părinții ei nu erau de acord. A salutat în stânga și-n dreapta, i-a dat un bănuț lui Hatfield și s-a așezat vizavi de el. Apoi mi-a aruncat o privire peste umăr, jenată. M-am prefăcut că citesc eticheta de pe sticla de bere.

– Ce vrei să ştii, draga mea? a întrebat-o Hatfield.

Junie s-a aplecat peste masă şi i-a şoptit ceva. Hatfield a clătinat din cap, a făcut o serie de pase magice, a scuturat mingea şi Junie s-a uitat cu atenţie la fereastra de deasupra.

– Vezi, a spus Hatfield, totul o să se rezolve până la urmă.

Alţi americani folosiseră metoda de ghicit a lui Hatfield pentru a demonstra naivitatea şi ignoranţa insularilor şi până şi Hatfield recunoştea că exista şi un element de înşelătorie. Nu credea că are putere asupra globului; lucrase pe continent, la companiile de vapoare, şi dobândise o anumită experienţă. Totuşi, credita mingea cu un oarecare potenţial magic.

– Obiectul ăsta e făcut să ghicească norocul, chiar dacă e doar o jucărie, mi-a spus cândva.

Nu nega faptul că dădea răspunsuri greşite, dar sugera că ar putea fi puse pe seama schimbării condiţiilor şi a unui defect de fabricaţie. Felul în care explica era atât de plăcut rezonabil încât aproape că l-am crezut. Şi credeam cu adevărat că, dacă globul era să funcţioneze undeva, locul era insula aceasta, unde bazele rudimentare ale culturii erau încă la suprafaţă, unde legile mai simple triumfau.

După ce Junie a plecat, ostilitatea lui Mullins a dominat din nou încăperea şi am rămas tăcuţi. John s-a apucat să facă curăţenie în bucătărie şi troncănitul vaselor accentua tensiunea. Dintr-odată, Mullins a izbit cu pumnul în masă.

– La naiba, omule, i-a strigat lui Hatfield. Dă-mi banii mei!

– Nu sunt banii tăi, a răspuns Hatfield cu blândețe.

– Trebuie să-*mi* plătești pentru terenul *meu!*

– Nu-i terenul tău.

– Am dovezi că e al meu.

Din nou, Mullins a lovit cu pumnul în masă. John s-a apropiat de tejghea.

– În locul ăsta nu va fi nici un tărăboi, a spus el cu asprime.

Certurile pentru pământ – cum părea să fie aceasta – erau un lucru obișnuit pe insulă și duceau adesea la dueluri cu cochilii de scoici și macete. Piraţii nu se obosiseră să facă documente legale și, după ce au ocupat insula, hondurienii reușiseră să-i uşureze pe negri de cele mai bune terenuri, în ciuda faptului că vechile familii deținuseră cele mai mari suprafețe de teren din apropiere de Golful Nisipos. Dar, întrucât negrii erau înrudiți cel puțin tangențial, problemele de proprietate s-au dovedit a fi neclare.

– Care-i problema? am întrebat.

Hatfield a ridicat din umeri, iar Mullins a refuzat să răspundă; furia i se zărea parcă deasupra capului, ca valurile de călduri urcând dintr-un acoperiș de tablă.

– Un nebun blestemat a arendat Cimitirul, a spus John. Acum, ăștia doi se ceartă...

– Cine să vrea maidanul ăla nenorocit?

– Un adevărat nebun de legat, uite cine, a spus John. Ray Milliken.

Am fost surprins să aud numele lui Ray, nu mă aşteptam să-l mai aud vreodată, şi, în acelaşi timp, să aflu că el sau oricine altcineva ar cheltui bani frumoşi pe Cimitir. Era un teren mare, la doi kilometri de Golful Nisipos, lângă Punta Palmetto, acoperit de mlaştini cu mangrove, remarcabil prin populaţia sa de şerpi şi insecte.

– Nu e Grădina Raiului, e adevărat, a spus Hatfield. Am fost pe-acolo deunăzi şi m-am uitat cum curăţă bălăriile şi de fiecare dată când intra lopata în pământ, de ea se agăţau trei sau patru şerpi. *Coralitos*, năpârci.

– Negru' ăsta nu se sinchiseşte de şerpi, a zis pompos Mullins.

Faptul că îşi spunea „negru' ăsta" era un semn sigur că era beat şi atunci mi-am dat seama că se vârâse în colţ ca să-şi păstreze echilibrul. Gesturile îi erau leneşe, ochii i se rostogoleau, injectaţi de sânge.

– Aşa-i, a continuat el. Toată lumea ştie că, dacă te muşcă năpârca, trebuie să mupti otrava şi s-o scuipi.

John a scos un sunet de dezgust.

– Pentru ce vrea Milliken terenul ăla? am întrebat.

– Are de gând să construiască un oraş, a răspuns Hatfield. Cel puţin aşa speră el. Avocatul zice că ar fi mai bine să ne ţinem de hârtii pân' aflăm ce părere au autorităţile de idee.

– Nebunii care-o să locuiască în oraş sunt deja pe insulă, a zis John. Stau în Debarcaderul Meachem. Tre' că-s vreo patruzeci, cincizeci. Zâmbesc întruna,

zicând: „Uite ce drăguț", „Uite ce frumos." Sunt dintr-o sectă sau ceva.

– Tot ce știu, a intervenit Hatfield, e că tipul vine la mine și zice: „Ai trei mii de *lempira*, o mie cinci sute de dolari în aur, dacă-mi dai Cimitirul pe nouăzeci și nouă de ani." Iar eu: „La ce vrei locul ăla de pierzanie? Văru-meu, Arlie, dă în arendă un teren frumușel pe malul mării." Și atunci îmi spune cum au trăit acolo caraibii, fiindcă ăla e locul unde se întâlneau cu nălucile...

– Extratereștri, a precizat John cu dispreț.

– Corect! Extratereștri.

Hatfield a lovit globul zodiacal.

– Zice că extratereștrii au vorbit cu caraibii fiindcă viața lor era luminoasă și îi atrăgea în mod natural pe extratereștri. La care eu: „Omule, caraibii erau fioroși. Erau războinici!" Iar el: „O fi, dar trebuie că făceau ei ceva bine, altfel extratereștrii nu le-ar fi dat târcoale." Și atunci îmi spune că au de gând să trăiască precum caraibii și să aducă extratereștrii la Guanoja.

– Adu-mi o sticlă de Superior, John, a zis Mullins poruncitor.

– Ai bani? a întrebat John, cu brațele încrucișate, știind răspunsul.

– Nu, n-am bani, a răcnit Mullins. Nătărăul ăsta mi-a luat banii!

S-a aruncat asupra lui Hatfield și a încercat să-l doboare, dar Hatfield, fiind mai tânăr, mai puternic și mai treaz, l-a prins de încheietură și l-a azvârlit

înapoi în colț. Țeasta i s-a izbit de perete, cu un *poc* și Mullins s-a apucat cu ambele mâini de cap.

– Ascultă, am vorbit eu. Chiar dacă autoritățile sunt de acord cu orașul, ceea ce e puțin probabil, chiar crezi că orașul poate supraviețui pe Cimitir? La naiba, se vor retrage la Debarcader înainte să treacă prima noapte.

– Asta-i o teorie, a spus John, care ieșise din spatele tejghelei, ca să prevină alt tărăboi.

– A dat vreun ban? am întrebat.

– Mi-a dat ca gaj două sute de *lempira*, a răspuns Hatfield. Dar mă gândesc că-i vrea înapoi, dacă autoritățile nu acceptă orașul.

– Ei, bine, am continuat, dacă nu va fi nici un oraș, nu va fi nici o discuție. Ia întreabă globul dacă o să fie un oraș pe locul Cimitirului.

– Mi se pare înțelept, a spus John, care nu dădea deloc crezare globului, dar era dornic să se termine cu neîncrederea, ca să fie pace.

– Lasă-mă pe mine!

Mullins a înhățat globul, privind cruciș la plasticul roșu.

– O să fie un oraș pe locul Cimitirului? a întrebat solemn. Apoi l-a învârtit de două ori și a așezat-o pe masă. M-am ridicat în picioare și m-am aplecat, să văd ferestruica. *Nu*, scria.

– Un rând de bere pentru toată lumea, a zis John. Și o apă minerală pentru Hatfield. Bem pentru rezolvarea unei probleme.

Dar problema nu era rezolvată – doar la începuturi – și, deși în cele din urmă răspunsul globului zodiacal s-a dovedit corect, nu-i pusesem întrebarea potrivită.

Asta s-a întâmplat în octombrie, o perioadă propice pentru orice capricii ale vremii, când a plouat fără oprire în următoarele câteva zile. Troiene de neguri se apropiau de țărm, transformând marea într-o întindere cenușie, mistică, înăbușind zgomotul valurilor ce se izbeau de recif, cu un sunet de oase zdrobite în fălci imense. Nu era o vreme de vizitat Cimitirul. Dar, în cele din urmă, s-a ivit o zi însorită și am pornit în căutarea lui Ray Milliken. Trebuie să recunosc că eram rănit de lipsa lui de interes în a reînnoda legătura noastră, dar aveam prea multe întrebări ca să mă las împiedicat de asta. Ideea de a construi o colonie pentru a atrage extratereștrii mi se părea mai degrabă sinistră decât nebunească – și majoritatea oamenilor erau șocați. Nu-mi puteam închipui un om ca Ray căzând pradă unei asemenea trăsnăi, nici nu găseam argumente pentru ideea lansată de Elizabeth, că Ray era implicat într-o șarlatanie. Aflase despre el că a vândut locurile din colonie și a adunat aproape o sută de mii de dolari. Informația era corectă, dar mă îndoiam că motivele inițiale ale lui Ray aveau prea mare importanță.

Spre centrul insulei nu era nici un drum, doar o cărare invadată de șerpi, așa că am împrumutat

luntrea unui vecin și am vâslit de-a lungul recifului. Valurile erau mici și din apă se înălțau capete de corali, negre ca fierul, ca niște creneluri ale unui castel scufundat; în adânc, apa scăldată în razele soarelui era brăzdată, în fâșii de ardezie și lavandă. Nu-mi puteam stăvili emoția. Oamenii ocoleau Cimitirul – se zvonea că era bântuit de nălucile portului... dar, de altfel, la fel era în orice altă parte din insulă, și bănuiam că adevăratul motiv pentru locul părăsit era că nu folosea nimănui, poate doar unui erpetolog. Numele locului se trăgea din dialectul caraibilor; lucru ciudat, căci toate mormintele lor se aflau sus, în munți. În zonă fuseseră găsite unelte și vase de lut, dar nici o dovadă elocventă că s-ar fi aflat morminte. Existau, într-adevăr, două morminte, unul al lui Ezechiel Brooks, fiul lui William, un corsar de-al lui Henry Meachem, și altul al lui Carl, fiul lui Ezechiel. Își petrecuseră cea mai mare parte a vieții în acest loc, ca pustnici și viața aspră în singurătate pe care au îndurat-o validase dreptul de proprietate revendicat de familia Brooks.

Când am ajuns, am legat luntrea de o rădăcină de mangrovă și m-am pierdut imediat într-un desiș de palmieri pitici. Îmi scosesem impermeabilul și pe trup îmi roiau țânțarii; am pășit cu grijă, sondând terenul cu maceta, ca să alung șerpii ascunși prin ierburi. În scurt timp am ajuns la un luminiș de vreo cincizeci de metri pătrați. Fusese ras cu totul, până la pământ. În partea opusă se afla un buldozer și, lângă el, un adăpost de paie, sub care stătea un

grup de oameni. Culorile primare și formele simple – buldozer galben, pământ roșu, desișul verde întunecat al junglei – făceau ca poiana să pară un test de abilități motrice pentru un copil uriaș. În timp ce mă îndreptam către adăpost, unul dintre oameni a sărit în picioare și a pornit către mine. Era Ray, în cizme și blugi spălăciți. Un luciu rozaliu de bronz proaspăt îi acoperea pielea arsă de soare.

– Frank, a spus el, strângându-mi mâna.

Am fost luat prin surprindere de solemnitatea religioasă a glasului său – ca și cum numele meu era un lucru pe care-l păstra cu sfințenie de multă vreme.

– Aveam de gând să trec pe la tine în câteva zile. După ce ne așezăm. Cum mai ești?

– Bătrân și chinuit, am răspuns, lovind după un țânțar.

– Încoace, m-a îndemnat, făcând semn către adăpost. Hai să mergem la umbră.

– *Tie* cum îți merge? am întrebat în timp ce mergeam.

– Grozav! Chiar grozav.

Zâmbetul lui părea produsul cunoașterii absolute a faptului că lucrurile mergeau, într-adevăr, grozav.

M-a prezentat celorlalți, nu-mi pot aminti numele lor, o înșiruire tipică de personaje cu nume de Jim, Dave și Tom. Cu toții aveau zâmbetul pătruns de Krishna al lui Ray, ultrasinceritatea lui și erau încântați să-și împartă cu mine prânzul compus din scoverzi cu banane și nuci de cocos.

– Nu-i așa că mâncarea e minunată? a exclamat unul.

În jurul meu era atâta beatitudine, încât eu, țâfnos din cauza căldurii și a țânțarilor, mă simțeam printre ei ca un păgân. Ray se uita întruna la mine, zâmbind și acesta era motivul principal al disconfortului meu. Aveam impresia că ceva strălucea prea puternic în spatele ochilor lui, un fel de sclipire de maniac, pâlpâind în el așa cum pâlpâie un bec stricat înainte de a se stinge pentru totdeauna. A început să-mi povestească despre amenajările pe care voiau să le facă – fântâni, dispozitive electronice de prins țânțari, generatoare, școli cu calculatoare, o clinică medicală pentru insulari și așa mai departe. Prietenii lui îl psalmodiau, completând lista și aveam senzația că ascultam o litanie îndelung repetată.

– Credeam că ai de gând să trăiești din roadele pământului, ca un caraib, am spus.

– O, nu, a răspuns Ray. Vom face unele dintre lucrurile pe care le-au făcut ei, însă mai bine.

– Presupun că autoritățile nu vă dau acceptul.

Am fost încolțit de o congregație de zâmbete imperturbabile.

– Au venit aici acum două zile, a spus Ray. Colonia se va numi Ezechiel.

După prânz, Ray m-a condus prin pădure către un luminiș mai mic, unde erau ridicate câteva adăposturi; la umbra lor erau întinse hamacuri. Coliba lui era împodobită cu piei de șarpe, legate de stâlpii

acoperișului, cel puțin treizeci la număr. Mișunau de muște, fluturând dezgustător în bătaia vântului. Majoritatea erau piei de năpârci – numele folosit pentru aspide în partea locului – și spunea că omorau zece, douăsprezece pe zi. S-a așezat pe pământ cu picioarele încrucișate și m-a poftit să mă așez în hamac.

– Vrei să auzi ce-am mai făcut? m-a întrebat.

– Am auzit câte ceva.

– Sunt convins, a râs el. Ne consideră țăcăniți.

A început să vorbească în clipa în care un buldozer s-a trezit la viață, mugind în luminișul din spatele nostru.

– Îți amintești că mi-ai arătat jurnalul bătrânului Meachem?

– Da.

– Într-un fel, tu ești responsabil pentru toate astea, a spus, arătând către pământ și colibe. Ăla a fost primul meu indiciu adevărat.

Și-a strâns mâinile între genunchi.

– Când am plecat de aici, m-am întors în State. La școală. Cred că obosisem să călătoresc, sau poate mi-am dat seama că făceam degeaba umbră pământului. M-am apucat din nou de astronomie. Nu eram prea entuziast, dar nu eram mai interesat de nimic altceva. Apoi, într-o zi, studiam o hartă stelară și am observat ceva uluitor. Cât timp am fost aici, am pătruns puțin în cultura caraibă. Aveam obiceiul să hoinăresc în preajma Cimitirului, căutând vase de ceramică. Am găsit câteva exemplare

frumușele. Și mă cățăram pe dealuri și desenam hărți ale satelor, unde-și amplasau foișoarele, unde aprindeau focurile de semnalizare. Mai aveam acele hărți și am observat că modul în care erau amplasate focurile de semnalizare ale caraibilor corespundea întocmai configurației constelației Cassiopea. Era incredibil. Până și dimensiunile focurilor corespundeau mărimii fiecărei stele. Am renunțat la școală și am revenit pe insulă.

Mi-a aruncat o privire spășită.

– Am încercat să te întâlnesc, dar erai pe continent.

– Asta trebuie să fi fost atunci când fostul prieten al lui Elizabeth ne-a făcut necazuri, am răspuns. A trebuit să dispărem o vreme.

– Probabil.

Ray întinse mâna după o raniță sprijinită de perete și scoase un teanc de fotografii 20 pe 28. Păreau să cuprindă în principal mâzgălituri și linii frânte.

– Am început să sap prin vechile amplasamente, mai ales aici – e singurul loc unde am găsit vasele cu desene...

Din acel moment, mi-a fost greu să-mi păstrez o expresie normală. Vi s-a întâmplat vreodată ca un prieten să vă spună ceva incredibil, ceva în care credea cu atâta tărie încât, dacă v-ați fi manifestat îndoiala, l-ați fi făcut să sufere? Probabil o poveste despre experiența transcendentă a drogurilor sau despre convertirea lui la creștinism. Și v-a privit în față cu seninătate, în timp ce vorbea, urmărindu-vă

reacția? Murmuram aprobator, clătinam din cap și îi evitam privirea. În comparație cu disertația lui Ray, aiurelile lui Erich von Däniken erau un model de disciplină academică. Din modelul coincident al focurilor de semnalizare, din întâmplarea cu OZN-ul lui Meachem și din alte povești de bețivi pe care și le însușise, din aceste mâzgăliturи și linii care – dacă dădeai frâu liber imaginației – aduceau vag cu niște bipede purtând niște boluri pe cap, Ray a urzit un scenariu încâlcit al vizitelor extraterestre. Era în principal aceeași poveste cu cea a lui Däniken – străvechea rasă însămânțată de extratereștri. Dar explicația lui Ray se deosebea prin insistența cu care susținea că extratereștrii avuseseră o relație specială cu caraibii, care îi puteau chema aprinzându-și focurile. Apariția la care asistase Meachem fusese una dintre ultimele, căci, odată cu sosirea britanicilor, caraibii s-au retras treptat de pe insulă și extratereștrii nu au mai avut nici un motiv s-o viziteze. Ray intenționa să-i ademenească înapoi, printr-o desfășurare de lasere care vor forma o imagine mai strălucitoare a constelației Cassiopea decât ar fi putut să realizeze caraibii; iar când extratereștrii se vor întoarce, el îi va implora să salveze civilizația noastră care se scufundă.

Vânduse ideea de colonie înființând o societate care să studieze posibilitatea existenței vieții extraterestre; făcuse prezentări cu diapozitive și ținuse conferințe despre conexiunea cu spațiul extraterestru de pe insula Guanoja. Nu mă îndoiam de capacitatea

lui de a face asemenea prezentări, dar eram uluit că niște oameni educați le puteau înghiți. Mi-a spus că în grupul lui se aflau un medic, un inginer și numeroși doctori în diverse domenii și că aveau cu toții studii superioare. Totuși, poate că nu era atât de uimitor. Chiar și astăzi, existau probabil în America, așa cum au existat când am părăsit-o, o grămadă de oameni istoviți, care nu-și găseau rostul, ca prietenii lui Ray, oameni care sufereau de pe urma unor traume din trecut și căutau o nebunie acceptabilă.

Când a terminat, Ray s-a uitat la mine cu un aer grav.

– Crezi că suntem țăcăniți, nu-i așa?

– Nu, am răspuns, dar nu l-am privit în ochi, și am încercat s-o trec pe glumă: Nu contează. Cel puțin, nu aici.

– Nu doar dovezile m-au convins. Am știut de prima oară când am venit la Cimitir. Simțeam.

– Îți aduci aminte despre ce am mai vorbit în seara când ți-am arătat jurnalul lui Meachem?

Nu sunt sigur de ce voiam să-l provoc, probabil că din simplă curiozitate, din dorința de a ști cât de fragilă era de fapt masca lui de calm.

– Nu, mi-a răspuns. Am vorbit despre o mulțime de lucruri.

– Vorbeam despre femei și atunci ne-a întrerupt Spurgeon James. Dar cred că erai pe punctul de a-mi povesti despre femeia care te rănise. Rău de tot. Te-ai detașat de toate acestea?

Zâmbetul i-a pierit și expresia care a pâlpâit o clipă în locul lui era înfiorătoare – era mâhnit și uluit de mâhnirea sa. De data aceasta ochii *lui* au fost cei care m-au ocolit.

– Te înșeli în privința mea, Frank. Portul Ezechiel va fi ceva foarte special.

La scurt timp după aceea, m-am scuzat, iar el m-a condus jos, la luntre. L-am invitat să mă viziteze, să luăm masa împreună, dar știam că nu va veni. Îi amenințasem convingerile, convingerile care credea că-i vor fi reazem, că-l vor salva, și acum între noi exista o barieră tangibilă.

– Revino oricând vrei, mi-a strigat, în timp ce mă îndepărtam, vâslind.

A rămas acolo, urmărindu-mă cu privirea, fără să se clintească, o siluetă insignifiantă, contopindu-se, de la distanță, cu verdele întunecat al hățișului de mangrove. Chiar și când abia îl mai puteam zări, a continuat să stea acolo, la fel de ritualic cum fuseseră probabil caraibii lui mitici în timp ce priveau plecarea oaspeților extratereștri.

Au trecut mai bine de cinci săptămâni până m-am mai gândit serios la Ray și la Portul Ezechiel. (Portul Ezechiel! Numele acela mă convinsese, mai mult ca orice, de nebunia lui Ray, un nume plesnind de trufie biblică, un banal refugiu pentru cei amăgiți.) Era o lipsă de preocupare premeditată din partea mea. Simțeam că era pierdut și nu voiam să mă implic în nici un fel în tragedia lui. În plus, deși

colonia rămânea importantă, alte evenimente au venit să-i ia locul. Flota de pescadoare s-a revoltat împotriva companiei-mamă americane și pe străzile Portului Spaniol au izbucnit revolte. Vechea vorbărie despre independență a fost reînviată prin baruri – discuții sterile, dar ațâțau focul antiamericanismului. Fețe altădată zâmbitoare se încruntau la mine, prețurile creșteau când făceam cumpărături și, o dată, un copil a țipat la mine: „Cară-te de pe insulă!" Lucruri mărunte, însă mă șocau. Și, întrucât înființarea Portului Ezechiel fusese preludiul acestor întâmplări, nu puteam să-mi înăbuș sentimentul că Ray era oarecum vinovat pentru această umbră de sorginte americană care plana acum asupra casei mele.

În ciuda încercării mele de a ignora prezența lui Ray, auzeam mereu despre el. Am aflat că îi achitase lui Hatfield întreaga sumă și că Jimmy Mullins era pe picior de război. Trei mii de *lempira* i se păreau probabil o avere. Locuia într-o colibă micuță, împreună cu soția sa, Hettie, și cei doi copii prost hrăniți ai lor, și nu lucra de mai bine de un an. Am auzit, de asemenea, că livrările de echipamente moderne destinate Portului Ezechiel fuseseră reținute la vamă – fără doar și poate, cineva lăsat la o parte în lanțul corupției – și că deja coloniștii se mutaseră în Cimitir și locuiau acum în colibe de lemn. Iar apoi, după vreo două săptămâni, am aflat că părăseau colonia. Grupuri-grupuri, se îndreptau zilnic către Debarcaderul Meachem, plângându-se

că au fost induși în eroare. Doi tineri au venit într-o seară la ușa noastră, un bărbat și o femeie, amândoi înnebuniți, bolnavi de dizenterie și acoperiți de mușcături infectate de țânțari. Erau prea epuizați ca să povestească multe lucruri, dar după ce i-am culcat, am întrebat-o pe femeie ce se întâmpla în colonie.

– A fost îngrozitor, a spus ea, înfășurându-și mâna în pătură și tremurând. Gândaci și șerpi... și..., s-a întrerupt, strângând ochii. El stă acolo, cu șerpii.

– Cine, Ray?

– Nu știu, a vorbit, cu vocea spartă, devenind dintr-odată isterică. Nu știu!

Apoi, într-o seară, pe când Elizabeth și cu mine stăteam pe verandă, am văzut lumina unei lanterne semnalizându-ne dinspre plajă. După felul în care pâlpâia, ridicându-se brusc, pentru a lumina coroanele palmierilor, apoi coborând, pentru a străluci deasupra unei luntri găurite, mi-am dat seama că era foarte beat. Elizabeth s-a aplecat, scrutând întunericul.

– O, Dumnezeule, a spus ea, strângându-și halatul în jurul trupului. Ăla e blestematul de Jimmy Mullins?

S-a ridicat și a intrat în casă, oprindu-se în pragul ușii pentru a adăuga:

– Dacă are de gând să facă pe nebunul cu mine, am să vorbesc cu unchiul meu despre el.

Mullins s-a oprit dincolo de lumina verandei, ca să urineze, apoi a urcat scările, clătinându-se,

a scăpat lanterna, care s-a rostogolit lângă maceta mea sprijinită lângă uşă. Purta hainele lui de oraş – o cămaşă albă de vâscoză, cu imaginea unui fotbalist celebru pe spate şi pantaloni negri, pătaţi de urină. De bărbie îi atârnau firişoare de salivă.

– Domnule Frank, a articulat el cu mare efort.

Şi-a dat ochii peste cap şi, pentru o clipă, am crezut că o să leşine, dar s-a adunat, şi-a scuturat capul ca să alunge ceaţa şi a spus:

– Individul trebuie să-mi plătească.

Nu aveam de gând să mă implic în această vrajbă cu Hatfield:

– Ce-ar fi să te duc acasă? l-am întrebat. Hettie o fi îngrijorată.

Cu ochii împăienjeniţi, s-a uitat fix la mine, căutând un punct de sprijin.

– Nemernicul ăla de yankeu m-a tras pe sfoară. Vorbeşte cu el, domnule Frank. Spune-i că trebuie să plătească.

– Ray Milliken? Nu-ţi datorează nimic.

– Cineva îmi datorează! s-a răţoit, fluturând braţele în întuneric. Şi n-am puterea să mă războiesc cu Hatfield.

A adoptat o expresie comică de tristeţe.

– Sunt născut vara şi nu am crescut mai mare decât aşa cum mă vezi.

Aşadar, luat de valul jalnic al antiamericanismului, Mullins îl lăsase în pace pe Hatfield şi se reorientase către o ţintă mai vulnerabilă. I-am spus că Ray era nebun şi probabil nu va reacţiona nici la

amenințări, nici la logică, dar el insista că Ray ar fi trebuit să verifice drepturile lui Hatfield înainte de a-i da vreun ban. În cele din urmă, am căzut de acord să vorbesc cu Ray în numele lui și – oarecum calmat – a rămas tăcut. Se ținea de stâlp, bosumflat. M-am lăsat înapoi pe spate, în scaun. Era o noapte frumoasă; coamele fosforescente ale talazurilor săltau sus, deasupra recifului, și îmi doream să ne lase singuri cu priveliștea.

– Yankeu blestemat!

S-a îndepărtat de stâlp, împleticindu-se și s-a proptit de tocul ușii. Mâna i-a căzut pe macetă. Înainte de a putea să reacționez, a ridicat-o, lovind în dreapta și-n stânga prin aer.

– O să-l spintec pe ticălosul ăla de sus până jos, a strigat, încruntându-se la mine.

Momentul parcă nu se mai sfârșea, ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc, prins în vârful macetei. Beat, era în stare de orice. Mă simțeam neputincios și neajutorat, aveam un nod în stomac. Lama avea parcă aceeași sclipire beată ca ochii lui. Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla, dar în clipa aceea, Elizabeth – cu halatul fluturând și ochii scânteind nebunește – s-a furișat în spatele lui și l-a lovit în ceafă cu o coadă de topor. Prima lovitură l-a azvârlit în față, cu maceta încă ridicată într-o parodie de atac, iar cea de-a doua l-a aruncat de pe verandă, răschirat, cu fața în nisip.

Mai târziu, după ce John James și Hettie l-au târât pe Mullins acasă, în timp ce Elizabeth zăcea în

pat, i-am mărturisit că am fost prea speriat ca să mă mișc în timpul confruntării.

– Nu te necăji, Frank, a spus ea. Pe insulă sunt destule belele, așa că, mai devreme sau mai târziu, o să ai și tu grijă de mine.

Și după ce am făcut dragoste, s-a ghemuit lângă mine, cuibărindu-se sub brațul meu și mi-a povestit un vis care o înfricoșase cu o noapte înainte. Știam ce făcea – nimic nu era un mister la ea – și, cu toate acestea, așa cum mi s-a întâmplat cu toate femeile pe care le-am cunoscut, nu puteam să scap de senzația că lângă mine se afla o străină, o femeie al cărei suflet fusese modelat de o gravitație mai puternică și sub o stea mai fierbinte.

Dimineața următoare mi-am petrecut-o încercând să dreg busuiocul cu Mullins, aducându-i în dar semințe de legume și ascultându-i văicărelile și nu am plecat până spre după-amiază. Plouase ceva mai devreme și pe cer pluteau încă nori cenușii, prin care străbăteau, când și când, palide evantaie de lumină. Valurile îmi erau potrivnice și soarele era aproape de asfințit când am ajuns – la orizont, marea și cerul se îngemănau în linii cenușii, agitate, de valuri stârnite de vânt. Goneam prin junglă, intenționând să-mi transmit mesajul de avertisment cât mai repede posibil și să ajung acasă înainte de furtună, dar, când am ajuns la primul luminiș, m-am oprit brusc.

Stuful şi ţăruşii colibelor de lemn erau risipiţi pe pământ, rupţi în bucăţi, amestecaţi printre cutii de conserve carbonizate, ambalaje, craterele unor vechi focuri, unelte stricate, broşuri mucegăite şi zeci de scoici, toate cu partea exterioară, fibroasă, tăiată - probabil era o materie primă în dieta lor. L-am strigat pe Ray şi singurul răspuns a fost intensificarea bâzâitului muştelor. Era ca după război, duhoare şi linişte. Am păşit cu grijă printre gunoaie către cel de-al doilea luminiş şi din nou am fost nevoit să mă opresc brusc. Un covor identic de gunoaie acoperea pământul, iar coliba lui Ray rămăsese intactă, cu şiragul de piei de şarpe putrezite atârnând şi acum de stâlpii acoperişului - dar nu asta mi-a atras atenţia.

În faţa colibei fusese săpat un şanţ, acoperit cu un gard de sârmă, fixat cu bolovani imenşi. În şanţ se aflau patruzeci sau cincizeci de şerpi. *Coralitos*, năpârci, vipere, mocasini-de-apă. Felul în care alunecau, îşi vârau capetele printre sârme, încercând să scape, producea un şuierat care îmi făcea nervii să zbârnâie. Când am păşit peste şanţ, intrând în colibă, asupra mea s-au năpustit mai mulţi şerpi; bucăţi de sârmă sclipeau împreună cu veninul. Hamacul lui Ray era aruncat într-un colţ şi zona deasupra căreia se legănase cândva fusese excavată; gaura era aproape plină de apă mocirloasă - apă subterană, după mirosul sărat. Am vârât un băţ înăuntru şi am dat de ceva tare, la o adâncime de aproximativ un metru. Un bolovan, probabil. În

afară de ranița lui Ray, singurul semn de viață era o porțiune circulară de pământ care fusese netezită; zeci de cochilii de stridii erau risipite pe toată suprafața ei, toate tăiate în forme geometrice – stele, hexagoane, pătrate și așa mai departe. O tablă de joc primitivă. Nu știam exact ce să înțeleg din toate aceste lucruri, dar vedeam că erau semne ale nebuniei. Aveau un aer de sălbăticie, amprenta unei minți la fel de zdruncinate ca realitatea care o înconjura, redusă la cea mai simplă dintre judecăți; iar eu nu credeam că omul care locuia aici ar fi putut înțelege orice avertisment pe care i l-aș transmite. Dintr-odată înfricoșat, m-am întors să plec și am suferit un asemenea șoc, încât aproape am căzut pe spate în groapa plină cu apă.

Ray stătea la un pas de mine, privindu-mă. Avea părul încâlcit, până la umeri și legat cu o fâșie de piele de năpârcă. Pantalonii scurți erau găuriți și slinoși. O mâzgă îi acoperea obrajii și fruntea, făcându-i ochii să pară mai rotunzi și mirați. Obrajii îi erau împestrițați de mușcături de țânțari – deși nu atât de multe câte i-au chinuit pe coloniștii pe care îi tratasem. În mâna dreaptă avea un băț lung, cu un laț la capăt, iar în stânga ducea un sac de pânză, al cărui fund sălta și se răsucea.

– Ray, am spus, retrăgându-mă speriat.

Mă așteptam la un murmur dogit sau la un urlet drept răspuns, dar când a deschis gura, avea glasul lui obișnuit.

– Mă bucur că ai venit. A lăsat sacul să cadă – era legat la gură – lângă șanț și a sprijinit toiagul de peretele colibei.

Încă speriat, dar încurajat de normalitatea gesturilor sale, am întrebat:

– Ce se petrece aici?

M-a cântărit din priviri.

– Mai bine vezi tu singur, Frank. Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

S-a așezat cu picioarele încrucișate lângă peticul de pământ netezit și a început să culeagă bucățile de scoici. Felul în care le culegea m-a fascinat – atât de rapid, apucându-le între degetul mare și arătător și lăsându-le să-i cadă înapoi în palmă cu celelalte trei degete, dovedind o agilitate de expert. Și, am remarcat, alegea doar hexagoanele.

– Stai jos. Avem o oră și ceva de pierdut.

M-am ghemuit în partea opusă a tablei de joc.

– Nu poți rămâne aici, Ray.

A terminat cu hexagoanele, le-a pus deoparte și a început cu pătratele.

– De ce nu?

I-am povestit despre Mullins, dar am dedus că nu era îngrijorat. Toți banii lui, mi-a spus, erau depuși la fonduri de investiții; va găsi o cale s-o scoată la capăt cu Mullins. Era calm în fața argumentelor mele și, deși calmul lui părea să reflecte o siguranță mai profund înrădăcinată decât observasem la prima mea vizită, nu-mi inspira încredere. În mintea mea, bariera dintre noi se întărise,

devenise înşelătoare ca reciful din jurul insulei. Am renunţat la discuţii şi am rămas tăcut, privindu-i jocul cu scoicile. Se lăsa noaptea, pe cer goneau pâlcuri de nori întunecaţi şi vântul zdrenţuia acoperişul de stuf. Valuri grele aveau să inunde în curând reciful şi ar fi fost peste puterile mele să vâslesc împotriva lor. Dar nu voiam să-l abandonez. Sub lumina ameninţătoare a fulgerelor, ruinele Portului Ezechiel păreau golite de culoare şi vitalitate şi am avut o viziune cu noi doi, singurii supravieţuitori ai unui imens dezastru, blocaţi într-o polemică despre rostul unui nou început al civilizaţiei.

– Aproape a sosit momentul, a rupt tăcerea, privind afară, la vârfurile unduitoare ale tufişurilor care mărgineau luminişul. E atât de delirant, Frank. Uneori nici mie nu-mi vine să cred.

Uimirea moale din glasul meu mi-a revelat patosul situaţiei sale.

– Dumnezeule, Ray! Întoarce-te cu mine! Nu e nimic aici!

– Spune-mi acelaşi lucru după ce ai s-o vezi.

Se ridică şi se îndreptă către groapa plină cu apă.

– Ai avut dreptate, Frank. Eram nebun şi poate că încă sunt. Dar am avut şi dreptate. Numai că nu în felul în care credeam.

– Dreptate în legătură cu ce?

A zâmbit.

– Cassiopea.

Se aşeză pe vine lângă groapă.

– Trebuie să intru în apă. Trebuie să existe contact fizic, altfel schimbul nu poate avea loc. Voi fi inconştient o vreme, dar nu-ţi face probleme. În regulă?

Fără să-mi mai aştepte răspunsul, s-a cufundat în apă. Părea că bâjbâie după ceva şi s-a foit până când şi-a găsit o poziţie comodă. Umerii abia îi ieşeau la suprafaţă. Apoi şi-a înclinat capul, astfel că nu i-am mai văzut faţa.

Gândurile mi se învârteau nebuneşte prin cap. Aluziile la „ea", convertirea lui şi acum imaginea capului său fără trup şi a şuviţelor de păr plutind pe apă, toate îmi reaprinseseră frica. Am hotărât că lucrul cel mai bun pe care îl puteam face pentru el, pentru amândoi, ar fi să-l pocnesc şi să-l târăsc până la Golful Nisipos, unde să fie tratat. Dar în timp ce am început să caut după un ciomag, am observat ceva care scormonea în urma mea. Şerpii erau înnebuniţi în încercarea de a scăpa; erau îngrămădiţi la capătul celălalt al şanţului, lovind plasa de sârmă cu atâta disperare încât bolovanii care o fixau se clătinau. Şi apoi, o clipă mai târziu, am simţit o altă prezenţă în luminiş.

Cum am simţit-o? Semăna cu senzaţia pe care o ai când eşti singur, pentru prima dată, cu o femeie de care eşti atras şi ţi se pare că ai putea să închizi ochii şi să-ţi acoperi urechile şi tot ai fi conştient de fiecare schimbare a poziţiei ei, înregistrând schimbările ca pe nişte fiori, prin toate fibrele tale. Şi am ştiut, fără nici o umbră de îndoială, că

prezența era feminină. M-am răsucit pe călcâie, convins că în spatele meu se afla cineva. Nimic. M-am întors la Ray. Umerii îi tremurau și răsufla greu, gâfâia, ca și cum ar fi fost scos din mediul lui natural și ar fi avut probleme de respirație. Prin minte îmi străfulgerară scene din vechile filme de groază. Străinul atras către un mormânt deschis de un zgomot ciudat; vârcolacul ieșind din mlaștină; apa neagră picurând din ghearele lui; maniacul cu personalitate dublă, zâmbind, ascunzând un cuțit însângerat sub manta. Și apoi am văzut, sau mi-am imaginat că văd, o mișcare pe suprafața apei; se ridica – fără să clocotească, dar întreaga suprafață se înălța, de parcă o forță de dedesubt creștea, gata să explodeze. Îngrozit, am făcut un pas înapoi și am lovit cu piciorul grilajul de deasupra șanțului, iar șerpii au început să lovească înnebuniți plasa de sârmă, înspăimântați și ei. Am luat-o la fugă.

Am gonit prin pădure, sigur că Ray era pe urmele mele, posedat de vreun demon ieșit din mintea lui bolnavă... sau mai rău. Nu m-am oprit să dezleg luntrea, ci am înhățat maceta de sub banchetă, am tăiat sfoara și am vâslit cu putere în larg. Valurile se revărsau peste prova, luntrea sălta și cobora, iar zgomotul ce se auzea dinspre recif era asurzitor. Dar chiar dacă s-ar fi dezlănțuit un uragan, nu m-aș fi întors la Cimitir. Trăgeam cu putere la vâsle, înghițind aerul încărcat de stropi sărați, și nu m-am simțit în siguranță până nu am trecut de

Punta Palmetto, unde eram ferit de privirile nălucii, care acum bântuia acel ţărm bolnav.

După o noapte de somn, după ce mi-am oblojit spaimele cu plăcerile de acasă, toate edificiile mele raţionale au fost reclădite. Îmi era ruşine că fugisem, că-l lăsasem pe Ray să-şi înfrunte Iadul solitar şi am pus tot ceea ce văzusem şi simţisem pe seama unei căderi nervoase sau – şi nu consideram că era imposibil – ale unor puteri de tip poltergeist atrase de nebunia mea. Trebuia să fac ceva pentru el. De îndată ce mi-am terminat micul dejun, am plecat la Debarcaderul Meachem şi am cerul ajutorul miliţiei. I-am explicat situaţia unui anume sergent Colmenares, care mi-a mulţumit pentru atitudinea civică, dar a spus că nu poate face nimic dacă bietul om n-a săvârşit nici o crimă. Dacă aş fi avut mintea limpede, aş fi inventat una, orice să-l readuc pe Ray la civilizaţie, dar, în schimb, l-am înjurat pe sergent, am ieşit valvârtej din biroul lui şi m-am întors înapoi la Golful Nisipos.

Elizabeth mă rugase să cumpăr nişte ulei, şi astfel m-am oprit la Prăvălia lui Sarah, o colibă cu pereţii verzi, de mărimea unui grajd, nu departe de Bojdeuca Găinii. Înăuntru, lângă tejghea, încăpeau trei oameni, şi în spatele ei, Sarah trona pe taburetul ei. O femeie bătrână, de aproape nouăzeci de ani, cu o cunună încreţită de păr alb şi o piele neagră ca tăciunele, care în lumina soarelui lua nuanţe albăstrii. Era imposibil să cumperi de la ea

fără să auzi ultimele bârfe și, în timpul conversației noastre, a pomenit că Ray a poposit pe la ea în seara precedentă.

– A venit să se certe cu Jimmy Mullins, a spus ea. Jimmy se ținuse după un turist încă de la Briza Mării, unde au băut împreună și era chitit să-i ceară omului ceva. Știi cum face cu minciunile lui.

Sarah a început să-l imite pe Jimmy Mullins, umflându-și pieptul și încruntându-se:

– „Am fost în Vietnam", zice și îi arată omului cicatricea de când s-a împușcat singur în picior. Mi-am vărsat sângele pentru Unchiul Sam și acum Unchiul Sam o să aibă grijă de negrul ăsta. Apoi intră Ray Milliken. Nu se uită nici în stânga, nici în dreapta, ci numai la cutiile cu suc de fructe și întreabă cât costă. Vorbește cu vocea aia de vedenie. Doamne! E plin de forța vedeniei. Acuma, turistul ăla plecase fiindcă la vederea lui Ray, cu înfățișarea lui sălbatică și cicatricile alea, devenise bănuitor, dar Jimmy stă acolo, ochi și urechi. Și când Ray plătește pentru suc, zice: „Dă-mi banii ăia!" Ray nu răspunde. Bea sucul până la fund și apoi iese agale pe ușă. Jimmy îl urmărește și țipă: „Îți bați joc de mine! Îți bați joc de mine!" Nu trebuie să fii prea isteț ca să-ți dai seama că e rost de belea, așa că am pus o sticlă de Superior pe tejghea și am strigat: „Jimmy, vino aici că ți se răcește berea!" Și asta l-a atras înapoi.

Am întrebat-o pe Sarah ce voia să spună prin „voce de vedenie", dar ea a răspuns doar:

– Asta era, o voce de vedenie.

Am plătit uleiul și, în timp ce mă îndreptam spre ușă, Sarah a strigat:

– *God bless America!*

Întotdeauna le spunea asta, în loc de rămas-bun, clienților americani; majoritatea credeau că-și bate joc de ei, dar, cunoscând compasiunea lui Sarah pentru cei pribegiți, convingerea că bogăția materială era cel mai mare blestem pe capul cuiva, eu credeam că o spunea din inimă.

Povestea lui Sarah m-a convins că trebuie să acționez și, în după-amiaza aceleiași zile, m-am întors la Cimitir. Nu am dat ochii cu Ray. M-am postat în spatele unor tufișuri, la vreo șapte metri la dreapta de coliba lui. Intenționam să fac ce ar fi trebuit încă de data trecută – să-l lovesc și să-l târăsc înapoi la Golful Nisipos. Luasem cu mine coada de topor a lui Elizabeth și largi provizii de soluție împotriva gândacilor.

Ray nu se afla în luminiș când am sosit și nu și-a făcut apariția până după ora cinci. De data asta, avea cu el o chitară, adunată probabil dintre gunoaie. S-a așezat lângă șanț și a început să-și plimbe degetele pe coarde, cântând cu un glas trist, plăpând, care m-a înfrigurat, în ciuda arșiței. Parcă dădea glas duhorii pieilor putrede de șarpe, amplificând zumzetul insectelor. Soarele se oglindea ca un foc portocaliu pe lemnul chitarei.

– Cas-si-o-pee-ee-a, cânta el, în stilul country. În noaptea asta voi fi al tău. Izbucni în râs – un râs spart, strident – şi începu să-şi legene şoldurile dintr-o parte în alta. Cas-si-o-pee-ee-a, de ce te porţi aşa de rău?

Fie că se plictisise, fie altceva, dar atâta a fost tot cântecul. A pus deoparte chitara şi, timp de o oră, abia dacă s-a mişcat, scărpinându-se, ridicându-şi ochii spre soare, ca şi cum ar fi verificat dacă apune. Lumina asfinţitului s-a risipit şi stelele nopţii au urcat deasupra unor munţi de nori.

În cele din urmă, întinzându-se şi dezmorţindu-se, Ray s-a ridicat, s-a îndreptat către groapă şi s-a scufundat în apă. În acest moment aveam de gând să-l lovesc, dar m-am lăsat împins de curiozitate şi am hotărât să-l urmăresc. Mi-am spus că voi şti mai bine să-i demontez fanteziile dacă aveam o anumită experienţă în privinţa lor. Aveam să-l lovesc după ce va adormi.

A trecut mai bine de o oră până ce a ieşit din apă şi, în acel moment, m-am bucurat nespus că eram ascuns. Stele de gheaţă dădeau contur noianului de nori, transformând luminişul într-un peisaj cenuşiu, scăldat în nuanţe de negru şi argintiu. Totul împrejur lăsa umbre, până şi frunzele zdrenţuite risipite pe pământ. Sufla o adiere, doar cât să cutremure frunzele şi singurul sunet în afară de foşnetul vântului era lipăitul şopârlelor pe deasupra frunzelor uscate. Din ascunzişul meu nu puteam vedea dacă apa se ridica, dar curând şerpii au început

să sâsâie, să împingă plasa de sârmă şi din nou am simţit acea prezenţă feminină.

Apoi Ray a săltat afară din groapă.

A fost cea mai fluidă apariţie pe care am văzut-o vreodată, ca un dansator urcând pe scenă, de undeva, de jos. S-a ridicat fără şovăială, într-o ploaie de picături argintii şi a aterizat cu picioarele desfăcute peste groapă, scuturându-şi capul dintr-o parte în alta. A păşit afară din colibă, plimbându-se de colo-colo de-a lungul canalului şi, când a apărut în plină lumină, am încetat să mă mai gândesc la Ray ca la *el*, să mă gândesc la el ca la un bărbat; impresia de feminitate era atât de puternică, încât anihila toate impresiile mele trecute despre el. Deşi nu era cătuşi de puţin graţios sau efeminat, fiecare dintre mişcările lui avea o oarecare senzualitate feminină şi umbletul lui emana o feminitate viguroasă, ca a unei leoaice. Faţa îi era mai suplă, cu contururi mai netede. Dincolo de aceste schimbări, exista o forţă a acelei prezenţe care mă copleşea. Aveam senzaţia că eram părtaş la o scenă desprinsă din Preistorie – un luptător hominid cu ciomagul lui, spionând o femeie necunoscută, adulmecând-o, recunoscându-i sexul prin circuitele nervilor săi. Când el... când ea s-a oprit în loc, s-a ghemuit lângă şanţ, a îndepărtat un bolovan şi a ridicat marginea grilajului. Cu o iuţeală incredibilă, a întins mâna şi a înhăţat o năpârcă. Am auzit un pârâit moale, scârbos în clipa în care i-a strivit capul între degete. A jupuit-o cu dinţii, sfâşiind-o, smulgând fâşii lungi de piele până

ce carnea împânzită de sânge a strălucit în lumina lunii. Toate astea în câteva secunde. Privind-o cum mănâncă, m-am pomenit strângând coada de topor atât de tare încât mă durea mâna. A aruncat resturile șarpelui în tufișuri, pe urmă s-a ridicat – din nou acea magnifică fluiditate – și s-a îndreptat către locul unde mă ascundeam.

– Frank, a spus ea. Abia a reușit să-l pronunțe pe *a* și să-l graseieze pe *r*, astfel că numele meu a ieșit ca un fel de Frren-ch.

Era ca și cum ți-ai fi auzi numele rostit de un idol. Coada de topor mi-a căzut din mână. M-am ridicat, cu genunchii moi. Dacă iuțeala ei de picior era pe măsura iuțelii ei de mână, nu aveam nici o șansă de scăpare.

– N-am să te omor, mi-a spus, bolborosind cuvintele într-un ritm de frază muzicală. S-a întors la colibă și s-a așezat lângă peticul de pământ netezit.

Frazarea cuvintelor sale de încurajare n-a reușit să-mi potolească teama, dar, cu toate acestea, am urmat-o. Mi-am spus că era Ray, că demonul feminin îl crease din nevoile și închipuirile sale bolnave, dar nu puteam să cred așa ceva. Cu fiecare pas, am devenit tot mai absorbit de ea, ca și cum sufletul ei ar fi fost prea mare pentru trup, iar eu treceam prin marginile sale. Mi-a făcut semn să mă așez și, când m-am supus, caracterul ei bizar m-a învăluit asemeni căldurii răspândite de un foc deschis.

Aveam un nod în gât, dar am reușit să articulez:

– Cassiopea?

Buzele i s-au subțiat, dezgolindu-i dinții, într-un zâmbet feroce.

– Așa îmi spune Ray. Nu-mi poate pronunța numele. Casa mea...

Și-a ridicat privirea către cer.

– E ascunsă de nori.

Stăteam cu gura căscată; aveam atâtea întrebări, încât nu puteam să conturez nici măcar una. În cele din urmă, am spus.

– OZN-ul lui Meachem. Aceea era nava ta?

– Nava a fost distrusă departe de aici. Ce a văzut Meachem era o fantomă, sau mai degrabă începutul și sfârșitul unui drum străbătut de o fantomă.

A făcut semn către groapă.

– Se află aici, sub apă.

Mi-am amintit acel ceva dur pe care l-am lovit cu bățul; nu mi se păruse deloc ectoplasmatic, și am subliniat.

– „Fantomă" este o traducere a cuvântului din limba mea. Tu ai atins câmpurile de energie ale unei... mașinării. Era echipată cu un dispozitiv de orientare, dar câmpurile ei au fost bruiate de accidentul pe care l-a suferit nava mea. Nu mai poate deschide drumurile dintre lumi.

– Drumuri? m-am mirat eu.

– Eu nu înțeleg drumurile și, dacă aș putea să le explic, s-ar traduce metafizic. Insularii ar accepta probabil explicația, dar, în ce te privește, mă îndoiesc.

A trasat o linie pe pământ cu degetul arătător:

– Ca să pătrunzi în universul supraluminic, trupul trebuie să moară şi să fie reînviat la sfârşitul călătoriei. Celelalte componente ale vieţii călătoresc cu acest aparat. Tot ce ştiu despre drumuri este că, deşi călătoriile durează adesea ani în şir, par a fi directe. Când Meachem a văzut flacăra în cer, s-a întâmplat pentru că eu am ieşit din flăcări, din ruina navei mele.

– Maşinăria... am început.

– Este o formă de viaţă mecanizată. Înţelegi, orice viaţă e formată dintr-un sistem de câmpuri energetice, unficate de trup. Aparatul este o simulare parţială a acelui sistem, un fel de viaţă-fantomă care e menită să susţină cele mai importante dintre acele câmpuri – ceea ce tu ai numi *anima*, sufletul –, până ce trupul poate fi reînsufleţit... Sau, dacă trupul a fost distrus, până ce se găseşte o gazdă artificială. Desigur, aici n-a fost o asemenea gazdă. Aşa că aparatul i-a atras pe cei cu sufletele bolnave, cei cu care se putea face un schimb temporar. Fără să mă întrupez, aş fi înnebunit. Şi-a umplut căuşul palmei de scoici sfărâmate. Presupun că am înnebunit până la urmă. M-am amestecat cu sufletele prea multor nebuni.

A azvârlit fărâmele de scoici. O aruncare la întâmplare, mi-am zis, dar apoi am observat că acestea căzuseră în şiruri ordonate.

– Diferenţele dintre noi sunt prea mari ca schimbul să fie altfel decât temporar, a continuat ea. Dacă

n-aș reintra în mașinărie în fiecare dimineață, atât eu, cât și gazda mea – și mașinăria – am muri.

În ciuda clarității judecăților mele, această discuție despre suflete și câmpuri energetice îmi amintea de retorica bombastică a anilor șaizeci – îmi reînnoia îndoielile.

– Oamenii sapă în Cimitir de ani de zile. De ce n-a găsit nimeni mașinăria?

– Este un aparat foarte inteligent, mi-a răspuns, zâmbind din nou. Se ascunde de cei care nu sunt meniți să-l găsească.

– De ce alege doar gazde suferinde?

– A alege o gazdă intactă ar fi împotriva moralității aparatului. Și a mea.

– Cum îi atrage?

– Cunoștințele mele despre aparat sunt limitate, dar presupun că există un proces de condiționări. De fiecare dată când mă trezesc într-o gazdă nouă, e mereu la fel. Un luminiș, un adăpost, șerpii.

Am dat să pun o altă întrebare, dar ea m-a oprit, cu un gest al mâinii.

– Te porți de parcă ar trebui să-ți dovedesc ceva. Nu vreau să dovedesc nimic. Chiar dacă aș vrea, nu sunt sigură că aș putea. Aproape toate amintirile mi-au fost răpite la moartea trupului meu și cele care mi-au rămas sunt cele care mi-au pătat sufletul. Într-un fel, sunt Ray în aceeași măsură în care sunt eu însămi. În fiecare noapte, îi moștenesc amintirile, capacitățile. E ca și cum aș locui într-o odaie plină de lucrurile altcuiva.

Am continuat să-i pun întrebări, cu o parte din mine făcând pe psihiatrul, smulgând răspunsuri pentru a diagnostica nebunia lui Ray, însă îndoielile mă părăseau. Nu-şi putea aminti scopul călătoriei, sau măcar al vieţii, dar spunea că trupul ei iniţial fusese similar cu trupul omenesc – poporul ei avea şi el un mit despre rasa străveche, însămânţată de extratereştri – deşi fusese mai mare, mai puternic, cu organe de percepţie superioare. Lumea ei era un tărâm al junglelor dese, iar strămoşii ei îndepărtaţi fuseseră prădători nocturni. Prima ei gazdă de pe insulă fusese un bătrân caraib; rătăcise prin Cimitir timp de şase luni după sosirea ei, înnebunit de durerea unui cancer care îi rodea stomacul. Soţia lui era convinsă că fusese posedat de o zeiţă şi a adus bătrânii tribului să fie martori ai spuselor sale.

– Le era frică de mine. Şi mie îmi era la fel de frică de ei. Nişte drăcuşori cu pielea roşiatică şi coliere de colţi de jaguar. Ridicau focuri în jurul meu, împresurându-mă, şi dansau şi ţipau şi îşi aruncau suliţele spre mine, prin flăcări. A fost un coşmar. Ştiam că ar putea să-şi dezlănţuie frica în orice clipă şi să mă ucidă. Aş fi putut să mă apăr, dar pentru mine viaţa era sacră. Ei erau fiinţe întregi, vii. Să le fac rău ar fi însemnat să desfid ce rămăsese din mine.

Le câştigase încrederea şi ei au răspuns oferindu-i noi gazde, aranjându-şi focurile în aşa fel încât să înfăţişeze constelaţia Cassiopea, sperând să atragă alţi zei care să-i ţină companie. Fusese o

speranță zadarnică și existau alte semnale care ar fi fost mai ușor de recunoscut pentru neamul ei, dar a fost mișcată de preocuparea lor și nu le-a spus.

Nu voi susține că-mi amintesc cu exactitate tot ce a spus, dar cred că tot ce urmează surprinde esența poveștii ei. La început am fost tulburat de umanitatea și fluența ei în exprimare, dar în curând mi-am dat seama nu numai că avea două secole în care a putut să-și exerseze această umanitate, nu numai că profita de talentul de povestitor al lui Ray, dar, de asemenea, că mai spusese multe din toate acestea și înainte.

Timp de douăzeci și doi de ani, a spus ea, am locuit în trupuri de caraibi, majoritatea îngrozitor de bolnave. Infirmi, oameni cu boli degenerative și, o dată, o fată tânără cu o imensă despicătură în craniu, o rană cu care s-a ales în timpul unui atac. Deși energiile mele sporeau eficiența mușchilor lor, le-am îndurat toate suferințele. Dar, pe măsură ce caraibii s-au retras de pe insulă în fața britanicilor, până și această existență de chin mi-a fost refuzată. Am petrecut patru ani în interiorul aparatului, disperată să-l părăsesc din nou. Apoi, în 1819, Ezechiel Brooks a pășit, împleticindu-se, în Cimitir. Era un băiat retardat de șaptesprezece ani și se pierduse prin desișul de mangrove. Când tatăl său, William, a venit în căutarea lui, m-a găsit pe mine. Și-a amintit de obiectul de foc căzut din cer și era încântat că a rezolvat enigma care îl chinuia pe căpitanul lui de

atâția ani. După aceea, a venit să mă viziteze în fiecare săptămână și l-a târât cu el pe bătrânul Henry Meachem.

Pe atunci Meachem trecuse de șaptezeci de ani, era gras, cu o față cleioasă, ridată și părul lung și cărunt căzându-i pe umeri în zulufi. Etala haine simandicoase și un comportament princiar. Avea gută și trebuia să fie purtat printre mangrove de sclavii săi. L-au adus pe un scaun de lemn de tec, cu capete de leu sculptate pe brațe și stătea acolo, horcăind, zbierând la sclavi ca să gonească muștele și asaltându-mă cu întrebări. Nu credea povestea mea și, în cea de-a doua vizită, într-o noapte care semăna cu aceasta, scăldată în lumina lunii și vântul adiind ușor, era însoțit de o femeie spaniolă, o baborniță uscățivă, învești mântată într-un șal negru și fustă, despre care mi-a spus că era vrăjitoare.

– Stai de vorbă cu nana Claudia, a spus, împingând-o în față cu toiagul, și va ști cine ești. Îți va descâlci gândurile, ca pe un ghem de sfoară.

Bătrâna s-a așezat cu picioarele încrucișate lângă groapă, a scos de sub pulpană o bucată de cristal pâclos și l-a așezat pe pământ, în fața ei. În spatele șalului, ridurile ei umbrite semănau cu modelele de pe scoarța unui copac și, în ciuda aparentei sale fragilități, i-am simțit prezența ca pe un frison ce-mi strângea pielea. Tulburată, m-am așezat pe partea cealaltă a adânciturii. Pleoapele i-au căzut, a început să respire precipitat și am fost invadată de forța vieții ei, sporind pe măsură ce-și exercita puterea.

Fațetele frânte ale cristalului păreau acum că strălucesc de o lumină nouă, alta decât oglindirea razelor de lună, și, privindu-le, am fost cuprinsă de o senzație de amețeală... dar apoi am fost atrasă de un vâjâit ușor dinspre groapă.

Linii fine, hașurate, gravau suprafața apei, ridicând o pulbere de aburi. Modelele pe care le conturau semănau cu fațetele cristalului. Mi-am ridicat privirea către nana Claudia. Tremura, cu o expresie îngrozită pe chip și am văzut că vâjâitul venea dinspre buzele ei desfăcute, ca și cum ar fi fost invadată de un vânt fantomatic. Gâtul îi era încordat, mâinile încleștate. M-am uitat din nou la groapă. Sub luciul apei, pulsând într-un ritm tremurător, se afla un punct de lumină purpurie. Puterea bătrânei, am înțeles, era acum legată de mașinărie. O vindeca, refăcându-i simțul de orientare și în fața ei se deschidea un drum! Speranța a licărit în sufletul meu. Am coborât în groapă și câmpurile m-au împresurat, mai puternice ca oricând. Dar, când femeia a scos un țipăt și s-a prăbușit la pământ, puterea câmpurilor a slăbit. Punctul de lumină s-a micșorat și, pâlpâind, a dispărut, ca licărul meu de speranță. Fusese doar o refacere de moment, un produs al minții ei unite cu cea a mașinii.

Doi dintre sclavii lui Meachem au ajutat-o pe nana Claudia să se ridice în picioare, dar ea i-a alungat și a ieșit cu spatele din colibă, cu ochii ațintiți asupra gropii. S-a sprijinit de scaunul lui Meachem.

– Ei? a făcut el.

– Omoară-l! a spus bătrâna. E prea periculos, prea puternic.

– El? izbucni bărbatul în râs.

Nana Claudia a spus că eram cine susţineam că sunt şi a insistat că reprezint un pericol pentru el. Am înţeles că era foarte îngrijorată de faptul că ameninţam influenţa ei asupra lui, dar eram atât de abătută din cauză că aparatul îşi pierduse puterea, încât nu-mi păsa ce aveau să-mi facă. Scăldaţi în lumina argintie, cu stelele strălucind în jur, erau parcă o ilustrare vie a ceva – un simbol al întregii umanităţi, poate – acest bătrân pirat grotesc, în cămaşa lui scrobită şi, tremurându-şi degetul noduros, vrăjitoarea manipulatoare, care doreşte să-i fie stăpână.

După noaptea aceea, Meachem m-a luat sub aripa lui. Am aflat că era în exil, surghiunit de britanici şi obsedat de ideea întoarcerii acasă şi cred că era fericit să fi întâlnit pe cineva încă şi mai dezrădăcinat decât el. Din când în când, mă invita acasă la el, o clădire ţuguiată, de scânduri smolite, agăţată pe o fâşie de ţărm stâncos, la est de Golful Nisipos. Mă poftea în biroul lui şi îmi citea ore în şir din jurnalele sale; credea că – făcând parte dintr-o civilizaţie avansată – aveam înţelepciunea să-i apreciez intelectul. Biroul era o încăpere care reflecta obsesia lui pentru Anglia; pereţi acoperiţi de steaguri britanice, o orgie de roşu şi albastru. Uneori, privind muştele strânse pe buza cănii sale cositorite, faţa-i căzută înălţându-se deasupra lor,

culorile de pe pereți, care păreau să se scurgă în lumina pâlpâitoare a lămpii de petrol... uneori acest peisaj mi se părea un coșmar mai înfiorător decât cercul de focuri al caraibilor. Cerceta cu atenție paginile, spunând când și când:

– A, uite aici unul care o să-ți placă.

Și citea pasajul.

– Războaiele, mi-a citit odată, sunt solstițiile spiritului uman, vestind iarna în mintea unui tânăr și redeșteptând primăvara furiei unui bătrân.

Fiecare pagină era plină de asemenea aforisme – pompoase, însă goale de conținut, având semnificație doar în privința propriei sale naturi. Era cel mai crud om pe care îl cunoscusem vreodată. Violent cu soția, tiran cu sclavii și copiii. În unele seri, cerea să fie dus pe plajă, poruncea să se aprindă torțele și privea cum cei care-l insultaseră erau biciuiți – adesea până la moarte – cu nuiele de salcie. După ce am asistat la una dintre aceste scene de tortură, m-am gândit să-l omor, chiar dacă un asemenea gest ar fi fost în contradicție cu toate convingerile mele.

Apoi, într-o seară, a adus la Cimitir o altă femeie, o tânără mulatră pe nume Nora Mullins.

– E slabă de minte, ca Ezechiel, a spus Meachem. Va fi o soție perfectă pentru tine.

Fata ar fi vrut să fugă, dar sclavii o mânau în față. Ochii îi țâșneau în stânga și-n dreapta, mâinile i se jucau nervos cu faldurile fustei.

– N-am nevoie de soție.

– Nu știi? E o șansă de a-ți crea propria descendență, de a scăpa din mașinăria ta infernală. Nora îți va naște un copil și, dacă sângele nu vă trădează, va fi la fel de neghiob ca părinții lui. După moartea lui Ezechiel, poți să te instalezi în moștenitorul tău.

Râsul i se sfărâmă într-o tuse seacă.

Ideea nu era lipsită de logică, dar gândul de a avea relații intime cu un membru al altei specii, mai ales cu o persoană al cărei sex se putea spune că era echivalentul sexului meu, mă dezgusta. În plus, nu aveam încredere în scopurile lui.

– De ce faci asta?

– Sunt pe moarte.

Bătrânul și-a stors o lacrimă la gândul acesta.

– Nora e legământul meu față de tine. Întotdeauna m-am gândit că e o ironie fără margini ca un suflet înaripat ca al tău să ajungă atât de jos. Mi-ar face plăcere să mă gândesc la tine părăsit printre generații de idioți, în timp ce eu îmi iau zborul spre tărâmul făgăduinței.

– Insula aceasta e pentru tine tărâmul făgăduinței. Chiar și sufletul moare.

– Știi asta cu certitudine? întrebă îngrijorat.

– Nu, am răspuns, bătând în retragere. Nimeni nu știe.

– Ei, bine, atunci mă voi întoarce să te bântui.

Dar nu s-a întors niciodată.

Intenționasem s-o alung pe Nora după plecarea lui, dar Ezechiel – deși prea timid ca să se apropie de ea sexual – o găsea atrăgătoare și nu voiam să-l

lipsesc de tovărășia ei. În plus, am început să-mi dau seama cât de singură eram și eu. Ideea de a o păstra cu mine și de a avea un copil mi se părea din ce în ce mai ispititoare și, o săptămână mai târziu, folosind amintirile lui Ezechiel pentru a stârni pofta trupească, am purces la întemeierea unei familii.

Cât de stranie a fost acea împreunare! Luna plutea deasupra noastră, umbrită de nori albaștri, zdrențuiți; vântul, insectele și broaștele își uneau glasurile într-o muzică primitivă. Nora era îngrozită. Scâncea și își dădea ochii peste cap și a încercat, fără elan, să mi se împotrivească. Nu cred că îi era limpede ce se întâmpla, dar până la urmă instinctele au pus stăpânire pe ea. Ar fi greu de imaginat doi virgini mai inepți. Eu aveam o înțelegere logică a actului, cel puțin una superioară înțelegerii Norei, dar aceasta era contrabalansată de mișcările ei lenețe și de repulsia mea. Cumva, am reușit. Cred că s-a datorat în principal faptului că Nora simțea că sunt ca ea, femeie într-un fel ce transcende anatomia și asta ne-a ajutat să ne purtăm cu tandrețe una cu cealaltă. În nopțile care au urmat, între noi a început să se lege o afecțiune sinceră; deși vorbirea ei era limitată la țipete gâtuite, am învățat să comunicăm într-un fel și am început să facem dragoste cu mai multă pricepere, mai adevărat.

Timp de paisprezece ani am fost împreună. A purtat în pântece trei copii. Doi au murit la naștere, însă al treilea a rezistat, un băiat sărac cu duhul, pe care l-am numit Carl – era un nume pe care Nora

aproape că putea să-l pronunțe. Ziua, Nora și Ezechiel erau frate și soră, iar noaptea, ea și cu mine eram soț și soție. Carl avea nevoie de lucruri pe care pământul nu i le putea oferi, lapte, legume și pe acestea le primeam de la William Brooks. Dar când el a murit, la câțiva ani după nașterea lui Carl, ducând cu el secretul identității mele, Nora a început să meargă la Golful Nisipos să cerșească – sau cel puțin așa am crezut până când m-a vizitat fratele ei, Robert. Am știut imediat că se întâmplase ceva. Eram rușinea familiei, nu ne-au recunoscut niciodată în nici un fel.

– Nora a murit, mi-a spus. Ucisă.

Mi-a explicat că doi dintre clienții ei s-au încăierat și că, atunci când a încercat să plece, unul dintre ei – un bărbat pe nume Halsey Brooks – i-a tăiat gâtul. Nu înțelegeam. Clienți? Nimic din ce spunea Mullins nu se lega.

– Nu știai că se prostitua? s-a mirat. Omule, ești mai nătărău decât credeam. Făcea asta de șase, șapte ani.

– Carl, am întrebat, unde este?

– L-a luat nevasta mea. Am venit să te duc la acest Brooks. Dacă nu ești destul de bărbat, atunci mă descurc singur. Rudele sunt rude, indiferent cât de josnică e moartea de care au parte.

Ce am simțit atunci a fost în întregime uman – disperare, furie, vinovăție pentru faptul că Nora a fost împinsă într-o situație atât de disperată.

– Du-mă la el.

Auzindu-mi glasul răzbunător, Robert Mullins a zâmbit.

Halsey Brooks bea într-un bar sărăcăcios, o singură încăpere luminată de lămpi de petrol, cu sticla atât de înnegrită de funingine încât lumina trecea prin ele în sclipiri sinistre de portocaliu. Mesele șubrede arătau ca niște păianjeni negri, stând la pândă. Brooks sprijinea peretele din spate, un bărbat înalt, slăbănog, cu pielea de culoarea nămolului ars de soare, îmbrăcat în cămașă și pantaloni de pânză. Mullins s-a oprit la ușă, unde nu-l putea vedea, cu maceta pregătită în caz că voi da greș, iar eu am intrat.

Zărindu-mă, Brooks a rânjit și și-a scos cuțitul din cizmă.

– Javra aia mică a ta îți duce dorul în Iad, a spus, și a aruncat cuțitul.

M-am chircit și cuțitul s-a înfipt în perete. Brooks a făcut ochii mari. S-a ridicat în picioare, ceilalți clienți s-au năpustit spre ușă, doborând scaunele în graba lor.

– Ești un negrotei ager, a spus Brooks, înaintând spre mine. Dar agerimea n-o să-ți folosească.

Nu mi-ar fi pus probleme, dar, în fața faptului împlinit, confruntat cu ideea de a ucide, am descoperit că nu puteam să-mi duc sarcina până la capăt. Eram scârbită de gândul că mi-a trecut vreodată așa ceva prin minte. M-am retras, m-am împiedicat de un scaun și m-am prăbușit într-un colț.

– Asta e tot ce poți? s-a hlizit Brooks.

În timp ce se îndrepta spre mine, Mullins s-a furişat în spatele lui, tăindu-i fără milă beregata. Brooks a ţipat – un sunet incredibil de feciorelnic pentru un bărbat atât de mare – şi a căzut în genunchi lângă mine, încercând să-şi apropie marginile rănii. Şi-a dus o mână la faţă, aparent uimit de roşeaţă. Apoi s-a lăsat peste mine. Duhoarea de sânge şi transpiraţie, doar senzaţia atingerii lui, în încercarea de a-l da la o parte, toate acestea mi-au provocat o stare de furie. Un ochi îi era la o palmă de mine, pe jumătate închis, întunecându-se.

Murea, dar voiam să-i smulg ultima pâlpâire de viaţă. I-am sfâşiat obrazul cu dinţii. Ochiul i s-a deschis brusc, am auzit începutul unui ţipăt şi nu-mi mai amintesc nimic până în clipa când l-am azvârlit la o parte. Faţa îi era jupuită până la fibrele muşchilor, nasul îi era zdrobit şi, în locul unde-i fuseseră ochii, se căscau cratere roşii, întunecate.

– Dumnezeule! a exclamat Mullins, holbându-se la capul descompus al lui Brooks.

S-a întors către mine:

– Du-te acasă! Lucrurile sunt mai mult decât rezolvate.

Apele furiei se retrăseseră şi, în locul lor, se instalase dezgustul. Acasă! *Eram* acasă. Insula îmi erodase spiritul, mă transformase într-una dintre creaturile ei violente.

– Să nu mai vii pe-aici, a spus Mullins, ştergându-şi cuţitul de pantalonii lui Brooks.

Mi-a aruncat o ultimă privire de dezgust.

– Întoarce-te în blestematul ăla de Cimitir unde ți-e locul.

Cassiopea a țâșnit în picioare și a ieșit în luminiș. Avea un aer îndârjit și mă temeam că poate, repovestind crima, era cuprinsă din nou de mânie. Dar n-a făcut decât să se îndepărteze câțiva pași. Poleită în lumina argintie a lunii, părea nefiresc de subțire și, mai mult ca oricând, mi s-a părut că zăresc o sugestie a formei ei inițiale. Șerpii erau neclintiți în șanț.

– De fapt, nu l-ai omorât, am spus.

– Aș fi făcut-o. Dar cu asta s-a isprăvit.

Lovi cu piciorul un maldăr de scoici, trimițându-le jos, cu un zornăit.

– Pe urmă ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns în primul moment, privind în depărtări, înspre recif.

– Schimbările prin care am trecut mă scârbeau. Am devenit pustnic și, după moartea lui Ezechiel, mi-am continuat sihăstria în trupul lui Carl. Bietul de el!

S-a îndepărtat câțiva pași.

– L-am învățat să se ascundă ori de câte ori veneau oameni să viziteze Cimitirul. Trăia ca un animal sălbatic, scormonind în pământ după rădăcini, pescuind cu mâinile goale. În acel moment, mi s-a părut cel mai generos lucru pe care îl puteam face. Voiam să-l curăț de umanitatea viciată. Desigur, s-a dovedit imposibil... pentru amândoi.

– Știi, cu toate progresele tehnologice din zilele noastre, poate reușești să contactezi...

– Crezi că nu mi-am evaluat posibilitățile? a spus ea cu furie și apoi, pe un ton mai potolit: Speram cândva că știința umană îmi va permite să mă întorc acasă într-o bună zi, dar nu sunt sigură că mai vreau. Am fost pervertită de această cultură. Aș fi la fel de respingătoare pentru poporul meu, cum a fost Ezechiel pentru Robert Mullins, și mă îndoiesc că m-aș simți în largul meu printre ei.

Ar fi trebuit să înțeleg finalitatea singurătății sale – o înfățișase amănunțit în poveste. Dar acum înțeleg. Era un amestec de uman și extraterestru, un hibrid spiritual, împământenită pe o întindere de două secole. Nu aparținea nici unui neam, nu avea nici un loc, în afară de acest petic de nisip și mangrove, nici o tradiție, în afară de luminiș, de șerpi și de jocul făcut din scoici sfărâmate.

– Îmi pare rău.

– Nu e vina ta, Frank, a zis ea și a zâmbit. Tradiția ta americană te face să ai tendința să pui în raclă evidența.

– Ray și cu mine nu suntem un exemplu elocvent, am spus defensiv.

– Am cunoscut și alți americani. Au avut toți aceeași tendință. Toată lumea de aici i-a crezut proști la început. Păreau total nedeprinși cu mersul lucrurilor și nimeni nu înțelegea că uriașa lor energie și capacitate de amăgire compensau totul. Dar au fost mai răi și decât piratii, și decât spaniolii.

Fără alt cuvânt, s-a întors și a pornit spre pădure.

– Așteaptă! am strigat.

Eram dornic să aud despre experiențele ei cu americani.

– Întoarce-te mâine, Frank. Deși poate că n-ar trebui.

– De ce nu?

Apoi, gândindu-mă că poate avea vreun motiv personal pentru a nu avea încredere în americani, am adăugat:

– N-am să-ți fac nici un rău. Nu cred că sunt fizic capabil de așa ceva.

– Ce mod înșelător de a măsura siguranța. Prin durere. Evitați cuvântul „omor", și totuși omorâți atât de ușor. E ca și cum v-ați preface cu toții că e un secret.

S-a pierdut în pădure, fără nici un sunet, reușind cumva să se ferească de crengile uscate, de frunzele subțiri, ca de hârtie.

În ziua următoare, am colindat toată insula, încercând să găsesc un casetofon și, în cele din urmă, am împrumutat unul de la un turist din Debarcaderul Meachem. Iluzii de grandoare, nedefinite, se deșteptaseră în mine. Voi fi un Schliemann al cercetării extraterestre, dezvăluind ruina unei ființe nepământene de sub dărâmăturile unei ființe umane. Vor apărea bestselleruri, talk-show-uri, exclamații de extaz academic. Desigur, nu exista nici o dovadă reală. Un psihiatru

va sublinia cât de convenabil superficială era povestea – maşina care se ascundea, pierderea memoriei, femeia extraterestră evocată de un bărbat a cărui tulburare psihică izvora din dezamăgirea în dragoste. Ar spune că era capodopera unui povestitor de geniu, îmbogăţită cu efecte speciale. Cu toate acestea, mă gândeam că oricine o va auzi – ca mine – va auzi perfecţiunea banală a adevărului pe care se întemeiau detaliile ei exotice.

Uitasem scopul iniţial pentru vizitarea cimitirului, dar, în după-amiaza aceea, Jimmy Mullins a apărut la uşa mea, nerăbdător să afle dacă aveam veşti pentru el. Era doar puţin beat şi o târa după el pe soţia sa, Hettie – o femeie slabă, cu pielea arămie, îmbrăcată cu o rochie albastră. Avea un aer consumat, dar, şi aşa era mai frumoasă decât merita Mullins. Eram ocupat, şi am încercat să mă eschivez, spunându-i că cercetam ceva legat de Ray, care ar putea aduce bani. Şi, mi-am dat seama, chiar de aşa ceva mă ocupam. Cunoscându-i caracterul, presupusesem că Mullins încerca să-l tragă pe Hatfield pe sfoară, dar căsătoria perfect legală a Norei Mullins cu Ezechiel Brooks credita pretenţiile sale. Ar fi trebuit să-i explic. În situaţia de faţă, vedea că doar voiam să scap de el, iar Hettie a fost nevoită să-l coboare de pe verandă, ca să pună capăt discuţiilor. Totuşi, se pare că vorbele mele l-au îmbărbătat oarecum, căci, după câteva minute, Hatfield bătea la uşa mea.

– Ce i-ai spus lui Jimmy? Se făleşte că ai dovezi că Cimitirul e al lui.

Am respins acuzaţia şi i-am spus ce aflasem, dar nu şi cum aflasem.

– N-am avut niciodată intenţia să-l înşel pe Jimmy, a spus, scărpinându-se la cap. Vreau doar să mă asigur că nu mă înşală el pe mine. Dacă are dovezi... ei, bine, nenorocit cum e, o să facă tărăboi.

După plecarea lui, am avut probleme. Am descoperit că aveam nevoie de baterii pentru casetofon şi am plecat la Debarcaderul Meachem, iar când m-am întors acasă, am avut o ceartă cu Elizabeth care a durat până după apusul soarelui. Drept urmare, nu am pornit spre Cimitir până aproape de ora zece şi, în timp ce-mi aranjam lucrurile în luntre, am văzut-o pe Cassiopea îndreptându-se către mine, de-a lungul ţărmului.

Era o noapte senină, umbrele palmierilor erau clare pe nisip, şi de fiecare dată când trecea printr-o umbră, mi se părea că-l văd pe Ray, dar apoi, când ieşea la lumină, sufeream o ciudată dislocare şi observam că nu era nici vorbă de el.

– Eram în drum spre tine. Nu trebuia să vii în oraş.

– Am renunţat de mult să fiu pustnică. Îmi place să vin aici. Uneori, îmi zdruncină memoria să fiu în preajma atâtor altora, deşi nu găsesc nimic cu adevărat familiar la ei.

– Ce-ţi aminteşti?

– Nu prea multe. Crâmpeie de imagini, discuţii. Dar o dată mi-am amintit ceva concret.

Cred că avea legătură cu munca mea, cu profesia mea. Am să-ți arăt.

S-a lăsat pe vine, a netezit un petic de nisip și a început să traseze un desen. Ca toate celelalte gesturi ale ei, și acesta a fost iute și complicat; folosea trei degete de la fiecare mână, mișcându-le în direcții opuse, adăugând ici o înfloritură, colo o linie dreaptă, până ce desenul părea o combinație între o mandala și un circuit imprimat. Privindu-i mișcarea, am fost copleșit de un sentiment de pace, nu amețeală sau hipnotism, ci o puternică, înviorătoare senzație care m-a deșteptat la pacea din jurul meu. Freamătul palmierilor, plescăitul apei, calmul recifului – era reflux. Sentimentul era la fel de viguros ca efectul unui drog puternic și, totuși, nu simțeam nimic din confuzia pe care o asociam cu drogurile. Când a terminat, eram atât de învăluit în mulțumire încât toată curiozitatea mi-a pierit – nu eram curios nici măcar în legătură cu desenul – și am abandonat pentru moment ideea de a o înregistra. Ne-am plimbat de-a lungul țărmului, către răsărit, fără să vorbim, pe lângă Prăvălia lui Sarah și Bojdeuca Găinii, admirând priveliștile. Acoperișurile de tablă ale colibelor sclipeau în lumina lunii și, cu imperfecțiunile ascunse de întuneric, colibele arătau nostime și cochete. În spatele draperiilor, dansau umbre, o dulce muzică reggae plutea pe aripi de vânt. Pace. Când, în sfârșit, am rupt tăcerea, n-am făcut-o din curiozitate, ci în spiritul acelei păci, din prietenie.

– Ray ce face? Era destul de răvășit ultima oară când l-am vizitat, ieri după-amiază.

– E mai bine acolo decât ar fi oriunde altundeva. Mai calm, mai liniștit.

– Dar nu poate fi fericit.

– Poate că nu. Dar, într-un fel, eu sunt ceea ce a căutat dintotdeauna, chiar și înainte de a începe să decadă. Se gândește la mine în termeni romantici.

A râs – un sunet tremurat.

– Eu sunt foarte mulțumită. N-am avut niciodată o gazdă cu atât de puține defecte.

Ne apropiam de Noua Biserică Bizantină a Arhanghelului, o clădire mică, albă, retrasă de la țărm. Fiind vineri, biserica fusese transformată într-un cinematograf în aer liber. Lampa de deasupra ușii lumina un afiș țipător, care fusese vârât în vitrina în care era de obicei afișat subiectul predicii. Afișul înfățișa doi chinezi plini de sânge, luptându-se cu macetele. În lumină se proiectau siluetele mai multor adolescenți care exersau lovituri de arte marțiale lângă trepte – ca niște crochiuri care au prins viață – și un grup de bărbați care îi priveau, trecând o sticlă din mână în mână. Unul dintre bărbați s-a desprins din grup și s-a îndreptat către noi. Jimmy Mullins.

– Domnule Milliken! a strigat el. Proprietarul Cimitirului vrea să stea de vorbă cu tine!

Cassiopea s-a întors pe călcâie și a intrat valvârtej în apă. Furios, Mullins a fugit după ea și – înfuriat, la rândul meu, de această întrerupere, această

ruptură a păcii – am întins un picior și i-am pus piedică. M-am aruncat asupra lui, încercând să-l țintuiesc locului, dar era mai puternic decât mă așteptam. Și-a smucit o mână, m-a amețit cu o lovitură în cap și s-a eliberat. M-am agățat cu mâinile de piciorul lui și m-a târât după el. Urla la Cassiopea:

– Dă-mi banii, ticălosule!

– Ți-i *dau* eu, am spus, din disperare.

Parcă aș fi rostit niște cuvinte magice. S-a oprit. Am rămas agățat cu o mână de piciorul lui și cu cealaltă mi-am șters stratul de nisip murdar de pe gură.

– O să-mi dai tu trei mii de *lempira?* a întrebat, neîncrezător.

Mi-am dat seama că nu se așteptase la întreaga sumă, că doar spera la o plată oarecare. Dar eram hotărât. O mie cinci sute de dolari nu erau pentru mine o bagatelă, dar mă gândeam că poate aș reuși să-i recuperez de la Ray, iar dacă nu, aș putea să-i strâng la loc renunțând la călătoria de Crăciun în State. Mi-am scos portofelul și i-am dat lui Mullins toate bancnotele, vreo cincizeci, șaizeci de *lempira.*

– E tot ce am la mine, dar îți aduc restul mâine dimineață. Numai lasă-l pe Milliken în pace.

Mullins se holba la banii din mână, amuțit, clipind iute din ochii mici și răutăcioși. Eu mă uitam înspre mare, căutând un semn de la Cassiopea, dar n-am găsit nici unul. Nu la început. Pe urmă am zărit-o, o siluetă subțire, palidă, stând deasupra unui coral, la vreo cincisprezece metri de țărm. Fără să-și ia avânt, sări – de la distanța aceea arăta ca o așchie

albă purtată de vânt prin noapte – și ajunse pe un alt coral, la vreo șapte, opt metri depărtare. Înainte de a putea să mă gândesc la imposibilitatea acelei sărituri, s-a aruncat în apă și a dispărut dincolo de recif.

– Voi fi la tine acasă la nouă fix, a spus vesel Mullins. Și mergem la bancă împreună. N-o să mai ai nici un scandal cu negru' ăsta!

Dar Mullins nu și-a făcut apariția a doua zi dimineață, nici la nouă, nici la zece, nici la unsprezece. M-am interesat și am aflat că a băut în Portul Spaniol; probabil uitase de întâlnire și căzuse lat pe după vreo colibă. M-am dus la bancă, am scos banii și m-am întors acasă. Nici urmă de Mullins. M-am dus pe plajă, sperând să-l găsesc, și pe la ora trei m-am întâlnit cu Hettie la Prăvălia lui Sarah.

– Jimmy n-a mai venit acasă de sâmbătă, mi-a spus ea îngrijorată.

M-am gândit să-i dau ei banii, dar bănuiam că nu-i va spune bărbatului, îi va cheltui pentru copii și, deși ar avea o destinație admirabilă, mă îndoiam că el ar fi mulțumit. S-a lăsat înserarea și îmi pierdusem toată răbdarea. I-am lăsat lui Mullins un mesaj prin Elizabeth, am ascuns banii într-un geamantan și am pornit către Cimitir.

După ce am legat luntrea, am pornit casetofonul și l-am ascuns în raniță. Mi se redeșteptase zelul investigativ din ziua precedentă și nici măcar imaginea dezolantă a Portului Ezechiel nu mi-a tăiat

elanul. Rezolvasem problema fundamentală a pensionarului; găsisem un proiect care nu doar îmi ocupa timpul, dar probabil avea şi o oarecare importanţă. Şi acum, că nu mai aveam treabă cu Mullins, nu avea să intervină nimic.

Cassiopea stătea în adăpost, când am ajuns în luminiş. O stea argintie, creată de lumina lunii, i se mişca pe faţă, printr-o gaură zdrenţuită în acoperişul de frunze. Arătă către raniţa mea şi întrebă:

– Ce-i aia?

– Raniţa, am răspuns cu inocenţă.

– Înăuntru.

Ştiam că se referă la casetofon. I l-am arătat şi i-am spus:

– Vreau să am dovezi despre povestea ta.

Mi l-a smuls din mână şi l-a azvârlit în tufişuri.

– Eşti un prost, Frank. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă cineva ar asculta o înregistrare cu mine? Ar spune că e o formă interesantă de nebunie şi, dacă ar avea de profitat sau dacă ar fi conduşi de o nechibzuită compasiune, m-ar trimite la tratament. Şi cu asta, basta.

Mult timp după aceea, nu a mai vorbit cu mine. Norii treceau pe deasupra lunii, subţiindu-se treptat, astfel că, de fiecare dată când lumina strălucea, era mai puternică decât înainte, ca şi cum luminişul era cufundat în mod repetat sub un şuvoi de apă şi curăţată de un strat de murdărie. Cassiopea stătea aplecată deasupra spaţiului de joc. Deoarece ajunsesem să mă obişnuiesc cu ea, cu acea prezenţă puternic

feminină, începeam să îi pot detecta schimbările de dispoziție. Și erau schimbări rapide, fluctuând la fiecare câteva secunde între ostilitate și tristețe. Îmi aduc aminte că mi-a spus că probabil era nebună; am luat afirmația drept o expresie a mâhnirii, dar acum mă întrebam dacă vreo ființă ale cărei stări se schimbau cu atâta rapiditate putea fi considerată sănătoasă la minte. În orice caz, eram gata s-o rog să-și continue povestea, când am auzit un sunet de motor și, după ce s-a oprit, glasul unui bărbat, strigând:

– Domnule Milliken!

Era Jimmy Mullins.

Un glas de femeie a țipat neinteligibil și s-a auzit o bufnitură, ca și cum ar fi căzut cineva și, o secundă mai târziu, Mullins a ieșit în luminiș. Hettie se agăța de brațul lui, încercând să-l oprească, dar el, văzându-ne, a împins-o la pământ și s-a împleticit către noi. Hainele lui de oraș erau acoperite de un strat gros de jeg umed. Alți doi bărbați s-au îmbulzit în urma lui Hettie. Erau amândoi mai tineri decât Mullins, pleoștiți, îmbrăcați în zdrențe și afișând o frizură africană. Unul ținea în mână o sticlă de rom, al doilea, mai înalt, ducea o macetă.

– Îmi datorezi trei mii de *lempira*, i-a spus Mullins Cassiopeei.

Și-a dat capul pe spate și în ochi i-au sclipit puncte argintii, în lumina lunii.

– Ne-am săturat de dominația asta americană, a spus bărbatul mai înalt, chicotind. Am dreptate, Jimmy?

– Jimmy, am zis, am avut o înțelegere.

Mullins n-a spus nimic. Fața îi era o mască de furie. Se legăna pe marginea șanțului, fără să observe șerpii.

– Ne-am săturat de exploatarea asta, a spus bărbatul, iar prietenul lui, care trăgea o dușcă din sticlă, l-a înghiontit vesel și a zis:

– Hai că sună mișto, amice! Ascultă.

A pocnit din degete, în ritm de reggae, și a început să cânte cu un glas dulce, tremurat:

Ne-am săturat de dominație,
Oh yea, aa-ay,
Suntem sătui de exploatație...

Scenariul era evident: cei doi îl întâlniseră pe Mullins, beat, într-un bar, ascultaseră povestea moștenirii sale neașteptate și, gândindu-se că era tras pe sfoară, sperând să obțină și ei niște foloase, l-au ațâțat la confruntarea asta.

– E pământul meu și nu stai legal pe el, a spus Mullins.

– Cum rămâne cu înțelegerea noastră, Jimmy? l-am întrebat. Banii sunt la mine acasă.

Era tentat, dar băutura și politica îi otrăviseră mândria.

– Nu sunt cerșetor. Vreau ce-i al meu și banii *ăstuia* sunt ai mei.

S-a aplecat și a cules una dintre cochiliile risipite prin preajmă; și-a îndoit degetele, vârându-le în

interiorul cochiliei – i se potrivea pe mână ca o mănuşă de gladiator. A aruncat cu putere în direcţia noastră şi cochilia a vâjâit prin aer.

Cassiopea a lăsat să-i scape un şuierat.

Atmosfera era foarte încordată în luminiş. Cei doi bărbaţi îl priveau pe Mullins cu un nou respect, o nouă vigilenţă, şi le pierise cheful de glume. Chiar şi în mâinile unui nebun, cochiliile de scoici erau o treabă serioasă; aveau o putere rituală. Cassiopea îl măsura pe Mullins cu o privire goală. M-am simţit inundat de furia ei – am evaluat-o ca fiind mai puţin furie, cât rece dezaprobare, de calibrul emoţiei pe care o simţi ca reacţie la un copil obraznic. Dar eu eram gata să intervin dacă dispoziţia ei avea să se înrăutăţească. Mullins era, în esenţă, un laş şi m-am gândit că pot să merg până la margine, nu mai departe. M-am strecurat mai în faţă, aşezându-mă între ei. Gura îmi era uscată.

– O să te bat de te nimicesc, dacă nu-mi dai banii, a continuat Mullins, traversând şanţul.

– Ascultă, Jimmy... am spus, încercând să apelez la glasul raţiunii.

Cassiopea a dat să se năpustească asupra lui. Mi-am aruncat braţele în jurul ei şi Mullins, cuprins de panică, observând că ea se află într-o poziţie dezavantajoasă, a azvârlit cochilia. Cassiopea m-a îmbrâncit şi a încercat să evite lovitura. Însă am împiedicat-o exact cât nu trebuia. Scoica i-a atins umărul. Cassiopea a scos un horcăit gutural, care

m-a zgâriat ca o unghie pe șira spinării și s-a apucat de rană.

– Vedeți, le-a spus Mullins, triumfător, prietenilor săi. Negrul își rezolvă singur problemele.

A trecut șanțul de-a-ndăratelea, s-a clătinat, gata să cadă și, încercând să se îndrepte, a zărit șerpii. Ar fi fost imposibil să nu-i vadă – loveau cu frenezie plasa de sârmă. Lui Mullins i-a căzut fața. S-a dat înapoi. Una dintre pietre era dislocată. Șerpii au început să iasă, desenând modele negre, vălurite, pe pământ și dispărând printre gunoaie, foșnind frunzele moarte.

– O, Jimmy!

Hettie a întins o mână spre el.

– Bagă de seamă!

Cassiopea a mai scos un scrâșnet din acela înfiorător și s-a ghemuit, legănându-și trunchiul, cu mâinile îndoite. Carnea de pe umărul stâng îi era sfâșiată, sângele îi șiroia pe braț, picurând din vârfurile degetelor, făcându-le să arate ca niște gheare. A traversat șanțul, după Mullins. Pe neașteptate, bărbatul mai înalt s-a năpustit asupra ei, cu maceta ridicată. Cassiopea i-a prins încheietura și l-a răsturnat cu o singură mână în șanț, cu ușurința cu care ar fi azvârlit o sticlă goală.

În șanț mai erau șerpi. L-au apucat de brațe, de picioare, iar el se zvârcolea sălbatic, urlând, dar probabil că un șarpe i-a mușcat o venă, căci strigătele i-au fost brusc curmate. Membrele i-au zvâcnit, lovind pământul, și a dat ochii peste cap. De sub

pleoape i se zăreau sclipiri de iris, argintii. O năpârcă minusculă îi atârna ca un ciucure de obraz şi o viperă i se răsucea în jurul gâtului, scoţându-şi capul turtit printre şuviţele de păr. Am auzit un ţipăt, un trosnet scurt şi m-am uitat spre mijlocul luminişului. Cel de-al doilea bărbat, chircit la picioarele Cassiopeei, cu gâtul frânt. Din gură i se revărsa un sânge întunecat, băltindu-i sub falcă.

– Domnule Milliken, a spus Mullins, retrăgându-se.

Îi dispăruse bravada.

– O să îndrept lucrurile. Hettie o să repare zgârietura aia mică...

Cassiopea a făcut un salt înspre el, incredibil de înalt. O mişcare superbă, lină, ca arcuirea unui plonjor, dar mai complexă. A rămas ghemuită, în aer şi, trecând pe lângă Mullins, i-a smuls scoica din mâna tremurătoare, şi-a potrivit-o pe mâna ei şi s-a învârtit, ca să ajungă faţă în faţă cu el – toate acestea înainte de a ateriza.

Hettie a început să ţipe. Ţipete scurte, ascuţite, ca şi cum cineva ar fi înjunghiat-o, iar şi iar.

Mullins a alergat spre pădure, dar Cassiopea a ţâşnit în faţa lui, blocându-i drumul. Zâmbea. Din nou, bărbatul a început să fugă şi din nou, Cassiopea i-a tăiat calea, ţinându-se aproape, plutind peste pământ. Iar şi iar, l-a lăsat să fugă, dându-i speranţă şi spulberând-o, hărţuindu-l în fel şi chip. Vântul bătea mai tare, norii goneau pe cer, iar lumina lunii pâlpâia, cu fiecare nor. Luminişul părea că se învârte, un carusel de lumini şi umbre, iar

țipetele lui Hettie țineau cadența. Lui Mullins i se înmuiaseră picioarele; alerga dintr-o parte în alta, cu brațele în vânt și în cele din urmă s-a prăbușit pe un maldăr de frunze. Aproape instantaneu, s-a ridicat în genunchi, zbierând și trăgând de un șarpe care îi atârna de încheietură. O viperă, cred.

– Ah, țipa el. Ah... ah!

Privirea lui mi-a străpuns ochii, înghețându-mă cu disperarea lui; o fantă de lumină i-a atins fruntea, și sudoarea îi sclipea în mărgele de argint.

Cassiopea s-a apropiat, l-a înhățat de piept, l-a ridicat, ținându-l cu picioarele bălăngănindu-se în aer. Mullins a început să dea din picioare fără vlagă, bolborosind. Apoi l-a lovit cu cochilia în față. O dată. De două ori. De trei ori. Fiecare lovitură despica osul, făcând sângele să țâșnească. Urletele lui Hettie au devenit bocet. După lovitura finală, trupul lui Mullins a fost străbătut de un spasm – prea mărunt, parcă, pentru a fi moartea.

Îmi dădeam seama vag că Hettie încetase să țipe, că motorul bărcii fusese pornit, dar eram încremenit. Cassiopea continua să-l țină pe Mullins în aer, admirându-și parcă opera. În lumina lunii, capul îi strălucea negru, fără chip și ciudat deformat. S-a scurs cel puțin un minut până când l-a lăsat să cadă. Bufnitura a spart vraja. M-am îndreptat încet către junglă.

– Poți să pleci, Frank. N-am să te omor.

Eram buimăcit de spaimă și aproape că mi-a venit să râd. Nu s-a întors, dar mi-a aruncat o privire

peste umăr – o poză amenințătoare. Mă temeam că, dacă aș încerca să plec, m-ar hărțui prin pădure.

– N-am să te omor.

Și-a plecat capul și i-am simțit disperarea, rușinea; asta mi-a domolit teama.

– Vor veni soldații.

Era tăcută, neclintită.

– Ar trebui să faci schimbul cu Ray.

Eram oripilat de ce făcuse, dar voiam să trăiască. Nebună sau nu, era prea prețioasă ca să se piardă – un glas al misterului în toată această lume obișnuită.

– S-a terminat. A rostit aceste vorbe într-o șoaptă mohorâtă. Știu că îți cer mult, Frank, dar vrei să-mi ții tovărășie?

– Ce ai de gând să faci?

– Nimic. Să aștept soldații.

Și-a cercetat rana; sângele încetase să curgă.

– Dacă nu vin înainte de primii zori, voi privi răsăritul. Întotdeauna am fost curioasă să-l văd.

N-a scos aproape nici un cuvânt tot restul nopții. Ne-am dus la țărm și ne-am așezat lângă un desiș de mangrove. Am încercat s-o conving să supraviețuiască, dar mi-a respins fiecare argument cu un gest necruțător. Către dimineață, când primele nuanțe de gri s-au ivit dinspre răsărit, a fost cuprinsă de un spasm, o cădere scurtă a membrelor, și a rămas leșinată. Pe apă, zorile se ivesc pe nesimțite și, când și-a recăpătat cunoștința, griul cerului era străpuns deja de raze rozalii.

– Fă schimbul, am îndemnat-o. Nu e prea târziu, aşa-i?

M-a ignorat. Ochii îi erau aţintiţi asupra orizontului, unde se ivea marginea discului solar; marea oglindea o cărare unduitoare, în nuanţe de purpuriu şi mov, ce se întindea dinspre soare, iar norii erau pictaţi în aceleaşi culori.

Zece minute mai târziu, a avut o convulsie şi mai puternică. De data aceasta, o spumă de sânge i-a acoperit nările. A bâjbâit după mâna mea şi, când mi-a strâns-o, mi-am simţit oasele scrâşnind, măcinându-se. Şi sentimentele mi se măcinau; situaţia în care mă aflam – asemeni lui Henry Meachem – era similară cu a ei. Extratereştri şi străini, cu toţii, incapabili să stăpânim această insulă a melancoliei.

La scurt timp după cea de-a treia convulsie, am auzit un motor. O barcă se îndrepta direct spre noi, dinspre peretele recifului; nu era o ambarcaţiune prea mare ca să fie miliţia şi, când s-a apropiat, l-am recunoscut pe Hatfield Brooks, după silueta aplecată peste cârmă, după frizura africană. A oprit motorul şi a lăsat barca să plutească, până ce a ajuns la vreo cincisprezece metri de ţărm. Apoi a aruncat ancora şi a luat o puşcă ce era sprijinită de banca din faţă. A dus puşca la umăr.

– Dă-te la o parte, domnule Winship! a strigat. Nu pot să jur că nu-mi tremură mâna.

În spatele lui, prin straturile de nori ţâşneau suliţe de lumină – o catedrală pe cer.

– Hatfield, nu!

Am păşit în faţa Cassiopeei, fluturându-mi braţele.

– E... pe moarte! Nu e nevoie!

– Dă-te la o parte! a strigat. Omul l-a ucis pe Jimmy şi am venit după el!

– Lasă-l să moară liniştit!

– El nu l-a lăsat pe Jimmy să moară liniştit! Hettie zicea cum l-a lovit nebunul.

A rămas neînduplecat şi a ochit.

Cu un suspin horcăit, Cassiopea s-a ridicat în picioare. Am prins-o de mână. Pielea îi ardea, pulsul îi bătea ca o tobă. Colţurile ochilor îi pulsau nervos şi una dintre pupile era de două ori mai mare decât cealaltă. Chipul pe care îl vedeam în lumina răsăritului era chipul lui Ray – cu obrajii supţi, mânjiţi de noroi, descompus, dar chiar şi atunci am zărit, dedesubt, un contur mai blând. Mi-a desfăcut degetele de pe încheietură.

– Adio, Frank, a spus.

M-a împins şi a început să alerge înspre Hatfield. Să alerge!

Apa era adâncă până la brâu lângă recif şi, totuşi, a străpuns-o de parcă nu ar fi fost nimic, lăsând în urmă un siaj ca o barcă în viteză. Era o imagine mai tulburătoare decât momentul în care îl zdrobise pe Mullins. Profund inumană. Primul glonţ al lui Hatfield a izbit-o în piept şi abia dacă a încetinit-o. Când a venit cel de-al doilea glonţ, era la şapte metri de barcă şi de data asta a căzut într-o parte,

ţinându-se de burtă. Al treilea glonţ i-a împroşcat un jet de sânge din umăr. A făcut un pas în spate, dar a pornit din nou. Un pas după altul, greoi, scuturându-şi capul de durere. Patru, cinci, şase. Hatfield trăgea glonţ după glonţ şi eu urlam să termine odată – fiecare împuşcătură era o lovitură de ciocan care aducea după sine un nou urlet înfiorat. La un pas de barcă, s-a prăbuşit în genunchi şi s-a agăţat de chilă, zgâlţâind-o violent. Hatfield sărea dintr-o parte în alta, incapabil să ţintească. Puşca s-a descărcat de două ori. Împuşcături răzleţe, în aer, înspre copaci.

Şi atunci, cu capul pe spate, cu braţele ridicate, Cassiopea a făcut un salt din apă.

Din lume.

Nu ştiu exact dacă a vrut să-l omoare pe Hatfield sau dacă era doar o ultimă expresie a corporalităţii sale – oricare i-au fost intenţiile, s-a înălţat atât de sus încât a fost mai mult un zbor decât o săritură. Înconjurată de o aură de stropi învăpăiaţi, cu pieptul brăzdat de şiroaie de sânge, părea creaţia unui vizionar, ţâşnind dintr-un ou incrustat cu diamante şi atras, cu graţie, înspre ceruri. Însă, ajunsă în punctul cel mai înalt, s-a dezmembrat şi s-a prăbuşit, dispărând într-un şuvoi de apă. După câteva momente, a ieşit plutind – cu faţa în jos – şi a început să se îndepărteze, dusă de ape. Zgomotul recifului s-a domolit, transformându-se într-un ritmic, liniştitor şuierat. Trupul se răsucea încet, în ritmul valurilor. Peticul de apă din jurul ei era stropit cu

aur și purpură, de parcă din răni s-ar fi prelins culorile curcubeului.

Hatfield și cu mine ne-am uitat unul la altul, din depărtare. Nu a coborât arma. Destul de ciudat, dar nu-mi era frică. Ajunsesem la concluzia Cassiopeei, la înțelegerea faptului că, din acest moment, anii nu puteau decât să scadă. Mă simțeam pregătit să mor. Vuietul blând al valurilor lovindu-se de recif deveni tot mai puternic, tot mai puternic, trupul plutea încet către țărm, silueta neagră, cu părul încâlcit, se legăna în barca lui mică, având în spate imensa flamură a răsăritului – era o ambianță perfectă pentru moarte. Întreaga lume era cufundată în moarte. Dar Hatfield a coborât pușca. Și-a ridicat pe jumătate mâna – un salut sau un adio abandonat – și a rămas așa, o secundă sau două; probabil și-a dat seama de inutilitatea oricărui gest, căci după aceea și-a plecat capul și a pornit motorul, lăsându-mă să mă ocup de trupul mort.

Autoritățile nu au reușit să contacteze familia lui Ray. Se prea poate să nu fi avut pe nimeni; nu vorbise niciodată de rudele sale. Cimitirul local i-a refuzat rămășițele pământești – prea mulți din familiile Brooks și Mullins erau în pământul lui și astfel, cum se cuvenea, a fost îngropat lângă Ezechiel și Carl, în Cimitir. Hatfield a părăsit insula, croindu-și drum către Miami; deși încă este considerat un fel de erou, valul antiamericanismului s-a retras – era ca și cum Ray ar fi ținut locul tuturor mercenarilor

și bancherilor care au prădat insula de-a lungul anilor. Din nou au apărut saluturi prietenești, fețe zâmbitoare și pescari mulțumiți. Cât despre mine, m-am însurat cu Elizabeth. Nu am nici un fel de iluzii în privința relației noastre; privind în urmă, mi se pare o mișcare autodistructivă. Dar eram tulburat, bântuit. Dacă nu aș fi făcut tâmpenia cu casetofonul, dacă nu mi-aș fi aruncat brațele în jurul Cassiopeei, oare ar fi reușit să-și stăpânească furia? L-ar fi dezarmat măcar pe Mullins? Aveam nevoie de vraja amară a unei căsătorii ca să revin cu picioarele pe pământ, să las în umbră răspunsurile la aceste întrebări, să estompez semnificația evenimentelor.

Și care a fost semnificația?

A fost istorisirea unui pribeag ca nimeni altul, un amestec de nave spațiale și pirați, nebuni și fantome, toate țesute în povestea unei ființe extraterestre și a unui petic amărât de pământ acoperit cu mangrove? Sau era pur și simplu un exemplu extraordinar de psihoză, o justificare labirintică pentru lipsa de putere interioară a unui tânăr?

Nu am nici o dovadă care să fie măsurabilă după vreo regulă științifică, dar pot să ofer una care e tipică pentru Guanoja și, de aceea, deschisă interpretărilor – cele văzute ar fi putut fi întâmplarea propriu-zisă sau umbra unei asemenea întâmplări, sau poate urma unei dorințe atât de puternice, încât să supraviețuiască mai mult decât creierul care a conceput-o. Iată mărturia lui Donald Ebanks, un

pescar care s-a oprit într-o noapte la cimitir, pentru a-şi repara barca, la câteva luni după moartea Cassiopeei. L-am auzit spunând povestea la Bojdeuca Găinii, şi întrucât era doar cea de-a treia repovestire, întrucât pescarul nu dăduse încă pe gât decât două pahare de rom, povestea nu deviase prea mult de la original.

– Cârpăceam furtunul de alimentare, zicea el, când dintr-o dată se aude sunetul vântului şi totuşi nu simt nici un vânt. Ştiu că e semn de vedenii, dar nu mi-e frică, fiindcă mama mea m-a dus la Escuilpas când eram mic şi i-a cerut Fecioarei Negre să mă binecuvânteze. După asta, nici o vedenie nu poate să-mi facă vreun rău. Totuşi, mă neliniştesc. Mă întorc şi, iată-le acolo. Două, ambele strălucind alburii şi cu sclipirea aia de fantomă, care nu te lasă să le vezi culorile adevărate. Una era Ray Milliken, cealaltă... Dumnezeule! Am căzut pe spate în barcă. Nu i se vedeau decât ochii şi dinţii, iar în jurul capului are o corolă, ca petalele de anemone – care se răsuceşte şi foşneşte. Şi era înaltă! Să fi tot avut cu juma' de metru mai mult ca Ray. Înaltă şi deşirată. Îmbrăcată cu ceva mulat, de sus până jos şi strălucea mai tare decât aura din jurul lor. Ray îmi zâmbeşte şi face un pas către mine, dar celălalt îl prinde de braţ şi parcă îl ceartă. Arată în spatele lor şi acolo, chiar unde arată, o parte din strălucire luminează un punct şi punctul creşte din ce în ce mai mare, până ajunge cât un cerc şi, prin cerc văd plante târâtoare, copaci... o junglă deasă cum au în Miskitia.

Ray are o mutră arţăgoasă, dar ridică din umeri şi trec toţi prin cerc. Nu umblă ca mine şi ca tine, mă înţelegi. Dispar, şi cu ei dispare şi vântul. Pricepeţi, nu umblă prin Cimitir, ci pe drumuri de vedenii, care le absorb repede din lume, şi doar se fac mici, tot mai mici, până ce nu mai rămân decât o pată de lumină şi o şoaptă de vânt. Apoi dispar. Dispar pentru totdeauna, aşa am avut senzaţia. Dar unde, nu ştiu să vă spun.

MENGELE

În timpul războiului din Vietnam, am fost cercetaș aerian, pilotând un Cessna cu un singur motor, jos, deasupra junglei, localizând țintele pentru avioanele F-16. Nu era nici pe departe atât de periculos cum s-ar părea; gherilele vietnameze preferau să mă lase în pace, cu riscul minim de a fi localizați, decât să-și trădeze pozițiile doborându-mă, și majoritatea zborurilor mele se desfășurau într-o atmosferă de relativă pace și liniște. Am fost întotdeauna un singuratic, poate puțin mizantrop și, după ce mi-am terminat misiunea, după ce m-am întors în State, am descoperit că aceste atitudini s-au întărit. Războiul nu-mi colorase percepțiile, nici nu-mi luase vălul de pe ochi, căci, oriunde mă duceam, observam o copleșitoare disoluție. În zonele de război și în galeriile de tragere ale orașului, în cartierele bombardate ale decăderii urbane, în muzica violentă și în furnicarul de epave umane și copii alienați vedeam, oglindite, energiile care creaseră Vietnamul și mi-am dat seama că, în cultura noastră, pacea și războiul aveau în fond aceleași efecte.

Occidentul, se părea, era cu adevărat în declin. Rezonam mai puțin cu cei care predicau reforma socială decât cu evangheliștii cu ochi rătăciți de pe străzi, care vesteau sfârșitul și triumful răului. Totuși, răul mi se părea un termen prea emoțional și simplist, amintind de demonii mișunând și de ciuma medievală, și am preferat să mă gândesc la el ca la o maladie spirituală. Totuși, indiferent ce etichetă i se punea agoniei, nu voiam să am nici o legătură cu ea. Am ajuns să mă gândesc la experiențele mele de război, la minimalismul limpede al zborurilor singuratice, ca la o poveste idilică și astfel am început să mă ocup de transbordarea avioanelor mici (Bacul Aerian al lui Phelan, îi ziceam, până când m-am mai deșteptat).

Dispoziția mea față de această ocupație era similară cu aceea pe care o are cineva pus în fața perspectivei de a traversa o băltoacă prea mare ca să poată fi sărită: trebuie să-și stabilească un traseu printre porțiunile cu apă mai mică și apoi să salte pe vârfuri, de la un punct la altul, aterizând cât mai ușor, ca să nu se stropească din cap până-n picioare. Intenția mea era să mă înalț deasupra decăderii, să ating doar acele locuri rămase neîntinate. Unele dintre avioanele pe care le transbordam duceau mărfuri pe care nu le inspectam riguros; pe altele le livram proprietarilor, dar departe bine de casele lor. Cu cât mai departe, cu atât mai bine, din punctul meu de vedere. După calculele mele, mi-am petrecut un an și trei luni în aeronave cu elice, deasupra apei,

o bună parte deasupra Atlanticului de Nord și, astfel, când mi s-a oferit un onorariu substanțial ca să pilotez un Beechcraft cu două motoare de la Miami la Asunción, capitala Paraguayului, nu m-am lăsat greu convins.

Totuși, încă de la început, s-a dovedit că acest zbor nu era nicidecum lipsit de provocări. Beechcraftul era o rablă. Aripa dreaptă tremura, cabina zăngănea ca o tărăboanță veche și stația radio se defecta în mod constant, dându-și duhul pentru totdeauna când am trecut în spațiul aerian al Paraguayului. A trebuit să cobor în Guayaquil pentru reparații la sistemul electric și apoi, pe când zburam peste Gran Chaco – pădurea imensă care se întinde în estul Paraguayului, o zonă sălbatică, de dealuri șifonate, de un verde întunecat – motoarele au murit.

În acele prime secunde de liniște absolută, înainte ca pământul să mă tragă în jos și ca vântul să înceapă să gonească pe lângă mine, am simțit o euforie, o irațională încredere că Dumnezeu alesese să facă o excepție pentru mine și abrogase legea gravitației, că voi pluti tot restul drumului către Asunción. Dar când botul avionului s-a înclinat către pământ și prin măruntaie mi-a trecut un fior, m-am scuturat de această idee și am început să lupt pentru viața mea. Un râu – Pilcomayo – scânteia argintiu printre dealuri, pe mai mulți kilometri în stânga mea. Am virat ușor și m-am îndreptat către el. În condiții obișnuite, aș fi avut timp să aleg porțiunea optimă de

apă, dar Beechcraftul plana mai prost chiar decât o aeronavă, şi am fost nevoit să mă decid pentru cel mai apropiat loc adecvat: o porţiune destul de dreaptă, înconjurată de versanţi abrupţi, acoperiţi de pin. În timp ce coboram fulgerător printre versanţii aceia, am zărit de-a lungul ţărmului colibe cu acoperişuri negre şi o casă mult mai mare profilându-se pe creastă. Apoi m-am prăbuşit, săltând ca o piatră, pe o distanţă de aproape o sută de metri. Am simţit coada avionului ridicându-se, pe urmă totul a devenit un vârtej ameţitor de verde întunecat şi lumină orbitoare şi sclipirea aspră a râului s-a ridicat, zguduindu-mi parbrizul.

Trebuie că mi-am revenit în simţiri la scurt timp după impact, căci îmi amintesc un chip, cercetându-mă. Era ceva deformat la faţa aceea, ceva în neregulă cu forma sau culoarea, dar eram prea ameţit ca să văd limpede. Am încercat să vorbesc, am reuşit să scot un sunet dogit şi doar acest mic efort m-a făcut să-mi pierd din nou cunoştinţa. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit într-o încăpere cu tavanul înalt, ale cărei dimensiuni mă îndemnau să cred că se afla în interiorul casei mari pe care o observasem în vârful muntelui. Mă durea capul îngrozitor şi, când mi-am dus o mână la frunte, am descoperit că era bandajată. De îndată ce durerea a dispărut, m-am ridicat şi am privit împrejur. Decorul camerei avea o rigiditate care s-ar fi potrivit într-un mausoleu. Pereţii şi duşumelele erau de marmură gri, brăzdată de

vinișoare de un gri mai închis; ușa – un dreptunghi searbăd de lemn de abanos – era flancată de două scaune de lemn; patul era acoperit cu o cuvertură de mătase neagră. Am presupus că draperiile de la ferestre sunt și ele negre, dar, la o privire mai atentă, am descoperit că erau țesute dintr-un material care, sub diferitele intensități ale luminii, etala mai multe culori întunecate. Acestea erau singurele piese de decor. Cu grijă, căci eram încă amețit, m-am dus la fereastră și am tras draperiile. Risipite printre pini, mai jos, se aflau vreo zece acoperișuri negre de țiglă și o mână de oameni se zăreau pe potecile dintre ele. Mișcările lor aveau un soi de lentoare înspăimântătoare care mi-a amintit chipul deformat pe care-l văzusem mai devreme și un frison nervos mi-a scuturat umerii. Mai în jos, pinii erau mai groși, ascunzând rămășițele avionului, deși printre tufe se zăreau petice de apă strălucitoare.

Am auzit un clic în spatele meu și, întorcându-mă, am zărit în pragul ușii un bătrân. Se sprijinea într-un toiag și era îmbrăcat într-o cămașă gri, largă, încheiată până sub bărbie, și pantaloni – după toate aparențele, din același material ca draperiile. Era atât de cocoșat încât doar cu mare dificultate a reușit să-și ridice ochii din pământ (o infirmitate, mi-a spus mai târziu, care l-a condus la interesul pentru entomologie). Era chel, cu scalpul marmorat ca un ou de pasăre, și când a început să vorbească, răgușeala din glas nu-i putea ascunde un puternic accent german.

– Mă bucur să văd că te-ai ridicat, domnule Phelan, a spus, sugerând, cu un gest, că ar trebui să mă aşez pe pat.

– Presupun că dumitale trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, am răspuns, arătând către bandaj. Îţi sunt foarte recunoscător, domnule...?

– Poţi să-mi spui dr. Mengele.

S-a apropiat de mine, cu paşi târşâiţi, înaintând ca un melc.

– Desigur, numele l-am aflat din actele tale. Îţi vor fi înapoiate.

Numele Mengele, care suna ca un clopot trist, îmi era cunoscut, dar nu eram nici evreu, nici student la istorie şi abia după ce m-a examinat, declarându-mă apt, am început să leg numele şi faptele de vârsta sa, de accentul german şi de prezenţa lui în acest îndepărtat sat paraguayan. Atunci mi-am amintit o fotografie pe care o văzusem pe când eram copil. Un bărbat rotofei, zâmbitor, cu părul negru, tăiat scurt deasupra urechilor, stătea lângă o masă chirurgicală, unde era întinsă o femeie tânără, cu trunchiul acoperit de un cearşaf. Picioarele îi erau expuse şi, de la gambă în jos, toată carnea fusese îndepărtată, lăsând oasele să se proiecteze din învelişurile însângerate ale genunchilor. *Josef Mengele în cabinetul lui de la Auschwitz*, menţiona explicaţia. Fotografia avusese un impact destul de mare asupra mea, din cauza detaliilor sale oribile şi, de asemenea, fiindcă nu înţelesesem ce scop ştiinţific ar fi putut sluji o asemenea mutilare. M-am uitat lung la bătrân,

încercând să asociez chipul său cu faţa zâmbitoare, cărnoasă, încercând să simt emanaţia malefică, dar era ofilit şi zbârcit, până la anonimat, şi singura impresie pe care am avut-o faţă de el a fost aceea a unei enorme vitalităţi, a unei viguroase exuberanţe fizice, atribuite îndeobşte unui tânăr sănătos.

– Mengele. Nu...

– Da, da! a aprobat grăbit. *Acel* Mengele. Doctorul nebun al celui de-al Treilea Reich. Monstrul, sadicul.

Eram dezgustat, dar, totuşi, nu mă simţeam atât de indignat pe cât aş fi putut să fiu, dacă aş fi fost evreu. Mă născusem în 1948 şi terorile celui de-al Doilea Război Mondial, lagărele de concentrare, hidoasele experimente pseudoştiinţifice ale lui Mengele, toate aveau pentru mine autenticitatea unor filme cu vampiri. Eram curios, chiar extrem de curios, aşa cum un copil devine fascinat de o insectă târâtoare pe care a scos-o de sub o piatră. E tentat s-o zdrobească, dar mai degrabă s-o privească mişcându-se de colo-colo.

– Vino cu mine, a spus Mengele, târşâindu-şi paşii către uşă. Îţi pot oferi o cină, dar apoi mă tem că trebuie să pleci. Aici nu avem decât o singură lege, care spune nici un străin nu trebuie să-şi petreacă noaptea între graniţele noastre.

Nu observasem nici un drum care să ducă înspre sat şi, când l-am întrebat dacă aş putea folosi staţia radio, a râs:

– Nu avem nici un fel de comunicare cu lumea exterioară. Aici suntem autosuficienţi. Nici un sătean

nu pleacă vreodată și arareori avem vizitatori. Va trebui să te descurci cum poți.

– Vrei să spui că va trebui să merg pe jos?

– N-ai de ales. Dacă te îndrepți spre sud, de-a lungul râului, la vreo douăzeci, douăzeci și cinci de kilometri, vei da de un alt sat și acolo vei găsi o stație radio.

Perspectiva de a fi aruncat în Gran Chaco mă făcea și mai puțin dornic de compania lui, dar, dacă aveam de străbătut douăzeci, douăzeci și cinci de kilometri, aveam nevoie de mâncare. Înainta atât de încet, încât drumul nostru până în sufragerie a reprezentat, efectiv, un tur al casei. Vorbea în timp ce mergeam, povestindu-mi – destul de surprinzător – despre convertirea lui la nazism (național-socialism, îl denumea) și despre munca sa în lagăre. Ori de câte ori puneam o întrebare, se oprea, chipul îi devenea inexpresiv și, după o clipă, dădea un răspuns complicat. Aveam senzația că răspunsurile lui erau exersate dinainte, că anticipase, cu multă vreme în urmă, orice întrebare posibilă și, în timpul acelor pauze, scotocea printr-un dosar. Adevărul e că îl ascultam doar cu o ureche, fiindcă mă deconcerta casa. Părea nu atât o casă, cât un sumbru peisaj mental și, deși eram însoțit de omul a cărui minte o reflecta, fără îndoială, mă simțeam primejduit, scos din elementul meu. Am străbătut cameră după cameră de marmură gri și mobilier negru, asemănătoare cu cea pe care am descris-o deja, dar cu câte o variație ocazională: un piedestal pe care nu se afla

nimic în afară de o placă de obsidian; o etajeră pe care erau înșiruite volume negre; un covor de un negru atât de tern și de închis, încât părea să fie o deschidere către o dimensiune a răului. Liniștea sporea senzația mea de pericol și, când am intrat în sufragerie – o celulă imensă de marmură, care se deosebea de celelalte încăperi prin masa lungă de abanos și un candelabru de fier –, m-am străduit să fiu atent la el, sperând că sunetul glasului său îmi va liniști nervii. Îmi povestea, mi-am dat seama, despre fuga lui din Germania.

– Nu am simțit-o ca pe o evadare. A avut mai degrabă aerul unei vacanțe. Împachetarea, despărțirile grăbite și, de îndată ce am ajuns în Italia și m-am întâlnit cu omul meu de legătură la Vatican, totul a devenit chiar relaxant. Mese copioase, vinuri bune și, în cele din urmă, o călătorie tihnită pe mare.

S-a așezat la un capăt al mesei și a sunat dintr-un clopoțel. Fusese cumva înfășurat și abia dacă scoase un sunet.

– Mă tem că vor mai trece câteva minute până vei fi servit. Nu știam când vei fi destul de refăcut ca să mănânci.

M-am așezat la capătul opus al mesei. Ambianța ciudată, întâlnirea cu Mengele și acum amintirile lui, toate imediat după prăbușire... mă amețeau. Mă simțeam de parcă intram și ieșeam din existență; acum eram vioi, atent la cuvintele lui, și în clipa următoare eram învăluit într-o stare confuză și mă holbam la pereți. Mi se părea că vinișoarele

marmurei se zvârcoleau, scriind mesaje într-o limbă arhaică.

– Casa asta, am spus pe neașteptate, întrerupându-l. De ce e așa? Nu mi se pare un loc în care un om – chiar și unul cu trecutul dumitale – ar alege să trăiască.

Din nou, acel vid de o clipă.

– Cred că ai putea foarte bine să fi un suflet-pereche, domnule Phelan, a spus el și a zâmbit. Doar o singură persoană a mai pus această întrebare și, deși nu a înțeles la început răspunsul meu, a ajuns să înțeleagă, așa cum poate vei înțelege și dumneata într-o zi.

Își drese glasul.

– Cu mulți ani în urmă, după ce m-am stabilit în Paraguay, am trecut printr-o criză de conștiință. Nu regrete cu privire la faptele mele din timpul războiului. O, aveam coșmaruri din când în când, dar nu mai mult decât i se întâmplă oricui. Nu, credeam în munca mea, în ciuda faptului că fusese înfățișată ca malefică și, după cum a reieșit mai târziu, s-a dovedit a fi fundamentul unor descoperiri ulterioare. Dar, m-am gândit, probabil că *a fost* malefică. Dacă așa stăteau lucrurile, le recunoșteam deschis... și, totuși, nu mă văzusem niciodată ca pe un om rău. Doar ca pe unul devotat. Iar acum punctul central al devoțiunii mele – național-socialismul – eșuase. Totuși, pentru mine era de neconceput că principiile care stăteau la baza acestuia eșuaseră și am ajuns la concluzia că eșecul putea fi pus, probabil,

pe seama unor interpretări greşite ale acelor principii. Lucrurile se întâmplaseră prea repede pentru noi. Fusesem mereu pe fugă, copleşiţi de nevoile ţării noastre; fusesem prea presaţi ca să putem acţiona coerent şi mişcarea devenise mai puţin o religie, cât o biserică. Ritualuri goale, pompoase, luaseră locul acţiunii îndelung gândite. Dar acum nu eram în nici un fel presat şi aveam tot timpul din lume, aşa că am purces să cercetez natura răului.

A oftat şi a bătut darabana pe masă.

– A fost un proces lent. Ani de studiu, în timpul cărora am citit filozofie, istorie naturală şi opere cabalistice, orice care ar putea avea legătură cu subiectul. Şi, când în cele din urmă am înţeles, am fost uimit că nu o făcusem mai devreme. Era atât de evident! Răul nu era – aşa cum fusese înfăţişat secole de-a rândul – unealta haosului. Poţi vedea acest adevăr în fiecare mecanism al lumii naturale, în norii de polen, în roiurile de muşte, în migraţia păsărilor. Aceste evenimente sunt marcate de precizie, dar nu sunt mai puţin haotice. Precizia lor este născută din supraabundenţă, un milion de proiectile trase şi doar o duzină ating ţinta. Nu, răul nu era haotic. Era simplitate, era sistem, era lovitura tăioasă a unui cuţit. Şi, mai cu seamă, era inevitabil. Descompunerea entropică a binelui, totala simplificare a creativului. Hitler a ştiut dintotdeauna şi naţional-socialismul a întruchipat mereu această idee. Ce altceva au fost *blitzkrieg*-urile şi lagărele de concentrare, dacă nu expresia tactică a acestei

simplicități? Ce este această casă, dacă nu aplicarea ei estetică?

Mengele a zâmbit, amuzat, se pare, de ceva ce a citit pe fața mea.

– Această explicație a mea poate nu ți se pare revelatoare, dar, odată ce am înțeles, tot ce făceam, toate cercetările mele au început să aibă succes, în vreme ce înainte eșuau. Prin înțelegere, desigur, nu vreau să spun că doar am recunoscut principiul. L-am absorbit, m-am cufundat în el, l-am lăsat, ca pe o vrajă, să mă stăpânească. Am *înțeles!*

Nu știu sigur ce ar fi trebuit să spun – eram revoltat de profunzimea nebuniei lui, de nelegiuirea lui –, dar în acel moment s-a întors către ușă și a spus:

– Ah, mâncarea ta.

Un bărbat îmbrăcat în același fel ca Mengele străbătea târșâit încăperea, ducând o tavă. Abia dacă i-am aruncat o privire, absorbit de gazda mea. Omul s-a așezat în spatele scaunului și, aplecându-se peste umărul meu, a început să așeze pe masă farfurii și argintărie. Apoi i-am observat mâna. Pielea era gri ca cenușa, degetele noduroase și nefiresc de lungi – degete de demon – și unghiile erau desenate cu semiluni de un alb desăvârșit. Speriat, mi-am ridicat privirea.

Aproape terminase de așezat masa în fața mea și mă îndoiesc că m-am uitat la el mai mult de câteva secunde, dar acele secunde au trecut încet, ca niște picături de apă care se preling dintr-un robinet stricat. Chipul lui avea o simplicitate hidoasă, care

reflecta decorul casei. Gura îi era o despicătură fără buze, ochii, ovale negre și înguste, nasul o mică umflătură perforată de două orificii netede; era chel, cu craniul alungit și de fiecare dată când își înclina capul, vedeam o creastă osoasă traversându-i scalpul, precum creasta sagitală a unei șopârle. Toate mișcările lui aveau acea lentoare înspăimântătoare pe care o remarcasem la oamenii din sat. Îmi venea să fug de la masă, dar m-am controlat și am așteptat până ce a ieșit, înainte de a vorbi.

– Dumnezeule! Ce e cu el?

Mengele își strânse buzele dezaprobator.

– Printre noi sunt întotdeauna oameni deformați, domnule Phelan. Cu siguranță că ai văzut și mai rele la viața ta.

– Da, dar...

– Dă-mi un exemplu.

S-a aplecat, nerăbdător să asculte.

Eram încurcat, dar i-am povestit cum într-o seară, în New York City, unde locuiesc, mă plimbam prin East Village, când un bărbat s-a apropiat de mine dinspre colțul opus. Avea gulerul ridicat, bărbia vârâtă în piept, așa că fața îi era aproape cu totul ascunsă. Totuși, când a trecut, lumina unui felinar mi-a dezvăluit o gură strâmbă, tăiată vertical, chiar sub pometi, plină de dinți minusculi. Nici măcar nu am putut să-mi dau seama dacă în plus avea și o gură normală și, de-a lungul anilor, am început să nu mai fiu sigur dacă a fost sau nu o halucinație.

Mengele era încântat şi m-a rugat să-i furnizez mai multe detalii descriptive, ca şi cum ar fi intenţionat să pună întâmplarea la dosarul lui.

– Dar servitorul, am întrebat. Cu el ce e?

– Pur şi simplu, un obiect de decor. O creatură din proiectul meu. Satul şi pădurile abundă de ele. Fără îndoială, vei întâlni destule mostre în drumul tău de-a lungul râului Pilcomayo.

– Proiectul tău?

Eram scos din minţi.

– Tu l-ai făcut aşa?

– Doar nu te aşteptai ca opera mea să aibă un caracter angelic.

Mengele a făcut o pauză, gânditor.

– Trebuie să înţelegi că tot ce vezi aici, sătenii, casa, totul este un monument al muncii mele. Are realitatea unuia dintre acele globuri de sticlă care conţin scene rurale hibernale şi, când sunt scuturate, produc furtuni de zăpadă. Aceleaşi mişcări, repetate iar şi iar, aceleaşi efecte produse. Nu ai de ce să te superi. Ei înţeleg.

Făcu semn către farfuriile din faţa mea:

– Mănâncă, domnule Phelan. Timpul ne presează.

M-am uitat la farfurii. Erau din ceramică neagră. Într-una era salată verde, în cealaltă, felii de friptură de vită înotând în sânge. Întotdeauna mi-a plăcut carnea de vită în sânge, dar în locul acela mi se părea o obscenitate. Cu toate acestea, îmi era foame şi am mâncat. Şi, în timp ce mâncam, iar Mengele îmi povestea despre cercetările lui genetice –

prin care crease monstruozități, precum servitorul –, m-am hotărât să-l ucid. Eram dușmani naturali, el și cu mine. Căci, deși nu aveam de reglat nici un fel de conturi personale, el exulta în disoluția pe care încercasem, aproape tot timpul vieții mele postbelice, s-o evit. Era timpul, m-am gândit, să fac mai mult decât s-o evit. Am decis să iau cuțitul cu care îmi tăiam friptura și să-i spintec beregata. Probabil că va aprecia simplicitatea.

– Firește, a spus el, crearea grotescului nu a fost culmea realizărilor mele. Culmea am atins-o acum nouă ani, când am descoperit o metodă de a influența pe cale chimică mecanismele care se află la baza ordinii genetice, mai precis acelea care controlează descompunerea și refacerea celulelor.

Nefiind om de știință, nu eram sigur că înțeleg ce voia să spună.

– Descompunerea celulei? Ești...

– Mai simplu spus, am învățat să inversez procesul îmbătrânirii. S-ar putea să fi descoperit secretul nemuririi, deși nu e încă limpede câte tratamente poate să suporte trupul.

– Dacă este adevărat, de ce nu te-ai tratat pe tine?

– Într-adevăr. De ce nu?

Nu mă îndoiam nici o clipă că mințea în privința marelui său triumf și că minciuna – care punea într-o perspectivă și mai întunecată caracterul malign al muncii sale, dovedindu-i inutilitatea, fără să slujească vreun alt scop în afară de ticăloșia egoului său –, această minciună mi-a întărit hotărârea de

a-l ucide. Am înhățat cuțitul și am început să-mi împing scaunul în spate, dar apoi un gând tulburător mi-a trecut prin minte.

– De ce mi te-ai dezvăluit? Știi că s-ar putea să povestesc totul cuiva.

– În primul rând, domnule Phelan, s-ar putea să nu mai ai niciodată șansa de a povesti. Un drum de douăzeci, douăzeci și cinci de kilometri de-a lungul râului Pilcomayo nu e o plimbare de duminică. În al doilea rând, cui să spui? Oficialitățile acestei țări sunt partenerii mei.

– Dar cum rămâne cu israeliții? Dacă ar afla despre acest loc, ar veni buluc peste tine.

– Israeliții? a pufnit Mengele cu dezgust. N-au cum să mă găsească aici. Spune-le, dacă vrei. Îți dau o dovadă.

A deschis un sertar de la capătul mesei și a scos o sticluță cu cerneală și o coală de hârtie. A picurat câțiva stropi de cerneală pe foaie și, după o clipă, și-a apăsat degetul, ca să lase amprenta. Apoi a suflat și a împins hârtia către mine.

– Arată-le asta israeliților și spune-le că nu mă tem de represaliile lor. Munca mea va merge mai departe.

Am ridicat foaia de hârtie.

– Presupun că ți-ai modificat amprentele, și asta nu va face decât să le dovedească israeliților că sunt nebun.

– Aceste amprente nu au fost modificate.

– Bine.

Am împăturit hârtia şi mi-am vârât-o în buzunarul cămăşii. Cu cuţitul în mână, m-am ridicat şi am păşit de-a lungul mesei, către el. Sunt sigur că ştia care-mi sunt intenţiile, dar cu toate acestea expresia absentă nu l-a părăsit, iar când am ajuns lângă el, m-a privit în ochi. Voiam să spun ceva, să rostesc o înjurătură care să-l trimită în iad, dar privirea lui calmă m-a enervat. Mi-am pus mâna stângă la ceafa lui, ca să-i ţin capul drept şi m-am pregătit să-i trec lama cuţitului peste beregată, dar în acel moment, m-a prins cu putere de încheietură, imobilizându-mă. L-am lovit peste frunte cu mâna stângă şi capul nici nu i s-a clintit. Îngrozit, am încercat să mă eliberez şi am reuşit să fac câţiva paşi împleticiţi, trăgându-l după mine. L-am lovit, iar şi iar, l-am zgâriat pe faţă, pe gât şi, făcând asta, i-am smuls nasturii de la cămaşă. Cămaşa s-a desfăcut şi ce-am văzut m-a făcut să ţip.

M-a trântit la podea şi a lepădat cămaşa sfâşiată. Am încremenit. Deşi era tot cocoşat, bustul lui avea pielea fină şi muşchii puternici, pieptul unui tânăr din care ţâşnea un gât ofilit. Braţele, de asemenea, se umflară de muşchi şi se transformată în braţe cioturoase, acoperite de pete roşietice. Nici urmă de cicatrici; pielea trecea de la tinereţe la bătrâneţe aşa cum un afluent îşi schimbă culoarea când îşi uneşte apele cu râul. „De ce nu?" venise răspunsul când l-am întrebat de ce nu se foloseşte de tratamentele sale. Desigur, se folosise şi - fidel susceptibilităţilor sale pervertite - se transformase

într-un monstru. Imaginea acelui chip descompus cocoțat pe un trup tânăr era destul să-mi zdruncine ultimele fărâme de rațiune. Copleșit de spaimă, m-am ridicat în picioare și am fugit din cameră, năvălind pe ușa de la intrare și coborând versantul acoperit de pini, cu râsul lui Mengele răsunând în urma mea.

S-a lăsat noaptea, luna în declin plutea sus pe cer și, în timp ce mă avântam pe cărarea ce ducea la râu, în razele de lumină argintie ce străbătea printre crengi, am văzut sătenii stând în fața colibelor lor. Unii s-au luat după mine, întinzând mâinile... dacă în implorare sau atac, nu-mi puteam da seama. Nu m-am oprit să le observ fiecăruia diformitățile, dar am zărit capete turtite, mâini ciudat configurate, ochi mari, ca niște vânătăi, care păreau mai degrabă petice de catifea țesute pe pielea lor, decât organe cu umori și capilare. Răsuflarea îmi hârâia în gât în timp ce făceam slalom printre ei, ferindu-mă de brațele care încercau, cu mișcări vâscoase, să mă atingă. Și apoi, împroșcând apa din vaduri, am trecut pe lângă rămășițele avionului meu, dincolo de acele povârnișuri blestemate, cuprins de panică, târându-mă, stârnind șuvoaie argintii de apă, ca niște țipete, expresii pure ale spaimei mele.

Douăzeci și cinci de kilometri de-a lungul râului Pilcomayo. Cincisprezece mile. Douăsprezece ore. Nici o unitate de măsură nu poate cuprinde teroarea acelui drum. Abunda, într-adevăr, de creaturile

lui Mengele. O dată, pe când mă oprisem să-mi trag sufletul, am zărit o bufniță pe o creangă ce se întindea deasupra apei. O bufniță neagră ca tăciunele, cu ochii scânteind de un palid portocaliu. Altă dată, din mijlocul râului, s-a înălțat o namilă, doar cu spatele, o vastă întindere de piele neagră, lucioasă. Să fi tot avut șapte metri. O dată, într-un loc unde râul se prăvălea într-o trecătoare și am fost nevoit să înaintez pe pământ, am simțit ceva greu urmărindu-mă prin tufișuri și, în cele din urmă, mai speriat de acest ceva decât de vârtejuri, am sărit în apă și m-am lăsat purtat de curent. Atunci i-am văzut capul imens, diform, aplecându-se peste buza prăpastiei, cu stelele în spate. De jur împrejur auzeam țipete și nu-mi venea să cred că puteau ieși din gâtlejuri pământești. Țipete bolborosite, răgete răgușite, șuierături ciudate, care îmi aminteau de sunetele ascuțite ale rafalelor de artilerie. În timpul acesta, am ajuns la satul despre care îmi vorbise Mengele. Eram incoerent și nu-mi amintesc mai nimic din zborul care m-a dus la Asunción.

Autoritățile m-au chestionat cu privire la accident. Le-am spus că busola mi s-a stricat, că n-aveam idee unde mă prăbușisem. Îmi era teamă să pomenesc de Mengele: oamenii aceia erau complicii lui și, în plus, dacă creaturile lui abundau de-a lungul râului Pilcomayo, oare nu era posibil să existe și aici unele dintre ele? Ce spusese Mengele? „Printre noi sunt mereu oameni deformați, domnule Phelan." Foarte adevărat, dar de când cu experiențele mele

din casa lui, mi s-a părut că am devenit sensibil la prezența lor. Îi zăream prin mulțime, îi întâlneam la colț de stradă, vedeam potențialul pentru diformitate în fiecare chip obișnuit. Chiar și după ce m-am întors la New York, fiecare călătorie cu metroul, fiecare plimbare, fiecare masă în oraș mă aducea în contact cu bărbați și femei care își ascundeau fețele – toate având paloarea cenușie a orașului –, dar care nu-și puteau ascunde întru totul unele desfigurări grotești. Eram bântuit de coșmaruri, îmi imaginam că sunt urmărit. În cele din urmă, în speranța de a exorciza aceste spaime, m-am dus să mă întâlnesc cu un bătrân evreu, un coleg de-al lui Simon Wiesenthal, celebrul vânător de naziști.

Biroul lui din East Seventies era întruchiparea dezordinii, cu munți de hârtii și manuscrise înălțându-se pe birou, umplând până la refuz dulapurile. Era la fel de bătrân cum păruse Mengele, cu fruntea brăzdată de riduri, cu obraji cadaverici, ochi căprui, înlăcrimați. M-am așezat la birou și i-am întins hârtia pe care Mengele își lăsase amprenta.

– Aș dori să identificați asta, am spus. Cred că îi aparține lui Josef Mengele.

A cercetat hârtia o clipă, pe urmă s-a dus șontâc-șontâc la dulap și a început să scotocească printre hârtii. După mai multe minute, și-a plescăit limba de dinți și a revenit la birou.

– De unde o ai? a întrebat, oarecum precipitat.

– Se potrivește?

A șovăit.

– Da, se potrivește. Acuma, de unde o ai?

În timp ce-mi spuneam povestea, s-a lăsat pe spate, a închis ochii și a clătinat din cap, gânditor, întrerupându-mă să-mi pună câte o întrebare.

– Ei, bine, am spus când am terminat, ce ai de gând să faci?

– Nu știu. S-ar putea să nu am ce să fac.

– Ce vrei să spui? am întrebat, consternat. Pot să-ți dau poziția exactă a satului. La naiba, te pot duce acolo chiar eu!

Lăsă să-i scape un suspin obosit.

– Asta, lovi cu palma bucata de hârtie, asta nu e amprenta lui Mengele.

– Probabil că și-a modificat-o, am spus, disperat să-mi dovedesc povestea. *Este* acolo! Jur! Numai de-ai vrea...

Apoi mi-am dat seama de ceva:

– Ai zis că se potrivește?

Chipul bătrânului se ofilise parcă și mai mult.

– Cu șase ani în urmă, în biroul ăsta a venit un bărbat și mi-a spus o poveste aproape identică. L-am crezut nebun și l-am dat afară, dar înainte de a pleca mi-a azvârlit o bucată de hârtie, pe care se afla o amprentă. Amprenta aceea se potrivește cu a ta. Dar nu-i aparține lui Mengele.

– Atunci asta e o dovadă, am spus emoționat. Nu înțelegi? Poate că a modificat-o, dar dovedește existența lui și existența satului în care trăiește.

– Acolo trăiește? Mă tem că mai există încă o posibilitate.

La început n-am fost sigur ce voia să spună, dar apoi mi-am amintit descrierea pe care Mengele o făcuse satului... „Tot ce vezi aici, sătenii, casa, totul este un monument al muncii mele. Are realitatea unuia dintre acele globuri de sticlă care conţin scene rurale hibernale şi, când sunt scuturate, produc furtuni de zăpadă." Cuvântul-cheie era „totul". Comparasem felul în care face o pauză înainte de a da un răspuns cu scotocitul printr-un dosar, dar era probabil mai potrivit să spun că îşi amintea o biografie memorată. Întâlnisem o dublură, un tânăr îmbătrânit sau invers. Mengele plecase de mulţi ani din sat, plecase Dumnezeu ştie unde, şi sub Dumnezeu ştie ce înfăţişare, făcându-şi munca. Probabil că era din nou bărbatul rumen, zâmbitor, din fotografia pe care o văzusem în copilărie.

Nu am mai avut multe să ne spunem. Bătrânul era nerăbdător să scape de mine. În definitiv, aruncasem o lumină palidă asupra celor patruzeci de ani ai lui de trudă răzbunătoare. L-am întrebat dacă are adresa celuilalt bărbat care îi povestise despre sat. M-am gândit că doar el ar putea să-mi ofere alinare. Bătrânul mi-a dat-o – o adresă în West Twenties – şi mi-a promis că va demara o investigaţie asupra satului, dar cred că ştiam amândoi că Mengele câştigase, că principiul *lui*, nu al nostru, era în pas cu vremurile. Mă simţeam deznădăjduit, năucit, şi, în timp ce ieşeam, am devenit conştient de victoria lui Mengele într-un mod şi mai pregnant.

Era o după-amiază cenușie, întunecată; câțiva fulgi de zăpadă se roteau printre fațadele mohorâte ale clădirilor; ferestrele aruncau scânteieri negre, oglindind diagonalele opace ale cerului. Maldăre de gunoaie umpleau șanțurile, risipindu-se pe trotuare, iar de barele de protecție ale mașinilor atârnau așchii de zăpadă murdară, înghețată. Cocoșați, ferindu-se de vânt, strângându-și gulerele pe lângă față, pietonii treceau, chinuiți, pe lângă mine. Citeam pe chipurile lor, atât cât le zăream, fie ură, fie furie, fie îngrijorare. Era o zi perfect mengeliană, cu tot scheletul la vedere, cu totul ras până la os, și, în timp ce mergeam, mă întrebam pentru cât din toate acestea era direct responsabil. O, era undeva, fabricând creaturi grotești, făcând vrăji științifice, dar mă îndoiam că eforturile lui erau esențiale pentru acel principiu cenușiu care se afla la baza aerului poluat, principiul pe care îl venera, al cărui mare preot era. Avusese dreptate. Binele se degrada în rău, lumina în întuneric, belșugul în uniformitate. Pretutindeni unde mergeam, vedeam acel adevăr reflectat. În formele simple și în culorile primare ale mașinilor, în ochii nebuni ai cucoanelor, în cerul insipid, în privirile dârze ale oamenilor de afaceri. Cu toții eram reduși la forme tot mai simple, eram secătuiți de spirit și vitalitate.

Am hoinărit fără țintă, dar nu am fost surprins să mă pomenesc, după o vreme, în fața blocului din West Twenties, și nu am fost mai mirat când, la scurt timp, un bărbat cu înfățișare deosebit de

cenușie a coborât scările, cu fața acoperită de un fular și o căciulă de lână îndesată pe cap. A traversat strada târșâindu-și picioarele, îndreptându-se către mine. Și-a desfăcut fularul. Știam că voi fi oripilat de diformitatea lui, dar voiam să-l accept, să-l ascult, să aud ce avantaje conferă diformitatea. Căci, deși nu înțelegeam principiul lui Mengele, deși nu mă contopisem cu el și nici nu-l lăsasem să mă stăpânească, îl recunoscusem și îi simțeam caracterul inevitabil. Puteam aproape să-i detectez vibrațiile domoale, vestind schimbările din lume, cu timbrul aspru, nemuzical – ca silabele numelui lui Mengele – al clopoțelului său înăbușit.

OMUL CARE A PICTAT DRAGONUL GRIAULE

În afară de Colecția Sichi, sigurele lucrări ale lui Cattanay care au supraviețuit și pot fi văzute la Galeria Municipală din Regensburg sunt opt picturi în ulei pe pânză, dintre care cea mai remarcabilă este Femeia cu portocale. *Aceste tablouri constituie contribuția lui la o expoziție studențească, deschisă la câteva săptămâni după ce și-a părăsit orașul natal și a plecat spre sud, la Teocinte, să-și prezinte propunerea în fața consiliului orășenesc; este improbabil să fi știut vreodată despre expunerea operei sale și, încă și mai improbabil să fi aflat de indiferența generală a criticii cu care aceasta a fost întâmpinată. Probabil cel mai interesant dintre tablourile tinerilor învățăcei moderni, cel mai sugestiv pentru preocupările ulterioare ale lui Cattanay este* Autoportretul, *pictat la vârsta de douăzeci și opt de ani, cu un an înainte de plecarea sa.*

Cea mai mare parte a pânzei este un strat gros de negru, în care sunt înfățișate, abia vizibil, contururile vagi ale scândurilor de pardoseală. Două linii neregulate de auriu străbat întunericul și, printre

acestea, se întrevăd umerii cămășii și o porțiune din trăsăturile subțiri ale artistului. Perspectiva care ni se oferă este că privim în jos, la artist, probabil printr-o spărtură din acoperiș, iar el se uită în sus, la noi, mijindu-și ochii la lumină, cu gura deformată de o grimasă născută dintr-o intensă concentrare. Când am văzut tabloul pentru prima oară, am fost izbit de atmosfera de tensiune pe care o emana. Mi se părea că privesc un om întemnițat într-o umbră cu două zăbrele aurii, chinuit de posibilitățile luminii de dincolo de ziduri. Și, cu toate că ar putea fi reacția unui istoric de artă, nu răspunsul mai puțin versat, și de aceea mai veridic, al amatorului de expoziții, mi s-a părut, de asemenea, că întemnițarea era autoimpusă, că ar fi putut să scape cu ușurință din închisoarea sa, dar înțelesese că sentimentul restricției era un combustibil esențial al ambiției sale și, astfel, s-a înlănțuit singur în această istovitoare și profund irațională corvoadă de percepție...

Din *Meric Cattanay: Politica concepției*
de Reade Holland, Ph.D.

I

În anul 1853, într-o țară din Sudul îndepărtat, într-o lume separată de aceasta prin granița subțire a posibilului, un dragon pe nume Griaule stăpânea regiunea văii Carbonales, o zonă fertilă în jurul orașului Teocinte, renumită prin resursele de argint,

mahon și plante de indigo. În vremurile acelea mai existau și alți dragoni, majoritatea sălășluind pe insulele stâncoase de la vest de Patagonia – ființe mititele, irascibile, nu mai mari decât o rândunea. Dar Griaule era una dintre dihăniile care au dominat o eră. De-a lungul secolelor, ajunsese să măsoare aproape două sute cincizeci de metri în înălțime, în zona trunchiului, iar din vârful cozii până la bot avea aproape doi kilometri. (Trebuie precizat că creșterea dragonilor nu se datora aportului caloric, ci absorbției de energie derivată din trecerea timpului.) Dacă n-ar fi fost la mijloc o vrajă greșită, Griaule ar fi murit cu milenii în urmă. Vrăjitorul căruia i s-a încredințat sarcina de a-l nimici – știind că propria lui viață va fi confiscată, prin efectul de bumerang al vrăjii – simțise în ultimul moment o tresărire de frică și, micșorată cu acest strop de curaj, vraja mortală a căzut puțin anapoda. Nu se știe ce s-a ales de vrăjitor, dar Griaule a rămas în viață. Inima a încetat să-i mai bată, răsuflarea i s-a oprit, dar mintea lui a continuat să clocotească, să transmită vibrații întunecate care îi înrobeau pe toți cei care stăteau mai mult timp în raza lui de influență.

Dominația lui Griaule era un lucru subtil. Oamenii din vale puneau firea lor mohorâtă pe seama anilor trăiți sub umbra minții sale, dar existau și alte populații în regiune care erau la fel de încrâncenate, deși nu aveau nici un dragon pe care să-l învinuiască pentru situația lor. Aceștia atribuiau,

de asemenea, frecventele lor atacuri asupra ţărilor vecine influenţei lui Griaule, susţinând că în esenţă erau oameni paşnici – dar, oare, nu era şi asta în natura umană? Probabil cea mai palpabilă dovadă a supremaţiei lui Griaule era aceea că, în ciuda faptului că se oferise drept recompensă o adevărată avere în argint oricui îl va ucide, nimeni nu izbutise până acum. Se făcuseră sute de planuri şi toate au eşuat, fie din lipsă de vigoare, fie din ineficienţă. Arhivele din Teocinte erau pline de schiţe pentru săbii uriaşe propulsate cu abur şi alte asemenea maşinării neverosimile, iar arhitecţii acestor planuri stătuseră, fiecare, prea mult în vale şi deveniseră parte din populaţia posomorâtă. Şi aşa, îşi vedeau de vieţile lor, venind şi plecând, întorcându-se mereu, legaţi de această vale, până când, într-o zi de primăvară, în anul 1853, în vale a poposit Meric Cattanay şi a propus ca dragonul să fie pictat.

Era un tânăr deşirat, cu o claie de păr negru şi obrajii ciupiţi; se afişa în pantaloni largi şi cămaşă ţărănească, şi dădea din mâini, când voia să fie mai convingător. Când asculta, ochii i se lărgeau, ca şi cum creierul i-ar fi plesnit de o bruscă iluminare, iar din timp în timp vorbea incoerent despre „exprimarea conceptuală a morţii prin artă". Şi, cu toate că mai-marii oraşului nu ştiau ce să creadă, cu toate că luau în calcul şi posibilitatea ca el să aibă pur şi simplu un fel nenorocit de a fi, lăsa impresia că-şi bate joc de ei. Una peste alta, nu era genul de om în care erau dispuşi să aibă încredere. Dar, fiindcă

venise înarmat cu un număr atât de mare de diagrame şi hărţi, se văzură nevoiţi să-l ia în serios.

– Nu cred că Griaule va fi capabil să perceapă ameninţarea într-un proces atât de subtil cum e arta, le spuse Meric. Vom purcede ca şi cum am avea de gând să-l înfăţişăm, să-l preamărim printr-o lucrare de adevărată viziune şi, în tot acest timp, îl vom otrăvi cu vopseaua.

Consilierii oraşului dădură glas scepticismului, iar Meric aşteptă cu nerăbdare până ce terminară. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu aceşti oameni de seamă. Aşezaţi la masa lungă, cu mutre acre, cu o imensă pată de funingine pe perete, deasupra capetelor, ca un gând urât pe care-l împărtăşeau, îi aminteau de Asociaţia Negustorilor de Vinuri din Regensburg, de pe vremea când i-au respins portretul de grup.

– Vopseaua poate fi o substanţă mortală, le explică el, după ce mormăielile încetară. De pildă, verdele veronese. E preparat din oxid de crom şi bariu. Doar o boare şi te face să-ţi dai ochii peste cap. Dar trebuie să ne ocupăm serios, să creăm o adevărată operă de artă. Dacă nu facem decât să aruncăm cu vopsea pe spatele lui, s-ar putea să ne ghicească.

Primul pas în acest demers, le spuse Meric, va fi să construiască un turn de eşafodaj, împânzit de macarale şi scări, care să susţină deasupra ochiului dragonului discurile supraorbitale. Astfel se va realiza un traseu direct către o platformă de încărcare de aproape optzeci de metri pătraţi şi un punct de

observație sub ochi. Estima că ar fi nevoie de nouă mii de metri cubi de cherestea și o echipă de nouăzeci de oameni ar trebui să poată termina construcția în cinci luni. Echipe de tehnicieni, însoțite de chimiști și geologi, vor căuta depozite de calcar (folositoare la grunduirea solzilor) și surse de pigmenți, fie organice, fie minerale, precum azuritul și hematitul. Alte echipe se vor apuca să curețe trupul dragonului de alge, piele moartă și minerale descompuse, după care vor aplica un strat de rășini.

– Ar fi mai ușor să-l albim cu var nestins, spuse el. Dar în felul acesta pierdem decolorările și cutele generate de creșterea în dimensiune și de vârstă și cred că pictura va fi definită de aceste forme. Orice altceva va arăta ca un nenorocit de tatuaj.

Vor avea nevoie de recipiente de depozitare și de mori: mori cu tăvălug, să separe pigmenții de minereurile brute, mori cu bile, ca să macine pigmenții, malaxoare, ca să-i amestece cu ulei. Vor mai fi cazane și calcinatoare – furnale înalte de cinci metri folosite la producerea varului ars pentru soluțiile adezive.

– Pe toate le vom construi deasupra capului dragonului, din motive de acces, continuă el. Pe discul fronto-parietal. Verifică niște cifre: După socotelile mele, discul are un diametru de circa o sută cincisprezece metri. Vi se pare corect?

Majoritatea consilierilor erau copleșiți, dar unul dintre ei reuși să clatine din cap, iar altul întrebă:

– Cât timp îi va lua să moară?

– Greu de spus, veni răspunsul. Cine știe câtă otravă e în stare să absoarbă? S-ar putea să dureze doar câțiva ani. Dar, în cel mai rău caz, în patruzeci, cincizeci de ani, i se vor infiltra suficiente chimicale prin solzi ca să-i slăbească scheletul și se va prăbuși ca un hambar vechi.

– Patruzeci de ani! exclamă cineva. Absurd!

– Sau cincizeci, zâmbi Meric. În felul acesta, vom avea timp să terminăm pictura.

Se întoarse și se îndreptă spre fereastră și rămase așa, privind afară, la casele de piatră albă din orașul Teocinte. Asta avea să fie partea cea mai dificilă, dar, dacă i-a înțeles bine, nu vor crede în plan dacă li se va părea prea ușor. Aveau nevoie să simtă că făceau un sacrificiu, că aveau o misiune nobilă într-o operă măreață.

– Dacă într-adevăr durează patruzeci sau cincizeci de ani, proiectul vă va secătui de resurse. Cherestea, animale, minerale. Totul va fi folosit în această lucrare. Viețile voastre vor fi complet schimbate. Dar vă garantez că veți scăpa de el.

Sfetnicii orașului începură să vocifereze într-un glas, indignați.

– Vreți cu adevărat să-l omorâți? strigă Meric, apropiindu-se țanțoș de ei și plantându-și pumnul pe masă. Așteptați de secole să vină cineva și să-i taie capul sau să-l arunce în aer, într-un nor de fum. Asta n-o să se întâmple! Nu există nici o soluție simplă. Dar există una practică, elegantă. Să folosim

materiile pământului pe care îl domină ca să-l distrugem. *Nu* va fi uşor, dar *veţi* scăpa de el. Şi asta vreţi, nu-i aşa?

Rămaseră tăcuţi, schimbând priviri şi Meric observă că nu credeau că putea realiza ceea ce propunea şi se întrebau dacă nu cumva costurile erau prea mari.

– Voi avea nevoie de cincisprezece kilograme de argint ca să angajez ingineri şi meseriaşi. Gândiţi-vă bine! O să mai stau câteva zile şi o să mă duc să văd dragonul ăla al vostru... să-i studiez solzii şi aşa mai departe. Când mă întorc, puteţi să-mi daţi răspunsul.

Consilierii mormăiră şi se scărpinară în cap, dar cel puţin căzură de acord să aducă problema în discuţia corpului politic. Cerură un răgaz de o săptămână în care să ia o decizie şi o desemnară pe Jarcke, primăriţa din Hangtown, să-l conducă pe Meric la Griaule.

Valea se întindea pe mai bine de douăzeci de kilometri de la nord la sud şi era înconjurată de dealuri acoperite de junglă, ale căror povârnişuri încreţite şi creste ghimpoase îţi dădeau impresia că la poalele lor dormeau monştri. Fundul văii era cultivat, în câmpuri de bananieri, trestie de zahăr şi pepeni, iar unde nu era cultivat, se găseau desişuri de palmieri, tufe de mure şi smochini uriaşi, o plantă rară, care se înălţa deasupra tuturor celorlalte. Jarcke şi Meric îşi priponiră caii la o jumătate de oră de mers de oraş şi începură să urce o pantă molcomă, care se

înălța în defileul dintre două dealuri. Asudat și gâfâind, Meric se opri la o treime din urcuș, dar Jarcke continuă să se târască înainte, fără să-și dea seama că el n-o mai urma. Era din fire la fel de grosolană ca numele pe care-l purta – un butoiaș de femeie, cu fața brună, ofilită. Deși părea să fie cu zece ani mai vârstnică decât Meric, erau aproape de-o vârstă. Purta o rochie încinsă la talie cu o centură de piele, în care erau prinse trei pumnale, iar pe umăr îi atârna un colac de sfoară.

– Cât mai avem? strigă Meric.

Ea se întoarse și se încruntă.

– Stai pe coada lui. Restul e toată coama dealului.

Meric simți în stomac un fior cât un vârf de ac și privi iarba, așteptându-se s-o vadă dizolvându-se și dând la iveală solzii sclipitori.

– De ce nu luăm caii?

– Cailor nu le place aici. Nici oamenilor în general, dacă veni vorba, mormăi, amuzată, și porni, târându-și picioarele.

Peste alte douăzeci de minute ajunseră pe partea cealaltă a dealului, sus, deasupra văii. Panta continua să urce, dar mai domol ca înainte. Stejari noduroși, piperniciți, își făceau loc prin desișurile de cireși sălbatici, iar prin ierburi bâzâiau insecte. Poate că până acum străbătuseră, pe mai multe sute de metri, un colț de natură, dar în fața lor, acolo unde pământul se ridica dintr-odată, mai multe coloane groase, negre-verzui, țâșneau din pământ. Între ele atârnau pliuri tăbăcite, incrustate cu bulgări de

pământ și țesute cu frunze moarte. Aveau înfățișarea unor palisade prăbușite și creau senzația bântuită a ruinelor antice.

– Alea sunt aripile, spuse Jarcke. În mare parte sunt acoperite, dar poți să te uiți la ele de pe creastă și sus, lângă Hangtown, sunt locuri unde poți umbla pe sub ele... dar nu te-aș sfătui.

– Mi-ar plăcea să arunc o privire de pe creastă, spuse Meric, fără să-și poată dezlipi ochii de la aripi; deși straturile de frunze străluceau în soarele puternic, aripile păreau să absoarbă lumina, ca și cum vârsta și puterea lor le-ar fi făcut opace.

Jarcke îl conduse către un luminiș unde ferigile arborescente și stejarii se îngrămădeau laolaltă, aruncând o lumină verde, mohorâtă, și unde panta începea să coboare abrupt. Își agăță funia de un stejar și legă celălalt capăt în jurul încheieturii lui Meric.

– Smucește o dată când vrei să te oprești și de două ori când vrei să te trag, spuse ea, și începu să lărgească funia, lăsându-l se meargă în direcția opusă.

Ferigile îi gâdilau gâtul în timp ce-și croia drum prin desiș, iar frunzele de stejar îi înțepau obrajii. Dintr-odată, ieși în lumina strălucitoare a soarelui. Privind în jos, observă că stătea cu picioarele pe un pliu al aripii dragonului, iar privind în jos, văzu că aripa se pierdea în spatele unei mantii de pământ și vegetație. O lăsă pe Jarcke să-l mai coboare vreo patru metri, smuci de frânghie și privi către nord, peste imensa umflătură a spatelui lui Griaule.

Solzii erau hexagonali, de zece metri de-a curmezișul și, cam pe jumătate în înălțime, culoarea lor de bază era un auriu palid, verzui, însă unii erau alburii, acoperiți de coji și piele moartă, alții erau năpădiți de mușchi verzi-albăstrui, iar ceilalți erau împânziți cu modele spiralate de licheni și alge, semănând cu literele unui alfabet șerpuit. În crăpături își făcuseră cuib păsările și din interstiții creșteau ferigi, mii de ferigi, ridicându-se în bătaia vântului. Era o imensă grădină suspendată, a cărei dimensiune îi tăie lui Meric răsuflarea – era ca și cum ar fi privit pe după curbura unei luni fosile. Sentimentul atâtor secole crescute împreună cu solzii îl ameți și descoperi că nu-și putea întoarce capul, putea doar să privească panorama, cu sufletul înfiorat de înțelegerea veșniciei și imensității acestei ființe de care se agăța, ca o muscă. Nu putea să cuprindă întreaga imagine cu privirea – spatele lui Griaule era mai mare decât cerul, având propria gravitație și i se părea perfect normal să poată să se plimbe pe el fără să cadă. Dădu s-o ia la pas, iar Jarcke, luând încordarea funiei drept semnal, îl trase în sus, târându-l peste aripă, prin noroi și ferigi, până sus, în poiană. Meric zăcea fără grai, gâfâind, la picioarele ei.

– Mare, ei? făcu ea, zâmbind.

După ce Meric se ridică în picioare, porniră către Hangtown, dar nu apucară să străbată nici o sută de metri, urmărind cărarea ce șerpuia prin desișuri, că Jarcke scoase iute cuțitul și îl azvârli

către o jivină de dimensiunea unui raton care le sărise în față.

– Șuierici, zise ea, îngenunchind lângă animal și scoțând cuțitul din gâtul acestuia. Le zice așa fiindcă sâsâie când fug. Mănâncă șerpi, dar se dau și la copiii care nu-s atenți.

Meric coborî lângă ea. Trupul șuiericiului era acoperit de un fel de blană neagră, dar capul era fără păr, de o paloare cadaverică, cu pielea încrețită, de parcă ar fi fost prea mult timp cufundată în apă. Avea ochii mijiți, botul plat și un maxilar disproporționat de mare, care se căsca, dând la iveală un șir dezgustător de dinți.

– Sunt paraziții dragonului, îi explică Jarcke. Trăiesc lângă găoaza lui.

Apăsă una dintre labe și ghearele se curbară ca niște cârlige.

– Își duc veacul pe acolo și se reped la alte animale care trec. Și dacă nu vine nimic...

Jarcke scoase limba șuiericiului cu cuțitul – suprafața era acoperită de vârfuri zimțate, ca lama unei răzătoare.

– Dacă nu vine nimic, atunci îl curăță pe Griaule cu limba, și asta le e cina.

Pe când se afla la Teocinte, dragonul i se păruse lui Meric un simplu obiect, o șopârlă mare cu un ticăit de viață înăuntru, rămășițele unei vagi sensibilități, dar acum începea să creadă că acest ticăit era mai complex decât orice întâlnise până acum.

– Bunica mea spunea, continuă Jarcke, că vechii dragoni puteau să se arunce până la soare într-o clipită și să călătorească în lumea lor, iar când se întorceau, aduceau cu ei șuiericii și toate celelalte. Erau nemuritori, zicea ea. Doar cei tineri veneau aici, fiindcă mai târziu creșteau prea mari ca să zboare pe pământ. Se bosumflă. Nu știu dacă să cred.

– Atunci ești nebună, spuse Meric.

Jarcke își ridică privirea, și mâna îi zvâcni către centură.

– Cum poți să trăiești aici și să *nu* crezi! exclamă el, surprins să se audă apărând cu atâta înflăcărare un mit. Dumnezeule! Acest...

Se opri brusc, observând zâmbetul care flutura pe fața lui Jarcke.

Femeia plescăi, după toate aparențele mulțumită de ceva.

– Haide, spuse ea. Vreau să ajung la ochi înainte de apus.

Vârfurile aripilor plisate ale lui Griaule, în totalitate năpădite de iarbă, tufe și arbuști piperniciți, formau două dealuri țepoase, care aruncau o umbră peste Hangtown și peste lacul îngust în jurul căruia se răsfira acesta. Jarcke îi spuse că lacul era de fapt un râu, care se revărsa de pe deal, în spatele dragonului, și că se scurgea prin membranele aripilor lui și în jos, prin umăr. Era frumos sub aripă, îi zise. Frunzișuri și cascade. Dar era socotit un loc nefast. De la distanță, orașul avea un

aer pitoresc – case de lemn, fum înălțându-se din hornuri. Cu toate acestea, pe măsură ce se apropiau, casele se transformau în colibe părăginite, cu scânduri lipsă și ferestre sparte; bulbuci, gunoaie și lături pluteau la malul lacului. În afară de câțiva bărbați, care trândăveau în pridvoare și se uitară chiorâș la Meric, salutând-o din cap, posaci, pe Jarcke, nu era nimeni prin preajmă. Firele de iarbă se agitau în vânt, păianjenii mișunau pe sub colibe și întreaga atmosferă avea un aer de toropeală și dezintegrare.

Jarcke părea jenată de oraș. Nu făcu nici o încercare să facă prezentări, oprindu-se doar cât să aducă un colac de sfoară dintr-o colibă și, în timp ce înaintau printre aripi, în jos, pe șira spinării – o pădure de țepușe verzi-aurii poleită de soarele la asfințit – îi descrise cum oamenii din oraș își duceau traiul de pe urma lui Griaule. Ierburile adunate pe spatele lui erau întrebuințate pentru leacuri și farmece, la fel și cojite și pielea moartă; obiectele lăsate de generațiile anterioare aveau oarecare valoare pentru unii colecționari.

– Și apoi mai sunt căutătorii de solzi, spuse ea cu dezgust. Henry Sichi din Port Chantay plătește bani frumoși pentru o bucată de solz și, deși aduce ghinion să faci asta, unii se duc și îi fac bucățele pe cei desfăcuți.

Înaintă câțiva pași în tăcere.

– Dar mai sunt și alții care au motive mai întemeiate să trăiască aici.

Spinul frontal de deasupra ochiului lui Griaule era spiralat la bază, ca un corn de narval și curbat spre spate, către aripi. Jarcke legă frânghiile de piroanele înfipte în spin și fixă una de mâna ei, alta de a lui Meric; îl atenționă să aștepte și își dădu drumul. În clipa următoare, îi strigă să coboare. Din nou, Meric ameți în timpul coborârii; zări o labă cu gheare jos, departe, și colți năpădiți de mușchi țâșnind dintr-un maxilar incredibil de lung, apoi începu să se învârtă și să se lovească de solzi. Jarcke îl prinse și-l ajută să se așeze pe marginea orbitei.

– La naiba, spuse ea, bătând din picior.

O porțiune lungă de un metru din solzul învecinat se desprindea încet. Uitându-se mai atent, Meric observă că, deși ca textură și colorit nu se deosebea de solz, între acea porțiune și suprafață exista o linie despărțitoare, ca un fir de păr. Jarcke, cu fața strâmbată de dezgust, continuă să tragă, până ce se desprinse.

– Le zicem fulgi, zise ea, când Meric o întrebă ce era. Un fel de insecte. Au o trompă lungă pe care și-o vâră printre solzi și sug sângele. Vezi?

Îi arătă către locul unde un cârd de păsări se rotea pe lângă trupul lui Griaule. O aschie aurie, palidă, se desprinse și căzu în vale.

– Păsările le prind, le lasă să se deschidă și le mănâncă măruntaiele.

Se lăsă pe vine lângă el și, după o clipă, întrebă:

– Chiar crezi că poți?

– Ce? Să omor dragonul, vrei să spui?

Ea clătină din cap.

– Bineînțeles, răspunse el și apoi adăugă, mințind: Am petrecut ani în șir ticluind metoda.

– Dacă toată vopseaua o să fie deasupra capului, cum o s-o ducem în locurile unde se pictează?

– Asta nu-i o problemă. O ducem prin conducte oriunde e nevoie.

Ea clătină din nou din cap.

– Ești un tip isteț, spuse ea, iar când Meric, încântat, dădu să-i mulțumească pentru compliment, ea îl opri și zise: N-am vrut să spun nimic. Să fii isteț nu e un compliment. E doar ceva cu care te alegi, la fel cum e să fii înalt.

Se întoarse, punând capăt discuției.

Meric obosise să se minuneze la tot pasul, dar chiar și așa, nu-și putu stăpâni uimirea la vederea ochiului. După socotelile lui, măsura douăzeci și cinci de metri în lungime și șaptesprezece în înălțime și era acoperit de o membrană opacă, neobișnuit de curată, fără alge, fără licheni, aruncând sclipiri nedeslușite de culoare, ce se întrezăreau în spatele ei. Când ghemul încâlcit al soarelui se înroși și se prăbuși între două dealuri îndepărtate, membrana începu să tremure și apoi se deschise la mijloc. Cu încetineala greoaie cu care se ridică o cortină pe scena unui teatru, cele două jumătăți se despărțiră, dând la iveală umoarea strălucitoare. Îngrozit la gândul că Griaule l-ar putea vedea, Meric țâșni în picioare, dar Jarcke îl opri.

– Stai locului și privește.

Nu avea de ales, ochiul era hipnotizant. Pupila era o crăpătură îngustă și neagră, inexpresivă, dar umoarea... nu mai văzuse niciodată nuanțe atât de învăpăiate de albastru, purpuriu și auriu. Ceea ce păruseră a fi vagi sclipiri, ciudate reflexii ale apusului, își dădea seama acum că erau un anumit gen de reacții fotice. Cercuri feerice de lumină se formau adânc, în ochi, se lărgeau în contururi de raze, inundau umoarea și piereau, doar pentru a fi înlocuite de un altul și un altul. Simți apăsarea viziunii lui Griaule, îi simți mintea străveche inundându-l și, ca și cum ar fi reacționat la această presiune, amintirile începură să-i clocotească prin minte. Amintiri neobișnuit de clare. Cum arătase un bol plin cu apă colorată de la pensule după ce a înghețat în timpul unei nopți de iarnă – o floare delicată, fisurată de un galben murdar. Un arhipelag de coji de portocale pe care prietena lui le lăsase risipite pe podeaua atelierului. Cum desena în vârful dealului Jokenam, într-o dimineață, la răsăritul soarelui, cu căciulile de nea ale acoperișurilor din Regensburg de dedesubt, înclinate în toate direcțiile, ca niște pietre sparte de pavaj, și razele argintii ale soarelui străbătând cerul plumburiu. Era ca și cum aceste lucruri îi erau puse în față, ca să le examineze. Apoi fură alungate de ce aducea tot a amintire, deși, în același timp, îi părea cu totul nefamiliar. În esență, era un peisaj de lumină, iar el se avânta prin el, sus, tot mai sus. Prisme și zăbrele de foc iridescent răsăreau în jurul lui și totul era o prăbușire furtunoasă în lumină și,

în cele din urmă, se găsea în focarul acesteia, în inima albă a luminii și propria lui inimă sălta de fericirea puterii și stăpânirii sale.

Soarele era la asfințit, când Meric își dădu seama că ochiul se închisese. Gura îi era căscată, ochii îl dureau și limba îi era lipită de cerul gurii. Jarcke stătea nemișcată, îngropată în umbră.

– Ac...

Trebui să înghită, ca să-și dreagă glasul.

– Acesta este motivul pentru care trăiești aici, nu-i așa?

– O parte. Simt că aici se va întâmpla ceva. Ceva ce trebuie văzut, ceva ce trebuie studiat.

Se ridică și se îndreptă către buza orbitei și scuipă de pe margine; valea se întindea cenușie și ireală la picioarele ei, cu faldurile dealurilor abia vizibile în amurgul care se lăsa.

– Te-am văzut venind, spuse ea.

O săptămână mai târziu, după multe cercetări, multe discuții, coborâră în oraș. Teocinte era un teatru de operațiuni – ferestre sfărâmate, sloganuri pictate pe ziduri, sticlă și stindarde sfâșiate și mâncare stricată erau risipite pe străzi –, ca și cum ar fi avut loc și o sărbătoare, și un război. Ceea ce se și întâmplase.

Consilierii orașului îl primiră pe Meric la primărie și îl informară că planul lui fusese aprobat. I-au arătat un cufăr în care erau cincisprezece kilograme de argint și i-au spus că toate resursele comunității

sunt la dispoziția lui. Îi oferiră o trăsură și un echipaj care să-l ducă, împreună cu cufărul, la Regensburg și îl întrebară dacă, în timpul absenței lui, ar putea să fie făcute anumite lucrări preliminare.

Meric cântări în mână un lingou de argint. În strălucirea lui rece văzu obiectul propriei dorințe – doi, poate trei ani de libertate, să facă munca pe care și-o dorea, fără să fie nevoit să accepte indicații. Dar nu-i mai părea acum atât de simplu. Aruncă o privire către Jarcke; se uita pe fereastră, lăsându-i lui decizia. Așeză lingoul înapoi în cufăr și închise capacul.

– Va trebui să trimiteți pe altcineva.

Și apoi, când consilierii se uitară chiorâș unul la altul, izbucni în râs, și râse de cât de ușor se lepădase de toate visele și așteptările lui.

Trecuseră unsprezece ani de când am fost ultima oară în vale, doisprezece de când au început lucrările la pictură și eram consternat de schimbările care avuseseră loc. Multe dintre dealuri erau rase până la pământ, defrișate și natura sălbatică murea. Griaule, desigur, era cel mai schimbat. Schele îi atârnau de spate, meșteri, suspendați de încrengături de funii, se târau pe trupul lui și toți solzii la care se lucra fuseseră fie pictați, fie grunduiți. Turnul care se înălța către ochiul lui mișuna de muncitori, iar noaptea calcinatoarele și cuvele de deasupra capului își azvârleau flăcările în cer, creând impresia că în înaltul cerului se afla o

uzină. La picioarele lui, se afla forfota unui oraș părăginit, populat de prostituate, muncitori, cartofori, pierde-vară de tot soiul și soldați. Costul împovărător al proiectului îi încurajase pe consilierii din Teocinte să înființeze o miliție permanentă, care jefuia în mod regulat statele vecine și amplasase forțe de ocupație în anumite zone. Hoarde de animale înfricoșate se îngrămădeau în abatoare, așteptând să fie transformate în uleiuri și pigmenți. Căruțe pline de minereuri și produse vegetale huruiau pe străzi. Eu însumi adusesem o căruță de rădăcini de roibă din care urma să se obțină o nuanță de roz.

Nu era ușor să aranjezi o întâlnire cu Cattanay. Deși nu făcea personal nimic din pictura propriu-zisă, era mereu ocupat în biroul său, consultându-se cu inginerii și meșterii, sau antrenat în vreo altă parte a procesului tehnologic. Când, în sfârșit, l-am întâlnit, am descoperit că se schimbase la fel de drastic ca Griaule. Încărunțise, chipul îi era brăzdat de riduri adânci și umărul drept avea o anumită ridicătură la mijloc – efectul unei căzături. Îl amuza faptul că voiam să cumpăr pictura, să păstrez solzii după moartea lui Griaule și nu cred că m-a luat întru totul în serios. Dar femeia, Jarcke, tovarășa lui nelipsită, l-a informat că sunt un om de afaceri responsabil, că deja cumpărasem oasele, dinții, chiar și pământul de sub pântecele lui Griaule (pe acesta l-am vândut, până la urmă, ca având proprietăți magice).

– Ei, bine, a spus Cattanay, presupun că cineva trebuie să-i aibă.

M-a condus afară și am privit pictura.

– O să-i ții împreună?

– Da.

– Dacă-mi dai în scris, a continuat el, sunt ai tăi.

Întrucât mă așteptasem să mă tocmesc mult și din greu asupra prețului, am rămas stupefiat, dar am fost și mai stupefiat când am auzit ce a urmat:

– Crezi că are vreun rost?

Cattanay nu considera pictura rodul imaginației sale; simțea că nu făcea decât să scoată la lumină formele care apăreau pe trupul lui Griaule și era convins că, după aplicarea vopselei, noi contururi aveau să se creeze dedesubt, determinându-l să facă schimbări constante. Se vedea mai mult ca pe un meșter decât ca pe un artist creativ. Dar, ca să definesc contextul în care era pusă întrebarea lui, oamenii începeau să se adune din toate colțurile lumii și să se minuneze la vederea picturii. Unii susțineau că vedeau semne ale viitorului în suprafața strălucitoare, alții trăiau experiențe transfigurante, iar alții – ei înșiși artiști – încercau să surprindă pe pânză ceva din opera lui Cattanay, sperând să-și câștige renumele măcar în calitate de plagiatori competenți ai acesteia. Pictura avea un caracter non-figurativ, constând în esență dintr-un strat de auriu palid întins pe trupul dragonului, dar, îngropate sub suprafața lăcuită, se aflau miriade de nuanțe de culori iridescente, care, la trecerea soarelui pe

boltă, când lumina trecea de la înflorire la ofilire, se materializau în nenumărate forme și figuri, plutind parcă dincoace încolo. Nu voi încerca să cataloghez aceste forme, fiindcă erau fără sfârșit, erau la fel de diverse ca unghiurile din care erau privite. Dar voi spune că, în dimineața când l-am întâlnit pe Cattanay, eu – care eram întruchiparea spiritului practic, fără să am măcar un os de vizionar în trupul meu – m-am simțit de parcă aș fi fost purtat de un vârtej în interiorul tabloului, printre geometriile luminii, printr-o broderie în culori de curcubeu care se forma așa cum se formează marginile norilor, printre sfere, spirale și roți de foc...

Din *Afacerea Griaule*
de Henry Sichi

II

Au fost mai multe femei în viața lui Meric, de când sosise în vale. Majoritatea fuseseră atrase de faima lui crescândă și de legătura lui cu misterul dragonului și majoritatea îl părăsiseră tocmai din aceste motive, simțindu-se descurajate și neapreciate. Dar Lise era altfel în două privințe. În primul rând, fiindcă îl iubea pe Meric din toată inima și, în al doilea rând, fiindcă era căsătorită – chiar dacă era o căsătorie nefericită – cu un bărbat pe nume Pardiel, șeful echipei de calcinatori. Nu-l iubea așa cum îl iubea pe Meric, dar îl respecta și se simțea obligată să chibzuiască

bine înainte de a pune capăt căsniciei. Meric nu mai cunoscuse niciodată o ființă atât de introvertită. Era cu doisprezece ani mai tânără decât el, înaltă și încântătoare, cu părul aurit de soare și ochi căprui, care se întunecau și păreau că se întorc înlăuntru ori de câte ori cădea pe gânduri. Avea obiceiul de a analiza tot ce o afecta, făcând un pas înapoi și examinându-și emoțiile ca și cum ar fi fost o adunătură de insecte ciudate pe care le descoperise mișunând pe fusta ei. Deși predilecția ei spre autoanaliză o îndepărta de el, Meric vedea în asta un fel de virtute enigmatică. El avea obsesia clasicului și nu-i putea găsi cusur. Timp de aproape un an au fost cât se poate de fericiți; discutau ore în șir și se plimbau împreună, când Pardiel lucra două schimburi și era obligat să doarmă lângă furnale, își petreceau nopțile făcând dragoste în spațiile cavernoase de sub aripile dragonului.

Încă era socotit un loc nefast. Se zvonea că acolo viețuia ceva mult mai rău decât șuiericii sau decât fulgii și pe seama acestei creaturi erau puse toate disparițiile, chiar și dispariția celui mai nemulțumit muncitor. Dar Meric nu dădea crezare zvonurilor. Era aproape convins că Griaule îl alesese pe el să-i fie călău și că dragonul nu ar îngădui să pățească nici un rău; în plus, era singurul loc unde puteau fi siguri că nu vor fi deranjați.

O scară grosolană ducea până sub aripă, cu balustrada și treptele prinse de solzi – fără îndoială, opera căutătorilor de solzi. Era un drum periculos,

la două sute de metri deasupra fundului văii, dar Lise și Meric se legau cu frânghii și, de-a lungul timpului, mânați de focul pasiunii, se obișnuiseră. Locul lor preferat era la cinci metri în interior (Lise nu voia să meargă mai departe, îi era teamă, chiar dacă lui nu îi era), lângă o cascadă care picura pe pliurile bătucite ale aripii, făcându-le să scânteieze cu sclipiri minerale. Era o frumusețe stranie, o galerie bântuită. Straturi de piele moartă, ca vălurile sfâșiate ale ectoplasmei, atârnau din umbre, printre cartilagii creșteau ferigi mai groase decât coloanele unei catedrale; prin aerul negru se arcuiau rândunele. Uneori, alături de ea, ascuns de un pliu al aripii, Meric se gândea că bătaia inimilor lor era ceea ce dădea cu adevărat viață acestui loc, că, din clipa în care plecau, apa înceta să curgă și rândunelele dispăreau. Avea o încredere de nestrămutat în forța transformatoare a iubirii lor și, într-o dimineață, pe când se îmbrăcau, pregătindu-se să se întoarcă la Hangtown, îi ceru să fugă cu el.

– Într-o altă parte a văii? râse ea cu tristețe. La ce bun? Pardiel ne-ar urmări.

– Nu, spuse el, în altă țară. Oriunde, departe de aici.

– Nu putem, spuse ea, lovind aripa cu piciorul. Nu putem până nu moare Griaule. Ai uitat?

– N-am încercat.

– Au încercat alții.

– Dar noi am fi destul de puternici. Știu!

– Ești un romantic, spuse ea cu tristețe, privind peste coama povârnișul spatelui lui Griaule, către vale.

Răsăritul scăldase dealurile în purpură și până și vârfurile aripilor răspândeau o strălucire roșiatică, mohorâtă.

– Bineînțeles că sunt un romantic!

Se ridică în picioare, furios.

– Ce naiba nu e-n regulă?

– N-ai fi în stare să-ți părăsești munca, oftă Lisa, exasperată. Și dacă am pleca, într-adevăr, ce ai mai face? Ai...

– De ce totul trebuie să fie o problemă dinainte? strigă el. Voi tatua elefanți. Voi face picturi murale pe piepturile uriașilor. Voi pavoaza balene! Cine se pricepe mai bine ca mine?

Ea zâmbi și furia lui se risipi.

– Nu la asta mă refeream. Doar mă întrebam dacă ai putea fi mulțumit cu orice altceva.

Lisa întinse mâinile, ca s-o ridice, iar el o trase în sus, într-o îmbrățișare. În timp ce o ținea în brațe, inhalându-i parfumul de apă de vanilie din păr, Meric zări o siluetă minusculă profilată în vale. Nu părea reală – o miniatură neagră – și, chiar pe măsură ce se apropia, devenind tot mai mare, părea nu atât un om, cât o magică gaură a cheii pe o coamă purpurie de deal. Dar Meric știu, după mersu-i legănat și constituția mătăhăloasă a umerilor, că era Pardiel; avea în mână un cârlig cu mâner lung, din acelea folosite de meșteri pentru a manipula solzii.

Meric se încordă, iar Lise întoarse capul, ca să vadă ce îl alarmase.

– O, Dumnezeule! spuse ea, desprinzându-se din îmbrățișare.

Pardiel se opri la câțiva metri. Tăcea. Fața îi era în umbră și cârligul îi atârna în mână, legănându-se alene. Lise făcu un pas înspre el, pe urmă se dădu înapoi și se așeză în fața lui Meric, ca și cum ar fi vrut să-l apere. Văzând asta, Pardiel scoase un țipăt nearticulat și se năpusti, lovind cu cârligul în stânga și-n dreapta. Meric o împinse pe Lisa la o parte și se ghemui. Simți un iz de pucioasă, mirosul calcinatoarelor, când Pardiel țâșni pe lângă el și, împiedicându-se de vreo neregularitate a solzului, căzu răschirat. Speriat de moarte, știind că nu putea să-i facă față lui Pardiel, Meric o apucă pe Lise de mână și alergă, afundându-se în aripă. Spera ca Pardiel să fie prea speriat ca să-i urmeze, înfricoșat de creatura despre care se zvonea că sălășluiește acolo; dar nu era. Se luă după ei cu pași măsurați, lovindu-și ritmic piciorul cu cârligul.

De sus, de pe spatele lui Griaule, aripa cobora în sute de pliuri adânci, formând un labirint de cămăruțe și tuneluri atât de scunde, încât fură nevoiți să se aplece ca să treacă prin ele. Răsuflarea și scârțâitul pașilor erau amplificate de spațiile închise și Meric nu-l mai putea auzi pe Pardiel. Nu mai intrase niciodată atât de adânc. Crezuse că va fi întuneric beznă, dar lichenii și algele lipite de aripă erau luminescente și împânzeau fiecare suprafață,

chiar și solzii de dedesubt, cu arabescuri de focuri albastre și verzi care răspândeau o strălucire bolnăvicioasă. Erau ca niște uriași care se târau printr-un univers a cărui materie stelară nu se coagulase încă în galaxii și nebuloase. În lumina difuză, chipul Lisei – întors spre el, când și când – era înlăcrimat și răvășit; apoi, când își îndreptară spatele, trecând într-o altă încăpere, mai înaltă, ea înghiți aerul, cu un țipăt.

La început, Meric crezu că Pardiel reușise cumva să ajungă în fața lor, dar, intrând în urma ei, văzu că spaima ei era provocată de un bărbat care stătea jos, sprijinit de perete. Părea mumificat. Smocuri de păr sârmos îi ieșeau prin scalp, forma oaselor i se vedea prin piele și ochii îi erau niște găuri goale. Între picioare, în locul unde-i fuseseră organele genitale, era împrăștiat praf. Meric o împinse pe Lisa către tunelul următor, dar ea se împotrivi și arătă către bărbat:

– Ochii, zise ea, îngrozită.

Deși ochii erau în cea mai mare parte negri, Meric își dădea acum seama că erau străpunși de sclipiri opalescente. Simți imboldul de a îngenunchea lângă bărbat – era un impuls neașteptat, inexplicabil, care l-a înhățat, l-a supus voinței lui și, o clipă mai târziu, l-a eliberat. Sprijinindu-și mâna de solz, atinse în treacăt un inel masiv, aflat sub degetele zbârcite. Piatra inelului era neagră, străpunsă de sclipiri aidoma celor din ochii bărbatului și gravată cu litera *S*. Descoperi că, atunci când încerca să

se uite, fie la piatră, fie la ochi, privirea i se întorcea, ca și cum ar fi avut o încărcătură pe care simțurile o respingeau. Atinse brațul veștejit al omului; carnea era tare, pietrificată. Dar vie. Acea fugară atingere îi transmise lui Meric o imagine a vieții bărbatului, privind secole de-a rândul la același petic de foc nepământean, imaginea unei minți trecute dincolo de simpla nebunie, într-un extaz pervers, o meditație asupra unui principiu murdar. Își smulse mâna cu repulsie.

Se auzi un zgomot în spatele lor și Meric sări în picioare, împingând-o pe Lise în următorul tunel.

– Ia-o la dreapta, șopti el. Vom ocoli înapoi spre scară.

Dar Pardiel era prea aproape ca să poată fi păcălit cu asemenea tactici, și fuga lor deveni o goană nebună, căzând, mergând de-a bușilea, zărind chipul mânjit de fum al lui Pardiel, până când, în cele din urmă – când Meric ajunse într-o încăpere mai mare – simți cârligul mușcându-i din coapsă. Se prăbuși, ducând mâna la rană, scoțând cârligul. În clipa următoare Pardiel era peste el. Lise se ivi peste umărul lui, dar Pardiel o împinse și își vârî degetele în părul lui Meric, lovindu-i capul de solz. Lise țipă. Scântei albe țâșneau în capul lui Meric. Din nou, Pardiel îi izbi capul. Și iar. Ca prin ceață, o văzu pe Lise luptându-se cu Pardiel, o văzu îmbrâncită și apoi cârligul ridicat și gura lui Pardiel descompusă într-o grimasă. Apoi grimasa dispăru. Maxilarul îi căzu și întinse mâna în spate, ca și cum ar fi dat să-și

scarpine omoplatul. Din gură i se prelinse o dâră de sânge şi se prăbuşi, acoperindu-l pe Meric cu pieptul. Meric încercă să îndepărteze trupul şi efortul îl stoarse de ultimele puteri. Simţi că se prăbuşeşte, într-un vârtej, printr-un întuneric care părea la fel de ostil şi infinit ca ochii bărbatului pietrificat.

Cineva îi aşezase capul în poală şi îi ştergea fruntea cu o cârpă umedă. Presupuse că era Lise, dar când o întrebă ce s-a întâmplat, Jarcke fu cea care i-a dat răspunsul:

– A trebuit să-l omor.

Capul îi zvâcnea, piciorul îi zvâcnea şi mai tare şi nu-şi putea concentra privirea. Fâşiile de piele moartă care atârnau deasupra parcă se contorsionau. Îşi dădu seama că erau afară, lângă vârful aripii.

– Unde e Lise?

– Nu-ţi face griji. O vei revedea.

Rosti vorbele ca pe o sentinţă.

– Unde e?

– Am trimis-o înapoi la Hangtown. N-am vrut să fiţi văzuţi plimbându-vă de mână în ziua în care Pardiel e dat dispărut.

– Ea n-ar fi plecat...

Meric clipi, încercând să vadă faţa lui Jarcke; liniile din jurul gurii erau adânci şi îi aminteau de modelele de licheni de pe solzul dragonului.

– Ce-ai făcut?

– Am convins-o că aşa e cel mai bine. Nu ştii că doar îşi face de cap cu tine?

– Trebuie să vorbesc cu ea.

Era plin de remuşcări, ca şi cum era de neconceput ca Lise să-şi poarte singură suferinţa, dar când încercă să se ridice, durerea îi străpunse piciorul.

– N-ai putea să faci mai mult de trei metri. De îndată ce ai mintea limpede, te ajut să urci scările.

Închise ochii, hotărând că o va căuta pe Lise în clipa în care va ajunge la Hangtown – împreună vor decide ce e de făcut. Solzul de sub el era rece şi răceala i se transmitea prin piele, prin carne, ca şi cum s-ar fi contopit cu acesta, devenind o striaţie a lui.

– Cum îl chema pe vrăjitor? întrebă el, după o vreme, aducându-şi aminte de bărbatul pietrificat, de inel şi de litera gravată. Cel care a încercat să-l omoare pe Griaule... se află aici. L-ai văzut?

– Urmăream cândva un căutător de solzi, care mi-a furat nişte sfoară, şi am dat în schimb peste el. O fiinţă jalnică, oricine ar fi.

Jarcke îşi trecu degetele peste umerii lui – o atingere blândă, drăgăstoasă. Meric nu înţelese mesajul pe care îl transmitea, fiind prea preocupat de Lise, de urmările înfricoşătoare ale celor întâmplate, dar, după mulţi ani, când nimic nu mai putea fi salvat, s-a blestemat că nu înţelesese.

După o vreme, femeia îl ajută să se ridice şi urcară împreună spre Hangtown, unde îi aşteptau amare nelinişti şi regrete, lăsându-l pe Pardiel pradă păsărilor, vânturilor sau mai rău.

Se pare că lumea consideră că e o lipsă de pioşenie din partea unei femei îndrăgostite să ezite sau să examineze situaţia, să facă orice altceva decât să urmeze orbeşte impulsul emoţiilor sale. Am simţit povara unei asemenea atitudini – oamenii socoteau că e vina mea că nu am acţionat rapid şi decisiv într-un fel sau în altul. Probabil că am fost excesiv de prudentă. Nu susţin că nu port nici o vină, ci doar că nu am înfăptuit nici un sacrilegiu. Cred că în cele din urmă l-aş fi părăsit pe Pardiel – nu erau destule în relaţia noastră care să susţină fericirea pentru vreunul dintre noi. Dar aveam un motiv întemeiat să fac o analiză prudentă. Soţul meu nu era un om rău şi între noi se punea problema de loialitate.

Nu am mai putut să dau ochii cu Meric după moartea lui Pardiel şi m-am mutat în altă parte a văii. A încercat să mă caute de multe ori, dar l-am refuzat de fiecare dată. Deşi eram o fiinţă foarte echilibrată, sentimentul de vinovăţie era mai puternic. Patru ani mai târziu, după ce Jarcke a murit – zdrobită de un vagonet –, unul dintre asociaţii ei mi-a scris şi mi-a spus că era îndrăgostită de Meric, că ea fusese cea care l-a informat pe Pardiel despre relaţia noastră şi că se prea poate ca ea să fi înscenat crima. Scrisoarea a avut efectul de a mă ispăşi oarecum de vină şi am început să cântăresc posibilitatea de a-l revedea pe Meric. Dar trecuse prea mult timp şi fiecare o apucase pe un alt drum. Am decis să nu-l mai revăd. Şase ani mai târziu, când influenţa lui Griaule slăbise suficient ca emigrarea să fie posibilă,

m-am mutat la Port Chantay. N-am mai auzit de Meric timp de aproape douăzeci de ani după aceea și apoi, într-o zi, am primit o scrisoare pe care o reproduc parțial:

„...Bătrânul meu prieten din Regensburg, Louis Dardano, locuiește aici de câțiva ani, angajat în scrierea biografiei mele. Narațiunea are un aer degajat, ca o poveste spusă într-o tavernă, ceea ce – dacă îți amintești că ți-am povestit cum a început totul – e chiar inadecvat. Citind-o însă, sunt uimit să constat că viața mea a avut o formă atât de simplă. O singură misiune, o singură pasiune. Dumnezeule, Lise! Am șaptezeci de ani și încă visez la tine. Și încă mă gândesc la cele întâmplate în dimineața aceea, sub aripă. Ciudat că mi-a luat atât timp să îmi dau seama că nu Jarcke, nu tu și nici eu nu am fost vinovați, ci Griaule. Cât de evident mi se pare acum. Voiam să plec, iar el avea nevoie de mine, să desăvârșesc creația de pe trupul lui, să-i împlinesc visul de a scăpa, să-i ofer moartea dorită. Sunt sigur că vei considera că am sărit prea repede să trag această concluzie, dar îți reamintesc că a fost un salt care a durat patruzeci de ani. Îl cunosc pe Griaule, îi cunosc monstruoasa subtilitate. O văd în acțiune în fiecare întâmplare care a avut loc în vale de la sosirea mea. Am fost prost că nu am înțeles că puterile lui au stat la baza tristei noastre despărțiri.

Acum armata stăpânește totul pe-aici, după cum, fără îndoială, ai aflat. Se zvonește că pun la cale o

campanie de iarnă împotriva Regensburgului. Îți vine să crezi? Părinții lor au fost ignoranți, dar această generație este brutal de stupidă. Altfel, treaba merge bine și eu sunt cum mă știi. Mă doare umărul, copiii se holbează la mine pe stradă și se șoptește pe la colțuri că sunt nebun..."

Din *Sub aripa lui Griaule*
de Lise Claverie

III

Cu fața mâncată de acnee, arogant, maiorul Hauk era foarte tânăr și fără vlagă. Când Meric intră, își exersa iscălitura, curbe elegante și înfloriturii, menită, evident, să aibă un loc în posteritate. Măsurând camera cu pași mari, în timpul conversației lor, se oprea frecvent să se admire în oglindă, aranjând ținuta jachetei sale roșii sau trecându-și degetele de-a lungul cutei de la pantalonii albi. Era noul model de uniformă, prima de felul acesta pe care Meric o văzuse de aproape și remarcă amuzat dragonii aplicați pe epoleți. Se întrebă dacă Griaule era capabil de o asemenea ironie, dacă influența lui era suficient de discretă ca să fi implantat ideea acestor straie de operă bufă în creierul nevestei vreunui general.

– ...Nu e vorba de forța de muncă, spunea maiorul, ci de...

Se întrerupse și după o clipă își drese glasul.

Meric, care își studia petele de pe dosul palmelor, ridică privirea; bastonul care i se sprijinea de genunchi alunecă și lovi podeaua, bocănind.

– ...de material, continuă maiorul hotărât. Prețul antimoniului, de exemplu.

– Abia dacă-l mai folosim, spuse Meric. Aproape am terminat cu roșurile minerale.

Chipul maiorului fu străbătut de un aer de nerăbdare.

– Foarte bine.

Se repezi la birou și începu să scotocească printre hârtii.

– A, uite aici o factură pentru un transport de sepii din care prepari...

Continuă să scotocească printre hârtii.

– Brunul sirian, spuse Meric ursuz. Am terminat și cu ăsta. Nuanțe de auriu și violet, doar atât îmi mai trebuie. Nițel albastru și roz.

Își dorea să-l lase în pace, voia să ajungă la ochi înainte de apusul soarelui.

În timp ce maiorul își continua socotelile, privirea lui Meric hoinărea afară, pe fereastră. Orășelul părăginit din jurul lui Griaule se transformase într-un adevărat oraș și acum se întindea peste dealuri. Majoritatea clădirilor erau trainice, de lemn și piatră, și înclinația acoperișurilor, fumul ce se ridica dinspre fabricile de la periferie îi amintiră de Regensburg. Toată frumusețea naturală a acestui ținut a fost transferată în pictură. Nori negri de ploaie se învolburau dinspre răsărit, dar soarele după-amiezii era

limpede și arunca o strălucire de aur greu pe trupul lui Griaule. Soarele era parcă prelungirea rășinilor lucitoare, ca și cum stratul gros de vopsea devenea infinit. Meric lăsă glasul maiorului să se piardă, devenind un bâzâit, și urmări jocul de imagini; apoi, tresărind, își dădu seama că maiorul îl tatona în legătură cu oprirea lucrărilor.

La început, ideea l-a alarmat. A încercat să-l întrerupă, să ridice obiecții, dar maiorul vorbea fără să-l asculte și, cu cât se gândea mai bine, Meric era din ce în ce mai puțin împotrivă. Pictura nu va fi niciodată terminată, și era obosit. Probabil era timpul să încheie acest capitol, să accepte un post universitar pe undeva și să se bucure o vreme de viață.

– Ne-am gândit la o întrerupere temporară, spuse maiorul Hauk. Apoi, dacă merge bine campania de iarnă..., se opri, zâmbind. Dacă nu vom fi încercați de molime și epidemii, credem că lucrurile sunt sub control. Desigur, am vrea să știm părerea ta.

Meric simți un val de furie față de acest monstru spilcuit.

– După părerea mea, oamenii tăi sunt niște idioți. Purtați imaginea lui Griaule pe umeri, îl fluturați pe steaguri și, totuși, nu aveți nici cea mai vagă idee ce reprezintă. Credeți că e doar un simbol folositor....

– Scuză-mă, zise maiorul bățos.

– Pe naiba o să te scuz!

Meric bâjbâi după baston și se ridică în picioare.

– Vă vedeți ca pe niște cuceritori. Făuritori de destine. Dar tot ce faceți cu jafurile și măcelurile voastre este expresia lui Griaule. Voința *lui*. Sunteți paraziții lui, aidoma cu șuiericii.

Maiorul se așeză, luă un stilou și începu să scrie.

– Mă uluiește, continuă Meric, că puteți trăi lângă un miracol, o sursă de mister și să-l tratați ca și cum ar fi o piatră cu o formă ciudată.

Maiorul continuă să scrie.

– Ce faci? întrebă Meric.

– Îmi scriu recomandarea, spuse maiorul, fără să-și ridice privirea.

– Adică?

– Să facem demersurile pentru oprirea lucrărilor de îndată.

Schimbară priviri dușmănoase și Meric se întoarse să plece, dar când era cu mâna pe clanță, maiorul spuse:

– Îți datorăm atât de mult.

Afișa o expresie de milă amestecată cu respect, care îl irită și mai tare pe Meric.

– Câți oameni ai ucis, domnule maior? întrebă el, deschizând ușa.

– Nu știu sigur. Am fost la artilerie. N-am reușit niciodată să știm sigur.

– Ei, bine, eu sunt sigur de socoteala mea. Mi-au trebuit patruzeci de ani să ajung aici. O mie cinci sute nouăzeci și trei de bărbați și femei. Otrăviți, opăriți, zdrobiți, sfâșiați de animale. Uciși. De ce n-am spune pur și simplu – tu și cu mine – că suntem chit?

Deşi era o după-amiază fierbinte, îi era frig în timp ce se îndrepta către turn – un frig interior, care îl făcea să se simtă slab şi ameţit. Încercă să se gândească la ce va face. Departe de biroul maiorului, ideea de post universitar i se părea şi mai puţin atrăgătoare; se va plictisi repede de adularea studenţilor, de disecarea în profunzime a operei sale de către academicienii geloşi. Un bărbat îl salută când se întoarse în piaţă. Meric îi făcu semn cu mâna, dar nu se opri şi îl auzi pe altul întrebând:

– *Ăla*-i Cattanay? (Ruina aia bătrână?)

Culorile pieţei erau prea strălucitoare, mirosurile de mâncăruri la grătar prea greţoase, îmbulzeala prea mare şi se duse pe străzi lăturalnice, şontâcăind pe lângă case de stuc cu o singură încăpere şi prăvălioare unde se vindeau ulei cu uncia şi ţigări tăiate în două, dacă nu-ţi puteai permite una întreagă. Gunoaie, tornade de praf şi de muşte, beţivi cu guri sângerii. Cineva legase cu sârmă un câine vagabond – o căţea cu ţâţele stoarse. Sârmele îi tăiaseră în carne şi zăcea gâfâind într-o fundătură, coaste sfrijite, acoperite de petice de piele rozalie, privind către nicăieri. Ea, gândi Meric, şi nu Griaule, ar trebui să fie simbolul de pe steagul lor.

În timp ce urca în turn cu elevatorul, căzu pradă vechiului său obicei de a-şi face însemnări pentru ziua următoare: *Ce-i cu bucata aia de lemn de la nivelul cinci? Scurgeri uşoare de galben-crom din conductele de la nivelul doisprezece.* Doar când văzu un om demontând nişte schele îşi aminti de recomandarea

maiorului Huak și înțelese că probabil ordinul fusese deja dat. Pierderea muncii sale îl aduse cu picioarele pe pământ și se aplecă peste balustradă, cu un junghi în piept și ochii înlăcrimați. Se ridică, rușinat. Soarele atârna pe cer într-un nimb de lumină cenușie, jos, deasupra dealurilor dinspre apus, roșu și umflat și rău ca un vultur înfoiat. Acel cer pângărit era creația sa, nu mai puțin decât pictura și ar fi bine să-l lase în urmă. Departe de vale, de toate influențele locului, va putea să se gândească la viitor.

La cel de-al doisprezecelea nivel, chiar sub ochi, stătea o fată. Cu ani în urmă, ritualul urmăririi ochiului devenise un cult. Oamenii cântau și se rugau în grup și se purtau discuții despre această experiență. Dar acestea erau vremuri mai practice și, fără îndoială, tinerii și tinerele care se adunaseră aici populau acum birourile administrative undeva în înfloritorul imperiu. Ei erau cei despre care ar trebui să scrie Dardano; ei, și toate personajele excentrice care jucaseră un rol în acest spectacol învechit. Țiganca pe care o puteai vedea în fiecare seară dansând lângă ochi, sperând să-l farmece pe Griaule ca să-i omoare iubitul necredincios – ea a plecat satisfăcută. Bărbatul care a încercat să-i scoată un colț – nimeni nu știe ce s-a ales de el. Căutătorii de solzi, meșterii. O istorie a Hangtownului ar fi un volum întreg.

De pe urma plimbării, Meric se simțea slăbit și gâfâia. Se așeză cu greu lângă fată, iar aceasta zâmbi.

Nu-şi amintea cum o cheamă, dar ea venea adesea la ochi. Mică şi negricioasă, cu o rezervă interioară care îi amintea de Lise. Râse şi el în sinea sa – majoritatea femeilor îi aminteau de Lise într-un anume fel.

– Te simţi bine? întrebă ea, încreţindu-şi fruntea a îngrijorare.

– O, da, răspunse el.

Simţea nevoia de conversaţie ca să-şi ia gândul de la probleme, dar nu-i trecea prin minte ce să mai spună. Era atât de tânără! Numai prospeţime, strălucire şi vigoare.

– E ultima oară când vin aici. Cel puţin o vreme. O să-mi fie dor. Şi apoi, înainte s-o poată întreba de ce, ea adăugă: Mâine mă mărit şi ne mutăm.

Meric o felicită şi o întrebă cine era norocosul.

– Un băiat oarecare.

Îşi flutură părul, ca şi cum ar fi vrut să alunge importanţa băiatului; îşi ridică privirea către membrana închisă.

– Ce simţi când ochiul se deschide? întrebă ea.

– Ce simte toată lumea, răspunse el. Îmi amintesc... momente din viaţa mea. Şi din alte vieţi.

Nu îi spuse despre amintirea lui Griaule despre zbor, nu-i spusese nimănui în afară de Lise.

– Toate crâmpeiele de suflete prinse în capcană aici, înăuntru, spuse ea, făcând semn către ochi. Ce reprezintă pentru el? De ce ni le arată?

– Îmi imaginez că are motivele lui, dar nu le pot explica.

– Odată mi-am amintit că eram cu tine, spuse fata, aruncându-i o privire sfioasă printre buclele întunecate. Eram sub aripă.

Meric o privi tăios.

– Povestește-mi.

– Eram... împreună, spuse ea, roșind. Apropiați, înțelegi. Îmi era foarte frică de locul acela, de sunete și de umbre. Dar te iubeam atât de mult, încât nu conta. Am făcut dragoste toată noaptea și am fost surprinsă, căci credeam că genul acela de pasiune era doar în povești, ceva inventat de oameni, ca să compenseze cât de banal e de fapt. Iar dimineață, chiar și locul acela îngrozitor a devenit frumos, cu vârfurile aripilor scăldate în sclipiri roșii, cu ecoul cascadei...

Își plecă ochii.

– De când am avut parte de această amintire, am fost întotdeauna puțin îndrăgostită de tine.

– Lise! exclamă el, simțindu-se neajutorat în fața ei.

– Așa o chema?

Meric clătină din cap și duse mâna la frunte, încercând să-și înăbușe emoțiile care îl copleșeau.

– Îmi pare rău.

Buzele fetei îi mângâiară obrazul și doar acea ușoară atingere îl aprinse parcă și mai mult.

– Am vrut să-ți spun ce a simțit, în caz că ea nu ți-a spus. Era foarte tulburată de ceva și nu sunt sigură că a apucat.

Se îndepărtă de el, stânjenită de intensitatea reacției lui, și rămaseră tăcuți. Meric privea pierdut

solzii smălțați de soare în nuanțe de auriu-roșcat, lumina care trecea printre cute în șuvoaie strălucitoare, pălind pe măsură ce ziua se topea. Tresări când fata sări în picioare și se retrase spre elevator.

– E mort, spuse ea cu uimire.

Meric o privi, neînțelegând.

– Vezi?

Îi arătă soarele, care răspândea o lumină purpurie deasupra dealului.

– E mort, repetă ea și expresia de pe chipul ei oscila între teamă și exultare.

Ideea morții lui Griaule era prea imensă pentru ca mintea lui Meric s-o poată cuprinde și își întoarse ochii căutând o dovadă contrară – nici o sclipire de culoare nu licărea în spatele membranei. Auzi elevatorul trosnind în timp ce fata cobora, dar continuă să aștepte. Probabil că doar vederea dragonului slăbise. Nu. Nu era doar o coincidență că lucrările fuseseră oficial oprite chiar astăzi. Uluit, rămase privind membrana fără viață până ce soarele coborî în spatele dealurilor; apoi se ridică și se duse la elevator. Înainte de a apuca să tragă de manetă, cablurile zbârnâiră – cineva venea în sus. Bineînțeles. Probabil fata răspândise vestea și toți maiorii Hauks și slugile lor plecate se vor zori să testeze reflexele lui Griaule. Nu voia să fie aici când vor sosi, să-i vadă pozându-se cu trofeul, ca niște pescari de succes.

Era lucru greu să urci pe discul fronto-parietal. Scara se legăna, vântul îl izbea și, când se cățără în

farfurie era ameţit şi pieptul îi tresărea. Înaintă şontâc şi se sprijini de cazanul acoperit de rugină. Imensele furnale şi cazane se ridicau în jurul lui, ca nişte umbre în lumina asfinţitului şi parcă acest sistem de mecanisme fioroase, duhnind a minerale şi a carne arsă, era maşinăria pe care mintea lui Griaule o materializase deasupra capului. Fără vlagă, abandonate. Fuseseră înlocuite de echipamente mai eficiente la nivelurile de jos şi trecuseră – cât să fie? – aproape cinci ani de când au fost folosite ultima dată. Pânzele de păianjen învăluiau o piramidă de lemne de foc; scările care duceau la marginile cazanelor se sfărâmau. Discul însuşi era zgâriat şi acoperit cu un strat de noroi.

– Cattanay! strigă cineva de dedesubt şi vârful scării tremură.

Dumnezeule, veneau după el! Bolborosind felicitări şi planuri pentru cine festive, plăci comemorative, medalii special gravate. Îl voiau turnat în bronz, înveşmântat în flamuri şi plin de găinaţ de porumbei înainte de a fi gata. În toţi aceşti ani fusese printre ei, sclavul şi stăpânul lor deopotrivă, dar nu se simţise niciodată acasă. Sprijinindu-se cu putere în toiag, îşi croi drum dincolo de spinul frontal – înnegrit de ani şi fum uleios – şi în jos, printre aripi, către Hangtown. Era un oraş-fantomă acum. Colibele prăbuşite erau năpădite de bălării, lacul era o groapă infectă, secat, după ce s-au înecat nişte copii, în vara lui '91. Pe locul unde se înălţase casa lui Jarcke se afla un maldăr imens de oase de

animale, lucind palide în lumina obscură. Vântul șuiera printre tufele zdrențuite.

– Meric! Cattanay!

Vocile se auzeau mai aproape.

Ei, bine, exista un singur loc unde nu-l vor urmări.

Frunzele desișului erau pătate cu noroi și sfărâmicioase, căzând în fulgi la atingere. Când se pomeni în vârful scării căutătorilor de solzi, șoviă. Nu avea sfoară. Deși făcuse acest traseu, fără ajutor, de multe ori; chiar câțiva ani. Rafalele de vânt, strigătele, curbura văii și luminile risipite ca niște diamante pe o catifea cenușie – totul părea un unic, inconstant mediu. Auzi desișul foșnind în spate, alte glasuri. La naiba! Scrâșnind din dinți ca să-și alunge un spasm de durere din umăr, agățându-și toiagul la brâu, păși pe scară și își încleștă degetele pe mânere. Vântul îi biciuia hainele și amenința să-l smulgă de pe scară, azvârlindu-l cu capul în jos. O dată alunecă, o dată încremeni, incapabil să se miște nici înainte, nici înapoi. Dar în cele din urmă ajunse jos și înaintă șovăielnic până ce găsi un loc destul de neted ca să se oprească.

Misterul locului puse dintr-odată stăpânire pe el și îi era frică. Dădu să se îndrepte spre scară, gândindu-se să se întoarcă la Hangtown și să accepte mascarada. Dar, o clipă mai târziu, își dădu seama cât de prostesc era gândul. Valuri de slăbiciune îi străbăteau întreg trupul, inima îi bubuia și în fața ochilor îi sclipeau scântei albe. Își simțea pieptul greu ca fierul. Amețit, înaintă câțiva pași, izbind

liniștea cu toiagul. Era prea întuneric ca să vadă altceva decât contururi, dar în fața lui se afla faldul aripii sub care se adăpostiseră el și Lise. Se îndreptă către el, dornic să-l revadă. Atunci își aminti de fata de sub ochi și înțelese că își luase deja adio. Și *era* adio – înțelegea foarte bine. Continuă să înainteze. Bezna țâșnea parcă din încheietura aripii, din intrările în labirintul de tuneluri luminoase, unde se împiedicaseră de omul pietrificat. Fusese oare într-adevăr bătrânul vrăjitor, osândit de justiția magică să se descompună și să trăiască mereu, mereu? Era explicabil. Cel puțin se potrivea cu ce li se întâmpla vrăjitorilor care își omorau dragonii.

– Griaule, îi șopti el întunericului și își înălță capul, aproape așteptând un răspuns.

Sunetul glasului său scoase în relief imensitatea galeriei de sub aripă, pustietatea ei, și Meric își aminti ce loc plin de viață fusese. Fulgi plutitori, șuierici, insecte ciudate mișunând în desișuri, locuitorii încruntați ai Hangtownului, cascade. Nu și-l putuse imagina niciodată pe Griaule viu pe de-a-ntregul – acel gen de vitalitate era dincolo de puterile imaginației sale. Cu toate acestea, se întreba dacă, prin vreun miracol, dragonul nu era cumva viu acum, zburând în înaltul cerului, prin noaptea sa aurie, către inima soarelui. Sau fusese doar un vis, o fărâmă de țesut scânteind în adâncurile reci ale creierului său? Râse. Întreabă stelele cum le cheamă și vei primi mai degrabă un răspuns.

Hotărî să nu meargă mai departe – de fapt, nu avea de ales. Durerea i se răspândea prin tot umărul, atât de puternică, încât îşi imagina că străluceşte pe dinăuntru. Atent, cu mare grijă, se lăsă jos şi se sprijini în umăr, ţinându-se de baston. Lemn bun, vrăjit. Făcut dintr-un păducel crescut deasupra pulpei lui Griaule. Cineva îi oferise cândva o mică avere pentru el. Cine să-l mai vrea acum? Probabil bătrânul Henry Sichi ar pune mâna pe el pentru muzeul lui, l-ar vârî într-o vitrină, lângă cizmele lui. Ce glumă! Hotărî să se întindă pe burtă, sprijinindu-şi bărbia de un braţ – răceala de piatră de dedesubt îi înăbuşi durerea. Amuzant cum se împuţina gama deciziilor unui om. Hotărai să pictezi un dragon, să trimiţi sute de oameni să caute malachit şi gândaci cochineali, să iubeşti o femeie, să intensifici o nuanţă, ici şi colo, şi, în cele din urmă, să-ţi poziţionezi trupul într-un anumit fel. Era, se pare, la capătul drumului. Ce urma? Încercă să-şi regleze respiraţia, să slăbească apăsarea din piept. Apoi, când ceva fremătă aproape de încheietura aripii, se întoarse pe-o parte. I se păru că zăreşte o mişcare, o întunecime sclipitoare plutind către el... sau poate era doar scânteierea întâmplătoare a nervilor săi, jucându-i feste. Mai mult surprins decât speriat, dorind să vadă, privi în întuneric şi simţi cum inima îi bate nebuneşte, lipită de solzul dragonului.

Este o prostie să tragi o concluzie simplă din întâmplări complexe, dar presupun că trebuie să

existe și morală, și adevăr în această viață, în aceste întâmplări. Las asta pe seama pisălogilor. A istoricilor, a sociologilor, a experților apărători ai realității. Eu știu doar că s-a certat cu prietena lui din cauza banilor și a plecat. I-a trimis o scrisoare în care spunea că a plecat spre sud și că se va întoarce peste câteva luni, cu mai mulți bani decât ar putea ea cheltui vreodată. N-aveam idee ce făcuse. Toată povestea cu Griaule a fost doar că stăteam câțiva la Ursul Roșu, bându-mi onorariul – vândusem un articol – și cineva a spus: „N-ar fi grozav dacă Dardano n-ar trebui să scrie articole, dacă noi n-ar trebui să facem tablouri care se asortează cu mobila oamenilor sau să ne chinuim să surprindem zâmbetele lipicioase ale nepoților și nepoților întocmai cum trebuie?" Au fost puse pe tapet tot felul de planuri neverosimile de făcut bani. Jafuri, răpiri. Apoi a apărut ideea de a-i trage pe sfoară pe mai-marii orașului Teocinte și întreg planul a fost conturat în câteva minute. Mâzgălit pe șervețele, scrijelit pe mese. Un efort de grup. Încerc întruna să-mi amintesc dacă i-au lucit cuiva ochii, dacă am simțit tentaculul rece al gândului lui Griaule aprinzându-mi creierii. Dar nu pot. A fost o senzație de o jumătate de oră, nu mai mult. O fantezie de bețivi, o metaforă de studenți la arte. În curând, am rămas fără bani și am umblat clătinându-ne pe străzi. Ningea – fulgi mari, uzi, care se topeau pe gulerele noastre. Dumnezeule, cât eram de beți! Râdeam, ne legănam pe balustrada înghețată a Podului Universității.

Ne strâmbam la trecătorii înfofoliți și doamnele lor grase, care treceau pufnind și bufnind pe lângă noi, împroșcând aburi fără să ne arunce nici o privire, și nici unul dintre noi – nici măcar trecătorii – nu știa că ne trăiam finalul fericit în avans...

Din *Omul care a pictat dragonul Griaule*
de Louis Dardano

O LECŢIE SPANIOLĂ

În iarna lui '64, pe când aveam şaptesprezece ani şi tindeam să-mi ascult îndemnurile inimii de parcă ar fi fost revelaţii născute din ani de studiu contemplativ, m-am lăsat de şcoală şi am plecat spre Europa, aterizând la Belfast, traversând Anglia cu autostopul, coborând prin Franţa şi Spania şi ajungând pe Costa del Sol – mai exact, într-un sat de lângă Málaga, pe nume Pedregalejo – unde, într-o seară, aveam să aflu ceva de mare însemnătate. Ce mă atrăsese la acest sat nu era pitorescul lui, privelişte a paşnicei Mediterane, a caselor curate văruite în alb şi a pescarilor crăcănaţi care reparau năvoade, ci, mai degrabă, faptul că de-a lungul ţărmului casele erau ocupate de un grup de expatriaţi, majoritatea americani, care întruchipau pentru mine un ideal boem.

Cel mai tânăr dintre ei era cu şapte ani mai în vârstă decât mine, cel mai bătrân avea de trei ori anii mei şi adunaseră cu toţii un noian de experienţă, care mă făcea să-i invidiez şi să doresc să devin ca ei: bărbos, cercelat şi umblat prin lume.

Printre ei era, de pildă, Leonard Somstaad, un poet suedez cu maladia poetică a unei inimi slabe și o pasiune pentru *marjoun* (batoane de haşiş), mai era Art Shapiro, un hoinar care migra de zece ani între Pedregalejo și Istanbul, apoi Don Washington, un veteran negru, cântăreț de blues, a cărui prietenă daneză – spre deliciul localnicilor – făcea plajă goală, și Robert Braehme, un actor newyorkez care, în cea mai bună tradiție teatrală, a încercat să-i omoare pe mai mulți dintre ceilalți, a suferit o cădere nervoasă și a trebuit să fie trimis în State sub pază.

Și apoi era Richard Shockley, un bărbat ars de soare, cu nasul coroiat, spre treizeci de ani, vedeta grupului. Un contrabandist amator (în principal de marijuana) și scriitor de oarecare succes. Primul său roman, *Preotul*, crease o vâlvă critică minoră. Fiind eu însumi un scriitor novice, pe el îl invidiam cel mai mult. Prin înfățișare și comportament era pe potriva imaginii mele despre ceea ce trebuia să fie un scriitor. O vreme s-a arătat interesat de mine, învățându-mă trucuri de contrabandist și ținându-mi prelegeri despre imperativele morale ale artei, dar în scurt timp a devenit preocupat de propriile afaceri și relația noastră s-a răcit.

Privind în urmă, îmi dau seama că acești oameni nu erau sclipitori, dar la vremea aceea mi se păreau imposibil de deștepți și, ca să mă aliniez cu ei, am închiriat o căsuță pe plajă, mi-am cumpărat o rezervă de caiete și am început să le umplu, pagină după pagină, de încercări poetice.

Deși mă insinuasem în grup, nu am fost imediat acceptat. Tinerețea mea se zărea de la o poștă pe fundalul experienței lor. Nu aveam traista plină de anecdote, nu cântam la flaut sau la chitară și conversația mea ducea lipsă de *savoir faire*. În ochii lor, eram un puști, un copilaș, un cățeluș isteț care învățase cum să cerșească, și adesea eram obiect de zeflemea. Trei factori m-au ajutat să nu cad cu totul în ridicol: dimensiunile mele (un metru nouăzeci, optzeci și șase de kilograme), firea mea excentrică și capacitatea de a consuma cantități enorme de droguri. Acesta din urmă era asul meu din mânecă, mijlocul prin care îmi câștigam respectul. Ingeram vitejește cantități care-l făceau până și pe Don Washington, un desăvârșit consumator, să clatine din cap cu admirație. Pastile, prafuri, ierburi – nu stăteam să aleg și mi-am creat mai multe dependențe periculoase, în speranța de a dobândi un statut de egalitate.

La șase săptămâni după ce m-am mutat pe plajă, am reușit să mă ridic cu o treaptă în ochii celorlalți găsindu-mi o prietenă, o blondă feerică din California, pe nume Anne Fisher. Mă amuză să-mi amintesc întâmplarea care m-a dus în brațele Annei, căci miroase a *cine-verité* de cea mai proastă calitate, un moment existențial deschizând calea către o idilă dulce-amară. Ne plimbam pe plajă, într-o zi ploioasă, cu marea și cerul îngemănându-se într-o ceață cenușie către Africa, ambii în pragul catatoniei, când am dat peste un pisoi înecat. Dacă aș

fi fost neînsoţit, probabil că aş fi examinat cadavrul şi aş fi trecut mai departe, dar, în situaţia de faţă, fiind sub observaţia Annei, am bălmăjit nişte aberaţii despre „imaginea inconstantă a lumii", dintre care jumătate papagalicite dintr-un poem de Eugenio Montale şi m-am apucat să-l înmormântez pe pisoi cum se cuvine, sub o piatră plată.

După ce am terminat această sarcină neplăcută, m-am ridicat şi am descoperit că Anne se uita la mine topită, cu natura-i feciorelnică subjugată de o neaşteptată senzualitate. Nu era nevoie de cuvinte. Eram singuri pe plajă, cu şoapta cântată a Ninei Simone insinuându-se dinspre fereastra unei case, cu revărsarea valurilor cenuşii la picioare. Împinşi parcă unul către celălalt de imensitatea pustie din jurul nostru, ne-am sărutat. Anne s-a agăţat cu mâinile de spatele meu şi s-a lipit de mine. S-ar fi zis că tânjise după mine în toţi cei nouăsprezece ani ai săi, dar am ajuns să înţeleg că disperarea ei era născută dintr-o aplecare filozofică şi nu dintr-o nestăpânită dorinţă sexuală. Motivul pasiunii ei era o profundă tristeţe şi îi plăcea să se gândească la noi ca la doi străini neînsemnaţi, uniţi de o bruscă percepere a lamentabilei fragilităţi a vieţii. Indispoziţii şi crize de plâns, alternând cu furibunde nopţi de dragoste erau imaginea ei despre o compensatorie idilă.

Până când a plecat, câteva luni mai târziu, mă săturasem de ea până peste cap, dar îşi îndeplinise – credeam – menirea în a mă consacra ca imigrant cu drepturi depline.

Greșit. Am descoperit curând că eram tot puștiul, tot copilașul, și mi-am dat seama că voi rămâne așa până când pe plajă va apărea cineva mai prejos decât mine, împingându-mă, prin prezența lui, mai aproape de curentul principal. Nu era de așteptat să se întâmple așa ceva și, la drept vorbind, nu-mi mai păsa. Îmi pierdusem respectul pentru grup. Nu devenisem eu oare, la cei șaptesprezece ani ai mei, un imigrant la fel de șic ca ei, iar când voi ajunge la vârsta lor, nu voi avea, oare, perspective mai strălucite? Și atunci, așa cum se întâmplă adesea cu realitatea, care ne oferă ce dorim în momentul în care dorința începe să se stingă, două persoane corespunzător inferioare au închiriat casa de lângă mine.

Numele lor erau Tom și Alise. Erau gemeni, cu vreo doi ani mai în vârstă decât mine, nefiresc de identici ca înfățișare și veneau – dacă era să le crezi povestea – din Canada. Cu toate acestea, nu știau nimic despre Canada și accentul lor era fără doar și poate nord-european. Un *debut* nu prea promițător într-o societate atât de năzuroasă ca aceea din Pedregalejo. Toată lumea avea rezerve în privința lor, mai cu seamă Richard Shockley, care îi vedea ca pe o amenințare.

– Genul ăsta de oameni fac necazuri pentru toată lumea, mi-a spus dintr-o suflare. Sunt prea al naibii de ciudați. (M-a surprins întotdeauna că oamenii care se mândresc cu excentricitatea lor sunt atât de grăbiți să ia în batjocură această calitate la necunoscuți.)

Şi alţii confirmau ciudăţenia gemenilor. Erau secretoşi, neprietenoşi şi fuseseră văzuţi pe plajă făcând pase ciudate în aer, şi asta i-a făcut pe unii să creadă că erau nişte fanatici religioşi; noaptea aşezau felinare la geamuri şi le lăsau să ardă până în zori. Totuşi, latura lor cea mai tulburătoare era înfăţişarea. Avea puţin peste un metru jumate, erau vlăguiţi, scofâlciţi, palizi, cu părul negru, ochi întunecaţi şi priviri piezişe, o isteţime de spiriduşi răutăcioşi, iar Shockley îi descria ca „adorabil de urâţi, ca nişte pitici". Sugera că înfăţişarea putea fi rezultatul unei relaţii incestuoase şi credea că s-ar putea să aibă dreptate. Gemenii erau acel gen de prezenţă greoaie, asociată de obicei cu retardaţii sau cu cei puternic sedaţi. Pescarii îi tratau de parcă ar fi fost odraslele Diavolului, făcându-şi cruci şi scuipând în sân la vederea lor, iar imigranţii erau îngrijoraţi că ostilitatea pescarilor va atrage atenţia Gărzii Civile asupra plajei.

Garda – cu uniformele de operetă, cu pistoalele automate şi pălăriile caraghioase de piele lucioasă, care de la distanţă arătau ca urechile lui Mickey Mouse – era pe bună dreptate o ameninţare. Soldaţii Gărzii erau renumiţi pentru crimă şi corupţie şi le plăcea în special să hărţuiască străinii. De aceea, nu am fost surprins când un comitet, avându-l în frunte pe Shockley, mi-a cerut să fiu cu ochii pe vecinii mei. Ideea era că ar trebui să ne unim forţele împotriva lor, chiar până într-acolo încât să raportăm orice ilegalităţi. În ciuda faptului că ştiam

că un refuz avea să consolideze statutul meu de nimeni în drum, le-am spus lui Shockley şi amicilor lui să-şi ia tălpăşiţa. Nu sunt în stare să mă mândresc cu asta – dacă ar fi fost mai prietenoşi cu mine de la început, poate că aş fi mers pe mâna lor, dar aşa, eram bucuros să-i resping. Şi, în plus, din spirit de frondă, m-am dus în vecini să-i previn pe Tom şi Alise.

Când am bătut la uşă, în casă s-au stârnit şoapte, agitaţie şi, în cele din urmă, uşa s-a crăpat şi a apărut un ochi:

– Da? a spus Alise.

– Mda, am spus, luat pe nepregătite de reacţia ei bănuitoare. Mă numesc Lucius. Din vecini. Am să vă spun ceva despre oamenii de pe-aici.

Tăcere.

– Se tem de voi, am continuat. Sunt agitaţi fiindcă au droguri şi chestii de-astea şi se gândesc că o să aduceţi poliţia pe capul lor.

Alise a întors capul. Alte şoapte. Apoi:

– De ce-am face asta?

– Nu aţi face intenţionat. Numai că sunteţi... altfel. Atrageţi atenţia şi toată lumea se teme că poliţia o să vă cerceteze şi pe urmă o să hotărască să percheziţioneze toată plaja.

– Oh!

Altă consfătuire şi, în cele din urmă, o invitaţie:

– Vrei, te rog, să intri?

Uşa s-a deschis dintr-odată, pârâind ca un capac de coşciug închis secole în şir, iar eu am trecut pragul.

Tom era în spatele uşii şi, după ce a închis-o, Alise s-a aşezat lângă el. Pieptul ei era atât de plat, trăsăturile lor atât de asemănătoare, încât doar lungimea părului mă făcea să-i deosebesc. Mi-a făcut semn către o masă de sufragerie, aşezată într-un colţ şi, cu un nod în stomac, m-am aşezat acolo. Încăperea semăna cu camera de zi din casa mea: pereţi văruiţi în alb, neîmpodobiţi şi decojiţi, mobilă ieftină de serie (singura diferenţă esenţială fiind că ei aveau două paturi în loc de unul); o sobă de gaz într-o nişă la stânga uşii. Pe perete, chiar deasupra întrerupătorului, era un crucifix de plastic; prin spatele crucii, până la candelabrul din tavan, trecea un cablu zdrenţuit, dând impresia că Hristos avea un rol de jucat în transmiterea curentului. Casa era meticulos de curată, singurul semn că era locuită fiind maldărul de caiete şi un bloc de desen aflat pe masă. Blocul de desen era deschis şi lăsa să se vadă ceea ce părea a fi proiectul unui circuit electric complex. Înainte de a apuca să văd mai bine, Tom a luat blocul de desen şi l-a azvârlit pe sobă. Apoi s-au aşezat vizavi de mine, cu mâinile în poală, sfioşi şi tăcuţi ca doi şoricei albi. Camera era întunecoasă, străpunsă de o rază aurie de soare, care pătrundea printr-o gaură a obloanelor, iar ochii gemenilor erau ca nişte pete murdare pe feţele lor palide.

– Nu ştiu ce să vă mai spun. Şi habar n-am ce ar trebui să faceţi. Dar în locul vostru m-aş feri.

Nu au schimbat priviri şi nici nu au comunicat în vreun mod vizibil, dar în tăcerea lor era o anumită

tensiune, și am avut senzația că se sfătuiau din nou. Acest lucru mi-a sporit nervozitatea.

– Ne dăm seama că suntem altfel, a spus în sfârșit Tom.

Glasul lui avea exact același timbru și aceeași înălțime cu cel al Alisei, un glas moale, ușor cețos.

– Nu vrem să supărăm pe nimeni, dar avem ceva de făcut aici. E periculos, dar trebuie făcut. Nu putem plecat până nu terminăm.

– Credem că ești un băiat bun, a intervenit Alise, otrăvindu-mă cu această caracterizare. Ne întrebăm dacă ai vrea să ne ajuți.

Eram stupefiat.

– Ce pot să fac?

– Problema e de înfățișare, a explicat Tom. Nu putem să schimbăm felul în care arătăm, dar poate că putem schimba felul în care ne percep ceilalți. Dacă ne-am putea integra mai mult în comunitate, poate nu am fi atât de bătători la ochi.

– Nu vor să aibă de-a face cu voi. Sunt prea...

– Ne dăm seama, a intervenit Alice.

– Da, a continuat Tom. Ne gândeam că dacă s-ar crea impresia unei legături amoroase între tine și Alise, oamenii ne-ar da mai mult credit. Speram că poate ai fi de acord ca ea să se mute cu tine.

– Stați un pic! am spus, speriat. Nu mă deranjează să vă ajut, dar...

– Va fi numai de fațadă, a precizat fata, impasibilă. Nu e nevoie de contact fizic și voi încerca să

nu-ţi fiu o povară. Aş putea să-şi fac curat şi să fac cumpărăturile.

Nu ştiu ce s-a întâmplat, poate ceva din glasul Alisei sau o subtilă schimbare de atitudine, dar, indiferent din ce motiv, în clipa aceea le-am simţit disperarea. Erau foarte, foarte speriaţi... de ce? n-aveam nici cea mai vagă idee. Dar frica era palpabilă, o vibraţie fină în aer. Nu asociam teama lor cu vreo posibilă ameninţare la adresa mea, şi acesta era un simptom al tinereţii mele. Abia eram şi mai curios.

– În ce fel de pericol vă aflaţi?

Din nou, s-a lăsat acea linişte stranie, surescitantă, la capătul căreia Tom a spus:

– Te rugăm să înţelegi că este confidenţial.

– Normal, am spus degajat. Cui să-i povestesc?

Povestea lui Tom era plauzibilă; de fapt, având în vedere propria mea poveste – un tată opresiv, intelectual, care mă considera o mare dezamăgire, care caracterizase gestul meu de a părăsi şcoala drept „acţiunea iresponsabilă a unui ins visceral" –, părea programată să-mi atragă compasiunea. A spus că nu erau canadieni, ci germani, şi că fuseseră crescuţi de un tată vitreg despotic, după moartea mamei lor. Fuseseră bătuţi, închişi într-o magazie şi hrăniţi atât de prost, încât le-a fost afectată creşterea. Cu mai multe luni înainte, după aproape douăzeci de ani de întemniţare, au reuşit să scape şi de atunci detectivii angajaţi de tatăl lor erau mereu pe urmele lor. Acum, rămaşi lefteri, încercau

să vândă niște antichități pe care le furaseră de la ei de acasă și, după ce vor reuși, intenționau să plece către est, probabil în India, unde vor fi de negăsit. Dar se temeau că vor fi prinși în timp ce așteptau să încheie vânzarea; aveau prea puțină experiență cu lumea, ca să fie în stare să treacă drept oameni obișnuiți.

– Ei, bine, am spus când Tom a terminat. Dacă vrei să te muți – i-am făcut semn Alisei cu capul –, cred că e în ordine. Voi face tot ce pot să vă ajut. Dar primul lucru la care trebuie să renunțați e obiceiul de a lăsa felinarele aprinse toată noaptea la ferestre. Asta i-a tulburat pe pescari. Au impresia că faceți un fel de vrăji sau ceva. Ce faceți, de fapt? am întrebat, uitându-mă de la unul la altul

– E doar un obicei, a spus Alise. Tatăl nostru vitreg ne obliga să dormim cu luminile aprinse.

– Ar fi mai bine să-i puneți capăt, am spus cu fermitate.

M-am văzut dintr-odată în rol de Anne Sullivan în timp ce ei erau Helen Keller, așternându-le drumul către o viață împlinită și fericită, și acest nobil autoportret m-a făcut să mă entuziasmez.

– Nu vă faceți griji, le-am spus. Cât ai zice pește, lumea o să vă ia de buni. Americani *get beget*. Vă garantez!

Dacă aș fi așteptat mulțumiri, aș fi fost dezamăgit. Alise s-a ridicat în picioare, spunând că se întoarce imediat – s-a dus să-și facă bagajele –, iar Tom s-a uitat la mine cu o expresie în care,

dacă nu aș fi fost atât de încântat de mine, aș fi recunoscut sila îndurerată.

Plaja de la Pedregalejo desena o semilună alb-cenușie pe o întindere de o sută de metri de-a lungul Mediteranei, mărginită la vest de un promontoriu stâncos și la est de un bloc în construcție, printre primele din multele care aveau să distrugă treptat frumusețea coastei. Dincolo de casele de pe plajă ocupate de imigranți, se aflau mai multe străzi mărginite de case asemănătoare și, în spatele lor, se înălța o costișă de stânci brune, pe care erau construite mai multe vile, dintre care una fusese închiriată de un actor britanic care se afla în zonă, jucând într-un film cu coride: în ultima vreme îmi câștigasem existența ca figurant în film, primind echivalentul a cinci dolari pe zi și masa de prânz (tot cu rol de plată, constând într-un sendviș unsuros și o apă minerală).

Casa mea era situată la capătul de est al plajei și se deosebea de celelalte prin faptul că avea o verandă zidită care se întindea în apă. Înăuntru, așa cum am spus, era aidoma cu casa gemenilor, dar, în ciuda acestei asemănări, când a intrat, strângând la piept o sacoșă, Alise s-a purtat de parcă ar fi pășit pe o navă spațială. La început, ignorându-mi invitația de a se așeza, a rămas țeapănă într-un colț, clipind de fiecare dată când treceam; pe urmă, ținându-se aproape de pereți, ca o pisică explorând un teritoriu nou, mi-a examinat lucrurile, uitându-se pe furiș în

rucsacul meu, atingând corzile chitarei, studiind acuarelele simpliste cu care acoperisem zonele de pereţi care se descojeau. În cele din urmă, s-a aşezat la masă, cu genunchii strânşi, privindu-şi mâinile. Am încercat s-o atrag într-o discuţie, dar am primit numai mormăituri drept răspuns şi, într-un târziu, aproape de asfinţit, am luat un caiet şi o geantă plină de droguri şi am ieşit pe verandă să scriu.

Pe când eram şi mai tânăr decât în 1964, doar un copil, credeam că toate mările erau enormităţi răvăşite de furtuni, mişunând de monştri şi mistere şi, astfel, la prima vedere, apele relativ blânde ale Mediteranei s-au dovedit pentru mine o dezamăgire. În orice caz, cu trecerea timpului, am ajuns să apreciez capriciile ei subtile. În acea după-amiază, marea se întindea la ţărm ca o pânză şifonată pătată de portocaliul roşiatic al luminii care pierea; în depărtare, un abur auriu întuneca orizontul, făcând contururile scheletice ale bărcilor de pescari să pară nişte insecte uriaşe, târându-se într-un nor de polen. Era acel gen de vreme, desprinsă parcă din Antichitate, când te aşteptai să răsară statura strălucitoare a unui Agamemnon sau vreun războinic roman, cu veşti fantomatice despre asedierea Troiei sau a Masadei.

Fumasem mai multe pipe cu iarbă – *kef* marocan, un sortiment fin de marijuana presărată cu opiu alb – şi mă ocupam cu surprinderea momentului într-un poem elaborat, când Alise a venit în

spatele meu și, amintindu-mi din nou de un șoricel alb, a adulmecat aerul:

– Ce-i asta? a întrebat, arătând către pipă.

I-am explicat și am poftit-o să tragă un fum.

– O, nu, a zis ea, dar a continuat să se uite la iarbă și, după o clipă, a adăugat: Tatăl meu vitreg ne droga. Ne dădea pastile care ne făceau somnoroși.

– S-ar putea ca și asta să facă la fel, am spus dezinvolt și m-a întors la scribălitul meu.

– Ei, bine, a spus ea nu după mult timp. Poate că încerc niței.

Mă îndoiesc că mai fumase vreodată. A tușit și a pufnit, ochii i s-au înroșit și i s-au umplut de lacrimi, dar a negat că ar simți vreun efect. Totuși, treptat, s-a cufundat în tăcere, privind apa; apoi, poate la cinci minute după ce a tras ultimul fum, a fugit în casă și s-a întors cu un bloc de desen.

– E minunat, a spus ea. Minunat! De obicei e atât de greu de văzut.

Și a început să deseneze cu creion de cărbune.

Am chicotit, simțind o plăcere perversă la gândul că reușisem s-o amețesc, și am întrebat:

– Ce e minunat?

S-a mulțumit să clatine capul, absorbită de munca ei. Aș fi insistat, dar în clipa aceea am observat un grup de imigranți apropiindu-se de noi de-a lungul plajei.

– Ai ocazia să te porți normal, i-am spus, prea amețit ca să-mi dau seama de cruzimea cuvintelor mele.

Şi-a ridicat privirea.

– Ce vrei să spui?

I-am făcut semn cu capul în direcţia proto-hipioţilor. Păreau la fel de rupţi ca şi noi. Una dintre femei sălta pe marginea valurilor, într-un dans stângaci, iar ceilalţi umblau pe şapte cărări, râzând, ţipând, încurajând-o. Profilaţi pe culorile violente ale amurgului, cu pălăriile pleoştite şi mişcările smucite, arătau ca umbrele unor actori într-un teatru de mistere medieval.

– Sărută-mă, i-am sugerat lui Alise. Sau poartă-te drăgăstos. Toată plaja va vorbi despre comportamentul tău normal, înainte de căderea nopţii.

Alise a făcut ochii mari, dar a pus jos blocul de desen. După un scurt moment de ezitare, şi-a tras scaunul mai aproape, s-a aplecat, a şovăit din nou, aşteptând ca grupul să se apropie suficient cât să ne poată vedea, şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Deşi nu eram câtuşi de puţin atras de Alise, sărutul ei a reprezentat o experienţă sexuală puternică. A fost un sărut cast. Buzele i-au tremurat, dar nu s-au despărţit şi a durat doar câteva secunde; cu toate acestea, atât cât a durat, ca şi cum gura i-ar fi fost acoperită cu o substanţă psihochimică, simţurile mi s-au ascuţit şi am surprins momentul în detalii microscopice. Sărutul mi s-a părut întotdeauna o plăcere obscură, ciocnirea dintre două bucăţi moi de carne, însoţită de o vânzoleală de pipăieli. Dar când am sărutat-o pe Alise, i-am simţit exact conformaţia buzelor, apăsarea, cu modificările

ei imperceptibile, materialul aspru al bluzei atingându-mi brațul, ritmul neregulat al respirației (care era surprinzător de dulce). Această atingere delicată m-a stârnit, cum nu mă mai stârnise nici un sărut până atunci, iar când m-am tras înapoi, aproape mă așteptam s-o văd transformată într-o frumoasă prințesă. N-a fost așa. Era, ca de obicei, mică și palidă. Adorabil de urâtă.

Năucit, m-am întors către plajă. Imigranții se uitau prostiți la noi și uimirea lor m-a trezit. I-am salutat, fluturând vesel mâna, am cuprins-o pe Alise pe după umeri și, înclinându-mi capul către capul ei, într-o poză de proaspăt îndrăgostiți, am condus-o în casă.

În seara aceea m-am dus la culcare în timp ce ea era plecată, să-l viziteze pe Tom. Am încercat să mă postez la marginea patului, lăsându-i suficient loc să doarmă comod, dar, până când s-a întors, mă rostogolisem în mijlocul saltelei și, când ea s-a strecurat lângă mine, întorcându-se pe o parte, cu fesele-i mici cuibărite lângă burta mea, m-am trezit buimac și mi-am dat seama că eram în erecție, între picioarele ei. Din nou, contactul fizic cu ea mi-a ascuțit simțurile și, din cauza intimității acestui contact, mi s-a ascuțit și dorința. N-aș mai fi putut să mă opresc, așa cum nu mi-aș fi putut opri răsuflarea. Cu blândețe, ca și cum ar fi fost cea mai adevărată dintre iubirile adevărate – și, într-adevăr, simțeam o asemenea tandrețe față de ea – am început să mă apropii, împingând din ce în ce mai puternic, până

ce am pătruns-o puţin. În tot acest timp, ea n-a scos nici un sunet, nici o vorbă, ci doar şi-a ridicat piciorul peste şoldul meu, s-a mişcat dintr-o parte în alta, apropiindu-se şi m-a lăsat s-o pătrund de tot.

Trecuse o lună de la plecarea Annei şi eram, fără doar şi poate, în călduri, dar nici măcar asta nu putea explica fervoarea prestaţiei mele din acea noapte. N-am mai ţinut socoteala de câte ori am făcut dragoste. Şi, cu toate acestea, nu ne-am spus nici un cuvânt de alint, nu am vorbit şi nici nu ne-am declarat în vreun fel iubiţi. Deşi respiraţia îi devenea mai precipitată, chipul lui Alise rămânea împietrit în acea apatie caracteristică şi nu eram sigur dacă îi făcea plăcere sau pur şi simplu îmi oferea un serviciu, plătea chiria. Nu avea importanţă. Mă simţeam eu destul de bine pentru amândoi. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că s-a urcat deasupra mea, poziţia femeii dominatoare, cu pielea strălucind palidă, fantomatică în lumina amurgului, cu sânii mici abia mişcându-se; ochii de cărbune îi erau fixaţi pe perete, de parcă acolo ar fi văzut o destinaţie importantă către care mă zorea în galop.

Povestea mea de dragoste cu Alise – asta şi faptul că ea şi Tom s-au apucat să fumeze cantităţi uriaşe de *kef* şi să hoinărească pe plajă, cu ochi sticloşi, emulând astfel cu comportamentul celorlalţi imigranţi – a avut mai mult sau mai puţin efectul dorit asupra fiecăruia, în afară de Richard Shockley. M-a abordat într-o dimineaţă, pe când mergeam la

muncă, și mi-a spus, nu în termeni foarte preciși, că, dacă știu ce e bine pentru mine, ar trebui să rup legăturile cu gemenii. Îl dominam cu vreo opt centimetri și treisprezece kilograme și – din motive pe care le voi explica în curând – eram într-o dispoziție irascibilă; l-am îmbrâncit și i-am cerut să nu-și bage nasul în treburile mele, dacă nu vrea s-o pățească.

– Ageamiu netot, mi-a spus, dar a plecat.

– Ageamiu? Am râs – pentru mine râsul a fost întotdeauna o scânteie care aprindea mânia – și m-am luat după el. Haide, Rich. Poți să găsești o insultă mai bună. Un verbalist ca tine. Haide! Dă-mi un motiv s-o iau razna de tot.

Ne aflam pe una dintre străduțele prăfuite din dosul plajei, nu departe de brutărie, o prăvălioară cu zeci de franzele așezate ordonat în vitrină și, în clipa aceea, un membru al Gărzii Civile și-a scos capul pe ușă. Molfăia un bușeu, privindu-ne cu detașare: un bărbat scund, oacheș, îmbrăcat în uniformă verde-măslinie, cu epoleți multicolori, o pușcă automată atârnată pe umăr și afișând una dintre acele pălării stupide de piele lăcuită. La vederea lui, Shockley s-a albit la față, s-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat. Eram gata să plec și eu, dar soldatul mi-a făcut semn să mă apropii. Cu un gol în fundul stomacului, m-am dus la el.

– *Cobarde*, a spus, făcând semn către Shockley.

Aveam slabe cunoștințe de spaniolă, dar cunoșteam cuvântul: *coward, laș*.

– Da, am spus. În engleză *cobarde* înseamnă *găinat*.

– *Găi-naţ*, a spus, apoi, mai tare: *găi-naţ!*

M-a rugat să-l mai învăţ câteva cuvinte. Voia să ştie toate înjurăturile. Îl chema Francisco, avea o răsuflare înfiorător de neplăcută şi părea sincer prietenos. Dar ştiam foarte bine că probabil încerca să mă recruteze ca informator. Mi-a vorbit despre familia lui din Sevilla, despre iubita lui, cât de frumos era în Spania. Zâmbeam, repetând întruna: *Si, si.* Am fost foarte bucuros când a trebuit să plece să-şi facă rondul.

În pofida atitudinii lui Shockley, restul expatriaţilor au început să-i accepte pe gemeni, considerându-ne în bloc ca fiind dintre cei mai perverşi, deşi justificabili în ciudăţenia noastră. De la Don Washington am aflat că toată lumea credea că Tom, Alise şi cu mine formăm un *ménage à trois*, iar când am încercat să neg, a spus că nu era mare lucru. Totuşi, m-a întrebat ce-am văzut la ea; i-am dat un răspuns de licean, ceva cum că noaptea toate pisicile sunt negre, dar, la drept vorbind, nu aveam nici un răspuns la această întrebare. De când se mutase Alise la mine, viaţa mea se desfăşura după un şablon distinct: în fiecare dimineaţă mă grăbeam la Málaga, la filmări, în fiecare seară mă întorceam acasă şi mă aruncam într-o nebunească dezlănţuire sexuală. Acest lucru mă tulbura. Departe de Alise, simţeam faţă de ea doar o uşoară compasiune, dar apropierea ei îmi stârnea o pasiune frenetică. Mi-am pierdut interesul faţă de scris, faţă de Spania, faţă de orice, în afară de trupul pipernicit al fetei. Nu dormeam

aproape deloc, am devenit nervos și am început să mă întreb dacă era o vrăjitoare care-mi făcuse farmece. Adesea, când veneam acasă o găseam împreună cu Tom, stând amândoi, amețiți de *kef*, pe verandă, în mijlocul unor desene din acelea care semănau cu proiectele unor circuite electrice (de fapt semănau mai puțin cu niște circuite, cât cu un fel de vegetație mecanicistă). Odată, i-am întrebat ce reprezentau.

– Un joc, mi-a răspuns Alise și mi-a abătut atenția cu o mângâiere.

La două săptămâni după ce s-a mutat în casa mea, am țipat la regizorul asistent al filmului (îmi dădea indicații cum să arunc un burduf de vin cu adulația corespunzătoare, în timp ce actorul-matador britanic defila în triumf în jurul arenei) și am fost concediat. După ce am fost scos din decor, m-am jurat să scap de Alise, pe seama căreia puneam toate necazurile mele. Dar când am ajuns acasă, nu era de găsit nicăieri. M-am repezit la casa lui Tom și am bubuit în ușă. Am dat ușa în lături și am privit înăuntru. Pustiu. Câteva caiete erau împrăștiate pe podea. Curiozitatea mi-a depășit furia. Am intrat și am ridicat un caiet.

Coperta era decorată cu o svastică desenată de mână și, cu toate că nu e un lucru neobișnuit să vezi svastici pe copertele carneților – mâzgăleli făcute de plictiseală – la vederea acesteia m-a trecut un fior. Am frunzărit paginile, observând că, deși adnotările erau în engleză, din loc în loc apăreau cuvinte

şi expresii în germană, acestea având dedesubt semne de întrebate, apoi am dat paginile înapoi şi am citit primul paragraf:

Führerul e mort de trei zile şi încă nimeni nu îndrăzneşte să intre în biroul în care fusese expus la florile otrăvitoare, deşi un servitor s-a strecurat de-a lungul pervazului şi a venit cu vestea că trupul era înţepenit în tunica de piele, că îi crescuseră ţepi pe obraji, aşa cum se întâmplă cu cadavrele, şi că din bărbie îi atârnau şiraguri de sânge coagulat, Dar, întrucât ne aminteam foarte bine obiceiul lui de a resuscita morţii pentru o ultimă rundă de tortură, ne temeam că ar fi putut să-şi vâre în celule o substanţă declanşatoare care să-i asigure renaşterea şi, astfel, am aşteptat până ce vinul din cupa lui s-a transformat în oţet şi apoi într-un gaz pâclos care l-a ascuns vederii noastre. Nimic nu s-a schimbat. Grădina de trandafiri hidrofobi fertilizaţi cu sângele lui a continuat să crească, lovind în stânga şi-n dreapta, şi hieroglifele umbrelor lui pereche pot fi şi acum văzute patrulând pe străzi...

Pasajul continua în aceeaşi manieră pe mai multe pagini, descriind aparent magicul al Treilea Reich, condus de un Hitler mort sau muribund, păzit de oameni-umbră, cunoscuţi generic ca Discipoli, şi populat de cetăţeni îngroziţi. Toate însemnările erau de aceeaşi manieră, însă pe margini erau scurte adnotări, majoritatea având legătură cu

starea fizică, fie a lui Tom, fie a Alisei, și un pasaj mi-a atras în mod deosebit atenția:

Felul în care își controlează Alise sistemul endocrin continuă să mă depășească. Poate acest lucru să fie pur și simplu rezultatul diferențelor dintre bărbați și femei? Pare posibil, de vreme ce avem în comun toate celelalte.

Endocrin? Nu era ceva legat de glande și secreții? Și, dacă era așa, n-ar putea fi cheia puterilor de seducție ale Alisei? Îmi doream ca bătrâna profesoară Adkins (științele naturii, clasa a cincea) să fi fost mai severă cu mine. Am luat la întâmplare un alt caiet. Fără svastică pe copertă, dar pe prima pagină scria: „Tom și Alise, născuți la 12 martie 1944." Întregul caiet cuprindea o singură însemnare, după toate aparențele autobiografică și, după ce m-am uitat pe fereastră să văd dacă gemenii nu erau prin preajmă, m-am așezat și am citit.

După cinci pagini eram convins fie că Tom era nebun de-a binelea, fie că el și Alise erau subiecții unui dement experiment nazist... sau ambele. Cuvântul *clonă* nu exista pe atunci în vocabularul meu, dar este exact ceea ce Tom susținea că este Alise. Ei doi, spunea Tom, împreună cu alți optsprezece, fuseseră formați dintr-o singură celulă (donator necunoscut), făcând parte dintr-o încercare de a grăbi dezvoltarea adevăratei Rase Superioare. Un demers încununat de succes, după spusele lui, căci nu

numai că toți douăzeci erau înzestrați cu abilități psihice și mentale supranormale, dar erau mai puternici și mai frumoși decât restul umanității. Asta mi se părea, pur și simplu proiecția unei dorințe, dar și alte elemente ale povestirii – de exemplu, continuarea unui exotic al Treilea Reich după 1945 – păreau amăgiri. Însă citind mai departe, aflând că fuseseră sechestrați într-o peșteră timp de aproape douăzeci de ani, educați de un personal științific, mi-am dat seama că era posibil ca lui Tom și Alisei să le fi fost spuse aceste lucruri, iar ei să le considere adevărate. S-ar fi putut face cu ușurință un caz din supraviețuirea după război a unei părți din Reich.

Eram pe cale să las din mână caietul, când am observat mai multe foi libere vârâte în spate; le-am scos și le-am despăturit. Prima părea să fie o hartă a unei părți dintr-un oraș, cu o piață centrală mare, notată drept „Fortăreața", iar restul erau acoperite cu un scris ordonat, care – după ce am citit un paragraf sau două – am dedus că era al Alisei.

Tom spune că, întrucât sunt singura care va părăsi peșterile (înainte de a le părăsi cu toții, definitiv, adică), ar trebui să-mi aștern pe hârtie experiențele. Se pare că el crede că e preferabil să ai un trecut odios, decât să nu ai nici unul, și insistă că ar trebui să-l documentăm cât mai bine posibil. În ceea ce mă privește, mi-aș dori să uit trecutul, dar voi nota ce îmi amintesc, să-i satisfac obsesia.

Când am făcut primele experimente cu tunelul, nu știam nimic mai mult decât că era un fel de construcție metafizică. Controlul nostru asupra lui era slab și nu aveam nici cea mai vagă idee cât de departe ducea sau prin ce mediu penetra. Nici nu l-am explorat pe larg. Era înfricoșător. Singura constantă era întunecimea lui, cu lumini cețoase de diferite culori, strălucind la o distanță care ni se părea uriașă. Adesea, te simțeai dematerializat, iar alteori trupul îți era dureros de real, supus unor ciudate spasme și șocuri. Uneori îți era greu să te miști – ca și cum ai umbla prin smoală –, iar alteori era ca și cum întunericul era o substanță fără fricțiune care te împingea mai repede decât voiai tu să mergi. Oribile iluzii optice se materializau și dispăreau în toate părțile – monștri, animale, lucruri pe care nu le-aș putea numi. Eram aproape la fel de îngroziți de tunel ca de profesorii noștri. Aproape.

Într-o noapte, după ce gărzile luaseră câteva dintre fete în încăperile lor, am deschis tunelul și trei dintre noi au intrat. Eu eram în față, când ne-am pierdut controlul și tunelul a început să se strângă. Am dat să mă întorc și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că stăteam sub cerul liber, înconjurată de clădiri fără ferestre. Depozite, cred. Strada era pustie și nu știam unde mă aflu. Cuprinsă de panică, am fugit în josul străzii și curând am auzit zgomot de mulțime. Am dat colțul și m-am oprit brusc. O alee largă, mărginită de clădiri gri – toate decorate cu vulturi sculptați – pornea din locul în care

mă aflam şi se termina în faţa unei clădiri enorme de piatră neagră. Am recunoscut-o de îndată din pozele pe care ni le arătaseră – Fortăreaţa lui Hitler.

Deşi eram încă foarte speriată, probabil tocmai de aceea, mi-am dat seama că aflasem două lucruri importante. În primul rând, indiferent prin ce mediu nepământean trecea, tunelul străbătea o distanţă lumească. În al doilea rând, am înţeles că tabloul despre lume pe care ni-l înfăţişau profesorii noştri era mai mult sau mai puţin corect. Nu fusesem niciodată siguri, în ciuda faptului că eram vizitaţi de Discipoli şi de alte creaturi ale lui Hitler, scopul lor fiind acela de a ne speria pentru a ne supune.

Am stat doar câteva minute în locul acela, dar nu-l voi putea uita niciodată. Nici o descriere nu-i poate reda aerul de ameninţare, de opresiune. Magistrala era înţesată de oameni, toţi – asemeni paznicilor noştri – mai scunzi şi mai puţin atrăgători decât mine şi fraţii şi surorile mele, toţi neclintiţi, tăcuţi, cu privirea îndreptată către Fortăreaţă. Prin mijlocul lor trecea o procesiune de maşini electrice, claxonând, pentru a celebra un triumf, se pare, căci nimeni nu le stătea în cale. Mai mulţi Discipoli patrulau la marginea mulţimii, iar deasupra un imens trup înaripat zbura. Nu era un avion, bătea din aripi, se oprea şi se avânta în zbor, ca o fiinţă vie. Cu toate acestea, trebuie să fi măsurat vreo cincisprezece metri în lungime. Nu mi-am putut da seama ce era, stătea aproape de soare şi de aceea era mereu parţial proiectat doar ca o siluetă. (Trebuie să

menționez că, deși soarele era la meridian, cerul era de un albastru-închis, ca acela pe care am ajuns să-l asociez cu după-amiezile târzii din această lume, iar soarele avea un tighel roșu, cu globul bine delimitat – cred că ar fi putut să fie mai departe pe drumul către nanism decât soarele din această lume.) Toate aceste elemente contribuiau la aerul amenințător al scenei, dar forța dominantă era Fortăreața. Spre deosebire de alte clădiri, nu era împodobită de nici o sculptură. Nici un vultur cu ciocul deschis, nici un simbol al războiului și al terorii. Era o construcție din arcuri simple și linii drepte, dar simplicitatea îi conferea o viclenie de animal, comunica o senzație de putere stăpânită și mi se părea că în orice clipă clădirea ar putea să prindă viață și să devoreze totul în calea sa. Parcă aerul avea ceva din întunecimea ei.

M-am apropiat de un bărbat care stătea prin preajmă și l-am întrebat ce se întâmplă. S-a uitat chiorâș la mine și apoi a privit împrejur, să vadă dacă ne privea cineva.

– N-ai auzit? a întrebat el.

– Am fost plecată.

Acest lucru, mi-am dat seama, i s-a părut ciudat, dar l-a acceptat ca atare și a spus:

– Au crezut că reînvie, dar a fost o alarmă falsă. Acum aduc sacrificii.

Procesiunea ajunsese lângă treptele Fortăreței și din mașini au ieșit mai mulți oameni cu mâinile legate la spate și un număr mai mic de oameni foarte

voinici, care au început să-i îmbrâncească în sus pe scări, către porțile principale. Porțile s-au dat în lături și din adâncurile Fortăreței s-a răspândit un fel de muzică bubuitoare, acoperită de fanfare de trompete. O lumină roșiatică – palidă la început, devenind apoi o vâlvătaie – străluci dinăuntru. Inima îmi gonea. Am făcut un pas înapoi și, în acest timp, am avut impresia că văd un chip formându-se în mijlocul acelei lumini roșii. Chipul lui Hitler, cred. Dar n-am așteptat să aflu răspunsul. Am fugit, am fugit cât de repede am putut, înapoi la strada de lângă depozite și acolo, spre ușurarea mea, am descoperit că tunelul se deschisese din nou.

M-am lăsat pe spate, încercând să compar ce citisem cu ce știam despre gemeni. Acele momente de comunicare mută. Telepatie? Controlul endocrin al Alisei. Obiceiul de a aprinde felinare și de a le lăsa să ardă toată noaptea. Puteau fi toate acestea un comportament cu care au rămas de pe urma vieții lor din peșteră? Tom pomenise despre faptul că luminile nu fuseseră stinse de tot, doar micșorate. Erau toate acestea doar o fantezie elaborată, pe care o născocise ca să ascundă realitatea lor vrednică de milă? Eram sigur că așa stăteau lucrurile în privința mărturiei Alisei, dar, în orice caz, am descoperit că nu mai eram furios pe gemeni, că mintea mea îi ridicase de la nerușinare la nefericire. Privind înapoi, îmi dau seama că noua mea atitudine era întru totul la fel de discriminatorie ca precedenta. Simțeam

față de ei o curiozitate adolescentină, așa cum aș fi putut manifesta pentru vreun animal ciudat. Erau plăcuți, ciudați, cu strania putere de atracție a unei *dionaea muscipula* sau *artemia salina*. Nimeni altcineva nu avea un asemenea exemplar. Avându-i doar pentru mine, mă simțeam superior. Voi descoperi ce fel de trucuri știu să facă, îmi voi face însemnări despre ciudățeniile lor și, în cele din urmă, plictisindu-mă, mă voi îndrepta către un punct de atracție mai interesant. Deși eram destul de inteligent ca să înțeleg că atitudinea era – în suficiența ei și lipsa de preocupare pentru alții – tipic urât-americană, nu vedeam nici un rău în a o adopta. Păi, ar putea chiar să aibă de câștigat de pe urma atenției mele.

În acel moment, am auzit glasuri afară. Am împins caietul către celelalte de pe podea și mi-am luat un aer nonșalant. Ușa s-a deschis, au intrat și au înlemnit când m-au văzut.

– Bună, am spus. Ușa era deschisă, așa că v-am așteptat aici. Ce ați făcut?

Ochii lui Tom zvâcniră către caiete și Alise a răspuns:

– Ne-am plimbat.

– Da?

Am vorbit cu mare voioșie, ca și cum m-aș fi bucurat că făceau mișcare.

– Păcat că n-am ajuns mai devreme. Aș fi putut merge cu voi.

– De ce *ești* liber? m-a întrebat Tom, adunând caietele.

Nu voiam să le mărturisesc pierderea slujbei, gândindu-mă că subterfugiul îmi va oferi posibilitatea de a-i urmări.

– Ceva probleme cu decorul. Au trebuit să amâne filmarea. Ce-ar fi să mergem în oraş?

Din acel moment, nici o întrebare pe care le-am pus-o nu a fost întâmplătoare. Mereu testam, sondam, încercam să descopăr ceva din adevărul lor.

– O, nu ştiu ce să zic, a răspuns Tom. Mă gândeam să înot puţin.

Mi-am făcut o însemnare mentală. De ce subiecţii evită oraşul? Pentru o clipă, am avut o imagine neplăcută despre mine, un monstru adolescent, privind cu nesaţ la cei doi şoricei albi ai săi, dar imaginea fost înlăturată de încântarea pe care o simţeam în faţa enigmei pe care mi-o ofereau.

– Da, am spus degajat. Ar fi plăcut să înotăm.

În noaptea aceea, să fac dragoste cu Alise a fost o experienţă cu totul nouă. Nu doar făceam sex, exploram necunoscutul, penetram misterul. Privindu-i chipul palid, impasibil, mi-am imaginat creierul din spatele lui ca pe un giuvaier cu sclipiri ciudate, cu faţete în loc de circumvoluţiuni. Îmi treceau prin minte titluri din *National Enquirer*: MUTANŢI NAZIŞTI VII ÎN SPANIA; ADOLESCENT AMERICAN DEZVĂLUIE PLANUL SECRET AL LUI HITLER. Desigur, nu va fi o asemenea publicitate. Chiar dacă povestea lui Tom era adevărată – şi eram departe de a fi sigur

că era – nu aveam intenția să-i trădez. Nu eram un mare mitocan.

Pe parcursul lunii următoare, am întreținut iluzia că lucram încă pentru casa de filme și plecam în fiecare dimineață în zori, dar în loc să iau autobuzul către Málaga, mă ascundeam între case și, de îndată ce Tom și Alise porneau la plimbare (făceau întotdeauna plimbări către vest, de-a lungul plajei, dispărând în spatele unui promontoriu stâncos), mă furișam în casa lui Tom și continuam să cercetez caietele. Cu cât citeam mai mult, cu atât eram mai convins de adevărul poveștii. Tonul narativ avea o anumită monotonie, care îmi aducea aminte de un bărbat pe care l-am auzit vorbind despre lagărele de concentrare, povestind plictisit atrocitățile, privind în gol, de parcă lucrurile pe care le spunea îl făceau să intre în transă. De exemplu:

...În 2 iulie au venit după Urduja și Klaus. De câteva luni ne obligau să dormim împreună într-o încăpere luminată de lămpi de neon puternice. Nu aveam saltele, nici perne, și ne luau hainele ca să nu ne putem acoperi cu ele. Sub farfuriile acelea de lumină albă era ca ziua și ne culcam ghemuiți unul în altul, ca să ne ținem de cald. Ne-au gazat înainte de a intra, dar învățasem de mult cum să neutralizăm gazul, și astfel eram cu toții treji, unul în altul, prefăcându-ne că dormim. În cameră au intrat trei, iar alți trei stăteau la ușă, înarmați. La început am avut impresia că va fi doar un nou

moment de viol. Cei trei care au intrat au violat-o pe Urduja, unul după altul. Ea continua să se prefacă inconștientă, dar simțea tot. Am încercat s-o încurajăm, trimițându-i mesajele noastre de iubire și încurajare. Dar îi simțeam isteria, durerea. Au tratat-o cu brutalitate, și când au terminat, coapsele îi erau pline de sânge. A fost foarte curajoasă și nu a scos nici un sunet, era hotărâtă să nu ne dea de gol. În cele din urmă, i-au luat pe ea și pe Klaus și i-au dus afară. O oră mai târziu i-am simțit murind. A fost oribil, ca și cum o parte din mintea mea s-a stins, cu un scurtcircuit, și un colț al ei a rămas pentru totdeauna întunecat.

Eram furioși și tulburați. De ce ar ucide ceea ce au creat cu atâta trudă? Unii dintre noi, Uwe și Peter mai cu seamă, voiau să renunțe la tunel și să ne răzbunăm cum puteam mai bine, dar noi, ceilalți, am reușit să calmăm spiritele. Oare răzbunare voiam noi, i-am întrebat, sau libertate? Dacă alegeam libertatea, atunci tunelul era singura speranță. Oare eu - mă întreb - aș fi pledat cu atâta înflăcărare pentru tunel dacă aș fi știut că doar Alise și cu mine îi vom supraviețui?

Povestea se sfârșea brusc înainte de tentativa de evadare; restul caietului cuprindea alte descrieri ale acelui fantastic al Treilea Reich - uriași creați genetic, care slujeau drept călăi, fântâni de sânge în piețele Berlinului, câini care vorbeau cu glas de om și făceau spionaj pentru guvern - și, de asemenea,

adnotări despre capacitățile gemenilor, printre care controlul asupra anumitor forme de energie. Aceste puteri fuseseră, se pare, folosite pentru a crea tunelul. Toate detaliile bizare m-au deconcertat, la fel și alte elemente ale poveștii. Tom afirmase că pentru cele douăzeci de clone căile obișnuite de evadare fuseseră închise, dar ce era tunelul, dacă nu o cale obișnuită de evadare? La un moment dat pomenise că tunelul era „instabil". La ce se referea? Și părea să sugereze că evadarea nu fusese încă pusă în aplicare.

După ce am analizat toate caietele, am început să observ că plimbările gemenilor se desfășurau după același tipic: dispăreau după promontoriul care mărginea capătul vestic al plajei și apoi, o jumătate de oră mai târziu, se întorceau, epuizați. Probabil, m-am gândit, făceau ceva care ar putea să-mi deschidă ochii, și, astfel, într-o dimineață, m-am hotărât să-i urmăresc.

Promontoriul era o creastă de stâncă neagră, de forma unei cozi de șopârlă care se întindea aproape șaptesprezece metri în apă. Tom și Alise o ocoleau întotdeauna. Eu, în schimb, m-am cățărat pe versant și m-am întins ca un țintaș de elită în vârful crestei. Din poziția în care mă aflam, vedeam de sus o întindere îngustă de pietriș, o mică adâncitură între promontoriu și dealurile scunde, cafenii, rostogolite dinspre mare. Tom și Alise stăteau cu vreo patru metri mai jos, trecându-și de la unul la altul o pipă de *kef*, tușind, făcând rotocoale de fum.

Asta m-a nedumerit. De ce ar veni aici doar ca să se amețească? Mi-am căutat o poziție mai comodă. Era o zi senină, răcoroasă, marea se mișca domol, dar valurile care săltau pe pietriș erau niște unde. La orizont, câteva bărci de pescari mergeau în urma unui cargobot. Mi-am îndreptat din nou atenția către gemeni. Stăteau în picioare, făcând gesturi ciudate, care îmi aminteau de Tai Chi, deși acelea erau mai greoaie. Apoi am observat că aerul de deasupra valurilor de la mal era tulburat, ca de aburul căldurii... deși nu era o zi câtuși de puțin fierbinte. Am privit pata de aer tulburat - devenea tot mai mare - și am început să văd, ivindu-se, bizare contururi translucide. Semănau cu formele pe care le desenau mereu gemenii. În ureche simțeam o presiune neobișnuită; o picătură de sudoare mi-a alunecat pe gât, lăsând o urmă rece.

Pe neașteptate, gemenii au încetat să gesticuleze și s-au sprijinit unul de altul; pata de aer distorsionat s-a topit. Amândoi răsuflau greu, epuizați. S-au așezat, la câțiva pași de malul apei și, după o lungă tăcere, Tom a spus:

- Ar trebui să mai încercăm, ca să fim siguri.

- De ce nu terminăm acum? a întrebat Alise. Sunt atât de sătulă de locul ăsta.

- E prea periculos în lumina zilei.

Tom azvârli o pietricică peste apă.

- Dacă ne așteaptă la capătul celălalt, s-ar putea să trebuiască să fugim. Vom avea nevoie de întuneric, ca să ne ascundă.

– Dar la noapte?

– Aș prefera să așteptăm până mâine seară. Va fi furtună și nimeni nu va ieși din casă.

Alise oftă.

– Care e problema? a întrebat Tom. Lucius?

Am ascultat cu și mai multă încordare.

– Nu, a răspuns ea. Vreau doar să se termine.

Tom a clătinat din cap și privi înspre mare. Cargobotul părea că se mutase doar câțiva centimetri către est; pescărușii zburau sub soare, devenind invizibili când treceau pe deasupra discului strălucitor și apoi țâșneau ca niște fărâme înaripate desprinse din inima lui. Tom a luat pipa de *kef*.

– Haide să mai încercăm o dată, a spus el.

În clipa aceea cineva a strigat „Hei!" și Richard Shockley a ieșit dintre dealuri, apropiindu-se cu pași mari. Tom și Alise s-au ridicat în picioare.

– Nu-mi vine să cred că sunteți atât de infami. Ce naiba vreți să faceți? Să ne băgați pe toți la apă?

– Nu facem nimic, a zis Alise.

– Noo! a pufnit Shockley. Doar încălcați legea în văzul tuturor. La naiba, chiar al tuturor!

Pumnii i s-au încleștat și, pentru o clipă, am crezut că o să-i lovească. Erau atât de mici pe lângă el, încât arătau ca niște copii în fața unui părinte mânios.

– N-o să mai trebuiască să-ți faci griji din cauza noastră, a spus Tom. Plecăm în curând.

– Bine. Chiar foarte bine. Dar hai să vă spun ceva. Dacă vă mai prind fumând aici, s-ar putea să plecați mai repede decât credeți.

– Ce vrei să spui? a întrebat Alise.

– Nu-ţi face tu griji ce naiba vreau să spun eu. Băgaţi de seamă. Locul ăsta a fost liniştit până nu aţi apărut voi, şi să fiu al naibii dacă o să vă las să-l distrugeţi.

A smuls pipa din mâna lui Tom şi a azvârlit-o în mare. Ridică degetul arătător în faţa lui Tom.

– Jur, omule! Încă o trăsnaie şi o să mă ţin de voi ca scabia!

Apoi a pornit cu paşi furioşi către promontoriu.

De îndată ce s-a făcut nevăzut, fără să schimbe o vorbă, Tom şi Alise au intrat în apă şi au început să scotocească după pipă. Spre surprinderea mea, căci apa era tulbure şi plină de mizerii plutitoare, au găsit-o aproape instantaneu.

Eram furios pe Shockley, atât pentru felul în care se purtase cu gemenii, cât şi fiindcă îmi invadase ceea ce eu consideram a fi teritoriul meu şi am pornit spre casa lui să-i spun s-o lase mai moale. Când am intrat, am fost întâmpinat de un tip uscăţiv, cu părul nisipiu – Skipper pe numele lui –, care stătea tolănit pe perne în camera din faţă. După abundenţa de ambalaje de bomboane, pachete de ţigări mototolite şi sticle goale de care era înconjurat, mi-am dat seama că se afla în poziţia aceasta de ceva vreme. Era atât de ameţit, încât nu reuşea să articuleze bine nici un cuvânt şi abia putea să-şi deschidă ochii, dar de la el am aflat motivul izbucnirii lui Shockley.

– N-ai vrea să-l vezi acum, omule, a spus Skipper, scoţând limba, ca să şteargă un firicel de salivă care i se scurgea din colţul gurii. Tipu' e foc şi pară, ştii?

– Da, am zis, ştiu.

– E paranoic, a spus Skipper. Aş fi şi eu, dacă aş avea o marfă ca asta.

– Heroină?

– Regele H! a spus Skipper cu imensă satisfacţie, de parcă ar fi pronunţat numele restaurantului preferat, aducându-şi aminte de festinurile din trecut. O să ducă marfa la Copenhaga, de îndată ce...

– Taci dracului din gură!

Era Shockley, stând în pragul uşii de la intrare.

– Valea! mi-a spus.

– Cu multă plăcere.

M-am apropiat tacticos de el.

– Gemenii pleacă mâine dimineaţă. Lasă-te de capul lor.

Şi-a lăţit umerii, încercând să pară mai înalt.

– Sau ce?

– Vai, Rich. Mi-ar părea rău să văd că stă ceva în calea misiunii tale din Danemarca.

Deşi în multe domenii de experienţă eram un neofit în comparaţie cu Shockley, el era doar un începător, în comparaţie cu mine, când venea vorba de bătaie. Simţeam că-şi pregătea o lovitură, după ochii uşor măriţi, după încordarea umerilor. A fost o lovitură stupidă, de şcolăriţă. I-am ieşit în întâmpinare, l-am lipit de perete şi mi-am vârât braţul sub bărbia lui.

– Ascultă, Rich, am spus calm. Nimeni nu vrea necazuri cu Garda, corect?

În felul în care îl ţineam, nu putea să vorbească, dar a clătinat din cap. A scuipat printre dinţi.

– Atunci nu e nici o problemă. Tu îi laşi pe gemeni în pace şi eu uit de marfă. Ne-am înţeles?

Din nou, a clătinat din cap. I-am dat drumul şi s-a prăbuşit pe podea, cu mâinile la gât.

– Vezi ce uşor se rezolvă lucrurile când oamenii discută? am spus eu şi am rânjit.

Mi-a aruncat o privire duşmănoasă. I-am făcut vesel cu ochiul şi m-am îndepărtat de-a lungul plajei.

Acum îmi dau seama că l-am creditat pe Shockley cu prea multă înţelepciune. Am presupus că era un traficant experimentat şi că va păstra un calm profesionist. I-am subestimat paranoia şi nu m-am gândit la motivele pe care le avea pentru a se ocupa de o substanţă atât de imprevizibilă ca heroina. Probabil că implicau un anumit grad de disperare, căci nu era omul dispus să îşi asume asemenea riscuri. Dar nu mă gândisem la consecinţele acţiunilor mele. După cele văzute mai devreme, dincolo de promontoriu, cred că îmi dădusem seama ce făceau Tom şi Alise. Mi se părea neverosimil, dar, totuşi, la fel de inevitabil. Şi, dacă aveam dreptate, aveam şansa să fiu martor la ceva extraordinar. Nu voiam să intervină nimic.

Nori cenuşii veneau dinspre est, a doua zi dimineaţă şi o ploaie măruntă agăţa de streaşina verandei

mele o perdea de mărgele argintii. Mi-am petrecut ziua prefăcându-mă că scriu și urmărind-o pe Alise cu coada ochiului. Și-a văzut de treburile obișnuite, dereticând, desenând – desena cu puțin mai multă patimă decât de obicei. În cele din urmă, după-amiază târziu, trăgând concluzia că nu avea de gând să-mi spună că pleacă, m-am așezat lângă ea la masă și am început o discuție.

– Citești vreodată science fiction? am întrebat-o.

– Nu, a răspuns ea și a continuat să deseneze.

– E interesant. Găsești o grămadă de idei bizare. Călătorii în timp, extratereștri... Am zgâlțâit masa, făcând-o să-și ridice ochii și am țintuit-o cu privirea. Lumi alternative.

A devenit încordată, dar nu a spus nimic.

– V-am citit caietele.

– Tom a presupus că le-ai citit.

A închis blocul de desen.

– Și v-am văzut ieri încercând să deschideți tunelul. Știu că plecați.

Și-a trecut degetele peste marginile caietului. Nu-mi dădeam seama dacă era agitată sau doar se gândea.

M-am ținut de capul ei:

– Nu reușesc să-mi dau seama *de ce* plecați. Indiferent cine vă urmărește, lumea aceasta nu poate fi mai rea decât cea descrisă în caiete. Cel puțin aici nu avem nici un fel de Discipoli.

– Ai înțeles greșit, a spus ea, după un moment de tăcere. Discipolii fac parte din lumea mea.

Am dedus, mai mult sau mai puțin, ce lăsa să se înțeleagă, dar nu eram pregătit să accept că era adevărat și, pentru o clipă, m-am crispat, crezând din nou că era nebună, că mă păcălise să-i înghit nebuniile. Probabil că a văzut asta pe chipul meu sau mi-a citit gândurile, căci a spus:

– Este adevărat.

– Nu pricep. De ce vă întoarceți?

– Nu ne întoarcem. O să distrugem tunelul, dar ca să reușim e nevoie să-l reactivăm. Trebuia să ne unim cu toții forțele ca să facem asta, mai demult. Tom și cu mine n-am fi reușit să vedem destul de clar configurațiile, dacă n-ar fi fost drogurile tale. Îți suntem foarte îndatorați.

O cută de îngrijorare i-a brăzdat fruntea.

– Să nu cumva să ne spionezi la noapte. Ar putea fi periculos.

– Pentru că s-ar putea ca în tunel să vă aștepte cineva. Discipolii?

A clătinat din cap.

– Credem că unul ne-a urmărit prin tunel și a rămas captiv. Se pare că nu poate să controleze câmpurile antrenate în tunel, dar dacă s-ar afla prin apropiere când activăm deschiderea... A ridicat din umeri.

– Ce-ați face?

– L-am îndepărta de plajă, a răspuns ea.

Părea liniștită în privința asta, așa că am schimbat subiectul.

– Dar, totuși, ce sunt? am întrebat.

– Hitler a ţinut odată un discurs în care spunea că sunt reproduceri magice ale sufletului lui. Cine ştie? Sunt destul de odioşi ca să fie adevărat.

– Dacă distrugeţi tunelul, atunci veţi fi siguri că nu vă mai urmăreşte nimeni. Aşa-i?

– Da.

– Atunci de ce să plecaţi din Pedregalejo?

– Nu ne potrivim, a zis ea, şi a lăsat cuvintele să plutească în aer câteva secunde. Uită-te la mine. Îţi vine să crezi că în lumea mea sunt considerată frumoasă?

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Apoi a zâmbit. Nu-i mai văzusem până atunci zâmbetul. Nu pot spune că o făcea frumoasă – pielea ei avea o paloare cadaverică în noaptea mohorâtă, trăsăturile îi erau asexuale –, dar în zâmbetul ei am putut detecta liniştita încredere cu care frumuseţea întâmpină lumea. A fost prima oară când am perceput-o ca pe o persoană şi nu ca pe un hobby, ca pe un proiect.

– Dar nu despre asta e vorba, a continuat ea. Vrem să mergem undeva.

– Unde?

A vârât mâna în geanta ei de voiaj, care se afla lângă scaun, şi a scos la iveală un exemplar cu colţurile îndoite al *Cărţii tibetane a morţilor*. Să găsim oamenii care înţeleg asta.

Am pufnit batjocoritor:

– Crezi tâmpeniile alea?

– Ce ştii tu? a izbucnit ea. În interiorul tunelului e haos. E...

Dădu din mână a dezgust, ca și cum n-ar fi avut rost să explice nimic unui asemenea idiot.

– Povestește-mi.

Furia ei îmi erodase o parte din scepticism.

– Dacă ai citit caietele, ai văzut cea mai bună încercare a mea de a povesti despre asta. Termenii obișnuiți nu se aplică de obicei în interiorul tunelului. Dar se pare că acest lucru se compensează prin locurile descrise în această carte. Zărești crâmpeie de lumină și ești atras către ele. Înțelegi parcă instinctiv că luminile sunt intrări către lumi și simți că sunt înfricoșătoare. Dar te temi că, dacă nu te oprești la una dintre ele, vei fi ucis. Ceilalți s-au lăsat atrași. Tom și cu mine am mers mai departe. Lumina aceasta, lumea aceasta ni se părea mai puțin înfricoșătoare decât celelalte. A râs cu amărăciune. Acum nu mai sunt atât de sigură.

– Într-unul dintre caiete, Tom scria că ceilalți nu au supraviețuit.

– Nu știe sigur. Probabil că a scris așa, ca să mă facă pe mine să mă simt mai bine, fiindcă am ajuns aici. M-aș putea aștepta din partea lui.

Am continuat să discutăm până s-a întunecat. A fost perioada cea mai lungă pe care am petrecut-o în compania ei fără să facem dragoste și, totuși, – datorită acestei abstinențe – eram iubiți mai mult ca niciodată. N-am ascultat-o cu urechea ciulită să strâng informații, ci cu un interes sincer și, deși mi s-a părut că tot ce mi-a povestit despre lumea ei are un iz de nebunie, am crezut-o. În lumea ei erau,

mi-a spus ea, râuri care izvorau din cristale imense, păsări cu dinți, lilieci cât vulturii, orașe în peșteri, vrăjitori, oameni înaripați, care trăiau în aerul rarefiat al Anzilor. Era un loc de o malefică grandoare și, în inima ei, la conducerea ei, era Hitler, mort, cu trupul nealterat, moartea lui fiind doar o speculație, în timp ce îngrozitoarea lui stăpânire era întreținută de o mulțime de servitori în așteptarea renașterii sale.

În momentul acela, lumea lui Alise mi s-a părut complet străină, la fel de diferită de a noastră ca Jupiter și Venus. Dar acum mă întreb dacă – cel puțin în privința modului în care era condusă – nu e aproape la fel. Nu suntem, oare, și noi guvernați de cei morți, de legile inalterabile pe care le-au făcut, legi ale căror concepte învechite instaurează o tiranie logică asupra unei populații care nu mai corespunde standardelor respective de moralitate? Și, mai departe, mă întreb dacă nu cumva fiecare lume alternativă (Alise mi-a spus că sunt infinite la număr) este doar o distilare a celei învecinate și dacă undeva, în miezul acestei complexități nu se află cumva esența unei lumi, un principiu pur, ca un punct luminos, care joacă rolul unui Hitler cosmic pentru umbrele lui pereche.

Furtuna care s-a stârnit imediat după lăsarea întunericului a fost – asemeni Mediteranei – doar o stihie îmbătrânită. Tunete îndepărtate, câteva fulgere, întinzând crengi strălucitoare pe cer, un vânt vijelios. Alise m-a avertizat din nou să nu-i

urmăresc și mi-a spus că se va întoarce să-și ia rămas-bun. I-am spus că voi aștepta, dar de îndată ce ea și Tom au plecat, am pornit către promontoriu. N-aș fi ratat spectacolul lor, așa cum n-aș fi refuzat, să spunem, o invitație la un concert Rolling Stones. Cădeau câțiva stropi de ploaie, dar printre nori se zărea o lună pâcloasă. Dincolo de ferestrele luminate se mișcau umbre, crâmpeie de jaz atonal alternau cu suspinul rafalelor de vânt. Odată, Tom și Alise au privit înapoi și m-am lăsat jos, în nisipul murdar, și am rămas culcat până au dispărut după promontoriu. Când am ajuns în vârful stâncilor, ploaia se oprise. Chiar dedesubt se aflau două umbre și jarul sclipitor al pipei de *kef*. Jubilam. Mi-aș fi dorit ca tatăl meu să fie acolo, ca să-i pot spune: „Ziceai că «încet, dar sigur ajungi la țintă». Tâmpenii! Toate balivernele tale raționaliste nu înseamnă nimic pe lângă asta. În lume există mister, și dacă aș fi rămas la școală, nu l-aș fi cunoscut niciodată!"

Eram atât de absorbit, gândindu-mă la reacțiile tatălui meu, încât am uitat de Tom și Alise. Când am privit din nou în jos, luaseră deja poziție lângă țărm și făceau acele ciudate, grațioase mișcări. Chiar deasupra lor, cu capătul de jos în dreptul apei, se afla o pată de întuneric, mai neagră ca noaptea, de forma unui cerc și aproximativ de dimensiunea unei arene de circ. Fulgere răzlețe coborau spre mare, dar luna se desprinsese de nori, stropind cu argint dealurile dimprejur, aducându-le mai aproape și, în lumina aceea, am observat că pata de întuneric

avea adâncime... adâncime şi mişcare agitată. Privind-o, era ca şi cum aş fi privit, halucinat, un foc, urmărind cum flăcările iau forme de monştri; numai că de data aceasta nu erau flăcări, ci doar vagi impresii de chipuri monstruoase dilatându-se dinspre pereţii tunelului, înfăţişându-se mai negre, mai lucioase, apoi pălind. Priveam tunelul dintr-o parte şi puteam să văd în interiorul lui, dar, în acelaşi timp, să observ că nu are pereţi exteriori, că era o deschizătură atârnată în văzduh, ce ducea în depărtări, către altă lume. Fiecare muşchi îmi era încordat, simţeam în urechi o presiune tot mai mare, şi am auzit un şuierat acoperind bubuitul de tunet şi vuietul valurilor ce se zdrobeau de promontoriu.

Gemenii se mai ridicaseră cu o treaptă în ochii mei. Oricine intra în acel nimic clocotitor era demn de respect. Erau întruchiparea curajului: doi copii palizi, înfruntând întunericul care avea să-i înghită. Au continuat cu acele gesturi ale lor până ce tunelul a început să pulseze, ca un gâtlej negru, lacom. Şuieratul a devenit mai puternic, oscilatoriu şi gemenii şi-au lăsat capetele într-o parte, admirându-şi creaţia.

Apoi un strigăt în spaniolă, un fascicul de lumină îndreptat către gemeni dinspre capătul promontoriului.

După câteva secunde, Richard Shockley venea spre mal, împroşcând apa; ţinea în mână o lanternă şi vântul îi răvăşea părul. În spatele lui venea un

bărbat scund, negricios, cu o puşcă automată, purtând pălăria şi uniforma Gărzii Civile. Când s-a apropiat, l-am recunoscut: era Francisco, soldatul care încercase să mi se vâre pe sub piele. Avea un leucoplast pe bărbie, ceea ce – în pofida armei şi a uniformei – îl făcea să pară un nătăfleţ. Atenţia celor doi era concentrată asupra gemenilor şi n-au observat tunelul, deşi au trecut aproape de capătul lui. Francisco a început să-i ocărască pe gemeni în spaniolă, ameninţându-i cu arma. M-am strecurat mai aproape şi am auzit cuvântul *heroína*. Am reuşit să aud destul cât să-mi dau seama ce se întâmplase. Shockley, fie din răzbunare, fie – mai degrabă – panicat de ceea ce el considera a fi o ameninţare la adresa siguranţei sale, ascunsese heroină în casa lui Tom şi îl informase pe Francisco, sperând, probabil, să abată bănuielile şi să se pună bine cu Garda. Alise nega acuzaţiile, dar Francisco urla la ea, fără s-o asculte.

Şi apoi a zărit tunelul. A rămas cu gura căscată şi s-a retras lângă stânci, exact sub locul în care mă aflam. Shockley l-a văzut şi el. A îndreptat lanterna către tunel şi fasciculul de lumină a fost retezat acolo unde intra în întuneric, de parcă ar fi fost tăiat în două. Numai lumina lunii părea că se mişcă, revărsându-se pe marginile pălăriei din piele de lac a lui Francisco.

Ceea ce m-a apucat atunci n-a fost curaj sau ceva asemănător, ci un neaşteptat impuls violent, de felul celor care m-au băgat adesea în bucluc. Am

sărit, cu picioarele înainte, în spatele lui Francisco. Am auzit un mormăit când am lovit pământul, o bufnitură și în clipa următoare mă târam după armă, care zburase la vreo doi metri. N-aveam habar cum să acționez piedica și nici măcar unde era amplasată. Dar Shockley nu știa. Avea ochii ieșiți din orbite și s-a furișat de-a lungul stâncii, către apă, smucindu-și capul dintr-o parte în alta, căutând o scăpare.

Cântărind în mână pușca rece și netedă am avut un sentiment de putere – o senzație ce friza ridicolul – și, când m-am ridicat în picioare, îndreptând-o către pieptul lui Shockley, am început să râd, un râs voit dement.

– Spune-mi, Rich, l-am întrebat, crezi în Dumnezeu?

A întins o mână cu palma în sus și a zis cu glas înăbușit:

– Nu.

– Îți aduci aminte de bazaconiile alea pe care mi le serveai despre forța morală a poeziei? Cum crezi că se potrivește cu înscenarea pe care ai făcut-o?

Am fluturat țeava puștii, salutându-i pe gemeni. Se uitau pierduți în tunel, fără să le pese de mine sau de Shockley.

– Nu înțelegi, a spus Shockley.

– Ba înțeleg foarte bine.

Am mai făcut o tentativă să râd cu acel hohot de adolescent criminal dement.

– Nu ești băiat cuminte, Rich.

În lumina lunii, faţa îi lucea de sudoare.

– Stai puţin, a spus. O să...

Apoi Alise a ţipat şi nu am aflat niciodată ce a vrut să spună Shockley. M-am întors şi am fost atât de şocat, încât era să scap puşca. Tunelul pulsa şi acum, contractându-se şi dilatându-se, ca esofagul unui vierme negru şi în faţa lui stătea... îmi vine să spun „o umbră", dar o asemenea descriere nu ar fi pe măsura Discipolului. Ca să o vedeţi cu ochii minţii, trebuie să vă imaginaţi forma unui trup uman androgin plămădit dintr-un material atât de translucid, încât nu-l puteai vedea în orice lumină; apoi, mai trebuie să vă imaginaţi că forma aceea conţine o substanţă neagră (un negru malefic) care are în acelaşi timp proprietăţile gazului şi ale fluidului şi care se mişcă înăuntru, fără să umple vreodată forma complet – înfăţişându-se acum dintr-o parte, subţire ca lama unui cuţit, în clipa următoare din faţă, ca o siluetă, iar alteori în toate ipostazele posibile, schimbându-şi întruna poziţia. Privind forma aceea, am simţit că ameţesc. Tom şi Alise s-au chircit de spaimă şi, când s-a întors cu faţa către mine, am avut aceeaşi reacţie. În locurile unde ar fi trebuit să fie ochii, se aflau nişte puncte mici şi roşii; punctele s-au umflat, devenind ochi. Pupilele erau planete negre care eclipsau sorii însângeraţi.

Am vrut să fug, dar ochii aceia m-au ţintuit. În ei, demenţa era ca o văpaie. Radiau furie, scârbă, ură şi acum mă întreb dacă orice fiinţă umană, chiar şi vreo fracţiune pervertită din sufletul bolnav al lui

Hitler ar fi putut atinge o asemene străină fermitate. Îmi simțeam sângele vâscos ca un sirop, scrotul mi s-a strâns. Apoi am auzit pleoscăitul apei și, cu toate că nu mi-am putut întoarce privirea de la acei ochi, am știut că Shockley fugise. Discipolul a pornit după el. Și cum s-a mai mișcat! Parcă se întorcea într-o parte și apoi dispărea, repetând această mișcare iar și iar, și făcând-o cu atâta rapiditate încât parcă ar fi pâlpâit, intrând și ieșind din realitate, înaintând câțiva metri cu fiecare clipire. Shockley n-a avut scăpare. Era prea întuneric lângă promontoriu ca să văd ce s-a întâmplat de fapt, dar am văzut două umbre unindu-se și am auzit un țipăt bolborosit.

În următorul moment, Discipolul s-a întors învârtindu-se la mal. Instinctiv, am apăsat pe trăgaciul puștii lui Francisco – piedica nu era trasă. Gloanțele au străpuns spatele Discipolului, stârnind gheizere de întunecime care aproape instantaneu erau absorbite în trupul său, atrase parcă de o forță gravitațională. Nu aveau nici un alt efect. Discipolul s-a oprit la un pas de mine, țintuindu-mă cu privirea lui arzătoare, pâlpâind ca umbra unui foc. Doar ochii îi erau neclintiți, sfredelindu-mă.

Cineva a strigat – cred că Tom, dar nu sunt sigur; mă retrăsesem atât de departe în mine încât fiecare element al scenei, cu excepția ochilor roșii, învăpăiați, era estompat. Pe neașteptate, Discipolul s-a îndepărtat. Tom stătea lângă gura tunelului. Când Discipolul a ajuns la jumătatea distanței

înspre el, a făcut un pas înainte şi – ca un om păşind într-o oglindă întunecată – a dispărut. Discipolul a intrat repede în tunel în urma lui. O vreme le-am văzut formele contopindu-se şi pălind, forme şi mai monstruoase.

La câteva minute după ce au intrat, tunelul s-a prăbuşit. Cu un şuier tânguitor, pereţii interiori s-au strâns şi din gura tunelului s-au ridicat particule de aer negru ca abanosul. O Noapte s-a revărsat, luându-i locul. Alise a rămas nemişcată lângă ţărm, privind locul unde fusese tunelul. Buimăcit, m-am apropiat şi i-am cuprins umerii cu braţul, vrând s-o liniştesc. Dar s-a îndepărtat câţiva paşi, intrând în apă, ca şi cum ar fi vrut să spună că ar prefera să se înece decât să-mi accepte mângâierea.

Gândurile mi se învălmăşeau şi, având nevoie să mi le canalizez cumva, am îngenuncheat lângă Francisco. Zăcea cu faţa în jos şi, când l-am rostogolit pe spate, capul i s-a întors cu un pârâit înfiorător. Pe gură avea o crustă de sânge şi nisip. Era mort, cu gâtul frânt. Am rămas acolo multă vreme, observând detaliile morţii, absorbit de ele: cum sângele începuse să se aşeze într-o parte, decolorându-i obrajii, cum ochii, deşi sticloşi, păstraseră un aer rătăcit. Leucoplastul de pe bărbie se dezlipise, dând la iveală o mică zgârietură. Aş fi putut sta acolo la nesfârşit, hipnotizat de privelişte, dar un pâlc de nori au trecut peste lună şi întunericul ca de smoală

m-a zguduit, punându-mă în alertă la gândul posibilelor consecințe ale faptelor mele.

Din acel moment, am acționat sub imperiul panicii, îndemnat de teamă la măsuri de supraviețuire. Am târât trupul lui Francisco pe dealuri; am intrat în apă și am găsit trupul lui Shockley plutind la mal. Fiecare bucățică din pielea sa era înnegrită și, când l-am tras spre locul lui de veci, lângă Francisco, pe degete mi s-au lipit fulgi negri. Am acoperit trupurile cu frunziș, am condus-o pe Alise – care nu a mai opus rezistență – înapoi acasă, am făcut bagajele pentru amândoi și am chemat un taxi pentru aeroport. Apoi am avut un moment de isterie, dându-mi seama că ea probabil nu avea pașaport. Dar avea. Un pașaport canadian, falsificat la Málaga. Ne-am îmbarcat în zborul către Casablanca de la miezul nopții și în ziua următoare – fiindcă mă temeam încă de urmărire – am pornit cu autostopul către est, prin deșert.

Călătoria noastră a fost chinuitoare. Eu aveam doar trei sute de dolari și Alise nu avea nici un ban. Povestea lui Tom despre obiectele de preț pe care le aveau de vânzare fusese mai mult sau mai puțin adevărată, dar, în graba noastră, le-am uitat. În Cairo, parțial din cauza lipsei de bani și parțial din cauza cheltuielilor medicale implicate de boala Alisei (dizenterie amoebică), am fost nevoit să-mi găsesc de lucru. Am lucrat pentru un negustor de parfumuri din Khan el-Khalili Bazaar, conducând

turiştii către prăvălia lui, de unde puteau cumpăra esenţe rare şi droguri, şi unde puteau schimba bani la cursul pieţei negre. Ca să economisesc suficient cât să ne plătim drumul către est, am început să-mi înşel patronul, servindu-i personal pe unii clienţi şi, când m-a descoperit, a trebuit să fug cu Alise, care încă nu se întremase.

Mă simţeam răspunzător pentru ea, vinovat pentru rolul pe care l-am avut în evoluţia evenimentelor. Mă împăcasem cu moartea lui Francisco. Firește, o regretam şi, uneori, mi se arăta în vise acea faţă întunecată, surprinsă. Dar pe atunci actele de violenţă nu-mi tulburau inima, aşa cum mi-o tulbură acum. Crescusem violent, într-o cultură violentă şi eram capabil să accept moartea raţional, ca pe un accident. Şi, de asemenea, nu omorâsem un sfânt. Totuşi, nu puteam să accept raţional vina mea faţă de Alise şi asta mă tulbura. N-am încercat eu să-i salvez, pe ea şi pe Tom? Îmi dădeam seama că deşi acţiunile mele fuseseră în principal expresia unei furii adolescentine, acţionasem oarecum în interesul gemenilor. Şi nimeni n-ar fi putut să se împotrivească Discipolului. Ce-aş fi putut face mai mult? Nimic, îmi spuneam. Dar acest răspuns nu mă mulţumea.

În Afghanistan, Alise a suferit o gravă recurenţă a bolii. De data aceasta, aveam bani suficienţi (câştigaţi prin contrabandă, mulţumită lecţiilor pe care mi le dăduse Shockley) ca să nu fiu nevoit să muncesc şi am închiriat o casă la periferia Kabulului. Am locuit

acolo trei luni până ce ea s-a însănătoşit. Îi dădeam să mănânce iaurt, carne roşie, legume. I-am cumpărat cărţi, un casetofon şi casete cu muzică; am adus s-o viziteze oameni care credeam c-o puteau interesa. Aş vrea să pot spune că am devenit prieteni, dar ea se retrăsese în sine şi a rămas un mister pentru mine, ceva curios şi inexplicabil. Zăcea în camera ei – un mic dormitor de piatră văruită –, cu razele soarelui coborând asupra patului ei, făcându-i chipul să pară şi mai palid, transformând-o într-o statuetă de fildeş. Se uita pe fereastră ore în şir, văzând, cred, nu străzile exotice mişunând de călăreţi din nord, care trase de cai şi camioane chinezeşti, ci o priveliştе din altă lume. Voiam adesea s-o întreb mai multe despre lumea ei, despre tunel, despre Tom şi despre o mie de alte lucruri. Dar, întrucât nu puteam să stabilesc o nouă relaţie cu ea, nu m-am străduit să restabilesc nici vechea noastră relaţie. Şi, astfel, întrebările mele au rămas nepuse. Şi astfel, anumite fire ale acestei povestiri trebuie să rămână desfăcute, reflectând dezordinea realităţii în comparaţie cu ordinea ficţiunii.

Deşi această poveste este adevărată, nu vă cer să o credeţi. În mintea mea, e destul de adevărată şi, dacă simţiţi nevoia s-o citiţi până la capăt, atunci înseamnă că vă încredeţi suficient de mult în ea. În orice caz, e un truism faptul că adevărul devine minciună când este aşternut pe hârtie şi arta scrisului este cea căreia îi revine misiunea de a stoarce cât mai mult adevăr posibil din propriul eşafodaj

înşelător. Eu nu am de oferit decât un singur adevăr, unul pe care l-am înţeles în ultima zi când am văzut-o pe Alise, un adevăr care e dincolo de poveste şi dincolo de actul scrierii ei.

Ajunsesem la punctul de destinaţie al călătoriei noastre de luni de zile: porţile mănăstirii tibetane aflate pe un deal de la poalele muntelui Dhaulagiri din Nepal, într-o zi ameţitor de senină, în bătaia vântului răcoros. Acolo era locul unde Alise plănuia să rămână. De ce? Nu mi-a spus niciodată mai multe decât în scurta discuţie pe care am avut-o înainte să plece împreună cu Tom să distrugă tunelul. Porţile – imense bariere de lemn, sculptate cu chipuri de zei – s-au dat la o parte şi preotesele au început să aplaude. Era felul prin care alungau demonii care ar putea încerca să intre. Formau o masă de robe galbene şi maronii, feţe zâmbitoare, care mi se păreau un alt fel de barieră, o faţadă care masca o mulţumire diluată. Ne-am luat rămas-bun din vârful buzelor, dar, în timp ce intra, am crezut – am sperat – că se va întoarce şi va da frâu emoţiilor.

Nu s-a întors. Porţile s-au închis şi Alise a plecat în singurul rai care ar putea s-o accepte ca pe ceva obişnuit.

A plecat şi n-am mai ştiut niciodată de ea.

M-am aşezat în faţa porţilor, singur pentru prima dată în multe luni, fără vreo destinaţie urgentă sau vreun ţel imperativ, şi mi-am făcut inventarul. Sus, deasupra mea, Dhaulagiri se înălţa spre cerul fără nori, ca un dinte înzăpezit. Faţetele lui

abrupte se adânceau în pante mai domoale, din care țâșneau limbile albastre ale gheţarilor, şi aceste pante se micşorau, devenind dealuri sterpe, pământii, asemeni aceluia pe care se afla mănăstirea. Aceasta era o jumătate de lume. Cealaltă jumătate, cea spre care priveam eu, era formată din dealuri verzi şi râpoase, terasate în câmpuri de orz şi străbătute de un râu şerpuit, deformat ca o fâşie strălucitoare de aluminiu. Şoimii zburau în cercuri prin aer şi de undeva, probabil dinspre mănăstirea pe care o ştiam printre dealuri, s-a auzit un cor, un sunet de bas, ca un dragon îndepărtat vestindu-şi foamea sau furia.

Am stat în mijlocul acestor lucruri şi întâmplări, la graniţa dintre cele două jumătăţi de lume care mi se păreau nu atât în opoziţie, cât la fel de pustii, şi am simţit acel pustiu revărsându-se în mine. Eram pustiu. Mi se părea că dacă vântul m-ar lovi într-un anumit fel, aş suna ca un clopot... şi poate că aşa făceam, poate că din seninul Himalayei şi din senzaţia de gol care sporise în mine dintr-odată se năştea un ton, o iluminare, căci apoi m-am văzut aşa cum mă văzuseră probabil Tom şi Alise. Pus pe harţă, necioplit, meschin. Cele mai notabile evenimente din viaţa mea erau ambele negative: omorâsem un om şi întâlnisem necunoscutul şi-l lăsasem să treacă pe lângă mine. Cândva încercasem să mă gândesc ce altceva aş fi putut face şi, de data aceasta, în loc să revin la concluzia obişnuită, am început să înţeleg care era lecţia pe care am primit-o pe plaja de la Pedregalejo.

Cu câţiva ani în urmă, un prieten de-al meu, scriitor şi profesor de literatură, mi-a spus că poveştile mele aveau tendinţa de a trece repede peste punctul culminant şi că eu le terminam adesea cu o morală, o tehnică pe care o considera depăşită. Avea, în principal, dreptate. Dar mi-am dat seama că uneori o morală – formulată limpede sau nu într-o proză – ne oferă adevăratul punct culminant, buna măsură care face povestea să rezoneze dincolo de limitele paginii. Aşadar, în cazul de faţă, nu voi da ascultare sfatului prietenului meu şi vă voi spune ce am descoperit, căci mi se pare că se aplică foarte bine conştiinţei americane, care este izolată de o realitate mult mai dureroasă şi, în plus, pentru că are legătură cu o stare de indiferenţă, care ne pune pe toţi în primejdie.

Când tragediile altora devin pentru noi divertisment – poveşti triste, cu care ne vrăjim prietenii, informaţii interesante, pe care să le scoatem din mânecă la petreceri, ca mijloc de a ne expune preocupările politice, sau orice altceva... când se întâmplă asta, săvârşim cel mai grav dintre păcate, ne condamnăm la infamie şi punem lumea pe un făgaş periculos. Începem să ne justificăm indiferenţa în faţa durerii şi a suferinţei înfăţişându-ne ca umanitarişti cărora forţele inexorabile ale sărăciei, foametei şi războiului le stau în cale. „Ce pot să fac?“ obişnuim să spunem. „Sunt doar un om şi aceste lucruri sunt mai presus de puterile mele. Îmi pasă de necazurile lumii, dar nu există soluţii.“

Cu toate acestea, indiferent cât de exactă este această apreciere, majoritatea dintre noi ne bizuim pe adevărul ei ca să ne mascăm propria indolență, profunda lipsă de interes și egoismul patologic. Adoptând această atitudine, limităm posibilitățile de acțiune prin faptul că lăsăm lucrurile să evolueze către un punct în care, într-adevăr, e imposibil să acționezi, în care putem spune pe bună dreptate că nu poate fi făcut nimic. Și astfel, ne naștem, creștem, suntem fericiți, suntem triști, ne ocupăm de problemele noastre, avem cancer sau accidente de mașină și, la sfârșit, acțiunile noastre se dovedesc insignifiante. Unii vă vor spune că e curată prostie să simți vină sau remușcare în fața imensei letargii a societății noastre; viața, insistă ei, este, neîndoielnic, nedreaptă și tot ce poți face e să-ți vezi de propriul interes. Probabil că au dreptate, probabil că suntem atât de afundați în propriile idei, încât nu putem schimba nimic. Poate că așa e lumea. Dar, pentru sufletul meu și fiindcă nu mai vreau să-mi ascund păcatele în spatele incapacității morale, vă spun că nu e așa.

PERMISIA

I

Unul dintre noile elicoptere militare Sikorsky, aparţinând Primei Divizii Aeriene şi având pictate pe aripă cuvintele *Şoapta Morţii*, îi transportă pe Mingolla, Gilbey şi Baylor de la Ferma Furnicii la San Francisco de Juticlan, un orăşel situat în interiorul zonei verzi, care, pe cele mai recente hărţi, era denumită Guatemala Liberă. La est de această zonă verde se afla o fâşie galbenă, nedenumită, de la graniţa mexicană până la Caraibe. Ferma Furnicii era o bază militară de artilerie de la marginea fâşiei galbene şi acela era locul de unde Mingolla – specialist în artilerie, la cei douăzeci şi unu de ani neîmpliniţi – arunca obuze într-o zonă pe care hărţile o înfăţişau în repere terestre albe şi negre. Şi din acest motiv se considera adesea implicat într-o luptă de protejare a lumii de culorile primare.

Mingolla şi camarazii săi ar fi putut să-şi facă perioada de permisie la Rio sau Caracas, dar observaseră că militarii care vizitau aceste oraşe aveau

tendința de a deveni, la întoarcere, din ce în ce mai indolenți. De aici înțeleseseră că șansele de a sfârși ca victimă de război erau cu atât mai mari cu cât perioada de odihnă și relaxare era mai exuberantă, așa că optau întotdeauna pentru distracțiile mai mărunte ale orașelor din Guatemala. Nu se putea spune că erau tocmai prieteni: aveau puține în comun și, în împrejurări diferite, ar fi putut la fel de bine să fie dușmani. Dar faptul că-și făceau permisia împreună devenise pentru ei un ritual al supraviețuirii și, odată ajunși în orașul ales, mergeau fiecare pe drumul său și își săvârșeau mai departe ritualurile. Întrucât cei trei supraviețuiseră deja atât de mult, considerau că, dacă vor continua să îndeplinească aceleași ritualuri, își vor termina misiunea nevătămați. Nu-și împărtășiseră niciodată această credință unul altuia, vorbind despre ea doar tangențial – făcea și asta parte din ceremonial – și, dacă credința lor ar fi fost pusă în discuție, ar fi recunoscut că era irațională, subliniind, totuși, că natura ciudată a războiului o întărise.

Elicopterul militar ateriză la o bază aeriană amplasată la un kilometru jumătate vest de oraș, o fâșie de beton îngrădită în trei laturi de cazărmi și birouri, cu jungla răsărind în spate. În mijlocul fâșiei, un alt Sikorsky exersa decolări și aterizări – o libelulă beată, în culori de camuflaj – și alte două planau deasupra, ca doi părinți îngrijorați. Când Mingolla sări afară, o adiere de vânt îi fâlfâi cămașa. Purta haine civile pentru prima dată de săptămâni

în şir şi i se păreau uşoare în comparaţie cu echipamentul militar. Privi agitat de jur împrejur, parcă aşteptându-se ca un duşman nevăzut să profite de lipsa lui de apărare. Câţiva mecanici stăteau tolăniţi la umbra unui elicopter a cărui carlingă fusese distrusă, lăsând să atârne bucăţi de plastic, curbate ca nişte gheare, din metalul carbonizat. Jeepuri pline de praf se învârteau încoace şi-ncolo între clădiri; vreo doi locotenenţi scrobiţi se îndreptau glonţ către un stivuitor pe care erau aşezate cufere de aluminiu. Soarele după-amiezii revărsa sclipiri pe falţurile şi pe mânerele cuferelor şi, prin aburul căldurii, barăcile înşirate în depărtare se unduiau ca nişte valuri pe o mare agitată, verde-maronie. Disonanţa scenei – acel amestec de respingător şi banal care te făcea să te întrebi ce nu e-n ordine cu imaginea asta – îi provocă lui Mingolla o strângere de inimă. Mâna stângă îi tremura şi lumina strălucea parcă mai puternic, făcându-l să se simtă slăbit şi confuz. Se sprijini de turela elicopterului, să-şi recapete echilibrul. Sus, departe, dârele avioanelor se destrămau în înaltul albastru al cerului. XL-16, plecate să bombardeze Nicaragua. Le urmări cu privirea, cu un soi de dorinţă, ciulind urechea la motoarele lor, dar auzi numai şoapta tipică a elicopterelor Sikorsky.

Gilbey sălta prin trapa ce ducea la puntea computerelor din spatele carlingii. Îşi şterse praful imaginar de pe blugi, se apropie alene de Mingolla şi rămase cu mâinile în şolduri: un puşti scund, musculos, căruia

părul blond, tuns periuță și gura bosumflată îi dădeau aerul unui copil țâfnos. Baylor își iți capul prin trapă și cercetă neliniștit orizontul. Apoi sări și el. Era înalt și osos, cu vreo doi ani mai mare decât Mingolla, cu părul negru și lins, pielea măslinie, acneică și trăsături atât de ascuțite, încât păreau cioplite. Puse mâna pe fuzelajul elicopterului, dar, aproape instantaneu, observând că atingea învăpăiata literă „ș" de la *Șoapta Morții*, și-o retrase ca ars. Cu trei zile în urmă, la Ferma Furnicii avusese loc un asalt general și Baylor nu-și revenise încă. Nici Mingolla. Era greu de spus dacă Gilbey fusese afectat sau nu.

Unul dintre piloții elicopterului Sikorsky crăpă ușa cabinei.

– Puteți să prindeți cu toții un loc până la Frisco, la PX, spuse el, cu glasul înăbușit de protuberanța neagră a vizetei.

Soarele arunca o sclipire albă pe vizeta pilotului, dând impresia că înăuntrul căștii se afla o noapte cu o singură stea.

– Unde este PX? întrebă Gilbey.

Pilotul spuse ceva prea înăbușit ca să fie auzit.

– Ce? insistă Gilbey.

Din nou, răspunsul pilotului fu înăbușit, și Gilbey se enervă.

– Scoate-ți tâmpenia aia! strigă el.

– Asta? întrebă pilotul, arătând spre cască. De ce?

– Ca să aud ce naiba spui.

– Văd că auzi acum, nu-i așa?

– OK, spuse Gilbey, cu încordare în glas. Unde e blestematul de PX?

Răspunsul pilotului fu neinteligibil, masca lui fără chip îl privea pe Gilbey cu o intenție de nepătruns.

Își ridică pumnul strâns.

– Scoate-ți porcăria aia!

– Nu se poate, soldat, spuse copilotul, aplecându-se, astfel că două bule negre erau acum aproape una lângă alta. Astea-s niște șmecherii – își bătu cu palma casca –, au microcircuite care ne transmit porcării în ochi. Afectează nervul optic. Ne face să-i vedem pe fasolari chiar și când sunt camuflați. Cu cât le purtăm mai mult, cu atât vedem mai bine.

Baylor râse nervos, iar Gilbey spuse:

– Baliverne!

Mingolla presupuse, firește, că piloții își râdeau de Gilbey sau, dacă nu, refuzul lor de a-și scoate căștile se trăgea dintr-o superstiție, poate dintr-o credință amăgitoare că respectivele căști le confereau cu adevărat puteri deosebite. Dar, având în vedere că se aflau într-un război în care erau prescrise droguri de luptă și în care persoanele cu puteri extrasenzoriale prevedeau mișcările inamicului, orice era posibil, chiar și microcircuite care îmbunătățeau capacitatea vizuală.

– Oricum, nu vrei să ne vezi, spuse primul pilot. Razele ne distrug fețele. Suntem deformați.

– Desigur, s-ar putea să nu observi schimbările, interveni cel de-al doilea pilot. Multă lume nu le observă. Dar dacă le-ai observa, te-ar întoarce pe dos.

Imaginându-şi diformităţile piloţilor, Mingolla simţi cum un frison de greaţă îi urcă din stomac. Gilbey, în schimb, nu credea o iotă.

–Mă credeţi tâmpit? strigă el, înroşindu-se.

– No, zise primul pilot. *Vedem* că nu eşti tâmpit. Noi vedem o grămadă de chestii pe care alţii nu le pot vedea, datorită razelor.

– Tot felul de chestii ciudate, se vârî al doilea pilot. Cum ar fi sufletele.

– Fantome.

– Chiar şi viitorul.

– Viitorul e punctul nostru forte, spuse primul pilot. Dacă voi, băieţi, vreţi să ştiţi ce vă aşteaptă, vă spunem.

Clătinară din cap la unison, cu strălucirea soarelui alunecând peste ambele căşti: doi roboţi malefici conectaţi la acelaşi program.

Gilbey se năpusti către uşa cabinei. Primul pilot o trânti şi Gilbey lovi plasticul cu pumnul, înjurând cât îl ţinea gura. Copilotul lovi un buton de pe consola de control şi, o clipă mai târziu, glasul lui amplificat bubui:

– Treceţi direct pe lângă stivuitorul ăla, până ce daţi de barăci. Veţi ajunge exact la PX.

Mingolla şi Baylor se luptară amândoi să-l târască pe Gilbey de lângă Sikorsky, iar acesta continuă să ţipe până când ajunseră lângă stivuitorul încărcat de cufere, o comoară gigantică de enorme lingouri de argint. Apoi Gilbey se potoli şi-şi plecă ochii. Tratară cu un caporal din faţa PX-ului şi,

în timp ce jeepul bâzâia pe trotuar, Mingolla aruncă o privire către elicopterul Sikorsky care îi transportase. Cei doi piloți întinseseră o prelată pe jos, se dezbrăcaseră în pantaloni scurți și făceau plajă. Dar nu-și scoseseră căștile. Strania juxtapunere a trupurilor bronzate cu acele capete negre, lucioase, îl tulbură, evocându-i un film vechi, în care un tip intrase într-un teleportor împreună cu o muscă și se pomenise cu capul mustei pe umeri. Poate, gândi el, așa erau și căștile, imposibil de scos. Poate că războiul devenise într-atât de straniu.

Caporalul observă că Mingolla se uită lung la piloți și începu să râdă în gura mare:

– Tipii ăia, spuse el, cu tonul energic al unuia care știe despre ce vorbește, sunt nebuni de legat!

Cu șase ani în urmă, San Francisco de Juticlan fusese un pâlc de colibe de stuf și construcții de beton risipite prin frunzișul de palmieri și bananieri, pe malul estic al lui Río Dulce, la confluența râului și a drumului prunduit ce făcea legătura cu autostrada panamericană, însă de atunci ajunsese să ocupe porțiuni însemnate de teren, pe ambele maluri, sporise cu o duzină de baruri și bordeluri – cuburi de stuc pictate în toate culorile curcubeului, cu un bestiar fantastic de firme luminoase montate în vârful acoperișurilor de tablă. Dragoni, unicorni, păsări-de-foc, centauri. Caporalul îi spuse lui Mingolla că semnele luminoase nu erau reclame, ci

semne de distincție codificate. De pildă, din reprezentarea unui tigru roșu, înaripat, înconjurat de crini verzi și cruci albastre, puteai deduce că proprietarul este bogat, membru al unei societăți secrete catolice și ambivalent față de politicile guvernului. Vechile panouri erau demontate în mod constant și, în locul lor, erau ridicate altele mai mari, mai bogat ornamentate, ca mărturie a sporirii profiturilor, iar acest război de lumini și imagini era adecvat locului și timpului, căci San Francisco de Juticlan era nu atât un oraș, cât un simptom al războiului. Deși noaptea cerul era strălucitor, jos, orașul era sărăcăcios și sordid. Câini vagabonzi umblau după hrană în grămezile de gunoi, târfe versate scuipau de la ferestre și, după spusele caporalului, nu era un lucru neobișnuit să te împiedici de o victimă a găștilor de copii abandonați, care își duceau traiul la marginea junglei. Străzi înguste de pământ roșiatic se întretăiau printre baruri, așternute cu un covor de cutii turtite de conserve, fecale și sticle sparte. La fiecare colț cerșeau refugiați, etalându-și arsurile și rănile de gloanțe. Multe dintre clădiri fuseseră ridicate cu atâta grabă, încât zidurile erau într-o rână, acoperișurile prăvălite, astfel că umbrele lor păreau zigzaguri exagerate, desprinse parcă din lucrarea unui artist psihopat, care a dat expresie vizuală unui atotcuprinzător curent subteran de tensiune. Cu toate acestea, pe măsură ce înainta, Mingolla se simțea în largul lui, aproape fericit. Buna lui dispoziție se datora în parte presimțirii că

va fi o permisie pe cinste (învățase să se încreadă în presimțirile sale); dar, în principal, era o dovadă a faptului că un orășel ca acesta devenise pentru el un fel de viață de apoi, o recompensă pentru perioada aspră de existență pe care o îndurase.

Caporalul îi lăsă lângă o drogherie, de unde Mingolla cumpără o cutie de corespondență, iar apoi se opriră să bea ceva la Clubul Demonio, un local micuț, ai cărui pereți văruiți în alb străluceau într-o palidă fosforescență în lumina becurilor purpurii ce atârnau din tavan, ca niște fructe radioactive. Clubul era înțesat de soldați și târfe, majoritatea stând la mesele din jurul ringului de dans, nu mai spațios decât o saltea de dimensiuni mari. Două cupluri se legănau pe ritmul unei balade ce țâșnea dintr-un tonomat protejat cu gard de sârmă și scânduri groase. Valuri de fum de țigară rătăceau deasupra lor cu lentoarea apei de pe fundul oceanului. Unii dintre soldați își asaltau târfele, și una dintre ele încerca să șterpelească portofelul unui soldat care era pe cale să leșine; târfa își mișca mâna printre picioarele lui, îndemnându-l să-și împingă șoldurile în față, iar când soldatul făcu asta, scotoci cu cealaltă mână după portofelul vârât în buzunarul din spate al blugilor strâmți. Însă atmosfera generală era de apatie, de plictiseală, de parcă lumina obscură și muzica siropoasă ar fi îngroșat aerul, ar fi împotmolit mișcările. Mingolla se așeză lângă bar. Barmanul îi aruncă o privire întrebătoare, cu pupilele dilatându-se de reflexe purpurii, iar Mingolla spuse:

– Bere.

– Hei, uite acolo!

Gilbey se strecură pe un scaun alăturat și arătă cu degetul către o târfă de la capătul tejghelei. Avea fusta ridicată până pe coapsă, iar sânii, judecând după forma și rotunjimea lor, erau, probabil, rezultatul unei operații plastice.

– Drăguț, zise Mingolla, indiferent.

Barmanul îi așeză o sticlă de bere în față, și Mingolla luă o dușcă; era acră, apoasă, ca un distilat al aerului stătut.

Baylor se prăbuși pe taburetul de lângă Gilbey și își îngropă fața în mâini. Gilbey îi spuse ceva ce Mingolla nu reuși să audă, iar Baylor își înălță capul.

– Eu nu mă mai întorc, spuse el.

– O, Iisuse, zise Gilbey. Nu începe iar cu tâmpeniile.

În lumina obscură, ochii lui Baylor erau încărcați de umbre. Privirea i se fixă asupra lui Mingolla.

– Data viitoare nu mai scăpăm, zise el. Ar trebui să mergem în josul râului. În Livingston există vase care te duc în Panama.

– Panama! pufni Gilbey. Nu-i nimic pe-acolo, în afară de alți și alți fasolari.

– O să fim în siguranță la Fermă, sugeră Mingolla. Dacă situația devine prea dură, ne retragem.

– *Prea dură?* se înfurie Baylor, și o venă îi pulsă pe frunte. Ce dracu' numești tu *prea dur?*

– Las-o baltă! i-o tăie Gilbey, şi săltă din scaun. Ocupă-te tu de el, amice, i se adresă lui Mingolla. Eu mă duc să mă urc pe Muntele Silicon, îi spuse, arătând către târfa cu sânii mari.

– Ora nouă. La PX. În regulă?

Gilbey zise „îhî" şi se îndepărtă. Baylor se mută pe scaunul lui şi se aplecă mai aproape de Mingolla:

– Tu ştii că am dreptate, şopti el precipitat. De data asta aproape că ne-au venit de hac.

– Divizia aeriană se descurcă, spuse Mingolla, făcând pe nonşalantul.

Deschise cutia de corespondenţă şi scoase un stilou din buzunarul cămăşii.

– Ştii că am dreptate, repetă Baylor.

Mingolla îşi lovi uşurel stiloul de buze, prefăcându-se neatent.

– Divizia aeriană! hohoti Baylor deznădăjduit. Divizia aeriană n-o să facă nimic!

– Ce-ar fi să vorbeşti pe un ton mai aşezat? sugeră Mingolla. Vezi dacă n-au ceva Prowler la tonomat.

– La naiba! Baylor îl apucă de încheietură. Nu pricepi, omule? Porcăria asta nu mai merge!

Mingolla se eliberă din strânsoare.

– Poate că ai nevoie de o schimbare, spuse el cu răceală.

Scoase din buzunar un pumn de monede şi le aruncă pe tejghea.

– Ţine, dacă vrei schimbare! Am schimbat nişte bani!

– Îți spun...

– Nu vreau să aud! i-o tăie scurt Mingolla.

– Nu vrei să auzi? întrebă Baylor, neîncrezător.

Era pe punctul de a-și pierde controlul. Fața lui neagră lucea de sudoare; o pleoapă i se zbătea. Dădu cu pumnul în tejghea, ca să fie mai convingător.

– Omule, mai bine ai asculta! Căci, dacă nu facem ceva împreună repede, *foarte* repede, o să murim dracului! Mă *auzi*, așa-i?

Mingolla îl prinse de pieptul cămășii.

– Tacă-ți gura!

– N-o să-mi tacă gura! țipă Baylor. Tu și cu Gilbey credeți că vă puteți salva fundurile dacă vă băgați capul în nisip. Dar o să vă fac eu să ascultați.

Își dădu capul pe spate și glasul lui deveni un strigăt puternic:

– O să murim!

Felul în care strigă aceste vorbe – aproape cu bucurie, ca un copil care strigă un cuvânt obscen ca să le facă în ciudă părinților – îl irită pe Mingolla. Era sătul de scenele lui Baylor. Fără să fi avut intenția, îl lovi, strângându-și pumnul în ultima clipă. Îl prinse de cămașă și îl pocni peste falcă, suficient cât să-i dea capul pe spate. Baylor clipi uluit, cu gura căscată. Din gingii i se prelingea sânge. În capătul opus al tejghelei, barmanul stătea aplecat lângă un aranjament descrescător de sticle de băutură, privindu-i pe cei doi. Unii dintre soldați îi priveau și ei: păreau satisfăcuți, ca și cum așteptaseră o scenă de violență, ca să învioreze

atmosfera. Mingolla se simți înjosit de atenția lor, rușinat de ieșirea lui.

– Hei, amice, îmi pare rău, spuse el. Eu...

– Nu dau doi bani pe părerea ta de rău, zise Baylor, ștergându-se la gură. Nu mă interesează nimic decât să plecăm naibii de aici.

– Las-o baltă, bine?

Dar Baylor nu voia s-o lase baltă. Continuă să-și susțină teoria, adoptând tonul suferind al unuia care a rezistat eroic în fața unei mari nedreptăți. Mingolla încercă să-l ignore, studiind eticheta de pe sticla de bere: un desen roșu cu negru, înfățișând un soldat din Guatemala, cu pușca ridicată în semn de victorie. Era un desen atractiv, care-i amintea de afișele pe care le făcea înainte de a fi înrolat; dar ținând cont de lipsa de seriozitate a trupelor guatemaleze, percepu poza eroică a soldatului ca pe o glumă proastă. Mingolla scobi cu unghia un șanț prin mijlocul etichetei de pe sticla de bere.

În cele din urmă, Baylor renunță și rămase privind în jos, la furnirul tejghelei. Mingolla îl lăsă în pace un minut, apoi, fără să-și mute privirea de la sticlă, spuse:

– Ce-ar fi să vorbești mai potolit?

Baylor își vârî bărbia în piept, păstrând o tăcere îndărătnică.

– E singura ta opțiune, continuă Mingolla. Ce altceva ai de gând să faci?

– Ești nebun, răspunse Baylor.

Se uită la Mingolla clipind și șuieră cuvântul, ca pe o înjurătură:

– Nebun!

– O să pleci de unul singur spre Panama? Of, of. Știi că între noi trei e ceva special. Am ajuns până aici împreună și, dacă te ții tare, vom merge împreună acasă.

– Nu știu. Nu mai știu.

– Uite cum văd eu situația. Poate că avem dreptate toți trei. Poate că soluția e, într-adevăr, Panama, dar pur și simplu nu e momentul. Dacă așa stau lucrurile, eu și cu Gilbey vom pricepe mai devreme sau mai târziu.

Cu un suspin adânc, Baylor se ridică în picioare.

– N-o să pricepeți niciodată, amice, spuse el deprimat.

Mingolla luă o înghițitură de bere.

– Vezi dacă nu au niște Prowler la tonomat. Te-ai putea relaxa cu niște Prowler.

Baylor rămase o clipă în picioare, indecis. Privi către tonomat, pe urmă o coti către ușă. Mingolla se încordă, pregătindu-se să fugă după el. Dar Baylor se opri și se întoarse la bar. Cute adânci de încordare îi brăzdau fruntea.

– Bine. La ce oră mâine? Nouă?

– Exact, spuse Mingolla, întorcându-și capul. La PX.

Cu colțul ochiului, îl văzu pe Baylor traversând încăperea și aplecându-se deasupra tonomatului, să studieze listele. Se simți ușurat. Așa începeau toate permisiile lor, cu Gilbey hăituind o târfă și Baylor vârând monede în tonomat, în timp ce Mingolla

scria o scrisoare acasă. În prima sa permisie, le scrisese părinților despre război și despre bizarele forme de uzură ale acestuia; apoi, dându-și seama că scrisoarea avea s-o alarmeze pe mama lui, o rupsese și scrisese alta, spunând în principal că totul era bine. Ar fi rupt-o și pe aceasta și ar fi scris alta, dar se întrebă cum ar reacționa tatăl său dacă ar citi-o. Cel mai probabil s-ar înfuria. Tatăl său credea cu tărie în Dumnezeu și în patrie și, cu toate că, prin prisma nebuniei din jurul lui, Mingolla a înțeles cât de zadarnic era să-ți însușești orice cod moral, descoperise că ceva din principiile de bază ale tatălui său era sădit adânc în el: n-ar fi fost niciodată în stare să dezerteze, așa cum insista întruna Baylor. Știa că nu era atât de simplu, că mai erau și alți factori răspunzători de profundul său simț al datoriei, dar, întrucât tatăl său și-ar fi asumat bucuros această responsabilitate, Mingolla avea tendința s-o pună pe seama lui. Încercă să-și imagineze ce făceau părinții lui în clipa aceea – tatăl uitându-se la un meci la televizor, mama pierzându-și vremea prin grădină – și apoi, păstrând acele imagini în minte, începu să scrie.

Dragă mamă și tată,

În ultima voastră scrisoare m-ați întrebat dacă cred că vom câștiga războiul. Aici, te alegi cu o grămadă de priviri goale ca răspuns la această întrebare, căci majoritatea oamenilor au o perspectivă asupra războiului în raport cu care rezultatul general

nu e relevant. Cum e un cunoscut de-al meu, care are fixul ăsta despre cum războiul e o operațiune magică de proporții uriașe, cum mișcările avioanelor și ale trupelor înscriu un semn mistic pe suprafața realității și, ca să supraviețuiești, trebuie să-ți dai seama care e locul tău în cadrul acestui desen și să te miști ca atare. Sunt sigur că vi se pare o nebunie, dar aici toată lumea e la fel de nebună (psihiatrul chiar a făcut un studiu despre incidența superstiției în rândul forțelor de ocupație). Cu toții caută ceva magic care să le asigure supraviețuirea. Poate că vă vine greu să credeți că subscriu și eu la așa ceva, dar e adevărat. Îmi scrijelesc inițialele pe tuburile cartușelor, port pene de papagal în interiorul căștii... și multe altele.

Ca să revin la întrebarea voastră, voi încerca să vă răspund cu mai mult decât o privire goală, dar nu vă pot oferi un simplu da sau nu. Problema nu poate fi sintetizată atât de ușor. Dar vă pot ilustra situația spunându-vă o poveste și lăsându-vă să trageți singuri concluziile. Există sute de povești care ar fi potrivite, dar cea care îmi vine acum în minte este despre Patrula Dispărută...

O melodie a lui Prowler țâșni din tonomat, și Mingolla se întrerupse din scris ca să asculte. Era o muzică furioasă, drăcoasă, stimulată – se pare – de aceeași paranoia agresivă care generase războiul. Oamenii trântiră scaunele în lături, răsturnară mesele și începură să danseze în spațiile libere: erau

înghesuiți, neputând să facă mai mult decât să-și târșâie picioarele în ritmul muzicii, dar pașii lor grei făcură becurile să se zgâlțâie în capătul firelor, revărsându-și strălucirea purpurie pe pereți. O târfă zveltă, cu fața plină de coșuri, veni să danseze în fața lui Mingolla, scuturându-și sânii, întinzând mâinile către el. În lumina pâlpâitoare, fața ei avea o paloare cadaverică, zâmbetul ei era un rânjet de mort. Dintr-un ochi, ca o rafinată secreție a morții, i se prelingea o lacrimă neagră de transpirație și mascara. Mingolla nu putea fi sigur dacă o vedea bine. Mâna stângă începu să-i tremure și, preț de câteva secunde, întreaga scenă își pierdu coerența. Totul părea dispersat, de nerecunoscut, vârât într-un context separat de toate celelalte: un talmeș-balmeș de obiecte fără noimă, plutind încoace și încolo pe un val de muzică alienată. Apoi cineva deschise ușa, lăsând să intre o geană de lumină și încăperea își reveni la normal. Aruncând priviri încruntate, târfa se îndepărtă. Mingolla începu să respire mai ușor. Tremurul mâinii se domoli. Îl zări pe Baylor lângă ușă, vorbind cu un guatemalez nețesălat... teamă și disperare. Se întorcea întotdeauna din permisie cu ochii încețoșați, predispus la sângerări din nas, fălindu-se cu drogurile grozave de care făcuse rost. Mulțumit că Baylor urma rutina, Mingolla se întoarse la scrisoarea lui.

...Vă amintiți că v-am spus că Beretele Verzi se drogheză ca să fie luptători mai buni? Cei mai

mulți numesc aceste droguri „Sammy", care e prescurtarea de la samurai. Sunt sub formă de fiole, iar când le desfaci sub nas, în următoarele treizeci de minute te simți ca un hibrid între un câștigător al Medaliei de onoare și Superman. Problema e că o mulțime de Berete exagerează cu drogurile și clachează. Le vând și pe piața neagră, iar unii le folosesc doar de distracție. Iau fiolele și se luptă în gropi... ca niște lupte de cocoși umane.

În orice caz, cu vreo doi ani în urmă, o patrulă de Berete s-a dus în recunoaștere în Zona de Foc Smarald, nu departe de baza mea, și nu s-au mai întors. Au fost declarați dispăruți în misiune. După mai bine de o lună, cineva a început să fure fiole de la diferite dispensare. La început, jafurile au fost puse pe seama gherilelor, dar pe urmă un doctor i-a zărit pe hoți și a spus că erau americani. Erau îmbrăcați cu uniforme putrezite și se purtau ca nebunii. Un artist a făcut un portret al liderului lor, după descrierea doctorului și s-a dovedit că semăna leit cu sergentul acelei patrule dispărute. Unele dintre relatări erau, în mod evident, false, dar altele păreau să corespundă cu realitatea. Se spunea că au doborât vreo două elicoptere și că au jefuit un convoi cu provizii în apropiere de Zacapa.

Ca să spun drept, n-am prea pus niciodată preț pe povestea asta, dar cu vreo patru luni în urmă, din junglă a ieșit un infanterist și s-a prezentat la baza noastră. Susținea că a fost capturat de Patrula Dispărută și, când i-am auzit povestea, l-am crezut.

Zicea că i-au spus că nu mai erau americani, ci cetățeni ai junglei. Trăiau ca animalele, dormind la umbra palmierilor, înghițind fiole zi și noapte. Erau nebuni, dar deveniseră genii ale supraviețuirii. Știau totul despre junglă: când urma să se schimbe vremea, ce animale erau în apropiere. Și aveau o religie ciudată, bazată pe fascicule de lumină care străluceau prin bolta pădurii. Se așezau sub razele de lumină, ca niște sfinți primindu-și binecuvântarea de la Dumnezeu și ridicau în slăvi puritatea luminii, bucuria de a ucide și lumea nouă pe care aveau s-o construiască.

Așadar, asta îmi vine în minte când mă întrebați, mamă și tată. Patrula dispărută. Nu încerc să fiu circumspect doar ca să susțin o teorie despre ororile războiului. Nicidecum. Când mă gândesc la Patrula dispărută nu mă gândesc la cât sunt de nebuni. Mă întreb ce anume văd ei în lumina aceea, mă întreb dacă mi-ar putea fi de folos. Și poate aici se află răspunsul...

Soarele era aproape la asfințit când Mingolla părăsi barul, ca să-și înceapă cea de-a doua parte a ritualului, să hoinărească, inocent ca un turist, prin cartierul băștinașilor, luând parte la tot ce-i ieșea în cale, luând poate masa cu o familie guatemaleză sau întovărășindu-se cu vreun soldat din alt detașament, mergând la biserică sau pierzându-și vremea cu alți indivizi care îl vor întreba despre America. Făcuse toate aceste lucruri în permisiile

precedente şi jocul lui de-a inocenţa îl amuza întotdeauna. Dacă ar fi să-şi urmeze îndemnurile interioare, ar mistui ororile războiului cu târfe şi droguri, dar în acea primă permisie – buimăcit de experienţa luptei şi dornic de singurătate –, a recurs la o plimbare prelungită şi era hotărât nu numai să repete acest mod de acţiune, dar şi să-şi regăsească starea de năuceală de atunci: nu era îndeajuns să facă ritualul pe jumătate. În acest caz, ţinând seama de recentele evenimente de la Ferma Furnicii, nu era nevoit să se străduiască prea mult ca să ajungă la acea stare de confuzie.

Río Dulce era un râu albastru, cu albia largă, care sălta în valuri domoale. Ţărmurile erau mărginite de o junglă deasă şi dinspre ambele maluri creşteau straturi galbene de stuf. În locul unde se termia drumul de pietriş, se afla un dig de beton. Acostată de el, o şalupă care servea drept transbordor era deja încărcată cu întregul efectiv de vehicule – două camioane – şi transporta circa treizeci de infanterişti. Mingolla se îmbarcă şi rămase în picioare la prova, lângă trei soldaţi care purtau încă uniformele şi căştile de luptă, ţinând în mâini carabine cu două ţevi, conectate prin tuburi flexibile la nişte computere portabile; prin vizierele fumurii vedea reflecţiile verzi ale afişajelor de pe monitoare. Îl neliniştea amintindu-i de cei doi piloţi şi se simţi mai bine după ce îşi scoaseră căştile şi se dovedi că au feţe umane, obişnuite. Un arc larg de beton alb se întindea pe o treime din lăţimea râului, sprijinit

de coloane subțiri, ca o imagine desprinsă din peisajele lui Dalí – un pod a cărui construcție fusese oprită. Mingolla îl observase din aer, chiar înainte de a ateriza și nu-i dăduse prea mare importanță, dar acum priveliștea îl luă prin surprindere. Părea nu atât un pod neterminat, cât monumentul unui ideal exaltat, mai frumos decât ar fi putut fi orice pod desăvârșit. Și, în timp ce-l privea fascinat, cu fumul uleios al feribotului pufăind în jurul lui, simți că, în lăuntrul său, se afla un corespondent al acelei frumoase forme curbate, că era și el un drum care se sfârșea în înaltul cerului. Se simțea mai încrezător, comparându-se cu ceva atât de semeț, atât de pur și, pentru o clipă, se iluzionă că ar putea avea și el – așa cum sugera capătul îndreptat în sus al podului – un punct de desăvârșire aflat mult mai departe decât prevăzuseră arhitecții destinului său.

Pe malul vestic, dincolo de oraș, drumul prunduit era mărginit de tarabe: rame scheletice de stâlpi de lemn, acoperite cu frunze de palmier. Copiii se hârjoneau printre ele, prefăcându-se că țintesc și trag unul după altul cu tulpini de trestie de zahăr. Dar nu se zărea nici un soldat. Mulțimile care mișunau de-a lungul drumului erau formate, în cea mai mare parte, din indieni: cupluri tinere, prea sfioase ca să se țină de mână; bătrâni care păreau pierduți și scormoneau prin gunoaie cu bastoanele; matroane dolofane care făceau mutre contrariate la vederea prețurilor ridicate; fermieri desculți cu spatele drept ca lumânarea, care afișau fețe grave și își

ţineau banii în batiste înnodate. La una dintre dughene, Mingolla cumpără un sendviş cu peşte şi o coca-cola. Se aşeză pe un taburet şi mâncă satisfăcut, savurând pâinea caldă umplută cu carne condimentată şi privind parada care trecea. Pe cer se adunau nori cenuşii şi, înaintând dinspre sud, dinspre Caraibe, când şi când, un avion XL-16 ţâşnea către nord, spre câmpurile de petrol de dincolo de lacul Izabal, unde se duceau lupte crâncene. Se lăsă înserarea. Luminile oraşului începură să se contureze distinct pe cerul înroşit. Corzile chitarelor se porniră să zbârnâie, glasuri răguşite cântau, mulţimile se subţiau. Mingolla mai comandă un sendviş şi încă o coca-cola. Se lăsă pe spate, cufundându-se în magia locului, în dulceaţa clipei. Lângă taraba cu sendvişuri, patru bătrâne stăteau ghemuite lângă foc, pregătind tocană de pui şi plăcinte de mălai; fărâme de cenuşă neagră se ridicau din flăcări şi în timp ce amurgul se adâncea, fărâmele acelea erau parcă bucăţi dintr-un mozaic, îmbinându-se în aer şi formând imaginea unei nopţi fără stele.

Întunericul se adâncea, mulţimile se îngroşau din nou şi Mingolla îşi continua plimbarea, cutreierând pe lângă tarabe conturate de salbe de becuri legate cu cabluri de generatoare care huruiau, acoperind ţârâitul broaştelor şi al greierilor. Tarabe care vindeau rozarii de plastic, lame de bărbierit chinezeşti, lanterne de tablă; altele care vindeau cămăşi indiene brodate, pantaloni de pânză de sac, măşti de lemn; altele şi altele, unde bătrâni în costume

ponosite stăteau cu picioarele încrucișate în spatele piramidelor de roșii, de pepeni și de ardei iute, fiecare având deasupra câte o lumânare înfiptă în ceară topită, ca niște altare primitive. Râsete, țipete, vânzători care strigau. Mingolla simți în nări miros de parfum, de fum de cărbune, de fructe putrede. Începu să se plimbe aiurea de la o dugheană la alta, cumpărând câteva suvenire pentru câțiva prieteni din New York, simțindu-se parte din îmbulzeală, din zgomot, din aerul negru, strălucitor și, în cele din urmă, ajunse la o tarabă în jurul căreia se adunaseră patruzeci, cincizeci de oameni, blocând totul din calea vederii, în afară de acoperișul de stuf. Un glas de femeie anunță:

- *LA MARIPOSA!*

Țipete agitate din mulțime. Din nou, femeia strigă:

- *EL CUCHILLO!*

Cele două cuvinte pe care le strigase - „fluturele" și „cuțitul" - îl contrariară, și Mingolla privi pe deasupra capetelor.

Încadrată de stuf și stâlpi șubrezi, o femeie oacheșă răsucea un mâner care învârtea o colivie de sârmă. Colivia era plină de cuburi de plastic, prinsă cu șuruburi de o tejghea de scânduri. Părul negru îi era prins în coadă la baza gâtului și purta o rochie roșie de plajă, care îi lăsa umerii dezgoliți. Opri manivela, întinse mâna în cușcă și, fără să se uite, luă la întâmplare unul dintre cuburi. Îl examină, luă microfonul și strigă:

- *LA LUNA!*

Un bărbos își croi drum în față și îi înmână un cartonaș. Femeia îl studie, comparându-l cu câteva cuburi aliniate pe tejghea, pe urmă îi dădu bărbatului câteva bancnote în monedă guatemaleză.

Mingolla se simți atras de structura jocului. Femeia brunetă, rochia ei roșie, o imagine dintr-un vis ocult. O parte din mulțime se îndepărtă, însoțindu-l pe câștigător, iar Mingolla se lăsă purtat mai aproape de către nou-sosiții care se împingeau din spate. Își găsi un loc ferit lângă tarabă, se luptă cu mulțimea învolburată ca să-l păstreze și, ridicând privirea, văzu că femeia îi zâmbea de la câțiva metri, ridicând un cartonaș și un capăt de creion.

– Doar zece cenți guatemalezi, spuse ea într-o engleză cu accent american.

Oamenii care îl flancau îl îndemnară să joace, rânjind și bătându-l pe spate. Dar nu avea nevoie de imbolduri. Știa că avea să câștige – fusese cea mai clară premoniție pe care a avut-o vreodată și era vestită în principal de femeia însăși. Simți o atracție puternică față de ea. Era ca și cum femeia ar fi fost o sursă de căldură... nu doar de căldură, ci, în același timp, de vitalitate, de senzualitate, iar acum, că era aproape de ea, căldura ei îl inunda, făcându-l conștient de tensiunea sexuală care sporea între ei, aducând cu sine cunoașterea faptului că va câștiga. Puterea atracției îl surprinse, căci prima lui impresie fusese aceea că femeia avea o înfățișare exotică, fără să fie frumoasă. Deși zveltă, avea șoldurile puțin cam mari și sânii, ridicați foarte sus și expuși

în căuşe separate de sutienul strâmt, erau chiar mici. Faţa ei şi culoarea pielii aveau un aspect indian, cu trăsăturile prea largi şi voluptuoase pentru osatura delicată; totuşi, erau atât de expresive, atât de delicate, încât disproporţia lor ajungea să pară o calitate. Cu excepţia faptului că era mai suplă, faţa ei se asemăna cu acele slujitoare reprezentate pe afişele religioase hinduse îngenunchind în faţa tronului lui Krishna. Foarte atrăgătoare, foarte senină. Mingolla hotărî că seninătatea nu era doar o spoială. Era ceva mai profund. Dar, în clipa aceea era mai interesat de sânii ei. Arătau bine aşa, ridicaţi, strălucind de sudoare. Două porţii de budincă tremurătoare.

Femeia agită cartonaşul şi el îl luă, un fel de bilet de bingo simplificat, cu simboluri în loc de litere şi numere.

– Succes, spuse ea, şi râse, ca şi cum ar fi reacţionat la vreo ironie personală.

Apoi începu să învârtă cuşca.

Mingolla nu recunoscu prea multe dintre cuvintele pe care le strigă femeia, dar un bătrân se insinuă pe lângă el, arătând cu degetul către pătratul potrivit ori de câte ori Mingolla avea o pereche. În curând, mai multe rânduri erau aproape complete.

– *LA MANZANA!* anunţă femeia, şi bătrânul îl trase pe Mingolla de mânecă, strigând:

– *Se ganó!*

În timp ce femeia îi verifica biletul, Mingolla cugetă la misterul înfăţişat de ea. Calmul, engleza

fără accent, obârșia distinsă pe care acest accent o sugera o făceau să pară nelalocul ei aici. Poate era studentă, cu studiile întrerupte de război... deși era posibil să fie puțin prea vârstnică pentru asta. Își imagina că avea vreo douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani. Studii postuniversitare, poate. Dar era ceva lumesc în ea, care nu venea în sprijinul acestei teorii. Mingolla privi cum ochii îi aleargă de colo-colo, de la cartonaș la cuburile de plastic. Ochi mari, cu pleoape grele. Albul ochilor contrasta atât de puternic cu pielea întunecată, încât păreau falși: pietre lăptoase cu miezul negru.

– Vezi? spuse ea, înmânându-i câștigul – cam trei dolari – și încă un cartonaș.

– Ce să văd? întrebă Mingolla nedumerit.

Dar ea începuse deja să învârtă din nou colivia.

Mingolla câștigă trei dintre următoarele șapte cartonașe. Oamenii îl felicitară, clătinând din capete, amuzați; bătrânul se gudură în continuare pe lângă Mingolla, sugerând în limbajul semnelor că el era agentul responsabil pentru norocul lui. Totuși, Mingolla era nervos. Ritualul lui se baza pe principiul miracolelor mici și, deși era sigur că femeia trișa pentru el (aceasta, presupunea el, fusese semnificația râsului ei: „Vezi?"), deși norocul lui nu era tocmai noroc, proporțiile excesive ale acestuia amenințau acel principiu. Pierdu trei cartonașe la rând, dar apoi câștigă două din patru și deveni și mai nervos. Se gândi să plece. Dar dacă *era* noroc? Dacă va pleca, poate că va viola un principiu mai înalt,

poate că va veni în conflict cu un proces cosmic şi va atrage ghinionul asupra sa. Era o idee ridicolă, dar nu putea să se convingă să riște câtuşi de puțin.

Continuă să câştige. Oamenii care îl felicitaseră deveniră nemulțumiți şi plecară, iar când nu mai rămaseră decât o mână de jucători, femeia declară jocul închis. Un băieţandru tuciuriu îşi făcu apariția din umbră şi începu să demonteze echipamentul. Deşurubă cuşca de sârmă, scoase din priză microfonul, puse cuburile de plastic în cutii şi îngrămădi totul într-un sac de pânză. Femeia plecă din spatele tarabei şi se rezemă de un stâlp de susținere. Schițând un zâmbet, îşi întinse gâtul, cântărindu-l pe Mingolla din priviri şi apoi – tocmai când tăcerea care se lăsase începea să devină sâcâitoare – vorbi:

– Numele meu e Debora.

– David.

Mingolla se simțea stângaci ca un puşti de paisprezece ani. Trebuia să reziste pornirii de a-şi vârî mâinile în buzunare şi de a privi într-o parte.

– De ce ai trişat? întrebă el.

Încercând să-şi mascheze nervozitatea, vorbi prea tare şi cuvintele sale sunară ca o acuzație.

– Am vrut să-ți atrag atenția. Mă... interesezi. N-ai observat?

– N-am vrut să mă bazez pe asta.

Debora râse.

– Sunt de acord. Întotdeauna e mai bine să fii prudent.

Îi plăcea râsul ei; avea o naturaleţe care îl făcea să-şi spună că era capabilă să aprecieze cea mai mică bucurie.

Pe lângă ei trecură, braţ la braţ, trei bărbaţi beţi, cântând. Unul îi strigă ceva Deborei şi ea răspunse cu o izbucnire nervoasă de spaniolă. Mingolla putea ghici ce se vorbise, că fusese insultată fiindcă se afla în compania unui american.

– Poate că ar trebui să mergem undeva, spuse el. Să plecăm din stradă.

– După ce termină el, îi răspunse, şi făcu semn către băiatul care acum desfăcea şiragul de becuri. E amuzant. Am şi eu darul şi, de obicei mă simt stânjenită în preajma cuiva care îl are. Dar nu cu tine.

– Darul?

Mingolla credea că ştie la ce se referea, dar nu avea curajul s-o recunoască.

– Tu cum îi spui? Percepţie extrasenzorială?

Mingolla renunţă la ideea de a nega.

– Nu i-am spus niciodată în vreun fel.

– La tine e puternic. Sunt surprinsă că nu faci parte din Agenţia Psi.

Voia s-o impresioneze, să se învăluie într-o mantie de mister, pe măsura ei.

– De unde ştii că nu fac?

– Mi-am dat seama.

Scoase o geantă neagră din spatele tejghelei.

– După terapia antidrog, darul se schimbă, se modifică felul în care se manifestă. În primul rând, nu mai e atât de fierbinte.

Își ridică privirea din poșetă.

– Sau nu-l percepi astfel? Ca pe o căldură puternică?

– Am fost în preajma unor oameni care mi s-au părut fierbinți. Dar n-am știut ce înseamnă.

– Asta înseamnă... uneori.

Îndesă câteva bancnote în poșetă.

– Așadar, de ce nu ești cu Agenția Psi?

Mingolla își aduse aminte de prima sa întrevedere cu un agent Psi: un bărbat palid, chel, cu privirea inocentă pe care o au unii orbi. În timp ce el vorbea, agentul mângâiase inelul pe care i-l dăduse să-l țină, fără să-i pese ce i se spunea și privise în zare, neatent, ca și când ar fi ascultat ecouri.

– Au încercat din răsputeri să mă recruteze. Dar mi-a fost frică de droguri. Am auzit că au efecte secundare.

– Ai noroc că a fost benevol. Aici pur și simplu te înhață.

Băiatul îi spuse ceva. Sălță sacul de pânză pe umăr și, după un rapid schimb de replici în spaniolă, porni în goană către râu.

Strada era încă înțesată de oameni, dar mai mult de jumătate dintre tarabe fuseseră închise; cele care rămăseseră deschise arătau – cu acoperișurile de stuf, șiragurile de lumini și femeile acoperite cu șaluri – ca niște scene fruste de Crăciun, înșirate în întuneric. Dincolo de tarabe, clipeau semne luminoase: o menajerie haotică de vulturi argintii, păianjeni purpurii și dragoni indigo. Privindu-i

cum ard și dispar, Mingolla fu cuprins de un val de amețeală. Lucrurile din jur începeau să-i apară dispersate, așa cum se întâmplase la Clubul Demonio.

– Te simți bine? întrebă Debora.

– Sunt doar obosit.

Femeia îl întoarse cu fața spre ea și își așeză mâinile pe umerii lui.

– Nu, spuse ea. E altceva.

Greutatea mâinilor, mirosul parfumului ei îl întăriră.

– A fost un asalt la baza de artilerie, acum câteva zile. Încă îl port puțin cu mine, înțelegi.

Îl strânse ușor de umeri și se dădu înapoi.

– Poate *reușesc* să fac ceva.

Vorbi cu atâta gravitate, încât Mingolla se gândi că Debora avea probabil ceva anume în minte.

– Cum așa? întrebă el.

– Îți spun la cină... adică, dacă faci cinste.

Îl luă de braț, tachinându-l.

– Îmi datorezi măcar atât, nu crezi, după tot norocul pe care l-ai avut?

– Dar *tu* de ce nu ești în Agenția Psi? o întrebă el pe drum.

Nu răspunse imediat, ținându-și capul plecat, împingând cu vârful piciorului o bucată de celofan. Înaintau de-a lungul unei străzi neaglomerate, mărginite la stânga de râu – un canal de lac negru, vâscos – și la dreapta de zidurile din spate, fără ferestre, ale unor baruri. Deasupra, în spatele unei

încrengături de suporturi, un leu de neon răspândea o aură verde, malefică.

– Eram la şcoală, în Miami, când au început testele aici, spuse ea în cele din urmă. Şi, după ce m-am întors acasă, familia mea a ajuns unde nu trebuia în cadrul Departamentul Şase. Ştii de Departamentul Şase?

– Am auzit câte ceva.

– Sadicii nu sunt birocraţi eficienţi. Erau mai interesaţi să ne tortureze, decât să ne stabilească valoarea.

Paşii scârţâiră în noroi; glasuri răguşite de tonomat se văicăreau după iubire, pe strada alăturată.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Mingolla.

– Cu familia mea? întrebă Debora, ridicând din umeri. Morţi. Nimeni nu s-a sinchisit vreodată să confirme, dar nu era necesar. Să confirme, vreau să zic.

Merse câţiva paşi în tăcere.

– Cât despre mine... continuă, şi în colţul gurii i se contractă un muşchi. Am făcut ce a trebuit să fac.

Mingolla fu tentat să-i ceară precizări, dar se răzgândi.

– Îmi pare rău, spuse, apoi îşi reproşă că a făcut un comentariu atât de banal.

Trecură pe lângă un bar deasupra căruia domnea o maimuţă zâmbitoare de neon roşu şi violet. Mingolla se întrebă dacă aceste figuri strălucitoare aveau vreo semnificaţie pentru gherilele cu binocluri de pe dealuri: tuburi care se stingeau, semnalizând

momentele de atac sau mișcările de trupe. Ridică un ochi către Debora. Nu părea abătută, așa cum fusese cu o clipă înainte, și asta concorda cu impresia lui Mingolla că liniștea ei era un produs al autocontrolului, că emoțiile ei erau puternice, dar ținute în frâu și lăsate libere doar ca antrenament. Dinspre râu veni un pleoscăit singuratic, un crâmpei rece de viață ieșind iute la suprafață și întorcându-se apoi în lunga, ignoranta sa alunecare prin întuneric... viața lui nu era de fapt diferită, deși era, poate, mai puțin grațioasă. Cât de ciudat era să se plimbe alături de această femeie care răspândea căldură, ca flacăra unei lumânări, cu pământul și cerul îngemănate într-un abur negru și cu totemurile de neon străjuind deasupra.

– Rahat, murmură Debora.

Fu surprins să o audă înjurând.

– Ce-i?

– Nimic, spuse ea obosită. Doar „rahat".

Arătă în față și grăbi pasul.

– Am ajuns.

Restaurantul era un local muncitoresc, situat la parterul unui hotel: o clădire cu două etaje de blocuri galbene de beton, cu o reclamă bâzâitoare cu inscripția *Fanta* atârnată deasupra ușii de la intrare. Sute de fluturi de noapte mișunau în jurul reclamei, pâlpâind albi în întuneric, iar în fața scărilor stătea un grup de adolescenți, care aruncau cu cuțite într-o iguană. Iguana era legată de balustradă de picioarele din spate. Avea ochi de chihlimbar, pielea

de culoarea verzei fierte și stătea încordată la capătul funiei, săpând cu ghearele în pământ și arcuindu-și gâtul, ca un dragon pitic gata să-și ia zborul. În timp ce Mingolla și Debora urcau scările, unul dintre băieți reuși să țintească coada iguanei și aceasta zbură sus, în aer, eliberând cuțitul. Băieții trecură din mână în mână o sticlă de rom, sărbătorind evenimentul.

Cu excepția ospătarului, un tânăr mic și îndesat, care stătea rezemat lângă o ușă ce dădea într-o bucătărie plină de fum, în local nu era nimeni. În lumina orbitoare a candelabrelor, petele de grăsime de pe fețele de masă luceau, iar stratul gros și inegal de vopsea galbenă părea că se scurge. Podeaua de beton era plină de pete întunecate care, descoperi Mingolla, erau rămășițe de insecte. Mâncarea se dovedi a fi, totuși, destul de bună, și înfulecă o farfurie întreagă de pui cu orez, înainte ca Debora să mănânce jumătate dintr-a ei. Ea mânca încet, mestecând îndelung fiecare bucățică, iar el fu nevoit să întrețină conversația. Îi povesti despre New York, despre picturile lui, cum vreo două galerii manifestaseră interes, chiar dacă era doar student. Își compară stilul cu al lui Rauschenberg, cu Silvestre. Nu era la fel de bun, firește. Nu încă. Avea impresia că tot ce îi spunea – în pofida lipsei de însemnătate pentru momentul acela – consolida relația lor, stabilind între ei legături subtile; se imagina prins alături de Debora într-o rețea de fire luminoase, care acționau ca niște conductori pentru atracția

dintre ei. Îi simțea căldura mai puternic decât oricând și se întrebă cum ar fi să facă dragoste cu ea, să fie înghițit de acea senzație de căldură. În clipa în care se întreba asta, Debora ridică privirea și zâmbi, de parcă ar fi împărtășit același gând. Dorea să-și consolideze sentimentul de intimitate, să-i spună ceva ce nu mai spusese nimănui și astfel, având doar un singur secret important, îi povesti despre ritual.

Debora lăsă jos furculița și-i aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu poți crede cu adevărat.

– Știu că sună...

– Ridicol, îl completă ea. Așa sună.

– E adevărul, spuse el provocator.

Ea își luă din nou furculița, plimbă prin farfurie câteva boabe de orez.

– La tine cum se întâmplă când ai o premoniție? întrebă ea. Vreau să spun: ce se întâmplă? Visezi, auzi voci?

– Uneori, pur și simplu știu unele lucruri, spuse el, luat prin surprindere de neașteptata schimbare de subiect. Și, uneori, văd imagini. E ca la un televizor care nu funcționează cum trebuie. La început o nebuloasă și apoi o imagine clară

– Eu visez. Și am halucinații. Nu știu cum altcumva să le numesc.

Debora își subție buzele; oftă, dând impresia că a ajuns la o decizie.

– Când te-am văzut prima oară, doar pentru o clipă, purtai harnașamentul de luptă. Aveai senzori

la mănuși, cabluri atașate la cască. Apărătoarea de față era zdrobită, iar chipul tău... era palid, însângerat.

Își așeză mâna peste a lui.

– Ce am văzut a fost foarte clar, David. Nu te poți întoarce.

Mingolla nu-i descrisese costumul trupelor de artilerie și nu ar fi avut cum să-l vadă. Cutremurat, spuse:

– Unde am să mă duc?

– În Panama. Te pot ajuta să ajungi acolo.

Dintr-odată, Mingolla făcu legătura. Găsești una ca ea, zeci ca ea, în orice oraș unde își fac permisia soldații. Propovăduind pacifismul, încurajând dezertarea. Persoane caritabile, marea majoritate cu legături în gherilă. Și probabil, își dădu seama Mingolla, așa se explica faptul că ea știuse despre costumul lui de luptă. Adunase informații despre diferitele tipuri de unități, ca să confere autenticitate sentințelor sale cumplite. Părerea lui Mingolla despre ea nu se înrăutăți, ci, dimpotrivă, atinse apogeul. Vorbind cu el, își risca viața. Însă misterul ei se estompase.

– Nu pot.

– De ce nu? Nu mă crezi?

– N-ar avea nici o importanță dacă te-aș crede.

– Eu...

– Ascultă! Am un amic care încearcă tot timpul să mă convingă să dezertez și a fost o vreme când am vrut și eu. Dar pur și simplu nu e momentul. Picioarele mele nu vor să se miște în direcția aia. Poate că nu înțelegi, dar așa stau lucrurile.

– Chestia asta copilărească pe care o faci cu cei doi prieteni ai tăi, spuse ea după o pauză – asta te ține aici, nu-i așa?

– Nu e copilărească.

– Ba exact așa este. Ești ca un copil care se întoarce acasă pe întuneric și se gândește că, dacă nu se uită la umbre, nimic n-o să sară asupra lui din întuneric.

– Nu înțelegi, spuse el.

– Nu, probabil că nu.

Furioasă, își aruncă șervetul pe masă și privi insistent în farfurie, ca și cum ar fi citit vreun oracol în oasele de pui.

– Hai să vorbim despre altceva, spuse Mingolla.

– Trebuie să plec, răspunse ea cu răceală.

– Pentru că nu dezertez?

– Pentru ce ți se va întâmpla dacă n-o faci.

Debora se aplecă înspre el, cu glasul înăbușit de emoție.

– Fiindcă știind ceea ce știu despre viitorul tău, nu vreau să sfârșesc cu tine în pat.

Patima cu care vorbea îl sperie. Poate că spunea adevărul. Dar alungă această posibilitate.

– Rămâi, spuse el. Mai discutăm despre asta.

– Nu m-ai asculta. Își luă poșeta și se ridică în picioare.

Ospătarul se apropie agale și așeză cecul lângă farfuria lui Mingolla. Scoase din buzunarul șorțului o punguță plină cu marijuana și o legănă în fața lui.

– Trebuie s-o binedispui, amice.

Debora îl înjură în spaniolă. Omul ridică din umeri și se îndepărtă, cu mers domol, o reclamă pentru produsele pe care le vindea.

– Atunci hai să ne întâlnim mâine, spuse Mingolla. Putem să vorbim mai mult despre asta mâine.

– Nu.

– De ce nu mă lași puțin să respir? Toate se întâmplă prea repede, știi. Ajung aici azi după-amiază, te întâlnesc pe tine și după o oră îmi spui: Moartea ți-e scrisă în cărți și singura ta speranță este Panama. Am nevoie de puțin timp de gândire. Poate până mâine îmi schimb atitudinea.

Chipul Deborei se mai înmuie, dar scutură din cap:

– Nu.

– Nu crezi că merită?

Debora își plecă ochii, se jucă o clipă cu fermoarul poșetei, apoi scoase un șuierat trist.

– Unde vrei să ne întâlnim?

– Ce zici de cheiul de pe partea asta? Pe la amiază?

Debora ezită.

– În regulă.

Ocoli masa, apropiindu-se de el, se aplecă și îl sărută pe obraz. Mingolla încercă s-o tragă mai aproape, să adâncească sărutul, dar ea se îndepărtă pe nesimțite. Era amețit, înfierbântat peste măsură.

– Chiar o să vii? întrebă el.

Ea clătină din cap, dar părea tulburată și nu se uită înapoi înainte să dispară pe scări în jos.

Mingolla rămase acolo o vreme, gândindu-se la sărutul ei, la promisiunea pe care acesta o făcea. Poate că ar mai fi zăbovit acolo, însă trei soldaţi beţi intrară, clătinându-se pe picioare şi începură să trântească scaunele, dându-i bătăi de cap ospătarului. Deranjat, Mingolla se duse la uşă şi rămase acolo, trăgând în piept aerul umed. Fluturii de noapte erau risipiţi într-o constelaţie dezlânată pe plasticul curbat al reclamei la *Fanta*, încercând să se apropie de căldura strălucitoare din interior, iar Mingolla simţi o anumită legătură cu aceştia, simţi că le împărtăşeşte dorinţa de a atinge imposibilul. Porni în josul scărilor, dar se opri brusc. Adolescenţii plecaseră, însă prizoniera lor, iguana, zăcea pe ultima treaptă, nemişcată şi plină de sânge. Dintr-o rană din gât i se revărsau şiraguri gri-albăstrui. Era un semn de ghinion atât de limpede încât Mingolla intră înapoi şi se cază la hotelul de la etaj.

Coridoarele hotelului duhneau a urină şi a dezinfectant. Un indian beat, cu fermoarul desfăcut şi gura plină de sânge, bătea cu pumnii într-una dintre uşi. Când Mingolla trecu pe lângă el, se aplecă şi îşi flutură mâna, o parodie de plecăciune, în semn de bun venit. Apoi se apucă din nou să bubuie în uşă. Camera lui Mingolla era o celulă fără geamuri, de un metru şi jumătate lăţime şi de lungimea unui sicriu, dotată cu o chiuvetă, un pat de campanie şi un scaun. Sticla luminatorului de deasupra uşii era năclăită de praf şi pânze de păianjen, reducând lumina de

pe culoar la o strălucire rece, albastră-alburie. Pereții erau acoperiți cu o peliculă de pânze de păianjen, iar așternuturile erau atât de murdare încât dădeau impresia că aveau pe ele un model. Se întinse și închise ochii, gândindu-se la Debora. Se imagina sfâșiindu-i rochia aceea roșie și destrăbălându-se cu ea. Își imagina cum ar țipa ea. Se simți rușinat și, în același timp, excitat. Încercă să se gândească la o scenă de dragoste tandră. Dar tandrețea, se pare, nu era de el. Începu să-și descheie cămașa, își aminti de așternuturi și se gândi că ar fi mai bine să rămână cu hainele pe el.

În bezna din spatele pleoapelor, Mingolla începu să vadă fulgere explozive, iar în acele fulgere se aflau imagini ale asaltului asupra Fermei Furnicii. Ceața, tunelurile. Încercă să le alunge cu imaginea chipului Deborei, însă reveneau neîncetat. În cele din urmă, deschise ochii. Două... nu, trei stele negre, scămoșate, se profilau pe luminator. Doar când începură să se târască își dădu seama că erau păianjeni. Mari. De obicei, nu îi era frică de păianjeni, însă aceștia îl îngrozeau. Dacă i-ar lovi cu pantoful, ar sparge sticla și ar fi dat afară din hotel. Cu mâinile nu voia să-i lovească. După o vreme, se ridică, aprinse lumina și căută sub pat. Alți păianjeni nu mai erau. Se întinse înapoi, slăbit. Simțea că se sufocă. Își dorea să poată vorbi cu cineva, să audă glasuri cunoscute.

– E în regulă, spuse el, vorbind cu aerul întunecat.

Dar nu-l ajută. Şi, vreme îndelungată, până se simţi destul de apărat ca să doarmă, urmări cu privirea cele trei stele care se târau pe sticla luminatorului, înaintând către mijloc, atingându-se, despărţindu-se, fără să facă vreun progres, fără să se depărteze de zona lor de strălucitoare detenţie, universul lor de lumină coagulată, îngheţată.

II

Dimineaţa, Mingolla trecu pe malul vestic al râului şi se îndreptă către baza aeriană. Era deja foarte cald, dar aerul păstra încă o urmă de prospeţime Îşi simţea broboanele de sudoare de pe frunte curate şi viguroase. Un praf alb se aşternea pe drumul de pietriş, mărturie a traficului recent; dincolo de oraş şi de drumeagul care ducea la podul neterminat, ziduri înalte de vegetaţie se îngrămădeau aproape de drum şi, din interiorul acestora, Mingolla auzi maimuţe, insecte şi păsări; sunete ascuţite care îl înviorau, făcându-l conştient de mişcarea muşchilor săi. Cam pe la jumătatea drumului, văzu şase soldaţi guatemalezi ieşind din junglă, târând după ei două cadavre. Le aruncară pe capota jeepului, unde se aflau alte două trupuri. Apropiindu-se, Mingolla văzu că morţii erau copii goi, fiecare cu o gaură netedă în spate. Intenţionase să treacă mai departe, dar unul dintre soldaţi – o piticanie cu pielea arămie, în uniformă bleumarin – îi ţinu calea şi îi ceru

actele la verificat. Toți ceilalți soldați se strânseră în jurul lui, să cerceteze hârtiile, șușotind, întorcându-le pe toate părțile, scărpinându-se în cap. Obișnuit cu asemenea sâcâieli, Mingolla nu le acordă nici o atenție și privi copiii morți.

Erau sfrijiți, arși de soare, culcați cu fața în jos, cu părul ciufulit atârnând peste marginea capotei. Pielea le era acoperită de ciupituri infectate de țânțari și carnea din jurul găurilor lăsate de gloanțe era încreștită și vineție. Judecând după proporțiile lor, Mingolla presupuse că aveau cam zece ani; dar apoi observă că printre copii se afla și o fată, cu fesele pline, de adolescentă, cu sânii striviți de metalul mașinii. Asta îl indignă. Erau doar niște copii sălbatici, care supraviețuiseră jefuind și omorând, iar soldații guatemalezi nu-și făceau decât datoria. Îndeplineau o funcție comparabilă cu cea a păsărilor care ciugulesc căpușe de pe spatele rinocerilor, curățându-i de paraziți: se îngrijeau ca animalele lor americane să fie sănătoase și mulțumite. Dar nu era drept ca acești copii să fie azvârliți ca niște trofee de vânătoare.

Soldatul îl dădu actele înapoi. Acum era numai zâmbete și – poate cu scopul de a întări relațiile americano-guatemaleze, sau poate fiindcă era mândru de munca sa – se duse la jeep, ridică de păr capul fetei, ca Mingolla să-i poată vedea fața.

– *Bandida!* spuse el, încruntându-se cu o mimică nostimă.

Chipul fetei semăna oarecum cu al soldatului. Același nas drept, aceiași pometi proeminenți. Pe

buze îi strălucea sânge proaspăt, iar pe mijlocul frunții i se zărea tatuajul decolorat al unui șarpe încolăcit. Avea ochii deschiși și, privind adânc în ei, deși erau nebuloși, Mingolla simți că a stabilit o legătură, că fata îl privea cu tristețe de undeva din spatele lor, continuând să moară, trecând de momentul morții clinice. Apoi dintr-o nară îi ieși o furnică, urcându-i-se pe curba purpurie a buzei, și ochii fetei rămaseră cu totul goi. Soldatul îi lăsă capul să cadă și își vârî mâna în părul unui alt cadavru, dar înainte de a apuca să-l ridice, Mingolla se întoarse cu spatele și își continuă drumul către baza aeriană.

La marginea pistei de aterizare se aflau un șir de elicoptere și, înaintând printre ele, Mingolla îi văzu pe cei doi piloți care îl aduseseră de la Ferma Furnicii. Erau dezbrăcați în pantaloni scurți, cu căștile pe cap, purtau mănuși de baseball și se jucau, pasându-și mingi unul altuia. În spatele lor, în vârful elicopterului lor Sikorsky, un mecanic se muncea cu carcasa rotorului principal. Mingolla nu se tulbură la vederea celor doi piloți, ca în ziua precedentă; de fapt, găsi că ciudățenia lor era oarecum liniștitoare. Chiar în clipa aceea, mingea trecu pe lângă unul dintre ei și sări în calea lui Mingolla. O prinse și o aruncă înapoi la cel mai apropiat dintre piloți, care înaintă în salturi și se opri, vârându-și mingea în locașul mănușii. Cu chipul său cu oglindiri negre și cu torsul transpirat, musculos, arăta ca un zelos tânăr mutant.

– Cum merge? întrebă el. Pare-mi-se că eşti puţin cam dărâmat în dimineaţa asta.

– Mă simt bine, îi răspunse pe un ton defensiv. Desigur – zâmbi, bagatelizând propria atitudine defensivă –, poate că tu vezi ceva ce eu nu văd.

Pilotul ridică din umeri; vioiciunea gestului transmitea, parcă, o stare de bună dispoziţie.

Mingolla arătă către mecanic.

– V-aţi defectat, băieţi, hm?

– Doar partea de sus. Ne întoarcem mâine dis-de-dimineaţă. Vrei să te luăm cu noi?

– Nu, stau aici o săptămână.

Un curent ciudat străbătu mâna stângă a lui Mingolla, stârnind un tremur neputincios. De data asta tremura tare şi îşi vârî mâna în buzunar. Linia verde-maronie a barăcilor zvâcnea, dislocată şi mutată parcă mai departe; elicopterele, jeepurile şi oamenii în uniformă de pe pistă păreau de jucărie: piese într-o bază aeriană în miniatură. Mâna lui Mingolla lovea pânza pantalonilor, ca o inimă bolnavă.

– Trebuie să-mi continui drumul, spuse el.

– Ţine-te tare, îi ură pilotul. O să te descurci.

Cuvintele aveau un iz de diagnostic, aproape convingându-l pe Mingolla că pilotul avea capacitatea de a-i cunoaşte soarta, că lucruri precum soarta puteau fi cunoscute.

– Tu chiar credeai ce spuneai ieri, amice? Despre căşti. Despre cunoaşterea viitorului.

Pilotul bătu mingea de beton, o înhăţă în timp ce sărea în sus şi se uită la ea. Mingolla vedea oglindite

în vizieră cusăturile şi numele mărcii, dar nimic din faţa de dincolo, nici o dovadă, fie de normalitate, fie de diformitate.

– Mi se pune întrebarea asta foarte des. Oamenii râd de mine. Dar tu nu râzi, nu-i aşa, amice?

– Nu, zise Mingolla. Nu râd.

– Ei, bine, zise pilotul, lucrurile stau aşa. Ne învârtim de colo-colo în gol şi vedem jos, pe pământ, tot felul de tâmpenii. Tâmpenii pe care nimeni altcineva nu le vede. Pe urmă spulberăm chestia aia. Facem aşa de vreo zece luni şi încă suntem în viaţă. Sfinte Sisoe, eu cred!

Mingolla era dezamăgit.

– Bine, în regulă.

– Tu auzi ce spun eu? întrebă pilotul. Vreau să zic că suntem nişte blestemate de dovezii vii.

– U-hu.

Mingolla se scărpină la ceafă, încercând să găsească un răspuns diplomatic, dar nu-i veni în minte nici unul.

– Atunci ne mai vedem.

Porni către PX.

– Ţine-te tare, omule, strigă pilotul în urma lui. Ascultă la mine. Treburile o să-ţi meargă bine foarte curând!

Cantina din PX era o încăpere mare, ca un hambar, de scânduri nevopsite; era o construcţie atât de nouă, încât Mingolla simţea încă mirosul de rumeguş şi de răşină. Treizeci, patruzeci de mese, un

tonomat, pereți goi. În spatele barului din fundul încăperii, un caporal cu o mutră acră făcea inventarul sticlelor de băutură, cu un carnet în mână, iar Gilbey, singurul client, stătea lângă una dintre ferestrele dinspre est, învârtind într-o ceașcă de cafea. Avea fruntea brăzdată și o rază de soare strălucea în jurul lui, creând impresia că era cufundat în meditație, cu inspirația divină pogorâtă asupra lui.

– Unde e Baylor? întrebă Mingolla, așezându-se vizavi de el.

– La naiba, habar n-am, făcu Gilbey, fără să-și desprindă privirea de la ceașca de cafea. O să vină.

Mingolla continua să-și țină mâna stângă în buzunar. Tremurul se potolea, dar nu atât de repede cum ar fi vrut; era îngrijorat că se va extinde, ca după asalt. Lăsă să-i scape un oftat și, între timp, își simți toate trepidațiile nervoase. Raza de soare zumzăia parcă, fredonând o melodie aurie, tremurătoare. Îl îngrijoră și asta. Halucinații. Apoi observă o muscă bâzâind pe ochiul de geam.

– Cum a fost aseară? întrebă el.

Gilbey își ridică brusc privirea:

– O, vrei să spui cu Țâțe Mari? M-a lăsat s-o caut de bube.

Zâmbi forțat, apoi continuă să învârtă în cafea.

Mingolla se simțea jignit că n-a fost întrebat, la rândul său, cum și-a petrecut seara. Voia să-i povestească despre Debora. Dar era tipic pentru egoismul lui Gilbey. Ochii lui înguști și gura îmbufnată exprimau o meschinărie care lăsa loc la puține preocupări,

în afară de propria bunăstare. Totuși, în ciuda acestei insensibilități, a stupidelor sale accese de furie și a conversației limitate, Mingolla credea că Gilbey era mai deștept decât părea, că mascarea propriei inteligențe era, probabil, o tactică de supraviețuire în Detroit, acolo unde crescuse. Îl trădau viclenia: buna cunoaștere a personalității adversarilor; ingeniozitatea în evitarea sarcinilor neplăcute; capacitatea de a-și manipula camarazii. Purta prostia ca pe o mantie și, probabil, o purtase atât de mult, încât nu mai putea fi scoasă. Totuși, Mingolla îl invidia pentru virtuțile sale, mai ales pentru felul în care rămăsese indiferent în timpul atacului.

– N-a mai întârziat niciodată, spuse Mingolla, după o vreme.

– Și ce, întârzie naibii și gata! se repezi Gilbey, încruntându-se. O să vină!

În spatele barului, caporalul dădu drumul la un radio și învârti de buton, trecând peste muzica latino, peste top 40, apoi peste o voce americană care prezenta rezultatele la baseball.

– Hei! strigă Gilbey. Lasă să auzim, omule! Vreau să văd ce s-a întâmplat cu Tigrii.

Ridicând din umeri, caporalul se conformă.

„...White Sox[1] – șase, A's – trei, se auzi vocea crainicului. Asta înseamnă opt la rând pentru Sox..."

---

[1] Numele celebrei echipe de baseball înseamnă în traducere „Șosetele albe".

– White Sox le trag o mamă de bătaie, spuse caporalul, satisfăcut.

– White Sox! pufni Gilbey. Ce-au ăia, afar' de-o mână de fasolari şi nişte negri drogaţi? Rahat! În fiecare blestemată de primăvară, îşi iau avânt, amice. Da' dup'aia vine vara, apar pe piaţă drogurile bune, şi se duc dracului

– Da, zise caporalul, dar anul ăsta...

– Uite, ticălosul ăla de Caldwell, zise Gilbey, ignorându-l. L-am văzut acum vreo doi ani, când a jucat un meci de selecţie cu Tigrii. Ce mai lovitură avea negrul ăla! Acum îşi târşâie picioarele de parcă îl bate vântul.

– Nu se droghează, amice, zise caporalul ţâfnos. Nu pot, fiindcă există testele alea, care arată dacă au luat ceva.

Gilbey turui mai departe:

– White Sox n-au nici o şansă, amice! Ştii cum le zice uneori individu' ăla de la televizor? Ciorapii palizi! La naiba, chiar aşa îi strigă. Cum să câştigi cu un nume ca ăsta? Tigrii, da, au un nume pe cinste. Yankeii, Vitejii[1]...

– Baliverne, amice!

Caporalul începea să se enerveze. Îşi lăsă jos carnetul şi se duse la capătul barului.

– Ce zici de Fentoşii? Au un nume de mămăligă şi sunt o echipă bună. Numele nu face doi bani!

---

[1] Este vorba de echipele Tigers, Yankees, Braves; în rândurile următoare apar Dodgers (Fentoşii) şi Reds (Roşii).

– Roşii, sugeră Mingolla.

Îl amuzau izbucnirea lui Gilbey, încăpăţânarea şi absurditatea acesteia. Totuşi, în acelaşi timp, îl îngrijora nuanţa ei de disperare. Contrar aşteptărilor, Gilbey nu era în apele lui în dimineaţa asta.

– O, da, se porni Gilbey, lovind masa cu palma. Roşii! Ia te uită la Roşii! Ia te uită ce bine s-au descurcat de când au intrat cubanezii în război! Crezi că nu înseamnă nimic? Crezi că numele nu-i ajută? Chiar dacă ajung în serie, nenorociţii de Ciorapi palizi n-au nici o şansă în faţa Roşilor! tranşă situaţia, şi râse – un grohăit răguşit. Eu sunt suporter al Tigrilor, amice, dar am senzaţia că nu-i anul lor, pricepi? Roşii îi sfâşie pe cei de la NL Est, Yankeii vin din urmă şi, când se vor întâlni, în octombrie, atunci o să aflăm noi tot despre toate. Tot despre toate tâmpeniile! Glasul îi deveni încordat şi tremurător. Aşa că nu mă mai enerva cu fătălăii de la Ciorapii palizi, amice! Nu fac nici cât un rahat, n-au făcut niciodată şi nici nu vor face până nu-şi schimbă numele ăla idiot!

Simţind pericolul, caporalul renunţă la confruntare, şi Gilbey căzu într-o tăcere indispusă. O vreme, nu se mai auziră decât sunetul elicelor elicopterului şi radioul trâmbiţând o muzică de jaz. În local intrară doi mecanici, să-şi ia berea de dimineaţă şi, la scurt timp, doi sergenţi burduhănoşi, cu figuri paterne, părul rar şi însemne de ofiţeri intendenţi pe umeri se aşezară la o masă alăturată şi începură un joc de rummy. Caporalul le aduse un ibric cu cafea şi o sticlă de whisky, le amestecară şi începură să le bea,

în timp ce jucau. Jocul avea un aer de ritual, de ceva făcut în fiecare zi la ora asta și, privindu-i, observându-le tihna de oameni graşi şi ghiftuiți, familiaritatea de vechi camarazi, Mingolla se simți mândru de mâna lui paralizată. Era o năpastă onorabilă, un semn că fusese în miezul luptelor, ceea ce nu se putea spune despre oamenii aceştia. Totuşi, nu le purta pică. Câtuşi de puțin. Mai degrabă avea un sentiment de siguranță știind că cei trei bărbați, atât de paterni, erau aici să-i pună la dispoziție mâncare, băutură şi bocanci noi. Se încălzi ascultând zumzăitul monoton şi vesel al discuției, în ceața fumului de țigară care părea să se reverse din mulțumirea lor. Era convins că s-ar putea duce să le împărtăşească problemele lui şi să primească sfaturi prietenoase. Erau aici ca să-l asigure de justețea menirii sale, să-i reamintească valorile americane simple, să confere războiului o iluzie de implicare fraternă, să afirme cu claritate că războiul era doar un exercițiu de camaraderie şi tărie de caracter, un ritual inițiatic pe care aceşti trei bărbați îl parcurseseră de mult şi, după război, vor primi cu toții decorații şi medalii, se vor întâlni şi vor vorbi despre vărsarea de sânge şi despre teroare, dând din cap cu uimire şi nostalgie, ca şi cum vărsarea de sânge şi teroarea ar fi fost vechi prieteni pe care nu i-au apreciat la adevărata valoare la momentul respectiv... Mingolla îşi dădu seama că un zâmbet îi întinsese muşchii feței şi că şirul gândurilor îl ducea pe un straniu teritoriu mental. Tremurul

mâinii era mai puternic decât oricând. Se uită la ceas. Era aproape zece. *Zece!* Cuprins de panică, trase scaunul în spate şi se ridică.

– Haide să-l căutăm, îi zise lui Gilbey.

Acesta dădu să spună ceva, dar se abţinu. Lovi cu putere linguriţa de marginea mesei. Apoi îşi trase şi el scaunul şi se ridică.

Baylor nu era de găsit la Clubul Demonio sau în oricare altul dintre barurile de pe malul vestic. Gilbey şi Mingolla îl descriau tuturor celor pe care îi întâlneau, dar nimeni nu-şi aducea aminte de el. Cu cât căutarea se prelungea mai mult, cu atât Mingolla devenea mai nesigur. Baylor era necesar, era un pilon esenţial al platformei de obiceiuri şi rutine care îl susţinea, care îl ţinea în viaţă dincolo de furia armelor războiului şi de legile întâmplării, iar dacă acest pilon s-ar distruge... Cu ochii minţii, văzu platforma înclinându-se, se văzu pe sine, împreună cu Gilbey, răsturnându-se peste marginea ei, prăbuşindu-se într-un abis plin de flăcări negre. La un moment dat, Gilbey spuse:

– Panama! Ticălosul a fugit în Panama.

Dar Mingolla nu credea. Era convins că Baylor se afla pe undeva prin apropiere. Convingerea lui era atât de clară, încât Mingolla deveni şi mai nesigur, ştiind că acest gen de claritate prevestea adesea un sfârşit prost.

Soarele se înalţă mai sus pe cer. Căldura lui era o imensă povară, lumina filtra culorile zidurilor de

stuc, iar transpirația lui Mingolla începu să aibă un miros rânced. Pe străzi se aflau doar câțiva soldați, amestecați cu obișnuiții copii și cerșetori răzleți, iar în baruri nu era nimeni, în afară de câțiva beți, care continuau cheful din noaptea precedentă. Gilbey șontâcăia de colo-colo, apucând oamenii de cămăși și punându-le aceleași întrebări. În schimb, Mingolla, teribil de conștient de mâna sa tremurătoare, nervos, pe punctul de a da în bâlbâială, era nevoit să recurgă la o abordare de rutină, prin care să poată s-o scoată la capăt cu aceste scurte interviuri. Se apropia agale, ținându-și în față partea dreaptă a corpului, și spunea:

– Caut un prieten. Poate l-ați văzut? Un tip înalt. Cu pielea măslinie, părul negru, slab. Îl cheamă Baylor.

Se apleca, lăsând vorbele să-i alunece nonșalant de pe buze.

În cele din urmă, Gilbey se sătură.

– Eu mă duc să-mi pierd vremea cu Țâțe Mari. Ne vedem mâine la PX.

Dădu să plece, dar se întoarse și spuse:

– Dacă vrei să iei legătura cu mine mai devreme, mă găsești la Clubul Demonio.

Avea o expresie ciudată pe chip, ca și cum ar fi încercat să zâmbească liniștitor, dar – din cauza lipsei de experiență – zâmbetul arăta forțat, prostesc și cătuși de puțin liniștitor.

Pe la ora unsprezece, Mingolla sfârși prin a se sprijini de un zid roz de stuc, căutându-l din priviri

pe Baylor în mulțimile care începuseră să se îngroașe. Lângă el, fâlfâiau frunzele pârjolite ale unui bananier, foșnind ori de câte ori o pală de vânt le lovea de perete. Acoperișul barului de peste drum era în curs de reparație: plăci noi de tablă, alternând cu fâșii înguste de rugină, arătând ca niște felii imense de șuncă așezate acolo la prăjit. Din când în când, bărbatul își lăsa privirea să rătăcească spre podul neterminat, o vastă întindere de alb vrăjit, curbându-se pe albastrul cerului, înălțându-se deasupra orașului, deasupra junglei și deasupra războiului. Nici măcar aburul căldurii ce se ridica dinspre acoperișul de tablă nu putea să-i deformeze linia netedă. Parcă orchestra mirosul greu, murmurul mulțimii și muzica tonomatelor într-o unitate senină, absorbind toate acele energii și redându-le purificate, îmbogățite. Își imagina că, dacă l-ar privi suficient de mult, podul i-ar vorbi, ar pronunța un cuvânt alb care i-ar împlini dorințele.

Două pocnituri seci – focuri de armă – îl făcură să se îndepărteze de zid, clătinându-se, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În mintea sa, împușcăturile rostiseră cele două silabe ale numelui lui Baylor. Toți copiii și cerșetorii dispăruseră. Toți soldații se opriseră, întorcându-se în direcția din care veniseră împușcăturile; zombi care auziseră glasul stăpânului.

O nouă împușcătură.

Niște soldați ieșiră de-a valma de pe o stradă lăturalnică, discutând aprins.

– ...idioții, spunea unul, iar colegul lui răspunse:

– A fost un sammy, amice. I-ai văzut ochii?

Mingolla își croi drum printre ei și o luă la goană pe strada lăturalnică.

La capătul cvartalului, un cordon de poliție militară bloca accesul către dreapta și, când Mingolla alergă într-acolo, unul dintre soldați îi spuse să stea deoparte.

– Ce e? întrebă Mingolla. Vreun tip care se joacă de-a sammy?

– Tacă-ți gura, spuse soldatul, fără asprime.

– Ascultă, insistă Mingolla. S-ar putea să fie un prieten de-al meu. Un tip înalt și slab. Brunet. Poate reușesc să vorbesc cu el.

Soldatul schimbă priviri cu camarazii lui, care ridicară din umeri, indiferenți.

– OK.

Îl trase pe Mingolla lângă el și-i arătă un bar cu ziduri turcoaz, de la colțul următor.

– Intră acolo și vorbește cu căpitanul.

Alte două împușcături, apoi o a treia.

– Ai face mai bine să te grăbești. Bătrânul căpitan Haynesworth e acolo. Nu pune mare preț pe negocieri.

Înăuntrul barului era răcoare și întuneric. De perete, lângă o fereastră care dădea în strada perpendiculară, erau lipite două umbre întunecate. Mingolla reuși să zărească sclipirea pistoalelor automate din mâinile lor. Apoi, prin fereastră, îl văzu pe Baylor ivindu-se din spatele unui zid despărțitor:

o construcție înaltă de un metru, de cărămizi de pământ, care lega o prăvălie de plante de un alt bar. Era fără cămașă, cu pieptul mânjit de pete maronii-roșcate de sânge uscat, și stătea într-o poziție nonșalantă, cu degetele agățate de buzunarele pantalonilor. Unul dintre bărbații de lângă fereastră trase înspre el. Împușcătura fu asurzitoare, făcându-l pe Mingolla să tresară și să închidă ochii. Când se uită din nou pe fereastră, Baylor nu era de văzut.

– Nenorocitul încearcă să ne facă să tragem, spuse bărbatul care țintise spre Baylor. Sammy e ager astăzi.

– Mda, dar se potolește, spuse un glas leneș din bezna din spatele barului. Eu, unul, cred că a rămas fără droguri.

– Hei, strigă Mingolla. Nu-l omorâți! Îl cunosc, pot vorbi cu el.

– Vorbește, spuse glasul domol. Poți vorbi cu el până ți se înverzește fundul, băiete, dar sammy n-o să te asculte.

Mingolla scrută întunericul. Un bărbat masiv, cu aer de bețivan, stătea sprijinit de tejghea. O insignă de aramă îi strălucea pe beretă.

– Tu ești căpitanul? întrebă el. Cei de afară mi-au spus să discut cu căpitanul.

– Da, într-adevăr, răspunse omul. Iar eu voi fi de-a dreptul încântat să stau de vorbă cu tine, băiete. Despre ce vrei să discutăm?

Ceilalți izbucniră în râs.

– De ce încerci să-l omori? întrebă Mingolla, auzindu-şi nuanţa de disperare din glas. Nu trebuie să-l omorâţi. Puteţi folosi o armă tranchilizantă.

– E una pe drum, răspunse căpitanul. Chestia e că amicul tău a luat câţiva ostatici după zidul ăla şi, dacă avem vreo şansă cu el înainte să sosească puşca aia cu tranchilizante, avem obligaţia s-o folosim.

– Dar... începu Mingolla.

– Lasă-mă să termin, băiete.

Căpitanul îşi săltă centura, se apropie tacticos, aşează un braţ pe umărul lui Mingolla, învelindu-l într-o aură de transpiraţie şi miros de whisky.

– Aşa că, vezi tu, continuă el, totul e sub control. Sammy ăla de colo...

– Baylor, spuse Mingolla furios. Îl cheamă Baylor.

Căpitanul îşi ridică braţul de pe umărul lui, privindu-l amuzat. Chiar şi în întunericul încăperii, Mingolla putea să vadă reţeaua de capilare sparte de pe obraji, trăsăturile sale buhăite de alcoolic.

– Aşa-i. Cum îţi spuneam, bunul tău prieten Baylor nu făcea nici un rău. Doar aiura şi se foia de colo-colo. Dar pe urmă au venit vreo doi fraţi de-ai noştri de la Marină. Se pare că le făcuseră amicilor noştri fasolari o demonstraţie cu ultimele arme de luptă şi se întorceau de la amintita demonstraţie, când au observat mica noastră problemă şi s-au apucat să facă pe eroii. Ei, bine, pe scurt, domnul Baylor le-a tras-o. Le-a călcat în picioare *morala* militară. Pe urmă i-a târât dincolo de zidul ăla şi a început să se joace cu una dintre armele lor. Şi...

Alte două împuşcături.

– La naiba! spuse unul dintre bărbaţii de lângă fereastră.

– Şi uite-l acolo, continuă căpitanul. Îşi bate joc de noi. Acuma, ori arma nu mai are muniţie, ori nu şi-a dat el seama cum funcţionează. Dacă avem de-a face cu varianta a doua, până la urmă o să-şi dea seama...

Căpitanul clătină din cap cu tristeţe, ca şi cum şi-ar fi imaginat cumplitele consecinţe.

– Pricepi care-i necazul meu?

– Aş putea încerca să vorbesc cu el. Ce-ar fi rău în asta?

– Ai putea să mori. E viaţa ta, băiete, dar pielea mea va fi pusă în băţ.

Căpitanul îl răsuci către uşă şi îl împinse uşor către cordonul de soldaţi.

– Apreciez gestul tău, băiete.

Mai târziu, Mingolla avea să reflecteze că tot ceea ce a făcut a fost lipsit de logică, fiindcă, fie că ar fi supravieţuit, fie că nu, Baylor nu ar mai fi fost trimis niciodată înapoi la Ferma Furnicii. Dar la momentul respectiv, disperat să păstreze neschimbat ritualul, nu-şi dăduse seama de nimic. Dădu colţul şi se îndreptă către zidul de împrejmuire. Gura îi era uscată, inima îi bubuia. Dar tremurul mâinii se oprise şi avu prezenţa de spirit să meargă în aşa fel încât să blocheze linia de foc a soldaţilor. La aproximativ şapte metri de zid, strigă:

– Hei, Baylor! Sunt eu, Mingolla, amice!

Propulsat parcă de un arc, Baylor sări în sus, holbându-se la el. Era o privire crâncenă. Avea niște ochi ca de taur, albi de jur împrejurul irisurilor. Din nări i se prelingeau firicele de sânge, iar obrajii îi pulsau cu un ritm egal, de ceasornic. Sângele uscat de pe pieptul său provenea de la trei scobituri lungi: erau parțial acoperite de crustă, însă eliminau un fluid limpede. Pentru o clipă, rămase nemișcat. Apoi întinse mâna în spatele zidului, luă o armă cu țeava dublă, de patul căreia atârna o tubulatură flexibilă, și o îndreptă către Mingolla.

Apăsă pe trăgaci.

Nici o flacără, nici o explozie. Nici măcar un clic. Dar Mingolla se simți scufundat într-o apă înghețată.

– Iisuse! strigă el. Baylor! Sunt eu!

Baylor apăsă din nou pe trăgaci, cu același rezultat. O expresie de frustrare intensă i se așternu pe chip, apoi se transformă într-o privire goală de mort. Își ridică ochii direct la soare și, după câteva secunde, zâmbi – poate că primea de sus vești înfiorătoare.

Simțurile lui Mingolla se ascuțiră uimitor. Undeva, în depărtare, un radio cânta o melodie country care, cu tânguiala ei, cu izbucnirile intermitente, i se părea scheunatul unui sistem nervos defectat. Auzea glasurile soldaților în bar, simțea mirosul acid, acru, al nebuniei lui Baylor și avu impresia că-i poate simți pulsul mâniei, un șuvoi schimbător de căldură învolburându-se în jurul lui, intensificându-i

teama, scormonindu-i cele mai adânci unghere. Baylor coborî arma, o puse jos cu blândețe, ca pe un copil bolnav și păși peste zid. Fluiditatea animalică a mișcării îi dădu fiori lui Mingolla. Reuși să facă un pas împleticit în spate și ridică mâinile, ferindu-se de Baylor.

– Haide, omule! făcu el pierit.

Baylor scoase un sunet furios – nici șuierat, nici scheunat – și un firicel de salivă i se prelinse printre buze. Soarele scălda strada într-o baie de aur, sclipind și licărind din toate unghere, ca și cum ar fi pus realitatea la fiert.

Cineva țipă:

– Lasă-te jos, băiete!

Apoi Baylor se avântă asupra lui; se prăbușiră împreună, rostogolindu-se pe pământul bătătorit. Simți degete scormonindu-i mărul lui Adam. Își răsuci gâtul, îl văzu pe Baylor rânjind, numai ochi strălucitori și dinți îngălbeniți. De pe bărbie îi atârnau șiraguri de salivă. O mască de Halloween. Genunchii îi erau înfipți în umerii lui, mâinile îl înhățau de păr, lovindu-l cu capul de pământ. Iar și iar. În urechi i se stârni un sunet ascuțit. Mingolla își eliberă o mână și încercă să-i vâre degetele în ochi, dar Baylor îi mușcă degetul mare, începând să-i roadă încheietura. Privirea i se împăienjeni și nu mai auzea nimic. Își simțea ceafa moale. Părea că saltă foarte încet, mai sus și mai încet cu fiecare impact cu pământul. Încadrată de cerul albastru, fața lui Baylor se îndepărta parcă, într-o spirală. Iar

apoi, chiar când Mingolla era pe punctul de a leşina, Baylor dispăru.

Avea praf în gură, în nări. Auzea strigăte, murmure. Încă ameţit, se ridică într-un cot. Foarte aproape, braţe, picioare şi torsuri kaki se tăvăleau într-un nor de praf. Ca într-o luptă din benzile desenate. Te aşteptai ca deasupra lor să apară asteriscuri şi semne de exclamare, sugerând înjurături. Cineva îl înhăţă de braţ şi îl trase în picioare. Căpitanul, cu faţa cărnoasă îmbujorată. Se încruntă dezaprobator şi îi şterse praful de pe haine.

– Ce curaj, băiete! Şi ce mare, mare prostie. Dacă n-ar fi fost sleit de puteri, acum ai fi atras muşte în jurul tău.

Se întoarse către un sergent care stătea în apropiere.

– Cât de stupid crezi c-a fost, Phil?

Sergentul zise că habar n-are.

– Ei, bine, continuă căpitanul, cred că, dacă feciorul ăsta ar fi fost într-o luptă, stupizenia lui ar fi fost cam de Medalia de bronz.

Asta, fu de acord sergentul, era al naibii de stupid.

– Desigur, aici, la Frisco – căpitanul îl mai şterse pe Mingolla puţin de praf – curajul ăsta nu-ţi aduce nimicuţa.

Soldaţii îl dezbrăcau pe Baylor, care zăcea pe-o parte, sângerând din nas şi din gură. O peliculă de sânge gros ca un sos îi acoperea obrajii.

– Panama, zise trist Mingolla.

Poate că *era* o opțiune. Vedea cu ochii minții cum ar fi fost... o plajă noaptea, umbre de palmieri, ca o broderie pe nisipul alb.

– Ce zici? întrebă căpitanul.

– Voia să meargă în Panama, răspunse Mingolla.

– Oare nu asta vrem cu toții?

Unul dintre soldați îl rostogoli pe Baylor pe burtă și îl legă la mâini, altul îi încătușă picioarele. Apoi îl rostogoliră înapoi. De sângele de pe obraji și de pe frunte i se lipise pământ galben, așezându-i o mască pătată pe chip. Ochii i se deschiseră brusc, în mijlocul acelei măști, lărgindu-se când simți cătușele. Începu să se zvârcolească, încercând să se elibereze. Continuă să salte cam un minut, apoi înțepeni și – cu ochii pierduți, fixați pe discul topit al soarelui – scoase un răget. Era singurul cuvânt care putea descrie acel sunet. Nu era un țipăt sau un urlet, ci răgetul triumfător al unui diavol, atât de puternic și de plin de furie, încât parcă făcu toată căldura și toată lumina orbitoare să danseze. Sunetul avea un efect seducător, și Mingolla începu să pătrundă în el, să-l simtă în trupul său, ca pe o melodie rock, să se contopească cu ura lui exuberantă față de viață.

– O-ho, se minună căpitanul. Vor fi nevoiți să construiască o nouă grădină zoologică pentru feciorul ăsta.

După ce-și predă declarația, lăsând medicul legist să-l examineze la cap, Mingolla luă feribotul ca s-o

întâlnească pe Debora pe malul estic. Se așează la prora, privind podul neterminat, nefiind în stare, de data aceasta, să găsească în el nici o speranță, nici o magie. Panama continua să-i încolțească în minte. Acum că Baylor nu mai era, oare Panama rămânea cu adevărat o opțiune? Știa că ar trebui să încerce să pună lucrurile la punct, să-și facă un plan de bătaie, dar nu putea să-și alunge din minte fața însângerată, înnebunită a lui Baylor. Văzuse și altele mai rele, o, Iisuse, cu mult mai rele. Indivizi transformați în piese de schimb, din care mai rămăsese atât de puțin încât nu aveau nevoie de un sicriu argintiu și strălucitor, ci doar de o cutie neagră de metal, de dimensiunile unei bomboniere. Indivizi pârjoliți, chiori și plini de sânge, apucând orbește aerul cu mâinile, ca niște creaturi desprinse dintr-un film de groază. Dar ideea de a-l păstra pe Baylor pentru totdeauna într-un ungher roșu, însângerat al creierului său, în inima acelui răget roșu, însângerat pe care-l scosese, poate că ideea aceea era lucrul cel mai urât pe care-l întâlnise Mingolla. Nu voia să moară, respingea această perspectivă cu încăpățânarea plină de zel de care dă dovadă un copil când este pus în fața unui adevăr greu de suportat. Totuși, prefera să moară decât să suporte nebunia. Comparativ cu ce-l aștepta pe Baylor, moartea și Panama păreau să-i ofere aceeași pașnică dulceață.

Cineva se așează lângă Mingolla; un puști care nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Un puștan nou, cu o tunsoare nouă, bocanci noi, uniformă

nouă. Până și fața îi părea nouă, proaspăt scoasă din matriță. Obraji dolofani, strălucitori, piele curată, lucioasă, ochi albaștri, limpezi. Era dornic să stea la discuții. Îl întrebă pe Mingolla despre casă, despre familie, răspunzând cu „O, uau, trebuie să fie grozav să locuiești în New York, uau." Dar părea să aibă alt motiv să inițieze conversația, voia să ajungă undeva și, în cele din urmă, trecu la subiect:

– Ai auzit de acel sammy care s-a transformat în animal? L-am văzut în arenă noaptea trecută. Un locșor în junglă, la vest de bază. Al unuia pe nume Chaco. Omule, a fost incredibil!

Mingolla doar auzise de gropi, de la unul și de la altul, dar numai lucruri rele și îi venea greu să creadă că puștiul, cu aerul lui inocent de băiat de la oraș, putea fi amator de ceva atât de josnic. Și, în ciuda faptelor la care tocmai asistase, îi era și mai greu să creadă că Baylor ar fi putut participa.

Puștiul nu aștepta să fie îmboldit:

– Era destul de devreme. La început au fost câteva încăierări, nimic deosebit, și apoi apare tipul, arătând ca apucat. Știam că e sammy după felul în care se holba la groapă, știi, ca la un lucru pe care și-l dorea. Și tipul care era cu mine, un prieten de-al meu, mă înghiontește și zice:

– Sfinte Sisoe! E Cavalerul Negru, amice! L-am văzut cu ceva vreme în urmă luptându-se la Reunión. Pariază pe el, îmi zice. E as tipul!

Ultima lor permisie fusese în Reunión. Mingolla încercă să formuleze o întrebare, dar nu se putea gândi la una al cărei răspuns să aibă vreo noimă.

– Ei, bine, continuă puștiul, nu sunt de mult aici, dar *chiar* dacă aș fi auzit de Cavaler... Așa că m-am apropiat și mi-am făcut de lucru prin preajma lui, gândindu-mă că poate găsesc un indiciu despre cum se simte, știi, că nu vrei să pariezi doar bazându-te pe reputația cuiva. Curând, vine Chaco și îl întreabă dacă vrea niște adrenalină. Cavalerul zice: „Da, dar vreau să mă lupt cu un animal. Ceva fioros, amice. Vreau să mă lupt cu ceva fioros." Chaco îi spune că are niște maimuțe și nimicuri din astea, și Cavalerul zice că a auzit de un jaguar. Chaco dă din colț în colț: „Poate că da, poate că nu, dar nu contează, fiindcă jaguarul e prea puternic pentru sammy." Și pe urmă Cavalerul îi dezvăluie lui Chaco cine e. Ascultă la mine: Chaco și-a schimbat complet atitudinea. Își dădea și el seama cum ar merge pariurile dacă venea vorba de ceva de genul: Cavalerul Negru împotriva jaguarului. Și începe: „Da, domnule Cavaler Negru! Tot ce vrei!" Și face anunțul. Omule, toată lumea a înnebunit. Oamenii fluturau bani, strigându-și pariurile, dând paharele pe gât ca să fie chercheliți la timp pentru evenimentul principal, iar Cavalerul doar stă acolo, zâmbind, hrănindu-se parcă din haosul general. Apoi Chaco dă drumul jaguarului prin tunel și în arenă. Nu era un jaguar ajuns la maturitate, poate doar pe jumătate,

dar e tot ce-ți poți închipui că poate să înfrunte cineva, chiar și Cavalerul.

Puștiul făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Ochii îi deveniseră parcă mai strălucitori.

– Oricum, jaguarul se învârte de colo-colo, rămânând aproape de peretele gropii, mârâind și scuipând, iar Cavalerul îl privește de sus, studiindu-i mișcările. Și toată lumea începe să scandeze: „Sa-mi, Sa-mi, Sa-mi." După ce strigătele ating apogeul, Cavalerul scoate din buzunar trei fiole. La naiba, amice, trei vreau să zic! Trei! N-am fost niciodată în preajma unui sammy când a luat mai mult de două. Trei te duc direct în cer! Așa că, atunci când tipul ridică astea trei fiole, mulțimea ia foc, urlând de parcă ar fi intrat cu toții în pielea lui. Dar el își păstrează calmul. E atât de calm! Stă acolo, cu fiolele ridicate și le lasă să preia lumina, să absoarbă zgomotul și energia, să-și tragă puterea din vigoarea mulțimii. Chaco își flutură mâinile, făcând liniște și ține discursul despre cum în adâncul oricărui bărbat se află un suflet de luptător care așteaptă să fie eliberat și tâmpenii din astea. Îți spun, omule, până atunci am crezut întotdeauna că discursul ăla e numai baliverne, dar Cavalerul mă face să-l înghit sută la sută. E atât de al naibii de calm! Își scoate cămașa și pantofii și își leagă o bucată de mătase neagră în jurul brațului. Apoi desface fiolele una după alta, repede, și le prizează pe toate. Văd cum își fac efectul, cum ochii i se învăpăiază. Cum îl ridică. Și, de îndată ce o prizează

pe ultima, sare în groapă. Nu folosește tunelul! Sare! Opt metri în jos, pe nisip, și aterizează ghemuit.

Alți trei soldați își apropiaseră capetele, ascultând, iar puștiul li se adresa acum tuturor, interpretând pentru publicul său. Era atât de tulburat, încât abia putea vorbi coerent, și Mingolla își dădu seama cu dezgust că era și el stârnit de imaginea lui Baylor ghemuit pe nisip. Baylor, cel care plânsese după asalt. Baylor, care fusese atât de speriat de lunetiști, încât o dată preferase să facă în pantaloni decât să se îndepărteze de arma sa, ca să se ducă la latrină.

Baylor, Cavalerul Negru.

– Jaguarul mârâie, dă din labe și lovește aerul, continuă puștiul. Încearcă să-l bage pe Cavaler în sperieți. Căci, în mintea lui, jaguarul știe că e în mare încurcătură. Că ăsta nu-i vreun Chaco, un novice, e un sammy. Cavalerul se duce spre centrul arenei, tot ghemuit. Aici puștiul își modulează glasul, grav și teatral: Nu se întâmplă nimic preț de câteva minute, se simte doar o tensiune. Toată lumea stă cu răsuflarea tăiată. Jaguarul țâșnește de vreo două ori, dar Cavalerul sare la o parte, făcându-l să rateze lovitura și nici unul nu pățește nimic. De fiecare dată când jaguarul țâșnește, mulțimea suspină și geme, nu doar fiindcă se tem cu toții să-l vadă pe Cavaler sfâșiat, ci, în același timp, fiindcă își dau seama cât e de ager. Iute ca glonțul, amice! Fantastic. Pare cam la fel de iute ca jaguarul. O ține tot așa, săltând la o parte și, oricât se sucește și se răsucește jaguarul, oricât se apropie, nu poate să

pună gheara pe el. Şi pe urmă... o, a fost aşa de lin! Jaguarul sare din nou şi, de data asta, în loc să salte într-o parte, Cavalerul se aruncă pe spatele animalului, se rostogoleşte pe-o parte şi, când jaguarul trece pe deasupra lui, îl loveşte cu ambele picioare. Îl loveşte rău de tot! Şi îl izbeşte cu călcâiele într-o parte. Jaguarul e trântit de peretele gropii şi se prăbuşeşte urlând, cu coastele trosnind. I le-a făcut praf, omule. I-au ieşit prin piele ca nişte stâlpi de cort.

Puştiul se şterse la gură cu dosul palmei, aruncând o privire către Mingolla şi ceilalţi soldaţi, să vadă dacă erau pătrunşi de povestire.

– Toată lumea ţipa, reluă el. Loveam marginea zidului. Era aşa o hărmălaie, că tipul cu care eram mi-a ţipat ceva în ureche, dar nu am auzit nimic. Şi, cum spuneam, poate din cauza gălăgiei, poate din cauza coastelor, nu contează... jaguarul e cuprins de streche. Începe să facă sărituri înspre Cavaler, încercând să se apropie înainte de a face saltul, să nu i se mai întindă aceeaşi capcană. Mârâie ca o blestemată de drujbă. Cavalerul continuă să sară şi să se răsucească. Dar apoi alunecă, dă din mâini ca să-şi recapete echilibrul şi jaguarul se năpusteşte asupra lui, înfigându-i ghearele în piept. Pentru o clipă, valsează parcă. Apoi Cavalerul reuşeşte să desprindă laba care l-a agăţat, împinge capul jaguarului pe spate şi îl pocneşte cu pumnul în ochi. Jaguarul cade pe nisip cu o bufnitură şi Cavalerul o zbughează în partea cealaltă a arenei. Îşi examinează

zgârieturile de pe piept, care sângerează groaznic. Între timp, jaguarul se ridică în picioare şi e mai răvăşit ca oricând. Singurul ochi îi e plin de sânge, labele din spate îi sunt fleaşcă. Ca la un meci de box, au chemat doctorul. Jaguarul se gândeşte că i-a ajuns cu prostiile şi dă să sară afară din groapă. O dată, sare chiar în dreptul meu, acolo unde stăteam aplecat peste margine. Se apropie atât de tare încât îi simt mirosul respiraţiei. Mă văd oglindit în ochiul lui bun. Întinde gheara, încercând să se agaţe, vrând să se ridice în mijlocul mulţimii. Oamenii se sperie, gândindu-se că poate o să reuşească. Dar înainte să aibă ocazia, Cavalerul îl prinde de coadă şi îl plesneşte de zid, aşa cum baţi un nenorocit de covor. Aşa face cu jaguarul. Care e acum harcea-parcea. Tremură. Din gură îi curge sânge, colţii sunt toţi roşii. Cavalerul începe să facă nişte fente, îşi flutură mâinile, mârâie. Îşi bate joc de jaguar. Oamenilor nu le vine să creadă ce văd. Sammy face praf jaguarul în aşa hal, încât are timp să se mai joace cu el. Dacă arena era scoasă din minţi şi înainte, acum e o adevărată grădină zoologică. Unii se bat, alţii cântă Imnul Marinei. O tipă saşie se dezbracă. Jaguarul încearcă să se apropie iar de Cavaler, dar e prea răvăşit. Nu se poate ţine pe picioare. Iar Cavalerul continuă să mârâie şi să facă fente. Un tip din spatele meu îl huiduie, susţinând că, bătându-şi joc de jaguar, defăimează puritatea jocului. Dar, la naiba, îmi dau seama că de fapt

Cavalerul urmărește jaguarul, așteaptă momentul potrivit, mișcarea potrivită.

Cu privirea pierdută în josul râului, puștiul purta pe chip o expresie visătoare. Poate că se gândea la prietena lui.

– Știam cu toții ce avea să urmeze. Am rămas tăcuți. Atât de tăcuți, încât puteam auzi pașii Cavalerului scârțâind pe nisip. Simțeai tensiunea în aer și știai că jaguarul se păstrează pentru un ultim, colosal, efort. Apoi Cavalerul alunecă din nou, numai că de data asta se preface. Eu mi-am dat seama, dar jaguarul nu. Când Cavalerul se clatină într-o parte, jaguarul sare. Credeam că o să cadă, ca prima oară, dar Cavalerul sare și el. Cu picioarele înainte. Și îl plesnește pe jaguar exact sub maxilar. Se aud oasele sfărâmându-se și jaguarul se prăbușește grămadă. Se chinuie să se ridice, dar nu-i chip! Scâncește și își împroașcă fecalele pe nisip. Cavalerul se apropie din spate, îi ia capul cu ambele mâini și îl răsucește. Crac!

Parcă identificându-se cu soarta jaguarului, puștiul închise ochii și suspină.

– Toată lumea fusese tăcută, până la auzul acelui „crac", apoi iadul se dezlănțuie. Oamenii scandează: „Sa-mi, Sa-mi", și se îmbrâncesc, încercând să ajungă lângă groapă, ca să-l poată vedea pe Cavaler scoțând inima. Acesta întinde mâna în gura jaguarului, smulge unul dintre colți și îl aruncă în mulțime. Atunci apare Choco prin tunel și îi înmânează cuțitul. Chiar când era gata să taie, cineva mă

doboară la pământ şi, până când apuc să mă ridic din nou în picioare, Cavalerul luase deja inima şi muşcase din ea. Stătea acolo, cu sângele jaguarului pe gură şi cu propriul sânge şiroind pe piept. Are un aer oarecum buimac. Ca şi cum lupta s-a terminat şi acuma nu ştie ce să facă. Dar apoi începe să ragă. Răgetul lui e aidoma cu al jaguarului, înainte de a fi rănit. Sălbatic, fioros. Gata să se ia în piept cu toată lumea asta blestemată. Omule, mi-am pierdut minţile! Eram una cu acel răget. Poate că răgeam şi eu cu el, poate că toată lumea răgea. Aşa te simţeai. De parcă erai în mijlocul acestui răget care ieşea din fiecare gâtlej din univers.

Puştiul îl învălui pe Mingolla într-o privire rece:

– Multă lume spune că gropile de luptă sunt rele, şi poate că sunt. Nu ştiu. Cum vrei să-ţi dai seama ce e rău şi ce nu e rău aici? Se spune că poţi să te duci la arene de o mie de ori şi să nu vezi nimic care să semene cu jaguarul sau Cavalerul Negru. Nu ştiu nici eu. Dar eu mă mai duc, pentru orice eventualitate. Poate că o să am noroc. Ceea ce am văzut astă-noapte a fost rău, a fost atât de rău încât a fost şi frumos.

III

Debora aştepta la chei, cu un coş de picnic în mână, îmbrăcată cu o rochie albastră cu fustă plină şi decolteu înalt: o rochie de şcolăriţă. Mingolla se

îndreptă către ea. Felul cum îi era pieptănat părul, revărsat în jurul umerilor în bucle negre și groase, îl duse cu gândul la un fum solidificat, iar chipul ei părea harta unei țări frumoase cu lacuri negre și câmpii întunecate. Porniră de-a lungul râului, pe lângă oraș și ajunseră într-un loc unde arbori de ceiba, cu coroane bogate de frunze verzi și lucioase, cu scoarța albicioasă și rădăcinile ca niște cozi de aligatori, creșteau pe țărmul argilos, lângă păsări și lângă zgomotele de la baza aeriană, care, de la distanța aceasta, păreau sunete desprinse din natură. Lumina soarelui strălucea pe luciul apei și, ori de câte ori vântul stârnea valuri, își răspândea parcă sclipirea într-un strat plutitor de diamante. Mingolla își imagină că merg pe o cărare secretă, că au trecut de un colț al lumii și au ajuns pe un etern tărâm liniștit. Senzația de pace era atât de profundă, încât începu să spere. Poate, gândi el, ceva îl aștepta aici. O vrajă nouă. Poate că va găsi un semn. Semnele erau pretutindeni, dacă știai să le citești. Aruncă o privire de jur împrejur. Trunchiuri groase, albe, se înălțau în frunziș, iar cărări întunecate, acoperite de frunze, își croiau drum printre ele... aici nimic, dar ce-o fi cu ierburile alea care cresc la marginea apei? Umbrele pe care le aruncau pe pământul galben erau aidoma florilor de crin, umbre care nu aveau mai nimic în comun cu forma zimțată a ierburilor înseși. Poate că era un semn, dar nu unul deslușit. Își ridică privirea către trestiile ce creșteau la mal. Trestii galbene cu crengile frânte,

parcă stând cu mâinile în șolduri, unele cu grămăjoare de ouă de insecte atârnate de firele dezlânate, ca niște semințe de perle, iar altele împestrițate de pete de alge. Astfel arătară, preț de o clipă. Apoi lui Mingolla i se văluri privirea, ca și cum întreaga realitate ar fi tremurat și trestiile ar fi căpătat contururi rudimentare: bețe galbene ieșind din albastrul limpede. Pe malul celălalt al râului, jungla era o simplă pată de verde Crayola; o vedetă militară în trecere era o dungă roșie, despicând albastrul. Parcă unduirea apei aglomerase toate elementele peisajului, deformându-le ușor, înfățișând fiecare obiect ca pe un cub de jucărie, greu de definit. Mingolla scutură din cap. Își șterse fruntea. Nici un efect. Îngrozit, strânse din ochi. Avea senzația că este singura piesă cu înțeles dintr-un mozaic lipsit de sens, vulnerabil din cauza unicității sale. Respirația îi era precipitată, mâna stângă îi vibra.

– David! Nu vrei să auzi? vorbi Debora iritată.

– Ce să aud? întrebă el, rămânând cu ochii închiși.

– Despre visul meu. Nu mă asculți?

O privi printre gene. Totul revenise la normal. Stătea cu genunchii sub ea, îi vedea limpede toate trăsăturile.

– Iartă-mă. Eram dus pe gânduri.

– Păreai înfricoșat.

– Înfricoșat? se miră, și arboră o figură uluită. Nu, doar mi-a trecut ceva prin minte, atâta tot.

– Nu putea fi un gând plăcut.

Ridică din umeri şi îşi îndreptă spatele, ca să dea dovadă de atenţie.

– Aşadar, spune-mi despre vis.

– În regulă, spuse ea cu neîncredere.

Adierea vântului îi aduse câteva şuviţe fine de păr peste faţă, iar Debora le îndepărtă.

– Ai fost într-o încăpere de culoarea sângelui, cu scaune roşii şi o masă roşie. Până şi tablourile de pe pereţi erau pictate în tonuri de roşu, şi...

Se întrerupse, aruncându-i o privire fugară.

– Vrei să auzi? Ai din nou aerul acela.

– Desigur.

Dar îi era frică. Cum ar fi putut ea să ştie despre camera roşie? Probabil că a avut o viziune şi... Apoi îşi dădu seama că s-ar putea ca ea să nu vorbească despre camera propriu-zisă. Îi spusese despre asalt, nu-i aşa? Şi dacă ar avea legături cu gherila, ar şti că luminile de urgenţă erau aprinse în timpul unui asalt. Asta era! Încerca din nou să-l sperie, ca să-l facă să dezerteze, intimidându-l, aşa cum băgau creştinii spaima în păcătoşi, prin imagini de râuri de foc şi tortură. Îl înfuria. Cine naiba era ea să-i spună lui ce era drept sau înţelept? Orice va face va fi decizia lui.

– Camera avea trei uşi, continuă ea. Tu voiai să ieşi, dar nu puteai să-ţi dai seama care e uşa pe care puteai s-o foloseşti în siguranţă. Ai încercat prima uşă, care s-a dovedit a fi o uşă aparentă. Închizătoarea celei de-a doua s-a deschis uşor, dar uşa însăşi era înţepenită. Decât s-o forţezi, ai preferat să te

duci la cea de-a treia ușă. Închizătoarea acesteia era de sticlă și te-ai tăiat la mână. După aceea, ai început să te plimbi de colo-colo, fără să știi ce să faci.

Debora așteptă o reacție și, când el nu-i oferi nici una, întrebă:

– Înțelegi?

Mingolla rămase tăcut, stăpânindu-și furia.

– Am să-ți interpretez eu, spuse ea.

– Nu te obosi.

– Camera roșie este războiul și ușa falsă este copilăreasca...

– Încetează!

O înhăță de încheietura mâinii, strângând-o cu putere.

Ea îl privi în ochi, până când o eliberă.

– ...copilăreasca ta magie, termină ea.

– Ce-i cu tine? Ai de îndeplinit o normă, ceva? Cinci dezertori pe lună și primești o medalie?

Debora își trase rochia în jos, ca să-și acopere genunchii și începu să se joace cu un fir de ață desfăcut. După felul în care se purta, Mingolla se întreba dacă îi pusese o întrebare intimă sau încerca să contureze un răspuns care să nu fie necioplit. În cele din urmă, Debora vorbi:

– Asta crezi că sunt eu pentru tine?

– Nu-i adevărat? De ce altceva mi-ai servi balivernele astea?

– Ce-i cu tine, David?

Se aplecă, cuprinzându-i obrajii cu palmele.

– De ce...?

El îi îndepărtă mâinile.

– Ce-i cu mine? Asta – gestul lui cuprinse cerul, râul, copacii –, asta e cu mine. Îmi amintești de părinții mei. Îmi pun același gen de întrebări ignorante.

Dintr-odată, simți nevoia s-o rănească, să găsească un răspuns ca un acid pe care să i-l toarne în față și să-l privească devorându-i toată liniștea.

– Știi ce fac cu părinții mei? întrebă el. Când îmi pun întrebări idioate precum „Ce-i cu tine?" le spun o poveste. O poveste de război. Vrei să auzi o poveste de război? S-a întâmplat ceva acum câteva zile, care s-ar potrivi foarte bine drept răspuns.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, răspunse ea, descurajată.

– Nici o problemă. Plăcerea e de partea mea.

Ferma Furnicii era o movilă mare, de forma unei căpățâni de zahăr, care se înălța deasupra junglei dese de la granița de est a Zonei de Foc Smarald. Din vârful dealului, se proiectau în afară amplasamente de artilerie și rachete care, de la distanță, semănau cu o coroană de spini îndesată pe o țeastă verde. Pe mai multe sute de metri de jur împrejur, terenul fusese defrișat de toată vegetația. Tunurile mari au fost coborâte la o înclinație maximă și, într-un moment de nebunie, au ras de pe fața pământului vaste întinderi de junglă, retezând la un metru regimente întregi de trunchiuri falnice, lăsând o fâșie de cioturi înnegrite și de pământ roșu pârjolit, brăzdat de

crăpături. Un hăţiş de sârmă ghimpată luase locul copacilor şi al tufişurilor, formând desişuri suprarealiste de oţel albastru şi, îngropate sub sârmă, se aflau diverse mine şi aparate de detecţie. Totuşi, acestea nu făceau mare lucru, căci cubanezii deţineau o tehnologie care putea să neutralizeze cele mai multe dintre ele. În nopţile senine, erau slabe şanse să apară probleme, dar în nopţile ceţoase, te puteai aştepta la necazuri. La adăpostul ceţii, trupele cubaneze şi de gherilă treceau de sârma ghimpată şi încercau să se infiltreze în tunelurile care împânzeau trupul dealului. Accidental, una dintre mine era declanşată şi o minge fantomatică de foc înflorea în vârtejul alb de ceaţă, siluete negre, minuscule fiind azvârlite dinspre centru în afară. În ultima vreme, se descoperise că unele dintre aceste victime purtau berete roşii şi insigne în formă de scorpion şi astfel s-a ştiut că cubanezii au trimis Divizia Alacrán, care jucase un rol esenţial în înfrângerea forţelor americane în Miskitia.

În interiorul dealului, existau nouă niveluri de tuneluri, majoritatea presărate cu încăperi mici şi rotunde, care serveau drept adăposturi de locuit (singura excepţie fiind nivelul inferior, care fusese destinat centrului informatic şi birourilor); toate camerele şi tunelurile erau căptuşite cu plastic alb expandat, care arăta ca o spumă de mare întărită şi era rezistent la explozivele antipersonal. În camera lui Mingolla, unde dormea împreună cu Baylor şi Gilbey, de tavan era atârnat un lampion de hârtie

stacojie, dând impresia că locuiau într-o celulă de sânge. Baylor susținuse că lampa era prea luminoasă și îl deranja la ochi. Lângă perete erau rânduite trei paturi de campanie, îndepărtate unul de altul atât cât permitea spațiul. Podeaua din jurul patului lui Baylor era plină de mucuri de țigară și șervețele folosite, sub pernă își ținea o cutie de tablă, în care se afla rezerva lui de pastile și de marijuana. Ori de câte ori aprindea o marijuana, îi oferea un fum lui Mingolla, iar acesta refuza întotdeauna, simțind că experiența de la baza de artilerie nu putea fi intensificată prin droguri. Lipit de perete, deasupra patului lui Gilbey, se afla un colaj de poze porno și, în fiecare zi după serviciu, fie că Mingolla și Baylor erau în cameră, fie că nu, Gilbey se întindea pe pat și se masturba. Lipsa lui de pudoare îl făcea pe Mingolla să se simtă jenat de comportamentul său sfios în privința acestui act, și, în același timp, stânjenit de caracterul puber al obiectelor lipite deasupra patului lui – un fanion american, o fotografie a fostei sale prietene și încă una a echipei de baschet din ultimul an de liceu, mai multe desene ale sale cu jungla din împrejurimi. Gilbey îl tachina în mod constant în privința acestei expoziții, numindu-l „băiatul cuminte din vecini", ceea ce îi suna ciudat lui Mingolla, căci acasă fusese considerat un fel de excentric.

Spre această cameră se îndrepta Mingolla când a început asaltul. Ascensoare de mare tonaj, capabile să ridice șaizeci de oameni, duceau în jos și-n sus,

chiar în interiorul versanților de est și de vest ai dealului, dar, pentru a asigura accesul rapid între nivelurile învecinate și, totodată, ca măsură de siguranță în cazul unor pene de curent, prin inima dealului sfredelea un tunel auxiliar, ca un imens intestin alb, încolăcit. Tunelul era de două ori și ceva mai larg decât cărucioarele electrice care îl străbăteau, transportând ofițerii și vipurile în timpul inspecțiilor. Mingolla avea obiceiul să folosească tunelul pentru antrenament. În fiecare seară se îmbrăca în trening și alerga în sus și în jos, toate cele nouă niveluri, făcând asta cu convingerea că epuizarea fizică preîntâmpina visele urâte. În seara aceea, în timp ce traversa Nivelul Patru, în ultimul urcuș, auzi bubuitul unei explozii, nu departe. Alarmele sunară, artileria grea din vârful dealului începu să bubuie. Chiar deasupra lui se auziră strigăte și țăcănit de focuri automate. Luminile tunelului clipiră și se stinseră, iar luminile de urgență se aprinseră, pâlpâind.

Mingolla se lipi de perete. Lumina roșie, difuză, făcea suprafețele căptușite ale tunelului să pară netede, asemeni cochiliei unui gigantic nautil, iar această asemănare îi sporea sentimentul de neputință, făcându-l să se simtă ca un copil, captiv într-un sinistru palat submarin. Închipuindu-și haosul din jurul lui, nu putea gândi limpede. Rafale de foc, oștiri de oameni-furnici clocotind prin tuneluri, țipete care împroașcă sânge, atacul armelor grele, învăpăind, cu fiecare explozie, kilometri de cer. Ar fi preferat să continue să urce, să meargă afară, unde

ar fi putut avea şansa să se ascundă în junglă. Dar singura lui speranţă era aici, jos. Dezlipindu-se de perete, o luă la goană cu toată viteza, agitându-şi braţele, derapând la fiecare colţ, aproape căzând, trecu de Nivelul Patru, urmă Nivelul Cinci. Apoi, la jumătatea drumului dintre nivelurile Cinci şi Şase, aproape se împiedică de un cadavru – un american care zăcea chircit în jurul rănii de la burtă, cu o peliculă de sânge sub el şi o macetă în mână. Aplecându-se după macetă, Mingolla nu se gândi defel la cel mort, doar la cât de ciudat era pentru un american să se apere de cubanezi cu o astfel de armă. Hotărî că n-avea nici un rost să meargă mai departe. Cine îl omorâse pe bărbatul acela trebuia să se afle pe undeva mai încolo şi cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se ascundă într-una dintre camerele de la Nivelul Cinci. Ţinând maceta în faţă, înaintă cu prudenţă în susul tunelului.

Nivelurile Cinci, Şase şi Şapte erau teritoriul ofiţerilor şi, cu toate că tunelurile erau la fel cu cele de mai jos – tuburi uşor curbate, de doi metri şi jumătate înălţime şi trei metri lăţime – încăperile erau mai mari şi aveau numai două paturi. Camerele în care Mingolla trase cu ochiul erau goale şi asta, în ciuda zgomotelor de luptă, îi dădea un sentiment de siguranţă. Dar, când trecu de curba tunelului, auzi din spate strigăte în spaniolă. Aruncă pe furiş o privire înapoi, pe după curbă. Un soldat negru şi deşirat, purtând o beretă roşie şi uniformă gri, se apropia pas cu pas de prima uşă; apoi, cu puşca la

ochi, năvăli înăuntru. Doi alți cubanezi – bărboși și slabi, cu pielea pământie în lumina însângerată – stăteau lângă intrarea arcuită în tunelul auxiliar. Când îl văzură pe soldatul negru ieșind din cameră, se îndreptară în direcția opusă, probabil ca să verifice încăperile de la celălalt capăt al nivelului.

Mingolla începu să funcționeze într-un soi de panică luminată. Își dădu seama că va trebui să-l ucidă pe soldatul negru. Să-l ucidă fără nici un fel de zarvă, să-i ia carabina și să spere că-i va putea lua pe ceilalți doi prin surprindere, când se vor întoarce după el. Se furișă în cea mai apropiată cameră și se sprijini de perete, în dreapta ușii. Cubanezul, după cum observase, s-a întors la stânga când a intrat în cameră. Ar fi fost vulnerabil în fața cuiva poziționat ca Mingolla. Vulnerabil o fracțiune de secundă. Mai puțin decât ai număra până la unu. Mingolla își simțea pulsul bubuind în tâmplă și strânse maceta în mâna stângă. Repetă în gând ce va trebui să facă. Să străpungă, să-și apese o mână peste gura cubanezului, să-și ridice genunchiul și să-i izbească pușca. Și va trebui să facă aceste mișcări simultan, să le execute perfect.

Execuție perfectă.

Aproape că izbucni în râs, amintindu-și cum spunea vechiul lui antrenor burtos de baschet: „Execuție perfectă, băieți. Cu asta câștigi teren. Lăsați la o parte aiurelile. Pregătiți-vă apărarea, folosiți combinațiile și treceți la atac."

Jocul de baschet nu e altceva decât viață în pantaloni scurți, nu-i așa, domnule antrenor?

Mingolla trase adânc aer în piept şi îl lăsă să iasă prin nări, cu un oftat. Nu putea crede că avea să moară. Îşi petrecuse aproape nouă luni gândindu-se cu nelinişte la moarte, dar acum, când se iviseră circumstanţele care făceau moartea posibilă, nu reuşea să ia această posibilitate în serios. Nu i se părea just ca negrul costeliv să-i fie osânda. Moartea sa trebuia să angreneze explozii masive de lumină, raze speciale de ucis Mingolla, semne astrologice. Nu un fitecine sfrijit, cu o carabină. Mai trase o gură de aer şi, pentru prima oară, înregistră ce se afla în încăpere. Două paturi de campanie, haine împrăştiate peste tot, fotografii polaroid şi pornografie. Tărâmul ofiţerilor sau nu, era decorul de bază la Ferma Furnicii; sub lumina roşie, părea sordid, de mult abandonat. Era uluit cât de liniştit se simţea. O, se temea, nu încape vorbă! Dar teama era vârâtă în faldurile negre ale personalităţii sale, ca pumnalul unui criminal, ascuns într-o haină veche pe un raft al şifonierului. Scânteind în taină, aşteptându-şi şansa să strălucească. Mai devreme sau mai târziu, teama îl va pune pe jar, dar deocamdată era un aliat care îi ascuţea simţurile. Vedea fiecare cută umflată de pe zidurile albe, auzea fiecare scârţâit al bocancilor cubanezului, când acesta se repezi în camera alăturată; îl simţea cum îşi agită carabina, de la stânga la dreapta, cum se opreşte, se întoarce...

Îl putea simţi pe cubanez, îi simţea căldura, trupul încălzit, poziţia exactă a corpului. Era ca şi cum

cineva i-ar fi aprins un termograf în interiorul capului, un termograf care funcționa prin pereți.

Cubanezul se furișă către ușa după care se ascundea Mingolla. Înaintarea lui era tangibilă, ca un chibrit aprins în spatele unei coli de hârtie. Calmul lui Mingolla se zdruncină. Îl tulburau căldura bărbatului, temperatura trupului. Se imaginase omorându-l cu o agerime cinematografică, fără complicații. Acum se gândea la porci măcelăriți și sonete zdrobind cranii de vite. Se putea oare încrede în această formă monstruoasă de percepție? Dacă nu putea? Dacă va lovi prea târziu? Prea devreme? Pe urmă creatura fierbinte, vie, era aproape la ușă și, neavând de ales, Mingolla își sincroniză atacul cu mișcările lui, lovind exact în momentul în care cubanezul intră pe ușă.

Execuție perfectă.

Lama se strecură sub coastele cubanezului și Mingolla îi puse mâna pe gură, înăbușindu-i strigătul. Genunchiul se înfipse în patul armei, doborând-o, cu un zdrăngănit, la podea. Cubanezul se zvârcoli sălbatic. Duhnea a aer rânced de junglă și a țigări. Ochii i se rostogoliră, încercând să-l vadă pe Mingolla. Ochi nebuni, de fiară, cu albul ochilor sângeriu și pupile mărite. Broboane de sudoare îi sclipeau roșietice pe frunte. Mingolla răsuci maceta și pleoapele cubanezului tremurară, închizându-se. Dar, o clipă mai târziu, se deschiseră pe neașteptate și cubanezul făcu un salt. Clătinându-se, cei doi pătrunseră mai adânc în cameră și se legănară lângă

un pat. Mingolla îl împinse pe cubanez într-o parte și îl izbi de perete, ținîntuindu-l acolo. Zvârcolindu-se, cubanezul aproape reuși să se elibereze. Părea că devine mai puternic, că scâncetele i se preling din brațul lui Mingolla.

Întinse mâna în spate, înfigându-și unghiile în fața lui Mingolla; înhăță un smoc de păr, îl smulse. Disperat, Mingolla tăie cu maceta. Scâncetele cubanezului deveniră mai ascuțite, mai puternice. Se răsuci și se agăță de perete. Mâna care strângea maceta era lipicioasă de saliva cubanezului, nările lui Mingolla erau pline de duhoarea rîncedă a bărbatului. Îi era greață, se simțea slăbit și nu era sigur cât timp va mai rezista. Nemernicul nu va muri niciodată, își trăgea puterea din oțelul înfipt în măruntaiele sale, se transforma într-un fel de forță nemuritoare. Dar chiar atunci cubanezul înțepeni. Apoi se relaxă și Mingolla îi simți mirosul fecalelor.

Îl lăsă să se prăbușească pe podea, dar înainte ca Mingolla să reușească să scoată maceta, un fior străbătu trupul cubanezului, urcă prin mâner și îi făcu mâna stângă să vibreze. Continuă să vibreze în interiorul mâinii sale, o senzație murdară, lascivă, ca un tremur postcoital. Ceva, o esență animalică, o fărâmă insinuantă de viață stricată, se încolăcea acolo, înăuntru, țâșnind către încheietura sa. Își privi mâna, oripilat. Tremura, înmănușată în sângele cubanezului. O izbi de șold și asta păru că amețește creatura dinăuntru. Dar, în câteva clipe, se

învioră și începu să i se zvârcolească prin degete, cu iuțeala nebună a unui mormoloc.

– *Teo!* strigă cineva. *Vamos!*

Electrizat de acest sunet, Mingolla se năpusti la ușă. Lovi cu piciorul carabina cubanezului. O ridică și tremurul mâinii se mai potoli – îi trecu prin minte că se domolise simțind textura și greutatea cunoscute.

– *Teo! Dónde estás?*

Mingolla nu prea avea de ales, dar își dădu seama că ar fi cu mult mai periculos să bată în retragere decât să preia inițiativa.

– *Aquí!* mormăi și ieși în tunel, troncănind cu bocancii. *Date prisa, hombre!*

Deschise focul imediat ce trecu de curbă. Cei doi cubanezi stăteau la intrarea în tunelul auxiliar. Puștile lor răpăiră scurt, trimițând o rafală de gloanțe, care ricoșară, inofensive, de pereți. Se răsuciră, își smuciră brațele și căzură. Mingolla era prea șocat de cât de ușor fusese ca să se simtă ușurat. Continua să-i privească, așteptându-se să facă ceva. Un geamăt, un spasm.

După ce ecourile împușcăturilor se stinseră, cu toate că Mingolla auzea bubuitul artileriei grele și pocnetul armelor de foc, o tăcere grea se revărsă parcă prin tunel, ca și cum gloanțele ar fi străpuns ceva care până atunci stăvilise liniștea. Liniștea îl făcea conștient de izolarea sa. Nu-și dădea seama unde se aflau liniile de luptă... dacă, într-adevăr, ele existau. Își putea imagina că prin fiecare nivel al

tunelului se infiltraseră niște unități mici, că bătălia pentru Ferma Furnicii era, în miniatură, bătălia pentru Guatemala; un conflict fără tipare, fără granițe, fără confruntări obișnuite, dar care, ca o plagă, putea țâșni oriunde, în orice moment, ucigând. În acest caz, cea mai bună soluție ar fi să se îndrepte către centrul informatic, unde cu siguranță erau concentrate forțele aliate.

Se îndreptă către intrare și privi trupurile celor doi cubanezi. Căzuseră, blocându-i calea și Mingolla ezita să pășească peste ele, gândindu-se că poate îl trăgeau pe sfoară, că vor întinde mâinile și îl vor înhăța. Poziția ciudată a membrelor îl făcea să creadă că se chinuiau să stea într-o poză dificilă, așteptând ca el să prindă curaj. Sângele părea purpuriu în strălucirea roșie a luminilor de avarie, mai vâscos și mai lucios decât sângele obișnuit. Le observă alunițele, cicatricile și rănile, cusătura grosolană a uniformelor, dinții de aur ce le sclipeau din gurile deschise. Era ciudat. I-ar fi putut întâlni cât încă erau în viață și poate că i-ar fi lăsat doar o impresie vagă; însă văzându-i morți, îi evaluase dintr-o singură privire. Poate, gândi el, moartea îți dezvăluia esența, așa cum viața n-o putea face. Examină trupurile moarte, vrând să le deslușească. Doi indivizi slabi, musculoși. Tipi simpatici, cărora le plăceau romul, femeile și sportul. Ar putea pune pariu că erau jucători de baseball, jucători de teren, o formație din doi jucători. Poate că ar fi trebuit să le strige: „Hei, eu sunt un fan al Yankeilor. Țineți-vă tare!

Ne vedem după război, la un joc de baseball. Lăsați naibii tâmpenia asta. Hadeți să încingem un meci!"

Râse, iar sunetul puternic, eruptiv al râsului său îl sperie. Iisuse! Și-o căuta cu lumânarea. Pentru a-i susține, parcă, opinia, creatura din mâna sa explodă, prinzând viață, foindu-se și țopăind. Înfrângându-și teama, Mingolla păși peste cele două cadavre și, când nimic nu-l înhăță de pantaloni, se simți foarte, foarte ușurat.

Dincolo de Nivelul Șase, tunelul auxiliar era încețoșat, și Mingolla pricepu că dealul fusese străpuns de cubanezi, probabil cu un sfredel. Gaura pe care o făcuseră trebuia să fie pe undeva, pe aproape, și Mingolla hotărî că, dacă o va putea găsi, va ieși naibii din Fermă și se va ascunde în junglă. La Nivelul Șapte, ceața era extrem de deasă; luminile de urgență o mânjeau într-un roșu palid, făcând-o să semene cu o vată chirurgicală care acoperea o arteră imensă. Pe ziduri se zăreau urme de arsuri lăsate de focurile grenadelor, ca niște desene primitive, și câteva cadavre se zăreau în apropierea ușii. Majoritatea americani, oribil mutilați. Tulburat, Mingolla își croi drum printre ei și când cineva, în spatele lui, strigă *Nu mișca*, țipă răgușit, își aruncă pușca și se răsuci, cu inima bubuind.

O namilă de om – avea cam un metru nouăzeci, poate doi, cu brațele și spatele unui halterofil – stătea în cadrul ușii, îndreptând spre pieptul lui Mingolla un pistol de calibrul 45. Purta uniformă

kaki, cu trese de locotenent, iar fața lui copilăroasă, deși încruntată, dădea impresia de blândețe și apatie. Îi aduse în minte imaginea taurului Ferdinand, cântărind o problemă spinoasă:

– Ți-am spus să nu te miști, spuse el arțăgos.

– E în regulă, spuse Mingolla. Sunt de partea ta.

Locotenentul își trecu mâna prin claia deasă de păr șaten. Părea că clipește mai mult decât era normal.

– Ar fi mai bine să verific. Haide, să coborâm în magazie.

– Ce-i de verificat? întrebă Mingolla, tot mai paranoic.

– Te rog, spuse locotenentul, cu un glas sincer, stăruitor. A fost deja prea multă violență.

Magazia era o încăpere lungă, îngustă, în formă de L, la capătul nivelului; plină de lăzi frumos aranjate, cu lumini de avarie care, prin pâcla subțire, arătau ca un șir de sori roșii, muribunzi. Locotenentul îl duse pe Mingolla în colțul L-ului și, cotind, acesta văzu că peretele din spate al încăperii lipsea. În coama dealului, fusese detonat un tunel care se deschidea către beznă. Rădăcini bifurcate, cu bulgări de pământ agățați de ele, atârnau din acoperiș, creând imaginea vrăjitorească a unui tunel care ducea într-o lume a magiei. La gura lui se îngrămădeau dărâmături și bulgări de pământ. Mingolla simțea mirosul junglei și își dădu seama că armele grele încetaseră focul. Ceea ce însemna că, oricine câștigase lupta din vârf, va trimite în curând detașamentele de curățire.

– Nu putem rămâne aici, îi spuse locotenentului. Cubanezii se vor întoarce.

– Suntem în perfectă siguranţă. Pe cuvântul meu.

Gesticulă cu arma, indicând că Mingolla ar trebui să se aşeze pe podea. Mingolla făcu aşa cum i se ordonase şi îngheţă la vederea unui cadavru. Un cadavru de cubanez, care zăcea lângă două lăzi, vizavi de el, cu capul sprijinit de perete.

– Iisuse, spuse el, ridicându-se înapoi în genunchi.

– N-o să te muşte, zise locotenentul.

Cu naturaleţea unuia care se înghesuie într-un scaun de metrou, se instală lângă cadavru; umpleau împreună spaţiul dintre lăzi, lipiţi unul de altul.

– Hei, amice, spuse Mingolla, simţindu-se buimac şi răvăşit. N-am de gând să stau aici cu tipul ăsta mort!

Locotenentul îşi agită arma:

– O să te obişnuieşti.

Mingolla se aşeză înapoi, incapabil să-şi dezlipească ochii de la cadavru. De fapt, în comparaţie cu trupurile peste care tocmai păşise, era chiar prezentabil. Singurele semne de vătămare erau sângele de pe gură, barba neagră, încâlcită şi o mâzgă de sânge şi pânză zdrenţuită pe mijlocul pieptului. Bereta îi alunecase, acoperindu-i, şmecherește, o sprânceană, scorpionul de bronz era zgâriat şi mătuit. Avea ochii deschişi, oglindind cioburile roşii ale luminilor de avarie, şi asta îi conferea o tristă aparenţă de viaţă. Dar reflexiile îl făceau să pară mai puţin real, mai uşor de suportat.

– Ascultă-mă, spuse locotenentul.

Mingolla își șterse sângele de pe mâna tremurândă, sperând că asta va avea un efect pozitiv.

– Mă asculți? întrebă locotenentul.

Mingolla avea o senzație stranie față de locotenent și de cadavrul de alături, percepându-i ca pe o paiață și un ventriloc. În ciuda ochilor strălucitori, cadavrul era prea real ca jocul luminii să-l poată ascunde mult timp sub spoiala sa înșelătoare. Pe degete i se vedeau semicercuri precise și, fiindcă avea capul înclinat, sângele se revărsase în acea parte, întunecându-i obrazul și tâmpla, în timp ce restul feței rămânea palid. Acum, locotenentul, cu pantalonii lui îngrijiți, cu pantofii lustruiți și tunsura ordonată, era cel care părea ireal.

– Ascultă, zise vehement locotenentul. Vreau să înțelegi că trebuie să fac ce e bine pentru mine!

Își umflă bicepșii brațului drept, până la dimensiunea unei bile de popice.

– Pricep, făcu Mingolla, complet demoralizat.

– Chiar pricepi? Cu adevărat?

Locotenentul părea scos din sărite de faptul că Mingolla susținea că înțelege.

– Mă îndoiesc. Mă îndoiesc că ai putea să pricepi.

– Poate că nu pot, răspunse Mingolla. Cum spui tu, amice. Încercam doar s-o scot la capăt cu tine.

Locotenentul rămase tăcut, clipind. Apoi zâmbi:

– Pe mine mă cheamă Jay, spuse el. Iar tu ești... ?

– David.

Mingolla încercă să-şi concentreze atenţia asupra armei, întrebându-se dacă ar putea s-o azvârle cu piciorul, dar ţăndările de viaţă din mână îl înnebuneau.

– Unde eşti încartiruit, David?

– La Nivelul Trei.

– Eu locuiesc aici, spuse Jay. Dar am să mă mut. N-aş putea suporta să rămân într-un loc unde... Ştiai că durează mult timp până ca un om să moară, chiar după ce inima lui s-a oprit?

– Nu, nu ştiam.

Fărâmele din mâna lui Mingolla se îndreptară către încheietura mâinii şi o strânse, încercând să le blocheze.

– E adevărat, spuse Jay, cu deplină convingere. Nici unul dintre oamenii ăştia – înghionti uşor cadavrul, un gest care îi sugeră lui Mingolla o familiaritate care te înfiora – nu a terminat de murit. Viaţa nu se stinge pur şi simplu. Viaţa păleşte. Şi oamenii ăştia sunt încă vii, deşi e doar o jumătate de viaţă. Jumătatea de viaţă a vieţii, ai putea spune, afirmă rânjind.

Mingolla continuă să-şi strângă încheietura şi zâmbi, ca şi cum ar aprecia jocul de cuvinte. Lujeri palizi de ceaţă se încolăciră între ei.

– Bineînţeles, tu nu eşti armonizat, spuse Jay. Aşa că n-ai cum să înţelegi. Dar eu, fără Eligio, aş fi pierdut.

– Cine-i Eligio?

Jay făcu semn cu capul către cadavru.

– Suntem armonizaţi, Eligio şi cu mine. Aşa ştiu că suntem în siguranţă. Percepţiile lui Eligio nu mai sunt limitate la *acum* şi *aici*. El e cu oamenii lui chiar în clipa asta şi îmi spune că sunt cu toţii morţi sau pe moarte.

– U-hu! zise Mingolla, încordându-se.

Reuşise să stoarcă chestia care-i mişuna prin mână înapoi în degete şi se gândea că poate va reuşi să pună mâna pe armă. Dar Jay îi încurcă planul, mutându-şi puşca în mâna cealaltă. Ochii îi erau parcă tot mai sticloşi, dobândind un lustru rubiniu, iar Mingolla îşi dădu seama că era din cauză că Jay îi deschisese larg şi îşi îndreptase privirea către luminile de urgenţă.

– Te pun pe gânduri, spuse el. Chiar te pun pe gânduri.

– Ce? întrebă Mingolla, lăsându-se pe o parte, scurtând distanţa, pentru o lovitură.

– Jumătăţile de vieţi, răspunse Jay. Dacă mintea are o jumătate de viaţă, poate că la fel se întâmplă şi cu trăirile noastre separate. Jumătatea de viaţă a iubirii, a urii. Poate că încă există pe undeva.

Îşi trase genunchii la piept, ferindu-şi arma.

– Cred c-am să mă întorc la Oakland, vorbi, cu glasul şoptit. Tu de unde eşti, David?

– Din New York.

– Nu-i genul meu. Dar îmi place la nebunie Zona Golfului. Am acolo un magazin de antichităţi. Dimineţile sunt frumoase. Paşnice. Soarele coboară prin fereastră, revărsându-se pe podea ca un val,

ridicându-se pe mobilă. E ca și cum vernisurile originale ar renaște și întreg magazinul ar străluci de lumini străvechi.

– Trebuie să fie frumos, spuse Mingolla, rămas înmărmurit în fața lirismului lui Jay.

– Pari un om bun, afirmă locotenentul, îndreptându-și puțin spatele. Dar, îmi pare rău. Eligio îmi spune că ești prea tulbure ca să te citească. Zice că nu pot risca să te las în viață. Voi fi nevoit să te împușc.

Mingolla se pregăti să lovească, dar apoi nepăsarea puse stăpânire pe el. Ce importanță avea? Chiar dacă i-ar doborî arma, probabil că Jay l-ar putea face bucăți.

– De ce? întrebă el. De ce trebuie?

– S-ar putea să mă denunți.

Trăsăturile blânde ale lui Jay se ofilira într-o expresie îndurerată.

– Să le spui că mă ascund.

– Pe nimeni nu interesează că te ascunzi, zise Mingolla. Asta făceam și eu. Pun pariu că mai sunt încă cincizeci de tipi care fac același lucru.

– Știu și eu...

Fruntea lui Jay se încreți.

– Am să mai întreb o dată. Poate că mintea ți-e mai puțin tulbure acum.

Își întoarse privirea către omul mort. Mingolla observă că ochii cubanezului erau îndreptați în sus și spre stânga – exact direcția în care se pierduseră ochii lui Jay mai înainte – și reflectau aceeași strălucire de rubin.

– Îmi pare rău, zise Jay, ridicând arma. Trebuie.

Își linse buzele.

– Vrei te rog să-ți întorci capul? Aș prefera să nu te uiți la mine când se întâmplă. Așa am devenit legați Eligio și cu mine.

Privind în țeava puștii era ca și cum s-ar fi uitat într-o prăpastie, simțind tentația prăbușirii. Mai degrabă din spirit de contradicție decât din voința de a supraviețui, Mingolla își ridică ochii către Jay și spuse:

– Hai, dă-i drumul!

Jay clipi, dar rămase cu pușca neclintită.

– Îți tremură mâna, spuse el, după o pauză.

– Nu-i mare lucru.

– De ce îți tremură?

– Fiindcă am ucis pe cineva cu ea. Fiindcă sunt la fel de al naibii de nebun ca tine.

Jay rămase pe gânduri.

– Trebuia să fiu repartizat într-o unitate gay, spuse el în cele din urmă. Dar toate posturile erau ocupate și, când în sfârșit, am fost detașat aici, mi-au dat un drog. Acum eu... eu...

Clipi iute, cu buzele deschise și Mingolla descoperi că îi venea să sară la Jay, să-i dea un brânci, să facă ceva ca să-l împingă peste această culme a agoniei.

– Nu mai pot... să fiu cu bărbați, continuă Jay și clipi din nou repede; apoi cuvintele îi veniră mai ușor. Ți-au dat și ție un drog? Adică, nu vreau să sugerez că ești gay. Numai că în zilele noastre

au droguri pentru orice și m-am gândit că poate asta-i problema.

Mingolla se simți dintr-odată nespus de trist. Simțea că emoțiile îi fuseseră răsucite într-o sârmă subțire, neagră, că sârma era roasă și pulveriza scântei negre de tristețe. Asta era tot ce-i dădea energie, asta era toată viața lui. Acele mici scântei negre.

– Am luptat întotdeauna, spuse Jay. Și luptam și de data asta. Dar când l-am împușcat pe Eligio... pur și simplu n-am mai putut continua.

– Pur și simplu mă doare-n cot, spuse Mingolla. Pur și simplu.

– Poate că pot avea încredere în tine.

Jay suspină.

– Numai că mi-aș dori să fii și tu armonizat. Eligio e un suflet bun. L-ai aprecia.

Jay continuă să vorbească, enumerând virtuțile mortului, iar Mingolla nu-l mai ascultă, nefiind dornic să audă despre dragostea cubanezului față de familia sa, despre îngrijorările lui postume pentru ei. Privindu-și mâna, avea o perspectivă magică asupra situației. Stătea în pivnițele acestui munte nefast, scăldat într-o stranie strălucire roșiatică, cu rămășițele unui om mort captive în carnea sa, ascultând un uriaș cu mințile rătăcite, care primea ordine de la un cadavru, așteptând soldații scorpioni să vină puhoi printr-un tunel care părea să ducă înspre o dimensiune de negură și întunecime. Era o nebunie să privești așa situația. Dar așa era. Nu puteai s-o înlături prin rațiune; avea o

fascinație brutală, care depășea rațiunea, care făcea rațiunea inutilă.

– ...și, odată armonizat, povestea Jay, nu te mai poți separa niciodată. Nici măcar prin moarte. Astfel, Eligio va rămâne mereu viu în mine. Desigur, nu-i pot lăsa să afle. Adică – chicoti ca sunetul unor zaruri zornăind într-o ceașcă – să le destăinui că ofer ajutor și alinare dușmanului!

Mingolla își plecă fruntea, închise ochii. Poate că Jay va trage. Dar se îndoia. Jay nu dorea decât să aibă companie în nebunia lui.

– Juri că n-ai să le spui? întrebă Jay.

– Da, făcu Mingolla. Jur.

– Bine. Dar adu-ți aminte că viitorul meu e în mâinile tale. Ai o responsabilitate față de mine.

– Nu-ți face griji.

În depărtare pocniră focuri de arme.

– Mă bucur c-am putut sta de vorbă, zise Jay. Mă simt mult mai bine.

Mingolla spuse că și el se simțea bine.

Rămaseră tăcuți. Nu era cel mai sigur mod de a petrece noaptea, dar Mingolla nu mai punea mare preț pe noțiunea de siguranță. Era prea istovit ca să se mai teamă. Jay părea în transă, cu privirea pironită într-un punct de deasupra căpățânii lui Mingolla, însă acesta nu făcu nici o mișcare ca să-l dezarmeze. Era mulțumit să stea și să lase soarta să-și urmeze cursul. Gândurile i se desfășurară cu o lentoare vegetală.

Stăteau probabil așa de vreo două ore, când Mingolla auzi zvon de elicoptere și observă că ceața se subțiase, că întunericul de la capătul tunelului devenise gri.

– Hei, îi spuse lui Jay, cred că suntem în siguranță.

Jay nu-i dădu nici un răspuns, iar Mingolla văzu că ochii săi erau întorși în sus și către stânga, întocmai ca ochii cubanezului, smălțuiți de o lumină rubinie. Într-o doară, întinse mâna și atinse arma. Brațul locotenentului căzu cu zgomot pe podea, dar degetele îi rămaseră încleștate pe patul puștii. Sări înapoi, nevenindu-i să creadă. Nu putea fi adevărat! Întinse din nou mâna, luându-i pulsul. Încheietura mâinii era rece, neclintită, iar buzele sale aveau o nuanță albăstruie. Fu străbătut de un tremur de isterie, gândindu-se că Jay înțelesese greșit starea de armonizare: Nu Eligio devenise parte din viața sa, ci el devenise parte din moartea cubanezului. Mingolla simțea o apăsare în piept și avea impresia că o să plângă. Ar fi primit lacrimile cu bucurie și, când acestea nu se materializară, deveni deopotrivă supărat pe sine și defensiv. De ce nu putea plânge? Tipul nu însemna nimic pentru el... deși faptul că putea fi atât de lipsit de compasiune era un motiv suficient pentru lacrimi. Totuși, dacă începeai să plângi pentru ceva atât de banal cum ar fi un biet individ care murea, puteai să plângi în fiecare minut, și la ce bun? Aruncă o privire către Jay. Către cubanez. În ciuda pielii netede a lui Jay și a bărbii aspre a cubanezului, Mingolla ar fi putut să

jure că începeau să semene, așa cum semănau cuplurile căsătorite de multă vreme. Și, da, toți cei patru ochi erau îndreptați în același punct din neant. Fie era o coincidență a naibii de mare, fie nebunia lui Jay era de o asemenea amploare, încât își dorea să moară în felul acesta, numai ca să dea credibilitate teoriei jumătăților de vieți. Și poate că era încă viu. Pe jumătate viu. Poate că el și Mingolla erau acum armonizați și, dacă era adevărat, poate că... Alarmat de perspectiva de a li se alătura ofițerului și cubanezului în veghea lor de dincolo de moarte, se ridică în picioare și alergă în tunel. Ar fi putut să continue să fugă, însă, când ieși în lumina zorilor, fu luat prin surprindere de imaginea pe care o vedea dinspre gura tunelului.

În spatele lui, cupola verde a dealului se umfla în văzduh, cu versanții acoperiți de un brocart de tufe și cârcei, o infinitate de modele care îți atrăgeau privirea ca fațada cu gravuri complicate a unui templu hindus. În vârf, unul dintre posturile de apărare fusese lovit. Așchii de metal înnegrit se curbau în aer ca niște coji negre. În fața lui se întindea șanțul de noroi roșu, cu gardul de sârmă ghimpată. Iar dincolo se înălța hățișul verde întunecat al junglei. Prinse în sârmă, atârnau sute de trupuri îmbrăcate în uniforme pătate de sânge. Nori răzleți de fum se ridicau răsucindu-se din craterele proaspete din spatele lor. Pe cer, pe jumătate ascunse de aburul cenușiu care se înălța, planau trei elicoptere Sikorsky. Piloții lor erau invizibili în spatele straturilor de fum și sticlă, iar elicopterele însele arătau ca niște enorme muște cu

ochii ieşiţi din orbite, răsucindu-şi aripile. Ca nişte diavoli. Ca nişte zei. Parcă îşi şopteau, în aşteptarea ospăţului pe care-l vor împărţi în curând.

Scena era hidoasă, dar avea, totuşi, puritatea unui refren de baladă care a prins viaţă, o baladă despre tragicele evenimente dintr-un iad învecinat. Era o imagine pe care n-ai putea s-o pictezi sau, dacă ai putea, pânza ar trebui să fie la fel de mare ca scena însăşi şi ar trebui să cuprinzi în ea fierberea domoală a aburului, răsucirea elicelor, fumul răzleţ. Nici un detaliu nu putea fi omis. Era ilustrarea perfectă a războiului, a secretei sale splendori magice, iar Mingolla era şi el un element al acestui desen, figura pe care artistul o pictase în glumă sau ca să confere proporţie şi perspectivă imensităţii scenei, importanţei sale. Ştia că ar trebui să se prezinte la post, dar privea fascinat în inima războiului şi nu se putea desprinde. Se aşeză pe coama dealului, cuibărindu-şi mâna bolnavă în poală şi privi cum – cu aplombul greoi al unor idoli care pluteau către pământ, înfruntând vânturile, stârnind, în avântul coborârii, o furie de praf roşu – elicopterele aterizară cu măiestrie printre cadavre.

IV

Când ajunse la jumătatea povestirii, Mingolla îşi dădu seama că nu încerca de fapt s-o jignească sau s-o şocheze pe Debora, ci mai degrabă îşi descărca

sufletul. Își mai dădu seama că, spunând povestea, se desprinsese, într-o anumită măsură, de trecut, slăbise puterea acestuia asupra sa. Pentru prima dată se simți capabil să se gândească serios la ideea de dezertare. Nu se năpusti asupra ei, n-o luă în brațe, dar îi recunoștea logica și înțelegea îngrozitoarea lipsă de logică a întoarcerii la alte asalturi, la alte morți, fără vreo vrajă care să-l apere. Făcu un pact cu sine însuși: se va preface că merge mai departe, ca și cum ar avea intenția să dezerteze și va vedea ce semne primește.

Când termină, Debora îl întrebă dacă îi trecuse sau nu furia. Mingolla se bucura că Debora nu încercase să-l compătimească.

– Îmi pare rău. Nu eram supărat pe tine... și n-a fost doar asta.

– Nu-i nimic.

Debora își împinse la spate coama întunecată a părului, astfel că îi căzu într-o parte, și își coborî privirea la iarba de lângă genunchii ei. Cu capul înclinat, cu ochii pe jumătate umbriți de pleoape, cu linia grațioasă a gâtului și cu bărbia ca o literă dintr-un alfabet exotic, părea ea însăși un semn bun.

– Nu știu despre ce să vorbesc cu tine. Lucrurile pe care simt că trebuie să ți le spun te înfurie și nu reușesc să leg o discuție măruntă.

– Nu vreau să fiu forțat. Dar, crede-mă, mă gândesc la ce mi-ai spus.

– N-am să te forțez. Dar tot nu știu despre ce să vorbesc.

Smulse un fir de iarbă, îi mestecă vârful. Mingolla îi privi buzele strângându-se şi se întrebă ce gust ar avea Debora. Gura dulce ca un vas în care cândva au fost mirodenii. Şi mai jos, ar fi dulce şi acolo – miere puţin acrită în fagure. Debora aruncă firul de iarbă.

– Ştiu, spuse ea înviorată. Vrei să vezi unde locuiesc?

– Aş prefera să nu mă întorc încă la Fresco.

Locul unde locuieşti, gândi el, vreau să ating acel loc.

– Nu e în oraş. E un sat în josul râului.

– Sună bine.

Se ridică în picioare, o luă de braţ, ajutând-o să se ridice. Pentru o clipă, fură lipiţi unul de altul, cu pieptul ei atingându-i cămaşa. Căldura Deborei îl înconjură, şi Mingolla se gândi că, dacă i-ar vedea cineva, ar vedea două siluete unduindu-se într-un miraj. Simţi un imbold să-i spună că o iubeşte. Deşi ceea ce simţea era legat în principal de salvarea pe care ea i-o oferea, o parte a sentimentelor sale păreau reale, şi asta îl nedumerea, căci, pentru el, ea nu fusese decât o evadare de câteva ore, o cină într-un restaurant ieftin şi o plimbare pe malul râului. Nu exista nici o bază pentru un sentiment de durată. Înainte de a apuca să spună orice, să facă orice, ea se întoarse şi luă coşul.

– Nu e departe, zise ea, pornind la drum.

Fusta albastră i se legănă ca un clopot.

Merseră pe o potecă de pământ maroniu, năpădită de ferigi, împânzită de copaci tineri, cu frunze

palide, translucide şi ajunseră curând la un pâlc de colibe cu acoperişurile de paie, la gura unui izvor care se vărsa în râu. Copii goi-puşcă se scăldau în apele pârâului, râzând şi împroşcându-se unul pe altul. Pielea lor avea culoarea chihlimbarului, iar ochii le erau umezi şi vineţii, ca prunele coapte. Deasupra colibelor, construite din trunchiuri de copaci tineri, legate între ele cu cabluri de nailon, se înălţau palmieri şi acacii. Acoperişurile de paie erau tunse, ca nişte frizuri pe oală. Muştele roiau pe feliile de carne atârnate pe sforile de rufe întinse între două colibe. Capete de peşti şi găinaţi mânjeau pământul gălbui. Dar Mingolla nici nu observă aceste semne de sărăcie, văzând aici, în schimb, un semn al păcii care l-ar putea aştepta în Panama. Un alt semn avea să apară în curând. Debora cumpără o sticlă de rom de la o mică prăvălie, apoi îl conduse la coliba de la gura pârâului şi îl prezentă unui bătrân cărunt, care stătea pe o bancă în faţa adăpostului. Unchiu' Moisés. După trei pahare, unchiu' Moisés începu să spună poveşti.

Prima era despre pilotul personal al unui fost preşedinte din Panama. Preşedintele făcuse miliarde din traficul cu cocaină în Statele Unite, cu ajutorul celor de la CIA, pe care îi sprijinise în numeroase ocazii, şi era el însuşi dependent, în ultimele stadii ale degenerării mintale. Singura lui plăcere era să zboare prin ţară, dintr-un oraş în altul, să stea pe pistele de aterizare, să privească pe fereastră şi să prizeze cocaină. La orice oră din zi şi din noapte, te

puteai aştepta de la el să cheme pilotul şi să-i comande să pregătească un plan de zbor la Colón, Bocas del Toro sau Penonomó. Pe măsură ce starea preşedintelui se înrăutăţea, pilotul a început să-şi dea seama că nu peste mult timp cei de la CIA vor vedea că acesta nu le mai este de folos şi îl vor omorî. Şi modul cel mai la îndemână pentru a-l ucide ar fi un accident de avion. Pilotul nu voia să moară împreună cu el. A încercat să demisioneze, dar preşedintele nu i-a permis. I-a trecut prin minte să se mutileze, dar, fiind un bun catolic, nu putea să nesocotească legile lui Dumnezeu. Dacă ar fi fugit, familia sa ar fi suferit. Viaţa i-a devenit un coşmar. Înainte de fiecare zbor, petrecea ore în şir cercetând avionul, în căutarea unor dovezi de sabotaj şi, după fiecare aterizare, rămânea în cabină, tremurând de astenie nervoasă. Starea preşedintelui s-a înrăutăţit şi mai mult. Trebuia să fie dus în braţe la bordul avionului, unde un ajutor îi administra cocaina, în timp ce un altul stătea lângă el, cu tampoane de vată, pentru a-i opri sângerările din nas. Ştiind că viaţa lui putea fi măsurată în săptămâni, pilotul a cerut îndrumarea preotului.

– Roagă-te, l-a sfătuit preotul.

Pilotul se rugase în tot acest timp, aşa că sfatul nu i-a fost de nici un folos. Apoi s-a dus la comandantul şcolii sale militare şi comandantul i-a spus că trebuie să-şi facă datoria. Şi asta era ceva ce pilotul făcuse tot timpul. În cele din urmă, s-a dus la căpetenia indienilor din San Bias, din care se trăgea

mama sa. Căpetenia i-a spus că trebuie să-şi accepte soarta, ceea ce – deşi nu era un lucru pe care-l făcuse în tot acest timp – nu era nici pe departe încurajator. Cu toate acestea, a văzut că era singura cale disponibilă şi a făcut aşa cum l-a sfătuit căpetenia. În loc să-şi petreacă ore în şir în verificări premergătoare zborurilor, sosea cu câteva minute înainte de decolare şi pornea la drum fără ca măcar să inspecteze rezervorul. Vorbe despre nechibzuinţa lui au ajuns la urechile capitoliului. Dând ascultare fiecărui moft al preşedintelui, a zburat pe furtună şi pe ceaţă, beat sau drogat şi, în timpul acestor ore petrecute în văzduh, suspendat între legile gravităţii şi soartă, a dobândit o nouă perspectivă asupra vieţii. Odată revenit pe pământ, se arunca în viaţă cu nestăpânită aviditate, făcând amor cu înflăcărare cu soţia sa, chefuind cu prietenii, până în zori. Apoi, într-o zi, pe când se pregătea să plece la aeroport, acasă la el a venit un american şi i-a spus că fusese înlocuit.

– Dacă-l lăsăm pe preşedinte să zboare cu un pilot neglijent, noi vom fi învinuiţi pentru orice se întâmplă, i-a spus americanul.

Pilotul n-a trebuit să întrebe la cine se referea când spunea „noi". Şase săptămâni mai târziu, avionul preşedintelui s-a prăbuşit în munţii Darién. Pilotul a fost copleşit de fericire. Panama scăpase de un ticălos, şi viaţa lui fusese cruţată. Dar, la o săptămână după accident, după ce a fost numit noul preşedinte, alt contrabandist cu relaţii în CIA,

comandantul forțelor aeriene l-a chemat pe pilot și i-a spus că avionul nu s-ar fi prăbușit niciodată dacă la cârmă ar fi fost el și l-a însărcinat să piloteze avionul președintelui.

Toată după-amiaza, Mingolla ascultă și bău, iar beția îi așeză pe ochi niște lentile care îi permiteau să vadă cum i se aplicau lui aceste povești. Erau toate povești despre nehotărâre, care-l îndemnau să acționeze și înfățișau în amănunt problemele fundamentale ale oamenilor din America Centrală, care – ca și el acum – erau prinși între polul magiei și polul rațiunii, cu viețile guvernate de politicile ultrareale, cu spiritele dominate de mituri și legende, cu trupul masiv, rectangular, computerizat, al Americii de Nord deasupra și misterul continental, zămislit în forma unei cochilii, al Americii de Sud dedesubt. Presupunea că Debora orchestrase genul de istorii pe care le spunea unchiul Moisés, dar asta nu le diminua puterea ca semne. Sunau ca niște adevăruri, nu ca niște povești croite după nevoile lui. Nici nu mai conta că mâna îi tremura, că vederea îi juca feste. Toate vor trece când va ajunge în Panama.

Umbrele se întunecau, insectele zumzăiau ca niște mandoline, iar lumina amurgului se revărsa din cer, dând aerului o înfățișare grăunțoasă, făcând curgerea râului să pară mai lentă, mai greoaie. Nepoata unchiului Moisés le aduse platouri cu porumb fript și pește, iar Mingolla se îmbuibă. După aceea, când bătrânul dădu semne de oboseală, Mingolla și Debora porniră agale de-a lungul râului. Între două

colibe, montat pe un stâlp, se afla un coș de baschet îndoit, cu un inel fără plasă. Câțiva tineri trăgeau la coș și Mingolla li se alătură. Era greu să driblezi prin hârtoape, dar jucă mai bine ca niciodată. Rămășițele beției îi dădeau putere și loviturile sale trasau arcuri perfecte prin inel. Reușea să marcheze chiar și din unghiuri improbabile. Se lăsă purtat de joc, făcând mișcări rapide, fentând, sărind să prindă mingea, devenind – pe măsură ce se lăsa înserarea – cea mai dibace dintre cele zece umbre cu mâinile fluturând, săltând fără astâmpăr.

Jocul luă sfârșit și pe cer se iviră stelele, ca niște orificii de foc ștanțate într-un val de mătase neagră, atârnat deasupra palmierilor. Cascade tremurătoare de lumină se revărsau pe pământul din fața colibelor, iar Debora și Mingolla pășiră printre ele, ascultând radioul. Mingolla auzi un radio fixat pe postul Forțelor Armate, trasmițând în direct un meci de baschet. Era o hărmălaie, mulțimea urla, iar crainicul striga: „A luat totul!" Mingolla își imagină mingea dispărând în bezna de deasupra stadionului, săltând în parcarea America, poposind sub un cauciuc, unde un puști o va găsi și se va gândi că e un miracol, sau va trece strada de-a rostogolul, pentru a se odihni sub o mașină veche, lucind acolo, o pată de alb misterios, și clocotind de energia puternicei lovituri de maestru. Scorul era trei la unu, în ultima secundă. Mingolla nu știa cine cu cine joacă și nici nu-i păsa. Primea și el lovituri de maestru, goluri din salturi arcuite, urmărind

curbura unor trasee predestinate. Se afla în centrul unor forțe incalculabile.

Unul dintre bordeie era neluminat, cu două scaune de lemn în față și, pe măsură ce se apropiau, această imagine îl întrista tot mai mult. Ceva îl deranja: aerul de lucru pregătit, puțin înscenat. Era paranoic, atâta tot. Semnele fuseseră bune până acum, nu-i așa? Când ajunseră la colibă, Debora se așeză pe scaunul cel mai apropiat de ușă și își ridică privirea către el. Stelele își oglindeau strălucirea în ochii ei. Prin ușă, în spatele ei, Mingolla deslușì coconul umbrit al unui hamac de sfoară și, lângă acesta, un sac din care ieșea o colivie de sârmă.

– Și cu planurile tale cum rămâne? întrebă el.

– M-am gândit că e mai important să fiu cu tine, răspunse ea.

Și asta îl sâcâia. Totul începea să îl sâcâie și nu putea înțelege de ce. Fărâma de viață din mână începu să se agite. Strânse mâna în pumn și se așeză lângă Debora.

– Ce se petrece între noi doi? întrebă el nervos. Se va întâmpla ceva? Mă tot gândesc că da, dar...

Își șterse sudoarea de pe frunte și uită unde voia să ajungă.

– Nu sunt sigură ce vrei să spui, răspunse ea.

O umbră se mișcă, trecând prin strălucirea galbenă, țâșnind din coliba de alături. Vălurindu-se, unduindu-se. Mingolla închise ochii strâns.

– Vrei să spui... amoros, zise ea. Sunt și eu confuză în privința mea. Fie că te întorci la baza ta, fie

că pleci în Panama, se pare că nu prea avem viitor. Și cu siguranță nu avem trecut.

Faptul că Debora nu avea un răspuns sigur îi spori încrederea în ea, în întreaga situație. Dar se simțea slăbit. Foarte slăbit. Își scutură capul, alungând alte valuri.

– Cum e în Panama?

– N-am fost niciodată. Probabil că seamănă mult cu Guatemala, numai că lipsește războiul.

Poate că ar trebui să se ridice, să se plimbe. Poate că l-ar ajuta. Se pare că vorbitul îl stabiliza.

– Pun pariu, spuse el, pun pariu că e frumos, să știi. Panama. Munți verzi, cascade în junglă. Pun pariu că sunt multe păsări. Tot felul de papagali. Milioane de papagali.

– Presupun.

– Și colibri. Un prieten de-al meu a fost acolo o dată, într-o expediție de cercetare a păsărilor colibri și zicea că erau milioane de feluri. Credeam că era un tip ciudat, știi, fiindcă aduna păsări colibri.

Mingolla deschise ochii și trebui să-i închidă din nou.

– Credeam că adunarea păsărilor colibri nu e foarte relevantă pentru problemele majore.

– David? întrebă cu îngrijorare în glas.

– Sunt bine.

Mirosul parfumului ei era mai grețos decât și-l amintea.

– Acolo se ajunge cu corabia, nu? Trebuie să fie o corabie destul de mare. N-am fost niciodată pe o

corabie adevărată, doar în barca aia cu vâsle pe care o avea unchiul meu. Mă lua la pescuit dincolo de Coney Island. Ne fixam de o baliză și prindeam toți peștii otrăvitori. Ar fi trebuit să vezi câțiva. Erau ca niște mutanți. Cu ochi în culorile curcubeului, cu excrescențe ciudate peste tot. Mă speria îngrozitor gândul să mănânc pește.

– Am avut un unchi care...

– Obișnuiam să mă gândesc la toate câte sunt acolo, în adâncuri, prea jos ca să le putem prinde. Pești-balon uriași, rechini, balene cu mâini. Parcă îi vedeam înghițind barca, parcă...

– Liniștește-te, David.

Debora îi masă ceafa și un fior îi coborî pe șira spinării.

– N-am nimic, n-am nimic.

Îi dădu mâna la o parte; nu avea nevoie de fiori, pe lângă toate celelalte.

– Mai spune-mi despre Panama.

– Ți-am spus, n-am fost niciodată acolo.

– A, da. Ei, bine, dar ce zici de Costa Rica? Ai fost în Costa Rica?

Broboane de sudoare îi țâșneau pe tot trupul. Poate că ar trebui să înoate puțin. Auzise că în Río Dulce existau lamantini.

– Ai văzut vreodată un lamantin?

– David!

Probabil că Debora se apropiase, căci îi simțea căldura răspândindu-se prin tot trupul său și se gândi că asta l-ar putea ajuta: să se înăbușe în mișcarea ei

caldă, greoaie, să scape de acest tremur. Ar putea s-o ducă pe hamac şi să vadă cât de tare se înfierbânta. *Cât de tare se înfierbânta, cât de tare se înfierbânta.* Cuvintele îi sunau în cap ca ritmul unui tren. Temându-se să deschidă ochii, întinse braţele orbeşte şi o trase înspre el. Îşi ciocni faţa de faţa ei, îi căută buzele. O sărută. Ea îi răspunse. Mâna i se furişă, cuprinzându-i sânul. Iisuse! Ce bine era! Era ca o salvare, ca Panama, ca o prăbuşire în somn.

Dar apoi totul se schimbă. Se schimbă încet, atât de încet, încât Mingolla nu observă până ce schimbarea era aproape completă şi limba ei se vânzolea în gura lui, groasă şi searbădă ca piciorul unui melc, iar pieptul ei, o, la naiba, pieptul ei tresălta, tremurând de aceleaşi zvâcniri de vierme ca mâna lui stângă. O împinse, deschise ochii. Îi văzu genele grosolan conturate lipite de obraji. Buzele desfăcute, gura plină de dinţi, o faţă goală, de carne. Se ridică în picioare, lovind aerul cu mâinile, vrând să sfârtece pelicula de urâţenie care se instalase în jurul lui.

– David?

Îi schimonosi numele, sorbind silabele, ca şi cum ar fi încercat să înghită şi să vorbească în acelaşi timp. Un glas de broască, un glas de diavol.

Mingolla se răsuci, zări cerul negru, pomii ţepoşi şi un ciot de lună ciupită de vărsat prins într-o urzeală de crengi. Siluetele întunecate, hidoase, ale colibelor, uşile cuprinse de o văpaie galbenă, cu umbre cocoşate înăuntru. Clipi, îşi scutură capul.

Imaginea nu dispărea, era reală. Ce era locul acesta? Nu era un sat din Guatemala, nu, nici vorbă. Auzi un răget strangulat de sălbatic ieşindu-i din gâtlej şi se îndepărtă, se îndepărtă de toate. Debora porni după el, croncănindu-i numele. O chică de paie negre, pelicule de gelatină strălucitoare în loc ochi. Câţiva dintre oamenii-umbră ieşeau cu mişcări spasmodice pe uşi, adunându-se în spatele ei, vorbindu-i lui Mingolla în limba diavolească. Nimicuri bolnave fără chip, demoni care se târau disciplinaţi. Mingolla se mai dădu câţiva paşi înapoi.

– Te văd! Ştiu ce eşti!

– E în regulă, David, vorbi femeia, zâmbindu-i.

Sigur! Credea că-l păcăleşte cu zâmbetul ei, dar nu-l putea prosti. Mingolla văzuse acel zâmbet inundându-i faţa, aşa cum se scurge ceva stricat prin fundul unui sac de hârtie după ce a stat în gunoi timp de o săptămână. Zâmbetul lacom al Reginei Diavolilor. Era vina ei, se asociase cu viaţa stricată din mâna lui şi făcuse lucruri vrăjitoreşti cu mintea lui. Îl făcuse să vadă până în străfundurile vrăjii scârboase în care ea trăia.

– Te văd, spuse el.

Se împletici, se clătină, împiedicându-se, şi se salvă fugind către oraş. Ferigi îi biciuiau picioarele, crengi îi plesneau faţa. Urzeli de umbre şi lumină îi ieşeau în cale, iar insectele sâcâitoare bâzâiau, cu sunetul scârţâit al metalului polizat. Sus, pe o colină ce se înalţa deasupra apei, zări un copac uriaş, stând singur în bătaia lunii. Un copac străbun, un copac

al magiei albe. Îl chema. Se opri lângă el, trăgând aer în piept. Lumina lunii se domoli, îl scăldă în raze argintii și Mingolla înțelese menirea copacului. O fântână de alb în pădurea întunecată, strălucind doar pentru el. Își strânse mâna stângă în pumn. Viața din interior zvâcni nebunește, ca și cum ar fi știut ce avea să urmeze. Mingolla cercetă cutele adânci ale scoarței și descoperi un punct de confluență. Se oțeli. Apoi lovi cu pumnul în trunchiul copacului. O durere scânteietoare îi străpunse brațul și țipă. Dar lovi copacul încă o dată, și încă o dată. Își lipi mâna strâns de trup, înăbușind durerea. Se umfla deja, devenind o mână caricaturală, fără încheieturi, dar nimic nu se mișca în interiorul ei. Malul râului, cu foșnetele și umbrele lui, nu-l mai amenința, fusese transformat într-un loc cu lumini obișnuite, cu umbre obișnuite, până și albul copacului avea o strălucire lipsită de magie.

– David! se auzi glasul Deborei, nu departe.

O parte din el voia să aștepte, să vadă dacă se transformase și ea într-o ființă nevinovată, obișnuită. Dar nu putea avea încredere în ea, nu putea avea încredere în sine și porni din nou la goană.

Mingolla prinse feribotul care traversa râul către malul vestic, gândindu-se că-l va găsi pe Gilbey, și că o doză din agresivitatea amicului său îl va aduce cu picioarele pe pământ. Se așeză la prora, lângă un grup de cinci soldați, dintre care unul vomita peste bord și, ca să evite conversația, se întoarse și privi

în apele negre care alunecau pe lângă ei. Lumina lunii tivea cu argint valurile mici și, printre acele sclipiri, vedea parcă, oglindită, curba frântă a vieții sale: un puști așteptând nerăbdător Crăciunul, desenând, primind laude, crescând fără griji până la liceu, sex și droguri, trecând peste asta, începând să deseneze din nou, și apoi, chiar când te-ai fi așteptat să vezi o formă mai plină de înțeles, curba era retezată, lăsată atârnând, cu evoluția demistificată și explicabilă. Își dădu seama cât de prostească fusese ideea de ritual. Ca un om pe patul de moarte, strângând în mână o sticluță de apă sfințită, se agățase de magie, când logica existenței se dovedise nefondată. Acum, legăturile fragile ale acelei magii se topiseră, și nimic nu-l mai sprijinea – se prăbușea prin zonele întunecate ale războiului, așteptând să fie înhățat de unul dintre monștrii săi. Își înălță capul și privi către malul vestic. Țărmul către care se îndrepta era negru ca aripa unui liliac și gravat cu formule secrete de lumină violentă.

Acoperișurile și palmierii se proiectau ca niște siluete pe pâcla în culori de curcubeu a neonului. Arcuri gazoase de roșu sângeriu, verde gălbui și indigo se zăreau între ele: fragmente de bestii strălucitoare. Vântul aducea țipete și muzică sălbatică. Soldații de lângă el râdeau și înjurau și doar unul continua să vomite. Mingolla își sprijini fruntea de balustrada de lemn, doar ca să simtă un punct de sprijin.

La Clubul Demonio, târfa cu sâni mari a lui Gilbey lenevea lângă bar, cu ochii în pahar. Mingolla

își croi loc printre dansatori, prin căldura, zgomotul și valurile de fum cu miros de lavandă. Când ajunse lângă târfă, aceasta arboră un zâmbet profesional și îi vârî mâna între picioare. O respinse.

– Unde-i Gilbey? strigă el.

Târfa îi aruncă o privire buimacă, apoi se dumiri.

– Meengolla? făcu ea.

El clătină din cap. Ea scotoci în poșetă și scoase o hârtie împăturită.

– Ees-tee... de la Geel-bee. Pen-trru mine, cinci do-llari.

Mingolla îi dădu banii și luă hârtia. Se dovedi a fi o broșură creștină cu un desen subțire în creion și cerneală, înfățișând un Iisus mâhnit, pe copertă și, sub desen, un imn al cărui prim vers spunea: „Sfârșitul e aproape!" Întoarse broșura și descoperi o însemnare de mână pe spate. Era tipică pentru Gilbey. Fără nici o explicație, fără nici un sentiment. Doar esențialul.

Am plecat în Panama. Dacă vrei să faci călătoria, vezi de un tip pe nume Ruy Barros, din Livingston. Te va rezolva. Poate ne vedem. G.

Mingolla crezuse că mintea i se limpezise, dar realitatea faptului că Gilbey dezertase nu îi intra nicicum în cap și, când încercă s-o facă să intre, rămase mai confuz ca oricând. Nu pentru că n-ar fi înțeles ce se întâmplase. Înțelegea perfect, ar fi putut să prezică asta. Ca un șobolan viclean care își văzuse galeria preferată blocată de o capcană,

Gilbey săpase pur și simplu o nouă galerie și dispăruse prin ea. Ce-l zăpăcea pe Mingolla era totala absență a punctelor de referință. Avusese impresia că el, Gilbey și Baylor triangulaseră realitatea, se localizaseră unul în raport cu altul pe o hartă de îndatoriri, locuri și evenimente, iar acum, că nici unul dintre ceilalți doi nu mai era, Mingolla se simțea complet rătăcit. Ieși din club, lăsându-se purtat de valul mulțimii, privind animalele de neon de deasupra barurilor. Un uriaș cocoș albastru, un taur verde, o țestoasă aurie, cu ochi roșii, fioroși. Un panteon diavolesc al omului-reclamă. De pe firmele luminoase se prelingeau șiroaie de culori, revărsând în aer o paloare bălțată, dând tuturor obiectelor din jur o înfățișare făinoasă.

Era de mirare, gândi Mingolla, că putea respira un asemenea aer grăunțos, decolorat, că nu-i venea să tușească. Totul era uimitor, ilogic. Tot ce vedea i se părea unic și impenetrabil, chiar și cele mai banale priveliști. Se pomeni holbându-se la oameni – la târfe, la copiii străzii, la un soldat care vorbea cu alt soldat, lovind ușor cu palma aripa jeepului său, de parcă ar fi fost cățelușul lui mare, kaki – și încercând să-și dea seama ce făceau de fapt, ce semnificație deosebită aveau pentru el acțiunile lor, ce indicii îi ofereau, indicii care l-ar putea ajuta să descâlcească hățișul propriei existențe. În cele din urmă, dându-și seama că avea nevoie de pace și de liniște, se îndreptă către baza aeriană, gândindu-se că va găsi o cușetă goală și va dormi, ca să-și limpezească

mintea. Dar când ajunse la drumeagul care ducea la podul neterminat, schimbă direcția, hotărând că nu era pregătit să facă față santinelelor și ofițerilor de serviciu. Hățișuri dese, bâzâind de insecte, îngustau drumul, până ce acesta deveni doar o potecă, iar la capătul lui se aflau un șir de capre de lemn. Se cățără peste ele și curând urca o pantă abruptă care părea că duce către un punct nu departe de luna argintie, greoaie.

În ciuda grămezilor de moloz și cartoane, betonul arăta pur în bătaia lunii, scăldat într-o strălucire vie, ca un crâmpei de lumină albă și pufoasă, încă neîntrupată în ceva palpabil, și, pe măsură ce urca, avea impresia că simte podul tremurând sub pașii lui, ca un nerv alb, sensibil. Parcă umbla în beznă, printre stele, într-o solitudine cosmică. Se simțea bine și al naibii de singur, poate puțin prea singur, cu vântul fluturând bucăți de carton și sunetele insectelor pierdute în urmă. După câteva minute, zări în față capătul zdrențuit al podului. Când ajunse acolo, se așeză cu grijă, bălăbănindu-și picioarele. Vântul bocea printre grinzi, smucindu-i gleznele; mâna îi pulsa și era fierbinte. Dedesubt, lumini multicolore se agățau de marginea neagră a țărmului estic, ca o colonie de alge bioluminiscente. Se întreba cât de sus se afla. Nu destul de sus, gândi el. O muzică îndepărtată se pierdea în vânt, delirul inepuizabil din San Francisco de Juticlan, și Mingolla își imagină că licărul stelelor era provocat de muzica aceasta purtată de vânt, ca un fum, peste ape.

Încercă să se gândească ce să facă. Nu-i trecură prea multe prin minte. Şi-l imagina pe Gilbey în Panama. Destrăbălându-se, îmbătându-se. Făcând exact ceea ce făcuse în Guatemala. Aici eşua ideea de dezertare pentru Mingolla. În Panama, i-ar fi frică; acolo, deşi poate că mâna nu i-ar mai tremura, poate s-ar dezvolta vreo altă convulsie malignă; acolo ar recurge la leacuri magice pentru bolile lui, fiindcă realul l-ar pune prea mult în primejdie ca să-şi tragă puterea din el. Şi, în cele din urmă, războiul va ajunge acolo. Iar dezertarea nu-i va fi slujit la nimic. Privi în depărtare, dincolo de jungla scăldată în lumina argintie a lunii, şi o parte esenţială din fiinţa sa i se revărsa parcă prin ochi, pătrunzând în şuvoiul vântului şi gonind, dincolo de Ferma Furnicii şi de craterele ei fumegânde, dincolo de teritoriul gherilei, dincolo de îngemănarea perfectă dintre cer şi linia orizontului, împinsă irezistibil mai departe, către un punct în care lumea se golea de vitalitate. Simţea că se goleşte şi el, devenind rece, pustiu şi greoi. Creierul îi era incapabil să gândească, capabil doar să înregistreze percepţii. Vântul aduse mirosuri proaspete, care îi dilatară nările. Întunecimea cerului se strânse în jurul lui, iar stelele erau mici pistrui galbeni, ca o părere. Nu dormi, dar ceva în el era adormit.

O şoaptă îl aduse înapoi de la marginea lumii. La început crezu că era doar o părere şi continuă să privească cerul, care se luminase de albastrul viu al

zorilor. Pe urmă, auzi șoapta din nou și aruncă o privire în spate. Înșirați pe pod, la vreo șapte metri depărtare, se aflau vreo zece copii. Unii în picioare, alții ghemuiți. Majoritatea erau îmbrăcați în zdrențe; câțiva erau înveșmântați în ramuri și frunze, iar alții erau goi-pușcă. Atenți, tăcuți. În mâini le sclipeau cuțite. Erau vlăguiți, cu părul lung și încâlcit, iar Mingolla, amintindu-și copiii morți pe care îi văzuse în dimineața aceea, fu cuprins, pentru o clipă, de teamă. Dar numai pentru o clipă. Teama se aprinse în el ca un cărbune stârnit de o adiere de vânt și apoi se stinse, în secunda următoare, înăbușită nu de rațiune, ci de perceperea acelor siluete zdrențăroase ca pe o șansă de a se preda. Nu era dornic să moară, dar nici nu voia să mai facă vreun efort pentru cauza supraviețuirii. Supraviețuirea, învățase Mingolla, nu era suprema prioritate a sufletului. Continuă să se uite țintă la copii. Felul în care stăteau îi amintea de un aranjament de la Muzeul de Istorie Naturală, înfățișând oameni de Neanderthal. Luna era încă pe cer și umbrele copiilor erau vag conturate, ca niște mâzgăleturi de grafit. În cele din urmă, Mingolla se întoarse, iar orizontul se zărea ca o linie distinctă de întunecime verde.

Se așteptase să fie înjunghiat și îmbrâncit, să cadă de-a dura și să-și frângă trupul în apele de culoarea oțelului, sub cerul luminat de primii zori. Dar, în schimb, un glas îi vorbi în ureche:

– Hei, *gringo*.

Ghemuit în spatele lui, se afla un băiat de paisprezece-cincisprezece ani, cu o față oacheșă, ca de maimuță, încadrată de un păr negru, încâlcit, până la umeri. Purta niște gioarse de pantaloni scurți. Pe frunte avea tatuat un șarpe încolăcit. Își înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă. Nedumerit. Poate că încerca să-l vadă pe adevăratul Mingolla prin straturile de falsă aparență. Scoase un mârâit gutural, ridicând cuțitul și răsucindu-l în fel și chip, lăsându-l pe Mingolla să-i remarce arma tăioasă, felul în care lumina lunii își croia drum de-a lungul lamei. Un cuțit de supraviețuire din dotarea armatei, cu un mâner de bronz. Mingolla pufni amuzat.

Băiatul păru alarmat de reacția lui; coborî cuțitul și îl mută în mâna cealaltă.

– Ce faci aici, *gringo*?

Lui Mingolla îi trecură prin minte mai multe răspunsuri, majoritatea cerând prea multă energie ca să fie rostite. Îl alese pe cel mai simplu:

– Îmi place aici. Îmi place podul.

Băiatul se uită chiorâș la Mingolla.

– Podul este magic. Știi?

– A fost o vreme când poate te-aș fi crezut, răspunse Mingolla.

– Trebuie să vorbești rar, omule, îi ceru băiatul, încruntându-se. Prea repede, nu înțeleg.

Mingolla își repetă comentariul și băiatul spuse:

– Ba crezi, *gringo*. Altfel de ce te-ai afla aici?

Cu o mișcare largă a brațului, descrise o continuare imaginară a direcției podului, către înălțimi:

– Acum, într-acolo duce podul. Nu are nici o legătură cu traversarea râului. E o bucată de piatră albă. Nu înseamnă același lucru ca un pod.

Mingolla era surprins să-și audă gândurile repetate ca un ecou de cineva care semăna atât de mult cu un hominid.

– Vin și eu aici, continuă băiatul. Ascult vântul, îl aud cântând în stâlpii de fier. Și aflu lucruri de la el. Pot vedea viitorul.

Zâmbi, dezvelindu-și dinții înnegriți și arătă către sud, spre Caraibe.

– Viitorul e în direcția aceea, prietene.

Lui Mingolla îi plăcu gluma; simțea o anumită afinitate pentru băiat, pentru oricine reușea să facă glume din postura băiatului, dar nu se putea gândi la un mod de a-și exprima aprecierea. În cele din urmă, spuse:

– Vorbești bine engleza.

– La naiba! Ce părere ai? Că, dacă trăim în junglă, vorbim ca niște animale. Rahat!

Băiatul înfipse în beton vârful cuțitului.

– Eu vorbesc engleza de când mă știu. *Gringos* sunt prea proști ca să învețe spaniola.

Un glas de fată răsună în spatele lor, aspru și poruncitor. Ceilalți copii se apropiaseră până la trei metri, cu chipurile lor sălbatice îndreptate către Mingolla, iar fata stătea puțin mai departe de ei. Avea obrajii supți și ochii adânciți în orbite. Peste pieptul ei plat, atârnau funii de păr roase. Pe oasele șoldurilor îi era agățată o zdreanță de fustă, pe care

vântul i-o împingea printre picioare. Băiatul o lăsă să termine, apoi îi dădu un răspuns lung, punctându-şi vorbele izbind de beton mânerul-rozetă al cuţitului, stârnind scântei la fiecare lovitură.

– Gracela, îi spuse lui Mingolla, vrea să te omoare. Dar eu cred că unii oameni sunt cu un picior pe tărâmul morţii şi, dacă îi ucizi, moartea te va lua şi pe tine. Ştii ce?

– Ce? făcu Mingolla.

– E adevărat. Tu şi cu moartea – băiatul îşi împreună mâinile – aşa sunteţi.

– Poate.

– Nu *poate*. Mi-a spus podul. Mi-a spus că va fi recunoscător dacă te las să trăieşti. Aşa că mulţumeşte-i podului. Magia pe care tu n-o crezi îţi salvează pielea.

Băiatul îşi schimbă poziţia şi se aşeză cu picioarele încrucişate.

– Gracelei nu-i pasă dacă trăieşti sau mori. Mi se pune contra doar fiindcă, după ce plec, va fi şefă. E nerăbdătoare.

Mingolla se uită la fată. Ea îl privi cu răceală – o mică vrăjitoare, cu ochi înguşti, păr răvăşit şi coastele ieşindu-i prin piele.

– Unde pleci? îl întrebă Mingolla pe băiat.

– Visez că voi trăi în sud. Visez că am un depozit plin de aur şi de cocaină.

Fata începu să-i ţină predici din nou, iar puştiul îi aruncă înapoi un şir de vorbe furioase.

– Ce i-ai spus? întrebă Mingolla.

– „Gracela, dacă mă enervezi, ți-o trag și te arunc în râu."

Îi făcu cu ochiul.

– Gracela e virgină, așa că își face probleme pentru prima parte a programului.

Cerul se lumina gri, brăzdat de dâre roz de lumină dinspre răsărit. Păsările se ridicau în cercuri din junglă, grupându-se în cârduri deasupra râului. În lumina crepusculară, Mingolla observă că pieptul băiatului era acoperit de cicatrici adânci: răni de cuțit care nu fuseseră tratate cum se cuvine. În păr îi erau încâlcite bucăți de plante, ca niște podoabe primitive.

– Spune-mi, *gringo*. Am auzit că acolo, în America, există o mașină cu suflet de om. E adevărat?

– Mai mult sau mai puțin.

Băiatul clătină grav din cap, cu bănuiala confirmată.

– Am mai auzit că americanii au construit o lume de metal în cer.

– Acum o construiesc.

– În casa președintelui vostru, există o piatră care înmagazinează mintea unui magician mort?

Mingolla chibzui cum se cuvine.

– Mă îndoiesc. Dar e posibil.

Vântul lovi podul cu un zgomot surd, făcându-l să tresară. Simți răcoarea vântului pe față și savură senzația. Faptul că putea găsi mici plăceri în viață îl sperie mai mult decât zgomotul neașteptat.

Fâșiile roz dinspre răsărit se împurpurau și se lărgeau; săgeți de lumină străpungeau văzduhul, colorând în mov pântecele unor nori ce pluteau jos,

pe cer. Mai mulţi copii începură să murmure la unison. O incantaţie. Vorbeau în spaniolă, dar, aşa cum rosteau cuvintele de-a valma, glasurile lor sunau guturai şi răutăcios - o limbă pentru troli. Ascultându-i, Mingolla şi-i imagină ghemuiţi în jurul focurilor, în desişuri de bambus. Cu cuţitele însângerate ridicate înspre soare, deasupra prăzii căzute. Făcând dragoste în nopţile blânde, în mijlocul vegetaţiei cărnoase, senzuale, ca în tablourile lui Rousseau, în timp ce sus, pe crengile copacilor, se încolăceau pitoni.

- E adevărat, *gringo*, zise băiatul, meditând încă, după toate aparenţele, la răspunsurile lui Mingolla. Acestea sunt vremuri afurisite.

Privi posomorât în jos, la râu. Vântul îi răvăşi smocurile de păr încâlcit.

Privindu-l, Mingolla începu să-l invidieze. În ciuda existenţei sale mohorâte, acest mic rege-maimuţă era mulţumit cu locul lui în lume, sigur de natura acestuia. Probabil se amăgea, dar îi invidia iluzia şi în special îi invidia visul de aur şi cocaină. Propriul lui vis fusese risipit de război. Ideea de a sta, mâzgălind culori pe pânză, nu-l mai atrăgea cu adevărat. După cum nici să se întoarcă la New York nu se gândea. Deşi supravieţuirea fusese prioritatea sa în toate aceste luni, nu încetase niciodată să se gândească la ce-i aducea supravieţuirea, iar acum nu credea că se putea întoarce. Îşi dădu seama că se obişnuise cu războiul, că putea să-i inhaleze toxinele. Aerul de pace, casa l-ar sufoca. Războiul era noua lui casă, noul lui loc cuvenit.

Apoi acest adevăr îl izbi cu puterea unei iluminări și înțelese ce trebuia să facă.

Baylor și Gilbey acționaseră în acord cu natura lor și va trebui să acționeze și el în acord cu a sa, ceea ce-l silea să ia calea acceptării. Își aminti povestea unchiului Moisés despre pilot și râse în sinea sa. Într-un fel, prietenul lui – cel pe care îl menționase în scrisoarea netrimisă – avusese dreptate în privința războiului, în privința lumii. Era plină de modele, de planuri, de coincidențe și cicluri care păreau să indice lucrarea unei puteri magice. Dar acestea erau rezultatul unui proces natural subtil. Cu cât trăiai mai mult, cu atât experiența ta era mai vastă, cu atât viața ta devenea mai complicată și, în cele din urmă, erai prins în mijlocul atâtor interacțiuni, o urzeală de circumstanțe, de emoții și de evenimente, încât nimic nu mai era simplu și totul era supus interpretării. Interpretarea, totuși, era o pierdere de timp. Până și cea mai logică interpretare era doar o încercare de a închide misterul într-o colivie și de a încuia ușa. Făcea viața atât de puțin misterioasă. Și era la fel de inutil să te lași stăpânit de modele, să te bazezi pe ele, să te supui regulilor mistice pe care le sugerau. Singurul lucru eficient pe care puteai să-l faci era să te înconjori de un zid de apărare. Trebuia să recunoști existența misterului, imposibilitatea de a cuprinde cu mintea situația în care te aflai și să te aperi împotriva ei. Să-ți întărești plasa, să-ți limpezești calea, să pui alarme. Trebuia să ai un plan agresiv. Trebuia să devii un monstru

în propriul labirint, la fel de brutal şi de perfid ca soarta de care căutai să scapi. Era genul de acceptare militantă pe care pilotul unchiului Moisés n-a avut şansa s-o etaleze, pe care Mingolla însuşi – deşi avusese ocazia – ratase momentul s-o etaleze. Acum înţelegea. Nici nu reacţionase la pericol şi nu îl înfruntase, nici nu folosise previziunea împotriva sa. Dar credea că ar fi capabil acum.

Se întoarse către băiat, gândindu-se că poate ar aprecia incursiunea în „magie" şi, cu colţul ochiului, zări un licăr de mişcare. Gracela. Venea în spatele băiatului, ţinând jos cuţitul, gata de atac. Din reflex, Mingolla îşi azvârli mâna rănită, pentru a o opri. Cuţitul îi crăpă marginea mâinii, se abătu în sus şi crestă umărul băiatului.

Durerea din mâna lui Mingolla era insuportabilă, orbindu-l pentru o clipă, apoi, când o prinse pe Gracela de antebraţ, pentru a o împiedica să-l înjunghie din nou, simţi o altă senzaţie, acoperită aproape cu totul de durere. Crezuse că fărâma de viaţă din mână murise, dar acum o simţea trepidând la marginile rănii, prelingându-se în şuvoiul gros de sânge ce i se revărsa peste încheietură. Încerca să se târască înapoi, înaintând şerpuit împotriva curentului, dar inima pompa cu putere şi în curând dispăru, picurând pe piatra albă a podului.

Nu apucă să simtă uşurare sau surpriză, să aibă vreo reacţie la cele întâmplate, că Gracela încercă să se elibereze. Mingolla se ridică în genunchi, o trase jos şi îi lovi de pod mâna care ţinea cuţitul. Acesta

alunecă, iar fata începu să lovească nebunește, să-l zgârie pe față, iar ceilalți copii se apropiară. Ridică mâna stângă până sub bărbia ei, gâtuind-o. Cu mâna dreaptă luă de jos cuțitul și îi propti vârful în piept. Copiii se opriră în loc, iar Gracela se lăsă moale. O simțea tremurând. Lacrimile îi șiroiau pe negreața obrajilor. Arăta ca o fată speriată, nu ca o vrăjitoare.

– *Puta!* strigă băiatul.

Se ridicase în picioare, ținându-se de umăr și aruncând fulgere către Gracela.

– E rău umărul? întrebă Mingolla.

Băiatul examină sângele strălucitor de pe vârful degetelor.

– Mă doare.

Făcu un pas înainte pentru a sta deasupra Gracelei, și îi zâmbi în jos. Își desfăcu nasturele de sus de la pantalonii scurți.

Gracela se crispă.

– Ce faci?

Mingolla se simțea dintr-odată responsabil față de fată.

– Am să fac ce i-am zis, amice.

Băiatul își desfăcu și restul nasturilor și ieși bâțâindu-se din pantaloni. Era deja pe jumătate excitat, ca și când violența l-ar fi stârnit.

– Nu, spuse Mingolla, dându-și seama, în timp ce vorbea, că nu era defel înțelept.

– Vezi-ți de viața ta, zise aspru băiatul. Pleacă de aici.

O prelungă și puternică rafală de vânt lovi podul. Lui Mingolla i se părea că vibrația podului, bătăile inimii și tremurul Gracelei erau coordonate de același puls pâlpâitor. Simți o relație aproape viscerală cu acel moment, una care nu avea nici o legătură cu grija sa față de fată. Poate, gândi el, era o punere în aplicare a noilor sale convingeri.

Băiatul își pierdu răbdarea. Strigă la ceilalți copii, hâșâindu-i cu gesturi aspre. Bosumflați, aceștia coborâră curba podului, așezându-se pe lângă parapet, lăsând calea liberă. Deasupra lor, sub cerul de levănțică, jungla se întindea către orizont, întreruptă doar de scobitura dreptunghiulară făcută de baza aeriană. Băiatul se așeză pe vine la picioarele Gracelei.

– În seara asta, îi spuse el lui Mingolla, podul ne-a unit. În seara asta, am stat, am discutat. Acum s-a sfârșit. Inima îmi spune să te ucid. Dar fiindcă ai oprit-o pe Gracela să taie adânc, îți mai dau o șansă. Trebuie să judece ea. Dacă spune că merge cu tine, noi – făcu semn către ceilalți copii – te vom omorî. Dacă spune că rămâne cu noi, atunci trebuie să pleci. Fără alte discuții, baliverne. Pleci pur și simplu. Pricepi?

Mingolla nu se temea, și absența fricii nu era născută din indiferență față de viață, ci din claritate și încredere. Era timpul să nu se mai dea înapoi din fața provocărilor, era timpul să le înfrunte. Născoci un plan. Nu încăpea îndoială că Gracela îl va alege pe el, va alege șansa de a trăi, indiferent cât de mică.

Dar înainte ca ea să poată lua o decizie, îl va ucide pe băiat. Apoi va fugi direct către ceilalți. Fără lider, s-ar putea să nu rămână uniți.

Nu era nu știu ce plan și nu-i plăcea ideea de a-i face rău băiatului, dar se gândi că s-ar putea să reușească să-l pună în aplicare.

– Înțeleg.

Băiatul i se adresă Gracelei. Apoi îi spuse s-o elibereze. Fata se ridică, frecând locul unde o înțepase cu cuțitul. Îi aruncă o privire sfioasă. Apoi băiatului. Își dădu părul la ceafă și își împinse pieptul în față, ca și cum s-ar aranja pentru doi pețitori. Mingolla era uimit de comportamentul ei. Poate, gândi el, trăgea de timp. Se ridică și se prefăcu că-și dezmorțește picioarele, furișându-se mai aproape de băiat, care rămăsese ghemuit lângă Gracela. Înspre răsărit, o minge roșie de foc limpezise orizontul. Lumina ei sângerie îl inspiră, îi întări hotărârea. Căscă și se apropie și mai mult, încleștându-și pumnul pe cuțit. Va trage pe spate capul băiatului, apucându-l de păr. Îi va tăia beregata. Pieptul îi pulsa. O tensiune îi creștea în tot trupul, cerându-i să acționeze, să se miște acum. Se stăpâni. Un singur pas ar fi de ajuns, încă unul, ca să fie absolut sigur. Dar, când era pe cale să facă pasul, Gracela întinse mâna și îl bătu pe băiat pe umăr.

Uimirea se zărise probabil pe chipul lui Mingolla, căci băiatul întoarse capul și râse grohăit.

– Credeai că te alege pe tine? Rahat! N-o cunoști pe Gracela, amice. *Gringos* i-au pârjolit

orașul. Mai bine l-ar pupa pe dracu' în fund, decât să dea mâna cu tine.

Rânji, îi mângâie părul.

– În plus, dacă mă satisface, poate o să spun: „O, Gracela, mai vreau." Și, cine știe? Poate îi convine.

Gracela se lăsă pe spate și își scoase fusta. Între picioare era aproape spână. Un zâmbet i se ivi în colțurile buzelor. Mingolla se holbă la ea uluit.

– N-am să te omor, *gringo*, zise băiatul, fără să ridice privirea.

Își plimba mâna pe burta Gracelei.

– Ți-am spus că nu ucid un om care e atât de aproape de moarte.

Râse din nou.

– Arătai destul de caraghios încercând să te furișezi în spatele meu. Mi-a plăcut să te urmăresc.

Mingolla era perplex. Tot timpul cât își făcuse curaj să ucidă, lăsând la o parte teama și repulsia, nu făcea decât să-i ofere băiatului o distracție. Lama cuțitului îi desena parcă furia într-o formă compactă, și Mingolla vru să-și ducă la îndeplinire atacul, să spintece acest mic animal care îl batjocorise; însă umilința se amestecă cu furia, neutralizând-o. Otrava furiei îl cutremură și simțea fiecare efect al durerii și al oboselii în trup. Mâna îi zvâcnea, umflată și palidă, ca mâna unui cadavru. Fu cuprins de slăbiciune. Și de ușurare.

– Du-te! spuse băiatul.

Se întinse lângă Gracela, sprijinit într-un cot și începu să se joace cu un sfârc.

Mingolla făcu câțiva pași șovăielnici. În urma lui, Gracela scoase un scâncet și băiatul șopti ceva. Furia lui Mingolla se reaprinse – îl uitaseră deja! –, dar continuă să se îndepărteze. Când trecu pe lângă ceilalți copii, unul îl scuipă și altul aruncă o pietricică. Își pironi ochii pe betonul alb care îi aluneca sub picioare.

Când ajunse în mijlocul podului, se întoarse. Copiii îi înghesuiseră pe Gracela și pe băiat spre capătul podului, acoperindu-i cu trupurile lor. Cerul devenise gri-albăstrui în spatele lor, și vântul le purta glasurile în depărtări. Cântau un cântec răgușit, voios, care suna ceremonios. Furia lui Mingolla se domoli, sentimentul de înjosire se pierdu. Nu avea de ce să-i fie rușine; deși acționase nechibzuit, făcuse asta de pe o poziție de putere și nici o fărâmă de ridicol nu putea diminua acest lucru. Lucrurile aveau să se rezolve. Da, se vor rezolva! Le va face el să meargă.

O vreme privi copiii. De la distanța aceasta, cântecul lor avea o sălbăticie emoționantă și, lăsându-i în urmă, simțea o urmă de nostalgie. Se întrebă ce se va întâmpla după ce băiatul va termina cu Gracela. Nu era îngrijorat, doar curios. Așa cum te simți când te gândești că ai putea pleca de la un film înainte de marele final. Va supraviețui oare eroina? Dreptatea va izbândi? Supraviețuirea și dreptatea vor aduce oare, ca rezultat, fericirea? Curând, capătul podului fu inundat de razele aurii ale soarelui. Copiii parcă se întunecau și se topeau în focul

sacru. Era o rezolvare suficientă pentru Mingolla. Azvârli cuțitul Gracelei în râu și coborî podul în a cărui vrajă nu mai credea, îndreptându-se către războiul al cărui mister și-l însușise.

V

La baza aeriană, Mingolla luă poziție lângă elicopterul Sikorsky, care îl adusese la San Francisco de Juticlan; îl recunoscuse după cuvintele *Șoapta Morții*, pictate cu litere de foc. Își sprijini capul de litera *g* și își aminti cum Baylor se ferise de litere, îngrijorat că i-ar putea transmite vreo substanță mortală. Pe Mingolla atingerea nu-l deranja. Flăcările pictate îi încălzeau creierul, stârnind gânduri încete și nedefinite ca un fum. Gânduri liniștitoare, care nu luau forma vreunei imagini sau idei. Doar un bâzâit domol al activității mentale, ca torsul unui motor. Baza aeriană se trezea la viață în jurul lui. Jeepuri care plecau de lângă cazarmă, câțiva ofițeri care inspectau fuzelajul unui avion de marfă, un tip care repara un stivuitor. Pace, tihnă. Închise ochii, aținându-se, lăsând soarele și flăcările pictate să-l învăluie în căldura lor, una adevărată, alta imaginară.

Cândva, mai târziu – cât de târziu, nu avea cum să-și dea seama –, o voce spuse:

– Ți-ai făcut praf mâna, nu-i așa?

Cei doi piloți stăteau la ușa carlingii. În costumele lor negre de zbor, cu coifurile pe cap, nu

arătau nici straniu, nici excentric, ci doar ca niște creaturi ale pericolului funcțional. Maeștri ai Mașinăriei.

– Mda, făcu Mingolla. Am cam făcut-o praf.

– Cum s-a întâmplat? întrebă pilotul din stânga.

– Am lovit un copac.

– Trebuie să fi fost al naibii de beat ca să lovești un copac, zise pilotul din dreapta. Copacii nu se duc nicăieri dacă-i lovești.

Mingolla scoase un sunet nedefinit.

– Băieți, mergeți sus, la Fermă?

– Normal. Ce-i cu tine, amice? Te-ai săturat de femei dezmățate? (Pilotul din dreapta.)

– Așa cred. Mă luați și pe mine?

– Bineînțeles, răspunse pilotul din stânga. Ce-ar fi să te urci în față? Poți să stai în spatele nostru.

– S-a făcut, răspunse, și se urcă în carlingă.

Unul dintre piloți spuse:

– Nu m-am gândit c-o să-i mai vedem pe băieții ăștia.

Mingolla se legă cu centura în scaunul de observație, în spatele copilotului. Presupusese că va urma o îndelungată verificare tehnică, dar, de îndată ce motoarele se încălziră, elicopterul se ridică și vira spre nord. Cu excepția armelor, nici unul dintre sistemele de apărare nu a fost activat. Radarul, imaginile termice și afișajul de teren aveau ecranele goale. Un tremur nervos îi străbătu mușchii stomacului, în timp ce Mingolla se gândea la diferitele pericole la care erau expuși piloții din

cauza încrederii oarbe în căştile lor miraculoase, dar starea lui de nervozitate fu subsumată de ritmurile şoptite ale rotoarelor şi de senzaţia de putere pe care i-o inspira elicopterul. Îşi aminti că mai avusese o senzaţie similară de putere şi siguranţă când a stat la comanda tunului său. Nu a lăsat niciodată sentimentul să crească, nu l-a lăsat să-i dea autoritate. Nu fusese niciodată nebun.

Urmară cursul nord-estic al râului, care şerpuia printre dealurile acoperite de junglă, ca o bucată de sârmă ghimpată de oţel albăstrit. Piloţii râdeau şi glumeau, iar zborul ajunse să aibă aerul unei călătorii cu doi vechi camarazi, care mergeau spre nicăieri, uşuratici şi plini de bere gratis. La un moment dat, copilotul se făcu auzit prin boxele de bord, lansându-se într-un cântec country trist.

Când ne sărutăm, iubito
buzele ni se-ntâlnesc,
Şi când tu nu eşti cu mine
te doresc.
Când mi-ai tăiat câinele-n două
am fost deprimat,
Când în piept mi-ai tras un glonţ,
inima mi-ai sfărâmat.

În timp ce copilotul cânta, pilotul legăna elicopterul într-o parte şi în alta, acompaniindu-l ca un om beat şi, după ce cântecul se sfârşi, îi strigă lui Mingolla.

– Îţi vine să crezi că nemernicul ăsta a compus cântecul? E adevărat! Pune mâna şi pe chitară. E un geniu!

– E un cântec grozav, spuse Mingolla, şi vorbea serios. Cântecul îl făcuse fericit şi nu era puţin lucru.

Zburară, legănându-se în văzduh, cântând primul vers iar şi iar. Dar apoi, când lăsară râul în urmă, păstrând direcţia nordului, copilotul arătă către o porţiune de junglă din faţă şi strigă:

– Fasolari! Cvadrantul patru! I-ai prins?

– I-am prins! spuse pilotul.

Elicopterul Sikorsky se înclină, îndreptându-se spre junglă, se cutremură şi, de dedesubt, ţâşniră flăcări. O clipă mai târziu, o brazdă imensă de junglă izbucni într-un imens şuvoi marmorat de fum şi foc.

– U-hu! strigă copilotul, triumfător. *Şoapta Morţii* loveşte din nou!

Cu armele scuipând flăcări, se năpustiră prin vălurile de fum întunecat. Pogoane de pădure ardeau şi atacul continua. Mingolla scrâşni din dinţi şi, când în cele din urmă focul încetă, îngrozit de această nebunie, se prăbuşi cu capul în jos. Dintr-odată începu să pună la îndoială capacitatea sa de a face faţă nebuniei de la Ferma Furnicii şi îşi aminti toate motivele de teamă.

Copilotul se întoarse către el:

– N-ai nici un motiv să arăţi aşa posomorât, omule. Eşti al naibii de norocos, ştiai?

Pilotul începu să vireze către est, înspre Ferma Furnicii.

– Cum îți dai seama? întrebă Mingolla.

– Am o imagine clară despre tine, amice. Pot să-ți spun sigur că nu vei mai fi mult timp la Ferma Furnicii. Nu mi-e clar de ce sau altceva. Dar presupun că o să fii rănit. Totuși, nu grav. Doar o rană care să te trimită acasă.

Când pilotul încheie virajul, o rază de soare pătrunse pieziș în carlingă, luminând vizeta copilotului și, pentru o fracțiune de secundă, Mingolla putu distinge umbra nedeslușită a chipului de dedesubt. Părea deformat și plin de umflături. Imaginația sa adăugă detalii. Excrescențe bizare, obraji crăpați, un ochi împăienjenit, închis. Ca o față dintr-un film despre mutanții nucleari. Era tentat să creadă că văzuse toate astea cu adevărat; diformitățile copilotului ar valida prezicerea sa despre un viitor în siguranță. Dar Mingolla respinse tentația. Îi era frică de moarte, frică de ororile ce i le rezerva viața la Ferma Furnicii, însă nu mai voia să aibă de-a face cu magia... doar dacă exista magie în viața de bun soldat. În respectarea ordinelor, în practicarea violenței.

– Poate că mâna îl va duce acasă, spuse pilotul. Mâna aia mi se pare destul de distrusă. Arată ca o rană de un milion de dolari.

– No, nu cred că e mâna, zise copilotul. E altceva. Nu contează, o să-i reușească figura.

Mingolla își vedea propria față perindându-se pe plasticul negru al căștii copilotului. Era strâmbă și palidă, atât de nefamiliară, încât, pentru o clipă,

crezu că fața ar putea fi un vis urât pe care îl avea copilotul.

– Ce naiba e cu tine, omule? întrebă copilotul. Nu mă crezi?

Mingolla voia să-i explice că atitudinea sa nu avea nici o legătură cu credința sau necredința, că semnala intenția de a obține un viitor sigur asigurându-și prezentul, dar nu putea să-și găsească cuvintele pe care copilotul le-ar putea accepta. Probabil copilotul s-ar referi din nou la vizeta lui ca la o mărturie a realității magice sau poate ar arăta în sus, unde – din cauză că plasticul cabinei devenise opac sub impactul luminii solare – soarele părea acum că plutește într-o beznă fumurie: o sferă de foc, cu o coroană curgătoare, ca unul dintre acele simboluri cabalistice dăltuite pe vechile sigilii. Avea o înfățișare nefastă, înfricoșătoare și, deși Mingolla nu era mișcat de această imagine, știa că pilotul va vedea în ea un semn puternic.

– Crezi că mint? întrebă furios copilotul. Crezi că ți-aș vinde gogoși când vine vorba despre așa ceva? Omule, nu te mint! Își dau cuvântul meu nenorocit de onoare!

Zburară spre est, în soare, aducând cu ei șoapta morții, într-o lume travestită într-o vrajă însângerată, deasupra sălbăticimii verzi, întunecate, unde războiul prinsese rădăcini, unde oamenii în costume blindate luptau fără nici un motiv împotriva oamenilor care purtau scorpioni de bronz pe berete, unde oameni nebuni, pierduți, rătăceau prin

lumina mistică a Zonei de Foc Smarald şi vrăjitorii minţii născoceau lucruri încă nevăzute. Copilotul îşi înclină sfera neagră a căştii către Mingolla, aşteptând un răspuns. Dar Mingolla se uita la el cu privirea pierdută şi, după o vreme, copilotul întoarse capul.

RADIANT GREEN STAR

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

Cu câteva luni înainte să împlinesc treisprezece ani, mama mi s-a arătat în vis și mi-a explicat de ce m-a trimis să trăiesc cu circul, cu șapte ani în urmă. Visul era un Mitsubishi, cred, în stilul seriei de biocipuri Moonflower, care stabilesc standardele pornografiei în ziua de azi; fusese programat să se activeze imediat ce nivelul meu de testosteron atinge un anumit nivel și prezenta o femeie asiatică, pe al cărei corp mama și-a lipit imaginea propriului chip. Mi-am închipuit că trebuie să fi fost foarte grăbită, deci obligată să folosească materialele pe care le-a avut la îndemână; totuși, ținând cont de urzelile machiavelice din istoria familiei noastre, mai târziu mi-am pus problema dacă nu cumva modificarea cipului pornografic n-a fost intenționată, menită să genereze conflicte oedipiene care să dea mesajului ei un caracter de maximă urgență.

În vis, mama mi-a spus că, la optsprezece ani, voi intra în posesia unui fond fiduciar instituit de tatăl ei, avere care mă va transforma în cel mai bogat om din Vietnam. Dacă urma să rămân în grija ei, se

temea că tata m-ar fi silit să-i cedez lui controlul asupra banilor, apoi m-ar fi ucis. Să mă trimită să locuiesc cu vechiul ei prieten, Vang Ky, era singurul mijloc prin care îmi putea garanta siguranța. Dacă toate mergeau conform planului, aveam la dispoziție câțiva ani ca să hotărăsc dacă era în interesul meu să-mi cer drepturile asupra fondului sau să-l ignor, continuând să trăiesc în siguranța anonimatului. Era încredințată că Vang mă va educa în așa fel încât să iau hotărârea cea mai potrivită.

Nu mai e nevoie să spun că m-am trezit din vis cu lacrimi în ochi. La scurtă vreme după ce am apărut la ușa lui, Vang m-a anunțat că mama a murit și că probabil tata se făcea vinovat de moartea ei; dar această nouă dovadă a perfidiei tatălui meu, totodată a curajului și afecțiunii mamei mele, amestecată cum era cu erotismul confuz intens, mi-a redeșteptat amărăciunea și mi-a accentuat senzația că sunt un rătăcit. Mi-am petrecut noaptea alungându-mi disperarea numai cu orăcăitul straniu al brotacilor, care-mi tulbura mintea de parcă ar fi fost o formă de viață parazitară, și separată de mine, dar și ostilă mie în același timp.

A doua zi dimineața, l-am căutat pe Vang, i-am povestit visul și l-am întrebat ce să fac. Stătea la masa de scris din rulota lui micuță și dezordonată care-i servea drept locuință și birou și se uita peste conturi; un bărbat bolnăvicios, spre șaptezeci de ani, cu păr alb tuns foarte scurt, îmbrăcat cu o cămașă deschisă la guler și pantaloni verzi de bumbac. Avea

fața alungită, mai ales de la pomeți la maxilar, și trăsături delicate, aproape feminine, o combinație de caracteristici care-i confereau un aspect viclean, de vrăjitor; dar, deși capabil de viclenie și deși îl bănuiam câteodată că posedă puteri supranaturale, cel puțin în ce privește abilitatea lui de a scoate la iveală relele pe care le făceam, în clipa aceea l-am simțit un suflet închis în sine, care considera că lumea nu se folosește de el cum trebuie și ale cărui interese, în afara circului, se limitau la cărți și caligrafie. Uneori mai trăgea dintr-o pipă cu opiu, dar altfel nu avea vicii. Acum însă sunt uimit că, deși mi-a povestit despre familia și cariera lui în guvern (zicea că-și păstrase relațiile), despre viața lui plină de bucurii și de greșeli făcute din pasiune, se pregătea să le lase pe toate în urmă și să se retragă din lumea simțurilor.

– Trebuie să studiezi situația, îmi spuse, schimbându-și poziția în scaun, mișcare ce zgudui peretele din spate și deranjă pliantele stivuite pe dulăpiorul de deasupra capului.

Unul alunecă spre masa de scris; îl dădu la o parte cu mâna și pliantul pluti scurt în fața mea, ca susținut de mâna unui spirit, imaginea pastelată și detaliată a unui cort impresionant – mult mai impresionant decât cel în care ne dădeam noi reprezentațiile – și a legendei scrise de mână, anunțând sosirea iminentă a circului Radiant Green Star.

– Trebuie să afli tot ce este posibil despre tatăl tău și asociații lui, continuă Vang. Așa îi vei descoperi

punctele slabe şi cele tari. Dar, înainte de toate, trebuie să trăieşti mai departe. Bărbatul în care te vei transforma va hotărî cum să folosească mai eficient cunoştinţele pe care le-ai acumulat. Nu trebuie să permiţi ca scopul studiilor tale să devină o obsesie, căci altfel, judecata lui va fi înceţoşată. Firește, e mai uşor de zis, decât de făcut. Dar, dacă eşti cumpătat, vei reuşi.

L-am întrebat unde să caut informaţiile necesare, iar el şi-a îndreptat stiloul spre alt dulăpior, unul cu uşă de sticlă, care conţinea notesuri şi teancuri de hârtie pentru imprimantă; sub el, o pisică galbenă cu dungi maronii dormea pe un aparat de radio stricat, aflat pe un scrin, lângă fotografiile înrămate ale soţiei, fiicei şi nepotului lui Vang, toţi morţi, îmi povestise el, cu ani în urmă, într-un accident de avion.

– Începe de aici. Când ai terminat, prietenii mei din guvern ne vor pune la dispoziţie evidenţa datelor financiare ale tatălui tău, plus alte materiale.

Am făcut un pas precaut spre dulăpior – era greu să avansezi printre teancurile de reviste şi ziare şi cutiile cu dosare de pe podeaua rulotei, dar Vang îmi făcu semn cu mâna să mă opresc.

– Mai întâi, trebuie să trăieşti. O să ai la dispoziţie câteva ore pe zi ca să studiezi, dar, înainte de orice, eşti membru al trupei mele. Fă-ţi datoria. După aceea, o să ne aşezăm amândoi şi-o să facem un program.

Pe birou, în afară de calculator, mai erau o ceaşcă de cafea cu caimac de zahăr şi albuş şi un vas

de plastic, cu câteva felii de pepene. Mi-a oferit una și s-a așezat cu mâinile împreunate pe stomac, privindu-mă în timp ce mâncam.

– Vrei să petreci puțin timp singur, în amintirea mamei tale? Cred că ne putem descurca fără tine o dimineață.

– Nu acum, i-am răspuns. Poate mai târziu...

Am terminat felia de pepene, am așezat coaja pe farfurie și m-am îndreptat spre ușă, dar m-a chemat înapoi.

– Philip, nu pot schimba trecutul, dar te asigur că pot schimba viitorul, într-o anumită măsură. Te-am numit moștenitorul meu. Într-o zi, circul va fi al tău. Tot ce am va fi al tău.

M-am uitat la el cu ochi holbați, fără să fiu convins că era serios, deși îmi vorbise cât se poate de limpede.

– Chiar dacă nu e un cadou grozav, într-o zi s-ar putea să descoperi că valorează mult mai mult.

I-am mulțumit plin de efuziune, dar s-a strâmbat și mi-a făcut semn din mână să tac. Îl stânjeneau manifestările afectuoase. M-a trimis încă o dată să-mi văd de treabă.

– Du-te la maior imediat ce ai o clipă liberă. A petrecut o noapte grea. Știu că ți-ar fi recunoscător să-i ții companie.

Radiant Green Star nu era un circ în stil tradițional, care să dea spectacole călătorind dintr-un loc într-altul, ca în secolul trecut. Cât timp am petrecut eu în el, n-am avut niciodată mai mult de opt

acrobați și o mână de animale exotice, care suferiseră anumite modificări genetice: doi tigri pitici, cu mâini în loc de labe, o maimuță capabilă să rostească treizeci și șapte de cuvinte, și altele. Reprezentațiile noastre nu erau deloc pretențioase; nu concuram nici pe departe cu cele din Hanoi sau Hue sau Saigon, nici cu cele din sate, ca să fiu sincer. Dar țăranii ne priveau ca pe-o legătură cu trecutul pe care-l venerau, iar farmecul primitiv al spectacolelor noastre era un balsam pentru dorul lor – ca și cum purtam cu noi trecutul peste tot și le alimentam iluziile, preferând mai ales zone rurale care, măcar aparent, aparțineau altui secol. Chiar dacă se ivea ocazia, Vang refuza să dăm spectacole în centre foarte populate, din cauza – zicea el – mitelor și taxelor de autorizație exorbitante pretinse de oficialitățile de acolo. Astfel, în primii optsprezece ani din viața mea, nu m-am aventurat în nici un oraș și am ajuns să-mi cunosc țara așa cum fac turiștii, conducând întruna prin ea, izolat în mijlocul trupei de circ. Am traversat nordul și centrul Vietnamului în trei camioane rablagite, alimentate cu gaz, dintre care unul tracta rulota lui Vang, și ne-am ridicat corturile pe pășuni și în curțile școlilor și pe terenuri de fotbal, dar niciodată nu stăteam mai mult de două-trei nopți într-un loc. Uneori, ca să putem organiza un spectacol particular sponsorizat de câte o familie avută, ne uneam forțele cu alte trupe; dar lui Vang nu-i convenea să participe la asemenea evenimente, pentru că mulțimea prea mare

din jurul lui agita reprezentația și îi punea în pericol sănătatea oricum șubredă.

Maiorul a rămas pentru mine o taină până în ziua de astăzi. Nu știu dacă era într-adevăr cine pretindea; cred că nu știa sigur nici *el* – de câte ori vorbea despre identitatea lui, se exprima vag și încurcat, iar singurul lucru pe care îl rostea ferm era că rămăsese orfan din fragedă copilărie, fusese crescut de un unchi și o mătușă și, neînsurat fiind, era ultimul reprezentant al familiei sale. Mai mult, nu e sigur că ceea ce susținea era produsul amintirilor, al iluziilor sale ori al unui implant. Spre binele publicului nostru, am luat de bune spusele lui și l-am numit maiorul Martin Boyette, ultimul prizonier care a supraviețuit războiului, trecut bine de o sută de ani și foarte desfigurat, din cauza experimentelor de manipulare genetică prin intermediul virusurilor – așa a spus un medic din Hanoi, care l-a tratat când a făcut o criză. Asemenea experimente ilegale fuseseră foarte frecvente în sud-estul Asiei la începutul secolului, deci concluzia medicului nu părea nefondată. Maiorul Boyette însuși nu-și amintea nimic despre procesul în urma căruia ajunsese să aibă o înfățișare monstruoasă și – dacă era să-i dai crezare – să trăiască așa de mult.

În ziua aceea ne așezasem tabăra lângă satul Cam Lo, iar cortul maiorului fusese ridicat la marginea junglei. Îi plăcea jungla, cu zgomotele și umbrele ei, cu senzația de siguranță pe i-o dădea. Îl îngrozea ideea de a sta în aer liber, așa că, ori de câte ori îl

conduceam la cortul cel mare, mergeam alături de el și-i țineam umbrela deasupra capului, ca să nu vadă cerul și să-l protejăm de privirea lui Dumnezeu și a omului. Dar, odată intrat în cort, ca și cum structura oficială a spectacolului îi anihila aversiunea față de spațiul deschis și priviri curioase, se înfățișa plin de mândrie și se ducea la staluri, făcându-i pe copii să se ascundă rușinați, iar pe femei să-și acopere ochii. Pielea îi atârna în multe straturi negre și groase (era afro-american) și când își ridica brațele, straturile de sub ele se întindeau ca aripile de liliac; fața lui, pe jumătate ascunsă sub o mască de șaluri de piele, aducea cu chipul tulburător pe care-l distingi în spiralele scoarței de copac, vag umană ca formă, dar animată de o forță mai fierbinte decât sufletul omenesc, deși mai puțin conștientă de sine. Ochii negri îi luceau, fosforescenți. Nu purta decât o cămașă gri zdrențuită și mergea șontăcăind, sprijinit într-un baston tăiat dintr-un arbore de papaia tânăr – semăna cu un profet care tocmai a ispășit o pedeapsă în iad, pârlit și negru ca smoala, vrăjitor și aducător de nenorociri. Dar când începea să vorbească și spunea povești din război, despre eroii Viet Cong cu destin crud și forțele supranaturale cărora le-au cerut ajutorul, toate rostite cu glas gros, răgușit, aerul lui de suferință și amenințare dispărea, iar urâțenia devenea unealta lăuntrică a puterii lui, de parcă era un poet care și-a sacrificat strălucirea de suprafață ca să-și poată reda mai elocvent frumusețea interioară. Spectatorii erau cuceriți,

teama lor se transforma în încântare şi îl salutau cu aplauze frenetice... dar ei nu l-au văzut niciodată cum l-am văzut eu în dimineaţa aceea: o matahală decrepită, pradă aiurelilor senilităţii şi clipelor de teroare maximă, care tresărea la auzul oricărui zgomot din afara cortului, aşezată în propria murdărie, prea slăbită sau prea nepăsătoare ca să se mişte.

Când am intrat în cort, strâmbându-mă din cauza duhorii, îşi ascunse faţa în umăr şi încercă să se acopere cu straturile puturoase ale pielii. Am vorbit încet, tandru, ca în faţa unui animal înfricoşat, ca să-l conving să se ridice. Odată în picioare, l-am spălat, aruncând găleţi de apă pe pielea lui contorsionată; la sfârşit, când m-am declarat mulţumit de mine că făcusem o treabă bună, am târât în cort crengi proaspăt tăiate şi i-am făcut un loc curat în care să stea. Nesigur pe picioare, se aşeză pe crengi şi începu să mănânce din castronul cu orez şi legume pe care i l-am adus ca dejun; făcea cocoloaşe cu degetele şi le vâra adânc în gură – adesea înghiţea cu greutate.

– E bun? l-am întrebat.

Îmi răspunse cu un mormăit. În semiîntunericul din cort, petele dubioase din ochi îi străluceau.

Nu suportam să am grijă de maior (poate că tocmai de asta m-a pus Vang să mă ocup de el). Îmi repugna înfăţişarea lui şi, cu toate că războiul încetase de mult să fie o chestiune arzătoare, îmi repugna şi realitatea lui istorică adeverită. Fiind pe jumătate american şi pe jumătate vietnamez, mă

simțeam de două ori năpăstuit de epoca pe care o reprezenta. Dar în dimineața respectivă, poate din cauză că mesajul de la mama m-a vaccinat împotriva obișnuitelor mele prejudecăți, maiorul mă fascina. Parcă mă uitam cum mănâncă o creatură mitologică, o himeră sau un soi de sfinx, și mi s-a părut că văd în el sufletul povestitorului inspirat, fărâma luminoasă de ființă care încă mai ardea sub masca ruginită de pe chip.

– Știi cine sunt? l-am întrebat.

Înghiți și se holbă la mine cu ochi fosforescenți, înspăimântați. Am repetat întrebarea.

– Philip, răspunse el monoton, accentuând ambele silabe, ca și cum numele meu era un cuvânt pe care fusese învățat să-l rostească fără să-l înțeleagă.

M-am întrebat dacă era – așa cum suspecta Vang – un om obișnuit transformat într-un monstru, îndopat cu povești glorioase și amintiri false, toate primite drept pedeapsă pentru o fărădelege imposibil de ghicit sau doar în urma unui capriciu crud. Sau chiar era cine pretindea? Un monstru al istoriei, un mesager din alte vremuri, ale cărui istorisiri conțineau crâmpeie de adevăr, așa cum cipul mamei mele conținuse adevărul rostit de ea? Nu știam sigur decât că Vang l-a cumpărat de la un alt circ și că fostul lui stăpân îl găsise trăind în junglă, în provincia Quan Tri, ținut în viață de sătenii miloși dintr-un sat apropiat, care vedeau în el întruchiparea unui spirit.

Când şi-a terminat orezul, l-am rugat să-mi povestească despre război, aşa că s-a lansat într-una dintre poveştile lui mistice. Dar l-am oprit, spunându-i:

– Vorbeşte-mi despre războiul adevărat. Cel în care ai luptat.

Tăcu o vreme, apoi când, în cele din urmă, începu să vorbească, nu o făcu în stilul vibrant cu care-şi întreţinea publicul, ci în şoaptă, cu mare efort:

– Am ajuns la baza de artilerie... tot efectivul. Zece mai. O mie nouă sute şaizeci şi şapte. Inginerii tocmai terminaseră construcţia şi... şi... mai era încă..., se opri să-şi tragă respiraţia. Baza era lângă frontiera cu Laosul. Dădea într-o plantaţie de cauciuc desfrunzită. Numai praf roşu şi gol cât vedeai cu ochii... şi sârme. Dar în spate... jungla... prea aproape. Au înclinat bateriile la maximum. Copacii s-au aplecat toţi în aceeaşi direcţie... ca trântiţi la pământ... de o mână invizibilă.

Povestea, deşi rostită cu greu, prindea contur. Maiorul făcea gesturi moi ca s-o dinamizeze, mişcări care făceau ca straturile de piele să alunece şi să se frece unele de altele; sclipirile din pupile se intensificau. Ochii lui erau ferestre deschise spre un câmp de luptă noaptea, într-un loc îndepărtat de noi, la mulţi kilometri în spaţiu şi în timp.

– Din cauza prafului roşu, i-am zis Baza Rubinie. Dar praful nu avea culoarea rubinelor, ci a sângelui uscat. Luni de zile ne-am păstrat poziţia, rezistând simbolic. Ne aşteptasem la opoziţie serioasă şi nu ne plăcea să stăm acolo zi după zi fără să facem

nimic, decât să trimitem patrule de recunoaştere. Am încercat să menţin disciplina, dar s-a dovedit o sarcină imposibilă. Toţi se prefăceau bolnavi. Medicamentele dispăreau cu viteză uimitoare. Dacă ar fi fost să aplic legea, aş fi putut aduce acuzaţii împotriva oricărui om din bază. Dar ce rost ar fi avut? Nu se dădea, propriu-zis, un război. Eram angajaţi într-o acţiune de aşteptare. Fie nu primeam nici o indicaţie, fie eram induşi în eroare. Aşa că m-am mulţumit să păstrez impresia de disciplină, în timp ce arşiţa verii şi musonul topeau ambiţia oamenilor. A venit luna octombrie şi ploile s-au rărit. Nu se vedea nici urmă de activitate inamică, dar aveam senzaţia că se pregătea ceva de amploare. Am stat de vorbă cu comandantul de batalion. Şi el credea la fel. Mi s-a spus că aveam informaţii că inamicul punea la punct o campanie de toamnă şi de iarnă până la *Tet*, anul nou vietnamez. Dar nimeni nu le-a luat în serios. Cred că nici eu. Eram un soldat profesionist, inactiv de şase luni, şi ardeam de nerăbdare să lupt. Eram atât de dornic de acţiune, încât n-am mai judecat cum trebuie. Am ignorat semnele, am... am refuzat... am...

Se întrerupse şi arătă cu mâna în aer. O vedenie, probabil. Apoi scoase un strigăt de durere, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să tremure ca prins de friguri.

Am rămas cu el până când, extenuat, căzu într-un fel de amnezie, cu privirea goală îndreptată spre pământ. Stătea perfect nemişcat. Dacă aş fi dat

peste el în junglă, probabil că l-aș fi confundat cu niște rădăcini care împrumutaseră un aspect antropomorf hidos. Numai respirația lui lipicioasă arăta că e viu. Nu știam ce să cred despre povestea lui. Stilul simplu în care povestea era foarte diferit de cel al istorisirilor lui obișnuite, ceea ce îi conferea credibilitate; dar mi-am adus aminte că, ori de câte ori era întrebat despre identitatea lui, răspundea în același fel. Totuși, ambiguitatea tragediei sale personale nu m-a făcut mai puțin fascinat de misterul lui. Ca și cum, ștergând de praf o vază de pe șemineu, am întors-o pentru prima oară ca să-i cercetez fundul și am descoperit acolo un labirint gravat, în al cărui circuit întunecat ochiul meu s-a pierdut, atras de promisiunea că, dacă voi fi vreodată capabil să descifrez semnul ascuns din mijlocul lui, voi putea vedea foarte scurt ceva sumbru și, în același timp, ademenitor. Nu o taină, ci sursa tainelor. Nu adevărul, ci pământul pe care s-au ridicat adevărul și dușmanul lui. Nu eram decât un copil – pe jumătate copil, în orice caz –, deci nu înțeleg cum de am ajuns la această revelație, cât o fi fost ea de iluzorie. Dar pot afirma foarte sigur de ce mi se părea importantă: între mine și maior se crease o legătură solidă și, pe lângă asta, presimțeam că taina lui se lega și ea, într-un fel, de a mea.

În afară de noul meu program de studiu, cercetarea activităților întreprinse de tatăl meu, și a relației mele mai strânse cu maiorul Boyette, pe care îl vizitam de câte ori aveam ocazia, în următorii câțiva

ani, zilele mele s-au scurs toate aproape la fel, ocupate cu turneele și reprezentațiile (eram clovn și ucenicul unui aruncător de cuțite), cu monotonia și bucuriile vieții trăite în circul Radiant Green Star. S-au mai întâmplat, firește, și alte lucruri. Vang era tot mai slăbit și mai retras, starea psihică a maiorului se deteriora, iar patru membri ai trupei au plecat, trebuind înlocuiți. Am câștigat două acrobate, Kim și Kai, două surori coreene drăguțe de șapte, respectiv zece ani – orfane antrenate de alt circ – și pe Tranh, un bărbat între două vârste, cu fața ca o lună plină, al cărui burdihan nu-l stânjenea absolut deloc când sărea și cădea în fund. Dar în mintea mea, cea mai valoroasă achiziție era nepoata lui Vang, Tan, o fată zveltă și tăcută din Hue, de care m-am îndrăgostit imediat.

Tan avea aproape șaptesprezece ani când ni s-a alăturat, un an mai mult ca mine, o diferență de vârstă pe care sensibilitatea mea de adolescent o considera de netrecut. Părul negru și lucios îi atârna până la talie, pielea ei avea culoarea lemnului de santal poleit cu aur, iar chipul ei era un medalion desăvârșit, în care modestia se îmbina cu senzualitatea. Pe tatăl ei îl lăsase sănătatea și, împreună cu soția lui, fusese transferat într-o comunitate virtuală găzduită de Sony AI. Așa că Tan devenise pupila unchiului ei. Nu avea veleități de acrobat, dar îmbrăcată în costume lucioase și apetisante, dansa, participa la scenete comice și servea drept țintă pentru aruncătorul nostru de cuțite, un tânăr taciturn,

pe nume, Dat, zis și James Bond Cochise. Cealaltă țintă a lui Dat, Mei, o tânără durdulie de origine taiwaneză, care făcea și pe doctorul trupei, deoarece se pricepea oarecum la plantele medicinale, apărea toată plină de sine și se lipea de scândură, iar Dat își azvârlea cuțitele la un centimetru de trupul ei; dar când îi lua locul Tan, el se arăta foarte precaut și țintea voit la câțiva centimetri buni de ea, lucru de care spectatorii noștri râdeau tot timpul.

La patru luni după sosirea ei, nu-i vorbisem decât de foarte puține ori, și numai despre treburile de rutină. Eram prea timid ca să încropesc o conversație normală. Îmi doream din tot sufletul să am optsprezece ani, să fiu bărbat și să degajez încrederea care, credeam eu, venea odată cu vârsta respectivă. Însă așa cum stăteau lucrurile, totala lipsă de încredere în mine mă condamna s-o admir de la distanță, să-mi imaginez că stau de vorbă cu ea și alte intimități, să mă las consumat de frustrarea poftelor neîmpărtășite. Dar, într-o după-amiază, când stăteam pe iarbă în fața rulotei lui Vang, concentrat pe niște hârtii legate de investițiile tatălui meu, ea se apropie de mine și mă întrebă ce fac. Purta pantaloni negri largi și o bluză albă.

– Te văd citind în fiecare zi. Ești atât de dedicat studiului. Vrei să intri la universitate?

Ne ridicaserăm corturile lângă Bien Pho, un sat la vreo nouăzeci de kilometri sud de Hanoi, pe lunca înverzită a unui râu lat, cu multe meandre, ale cărui ape se unduiau, negre, sub cerul de culoarea

cositorului. Dealuri verde-închis, conice și cu aflorimente, mărgineau locul, umbrit pe ici, pe colo, de copăcei cu trunchiuri îndoite și moțuri de frunze la capătul crengilor spiralate. Cortul cel mare fusese înălțat la poalele dealului mai apropiat, în vârf cu flamura ce purta emblema înstelată a trupei noastre. Restul trupei se afla înăuntru, pregătindu-se pentru reprezentația de seară. Era o priveliște agitată, totuși pașnică, asemenea unui tablou de pe un pergament chinezesc antic, dar eu nu observam nimic din ea – lumea se redusese la bula de iarbă și aer care ne înconjura pe noi doi.

Tan stătea lângă mine cu picioarele încrucișate în poziția semilotus. I-am simțit mireasma. Nu parfumul, ci mirosul natural, umed, al trupului. I-am explicat cât am putut de bine scopul studiilor mele. Cuvintele îmi ieșeau pe gură în cascadă, ca și cum mă eliberam de povara unui secret înfiorător. Fapt mai mult sau mai puțin adevărat. Nimeni nu știa ce fac, în afară de Vang, și pentru că atitudinea lui față de sarcina mea era una de tutore, nu de confident, mă simțeam asuprit și izolat din cauza responsabilității mele. Acum mi se părea că, dezvăluind tristele întâmplări care-mi marcau viața, ele nu mai aveau atâta putere asupra mea. Așa că, în speranța unei exorcizări complete, i-am vorbit despre tatăl meu.

– Îl cheamă William Ferrance, am spus, adăugând grăbit că numele de familie pe care mi-l alesesem eu era Ky. Tatăl lui a emigrat în Asia în anii

nouăzeci, la începutul unei *doi moi* (așa se spune în vietnameză la *perestroika*), și a făcut avere la Saigon, cu un parc de taxiuri adaptate să funcționeze cu gaz. Fiul său, tatăl meu, a extins interesele familiei. A investit într-o serie de proiecte de construcții, care toate au pierdut bani. Avea probleme financiare când s-a căsătorit cu mama și s-a folosit de banii ei ca să susțină un cazinou din Danang. Așa a reușit să-și recupereze majoritatea pierderilor. De atunci, a stabilit legături cu triadele, sindicatele jucătorilor de noroc și Uniunea Bamboo din Taiwan. A devenit o persoană influentă, dar fără control asupra banilor. Nu are cum să facă nici o manevră cu ei. Dacă pune cumva mâna pe bunurile bunicului meu, o să ajungă un om foarte periculos.

– Dar vorbești foarte detașat. Nu ai nici o amintire cu el?

– Câteva, foarte vagi. Din câte îmi dau seama, nu prea îl interesam... decât ca potențială unealtă de îmbogățire. Adevărul e că nici pe mama nu mi-o amintesc prea clar. Doar ipostaze de moment. Cum arăta stând la geam. Cum suna vocea ei când cânta. Și o impresie generală despre ea. Cam atât.

Tan își îndreptă privirea spre râu. Câțiva copii din sat se fugăreau pe mal. Un cargobot cu velatură galbenă apărea după un cot al apei.

– Ce e mai rău, mă întreb, rosti ea, să ți-i amintești pe cei dispăruți, sau nu?

Probabil că se gândea la părinții ei și am vrut să-i spun ceva care s-o mângâie, dar conceptul de

transferare a unei inteligențe, a unei persoane, îmi era atât de străin, încât m-am temut să nu mă fac de râs.

– Eu îi văd pe mama și tata de câte ori vreau, îmi spuse, coborând ochii spre iarbă. Merg la un birou Sony oriunde în lume și îi apelez cu un cod. Când apar, arată cum îi știam, se poartă cum la fel, dar înțeleg că nu sunt ei. Lucrurile pe care le spun sunt întotdeauna... prea la locul lor. Lipsește ceva. Din forța lor, din calitățile lor.

Se uită la mine și, văzându-i ochii negri minunați, am simțit că amețesc, că plutesc.

– Moare ceva, continuă ea. Știu eu! Nu suntem simple impulsuri electrice, nu putem fi absorbiți într-o mașinărie și să trăim mai departe, pur și simplu. Moare ceva anume, important. Ce absoarbe mașinăria nu înseamnă nimic. E doar o umbră colorată a ceea ce suntem noi cu adevărat.

– Nu prea mă pricep la calculatoare, am mărturisit.

– Dar știi ce e viața!

Îmi atinse mâna.

– N-o simți în tine? Nu știu cum să-i zic... în suflet? Nu știu...

Atunci mi s-a părut că simt cum se mișcă ceva în pieptul meu, în sângele meu, în tot trupul meu, atașat minții, cărnii mele, printr-o legătură greu de înțeles; îl simțeam în mine așa cum percepi respirația dintr-un flaut, care insuflă viață scurtă și frumoasă unei note, unui ton unic, și apoi îl trimite în oceanul de aer. De câte ori mă gândesc la Tan, la

cum arăta ea în dimineaţa aceea, mă încearcă aceeaşi senzaţia delicată, fremătătoare, perenă, efemeră, plutind în acelaşi loc cu mine.

– Am devenit prea serioşi. Îmi pare rău! Mă gândesc la părinţii mei mai mult decât ar trebui.

Îşi scutură părul liber şi surâse.

– Joci şah?

– Nu, am recunoscut.

– Trebuie să învăţi! Jocul te va ajuta, dacă ai de gând să porneşti război împotriva tatălui tău.

O undă de regret îi străbătu chipul, gândind, poate, c-a rostit vorbe nepotrivite.

– Chiar dacă nu vrei să... adică...

Flutură din mâini agitată, ca să alunge stânjeneala momentului.

– O să-ţi placă, adăugă. Te învăţ eu.

Nu m-am dovedit un jucător priceput, fiind prea atras de profesoară ca să fiu atent la lecţie. Dar îi sunt recunoscător jocului, căci, datorită mutărilor cailor şi reginelor, a stângăciei mele şi a răbdării ei, a orelor petrecute de amândoi cu capetele aplecate unul spre celălalt, inimile noastre s-au apropiat. N-am fost niciodată simpli prieteni; de la prima noastră discuţie mi-a fost limpede că, într-o zi, o să facem pasul următor spre relaţia noastră şi rareori mă lăsam copleşit de nerăbdare. Ştiam că, atunci când Tan va fi pregătită, o să-mi spună. Pentru moment, ne bucuram de legătura strânsă dintre noi, petrecându-ne timpul liber împreună şi limitând contactul fizic la ţinutul de mână şi sărutări pe

obraz. Asta nu înseamnă că eu reuşeam întotdeauna să respect limitele. Odată, când stăteam întinşi pe rulota lui Vang şi ne uitam la stele, m-au copleşit mireasma trupului ei, căldura umărului ei lipit de al meu; m-am sprijinit în cot şi am sărutat-o pe gură. Mi-a răspuns, iar eu i-am desfăcut rapid bluza, dezvelindu-i sânii. Înainte să trec mai departe, se ridică brusc în capul oaselor, îşi strânse bluza la piept şi se uită la mine rănită. Apoi se lăsă să alunece de pe rulotă şi se depărtă în beznă, lăsându-mă într-o stare de disperare cruntă şi poftă carnală dureroasă. În noaptea aceea am dormit pe apucate, îngrijorat că am stricat pentru totdeauna legătura dintre noi; dar a doua zi ea se purtă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi prietenia noastră continuă ca înainte, numai că acum o doream mai mult ca niciodată.

Vang însă nu s-a dovedit la fel de tolerant. Cum a aflat că mă apropiasem de nepoata lui nu ştiu. Poate că a simţit, pur şi simplu, graţie capacităţilor lui intuitive; nu-mi vine să cred că i-a spus chiar Tan. Dar, indiferent de unde a aflat, după spectacolul din seara următoare a venit în cortul cel mare, unde exersam aruncarea cuţitelor, azvârlindu-le într-un placaj pe care era vopsit conturul unui trup de om, şi m-a întrebat dacă respectul meu pentru el a scăzut atât de mult, încât s-o dezonorez pe fiica surorii sale.

Stătea în primul rând de scaune, proptit de spătar, cu coatele pe rândul din spate, şi mă privea dezgustat. Eram furios că mă acuza neîntemeiat şi,

în loc să-i răspund imediat, am aruncat încă un cuțit, plasându-l între conturul brațului și al taliei. M-am dus la scândură, am scos lama și am spus, fără să mă întorc spre el:

– Nu am dezonorat-o.

– Dar sigur ai de gând.

Incapabil să-mi rețin furia, am făcut stânga-mprejur și m-am răsucit către el:

– N-ai fost tânăr niciodată? N-ai fost îndrăgostit niciodată?

– Dragostea.

Scoase un chicotit.

– Dacă ești îndrăgostit, poate că ești atât de drăguț să mă luminezi și pe mine în legătură cu natura ei.

Aș fi vrut să-i spun ce simt pentru Tan, să-i explic sentimentul de siguranță pe care îl trăiam în preajma ei, de câte feluri e tandrețea, cât de pură era grija mea pentru ea, nuanțele nesfârșite pe care le îmbracă dorul, complicitatea lăuntrică a inimilor noastre și cât de deosebită era dorința mea, pentru că, deși aș fi vrut să mă pierd în meandrele trupului ei, voiam și s-o venerez, s-o înseninez, să scot din ea tristețea care uneori o moleșea și s-o fac pe ea să scurgă din mine tristețea mea – fiindcă toate acestea se puteau întâmpla. Dar eram prea tânăr și prea nervos ca să le dau glas.

– O iubești pe mama ta? mă întrebă Vang și, înainte de a-i putea răspunde, continuă: ai recunoscut că nu ai decât amintiri răzlețe despre ea. Și, bineînțeles, un vis. Totuși, ai ales să te devotezi

celor poruncite în visul respectiv, să duci o viață care să împlinească dorințele mamei tale. Asta înseamnă dragoste. Cum poți s-o compari cu pasiunea ta nebună pentru Tan?

Frustrat, mi-am aruncat ochii la marea de pânză cenușie peticită, de deasupra capului, la inelele metalice de care Kai și Kim se agățau în fiecare seară. Când am coborât privirea spre Vang, am văzut că se ridicase în picioare.

– Gândește-te. Dacă va veni odată vremea când vei simți față de Tan același devotament, ei, bine...

Făcu un gest de alungare cu degetele, vrând parcă să sugereze că un asemenea lucru nu se va întâmpla niciodată.

M-am întors la placaj și am aruncat încă un cuțit. Ținta se transformă brusc într-o creatură anonimă a răului, periculoasă, cu fața ca textura lemnului și pielea roșie ca sângele, iar când mi-am dus brațul înapoi, înverșunarea mea împotriva lui Vang s-a contopit cu mânia și mai puternică în fața forțelor anonime care mi-au conturat viața și am trimis cuțitul exact în mijlocului capului creaturii. Cu greu am reușit să scot lama. M-am uitat în sus și am constatat cu surprindere că Vang mă urmărea cu privirea de la intrare. Crezusem că, odată ce mi-a spus ce avea de spus, se întorsese în rulota lui. A stat acolo câteva secunde, fără să arate în nici un fel ce anume simțea, dar am avut impresia că era mulțumit.

Când nu avea altceva de făcut, Tan îmi dădea o mână de ajutor: hrănea animalele, le curăța cuștile

și, cu toate că nu-i plăcea compania maiorului, mă ajuta să mă ocup de el. Trebuie să mărturisesc că vizitele pe care i le făceam mă bucurau din ce în ce mai puțin; tot mai simțeam că suntem legați într-un fel și eram curios să aflu amănunte despre trecutul lui, dar mintea lui o luase razna cu totul și cu greu suportai să stai în preajma lui. Insista deseori să încerce să-mi povestească despre Baza Rubinie, dar întotdeauna îl apucau groaza și durerea exact în același punct al istorisirii în care se întrerupsese prima oară. Mi se părea că povestea era inventată de el, nu una pe care o învățase sau pe care fusese programat s-o spună, și că mintea lui nu mai era în stare să inventeze fragmentele următoare. Dar, într-o după-amiază, când Tan și cu mine terminam de curățat cortul lui, începu să povestească din nou, de data asta de unde se oprise înainte, fără poticneli, cu glasul lui gros, răgușit, așa cum făcea în timpul spectacolelor.

– A venit luna octombrie. Ploile s-au rărit, șerpii se ascundeau în găurile lor în timpul zilei, iar pânzele de păianjen nu mai gemeau de victime, ca atunci când bătea musonul. Aveam senzația că ne păștea o nenorocire și, când le-am comunicat superiorilor cum vedeam eu lucrurile, mi s-a spus că, din informațiile deținute, inamicul punea la cale o acțiune amplă, care să conducă la o presupusă ofensivă susținută pe timpul sărbătorii Tet. Dar nu am dat atenție prea mare nici presentimentelor mele, nici rapoartelor informative. Eram soldat profesionist,

care de șase luni nu făcea altceva decât să zacă într-un buncăr și să supravegheze un deșert de praf roșu și sârmă ghimpată. Ardeam de nerăbdare să lupt.

Maiorul ședea pe un așternut de frunze de palmier, scăldat într-o lumină de culoarea untului – desfăcusem parțial fermoarul de la acoperișul cortului ca să intre mai mult aer. Frunzele alcătuiau o insulă plutitoare în bezna neființei, iar maiorul devenea o creatură spirituală pârjolită și contorsionată de focul cosmic, abandonată în neantul veșnic.

– În ziua de 14, reluă el, am trimis, ca de obicei, patrule în recunoaștere și m-am retras în buncărul meu. Stăteam la birou, citind un roman ieftin și bând whisky. După un timp, am lăsat cartea deoparte și am început să-i scriu o scrisoare soției mele. Eram cam amețit și, în loc de obișnuitele sentimentalisme menite să-i aducă liniștea, mi-am dat drumul sentimentelor pe hârtie și i-am scris despre indisciplina crasă, despre temerile mele legate de inamic, despre dezgustul față de modul în care se desfășura războiul. I-am spus cât de tare urăsc Vietnamul. Corupția atotprezentă, prostia guvernului sud-vietnamez. Mirosul de cârnat de pește, vegetația otrăvitoare a junglei. Totul. Locul ăla afurisit care slujea drept câmp de luptă de atâta vreme, că nu mai era bun de altceva. Am băut întruna, iar alcoolul mi-a alungat orice inhibiție. I-am povestit despre trădarea și nepriceperea armatei vietnameze, despre idioții din armata noastră, care se considerau generali.

Încă mai scriam când, pe la nouă seara, ceva mi-a distras atenţia. Nu ştiu sigur ce anume. Un zgomot... sau o vibraţie, poate. Dar ştiam că se întâmplase ceva. Am ieşit pe coridor şi am auzit un ţipăt. Apoi pocnetul unor arme de foc mici. Am pus mâna pe puşcă şi am fugit afară. Soldaţii vietnamezi trecuseră de gardul de sârmă. În luminile care marcau perimetrul, zeci de bărbaţi şi femei micuţe alergau cu paşi mărunţi şi repezi, din armele lor ţâşnind scântei albe. I-am secerat pe câţiva. Nu înţelegeam cum reuşiseră să treacă de sârma ghimpată şi de mine fără să atragă atenţia santinelelor, dar, continuând să trag, am zărit un cap de bărbat ivindu-se din pământ şi mi-am dat seama că săpaseră un tunel. Toată vara aceea lungă, lipsită de evenimente, o petrecuseră de fapt sub pământ, săpând pe ascuns, ca termitele.

În acest punct culminant, maiorul suferi un nou colaps emoţional. M-am pregătit să încep procesul obositor de a-l ajuta să-şi revină. Dar Tan îngenunche lângă el, îl luă de mână şi spuse:

– Martin? Martin, ascultă-mă.

Nimeni nu mai folosise numele mic al maiorului, decât ca să-l prezinte publicului şi aveam convingerea că trecuse multă vreme de când îi vorbise o femeie cu delicateţe. Se opri brusc din tremurat, de parcă nervii care-l chinuiau fuseseră scoşi din el, şi se uită întrebător la Tan. Sori albi, cât un vârf de ac, sclipiră şi apoi se stinseră în orbitele adânci din spatele ochilor lui.

– De unde ești, Martin? îl întrebă Tan, iar maiorul răspunse pe ton mirat:

– Oakland... Oakland, California. Dar am crescut la Santa Cruz.

– Santa Cruz.

Rostit de ea, numele sună ca un clopoțel.

– E frumos la Santa Cruz. Mi se pare un loc grozav.

– Da... e destul de drăguț. Sunt niște sequoia bătrâni nu departe de oraș. Și oceanul. E tare frumos pe țărmul lui.

Spre mirarea mea, Tan și maiorul începură să poarte o conversație coerentă – chiar dacă simplă – și mi-am dat seama că el nu mai vorbise niciodată în felul ăsta. Sintaxa lui era neconvențională, dar neobișnuită, iar în voce se simțea un accent necunoscut. M-am gândit că delicatețea lui Tan i-a pătruns în psihicul torturat, ajungând fie la individul ascuns, adevăratul Martin Boyette, fie la un alt nivel al iluziilor. Era ciudat să-l aud vorbind despre subiecte atât de obișnuite, ca vremea, muzica de jazz și mâncarea mexicană, despre care susținea că se găsesc din belșug în Santa Cruz. Nu-i dispăruseră ticurile nervoase obișnuite, însă pe față i se citea un alt fel de seninătate. Dar, desigur, starea aceasta nu dură prea mult.

– Nu pot, rosti el, schimbând brusc subiectul; scutură din cap, clătinând straturile de piele de pe ceafă și umeri. Nu mai pot să mă întorc. Nu pot să mă întorc acolo.

– Nu fi supărat, Martin, îi spuse Tan. N-ai de ce să-ţi faci griji. O să stăm cu tine, o să...

– Nu vreau să rămâneţi.

Îşi ascunse capul în umeri, mascându-şi chipul sub o umflătură de piele.

– Trebuie să mă întorc să fac ce făceam.

– Şi ce făceai? l-am întrebat. Ce anume făceai?

Scoase un mormăit ritmic şi înfundat – un râs prea lung ca să fie expresia simplei veselii. Crescu în intensitate, tremură şi se subţie, semn de instabilitate.

– Încerc să-mi dau seama. Asta fac. Acuma voi doi plecaţi.

– Să-ţi dai seama de ce? am insistat, intrigat de posibilitatea, oricât de îndepărtată, ca maiorul să ducă o viaţă mentală altfel decât haotică, ca incoerenţa de la suprafaţă să fie doar produsul secundar al concentrării sale, ca fumul ce se înalţă de pe o frunză pe care soarele a zăbovit îndelungat.

Nu-mi răspunse, iar Tan mă atinse pe mână, în semn că ar trebui să plecăm. Când m-am aplecat pe sub pânza de la intrarea în cort, am auzit vocea maiorului în spatele meu:

– Nu pot să mă întorc acolo, dar nu pot nici să stau aici. Aşa că ce să fac eu acuma, pricepi?

Nu era clar ce voia să spună cu afirmaţia confuză, dar vorbele m-au stârnit, mi-au trezit conflictele interioare amorţite din cauza studiului şi a relaţiei mele cu Tan. Când am venit să locuiesc cu circul Green Star, trăiam o stare de tulburare emoţională maximă, eram înfricoşat, confuz, topit de dor după

mama. Chiar după ce m-am liniştit, tot mă mai chinuia senzaţia că-mi pierdusem locul pe lume; pare-se, nu doar din cauză că fusesem smuls din sânul familiei, ci şi pentru că întotdeauna simţisem aşa, că sentimentele mele amestecate mascaseră, asemenea norilor, încordarea permanentă din viaţa mea. În parte, starea se datora moştenirii mele mixte. Deşi ruşinea care însoţea copiii născuţi din mame vietnameze şi taţi americani (copiii ţărânei, cum li se spunea odată) se evaporase odată cu sfârşitul războiului, tot mai păstram o părticică din ea şi, oriunde călătorea circul, întâlneam oameni care, sesizându-mi pielea albă şi forma ochilor, îşi manifestau dispreţul şi se ţineau la distanţă de mine. Teama era intensificată şi de puţinătatea amintirilor din anii trăiţi de mine înainte să locuiesc la Vang. Ori de câte ori Tan vorbea despre copilăria ei, pomenea de prieteni, aniversări, unchi şi verişori, excursii la Saigon, seri dansante, sute de amănunte şi incidente, care făceau ca amintirile mele să fie, prin comparaţie, extrem de puţine la număr. De vină era trauma, mi-am zis. Din cauza şocului suferit când m-a abandonat mama, oricât de bine intenţionată, mi-a fost spart depozitul de amintiri, iar conţinutul lui împrăştiat. Asta pe lângă că nu aveam decât şase ani când am plecat de acasă, fără să fi avut timpul necesar să acumulez amintiri coerente, de felul celor care condimentau poveştile lui Tan din Hue. Dar explicarea cauzelor nu mi-a îndulcit neliniştea şi am devenit obsedat de convingerea că, indiferent

de lovitura grea prin care soarta m-a izolat de trecutul meu, n-o să mă vindec niciodată de senzația de dezrădăcinare provocată de ea, ci voi găsi doar leacuri care să suprime simptomele și să mascheze boala. Astfel ascunsă, ea va progresa, imună la tratament, până când, în cele din urmă, o să ajung posedat de ea, incapabil să mă simt acasă în vreun loc.

Nu aveam altă cale de a-mi alunga temerile decât să mă cufund și mai intens în studiu. Dar această cufundare n-a făcut decât să-mi sporească furia. Stăteam la calculatorul lui Vang și mă holbam la fotografiile tatălui meu, imaginându-mi deznodăminte violente ale poveștii noastre. Mă îndoiam că mă va recunoaște; semănam cu mama, foarte puțin cu el, o binecuvântare genetică pentru care eram recunoscător: nu era atrăgător în mod special, deși impozant, înalt de aproape doi metri și cântărind, conform unui raport medical recent, o sută douăzeci de kilograme, nu dădea impresia de bărbat gras, ci masiv. Capul lui mare și colțuros era ras, iar pe obrazul stâng avea tatuată emblema albastru-închis a corporației sale – un pește zburător –, înconjurată de alte trei tatuaje mai mici, reprezentând diverse firme asociate. La baza craniului avea o plăcuță argintie dreptunghiulară, sub care se aflau o serie de porturi prin care se putea conecta direct la un calculator. De câte ori poza pentru o fotografie, aborda, după părerea mea, o mină arogantă, dar ochii (gri-albăstrui), nasul și gura prea mică în comparație cu fața mare nu aveau cum să-i dezvăluie

caracterul și temperamentul, ci erau, mai degrabă, niște desene de pe o planetă îndepărtată văzută prin telescop și, în consecință, îi dădeau un aer afectat. În fotografiile mai puțin convenționale, făcute în compania unuia sau altuia dintre partenerii lui de sex, majoritatea femei, se vedea limpede că era beat.

Avea o casă în stil colonial în Saigon, dar își petrecea timpul în locuința sa din Binh Khoi, unul dintre orașele florilor – comunități ridicate la începutul secolului, menite să asigure intimitatea și confortul vietnamezilor avuți, ale căror preferințe sexuale nu se conformau moralei comuniste. Acum, când comunismul, dacă nu cumva chiar conceptul de moralitate sexuală, nu mai era la modă, ci devenise un crâmpei istoric pitoresc, cu înfățișare de parc curat, întreținut de dragul turiștilor, se pare că respectivele comunități nu mai aveau motive să existe. Totuși, ele existau. Printre locuitorii lor se includea un fel de aristocrație homosexuală, care dădea tonul la stiluri, stabilea tendințe și deținea mare putere politică. Deși era o comunitate rigidă în exclusivismul ei și deși bisexualitatea tatălui meu era motivată în mare măsură, cred, el a reușit, grație afacerilor și statutului său, să pătrundă în Binh Khoi prin lingușeli și mită și, din câte am putut să-mi dau seama, era sincer atașat de acest loc.

Fotografiile făcute la Binh Khoi mă scoteau din minți cel mai tare. Nu suportam să-l văd râzând și zâmbind. Eram în stare să mă uit la ele cu nervii întinși la maximum, până când mi se părea că-mi

puteam transforma furia într-un mănunchi de raze care să distrugă orice obiect din raza mea vizuală. Nu-mi va fi greu deloc să iau o hotărâre, mi-am zis. Mânia mea și trecutul, trecutul său de om violent și lacom, o vor lua în locul meu, dându-mi un avânt spiritual de nestăvilit. Când va veni vremea, o voi răzbuna pe mama și voi pretinde moștenirea. Știam exact cum să procedez. Tata nu se temea de nici o persoană mai puțin influentă decât el – dacă o asemenea persoană lua măsuri împotriva lui, devenea ținta unor represalii cumplite – și recunoștea că ar fi inutil să încerce să pareze încercarea de asasinat din partea cuiva mai puternic; astfel, sistemul lui de siguranță era eficient, dar nu impenetrabil. Caracterul unic al situației mele consta în faptul că, dacă aș fi fost în stare să-l omor, aș fi devenit mult mai puternic decât el sau orice relație de-a lui; așadar, fără cea mai mică ezitare, am început să pun la cale uciderea lui și în Binh Khoi, și la Saigon. Aveam schemele detaliate ale sistemelor de siguranță din ambele case. Dar, prins cum eram în a găsi mijloacele care să-i aducă moartea, am pierdut șirul evenimentelor ce influențau circumstanțele accesorii deciziei mele.

Într-o noapte, la scurtă vreme după cea de-a șaptesprezecea mea aniversare, lucram la calculatorul din rulotă, când Vang intră și se așeză cu grijă în scaunul de vizavi de mine, după ce dădu la o parte pisica galben-maronie care dormise acolo. Purta o vestă gri jerpelită și pantaloni cu dungi de la un

costum vechi şi avea cu el un dosar subţire, legat în plastic. Eram preocupat să urmăresc mişcările tatălui meu prin registrele sale bancare şi i-am făcut semn din cap că i-am sesizat prezenţa. Se aşeză fără o vorbă, apoi, în cele din urmă, rosti:

– Te rog să mă ierţi că te întrerup, dar vrei să fii amabil şi să-mi acorzi un minut din timpul tău?

Mi-am dat seama că era supărat, dar pentru mine conta mai mult supărarea mea. Nu numai că eram mânios pe tatăl meu, dar mă plictisisem de stilul distant al lui Vang, de imboldurile lui, de faptul că îmi cerea întruna să-l respect, când el nu mă respecta pe mine. Fără a-mi lua ochii de la ecran, l-am întrebat ce dorea.

– Sarcina ta a devenit şi mai dificilă, îmi spuse, aruncând dosarul pe masă.

Acesta conţinea dosarul unei femei atrăgătoare pe nume Phuong Anh Nguyen, pe care tata o angajase pe post de gardă de corp. Cele mai multe informaţii se refereau la îndemânarea cu care folosea armele şi timpii ei de reacţie remarcabili. Era clar că fusese crescută pentru meseria ei şi perfecţionată genetic. Conform dosarului, simţurile ei erau atât de fine, încât putea detecta schimbările din creier, modificările tensiunii, pulsului, dilataţiei pupilelor, vorbirii – toate indiciile care trădează prezenţa unui potenţial asasin. Informaţiile despre viaţa ei personală erau foarte puţine. Deşi vietnameză, se născuse în China şi petrecuse primii şaisprezece ani de viaţă între pereţii unei agenţii de securitate particulare,

unde fusese antrenată. În serviciul a diverşi patroni, omorâse şaisprezece bărbaţi şi femei în următorii cinci ani. Cu câteva luni înainte, şi-a răscumpărat contractul cu agenţia şi a semnat un altul, pe termen lung, cu tatăl meu. La fel ca el, era bisexuală şi, tot ca el, prefera ca parteneri sexuali femeile.

Mi-am ridicat ochii de pe dosar. În expectativă, Vang mă studia.

– Ei, ce părere ai?

– N-arată rău deloc.

Îşi încrucişă braţele şi scoase un sunet dispreţuitor.

– În regulă. Am răsfoit dosarul. Tata îşi îmbunătăţeşte sistemul de siguranţă. Asta înseamnă că pune la cale ceva foarte important. Se pregăteşte pentru ziua când poate pretinde fondul meu fiduciar.

– Numai atât eşti în stare să deduci din document?

Afară se auziră voci, râsete. Trecură, se stinseră. Mei, mi-am zis, şi Tranh. Era o noapte răcoroasă, cu atmosferă apăsătoare, mirosind a ploaie. Prin uşa întredeschisă am văzut fuioare subţiri de ceaţă ridicându-se în întuneric.

– Ce altceva ar mai fi de observat?

– N-ai de gând să-ţi pui mintea la contribuţie?

Vang îşi aplecă în faţă capul şi închise ochii, un semn clasic de exasperare.

– Phuong are nevoie de o sumă uriaşă ca să-şi răscumpere contractul. Câteva milioane, cel puţin. Are salariu bun, dar şi dacă ar trăi în sărăcie, ceea ce nu e cazul, tot i-ar trebui zece ani sau mai mult

ca să economisească destul. De unde să obţină o asemenea sumă?

Habar n-aveam.

– De la noul ei patron, bineînţeles, răspunse tot Vang.

– Tata nu bare banii ăştia la dispoziţia lui.

– Ba se pare că da. Numai o persoană foarte bogată îşi permite o gardă ca Phuong Anh Nguyen.

Am revăzut în minte stocurile financiare ale tatălui meu, dar nu mi-am amintit să fi avut bani gheaţă în exces.

– Putem spune cu certitudine că nu i-a obţinut din afacerile lui, rosti Vang. Ştim foarte multe despre ele. Deci presupunem că ori i-a furat, ori a pus pe altcineva să-i fure în locul lui.

Pisica îi sări în poală şi începu să-i frământe abdomenul.

– În loc să-ţi forţez ţie creierul, continuă el, o să-ţi spun ce cred că s-a întâmplat. Şi-a băgat mâna în fondul tău. E mult prea mare ca să fie administrat de o singură persoană şi e foarte posibil ca el să fi cumpărat pe unul dintre cei răspunzători.

– N-ai de unde să ştii.

– Nu, dar am de gând să-i contactez pe prietenii mei din guvern şi să le sugerez să investigheze fondul. Dacă tatăl tău a procedat cum suspectez, o să-l împiedice să cheltuiască din el în continuare.

Pisica se aşeză comod la el în poală, iar el o mângâie pe cap.

– Dar nu fondul e problema. Chiar dacă tatăl tău și-a băgat mâna în el, n-a avut cum să ia mult mai mult decât era necesar ca să-și asigure serviciile femeii respective. Altfel, bărbatul care mi-a dat asta, arătă spre dosar, ar fi descoperit dovezi ale altor cheltuieli. Banii sunt mai mult decât suficienți ca să devii un om influent. Problema ta e Phuong Anh Nguyen. Pe ea va trebui s-o omori mai întâi.

Strigătul deșănțat al unei păsări de noapte sparse liniștea. Cineva, cu o lanternă în mână, traversa pajiștea unde se afla rulota; raza de lumină tăia fuioarele de ceață, măturând arbuștii și peticele de iarbă. I-am spus lui Vang că o femeie n-ar trebui să ne facă prea multe necazuri, indiferent cât de pricepută era în a aplica violența.

– N-ai văzut asemenea profesioniști în acțiune, îmi spuse el, închizând iarăși ochii. Nu se tem de nimic și sunt absolut devotați muncii. Și-au dezvoltat un al șaselea simț când vine vorba de clienți; stabilesc o relație strânsă cu ei. Va trebui să fii foarte prudent când vei avea de-a face cu ea.

– Poate că nu sunt destul de capabil să mă ocup de ea, am spus, după o pauză. Poate sunt prea greu de cap. Poate c-ar trebui să las totul baltă și să mă dedic circului Green Star.

– Faci cum crezi.

Vang nu-și schimbă expresia stoică de pe chip, ci și-o înăspri. Mi-am dat seama că era speriat. Am pus calculatorul pe pauză și m-am lăsat pe spate, cu piciorul proptit de marginea mesei.

– Nu e nevoie să te prefaci. Știu că vrei să-l omor. Dar nu înțeleg de ce.

Am așteptat un răspuns. Cum nu l-am primit, am continuat:

– Ai fost prietenul mamei mele. Iată un motiv destul de serios ca să vrei să-l vezi mort, cred. Dar n-am simțit niciodată că ești și prietenul *meu*. Mi-ai oferit... totul. Viața. Un acoperiș deasupra capului. Un ideal. Totuși, de câte ori încerc să-ți mulțumesc, mă trimiți la plimbare. La început am crezut că o faci pentru că ești reținut, te stânjenesc efuziunile sentimentale. Acum nu mai sunt sigur. Câteodată am impresia că recunoștința mea îți repugnă... sau că te deranjează, dar nu pentru că ai fi mai timid din fire. Ca și cum... – am făcut un efort să-mi adun gândurile – ca și cum ai un motiv anume să-l urăști pe tatăl meu, pe care nu mi l-ai spus. Un motiv pe care ți-e rușine să-l recunoști. Sau poate e altceva la mijloc, o informație pe care o deții și care-ți oferă o cu totul altă perspectivă asupra situației.

A fi sincer cu el îmi făcea și plăcere, dar mă și îngrozea. Parcă violam un tabu. La sfârșit, când am terminat de vorbit, am rămas cu respirația tăiată, dezorientat, nesigur pe cuvintele de-abia rostite, deși am fost absolut convins de adevărul lor când mi-au ieșit din gură.

– Te rog să mă ierți! am zis. N-am nici un drept să mă îndoiesc de tine.

Vru să facă din nou același gest cu care îi concedia pe toți când nu se simțea în largul lui într-o

conversație, dar se controlă și mângâie pisica, în schimb.

– În ciuda diferențelor de poziție socială dintre noi, am fost foarte apropiat de mama ta. Și de bunicul tău. Nemaiavând o familie a mea, i-am transformat pe ei într-una. Când au murit, unul după celălalt... înțelegi, cât a trăit bunicul tău, bogat fiind, mama ta era protejată. Odată ce a murit, tatăl tău a abuzat de ea fără scrupule.

Respiră zgomotos, ca un cal, printre buze.

– Moartea lor mi-a frânt inima. Pierdusem deja atâtea, încât nu mai eram capabil să suport durerea. M-am izolat de oameni, mi-am pus stavilă sentimentelor. De fapt, m-am închis în mine.

Duse mâna la frunte, acoperindu-și ochii. Mi-am dat seama că era supărat și m-am simțit prost că-i răsucisem cuțitul în rănile vechi.

– Știu că, din cauza asta, tu ai avut de suferit, continuă el. Ai crescut fără dragoste părintească, o soartă grea. Aș vrea să pot schimba lucrurile. Aș vrea să mă schimb pe mine, dar ideea de a risca, de a mi se lua totul de lângă mine a treia oară... e de nesuportat.

Mâna începu să-i tremure; strânse din pumn și își apăsă cu el rădăcina nasului.

– Eu sunt cel care trebuie să-și ceară iertare. Te rog, iartă-mă!

L-am asigurat că nu era nevoie să-și ceară iertare, îl stimam și-l respectam. Îmi venea să-i spun că-l iubesc, și în clipa aceea chiar îl iubeam, crezând acum

că din dragoste pentru familia mea, îndeplinind dorințele mamei mele, mă iubea și pe mine. În speranța că-l voi face să uite de suferințe, l-am rugat să-mi povestească despre bunicul meu, un om despre care nu știam mai nimic. Doar că fusese om de afaceri de foarte mare succes.

Vang păru șocat de rugămintea mea, dar, după câteva clipe în care se adună, îmi spuse:

– Nu cred că tu ai fi aprobat felul lui de-a fi. A fost un bărbat puternic, iar bărbații puternici sacrifică deseori ceea ce oamenii obișnuiți prețuiesc, ca să-și împlinească idealurile. Dar a iubit-o pe mama ta și te-a iubit și pe tine.

Nu amănuntele astea mă interesau, dar era limpede că Vang se afla încă sub imperiul sentimentelor, așa că m-am hotărât să-l las singur. Trecând pe lângă el, i-am pus mâna pe umăr. Tresări ca ars la atingerea mea. Am crezut că-mi va răspunde și-mi va acoperi mâna cu a lui. Dar el nu făcu decât să încline din cap și să scoată un mormăit gros. Am stat pe loc câteva secunde, vrând să mai spun ceva, dar neștiind ce anume; apoi i-am urat noapte bună și am ieșit s-o caut pe Tan prin întuneric.

Într-o dimineață, cam la o lună după discuția noastră, în Vung Tao, un orășel la malul mării, Dat a părăsit circul din cauza unei dispute cu Vang, iar eu am fost obligat ca, în aceeași seară, să preiau rolul lui James Bond Conchise. Perspectiva de a juca tot numărul în fața publicului – până atunci apărusem doar simbolic, împreună cu Dat – m-a

speriat puțin, dar aveam încredere în priceperea mea. Tan strâmtă puțin fracul lui Dat, ca să stea bine pe mine, și mă ajută să-mi pictez pe față desene indiene. Când Vang m-a prezentat publicului stând în mijlocul singurei noastre arene și lăudându-mi măiestria legendară la microfon, am păşit în strălucirea galbenă a cortului, în mirosul cald de rumeguș și bălegar (o turmă mică păscuse pe locul unde ne instalasem noi), cu brațele deasupra capului, arătând ostentativ centura care-mi susținea cuțitele mari și mici și bucurându-mă de aplauze. Toate cele șapte staluri erau ocupate de muncitori și pescari veniți cu familiile, câțiva turiști, dintre cei ce călătoresc cu rucsacul în spate, dar și de un grup de rusoaice extraordinar de grase, care fuseseră aduse de la un hotel aflat mai jos, pe plajă, pe biciclete conduse de vietnamezi micuți. Erau bine dispuse datorită unei scenete în care Tan interpreta o fată de la țară, iar Tranh un bufon tot de la sat, îndrăgostit de ea până peste urechi, care-și manifesta poftele jucându-se cu o baghetă telescopică lungă de treizeci și cinci de centimetri și legată cu o curea de șoldurile lui, sub o pereche de pantaloni bufanți.

Mei, într-un costum cu paiete roșii care-i ridica sânii și-i strângea coapsele durdulii, făcându-le să semene cu niște cârnați, se așeză în fața scândurii în poziția vulturului cu aripile deschise. Publicul amuți. Așezat pe un scaun de lemn în mijlocul arenei, Vang porni muzica, tema unui venerabil film

cu James Bond. Am arătat un cuțit spectatorilor de la staluri, m-am așezat în poziție și l-am aruncat cu toată puterea spre Mei. Lama intră în lemn, la câțiva centimetri deasupra capului. Primele patru sau cinci aruncări fură perfecte, pe conturul capului și umerilor fetei. Mulțimea scotea câte un oh sau ah de câte ori lama străpungea placajul. Extrem de încrezător, aruncam cuțitele răsucindu-mă și aplecându-mă, prefăcându-mă că mă feresc de gloanțele sugerate de tema muzicală, ghemuit, pe burtă, sărind. Dar a fost destul un singur pas greșit și cuțitul azvârlit de mine zbură atât de aproape de Mei, încât îi crestă antebrațul. Fata țipă și se îndepărtă de scândură clătinat, cu mâna pe rană. Rămase nemișcată o clipă, șocată, fixându-mă cu priviri furioase, apoi țâșni spre intrare. Publicul era stupefiat. Vang sări în picioare, cu microfonul în mână. Neștiind ce să fac, am rămas țintuit locului câteva clipe. Muzica impunătoare mă izola ca un gard, iar când Tranh o opri, gardul căzu și eu am simțit cum mă apasă mii de ochi ațintiți asupra mea. Incapabil să suport tensiunea, am ieșit în întuneric s-o caut pe Mei.

Cortul cel mare fusese înălțat în vârful unei dune care dădea spre un golf și o plajă. Era o noapte caldă, cu vânt. Când am ieșit din cort, iarba înaltă de pe vârful dunei fu culcată de o pală. În spatele meu, vocea amplificată a lui Vang acoperea șuierul vântului și zgomotul valurilor, îndemnând publicul să rămână pe loc, spectacolul se va relua într-o

clipă. Luna plină se ascundea după nori, argintând marginea unui cumulus. N-am văzut-o pe Mei la început. Apoi, când luna ieși limpede din ascunziș, lumină o cărăruie sclipitoare pe apa neagră, mângâie creasta valurilor și le făcu să lucească, fosforescente, așa cum făcu și nisipul să scânteiască, iar eu am zărit-o pe Mei – i-am recunoscut costumul roșu – pe plajă, la vreo zece metri dedesubt, lângă alte două siluete care se părea c-o îngrijesc.

Am pornit în jos pe dună, am alunecat pe nisip și am căzut. Ridicându-mă, am văzut-o pe Tan avansând pe panta dunei, în direcția mea. Se agață de reverele sacoului meu ca să-și păstreze echilibrul, mai-mai să mă dărâme, și ne-am clătinat amândoi, susținându-ne reciproc. Ea purta o jachetă de nailon peste costumul identic cu al lui Mei, cu o singură deosebire: al ei era albastru-verzui, presărat cu stele argintii. Își strânsese părul lucios la ceafă, în urechi îi atârnau cercei de cristal, iar ochii îi străluceau. Părea făcută toată din lumină, o himeră gata să dispară odată ce norii se adunau iar în fața lunii. Dar nu frumusețea ei mă uimea pe mine cel mai mult. De la o clipă la alta, trecea de la o stare de frumusețe la alta, lucru de care eram întotdeauna conștient, se transforma din fetiță de școală în domniță seducătoare, apoi în femeie tânără, iar acum se materializa sub formă înstelată, zeiță hindusă a unei lumi de o clipă în fața ochilor mei... Nu, calmul ei mă afecta cel mai mult. Mă copleșea, mă împrejmuia și mă pătrundea și, înainte să deschidă gura – fără să

spună ce se întâmplase cu Mei, nu fusese un accident fatal, o întâmplare care să-mi spulbere încrederea în mine şi să mă facă să ratez de câte ori aveam să pun mâna pe cuţit –, aşadar, înainte ca ea să deschidă gura am fost convins, graţie stilului ei liniştitor, că lucrurile decurgeau ca de obicei, că rutina fusese spartă, dar pentru foarte scurt timp, şi că ar trebui să ne întoarcem în cort, unde Vang mai avea puţin şi-şi epuiza repertoriul de bancuri.

– Mei... am început eu, în timp ce ne cărăram pe creasta dunei.

– N-are decât o zgârietură uşoară, îmi spuse Tan.

Mă luă de braţ şi mă conduse spre intrare cu paşi mărunţi, dar nu grăbiţi.

Eram ca hipnotizat, nu de o voce sau de un obiect lucios clătinat ca un pendul, ci de conştientizarea supremă a obişnuitului, de pulsul constant al timpului, de ritmul primordial al universului. Mă copleşi un calm desăvârşit, departe de lume şi de muzica asurzitoare. Parcă nu aruncam cuţitele, ci le potriveam în nişte deschizături, iar pământul, în rotirea lui, le smulgea şi le azvârlea în scândură, le făcea să răsune şi să vibreze, conturând o siluetă de oţel puţin mai mare decât trupul maroniu moale, îmbrăcat în mătase verde-albăstrui, pe care îl înconjura. Dat nu primise niciodată atâtea aplauze. Probabil spectatorii au crezut că rănirea lui Mei fusese un truc menit să creeze suspans şi şi-au manifestat entuziasmul ridicându-se în picioare când eu şi Tan am făcut reverenţe şi am pornit amândoi

spre intrare. Odată ieşiţi, ea se lipi de mine, mă sărută pe obraz şi-mi spuse c-o să ne vedem mai târziu. Pe urmă se duse în spatele cortului să se schimbe pentru numărul final.

În alte condiţii, m-aş fi dus să dau o mână de ajutor la pregătirea maiorului, dar de data asta, izolat cum eram, privat de influenţa benefică a lui Tan şi supărat c-o rănisem pe Mei, am rătăcit pe creasta dunei până am dat peste o viroagă înecată în ierburi, unde mă puteam feri de vântul care sufla în continuare cu putere şi umplea aerul de nisip. M-am aşezat printre plante şi m-am uitat de-a lungul plajei şerpuitoare. Cam la cincisprezece metri spre nord, nisipul făcea loc unei cărări de pietriş, iar pământul se înălţa sub forma unor deluşoare line, acoperite cu vegetaţie densă. Pitit pe jumătate în spatele frunzişului, se afla un rând de case cu acoperişuri înclinate, de ţiglă, şi terase neacoperite; erau aproape de malul mării. Prin ferestrele lor ţâşneau cascade de scântei galbene, rostogolite pe valurile mici de dedesubt. Luna, agăţată în inima cerului, îşi pierduse argintiul şi aducea mai degrabă cu un obiect de porţelan foarte fin, pătat; sub ea, în mijlocul unui desiş de cocotieri, se înălţa un castel cu ornamente de stuc roz, chiar la intrarea în golf. Era hotelul unde se cazaseră turiştii veniţi să vadă spectacolul nostru. Am văzut siluete ca nişte furnici deplasându-se grăbite dintr-o parte într-alta şi am auzit muzica risipită de vânt. La malul celălalt, apa avea culoarea opiului.

Gândurile mele s-au abătut nu la incidentul cu Mei, ci la spectacolul meu cu Tan. Se desfășurase repede, o grindină de cuțite și lumini, dar acum îmi aminteam detaliile: metalul rece în mâna mea; Vang urmărindu-mă agitat de pe margine; o licărire roșie ca focul pe lama unui cuțit care se îndrepta răsucit spre un punct dintre picioarele lui Tan. Dar cel mai clar îmi aminteam ochii fetei. Parcă trimiteau raze călăuzitoare care să-mi ghideze mișcările; atât de puternice erau, încât pe moment am crezut-o capabilă să devieze lama, dacă greșeam cumva ținta. Datorită sentimentelor mele pentru ea, datorită convingerii mele de nestrămutat că aveam un viitor împreună, deși nu discutasem despre asta niciodată, îmi venea ușor să cred că avea o asemenea putere asupra mea. Ușor de crezut, dar și complicat, întrucât mi-am dat seama brusc că noi doi nu eram egali și nici nu puteam fi, câtă vreme ea controla fiecare fațetă a legăturii noastre. Trăgând această concluzie, de parcă așa aș fi încheiat șirul de soluții logice ale problemei, mintea mea începu să lâncezească și căzu pradă deznădejdii.

Nu știu câtă vreme am stat acolo, când a apărut Tan, plimbându-se în josul plajei, îndepărtându-și din ochi șuvițele bătute de vânt. Purta o cămașă bărbătească cu mânecă scurtă și pantaloni scurți bufanți și căra o pătură. Nu mă vedea din cauza ierburilor. Eram atât de izolat de realitate, deranjat de propria-mi singurătate, dar tolerând-o, încât mai c-am vrut s-o las să treacă de mine; dar ea s-a oprit

şi m-a strigat pe nume, iar eu, din reflex, i-am răspuns. Mă zări şi iuţi pasul. Ajunsă lângă mine, îmi spuse, fără urmă de reproş, ci doar ca o constatare:

– Te-ai îndepărtat cam mult. N-am fost sigură c-o să te găsesc.

Întinse pătura pe nisip şi-mi făcu semn să stau lângă ea. Mă simţeam vinovat din cauza părerilor mele detaşate despre relaţia noastră – să dau înveliş fizic uniunii noastre pe care o consideram magică, călăuzită de soartă şi de dharma, era un lucru nedemn şi, în consecinţă, nu ştiam ce să spun. Vântul începu să bată prelung dinspre apă şi ea se zgribuli. Am întrebat-o dacă vrea să-i împrumut fracul meu, dar m-a refuzat. Gura i se înăspri şi îşi luă brusc ochii de la mine, răsucindu-şi bustul. Am crezut că o supărasem cu ceva şi m-am enervat atât de tare, încât nici n-am observat că îşi desfăcea nasturii cămăşii. Şi-o scoase de tot, o ţinu ghem la piept, apoi o puse deoparte; se uită la mine peste umăr, provocându-mă din priviri. Am simţit că îi revine calmul obişnuit, aproape că vedeam cum se lasă în voia lui, şi mi-am dat seama că acest calm nu era numai al ei, ci al nostru, rodul încrederii reciproce, că în cortul cel mare ea nu intenţionase să mă controleze, să mă scoată din starea de panică, ci amândoi ne canalizaserăm forţele reciproc, transformând tracul şi teama în siguranţă şi precizie. Aşa cum se întâmpla şi acum.

Am sărutat-o pe gură, pe sânii mici, extaziat de gustul lor sărat, împrumutat de la mare, şi de

transpirația uscată. Apoi am întins-o pe pătură. Ce a urmat, în ciuda scurtelor momente de neîndemânare și nesiguranță, a fost deopotrivă pătimaș și cast, apogeul natural al dorinței înăbușite doi ani la rând, al poftelor și împlinirilor carnale nerostite. Îmi amintesc că, la sfârșit, lipiți unul de altul, învăluiți în mătasea și căldura clipelor splendide petrecute, șoptindu-ne eternele, dar nu mai puțin uluitoarele taine și promisiuni, spunându-se lucruri care de mult trebuiau spuse, m-am gândit că aș face orice pentru ea. Nu era doar un gând, o simplă reacție atavică a bărbatului stăpânit pentru prima oară de senzația de desăvârșire, deși nu pot nega c-o trăiam – sexul și violența se nasc din același izvor –, ci o înțelegere a faptelor, întemeiată pe conștientizarea încercărilor prin care trebuia să trec și pe sângele pe care trebuia să-l vărs, ca să-i ofer siguranță într-o lume în care îți omorai soția pentru bani și tatăl ca să te aperi pe tine însuți. E bizar să-mi amintesc cu câtă venerație am acceptat ideea că, de acum înainte, eram gata să adopt orice fel de comportament uman, de la sacrificiul de sine la mulțumirea de sine și la săvârșirea unor acte detestabile care, odată comise, aveau să mă bântuie până la sfârșitul zilelor.

În zori, cerul se înnoră, vântul încetă și marea se liniști. Din când în când, soarele trimitea raze timide prin perdeaua de nori, iar apa scânteia ca un strat proaspăt de vopsea cenușie. Ne-am urcat pe vârful dunei și ne-am cuprins unul pe altul cu

brațele de mijloc. Nu voiam să ne întoarcem la circ, să rupem coarda elastică a momentului care ne lega de noaptea trecută. Iarba nemișcată, marea potolită și cerul mort ne dădeau senzația că timpul însuși se îmblânzise. Pustie, plaja din fața hotelului roz gemea de gunoaie. Îți venea să crezi că, făcând dragoste, noi doi am reușit să golim lumea. Dar în curând i-am văzut pe Tranh și Mei venind spre noi pe dună, cu Kim și Kai țopăind în spatele lor. Purtau toți pantaloni scurți și cămăși, iar Tranh ducea o plasă de cumpărături în care avea – am văzut când se clătină și se împiedică pe nisip – apă minerală și sendvișuri.

– Ce-ați făcut voi, copii? ne întrebă el, arătându-se exagerat de îngrijorat.

Mei îl pișcă de braț. După ce se uită când la mine, când la Tan, de parcă ar fi înțeles cum stau lucrurile, Tranh se prefăcu șocat și duse mâna la gură. Kai și Kim chicoteau și se fugăreau pe plajă. Mei îl trase pe Tranh de cămașă, dar el o ignoră și îngenunche lângă mine.

– Fac pariu că ți-e foame, îmi spuse, arătându-și locul foștilor dinți într-un zâmbet care-i străbătu fața rotundă.

Îmi aruncă un sendviș învelit într-un șervețel.

– Pune mâna și mănâncă. Probabil va trebui să-ți refaci forțele.

Mei se uită la Tan cu o privire prin care-și cerea scuze și se lăsă în genunchi lângă ea; desfăcu două sendvișuri și deschise două sticle de apă. Îmi surprinse

privirea, se încruntă, arătă spre braţul ei şi scutură din arătător, ca în faţa unui copil rău.

– Data viitoare să nu te mai fâţâi atâta, zise ea şi se prefăcu că presară ceva pe sendvişuri. Altfel o să-ţi pun nişte ierburi speciale în mâncare.

Tranh îşi plimba în continuare ochii de la Tan la mine, rânji, mişcă din cap până când, râzând, Tan îl împinse pe spate. Jos, pe mal, Kai şi Kim aruncau pietre în apă cu neîndemânare de fetiţe. Mei le strigă, iar ele veniră în fugă, se fâţâiră până îşi găsiră o poziţie comodă şi începură să înfulece.

– Nu mâncaţi aşa de repede! le atrase atenţia Mei. O să vi se facă rău.

Kim, cea mai tânără dintre surori, se strâmbă la ea şi vârî jumătate de sendviş în gură. Tranh îşi strâmbă buzele ca să-şi atingă nasul cu ele şi Kim râse atât de tare, că scăpă din gură fărâmături de pâine şi peşte. Tan îi făcu observaţie, spunând-i că nu aşa se comportă o domnişoară. Ambele fete se îndreptară de spate şi începură să muşte bucăţi mici; întotdeauna ascultau când Tan le spunea că trebuie să se poarte ca nişte domnişoare.

– Aţi mai adus şi altceva, în afară de peşte? am întrebat eu, urmărind cum mi se face sendvişul.

– Cred c-ar fi trebuit să aducem stridii, spuse Tranh. Ori, poate, un corn de rinocer...

– Chestiile astea sunt pentru oameni bătrâni, ca voi. Mie nu-mi trebuie decât unt de arahide.

După ce am terminat de mâncat, Tranh se culcă pe spate, cu capul în poala lui Mei, şi ne spuse o

poveste despre o șopârlă vorbitoare care l-a convins pe un țăran că e Buddha. Kim și Kai se luară în brațe, obosite după mâncare. Tan se propti de umărul meu, iar au am cuprins-o cu brațul. Mi-am dat seama, nu subit, ci treptat, ca și cum m-aș fi scufundat în cunoștințe așa cum te scufunzi în cadă, că, pentru prima oară în viață – atât cât îmi aminteam din ea – mă simțeam acasă. Oamenii aceștia erau familia mea, iar senzația de dezrădăcinare, care-mi fusese povară grea atâția ani la rând, dispăruse. Am închis ochii și mi-am ascuns fața în părul lui Tan, încercând să prelungesc senzația, s-o încui în minte, ca să n-o uit niciodată.

Doi bărbați în tricou și costum de baie veneau în direcția noastră pe mal. Când ajunseră la dună, urcară până la noi. Amândoi erau mult mai în vârstă decât mine și, judecând după cât erau de bine clădiți și după trăsăturile fine, am bănuit că sunt americani. Bănuiala mi s-a confirmat când unul dintre ei, cel mai înalt, un tip cu maxilar puternic și nenumărate mărgele prinse în părul lung și negru, care-i confereau un aspect de sălbatic, ne întrebă:

– Voi sunteți ăia cu spectacolul din cort, nu?

Mei, care nu dădea doi bani pe americani, se uită urât la el, dar Tranh, care îi considera în mod obișnuit potențiale surse de venit, îi spuse că eram, într-adevăr, oameni ai circului. Kai și Kim șușotiră între ele și chicotiră, iar Tranh îl întrebă pe american ce studia prietenul lui, un ins slăbănog, fără mărgele în păr, cu privirea tâmpă și gura deschisă.

– Cum să se dea cu parașuta. Ne ducem la plimbare cu parașuta... dacă o să bată vântul și dacă nu se strică programul. L-aș fi lăsat acasă, dar programu-i dat peste cap. N-am vrut să-l las singur, să-i tremure fundul de nerăbdare.

Scoase o fâșie de plastic din buzunarul cămășii; fiecare pătrățel din ea conținea o capsulă de gelatină de forma unui giuvaier finisat, plină cu un lichid albastru.

– Vreți să vă înseninați ziua?

Scuturâ plasticul, tentându-ne cu tratația. Când nimeni nu-i acceptă oferta, ridică din umeri, o puse la loc în buzunar și coborî ochii spre mine.

– Hei, chestia aia cu cuțitele... a făcut parte dintr-un plan! Mai ales când te-ai repezit la floricica asta.

Arătă cu degetul mare spre Mei, apoi, privind spre mare, înclină din cap, ca și cum ar fi recepționat un mesaj de la ea.

– Bine, reluă el, să zicem c-am luat-o razna din cauza drogurilor, dar glăsciorul ăsta de încredere din mine îmi zice că stilul meu străin e cam penibil... dacă nu chiar jignitor. Da, se poate să fi fost penibil. Și-s și bine drogat, așa că bănuiesc c-am fost agresiv.

Tranh încercă să-l contrazică, Mei scoase un mormăit, Kim și Kai se uitară la el nedumerite, iar Tan îl întrebă dacă era în concediu.

– Mulțumesc, îi spuse el. Frumoasă doamnă, întotdeauna am apreciat politețea. Nu, prietenul

meu și cu mine și încă doi cântăm în orchestra hotelului. Suntem muzicanți.

Își scoase portofelul agățat de slip, luă din el un obiect pătrat galben, subțire cât un timbru, și i-l dădu lui Tan.

– Ai mai văzut din astea? Sunt noi... Suvenire, probabil. Nu merg decât o dată, dar e destul să-ți dai seama despre ce e vorba. Apasă cu degetul până auzi un sunet. Pe urmă să nu-l mai atingi. Se înfierbântă.

Tan vru să facă ce-i spuse, dar el o opri:

– Nu, așteaptă până plecăm. Vreau să-mi închipui că o să ascultați cu plăcere. Dacă va fi așa, veniți la hotel după spectacol, deseară. Sunteți invitații mei.

– E unul din cântecele tale? l-am întrebat eu curios, acum că se dovedea mai puțin superficial decât la început.

– Da, spuse el, este o compoziție originală.

– Cum se numește? se interesă Tranh.

– Încă nu i-am dat un titlu, răspunse americanul. Cum se cheamă circul vostru? întrebă el, după o pauză.

– Radiant Green Star, am răspuns toți, aproape într-un glas.

– Perfect.

Odată ce bărbații plecară și nu ne mai puteau auzi, Tan apăsă cu vârful degetului pătratul auriu. Curând se auzi o muzică ritmată, o compoziție aparent simplă, dar structurată pe sunete de sintetizatoare,

corni și chitare, cu temă și contratemă subtilă, când insinuantă, când discretă. Kai și Kim se ridicară și dansară una cu alta. Tranh dădea din cap și bătea din picior. Până și Mei era fascinată, se bâțâia cu ochii închiși. Tan mă sărută. Am urmărit amândoi fuiorul subțire de fum alb înălțându-se din pătrățelul care începu să se micșoreze. Mi s-a părut de-a dreptul uluitor că adesea lucrurile nu sunt ce par a fi. Ce țesătură stranie de evenimente adunase trupa la un loc – căci noi, cei șase, alcătuiam de fapt trupa, Vang nu făcea parte din ea nici când stătea cu noi, iar maiorul, deși rareori ni se alătura, își avea locșorul lui, într-un ungher al minții noastre... Ce întâmplare magică și inevitabilă ne adusese la un loc pe toți, exact în locul și în momentul când un bărbat – deloc agreabil – apăruse pe plaja pustie și ne oferise un obiect pătrat auriu, înregistrat cu o piesă intitulată după circul nostru, un cântec care exprima atât de clar amestecul de banal și exotic ce caracteriza traiul la circul Radiant Green Star, o muzică asemenea fumului, înălțându-se, desăvârșită, preț de câteva clipe, pentru a se stinge apoi în bătaia vântului.

Dacă, în lunile următoare, Vang m-ar fi întrebat ce este dragostea, i-aș fi putut vorbi ore întregi, răspunzându-i nu cu definiții, principii sau predici, ci cu exemple, episoade și cu anecdote grăitoare. Eram fericit. În ciuda firii mele posace, nu găseam un alt cuvânt care să descrie mai potrivit starea mea. Îl urmăream în continuare pe tatăl meu, mă

interesam unde mergea și ce făcea, ce afaceri punea la cale și cu cine se întâlnea; credeam acum că nu voi căuta să-l înfrunt niciodată, că nu-mi voi pretinde niciodată moștenirea. Aveam tot ce-mi trebuia ca să trăiesc, nu voiam decât să le ofer siguranță celor pe care-i iubeam și să-i feresc de griji.

Tan și cu mine nu ne-am ascuns legătura. M-am așteptat ca Vang să se repeadă la mine pentru păcatul meu, chiar să mă alunge din circ, și m-am pregătit pentru această eventualitate. Dar nu mi-a spus un cuvânt. Totuși am remarcat că se răcise față de mine. Se rățoia la mine mai des și uneori refuza să-mi vorbească; dar la atât s-a rezumat supărarea lui. Nu știam ce să cred. Ori exagerase cu grija lui față de Tan, ori acceptase, pur și simplu, inevitabilul. Însă aceste explicații nu mă mulțumeau. Bănuiam că-l preocupă un lucru grav, în comparație cu care legătura mea cu Tan era nesemnificativă. Și, într-o zi, la vreo șapte luni de când Tan și cu mine am devenit iubiți, bănuiala mea s-a adeverit.

M-am dus la rulotă pe la jumătatea după-amiezii, crezând că Vang e plecat în oraș. Ridicasem tabăra la marginea unei păduri de foioase, pe o bucată de pământ roșiatic, lângă Buon Ma Thuot, în Masivul Central, nu departe de granița cu Cambodgia. De obicei, cu o zi înainte de prima reprezentație, Vang mergea să lipească afișe. Intenționam să lucrez la calculator; dar, când am intrat, l-am văzut în picioare lângă birou. Împăturea o cămașă. Pe scaunul de lângă el se afla un geamantan deschis. L-am întrebat ce face.

Drept răspuns, mi-a înmânat un plic gros. Înăuntru am găsit autorizația de funcționare și titlurile de proprietate asupra circului și bunurilor acestuia.

– Ți-am predat totul. Dacă apar probleme, contactează-l pe avocatul meu.

– Nu înțeleg, am zis, uluit. Pleci?

Se aplecă spre geamantan și puse cămașa împăturită în el.

– Poți să te muți în rulotă deseară. Împreună cu Tan. Ea o să fie în stare să păstreze curățenia. Bănuiesc c-ai observat că e terorizant de ordonată.

Se îndreptă și se apăsă cu palma pe spate, ca și cum l-ar fi trecut un junghi.

– Conturile, programul pentru anul viitor... le găsești pe toate în calculator. Restul...

Făcu semn cu mâna spre dulapurile agățate pe perete.

– Știi unde sunt toate.

N-am reușit să stăpânesc situația din cauza gândului apăsător că Green Star era de-acum răspunderea mea, că bărbatul care, ani la rând, fusese singura prezență constantă din viața mea avea să plece pentru totdeauna.

– De ce pleci?

Se întoarse spre mine, încruntându-se.

– Sunt bolnav, dacă vrei neapărat să știi.

– Dar de ce vrei să pleci? O să...

– Nu mă mai fac bine, zise el direct.

L-am cercetat cu privirea, încercând să descopăr semnele morții, dar nu arăta nici mai slab, nici mai

cărunt decât arătase de-o vreme încoace. Am simțit cum se naște în mine o reacție pe care știam că n-ar vrea s-o vadă, așa că mi-am ținut firea.

– Putem să avem grijă de tine aici.

Începu să împăturească altă cămașă.

– Intenționez să mă duc la sora mea și la soțul ei, în locul pe care ei se încăpățânează să-l numească – își plesni limba de dinți – Paradis.

Mi-am amintit de discuțiile mele cu Tan, când ea critica procesul transferului inteligenței, al personalității. Dacă bătrânul era pe moarte, nu exista nici un risc. Totuși, ideea unei asemenea metamorfoze mecanice nu mi se părea deloc ademenitoare.

– N-ai nimic de spus? mă întrebă Vang. Tan a fost foarte vorbăreață.

– Așadar, i-ai spus și ei?

– Bineînțeles.

Inspectă poala cămășii pe care-o împăturea și, descoperind o gaură, o puse deoparte.

– Ne-am luat deja rămas-bun.

Continuă să se învârtă de colo până colo. Privindu-l cum se foiește printre teancurile de ziare și reviste, cum dă la o parte cu piciorul cutii cu dosare și cărți, ridicând praful oriunde punea mâna, nodul din inimă mi se ridică în gâtlej. M-am dus la ușă și m-am uitat afară fără să văd nimic, lăsând razele fierbinți ale soarelui să-mi ardă sentimentele deja fierbinți. Când m-am întors, Vang stătea lângă mine, cu geamantanul în mână. Îmi întinse o bucată de hârtie și-mi spuse:

– Ăsta e codul cu care mă poți contacta după ce am fost...

Râse cu glas sec.

– Procesat îmi închipui că e termenul potrivit. În orice caz, sper c-o să-mi spui și mie ce-ai hotărât în privința tatălui tău.

Îmi stătea pe limbă să-i spun că nu aveam de gând să mă lupt cu tatăl meu, dar m-am gândit că ar fi dezamăgit, așa că i-am promis că voi face ce mi-a cerut. Stăteam față în față. Între noi, aerul gemea de sentimente nerostite, de vibrații care transmiteau o întreagă istorie plină de asemenea clipe de liniște, stânjenitoare.

– Dacă îmi e dat să fac o ultimă plimbare în soare, zise el în cele din urmă, va trebui să mă lași să trec.

Faptul că, la sfârșitul vieții lui, nu vedea în mine decât o piedică neînsemnată mă înfuria. Dar mi-am amintit singur că nu era capabil de alte sentimente. Fără să-i cer voie, l-am îmbrățișat. Mă bătu ușor pe spate, rostind:

– Știu c-o să ai grijă de toate.

Și cu asta, mă dădu la o parte și porni spre oraș. Dispăru în spatele unor camioane parcate.

M-am dus în spatele rulotei, în separeul în care dormea el, și m-am așezat pe pat. Pe perna lui era desenată în mătase o vietnameză superbă și cuvintele DULCEA DOAMNĂ ÎȚI ALINĂ SOMNUL ÎN FIECARE NOAPTE. În dulăpiorul de lângă pat era un ceas stricat, un bust mic de ghips al lui

Ho Chi Minh, câteva cărți, niște bucăți de ciocolată întărită și un breloc în formă de fluture. Viața sărăcăcioasă pe care aceste obiecte o sugerau mi-a atins coarda sensibilă. Am crezut c-o să plâng, dar nu mi-a curs nici o lacrimă, de parcă, asumându-mi responsabilitatea lui Vang ca proprietar al circului, nu mai reacționam la fel de intens ca altădată.

Eram ciudat de străin de mine, conectat la mintea și trupul meu printr-un tunel prin care mi se transmiteau din când în când impresiile despre lumea din jur. Gândindu-mă la anii petrecuți alături de Vang, nu înțelegeam prea multe din ei. Mă hrănise și mă educase spiritual, dar rezultatele eforturilor sale – lipsite de liantul afecțiunii – nu erau decât crâmpeie de amintiri, nu un tot inteligibil, și mai puțin grăitoare chiar decât amintirile despre mama mea. Aveau conținut, dar nu savoare... nici un fel de savoare, în afară de gustul amar pe care-l asociam cu dezamăgirea și pierderea.

N-aveam chef să stau de vorbă cu nimeni și, neavând altceva de făcut, m-am dus la masă și am început să verific conturile. M-a prins amurgul, apoi noaptea. După ce m-am declarat mulțumit că toate erau în perfectă ordine, am luat la rând programul. Nimic neobișnuit. Obișnuitele sate, festivalul ocazional. Dar când am ajuns la luna martie, am observat că în săptămâna 17-23, din 23 mai erau zece zile până la aniversarea mea, urma să dăm spectacole în Binh Khoi.

Mi-am zis că trebuie să fie o greşeală, probabil că Vang, făcând programările, dar stând cu gândul la Binh Khoi şi la tatăl meu, trecuse oraşul greşit. Însă când am verificat contractul, n-am descoperit nici o greşeală. Urma să ni se plătească o sumă uriaşă, suficientă ca să ne asigure un an profitabil, dar mă îndoiam că Vang acţionase împins de nevoi financiare. Probabil că şi-a dat seama în ce direcţie evolua relaţia mea cu Tan şi, înţelegând că niciodată nu i-aş risca viaţa ca să răzbun o crimă comisă acum douăzeci de ani, a decis să mă forţeze să mă confrunt cu tatăl meu. Eram furios, primul impuls a fost să anulez contractul; dar, după ce m-am liniştit, mi-am dat seama că un astfel de gest ne-ar pune pe toţi în pericol. Cetăţenii din Binh Khoi nu erau cunoscuţi pentru generozitate sau flexibilitate, şi dacă anulam angajamentul lui Vang ne-ar fi dat în judecată. N-aveam nici o şansă în faţa unui tribunal. Nu aveam ce face, trebuia să-i fac jocul, să mă întăresc şi să ignor prezenţa tatălui meu. Poate că va fi în altă parte sau, chiar dacă ar rămâne în oraş, nu va veni la reprezentaţia noastră neînsemnată. Indiferent de circumstanţe, mi-am jurat că nu mă voi lăsa prins în capcană şi că, în ziua când voi împlini optsprezece ani, măi voi duce la cel mai apropiat birou Sony şi, plin de încântare, îi voi spune lui Vang – sau ce-o mai fi rămas din el – că planul lui a eşuat. Eram tot în rulotă, încercând să-mi dau seama dacă, prin contractul semnat, Vang sperase să-mi pună la dispoziţie bazele unei decizii informate sau lucrase în

propriul său interes, când îşi făcu apariţia Tan. Purta o rochie cadrilată fără mâneci, o haină pe care n-o îmbrăca niciodată când făcea curăţenie, şi se vedea că plânsese, pielea de sub ochi era umflată şi roşie. Dar îşi recâştigase stăpânirea de sine şi acum, cocoţată pe marginea mesei, asculta răbdătoare părerea mea despre Vang şi despre ceea ce ne făcuse.

– Poate-i mai bine aşa, rosti ea, după ce am terminat eu de vorbit. În felul ăsta eşti sigur că ai făcut ce trebuia.

Am fost uimit de reacţia ei.

– Adică tu crezi c-ar trebui să-l omor pe tatăl meu... cel puţin să mă gândesc la posibilitatea asta?

Scutură din umeri.

– Asta numai tu hotărăşti.

– Am hotărât deja.

– Atunci nu mai e nici o problemă.

Mă şoca neutralitatea ei studiată.

– Nu crezi c-o să-mi respect hotărârea, nu?

Îşi duse mâna la sprânceană, ascunzându-şi chipul, un gest care-mi aminti de Vang.

– Nu cred că ai luat încă o hotărâre, nici c-ar trebui s-o iei... până nu te întâlneşti cu tatăl tău.

Se pişcă de rădăcina nasului, apoi se uită la mine.

– Hai să nu vorbim despre asta acum.

Am tăcut o vreme, poate un minut, poate două, fiecare cu propriile gânduri; apoi ea se şterse la nas şi spuse:

– Miroase urât aici înăuntru. Nu vrei să iei puţin aer?

Ne-am urcat pe acoperișul rulotei și ne-am așezat să privim conturul umbros al pădurii de la apus, dominat de silueta cortului mare și un cer împânzit de stele, pe care constelațiile cunoscute erau asimilate unui tipar cosmic nou și aglomerat: chipul lui Buddha cu diamant la sprânceană, un cap de tigru, un palmier – desene de scântei de lumină pe o pânză albastră întinsă de la un capăt de orizont la celălalt. Vântul aducea miros de mucegai dulce și aromă de mâncare, mai puțin pătrunzătoare. În cortul cel mare, cineva deschise radioul; instrumentele unei orchestre chinezești scoteau sunete pițigăiate și scâncete. Mă simțeam ca la șaisprezece ani, parcă tocmai o cunoscusem pe Tan. Mi-am zis că am ales să venim în locul acesta, unde petrecusem atâtea ore înainte de a deveni iubiți, pentru că aici scăpam de apăsarea descurajantă a prezentului, de amenințarea viitorului, și eram din nou copii. Dar deși nu trecuseră de atunci decât doi ani, ne spulberaserăm pentru totdeauna iluziile mângâietoare și limitele frustrante ale copilăriei. Eu stăteam culcat pe spate pe acoperișul de aluminiu care mai păstra căldura zilei, iar Tan își ridică rochia până la talie și se urcă pe mine, proptindu-se de pieptul meu când am pătruns-o. Încadrată de stelele care se îmbulzeau pe cer, chipul ei ca o taină bine ascunsă printre plete, mi se păru departe și ireală, asemenea ființelor din zodiacul meu; dar și această iluzie se destrămă când ea începu să-și miște șoldurile tot mai cuprinsă de pasiune și-și înălță fața spre cer,

transfigurată de extaz, la un pas de agonie, ca un înger renascentist uitat pe un rest de nor colorat, care tocmai a văzut un lucru uimitor deasupra capului, un miracol al promisiunilor imposibil de păstrat în minte în desăvârșirea lui. Scutură sălbatic din cap când ajunse la plăcerea maximă, părul îi căzu fluturând tot pe-o parte, ca flamura de pe cortul cel mare, în semn de eliberare, apoi se lăsă pe pieptul meu. Am prins-o de șolduri, zvârcolindu-mă până ce ghemul fierbinte din vintrele mele țâșni, lăsând în urmă un strop de pace întunecată, în care s-au răsfirat rămășițele gândului meu.

Ni s-a uscat transpirația pe noi, dar am rămas pe loc, conștienți amândoi, credeam eu, că odată coborâți de pe rulotă lumea se va închide în jurul nostru și ne va arunca din nou în vârtejul ei. Cineva schimbă postul la radio cu unul cambodgian, care transmitea muzică discretă, liniștitoare. Am auzit o tuse în apropierea rulotei și m-am proptit în cot, să văd cine era. Maiorul se deplasa cu mare greutate și încetineală, proptindu-se în baston. În lumina stelelor, silueta lui grotescă căpăta un aer de anonimat, ar fi putut fi luat drept un personaj dintr-un joc fantasy, un bătrân vrăjitor decrepit, învăluit într-o mantie grea și zdrențuită, sau un cerșetor în căutare de hrană. Reuși să mai avanseze câțiva pași, dar, tremurând de efort, căzu în genunchi. Rămase nemișcat câteva secunde, apoi luă un pumn de țărână roșie și îl ridică în fața ochilor. Atunci mi-am adus aminte că Buon Ma Thuot se afla lângă baza de

artilerie imaginară, sau dacă nu imaginară, aducătoare de coşmaruri. Baza Rubinie. Construită pe pământul roşiatic al unei plantaţii devastate.

Tan se ridică în capul oaselor lângă mine şi mă întrebă în şoaptă:

– Ce face?

Mi-am dus degetul la buze, făcându-i semn să tacă; eram convins că maiorul nu şi-ar fi înfrânt groaza de a ieşi sub cerul liber, dacă nu l-ar fi mânat o forţă interioară cel puţin la fel de puternică şi speram că va face ceva care să scoată la lumină temelia misterului din jurul lui.

Cernu ţărâna printre degete şi făcu un efort să se ridice. Nu reuşi, căzu iar la pământ. Capul îi alunecă pe spate. Ridică o mână cu degetele răsfirate, vrând parcă să se protejeze de lumina stelelor. Vocea i se auzi tremurată, ca un steag de luptă spintecat:

– Întoarce-te! strigă el. O, Doamne! Doamne! Întoarce-te!

În următoarele patru luni, n-am mai avut ocazia să meditez la perspectiva întâlnirii cu tatăl meu. Problemele mărunte de fiecare zi ale circului îmi consumau energia şi timpul, şi cele câteva clipe de răgaz le petreceam cu Tan. Aşadar, când am ajuns la Binh Khoi, nu mă obişnuisem aproape deloc cu posibilitatea că în curând voi sta faţă în faţă cu bărbatul care-mi omorâse mama. Dintr-un anumit punct de vedere, Binh Khoi era locul perfect pentru noi, pentru că oraşul împărtăşea aceeaşi fantezie,

fiind proiectat să semene cu un crâmpei din alte vremuri. Era situat lângă Trecătoarea Oceanului de Nori, în munții Truong Son, la patruzeci de kilometri la nord de Danang; multe case aveau vedere la dealurile verzi care coborau spre Câmpia de Coastă. În dimineața sosirii noastre, dealurile erau pe jumătate cufundate în ceață, câmpia nu se vedea deloc și o negură albicioasă se furișase pe străzile înguste, aruncând o vrajă rău prevestitoare asupra locului. Cele mai vechi case nu aveau mai mult de cincizeci de ani, totuși semănau foarte bine cu casele din secolul al XIX-lea, întâlnite în unele cartiere din Hanoi: înalte de două sau trei etaje, îmbrăcate în piatră, vopsite în galben și cenușiu mat și alte nuanțe sobre, cu acoperișuri line, de țiglă verde, și clădiri secundare ascunse de ziduri înalte și umbrite de iederă, papaia și bananieri. Dacă n-ar fi fost lumina electrică din piața principală și pietonii îmbrăcați în haine exotice, țipătoare, ne-am fi putut crede într-un orășel construit la înălțime de la 1800; dar eu știam că, în spatele fațadelor cu înfățișare veche se aflau sisteme de securitate de ultimă oră, care ne-ar fi spulberat dacă am fi pătruns în casă fără voie.

Lucrul cel mai neobișnuit în Binh Khoi era liniștea. Nu mai fusesem într-un oraș ai cărui locuitori, indiferent de numărul lor, erau atât de liniștiți, un oraș lipsit de zumzetul tipic mediului uman. Nu răschiau găini, nu schelălăiau câini, nu zbârnâiau scutere, nu se jucau copii. Doar într-un singur loc

am văzut ceva ce aducea cu zgomotele și activitățile normale dintr-un oraș: piața de legume, așezată pe o stradă nepavată, ce ieșea din piața centrală. Aici, bărbați și femei cu pălării vietnameze tipice stăteau lipiți de coșuri pline cu nangka, chili, usturoi, mere, durian, șopârle și pește uscat; carne, cățeluși și maimuțe în cuști și nenumărate alte alimente vândute pe tarabe cu acoperiș de pânză; iar cumpărătorii, majoritatea cupluri de bărbați, se tocmeau cu vânzătorii, uneori arătându-se oripilați de prețuri... deși oricare din ei ar fi putut cumpăra toată piața fără să clipească. Deși trupa mea împărtășea coborârea într-un trecut imaginar, consideram intensitatea cu care se prefăceau acești cumpărători alarmantă și oarecum degradantă. În vreme ce conduceam camionul prudent prin îmbulzeală, ei se holbau pasivi la mine prin geam – chipuri pretins exotice, greu de distins în spatele tatuajelor, implanturilor, sârmelor de argint și scânteilor aparent țesute în păr. Îi vedeam cum se amuză de alternativa parodică sărăcăcioasă pe care o ofeream la iluzia lor mult mai pretențioasă. Probabil că m-ar fi dezgustat jocul rafinat în care se complăceau când se tocmeau pe sume infime cu bieții vânzători, josnicia spirituală implicată de batjocura lor, dacă nu i-aș fi urât deja din tot sufletul pentru că erau prietenii și colegii tatălui meu.

La capătul străzii, în spatele ultimei clădiri, se întindea un teren cu iarbă, mărginit de un zid scund, văruit. Becurile atârnau în șiruri care legau între ele

bananierii și palmierii crescuți aproape de zid, pe trei laturi. Am zărit mai multe alei ce duceau în junglă, luminate în același mod. Pe latura a patra, de partea cealaltă a zidului, era un șanț acoperit de ceață. Pe partea cealaltă a șanțului, cam la cincizeci de metri, se ridica maiestuos un deal stâncos, pe care domneau ruinele unui templu vechi. O privelițte impunătoare, deasupra ceții: se vedea deslușit fiecare frunză de palmier, fiecare crăpătură împletită în lujeri, fiecare movilă întunecată, fiecare rocă strălucitoare. M-am întrebat dacă nu era cumva o proiecție foarte reușită, un alt element al decorului din Binh Khoi.

Dimineața și prima parte a după-amiezii au trecut cu pregătirile. Odată mulțumit că toate erau în ordine, am căutat-o pe Tan, vrând să facem o plimbare, dar era ocupată să ajusteze costumul lui Kai. Am intrat în cortul cel mare și mi-am făcut de lucru verificând dacă rumegușul era întins uniform. Kai se legăna pe o funie suspendată de inelul de metal din vârful cortului, iar unul dintre tigrii noștri pitici se urcase pe altă funie și se agăța de ea cu mâinile lui îmblănite, încercând s-o prindă pe Kai în glumă de câte ori se apropia de el. Tranh și Mei jucau cărți la staluri, iar Kim se plimba de mână cu maimuța vorbitoare, pălăvrăgind întruna, de parcă animalul ar fi înțeles-o. Din când în când, maimuța își îndrepta spre ea chipul alb și chițăia, spunând „Te iubesc" și „Mi-e foame" și alte fraze la fel de banale. Stăteam la intrare, cuprins de un sentiment patern față de

mica mea familie adunată sub lumini și mă gândeam dacă să mă întorc sau nu în rulotă ca să văd dacă Tan și-a terminat treaba, când o voce de bariton răsună în spatele meu:

– Unde pot să-l găsesc pe Vang Ky?

Tatăl meu stătea cu mâinile în buzunare, la câțiva metri distanță, îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă gri, din material lucios. Arăta mai spilcuit și mai gras decât în fotografii, iar peștele zburător tatuat pe obrazul lui era acum înconjurat de șase mici embleme, simboluri ale relațiilor sale de afaceri. Cu capul imens și craniul ras, sclipind în luminile puternice, el însuși arăta ca emblema unui concern uriaș, fără suflet. Lângă el, ajungându-i până la umeri, mai scundă decât el cu cel puțin treizeci de centimetri, stătea o vietnameză cu aspect șocant, păr lung și drept, în pantaloni negri strâmți și tunică asortată: Phuong Ahn Nguyen. Se uita fix la mine.

Uluit, am reușit să îngaim că Vang nu mai era cu noi.

– Cum se poate? întrebă tatăl meu. Doar el e proprietarul, nu?

Șocul lăsa locul furiei, o furie atât de mare, că de-abia mi-o rețineam. Îmi tremurau mâinile. Dacă aș fi avut la îndemână unul dintre cuțitele mele, i l-aș fi înfipt în piept fără să clipesc. M-am luptat din răsputeri să-mi ascund starea și i-am povestit ce s-a întâmplat cu Vang; dar, pe măsură ce categoriseam fiecare nouă trăsătură a chipului și trupului său – un rid, un lob înroșit, o încrețitură pe ceafa groasă –

cineva îmi turna în vene dintr-un flacon o substanță fierbinte, adăugând-o sângelui meu amestecat.

– La naiba! strigă el, aruncând ochii la pânza cortului; părea consternat. Rahat!

Coborî privirea la mine.

– Ai codul lui de acces? Întotdeauna îl schimbă când ajung în Paradis. Nu sunt sigur că știu ăia de-acolo ce se întâmplă, de fapt. Dar cred că n-am de ales.

– Mă îndoiesc că ar fi de acord să-l dau unui străin.

– Noi nu suntem străini. Vang a fost socrul meu. Ne-am certat după moartea soției mele. Am sperat să vină circul aici o săptămână. Aș fi putut să-l conving să stăm de vorbă. N-avea rost să stăm certați.

Cel mai șocant lucru pe care l-a rostit a fost că Vang i-a fost socru, deci bunicul meu. Nu știam ce să cred; nu vedeam nici un motiv pentru care să mintă, dar se năștea astfel o serie de întrebări complicate. Dar ultima lui afirmație, de fapt, negarea implicită a responsabilității morții mamei mele... îi ieșise de pe buze cu atâta ușurință! Ura crescu în mine ca o stea rece, calmându-mă, ajutându-mă să-mi controlez furia.

Phuong păși spre mine și-mi puse mâna pe piept. Inima începu să-mi bată nebunește sub apăsarea palmei ei.

– S-a întâmplat ceva?

– Sunt... mirat. Atâta tot. N-am știut că Vang are un ginere.

Era machiată țipător, cu ruj mov-închis și aceeași culoare în jurul ochilor, dar avea trăsăturile fine și fața lunguiață la fel ca Tan.

– De ce ești nervos?

Tata o trase deoparte.

– E-n ordine. Am fost destul de agresiv... are tot dreptul să fie nervos. Ce-ar să mergem noi doi... Cum te cheamă, băiete?

– Dat, am spus, deși am fost tentat să-i spun adevărul.

– Dat și cu mine o să stăm puțin de vorbă, îi spuse el lui Phuong. Ne vedem acasă.

Am ieșit din cort, iar Phuong, afișând mai mult decât o mică ezitare, porni în direcția rulotei. Se lăsa amurgul, iar ceața se risipea. Nenumăratele becurile colorate atârnate în copacii de lângă zid și de-a lungul aleilor fuseseră aprinse. Fiecare era înconjurat de o aură încețoșată; la un loc, dădeau junglei acaparatoare un aer de festivitate stranie, de parcă spiritele rătăcite printre lianele verde-închis pregăteau o petrecere.

Ne-am oprit lângă zid, în spatele dealului mare ce se ridica deasupra masei de ceață. Tata încercă să mă convingă să-i dau codul. Când l-am refuzat, mi-a oferit bani, iar când l-am refuzat a doua oară, s-a uitat fix la mine și mi-a spus:

– Poate că nu înțelegi. Chiar am nevoie de cod. Ce vrei ca să mi-l dai?

– Poate că tu nu înțelegi. Dacă Vang ar fi vrut să-i cunoști codul, ți l-ar fi dat. Dar mi l-a dat *mie*,

nu altcuiva. Eu consider asta o dovadă de încredere şi nu vreau să trec peste spusele lui, dacă el nu-mi dă semn s-o fac.

Se uită spre junglă, îşi plimbă mâna peste chelie şi scoase un zgomot de frustrare. Mă îndoiam că ştia ce înseamnă un refuz şi, cu toate că furia mea nu se domolea, mă încânta că-l refuzasem. În cele din urmă, râse şi zise:

– Ori eşti un afacerist dat naibii, ori un om cinstit. Ori amândouă. Ideea asta mă sperie.

Scutură din cap în semn de acceptare cordială.

– De ce să nu-l apelăm pe Vang? Să vedem dacă vrea să vorbească cu mine.

Nu înţelegeam cum era posibil aşa ceva.

– Ce fel de calculator ai? mă întrebă.

I-am spus.

– Nu-i bun. Uite cum facem. Vino la mine acasă deseară, după spectacol. O să-l contactăm prin calculatorul meu. O să te plătesc pentru timpul pierdut.

Brusc, am devenit suspicios. Parcă mi se oferea pe tavă, devenea vulnerabil, dar eu nu credeam că-i stă în fire. Dorinţa lui de a-l contacta pe Vang putea fi o şaradă. Dacă îmi descoperise identitatea şi mă atrăgea într-o capcană?

– Nu cred că pot pleca, i-am spus. S-ar putea s-o amânăm pe dimineaţă.

– Foarte bine, zise, deşi se arătă nemulţumit. Scoase o carte de vizită din buzunar şi mi-o oferi. Adresa mea.

Apoi îmi apăsă în palmă un buton de cristal.

– Să nu-l pierzi. Ia-l cu tine, indiferent când vii. Dacă nu-l iei, o să fi luat de pe stradă și dus într-un loc foarte neprimitor.

Imediat ce dispăru din vedere, m-am dus în grabă la rulotă, cu gândul să pun lucrurile la cale cu Tan. Era afară, așezată pe un scaun pliant, în fața ușii, încadrată de o lumină neclară. Stătea cu capul plecat. Avea bluza ruptă, îi lipseau primii doi nasturi. Am întrebat-o ce s-a întâmplat. A scuturat din cap și n-a vrut să se uite în ochii mei. Când am insistat, mi-a spus:

– Femeia aia... cea care lucrează pentru tatăl tău...

– Phuong? Te-a lovit?

Stătea tot cu capul în jos, dar îi vedeam bărbia tremurând.

– Am plecat să te caut și am dat peste ea. A început să vorbească cu mine. Am crezut că era doar amabilă, dar a încercat să mă sărute. Când m-am opus – îmi arătă bluza ruptă – uite ce mi-a făcut.

Își aranjă bluza.

– Vrea să petrec noaptea cu ea. Dacă nu merg, zice c-o să ne facă necazuri.

Mi-era imposibil să-l urăsc pe tatăl meu mai mult, dar această nouă insultă, amenințarea la adresa lui Tan, m-a ațâțat și mai tare, adăugând urii mele tușa finală, ultima tușă aplicată unei capodopere. Am stat o clipă cu ochii la deal. În mine creștea echivalentul acelei forme intangibile, la fel de colțuros și de intens. Am dus-o pe Tan în rulotă, am

așezat-o la birou și i-am făcut un ceai. Apoi i-am repetat toate cele rostite de tatăl meu.

– E oare posibil ca Vang să fie bunicul meu?

Prinse cana cu ambele mâini, suflă în lichidul aburind și luă o sorbitură.

– Nu știu. Familia mea a fost întotdeauna secretoasă. Părinții mei nu mi-au spus decât că Vang a fost cândva un om bogat, cu o familie iubitoare, și că a pierdut totul.

– Dacă e într-adevăr bunicul meu, atunci suntem verișori.

Lăsă ceașca jos și se uită tristă în ea, ca și cum în fundul ei ar fi zărit o hotărâre imposibil de evitat.

– Nu-mi pasă. Nu mi-ar păsa nici dacă am fi frați.

Am ridicat-o, am luat-o în brațe și am lipit-o de mine. Am simțit că sunt mijlocul unui nod gordian, prea mic ca să întrezăresc toate buclele și curbele. Dacă Vang era bunicul meu, de ce m-a tratat cu atâta răceală? Poate că moartea mamei mele îi înăsprise sufletul, poate că așa se explica lipsa lui de afecțiune. Dar, știind că eu și Tan suntem verișori, de ce nu ne-a spus adevărul, când a văzut cât de apropiați deveneam? Sau avea idei atât de depășite, încât apropierea între verișori nu-l deranja? Singura explicație logică era că tatăl meu mințise. Acum îmi dădeam seama, acum vedeam limpede lucrurile. Era singura posibilitate rațională. Și dacă mă mințise înseamnă că știa cine sunt. Și dacă știa cine sunt...

– Trebuie să-l omor, am spus. În seara asta... trebuie să termin în seara asta.

Eram pregătit să-mi justific decizia, să explic de ce a nu lua nici o măsură era un risc prea mare, să-i prezint lui Tan toate posibilitățile ca să le analizeze, dar ea mă împinse cât să-mi vadă fața și-mi spuse:

– Femeia aia e un asasin de profesie.

Își propti fruntea de mine.

– O să te ajut.

– E ridicol! Dacă...

– Ascultă-mă, Philip! Citește semnele fizice, știe când cineva e nervos. Dacă se teme. De la mine se așteaptă să fiu nervoasă. Și temătoare. O să creadă că e vorba de resentimente... de nervi. O să mă pot apropia de ea.

– Și-o vei putea omorî? O să fii în stare?

Tan se smulse din îmbrățișarea mea și se duse la ușă, privind în ceață. Părul i se desfăcu și-i căzu răsfirat pe umeri și pe spate, panglica ce-l ținuse legat unduindu-se ca un râu albastru lucios pe un pământ de mătase neagră.

– O s-o rog pe Mei să-mi dea ceva. Are ierburi care te adorm.

Își întoarse privirea spre mine.

– Sunt lucruri pe care le pot face ca să trăim în siguranță, odată ce tatăl tău e mort. Ar trebui să le discutăm de pe acum.

Eram uimit de detașarea ei, de cât de îi repede trecuse disperarea.

– Nu-ți pot cere să faci așa ceva.

– Tu nu îmi ceri nimic. Mă ofer eu.

Am simțit o undă de nedumerire tristă în vocea ei.

– Şi tu ai face la fel pentru mine.

– Da, sigur, dar, dacă n-aş fi eu la mijloc, tu nu te-ai implica.

– Dacă n-ai fi tu la mijloc, cu glas şi mai trist, nu m-aş fi implicat în nici un fel.

Prima parte a spectacolului din seara aceea, apariţia trupei pe muzică de marş, cu Mei în faţă, într-un costum de majoretă roşu cu alb, răsucind – şi deseori scăpând – un baston, tigri zbenguindu-se la picioarele ei; două scenete comice; Kai şi Kim sărind şi rotindu-se în costumele lor aurii cu paiete, făcând tumbe prin aer ca nişte păsări lipsite de griji; apoi altă scenetă, cu Tranh, clovnul jongler care se preface că e beat şi-şi prinde uneltele cu mişcări aproape imposibile, rostogolindu-se, tăvălindu-se şi clătinându-se... toate acestea au fost primite de spectatorii predominant bărbaţi cu detaşare ironică. Râdeau de Mei, şuşoteau şi rânjeau în timpul scenetelor, se zgâiau nepăsători la Kim şi Kai, şi-l luau în râs pe Tranh. Era clar că veniseră ca să ne ridiculizeze, iar ridiculizându-ne, să-şi confirme superioritatea. Le-am observat reacţiile, dar eram atât de absorbit de întâmplările ce urmau să aibă loc mai târziu, încât mi se păreau rupte de realitate, mărunte, şi am avut nevoie de toată capacitatea mea de a mă disciplina ca să mă concentrez pe numărul meu, a cărui atracţie principală a fost aruncarea unui cuţit din spatele meu, exact între picioarele lui Tan. A urmat o explozie de strigăte entuziaste; când m-am întors, am văzut-o pe Phuong la vreo zece

metri de mine, înclinându-se către public din staluri – ea azvârlise cuțitul. Se uită la mine și ridică din umeri, umilind, prin gestul acela, abilitățile mele sărace, apoi cu brațele deschise, primi aplauzele tot mai puternice. L-am căutat din priviri pe tatăl meu, dar nu l-am zărit nicăieri.

Spectatorii ovaționau în continuare, mulțumiți că cineva de-al lor marcase o asemenea victorie, dar, când apăru maiorul condus de Mei și Tranh, amuțiră la vederea trupului său negru și convulsionat. Proptit în baston, maiorul merse șontâcăit pe lângă staluri, uitându-se când la un chip, când la altul, căutând parcă unul familiar, apoi, îndreptându-se spre centrul arenei, începu povestea Bazei Rubinii. La început, m-am alarmat, dar povestea curgător, descriptiv, nu în stilul direct în care redase inițial evenimentele, iar publicul era fermecat. Când ajunse la momentul scrisorii pentru soția lui, în care își descrisese amănunțit ura față de orice era vietnamez, un murmur dezaprobator se auzi din staluri, iar figurile de încântare se transformară în expresii încruntate; dar trecu și de punctul respectiv și, descriind atacul Viet Cong, spectatorii se potoliră și căzură din nou în mrejele vorbelor sale.

– La lumina torțelor atârnate, am văzut țărâna înroșită de sânge. În spatele gardului de sârmă ghimpată, înalt cât un stat de om, bărbați și femei în haine negre veneau în puhoi din junglă, cu pași iuți, de furnică; iar în fața lui, din vizuinile lor secrete, țâșneau alții, ca o ploaie infernală, ieșită de

sub pământ. Oamenii mei mureau în jur și am simțit, în ciuda terorii copleșitoare, că eram observat cu calm, de parcă imaginea micuță a lui Buddha, atârnată de colierele ținute în gură de inamici pe parcursul atacului, fusese împuternicită să-și invoce originalul striat, astfel că deasupra flăcărilor, un chip imens, plămădit din materia întunecată a cerului, își arunca privirile aprobatoare spre pământ.

Nu mai puteam rezista prea mult, era clar. Dar nu aveam deloc intenția să mă predau. Amețit de whisky și cu adrenalina la nivelul maxim, mă tortura gândul morții, a mea și a altora, și, în ciuda fricii, am acționat nu atât din teamă, cât din nebunia luptei și a unui soi de comunicare cu moartea, din dorința ca ea să-și întindă brațul cuprinzător și să triumfe. M-am retras în buncărul de comunicații și i-am ordonat caporalului de serviciu să cheme forțele aeriene ca să atace baza. Când s-a opus, l-am convins să mă asculte cu pistolul la tâmplă. Apoi am golit încărcătorul în radio, ca să nu-mi contramandeze nimeni ordinul.

Maiorul lăsă capul în jos și deschise larg brațele, pregătindu-se parcă pentru un moment de magie unică; apoi se auzi din nou glasul lui vibrant, de animal urlând din fundul peșterii, răgușit de atâtea oase câte i-or fi zgâriat gâtlejul. Ochii lui deveniră două globuri fosforescente în scoarța unui buștean putrezind.

Când s-a auzit explozia, eu trăgeam baricadat în spatele unor saci cu nisip, pe acoperișul buncărului.

Vietnamezii ieşiţi în şuvoaie din junglă încetinirã şi se foirã prin jur, iar cei din interiorul gardului se uitau îngroziţi la turboreactoarele care zbârnâiau deasupra capetelor lor atât de jos, încât le vedeam stelele de pe aripi. Victoria era scrisă pe cer, în dârele rachetelor. Flăcările muşcau din ţărâna roşie, scoţând la lumină găurile de tunel. Bubuiturile se auzeau una peste alta, iar pământul se cutremura ca o bucată de lemn sub lovitura de baros. Pretutindeni zburau nori de foc pestriţ şi fumul fierbea deasupra pământului, înălţându-se şi formând un nou cer portocaliu mânjit cu negru, iar eu m-am ridicat în picioare, înspăimântat, dar încântat, uluit de proporţiile dezastrului pe care l-am ordonat. Apoi am fost trântit pe jos. Sacii de pământ mi-au alunecat la picioare, un cadavru azvârlit de cine ştie unde mi-a căzut pe spate, tăindu-mi respiraţia şi, cu foarte puţin timp înainte de a-mi pierde cunoştinţa, am simţit mirosul înţepător de napalm.

Dimineaţa, când m-am trezit, am văzut un chip însângerat, fără maxilar, cu ochi albaştri, lipiţi de ai mei, parcă străduindu-se să-mi comunice un ultim mesaj. M-am târât de sub cadavru şi m-am ridicat cu greu în picioare. Am descoperit că domneam peste un teren pustiu, cu brazde însângerate şi presărat cu cadavre, în mijlocul unei păduri carbonizate. Am coborât de pe buncăr şi m-am plimbat printre morţi. Muştele bâzâiau din toate părţile. Pretutindeni, numai mâini, picioare şi rămăşiţe hidoase imposibil de identificat. Eram stupefiat, nu simţeam nimic, în

afară de o vagă satisfacție că supraviețuisem. Dar, rătăcind printre leșuri, văzând cu ochii mei ce-a lăsat moartea în urmă – șase cadavre de copii necunoscuți înghesuite într-o groapă, ca un cuib de gândaci pârjoliți, o femeie îngrozitor de arsă, cu fesele expuse și cu degetele întinse ca să atingă buzele unui cap separat de trup – toate acestea, dar și nenumăratele scene asemănătoare m-au făcut să-mi dau seama de adevăr: eu eram autorul prăpădului. Nu vină am simțit în clipa aceea. Ea nu avea importanță. Toți eram vinovați, și morții, și viii, și cei buni, și cei care îl părăsiseră pe Dumnezeu. Cu toții avem o vină inevitabilă, parte din marele necaz al omenirii. Nu ea mă rodea, ci gândul că, fiind conștient că pierdusem războiul – cel puțin în ce mă privea – n-am renunțat la acțiunile inutile, ci am ales să mă aliez cu o forță atât de meschină și rea, încât nici nu se poate considera în firea omului, care o îmbracă într-un înveliș mistic și o numește Satana sau Shiva, ca să se deosebească de ea. Poate că o asemenea alegere e virtutea soldatului, dar eu nu mai pot s-o consider astfel. Se bătu cu vârful bastonului pe piept. N-am să spun niciodată că dușmanii mai au fost drepți, dar există dreptate în cele îndurate de mine din ziua aceea. Toți oamenii păcătuiesc, toți oamenii fac rău. Iar răul se dezvăluie în fața ochilor noștri. Îndreptă bastonul spre public, plimbându-l de la un chip la altul, vrând parcă să scoată în evidență păcatele întipărite pe fiecare. Ceea ce vedeți acum nu e bărbatul care am fost, ci

creatura care am devenit în clipa când am făcut alegerea. Luați ce vreți din povestea mea, dar înțelegeți un lucru: sunt unic numai pentru că judecata traiului meu e scrisă nu doar pe fața mea, ci pe fiecare părticică a corpului meu. Cu toții suntem niște monștri care așteaptă să fie invocați într-o clipă de nebunie și trufie.

În timp ce-l conduceam împreună cu Tranh afară din cort, pe iarba udă, maiorul era încântat, aproape incoerent, nu de ovațiile primite, ci de faptul că-și dusese la capăt povestea. Mă apucă de mânecă, bolborosi ceva, clătină din cap. Nu i-am dat atenție, îngrijorat din cauza lui Tan, pe care o văzusem vorbind cu Phuong la staluri. Când ieși în fugă din cortul cel mare, cu o scurtă luată în fugă peste costum, am uitat complet de el.

– Nu mergem direct acasă, îmi spuse Tan. Vrea să mă ducă la un club din piață. Nu știu când ajungem la locuința tatălui tău.

– Poate că nu-i o idee prea bună. Cred c-ar trebui să așteptăm până dimineață.

– Nu, e bine așa. Du-te la el, și imediat ce ți-ai terminat treaba, faci exact ce te-am învățat. Când ne auzi intrând, ascunde-te. Nu face nici o mișcare până nu vin eu să te caut. Ai înțeles?

– Nu știu, am zis, uluit de felul în care controla situația.

– Te rog!

Mă apucă de rever.

– Promite-mi că faci cum ți-am spus. Te rog!

I-am promis, dar când am urmărit-o fugind în întuneric, m-a cuprins vechea senzație de dezrădăcinare; cu toate că nu-l ascultasem foarte atent pe maior, preocupat cum eram de propriile mele necazuri, cuvintele pe care le scuipa agitat și chicotele lui triumfătoare, extazul la ideea că-și recuperase comoara amintirilor, povestea lui; inventată sau nu, îmi puseseră la îndoială natura alegerii mele și a poveștii pe care eu însumi aveam, poate, s-o spun într-o zi.

Tatăl meu locuia pe strada Yen Phu, într-o casă cu două etaje, de piatră gri, cu jaluzele verzi, cu sistem de aerisire, și o ușă tot verde, cu ciocănaș de forma unui cap de bou. Am ajuns puțin după miezul nopții și am stat la adăpostul zidului înalt și văruit care-i împrejmuia moșia. O burniță constantă tăia ceața. Nu se vedea nici un trecător. Lumina cădea oblic de la ventilatoarele unei ferestre de la etaj, cu jaluzelele coborâte. Sub ea era parcată o bicicletă, iar în coșul ei zăceau șase crini albi, cu tulpinile învelite în hârtie de duzină. Mi-am închipuit că tatăl meu mersese cu bicicleta la piață și uitase florile în coș, intrând cu celelalte cumpărături în casă. Am văzut în crinii de un alb lucios un semn rău, un simbol sterp al faptei sângeroase pe care aveam s-o înfăptuiesc.

Nu mă îngrozea ideea că-mi voi ucide tatăl. Repetasem scena în minte de sute de ori, îmi imaginasem fiecare amănunt. Stând acolo, am simțit cum trecutul se adună în spatele meu ca vagoanele unui

tren, târâte unul după unul timp de optsprezece ani, de la moartea mamei la clipa cutremurătoare pe care aveam s-o trăiesc curând. Toate presimțirile care mă torturaseră până atunci se evaporaseră ca negura înainte de ploaie. Eram convins de ura mea, de ideea că nu aveam altă soluție, că tata era o amenințare care nu va dispărea niciodată.

Am trecut strada și am bătut la ușă. Peste câteva secunde, m-a poftit într-un coridor puternic luminat, cu o ușă neagră în partea dreaptă. Purta o haină largă de mătase verde. În timp ce mă conducea pe scările din stânga coridorului, silueta lui în formă de clopot și capul chel, cu plăcuța argintie de la ceafă... toate acestea, pe lângă mirosul greu de iasomie, m-au făcut să cred că eram călăuzit spre întâlnirea cu o ființă misterioasă de către unul din preoții ei eunuci. În capul scărilor am văzut o cămăruță albă, mobilată cu două scaune tapițate de crom, un ecran pe perete și, în capătul opus, un birou plin de hârtii, o vază ornamentală, un cuțit de scrisori demodat și un Buddha de bronz, poleit cu aur, cam de treizeci de centimetri. Tata se așeză pe unul dintre scaune, activă ecranul calculatorului cu un stilou cu vârf luminos și încercă să acceseze Sony AI, intrând în diverse meniuri. Între timp, pălăvrăgea întruna, își cerea scuze că ratase spectacolul, spera să ajungă seara viitoare. Îmi plăcea Binh Khoi? Cei mai mulți nou-veniți îl considerau neprietenos, dar până la sfârșitul săptămânii o să mă simt acasă. Nu adusesem cu mine nici o armă, crezând că mi-ar detecta-o

sistemul lui de siguranță. Cuțitul de tăiat plicuri ar fi fost numai bun, însă mâna mea căzu pe statuetă. Mai puțină mizerie, mi-am zis. O singură lovitură. Am luat-o în mână, am cântărit-o. Anticipasem că, atunci când va veni momentul, voi dori să-i dezvălui tatălui meu cine sunt, ca să-i savurez stupefacția și consternarea; dar mi-am dat seama că nu asta era important, că nu mai voiam decât să-l văd mort. În orice caz, din moment ce era posibil să-mi cunoască adevărata identitate, scena pe care mi-o închipuisem își pierdea mult din dramatism.

– E thailandeză. Secolul al XV-lea, îmi explică el, făcând semn din cap spre statuetă, apoi revenind la ecran. E frumoasă, nu?

– Foarte, am răspuns.

Apoi, fără să mai stau pe gânduri, fiindcă deja mă gândisem suficient, iar fapta în sine nu era decât un automatism, saltul final, după o pregătire de optsprezece ani, am pășit în spatele lui și l-am pocnit cu statueta în cap. Mă așteptam la o pocnitură, dar n-am auzit decât un sunet înăbușit, ca și cum aș fi lovit perna cu palma. Scoase un grohăit exploziv, se răsuci și se lovi de perete, alunecând pe-o parte, cu fața spre cameră. La cât sânge era, am crezut că e mort. Dar mormăi, deschise ochii și se ridică cu greu în genunchi. Am văzut că lovisem plăcuța de metal de la ceafă. În jurul ei curgea sânge, dar îl protejase de pocnitura mortală. Haina i se deschise, iar cu burdihanul lui pătat și alb, ieșind de sub mătasea verde, și cu sângele alunecându-i pe gât, cu trăsăturile

mărunte chircite de durere şi uimire, arăta greţos şi caraghios ca un clovn, demn de milă. Ridică un braţ nesigur, să pareze o a doua lovitură. Mişcă buzele, rostind „Stai...“ sau „Ce...“ sau „Care...“, nu mi-am dat seama clar. Dar nu aveam de gând nici să aştept, nici să mă explic. O moarte rapidă nu m-ar fi afectat atât de profund, dar faptul că transformasem un corp sănătos în creatura aceea respingătoare, tremurând la picioarele mele pe jumătate moartă, îmi zgudui din temelii moralitatea, alungă nuanţa de romantism din actul simplu, terifiant, al omorului. Când l-am pocnit din nou, de data asta ţinând statuia cu ambele mâini şi lovindu-l în moalele capului, m-a învăluit teama care-l cuprinde pe un copil când răneşte o pasăre cu piatra din greşeală şi încearcă să-şi ascundă fapta de Dumnezeu, aruncând victima pe o grămadă de cenuşă. Tatăl meu căzu pe spate, iar sângele îi ţâşni pe nas şi pe gură. Am simţit miros de fecale şi m-am dat la o parte, clătinându-mă şi scăpând statueta. Acum, că mi-am atins scopul, asemenea unei albine moarte din cauză că şi-a înţepat duşmanul, am simţit cum se scurge otrava din mine, foarte mirat că nu trăiam o satisfacţie mai mare.

Stiloul cu vârf luminos se rostogolise sub al doilea scaun. L-am ridicat şi, urmând indicaţiile lui Tan, am contactat, prin intermediul calculatorului, o agenţie de securitate din Danang. Pe monitor apăru o blondă arţăgoasă, care mă întrebă ce doresc. I-am explicat situaţia, descriind exact crima, fără

înfloriturí – suma uriașă din fondul meu îmi garanta imunitatea – și i-am dat numărul avocatului lui Vang, detalii legate de fond, astfel asigurându-mi buna-credință. Imaginea femeii fu înlocuită de un desen în culori pastelate, în schimbare, care fu înlocuit la rândul lui peste câteva minute de un formular de contract cu o pată lucioasă în partea de jos, pe care am apăsat-o cu degetul mare. Femeia apăru din nou, de data asta mult mai amabilă, și-mi atrase atenția să rămân pe loc. Mă asigură că poliția va ajunge într-o oră. Apoi, la îndemnul unui gând ulterior, mă sfătui să-mi șterg sângele de pe față.

Prezența cadavrului – trupul mort cu adevărat – mă tulbura. Am luat cuțitul de tăiat plicuri, am coborât la parter și am mers pe bâjbâite spre camera neluminată de lângă coridor. Într-un colț al ei am găsit un scaun de pe care vedeam ușa. Stând singur în beznă, mă copleși mai tare toropeala care mă invadase. Cu toate că sesizam oarecare nepotriviri neliniștitoare privitoare la cele tocmai întâmplate, nu eram suficient de vioi ca să le consider altceva decât complicații. Cred că am stat acolo zece minute când ușa se deschise și Phuong intră râzând în coridor, urmată de Tan. Începu s-o sărute și-și vârî mâna sub fusta ei. Brusc, capul i se dădu la o parte; nu credeam că vede pe întuneric, dar se uita țintă la mine.

Înainte să reacționez, înainte chiar să fiu sigur că mă descoperise, Tan îi trase una sub maxilar cu podul palmei, izbind-o de peretele opus, apoi îi trase un picior în stomac. Phuong se rostogoli și se

ghemui imediat. Îl strigă pe tatăl meu: „William", fie ca să-l avertizeze, fie de durere, înțelegând ce se întâmplase, nu mi-am dat seama. Pe urmă, cele două femei începură să se bată. Lupta nu dură mai mult de un minut, dar viteza și grația lor stranie erau o priveliște incredibilă: parcă urmăream două vrăjitoare cu degete lungi dansând într-un spațiu fără gravitate și făcând vrăji periculoase. Amețită de prima lovitură primită de la Tan, Phuong rămase în poziție de apărare, dar își reveni imediat și începu să dea și ea. Mi-am amintit de cuțitul din mână. Nu era foarte solid construit, în plus, Phuong fiind foarte rapidă, îmi venea greu să hotărăsc când s-o atac, dar se opri, pregătindu-se de un nou atac. Atunci l-am aruncat, înfigând lama exact între omoplați. N-am rănit-o mortal, lama era prea boantă ca să pătrundă adânc, ci doar am distras-o. Țipă, încercă să-și scoată cuțitul și, când căzu pe-o parte, Tan o prinse pe la spate și-i suci gâtul cu o mișcare violentă. Lăsă cadavrul să alunece și veni spre mine, o umbră în camera întunecată. Mi se păru imposibil să fie aceeași femeie pe care o cunoscusem intim pe plaja de la Vung Tau și mă cuprinse un fior.

– Ești teafăr? mă întrebă, oprindu-se la câțiva metri de mine.

– Teafăr? am râs. Ce se întâmplă?

Nu-mi răspunse, așa că am continuat:

– Se vede că ai renunțat la ierburile lui Mei.

– Dacă ai fi făcut ce ți-am spus, dacă nu te-ai fi băgat, poate că n-aș fi fost nevoită s-o omor.

Făcu un pas spre mine.

– Ai sunat la agenţia de securitate?

I-am răspuns înclinând din cap.

– La Hue ai învăţat să te baţi aşa?

– În China.

– La o firmă de securitate particulară. Ca Phuong.

– Da.

– Atunci înseamnă că nu eşti nepoata lui Vang.

– Ba sunt. Şi-a cheltuit ultimii bani ca să mă pot antrena eu şi să te protejez. A fost un om aspru... dacă s-a folosit de familia lui în felul ăsta.

– Şi când te-ai culcat cu mine, tot ca să mă protejezi ai făcut-o?

Tan îngenunche lângă scaun, mă luă după gât şi se uită fix în ochii mei.

– Te iubesc, Philip. Aş face orice pentru tine. Cum te poţi îndoi de mine?

M-a mişcat sinceritatea ei, dar nu m-am putut abţine s-o tratez cu răceală. Ca şi cum cineva a închis robinetul prin care curgeau sentimentele mele.

– Ai dreptate. Mi-a spus mie Vang că persoanele de felul tău se ataşează de clienţi.

Cuvintele mele loviră exact la ţintă. Pe faţa ei apăru o expresie rănită. Se stinse treptat, ca unduirea apei lacului în care arunci o piatră.

– E chiar atât de important? Cu ce schimbă asta faptul că te-ai îndrăgostit de mine?

I-am ignorat spusele, deşi am fost tentat să-i zic că nu-l schimbă cu nimic.

– Dacă te-ai antrenat ca să mă protejezi, de ce a vrut Vang să împiedice relaţia noastră?

Se ridică în picioare, cu o expresie indescifrabilă, şi făcu câţiva paşi spre coridor. Se uita la cadavrul lui Phuong, chircit în lumină.

– A fost o vreme când am crezut că voia să mă păstreze pentru el. Asta ar fi o explicaţie.

– Phuong chiar s-a legat de tine? Sau tu ai...

– Nu te-am minţit niciodată. Te-am amăgit doar, pentru că nu ţi-am spus totul despre Vang. Dar am fost obligată să procedez aşa. Cum ai spus, am fost condiţionată.

Mai aveam şi alte întrebări, dar nu eram în stare să-i mai pun nici una. În liniştea din casă prindea contur un zumzet discret şi a început să mă obsedeze ideea că Tan şi cu mine eram perechile vii ale celor două cadavre, că averea care avea să-mi revină în curând, ca urmare a faptelor noastre, ne va conduce la o situaţie fără ieşire: într-o zi noi vom zăcea amândoi morţi, în două camere separate ale unei case liniştite, în vreme ce alte două fiinţe, asemenea nouă, dar mai tinere, vor sta la distanţă una de cealaltă, izolate şi frământate, cumpănindu-şi viitorul. Am vrut să-mi alung gândul, să născocesc o realitate mai convingătoare. Am traversat camera spre Tan şi am întors-o cu faţa spre mine. N-a vrut să mă privească în ochi, dar i-am ridicat bărbia şi-am sărutat-o. Un sărut de amant. Am mângâiat-o pe sâni – o atingere atât de dragă mie. Dar în ciuda sărutului dulce şi sincer, cred că gestul meu a avut şi un scop

formal: încheierea unei afaceri ale cărei condiții nici unul dintre noi nu le înțelegea prea bine.

La șase luni și câteva zile după ce am împlinit optsprezece ani, stăteam într-un birou Sony AI din Saigon, un spațiu fără ferestre, cu pereți negri, covor și fotografii cu rame argintii ale peisajelor de lângă râul Perfume și marea Chinei de Sud, când Vang se materializă scânteind pe peretele îndepărtat. Probabil că i-am părut o revelație, cum și el mi-a părut mie, o figură din alte vremuri, întruchipată într-un vis. Arăta exact ca în ziua când părăsise circul: slab, cărunt, îmbrăcat în haine ponosite, iar față de mine s-a purtat, ca întotdeauna, distant. I-am povestit ce s-a întâmplat în Binh Khoi.

– Am crezut c-o să ai mai mult de furcă cu William. Bineînțeles, avea impresia că mă are la mână, că o controlează pe Tan. Așa că a lăsat garda jos. Credea că nu are de ce să se teamă.

Logica lui era de-a dreptul elementară, dar în loc s-o urmăresc, i-am pus întrebarea care mă frământa cel mai tare: de ce îmi ascunsese că era bunicul meu? Am aflat foarte multe despre trecutul meu când am studiat afacerile lui Vang, dar voiam să știu totul, de la cap la coadă.

– Pentru că *nu* sunt bunicul tău. Am fost socrul lui William, dar... Îmi aruncă o privire amuzată. Am crezut c-o să-ți dai seama singur.

Mie nu-mi venea deloc să râd.

– Explică-mi.

– Cum dorești.

Se depărtă de mine și se opri să admire o fotografie.

– William a aranjat ca soția, fiica și nepotul meu să moară într-un accident de avion. Odată ce m-a izolat, mi-a pus la îndoială capacitatea intelectuală, cu gândul să pună mâna pe afacerile mele. Ca să-i dejoc planurile, mi-am înscenat sinuciderea. A fost o înscenare foarte reușită. Mi-am păstrat destui bani ca să susțin circul și să plătesc instruirea lui Tan. Restul îl știi.

– Nu chiar, am spus. Nu mi-ai spus cine sunt.

– A, da.

Se întoarse cu spatele la fotografie și-mi oferi un surâs încântător.

– Presupun că vrei să afli. Pe mama ta a chemat-o Tuyet. Tuyet Su Vanh. A fost actriță de filme porno. Femeia pe care ai văzut-o în vis... Ea era. Am avut o relație mai mulți ani. Puțin înainte de a-mi pierde familia, a venit la mine și mi-a spus că era pe moarte. Un virus HIV mutant. Mi-a spus că avusese un copil cu mine. Un băiat. M-a implorat să am grijă de tine. Bineînțeles, n-am crezut-o. Dar cândva mi-a adus bucurie, așa că am înființat un fond bănesc pentru tine. Unul mic.

– Pe urmă te-ai decis să te folosești de mine.

– William îmi subminase autoritatea în asemenea grad, încât nu-l mai puteam înfrunta direct. Trebuia să-l săgetez exact în inimă. I-am spus mamei tale că, dacă era de acord să coopereze cu mine, te adopt, îmi transfer averea în fondul tău și te numesc moștenitorul meu. Mi-a dat permisiunea să-ți șterg amintirile. Eu te voiam curat, ca să-mi servești

scopului. După ce ai fost reeducat, m-a ajutat să-ți construiesc fragmente de amintiri care ți s-au implantat odată cu un biocip. Cu toate acestea, ai fost un copil greu de modelat. Nu eram sigur c-o să-l urmărești pe William până la sfârșit, așa că, eu fiind bătrân și obosit și, foarte posibil, la un pas de Paradis, am hotărât să mă prefac bolnav și să mă retrag. Așa am reușit să aranjez confruntarea dintre tine și tatăl tău fără să-mi asum nici un risc.

Ar fi trebuit să-l urăsc pe Vang, dar după șase luni în care i-am condus afacerile, în care am văzut lumea din perspectiva cuiva care conduce și controlează, l-am înțeles mult prea bine ca să-l mai urăsc. Deși, pe moment, a înțelege cerințele imparțiale și protocolul unei asemenea funcții era o formă de judecată la fel de aspră ca ura cea mai amară.

– Ce s-a întâmplat cu mama mea? l-am întrebat.

– Am aranjat să fie îngrijită într-un spital pentru bolnavi pe moarte din Australia.

– Ea susținea că sunt fiul tău biologic... ai verificat?

– De ce să fi verificat? Nu avea importanță. Un om cu poziția mea nu putea recunoaște un copil nelegitim. Iar odată ce am luat hotărârea de a renunța la vechea mea viață, chiar nu mai conta. Dacă pentru tine are vreo însemnătate, ai acces la fișe medicale.

– Cred că prefer să rămână un mister, i-am spus.

– N-ai motive să fii supărat pe mine. Te-am făcut un om bogat. Ce te-a costat? Câteva amintiri.

M-am foit pe scaun și mi-am așezat mâinile pe stomac.

– Ești convins că tatăl meu... că William ți-a ucis familia? El credea că era o neînțelegere la mijloc.

– O minciună! Vrei să întrebi dacă am avut sau nu dovezi... Sigur că n-am avut. William știa cum să-și ascundă urmele.

– Așadar tot ce ai făcut ai făcut numai pe baza bănuielilor tale.

– Nu! Pe baza faptului că-l cunoșteam! Reușì să-și calmeze tonul. Ce importanță are? Numai William și eu știam adevărul, iar el e mort. Dacă te îndoiești de mine, dacă mergi mai departe cu cercetările, n-o să fii niciodată mulțumit.

– Cred că ai dreptate, am zis, ridicându-mă.

– Deja pleci? întrebă cu tristețe. Speram să-mi povestești despre Tan... și despre Green Star. Ce s-a întâmplat cu micul meu circ?

– Tan e bine. Iar circul l-am dat lui Mei și Tranh.

Am deschis ușa. Vang mă reținu cu un gest.

– Mai stai puțin, Philip. Te rog. Tu și Tan sunteți singurii cu care am legături emoționale. Timpul petrecut cu voi îmi dă curaj.

Auzindu-l cum descrie el relația dintre noi, m-am oprit. Mi-am adus aminte de discuția mea cu Tan, în care ea susținea că, odată transferat în Paradis, pierdeai un element esențial vieții – rugămintea neobișnuită a lui Vang să-mi achit o datorie sentimentală m-a făcut să cred că era, așa cum spusese Tan despre părinții ei, o reprezentare artificială, abil creată, a originalului. Speram să nu fie și cazul lui Vang. Speram să fie viu din toate punctele de vedere.

– Trebuie să plec. Mă cheamă afacerile, înțelegi. Dar am o veste care te-ar putea interesa.

– Zău? rosti el curios. Spune-mi-o.

– Am investit mult în Sony și, prin negociere, am aranjat ca una dintre fostele tale firme, Intertech, din Hanoi, să se ocupe de supravegherea mediului virtual. Sper că în curând o să remarci niște schimbări în locul tău special din Paradis.

Se arătă nedumerit, apoi pe față îi apăru o expresie alarmantă.

– Ce-ai de gând să faci?

– Eu? Absolut nimic.

I-am zâmbit, și n-am reușit să-mi controlez total sentimentele – o deprindere de serviciu pe care încă n-o stăpâneam – și am lăsat furia să vorbească în locul meu.

– E mult mai bine să-i pui pe alții să-ți rezolve treburile murdare, nu crezi?

Din când în când, Tan și cu mine reușim să reaprindem pasiunea din primele zilele ale dragostei noastre, dar asemenea momente sunt foarte scurte, iar legătura noastră suferă de căderi în neutralitate sau, mai rău, într-o indiferență care afectează orice bărbat și femeie care au trăit unul lângă altul zece ani. În cazul nostru, astfel de căderi sunt deseori însoțite de izbucniri comportamentale autodistructive. Parcă ne pedepsim pentru că am trăit ceea ce noi considerăm o fericire nemeritată. Până și cele mai sincere infidelități ale noastre înclină spre degradare.

Înţeleg acest lucru. Plaja de la Vung Tau, odată temelia uniunii noastre, a fost înlocuită de o noapte petrecută pe strada Yen Phu din Binh Khoi; orice clădire înălţată pe o fundaţie plină de imperfecţiuni cedează. Cu toate acestea, amândoi ne dăm seama că, indiferent cât de mică e bucăţica de fericire din lume care ne aparţine, suntem sortiţi s-o căutăm împreună.

Câteodată primesc mesaje de la Vang. Nu arată prea bine şi tonul lui e întotdeauna disperat, linguşitor. Îmi tot spun că ar trebui să mă îmblânzesc şi să-i redau traiul de după moarte pe care l-a contractat; dar nu am suficiente motive. Dacă e adevărat că, atunci când ajungi în Paradis, moare ceva din tine, mă tem că acest ceva a murit deja în mine şi îl condamn pe Vang pentru asta.

La şapte ani de la ultima mea conversaţie cu Vang, Tan şi cu mine am mers la spectacolul dat de circul nostru în satul Loc Noi. Am văzut un nou James Bond Cochise, Kai şi Kim se făcuseră două adolescente drăguţe, Tranh şi Mei erau amândoi mai slabi, dar altfel nu se schimbase nimic. După reprezentaţie, am rămas în cortul cel mare şi am depănat amintiri. Trupa, îndeosebi Mei, se arătă deranjată de gărzile mele de corp, dar în general a fost o întrunire agreabilă.

După un timp, mi-am cerut scuze şi m-am dus să-l văd pe maior. Stătea chircit în cortul lui, vizibil datorită scânteilor bizare din priviri... deşi, pe măsură ce ochii mei se adaptau întunericului, i-am

zărit conturul capului ca o glugă pe pânză. Tranh îmi spusese că nu credea s-o mai ducă mult, iar acum, că mă aflam în preajma lui, am văzut că infirmitatea lui era palpabilă, am simțit-o în respirația lui greoaie. L-am întrebat dacă știe cine sunt și mi-a răspuns, sec, așa cum o făcuse cu mulți ani înainte: „Philip." Eu sperasem să fie mai volubil, pentru că tot mă mai simțeam legat de el, amândoi având un mister la temelia vieții. Deopotrivă, sperasem să fi sesizat și el această legătură, să fi avut măcar o idee vagă despre alternativele cu care mă confruntam, să fi născocit povestea despre Baza Rubinie pentru mine, dându-i forma unei istorisiri pline de sfaturi, pe care eu nu am reușit să le respect. Dar poate că am contat prea mult pe ceea ce nu era decât pură coincidență. L-am atins pe mână. Trase aer în piept, apoi îi dădu drumul scuturându-se, ca și cum ar fi suspinat. Pentru el nu mai existau decât niște povești, câteva ore de lumină. Am încercat să mă gândesc cum să-i înseninez ultimele zile, dar știam că pentru el, singura alinare era suflarea morții.

Mei ne-a invitat pe mine și pe Tan să petrecem noaptea în rulotă – de dragul vremurilor vechi, spuse ea –, iar noi am acceptat imediat. Amândoi duceam dorul zilelor de demult, deși nu credeam că le puteam trăi la fel de intens. Urmărind-o pe Tan cum făcea patul, mi s-a părut prea dinamică pentru împrejurimile sărăcăcioase, de o frumusețe prea cultivată și prea rafinată. Dar când s-a strecurat lângă mine, când am început să ne iubim pe patul care

scârțâia, timpul s-a întors înapoi și am simțit că țin în brațe o fetiță speriată de asemenea obiceiuri, care m-a cucerit a doua oară cu farmecele ei. La sfârșit, a adormit cu capul pe pieptul meu. Stând așa, întins și încercând să respir cât mai ușor ca să n-o trezesc, mi-am dat seama că viitorul și trecutul se îngemănau în întunericul din jurul nostru, două fluvii negre curgând împreună, și am înțeles că, deși a doua zi dimineață circul își va urma calea lui, așa cum noi o vom urma pe a noastră, cele două fluvii se uniseră pentru totdeauna – ne unea pe toți același curs rătăcitor, mărturia vremelnică împotriva dezmințirilor lumești, vom fi întotdeauna o trupă, Kim și Kai, Mei și Tranh, Tan și eu și maiorul... acea fantomă vie care, asemenea mie, era plăsmuirea unui trecut dramatic, pe care nici măcar nu-l cunoscuse; or, dacă-l cunoscuse, nu se împăcase niciodată cu el. O legătură care nu ne putea salva nici de dușmani, nici de noi înșine, dar păstra speranța gloriei modeste, a unei promisiuni mai sigure decât Paradisul. Iluzorii sau nu, ne vom lupta mai departe în războaiele noastre, până când pricina lor va fi fost demult uitată sub flamura circului nostru.

CUPRINS

Cuvânt înainte 7

VÂNĂTORUL DE JAGUARI 13

NOAPTEA LUI BHAIRAB ALB 57

SALVADOR 117

CUM GLĂSUIA VÂNTUL LA MADAKET 151

CORALUL NEGRU 259

SFÂRȘITUL VIEȚII PE CARE O ȘTIM 311

POVESTEA UNUI PRIBEAG 365

MENGELE 453

OMUL CARE A PICTAT DRAGONUL GRIAULE ... 479

O LECȚIE SPANIOLĂ 529

PERMISIA 587

RADIANT GREEN STAR 725